

Giới thiệu Người Tình Trí Mạng

Tên gốc: 致命亲爱的

Thể loại: Ngược, cầu huyết

Người dịch: Tô Ngọc Hà

Mùi hương luôn tồn tại trên đời này nhưng không ai nhìn thấy, nghe thấy nó.

Nó có thể giúp con người chữa bệnh trong im lặng nhưng cũng có thể giết người trong vô hình.

Nó ẩn nấp ở mọi nơi, ở chính dưới lớp da thịt cùng hơi thở của bạn, khiến cho mọi bí mật của bạn không có chỗ trốn.

Cô trời sinh có khứu giác nhạy cảm, là một nhà chế tác mùi hương được mệnh danh là bậc thầy hiếm có trên đời. Thế nhưng ít ai ngờ đến, giữa lúc hào quang sáng chói cô bỗng nhiên mai danh ẩn tích...

Anh là một doanh nhân của Lục Môn, tính cách sát phạt quyết đoán. Khi chuẩn bị ngồi lên đỉnh cao quyền lực thì lại rơi vào khốn đốn, tính mạng sớm chiều...

Cô rong ruổi trên đại mạc, ẩn mình chốn cao nguyên.

Anh tung hoành trên thương trường, thâm nhập vào nơi tận cùng của nhân tính.

Gặp gỡ, tất cả đều không phải là ngẫu nhiên.

Một bí kíp chế tạo mùi hương đã thất truyền ngàn năm bất ngờ tái xuất giang hồ, cất giấu tám bản đồ giang sơn tà khí. Một cổ thành ngàn năm ẩn mình dưới nước sâu, một quan tài thần bí trôi nổi trong hang động.

Gỗ tương tư của đôi trai gái si tình, một cô đào kếp thật thật giả giả...

Trùng trùng lớp lớp những sự kiện ly kỳ trùng có vẻ chẳng hề dính líu tới nhau, kỳ thực đều gắn chặt với mùi hương. Người không thể trốn tránh mùi hương, thế nên, tôi có thể kiểm soát người trong thinh lặng.

Tác phẩm tiểu thuyết tình yêu lần đầu đề cập sâu tới “mùi hương”, cảm nhận một cảnh giới học thuật về mùi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Lời mở đầu: Gửi đến những người dù đông lạnh vẫn đợi tình yêu

Gửi đến những người dù đông lạnh vẫn đợi tình yêu

Bạn có tin không? Trên đời không có thứ gì là không có mùi hương.

Từ những điều vĩ đại như bốn mùa xuân hạ thu đông, đến những điều nhỏ nhất như hạt bụi nổi trôi trong không khí.

Từ con người – loài đứng đầu trong chuỗi sinh vật, đến con kiến bé nhỏ có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Chỉ cần là do vật chất tạo thành đều sẽ có mùi hương mà nó tạo ra.

Có những thứ mùi chúng ta ngửi được, và có cả những thứ mùi chúng ta không ngửi được.

Có mùi thơm, có mùi khó ngửi, có mùi nồng nặc, có mùi thoảng qua... Đó là những thứ mùi chúng ta có thể ngửi được. Lại có những thứ mùi cực kỳ tinh vi, cực kỳ trôi nổi mà chúng ta không thể phát hiện ra sự tồn tại của nó, nhưng đừng vì vậy mà cho rằng nó không có mùi.

Không phải ngẫu nhiên mà tôi muốn viết về các loại “mùi”, đây là chuyện tôi đã suy nghĩ rất lâu, băn khoăn rất lâu.

Bởi vì khứu giác là cảm giác sơ khai nhất trong năm giác quan của con người.

Thị giác, xúc giác, vị giác, thính giác lần lượt được kích thích thông qua đôi mắt, da thịt, đầu lưỡi và đôi tai, đầu tiên tập trung thông tin vào bộ phận vùng

dưới đôi cửa đại não, sau đó mới mang thông tin tới các khu vực cảm giác khác nhau trong đại não.

Chỉ có khứu giác sẽ không thông qua khu vực trung chuyển ở vùng dưới đồi mà được mang thông tin kích thích truyền thẳng tới khu vực phụ trách khứu giác trong đại não.

Mùi hương có ở quanh ta.

Thế nên, trên thế giới này mới xuất hiện một loại người.

Họ có khả năng tạo ra mùi hương, nhưng họ không đơn thuần là những người điều chế hương hay những người am hiểu về hương thơm như các bạn đã đọc. Loại người này, ở thời cổ đại được gọi là “Văn thuật sư” (thuật sỹ về mùi). Còn ở xã hội ngày nay, chúng ta gọi họ là những nhà sáng chế mùi hương, những cao nhân có tài năng bẩm sinh được xưng là bậc thầy về mùi.

Không nghe thấy tiếng, không nhìn thấy hình, nhưng chúng lại tràn ngập và bao bọc lấy cả sáu cõi luân hồi.

Mùi hương của người, của trời và của đất tạo thành một chỉnh thể của mùi hương.

Mùi hương do con người tạo ra là nhân hương, giống như nước hoa hoặc những mùi hương thường ngày khác...

Những mùi hương trải qua quá trình nhân tạo gọi là địa hương, giống như tinh dầu, mùi thuốc lá...

Còn những mùi hương được tạo thành từ chính tự nhiên, đồng thời thấu hiểu sâu sắc sự tương sinh tương khắc giữa các mùi là thiên hương.

Mùi vị của tự nhiên cũng bao gồm loài người trong đó.

Con người nhận những món quà mà tự nhiên ban tặng, dĩ nhiên cũng có những thứ mùi khác nhau.

Thứ nấp trong cơ thể bạn là bệnh tật, thứ ẩn trong trái tim bạn là khổ đau. Dù là bệnh tật hay khổ đau, nó cũng sẽ lên men trong cơ thể bạn, rồi sau đó thông qua từng thớ thịt trở thành mùi hương của riêng bạn, mùi hương ấy có thể tiết lộ tất cả bí mật của bạn.

Một nhà sáng chế mùi hương đích thực, hay có thể nói là bậc thầy mùi hương là người có thể lợi dụng những mùi hương mà mình ngửi thấy, và cũng có thể chế ngự những mùi hương mình không ngửi thấy.

Có thể chữa bệnh cho bạn bằng chính mùi hương của bạn, cũng biết lựa chọn một mùi hương nào đó để khơi gợi lại ký ức của bạn, hơn thế nữa có lợi dụng nguyên lý tương sinh tương khắc của các mùi để lạng lະ tước đoạt tính mạng của bạn.

Họ không phải là người siêu năng lực, họ chỉ là những người có khứu giác nhạy cảm đến mức tối đa mà thôi.

Họ ít nhưng là những người rất giỏi.

Và họ thực sự tồn tại.

Bạn có thể né tránh được mùi hương không? Trừ phi, bạn ngừng thở.

Ý nguyên ban đầu của tôi khi viết tác phẩm này rất đơn giản. Là vì chúng ta lúc nào cũng tiếp xúc với mùi hương, mà không hiểu bản chất căn nguyên của mùi hương.

Trong cuốn tiểu thuyết này, có diện mạo bản chất nhất của mùi hương. Cuốn sách này không đơn thuần chỉ nói về điều chế hương, về tinh dầu, về nước hoa... Nó nói về mùi hương, mùi hương bao trọn tất cả, tới từ thế giới bên ngoài, tới từ chính con người bạn.

Mùi hương là thứ phức tạp nhất, phức tạp không thua kém gì nhân tính.

Tôi từng được uống loại nước ngọt nhất, bắt nguồn từ vùng sơn dã, chảy qua những cánh rừng sâu. Lúc đó tôi còn bé, ký ức về núi rừng chỉ dừng lại ở một ngụm nước suối trong vắt ấy.

Nhưng đến bây giờ, tôi không bao giờ được uống ngụm nước suối nguồn ngọt ngào như thế nữa.

Thứ nước mà người ta vẫn hay miêu tả là “không màu, không mùi, không vị”, trải qua bao thăng trầm của thời gian, chẳng phải tới giờ cũng đã có màu, có vị của riêng mình ư?

Những thời gian khác nhau, những địa điểm khác nhau, những thứ giống nhau đã không còn vẹn nguyên như trước.

Lúc nhỏ, trước cửa nhà bà nội mọc đầy những bụi hoa sao nhái, màu sắc rực rỡ, tự do tự tại sinh trưởng và phát triển, không ai phải chăm bón, vun trồng. Chúng ta vẫn coi nó là hoa dại, nhưng mùi hương thanh mát của nó lại tỏa lan trong không khí.

Sau này lớn lên, tôi gặp lại nó trên một vùng cao nguyên cao hơn mặt nước biển 4000 mét. Nó đã được đổi tên thành hoa cách tang, vẫn phát triển tự do thoải mái như thế, nhưng mùi hương đã khác, lại là một thứ mùi hoàn toàn đặc biệt.

Mùi hương chứa đựng cả kỷ niệm, thế nên nó không gì là không thể.

Mùa đông Bắc Kinh đã lặng lẽ tới, dù là những bông tuyết rơi ngoài kia cũng mang theo mùi bụi bặm bận rộn, không giống như ở quê nhà, tuyết phủ ngập trời, trĩu nặng từng cành cây, mỗi một bông tuyết đều thấm đẫm dư vị quê hương.

Lục Môn phần 2 sẽ là một câu chuyện có hơi thở như thế.

Mở hồ vào một mùa lạnh như thế, tôi chỉ muốn nói với mọi người rằng, cho dù giá rét, câu chuyện tình yêu của chúng ta vẫn không dừng lại.

Ai nói cứ đến mùa xuân mới là khởi đầu của tình yêu?

Hãy thở ra một hơi lạnh để cảm nhận mùi hương của mùa đông đi nào.

Bạn đã ngửi thấy mùi của tình yêu chưa?

Tôi... ngửi thấy rồi đấy.

16.01.2018

Mùa đông – Tại Bắc Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2: Trúng tà

Ở thành cổ Thương Lăng lưu truyền một lời đồn đại kinh dị về cầu Cừu Tử.

Cây cầu này nằm trên con đường Cổ Đồng phía Tây ngoại thành, từ xa sẽ đối diện với khu bảo tồn lịch sử nằm trên con đường Tô Hà trong thành.

Ai ai cũng kể rằng, cầu Cừu Tử một đầu gác phía dương gian, một đầu hướng về âm thế, linh hồn của người chết sẽ men theo cây cầu Cừu Tử để đi xuống địa phủ.

Sở dĩ cây cầu lấy tên là Cừu Tử tương truyền là vì nhờ có chín người con của rồng trấn áp âm khí trên cây cầu này mà trật tự của hai thế giới âm dương mới không bị đảo lộn.

*Theo truyền thuyết, bảy người con của rồng là bảy người con của Đông Hải Long Vương, bao gồm: Tù Ngưu, Nhại Xế, Trào Phong, Bò Lao, Toan Nghê, Bệ Ngan, Phụ Hí, Li Văn.

Thế nên, ban ngày, dù là người hay xe cộ đều có thể đi lên cầu, nhưng chỉ cần đêm xuống thì nơi đó sẽ trở thành con đường dẫn tới địa ngục. Người trần dù có phải đi đường vòng cũng sẽ không đi lên cầu. Một là sợ mình chặn đường đi của vong linh nào đó, hai là sợ dương khí trên người bị yếu đi.

Những người tài xế bất đắc dĩ phải đánh xe lên cầu thì cũng tuân thủ nghiêm ngặt lời dạy được truyền lại từ đời trước: Phải đi quanh cầu một vòng, như vậy mới không đắc tội tới các linh hồn.

Ai ai cũng nói rằng, Thương Lăng và Côn Minh nổi tiếng ngang nhau. Nếu Côn Minh có cầu Giao Tam* thì Thương Lăng cũng có cầu Cừu Tử.

*Cây cầu nằm ở Bàn Long, Côn Minh, Trung Quốc, nổi tiếng vì có nhiều câu chuyện kinh dị xung quanh.

Mấy ngày gần đây, cây cầu Cừu Tử này bỗng dưng bị giới báo chí theo dõi sát sao, bởi vì cách đó không lâu, tại Thương Lăng đã xảy ra một chuyện lớn!

Khách sạn Skyline tọa lạc trên con đường Tô Hà của thành cổ Thương Lăng, là khách sạn đẳng cấp bảy sao năm nay vừa vinh hạnh lọt vào cuộc bình chọn cho giải thưởng Luxury Brand (Thương hiệu sang trọng) của Forbes, nhờ sở hữu những món đồ sưu tầm hiếm có và đắt giá nổi tiếng, một trong số đó, món đồ được người ta chú ý nhất chắc chắn phải là bức “Giang sơn đồ” dài 1200 mét, cao 65 mét được treo tại quán bar dành cho khách VIP của khách sạn.

Nghe nói bức “Giang sơn đồ” này là một trong những bức họa truyền đời đã bị thất lạc của Trung Quốc. Năm xưa nó rơi vào tay người nước ngoài, về sau được bảo tàng quốc gia Italia sưu tầm lại, cuối cùng được người sở hữu khách sạn này mua về với một cái giá trên trời.

Nhưng tại một khách sạn như thế, bỗng nhiên lại có một vị khách vào một đêm nọ bị trúng tà. Và cũng ngay tối hôm ấy, tất cả du khách ở trong khách sạn đều phát điên.

Cả thành phố bỗng chốc nổi cơn sóng gió, người dân ai cũng xôn xao bàn tán, cuối cùng kết luận được đưa ra là: Bức “Giang sơn đồ” đó bên trong có ma.

Chuyện này phải kể lại từ sự kiện vài ngày trước, có chín chiếc xe tang cùng nhau đi qua cầu Cừu Từ.

Cầu Cừu Từ, ban ngày nhường đường cho người sống, ban đêm rước lối cho ma quỷ, đây là chuyện mà người dân Thương Lãng không ai không biết. Nhưng vẫn còn một quy định nữa.

Đó là xe tang một khi đi lên cầu, dù vào ban ngày hay ban đêm đều phải vòng một vòng quanh cầu, như vậy, cho dù người chết ấy đi qua cầu Cừu Từ vào ban ngày, họ cũng có thể tìm được con đường sống.

Ngày hôm đó, chín chiếc xe tang vẫn vòng qua cầu như thường lệ, và cũng ngay tối hôm đó, khách sạn Skyline này sinh tin đồn ma quỷ.

Mọi người bảo năm xưa khi khách sạn này mới được khởi công, đích thân hòa thượng Thích Chân tại ngôi chùa cổ ngàn năm Đà Trúc Tự của Thương Lãng đã phải xuống núi, khuyên những người quản lý khách sạn hãy chọn một địa điểm khác.

Nguyên nhân là vì vị trí tọa lạc của khách sạn Skyline nằm đúng hướng Tây Nam của cầu Cừu Từ. Mặc dù cách cây cầu khá xa nhưng lại chặn đúng con đường xuống âm thế của các vong hồn.

Phía Tây Nam là cửa xuống địa phủ.

Lão hòa thượng Thích Chân cũng là một vị cao tăng ản thế, vì chuyện này mà đích thân xuống núi, nghe cũng đủ biết tính nghiêm trọng.

Nhưng địa điểm khởi công của cả một khách sạn cũng là chuyện lớn, dĩ nhiên không thể thay đổi. Hòa thượng Thích Chân không còn cách nào khác đành đưa ra lời đề nghị: Nếu nhất quyết đòi xây khách sạn tại nơi này thì diện tích và chiều cao của khách sạn đều phải hạn chế, nếu không một khi gặp phải âm khí cực thịnh, cả khách sạn sẽ gặp họa diệt vong. Thế nhưng, người sở hữu khách sạn lại lên tiếng nói không tin vào mấy chuyện mê tín dị đoan vậy nên không buồn để tâm.

Chín linh hồn đi lên cầu cùng một lúc, chính là khi âm khí cực thịnh.

Người dân thành phố đều nói, chính vì chủ khách sạn không nghe lời khuyên can của Thích Chân, chấn lỗi xuống âm phủ của chín linh hồn thế nên chín linh hồn đó đành vất vưởng ngay trong khách sạn.

Và cũng vì để trốn tránh long khí từ chín người con của rồng, chín linh hồn đều trốn cả vào trong bức “Giang sơn đồ” kia. Nhưng vì oán khí quá nặng, không có chỗ nào để giải tỏa thế nên khách sạn mới xảy ra chuyện, ứng ngay câu nói của hòa thượng Thích Chân khi trước: Khi âm khí cực thịnh là lúc tai họa ập tới.

[...]

“Vài ngày trước, người chịu trách nhiệm của khách sạn Skyline đã đưa ra lời giải thích cho sự việc toàn thể các du khách trong khách sạn phát điên. Người này khẳng định hoàn toàn không có sự việc như vậy xảy ra, phía khách sạn kiên quyết truy cứu trách nhiệm pháp luật đối với những kẻ tung tin đồn thất thiệt. Chúng tôi sẽ còn tiếp tục theo dõi câu chuyện về khách sạn này. Khách sạn Skyline và khu nghỉ mát liên hợp là thương hiệu khách sạn hạng sang trong dự án Skyline của tập đoàn Lục Môn. Với tư cách là thương hiệu khách sạn hạng sang lớn nhất thế giới, Skyline đã có mặt ở hầu khắp các quốc gia, được coi là biểu tượng cho ngành kinh doanh khách sạn và khu nghỉ mát. Khách sạn Skyline ở Thương Lãng nằm tại con đường Tô Hà, được mệnh danh là vành đai hoàng kim của thành phố Thương Lãng. Theo bản đồ dự án quy hoạch thành phố trong tương lai, trên con đường Tô Hà sẽ xuất hiện ngày một nhiều những tòa kiến trúc thời thượng mà đi đầu chính là Skyline, tạo nên một sự kết hợp hoàn hảo với khu bảo tồn lịch sử Tô Hà...”

Dương Viễn ấn nút Pause, rồi nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh bàn hội nghị: “Giám đốc phòng Quan hệ ngoại giao của Skyline Thương Lãng sáng nay đã gọi điện thoại tới Bắc Kinh cầu cứu, có lẽ là không chống đỡ được nữa. Đồng Tham, xem ra chúng ta đã xem thường đám người Thương Lãng đó rồi”.

Lục Đồng Tham không nói câu nào, chỉ chăm chú nhìn màn hình tivi đã dừng lại một lúc. Lát sau, anh lần tìm bao thuốc lá: “Thai Quốc Cường sao rồi”.

Giọng anh khẽ mà trầm.

“Thai Quốc Cường cứ liên thoảng suốt là có ma có ma, nói rằng mình không thể ra khỏi phòng khách sạn, nếu không sẽ bị con ma trong bức Giang sơn đồ bóp cổ chết toi.” Dương Viễn kéo một chiếc ghế, ngồi đối diện với Lục Đồng Tham.

Thai Quốc Cường, Chủ tịch tập đoàn Trường Thịnh, mấy hôm trước có ở lại trong khách sạn Skyline Thương Lãng. Với tư cách là người của Trường Thịnh chịu trách nhiệm hợp tác lâu dài với phía Lục Môn, trên danh nghĩa, ông ta nói tới Thương Lãng ngao du sơn thủy, thực tế là cũng giống như Lục Môn, bắt đầu muốn nhón chân vào thị trường Trung Quốc.

Không ngờ, tối hôm đó, Thai Quốc Cường lại gõ cửa tất cả các phòng trong khách sạn như bị điên rồi gào ầm gào ỉ lên là trong này có ma.

Phòng Quan hệ ngoại giao cố gắng giữ kín chuyện này hết sức có thể nhưng cuối cùng vẫn bị đám nhà báo chọc ra được sơ hở, và kết quả chính là câu chuyện “Tất cả khách sạn bị ma nhập” như lời đồn đại.

Lục Đồng Tham châm điếu thuốc, khuôn mặt có phần bức bối: “Hoang đường”.

“Chuyện này mà mang về Bắc Kinh, Thượng Hải hay Quảng Châu thì chắc chắn sẽ trở thành trò cười, nhưng nó lại ở Thương Lãng. Tôi cho anh biết, mấy người vùng đó tin chuyện này sai cỡ.” Dương Viễn tìm cho anh một mũi dự phòng.

“Tình hình Thương Lãng bây giờ ra sao?”

“Nửa tiếng trước có người dân tới trước cửa tòa Thị chính thị uy kháng nghị, yêu cầu dời khách sạn ra khỏi Thương Lãng...” Dương Viễn đồ người với lấy bao thuốc lá, châm một điếu lên.

“Đám người đó không quan trọng, quan trọng là năm nay tổng bộ vẫn chưa tiến hành kiểm tra Skyline Thương Lãng, tập đoàn Trường Thịnh lại bắt đầu gây sức ép. Hơn nữa anh vừa tiếp quản thị trường Trung Quốc chưa được bao lâu, một khi chuyện này đồn tới tai tổng bộ, thì rắc rối to.”

Lục Đông Thâm nhả một làn khói, rồi hỏi: “Đã điều tra được người đó chưa?”

Dương Viễn một tay kẹp điếu thuốc, một tay cầm tập tài liệu bên cạnh qua, rút tài liệu bên trong ra, đặt lên trên. Lục Đông Thâm đón lấy, dừng lại ở bức ảnh trên cùng.

“Nghe nói là thổ công thổ địa ở đất Thương Lãng, người trong vùng gọi là Tường gia.”

Tư liệu ít đến đáng thương, chỉ có độc một tờ giấy. Lục Đông Thâm chỉ đọc lướt qua là xong, thứ nổi bật nhất vẫn chỉ có bức ảnh bên trên.

“Bảo Cảnh Ninh sắp xếp đi, ngày mai tôi sẽ bay qua Thương Lãng đích thân giải quyết.”

“Có cần tôi đi cùng anh không?”

“Cậu ở lại Bắc Kinh đi.” Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc: “Có vị Phó giám đốc như cậu ở lại trấn giữ công ty, tôi yên tâm rồi”.

Một đoạn tàn dài rơi xuống tập tài liệu, che đi quá nửa bức ảnh, chỉ còn nhìn thấy một bờ môi và một khuôn cằm không góc cạnh. Bên cạnh bức ảnh viết một cái tên: Tường Ly.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Có người tai to mặt lớn đến

Cái lạnh dưới nước thấm vào tận xương cốt, âm u đến độ chỉ nhìn thấy một tia sáng lúc tỏ lúc mờ.

Trên bậc thềm đã mọc rêu xanh, men theo bậc thềm ấy đi xuống là một thành cổ giờ chỉ còn là một đồng đồ nát. Từ xa có thể nhìn thấy không ít người, có thể là đứng, có thể là bồng bênh theo dòng nước.

Họ đều đã chết rồi.

Vậy mà da dẻ vẫn trắng nõn như người còn sống. Thế nhưng, nếu lại gần quan sát thì đó là nén, bọc kín khắp người.

Họ trầm mặc trong tuyệt vọng dưới đáy nước âm u không bao giờ nhìn thấy mặt trời, giống như những người bị nguyên rủa, hết ngày này qua tháng khác.

Bỗng nhiên, có một thi thể mở mắt.

Máu từ trong hốc mắt ào ạt chảy ra ngoài. Cái miệng đã bị nén phong kín đang gượng mở ra, khó khăn mấp máy khẩu hình.

Người ấy đang cố nói: Cứu tôi!

Tường Ly choàng tỉnh giấc.

Trên đỉnh đầu là từng bông ngọc lan trắng đang dập nờ rộ. Ánh nắng buổi chiều được tầng lá dày đặc lọc qua, chỉ còn lại ảm áp, qua những kẽ lá, có thể nhìn thấy bầu trời xanh biếc như mặt nước mênh mông.

Bên tai có người dè dặt khẽ gọi cô: “Tường gia?”

Tường Ly hơi quay mặt sang. Tường Tiểu Thiên ngồi sụp xuống bên cạnh ghế, chống tay lên má. Thấy cô đã tỉnh dậy, trông cậu có vẻ khá phấn khích: “Chị nằm mơ ạ?”

Là người ai chẳng nằm mơ, nằm mơ có gì kỳ lạ đâu cơ chứ.

Tường Ly lật người trên chiếc ghế xếp, chẳng buồn để ý đến biểu cảm hờn hờ của Tường Tiểu Thiên khi cuối cùng đã nắm được thóp của cô vậy.

Tường Tiểu Thiên thấy cô quay mặt đi rồi lại nhắm mắt vào bèn sốt sắng, vòng sang bên kia, cẩn thận lên tiếng: “Gia, chị đừng ngủ nữa”.

“Tường Tiểu Thiên, đừng tưởng em trùng hợp cùng họ với chị mà chị không nỡ đâm em.” Tường Ly không mở mắt ra, chỉ từ tốn nói một câu, giọng nói lười biếng mà vẫn êm tai.

Tường Tiểu Thiên vừa nghe xong, lập tức xóa sạch mọi liên quan: “Em làm gì có gan dám quấy rầy chị chứ. Là Đàm gia, anh ấy mời chị qua đó một chuyện”.

Tường Ly mở mắt ra, nhìn Tường Tiểu Thiên chăm chăm.

Có ai không biết Tường gia danh tiếng lẫy lừng có một đôi mắt cực đẹp. Là người hay lon ton theo sau Tường gia, cậu dĩ nhiên cũng thích đôi mắt này. Nhưng nếu cứ bị cô nhìn không chớp mắt như thế một lúc lâu, không nói, không cười thì ngoài xấu hổ ra, cậu còn hơi căng thẳng nữa.

“Đàm gia nói có một chuyện rất hệ trọng cần bàn bạc với chị ạ.” Cậu cười trừ.

Tường Ly nhanh gọn lật người ngồi dậy, cánh tay trái vòng ra trước ngực, cánh tay phải bắt chéo đặt dưới nách rồi cổ tay hơi dùng sức để làm căng gân cốt. Sau đó cô tiếp tục đổi bên, khi lật cổ tay trái lên, có thể nhìn thấy hình xăm một con mắt màu mực xanh hẹp dài lan rộng trên cổ tay, càng làm tôn lên làn da trắng và nét yêu mị khác thường của hình xăm.

“Nói xem, có chuyện gì đã.” Cô chậm rãi hỏi một câu, rồi hít thở sâu, khắp nơi đều là hương ngọc lan.

Đến cuối tháng mười, thời tiết ở thành cổ Thương Lãng sẽ rất đẹp. Hoa ngọc lan nở bung, thơm lừng khắp thành phố, bởi vì ở đây, gần như nhà nào hộ nào trong vườn cũng trồng một cây ngọc lan.

Nơi cô ở là định viện Naxi không lớn lắm, bốn phía kín tường bao, chỉ còn lại bầu trời cao trên đầu.

Sau vườn có một căn nhà gỗ, trên cửa nhà có khắc một loài hoa chưa rõ tên, trên cửa sổ còn viết một dòng chữ kỳ quái, giống như bùa chú.

Lan can bao quanh dài bốn mét, có bàn trà, có ghế gỗ, thế nên gặp ngày trời mưa có thể tựa lan can mà ngồi, thưởng trà, nghe mưa.

Tiền viện là một cửa tiệm, qua lớp kính có thể thấy trong cửa hàng hoặc treo cao hoặc trưng bày đủ các loại trống châu Phi, đa phần là loại trống châu Phi truyền thống được làm bằng gỗ. Lắc lắc cũng có một vài loại trống châu Phi hiện đại khác được làm bằng nhiều chất liệu hơn.

Gần cửa chính của cửa tiệm có đặt một chiếc trống châu Phi được làm và điêu khắc hoàn toàn bằng thủ công, bọc lớp da dê dài mười ba tấc, bên trên cũng thêu một tờ bùa chú bảy màu giống như trên cánh cửa sổ hậu viện. Đây là sản phẩm không bán, là báu vật trấn cho cửa tiệm này.

Cửa sổ của cửa tiệm sạch bong kin kít, nên có thể nhìn vượt qua sang tận quán trà ở đường đối diện, bức hoành phi treo trên cửa có viết ba chữ: “Thần tiên ẩm*”.

*Thức uống của thần tiên.

Bên cạnh hoành phi có treo một chiếc chuông gió bằng đồng xanh, trên chuông gió cũng có một lá bùa tương tự.

Dù là buổi chiều nhưng trước cửa quán trà vẫn là một hàng người dài dằng dặc. Đó là một cửa hàng từ đầu tới cuối năm lúc nào cũng đông khách đến hoảng hốt. Những người đến đây mua đồ uống ngoài dân bản địa ra còn cả những người dân từ các miền khác ngấn dặm xa xôi đến với thành cổ.

Chẳng biết từ đâu có một chú chó nài chạy đến nằm bò bên cạnh ghế sưởi nắng, thấy Tường Ly đứng dậy, nó cũng đứng lên, vẫy vẫy cái đuôi rồi chạy ra ngoài chơi.

Mèo ở thành cổ sẽ thông minh hơn một chút. Chúng thường nhảy lên mái gỗ của các cửa hàng hoặc quán trọ chộp mất một chút, đôi tai thì thoảng lại động đập vì một vài âm thanh nhỏ nhất xung quanh.

Tường Ly thích nhất là mùa này, bớt đi những du khách cười ngửa xem hoa ghé qua đây dịp Quốc khánh, trong cổ thành ngoài người dân bản địa hoặc chủ của các cửa hàng ra thì chỉ còn những vị khách đi phượt muốn ở lại đây một thời gian để hưởng thụ ánh nắng, tạm lánh đi những câu chuyện phức tạp ngoài kia.

“Có một nhân vật máu mặt đến đây, hình như chính là người đứng đầu của cái khách sạn đang có ma quỷ kia, tóm lại là khí thế rùm rộ lắm, nào là vệ sỹ nào là xe hơi xếp một hàng dài, còn có không ít phóng viên đi theo nữa, bao vây chặt cả Lâm Khách Lâu của Đàm gia rồi.” Tường Tiểu Thiên làm tròn vai đi hồng của mình, kể lại tường tận mọi việc đã nghe thấy và nhìn thấy cho cô.

Tường Ly đang vươn người chột khựng lại, lát sau mới “ồ” lên một tiếng, cũng không thấy cô gấp gáp chút nào.

Ngược lại là Tường Tiểu Thiên ôm theo một bụng sốt sắng như bị lửa đốt. Cậu đã được chứng kiến tình thế như sóng cuộn biển trào trong Lâm Khách Lâu, đang định bấm bụng lên tiếng thúc giục thì thấy có người còn lao thẳng vào trong, bộ dạng có vẻ gấp hơn nhiều.

“Tuồng gia, Tuồng gia...”

Là vợ của ông chủ quán trọ bên cạnh, Mạnh A Cốc, mọi người đều gọi bà là thím A Cốc. Bình thường bà cũng là một người bình tĩnh, vững vàng, nhưng lúc này khuôn mặt bà thẳng thốt, sau khi thấy Tuồng Ly thì ghì chặt lấy cánh tay cô:

“Xin hãy cứu Tang Ni nhà chúng tôi. Tang Ni nhà tôi, nó... bị ma ám rồi!”

[...]

Tang Ni là con trai của Mạnh A Cốc. Năm xưa Mạnh A Cốc bốn ba khắp nơi nên kết hôn muộn. Sau khi cưới, hai người họ cũng phải cố gắng hết sức mới có được đứa con đầu lòng. Thế nên có thể nói rằng đối với Tang Ni, họ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Nhưng thằng bé cũng không phải loại bị chiều quá hóa hư. Vừa lên cấp hai, thành tích của thằng bé vẫn rất tốt. Bình thường được nghỉ thì thằng bé về quán trọ phụ việc dọn dẹp cái miệng vừa ngọt ngào vừa xinh xắn, lảng giềng xung quanh đều rất quý thằng bé.

Tuồng Ly cũng thích đứa bé này, lúc nào gặp mặt, cô cũng luôn miệng gọi nó là “Tiểu Ni Từ, Tiểu Ni Từ”.

Lúc này đây, người đứng ngoài cửa quán Thần Tiên Âm đã vòng trong vòng ngoài tới ba vòng. Nhưng nhìn thấy Tuồng Ly họ đều chủ động nhường cho cô một con đường, ai nấy đều bàn tán xôn xao.

Lại gần Tuồng Ly mới thấy Tang Ni đang ngồi giữa con đường được lát đá xanh, một tay ấn chặt lên đầu, một tay đập lia lia xuống đất, chẳng biết miệng đang lầm bầm câu gì, cả cơ thể rung lắc không ngừng như một con lắc đồng hồ.

Mạnh A Cốc cũng ngồi xuống đất, sốt ruột quay vòng vòng, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu chảy xuống thái dương rồi rơi xuống đất. Có mấy lần ông định bước tới ôm lấy Tang Ni, cố gắng dỗ thằng bé bình tĩnh lại, nhưng không ngờ sức của Tang Ni khá mạnh, vừa đẩy một cái Mạnh A Cốc đã ngã lộn nhào. Thím A Cốc đứng một bên, trông mắt đỏ rực, giậm chân bình bịch.

“Có chuyện gì thế này?” Tuồng Ly vòng ra trước mặt Tang Ni, ngồi quỳ một gối xuống trước, kiểm tra khuôn mặt thằng bé, bấy giờ mới phát hiện ánh mắt thằng bé rất rời rạc, không có một tiêu điểm cụ thể nào.

“Tang Ni ầm ỉ đòi uống trà sữa của Thần Tiên Âm, ai ngờ còn chưa xếp hàng tới lượt nó đã ra cơ sự này.” Mạnh A Cốc giơ tay lên lau mồ hôi: “Nó chỉ ngồi ở đây, ai động vào người cũng không được”.

Tuồng Ly lại gần thêm một chút nữa.

Thím A Cốc vừa định lên tiếng thì Tuồng Tiểu Thiên lập tức ngăn lại, ra hiệu bằng ánh mắt cho bà im lặng. Cả bầu không khí xung quanh vốn đang ồn ào cũng chợt im bật lại, không ai dám quấy rầy tới Tuồng Ly.

Tuồng Ly giơ tay ra trước mặt Tang Ni, con mắt trên cổ tay cô trở nên vô cùng yêu mị dưới ánh nắng mặt trời.

Đúng vào lúc Tuồng Tiểu Thiên đang âm thầm lau mồ hôi thì Tuồng Ly đã chạm tay lên mặt thằng bé.

Điều khiến mọi người thẳng thốt là Tang Ni không hề phản kháng, cho tới khi Tuồng Ly ôm hẳn nó vào lòng, âm thầm dùng sức không cho nó ngất người ra sau nữa, tựa cằm lên đỉnh đầu nó.

“Nó đã uống rượu đúng không?” Tuồng Ly hỏi.

“Sao có thể ạ, Tuồng gia. Nó mới có mấy tuổi, sao chúng tôi dám cho nó uống rượu ạ? Vả lại, cho dù nó uống say cũng không thể như vậy được.” Mạnh A Cốc lập tức nói.

“Nói thật đi!” Tuồng Ly bực dọc quát...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sống ở giang hồ Chúng ta nói quy tắc giang hồ

“Thật sự không ạ...”

“Tôi qua Tang Ni... có uống trộm một ít rượu té mùa đông.” Thím A Cốc ngắt lời Mạnh A Cốc, sắc mặt có phần khó xử, rồi bà vội vàng giải thích một câu: “Nhưng cũng chỉ có một chút thôi, tôi đã răn dạy thằng nhóc này rồi, nó cũng đã biết rồi ạ”.

Một câu nói làm dậy lên hàng ngàn lớp sóng, mọi người xung quanh cũng bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Rượu tế đông sao có thể uống trộm chứ?”

“Phải đấy, con trẻ chúng nó không hiểu chuyện, lẽ nào mấy người là người lớn cũng không chú ý một chút sao?”

“Đúng là tạo nghiệt mà, chẳng trách con cái giờ thành ra thế này, có thờ có thiêng, có kiêng có lành, không tin vào thần thánh không được đâu.”

Thương Lăng là một thành cổ có lịch sử lâu đời, cũng là một thành cổ tập trung rất nhiều dân tộc đa dạng. Trước kia các bậc tiền bối của mỗi dân tộc sẽ tổ chức hoạt động tế lễ của riêng dân tộc mình vào những thời điểm khác nhau trong năm. Còn giờ đây thông tin liên lạc hiện đại, phát triển, người dân tộc Hán cũng đã có thể kết hôn với các dân tộc thiểu số, thế nên ngoài những ngày tế lễ cá biệt của từng dân tộc, thì một ngày lễ mà tất cả mọi người đều công nhận chính là Lễ tế đông.

Lễ tế đông là một ngày lễ quan trọng bậc nhất đối với Thương Lăng.

Đến dịp Lập Đông, các gia đình lại mang những món rượu thịt, hoa quả đầy thành ý vào trong núi tuyết, tới trước mặt Thanh Hồ để tế bái thiên địa để cầu cho một năm mới mùa màng bội thu, gia đình hưng vượng.

Đây là tín ngưỡng của người Thương Lăng, cũng là sự kỳ vọng của họ đối với cuộc sống tương lai.

Mạnh A Cốc nghe được câu này thì rất sốt sắng, nhưng giờ có trách cứ ai cũng đã quá muộn. Ông đánh liên tục vào đầu, chỉ trách mình không trông con cẩn thận.

Tường Ly cũng không nói thêm nhiều nữa. Cô đi vào trong cửa hàng ngay lúc mọi người đang xôn xao bàn tán. Lúc này Tang Ni cũng bắt đầu rung lắc.

Vào lúc cả đám đông đều đang ngó vào trong xem xét thì Tường Ly đi ra, trong tay có thêm một món đồ.

Một chiếc túi thêu nhỏ nhắn, được thêu từ lụa trắng, trên bề mặt túi có những sợi chỉ đen được đan thành những hình thù không ai hiểu được, nhưng nếu nhìn kỹ thì những hình thù ấy hoàn toàn trùng khớp với hình thù trên chiếc trống châu Phi và trên biển hiệu quán trà.

Vật phẩm này người trong thành cổ không có gì lạ lắm. Họ gọi đây là túi bùa, một túi bùa thuộc về riêng Tường Ly.

Không có chuyện gì là túi bùa này không giải quyết được, cũng giống như không có căn bệnh nào Tường Ly phải bó tay chịu trôi. Phàm là những người quen biết Tường Ly đều vô cùng kính nể cô.

Kính là vì Tường Ly tồn tại như một bác sỹ pháp thuật tại đây, có thể chữa trị những bệnh mà mọi người nhìn thấy, và cũng giải quyết được cả những bệnh mọi người không nhìn thấy.

Nể, vì cô là người của “thổ công” tại vùng này, Đàm Diệu Minh. Có người kín đáo đồn rằng cô và Đàm Diệu Minh là anh em. Cũng lại có người đưa lời nói cô là người yêu của Đàm Diệu Minh. Tóm lại mối quan hệ giữa họ đến nay vẫn là một đề tài bí ẩn.

Nhưng nói gì thì nói, Tường Ly cũng là một người tính tình khảng khái, tùy hứng. Đã từng có kẻ tới phá đám Đàm Diệu Minh, nghe nói một mình Tường Ly đã đánh cho mấy người đàn ông toi bồi hoa lá. Từ đó địa vị của Đàm Diệu Minh trên giang hồ lại càng vững vàng.

Thế nên Tường Ly chính là một người vừa chính vừa tà, vừa có thể cứu người ta khỏi con hoạn nạn lại vừa không dễ đắc tội, từ đó mà có danh xưng “Tường gia” trong xưng hô của mọi người.

Tường Ly treo chiếc túi bùa lên cổ Tang Ni. Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi, tất cả đã chứng kiến Tang Ni ngừng đung đưa người, mọi người chỉ còn biết tấm tắc khen tài.

Thím A Cốc bước lên ôm chặt lấy Tang Ni, liên tục gọi tên thằng bé.

Tang Ni yên tĩnh một lúc lâu, cuối cùng ánh mắt cũng có tiêu cự. Thằng bé quay sang gọi thím A Cốc một tiếng “mẹ”, nước mắt thím ấy chực trào ra.

Mạnh A Cốc thấy con trai đã không mệnh hệ gì mới thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn cảm huê Tường Ly một lúc rồi mới quát Tang Ni: “Thằng nhóc này, mày uống cái gì không uống lại dám uống trộm rượu tế, đó là rượu mày được uống sao hả?”

Tường Ly bước lên kiểm tra tình hình Tang Ni một lượt nữa, thấy thằng bé đã hoàn toàn bình thường, cô bèn nói với thím A Cốc: “Trong vòng ba ngày, không được phép tháo túi bùa ra”.

Thím A Cốc gật đầu lia lịa rồi dịu dàng Tang Ni đứng lên cho nó cảm ơn Tường Ly.

“Nó không được đứng lên.” Tường Ly bất thành linh buông một câu: “Quý xuống, khi nào mặt trời xuống núi mới được về”.

Hai vợ chồng Mạnh A Cốc đưa mắt nhìn nhau. Lúc này thần chí của Tang Ni đã hoàn toàn tỉnh táo, nhìn thấy một người thường ngày rất hiền hòa với mình như Tường Ly lúc này nghiêm mặt lại, thằng bé cũng hiểu mình đã gây họa, mặt mày ảm ức nhưng cũng không dám nói gì.

Tường Ly nhìn Tang Ni: “Con người sống trên đời phải có phép tắc. Uống trộm rượu chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bất kính với trời đất là chuyện lớn. Hôm nay em quý ở đây, chỉ được quý không được đứng lên, nghe rõ chưa?”.

Tang Ni cắn môi, gật đầu.

Hai vợ chồng Mạnh A Cốc cũng không dám nói thêm gì nhiều, nhất là khi có mặt bao nhiêu người dân ở đây, cộng thêm việc uống trộm rượu tể mà làm ầm lên thì không hề nhỏ, nên đành phải nghe theo lời Tường Ly.

Sau khi đám đông được giải tán, Tường Tiểu Thiên lén lút kéo áo Tường Ly, căng thẳng hỏi: “Tường gia... rượu tể đông thật sự không được uống trộm à?”.

Tường Ly nghe xong đã biết là có chuyện, bèn mỉm cười, khoanh hai tay trước ngực: “Em có mắt để thờ hả? Ban nãy Tang Ni bị làm sao em không nhìn thấy à? Chị còn từng nhìn thấy có những người bị nhập khùng khiếp hơn thằng bé nữa, không giải tà cẩn thận cả năm gặp hạn đó”.

Tường Tiểu Thiên lập tức hoảng hốt: “Tường gia ơi, cứu em. Em... em đã uống trộm Ngũ Nguyệt Túy”.

Cậu là người Hán, bình thường không kiêng cử gì, phá lệ một lần cũng chỉ vì loại rượu đó quá thơm không cưỡng lại được mới nhấp môi một ngụm nhỏ. Cậu thật không muốn chỉ vì ngụm nhỏ đó mà gặp họa.

“Ngũ Nguyệt Túy hả...” Tường Ly buồn cười nhìn cậu: “Rượu của Đàm gia dùng để tể đông mà em cũng dám uống trộm, chị thấy em ngứa mông rồi đây”.

Ngũ Nguyệt Túy là loại rượu cô nấu riêng cho Đàm gia, phải hái đủ năm loại nhụy hoa trên núi Thương lúc đầu xuân, sau đó ngâm với nước sương sớm sau khi trải qua một mùa đông giá rét trên đỉnh núi tuyết xa xôi, rồi ủ qua bốn mùa xuân hạ thu đông mới thành.

Mỗi lần chỉ được một ít nhưng rất quý, thế nên Đàm gia hay giữ lại một chút để tể đông.

Tường Tiểu Thiên khóc lóc ủ ê.

Tường Ly lẳng lặng quay vào phòng, khi đi ra lại cầm theo một túi bùa khác: “Đừng bảo là chị không thương em đó. Quỳ ở đó cùng Tang Ni tới khi hoàng hôn xuống. Ba ngày tới không được bỏ bùa ra, không được dính nước”.

“Nhưng còn tắm...”

“Vậy thì em nhịn tắm ba ngày đi.”

Tường Tiểu Thiên ngoan ngoãn chạy tới quỳ bên cạnh Tang Ni. Vẫn còn một vài người hóng hớt chưa đi, sau khi thấy cảnh này lại bắt đầu xì xào.

“Tường Ly!”

Gần đó có người gọi cô.

Tường Ly quay đầu lại nhìn, là Đàm gia.

Bên cạnh anh ấy còn một người đàn ông khác, từ xa đã nhìn thấy một vóc dáng cao lớn thẳng tắp nhòe đi trong ánh nắng, chiếc áo dạ dáng nhờ màu xám đậm càng làm tôn lên vẻ phong độ phóng khoáng của người ấy.

Đằng sau lưng họ có một là một hàng xe dài tít tắp.

Phía sau hàng xe ấy là cả một đám phóng viên đang vội vàng chạy tới...

[...]

Lâm Khách Lâu là một trà trang nổi danh tại thành cổ Thương Lăng, mang thương hiệu đã hàng trăm năm lịch sử.

Ba chữ “Lâm Khách Lâu” trên biển hiệu còn do chính tay vua Gia Khánh ngự bút, bắt nguồn từ câu thơ trong bài Khê cư của Liễu Tông Nguyên “Nhàn kẻ dân đồng ruộng - Sống tựa khách sơn lâm”, hy vọng tại đây mọi người có thể lấy trà bầu bạn, tiêu điều tự tại, lánh xa thế sự.

Chỉ đáng tiếc sau này đến các đời hậu bối, trà trang kinh doanh không còn tốt nữa, gia đình bắt đầu có ý bán đi sản nghiệp của tổ tông.

Đàm gia không muốn thương hiệu lịch sử này bị phá dỡ, chuyển giao cho người khác. Anh ấy nghĩ rằng cho dù chỉ giữ lại một căn nhà trống hươ trống hoác cũng coi như gìn giữ một di tích lịch sử. Nhưng không ngờ sau khi cải tổ lại cách trang hoàng và cải thiện các loại trà trong thực đơn, việc làm ăn lại mỗi ngày một phát đạt.

Hôm nay Lâm Khách Lâu náo nhiệt hơn mọi ngày rất nhiều. Giống như Tường Tiểu Thiên nói, người của đối phương đã bị kín lối ra vào rồi.

Chưa nói đến ba vòng trong ngoài toàn vệ sỹ, ngay cả đám phóng viên cũng vô duyên vô cớ xuất hiện.

Cộng thêm vài người dân nghe hơi nổi chỗ tới cho thêm phần náo nhiệt, ai nấy đều cổ rướn cổ lên nhìn vào trong, những ai không thấy gì thì rủ rì tai nhau xem người trong Lâm Khách Lâu rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhất thời khiến nơi đây trở nên ồn ào.

Bên trong Lâm Khách Lầu, hai bên ngồi đối diện nhau.

Vệ sỹ của đối phương mặc dù không ít nhưng người của Đàm Diệu Minh cũng trong tư thế không hề kém cạnh.

“Ý của anh Lục là muốn tôi tới Skyline trừ tà?” Tưởng Ly ngồi bên cạnh Đàm Diệu Minh, đùa nghịch tách trà trong tay, băng quơ quan sát người đối diện.

Nhìn ở khoảng cách gần này là có thể thu trọn vẹn diện mạo của đối phương vào tầm mắt.

Ngũ quan sắc nét, khuôn mặt lạnh lùng, độ dày của hai môi trên dưới đều nhau, chứng tỏ cả tinh và dục đều rộng mở.

Nói thô tục một chút thì khi anh không thích đối phương, anh sẽ giữ thân như Liễu Hạ Huệ, còn một khi anh có tình cảm, anh sẽ không giữ lại gì.

Đường khuôn cằm đúng là rất gợi cảm, còn có một ánh mắt biết mê hoặc phụ nữ.

Một người đàn ông trông vẻ dịu dàng ôn hòa nhưng nhìn người phải nhìn vào mắt, mắt người này rất sâu rất đậm, là thành phần không dễ gần, có nghĩa là có thêm sự xa cách, giữ mình.

Có câu: “Ba đời phú quý mới được gọi là quý tộc”. Lục Đông Thâm, Phó Chủ tịch tập đoàn Lục Môn danh tiếng lẫy lừng, tổng giám đốc của dự án Skyline, trên người dĩ nhiên phải toát lên dòng máu nội hàm, quý phái, chùng mực của một công tử Lục Môn. Thế nhưng vào lúc cô còn chưa kịp tới đây, anh ta đã có thể “điều động binh lực”, cùng Đàm Diệu Minh tới tận nơi đón người. Người này, sâu không lường được.

Đồng thời lúc này, Lục Đông Thâm cũng đang đánh giá cô.

Vừa khí khái vừa xinh đẹp, đây là ấn tượng ban đầu.

Cô khoác chiếc áo jacket trung tính màu nâu đậm nhưng chiếc áo bó sát bên trong màu cà phê lại tôn lên vẻ kiêu diễm của một người con gái, nhất là vòng eo thon gọn. Chiếc quần bò màu đen càng khiến đôi chân thẳng tắp của cô lộ ra.

Nhưng thứ đập vào mắt hơn cả chính là đôi giày quân đội nặng nề thuần da trâu màu đen, đã được mài cũ đi, trông rất ngẫu, không phải loại giày mà một cô gái bình thường sẽ thích.

Mái tóc được cắt ngắn gọn gàng, ngũ quan xinh xắn. Đẹp nhất phải nói là đôi mắt, lòng đen và lòng trắng rất rõ ràng.

Nhưng khí khái nhất cũng chính là đôi mắt đó, lúc nửa cười nửa không lại toát ra vẻ bướng bỉnh, gian xảo, giống như hình xăm trên cổ tay cô vậy, quyền rũ và nguy hiểm.

Một người như thế, bảo cô là con gái, cô lại có vẻ đẹp trai hơn hẳn con gái; Nói cô là đàn ông, cô lại mang nét tinh tế, thủy mị không tìm được ở đàn ông.

Còn Đàm Diệu Minh, trong tư liệu đề bốn mươi tuổi, tuy vậy vẫn phong độ ngời ngời, thế nhưng trong đôi mắt ẩn chứa vẻ thâm độc chốn giang hồ.

Sự thâm độc này không phải là sự giết hại một cách văn minh chốn thương trường. Cùng là mạo hiểm để có được phú quý, nhưng thương trường đề cao chữ “mưu”, còn giang hồ yêu cầu chữ “dũng”.

“Ý của tôi là, mời cô Tưởng tới Skyline trừ tà.” Lục Đông Thâm hạ thấp giọng, nhấn mạnh vào chữ “mời” đó.

“Mời há?” Tưởng Ly làm ra vẻ suy tư, rồi gõ gõ tay lên mặt bàn.

Trong trà lầu có để lại hai nhân viên phục vụ, một trong hai người bước lên thêm trà cho Tưởng Ly.

Tưởng Ly bê cốc trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Lục Đông Thâm kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi cô lên tiếng.

Cô từ tốn uống xong tách trà rồi mới hỏi ngược lại: “Anh Lục đây định ‘mời’ như thế nào?”.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn Cảnh Ninh, người trợ lý đặc biệt đứng bên cạnh.

Cảnh Ninh hiểu ý, cầm lấy hai vali đen trong tay người vệ sỹ đặt lên bàn trà, mở nắp ra, quay về phía Tưởng Ly.

Rất nhiều xấp tiền mặt, xếp đầy hai vali.

“Tới địa bàn của Đàm gia mời người, không có thành ý sao tôi dám đến?” Lục Đông Thâm nói: “Đây là quà gặp mặt của tôi dành cho hai vị”.

Tưởng Ly đứng lên trước, vòng qua bên cạnh vali, đường hoàng ngồi xuống bàn, tay trái cầm đại một tập tiền lên, tay phải lướt qua những tờ giấy bạc, còn mới nguyên.

Cô quay đầu mỉm cười với Đàm Diệu Minh: “Nhiều tiền lắm”.

Đàm Diệu Minh chỉ im lặng mỉm cười.

“Khách sạn Skyline bây giờ đang rơi vào thế người người oán thán, chuyện này không dễ dẹp yên đâu.”

Tường Ly cầm xấp tiền đập đập lên lòng bàn tay còn lại: “Lúc trước bảo nghe lời khuyên thì không chịu. Các anh chặn ngay Quỹ môn quan của người ta, cũng giống như có đũa bịt lối vào nhà của anh, anh cũng phát điên lên thôi”.

“Chính vì sự việc quá khó giải quyết nên mới mạo muội tới nhờ cô Tường đây. Tôi nghe danh cô Tường có bản lĩnh mà người ngoài không ai có được, nếu không người dân trong vùng cũng đã chẳng kính nể gọi cô là Tường gia.”

Một chiếc mũ chóp cao đề xuống đầu chẳng khác gì không cho Tường Ly cơ hội chạy thoát.

Lúc này Đàm Diệu Minh lên tiếng: “Tiền thì chúng tôi không thiếu. Còn nếu muốn mời Tường Lý giúp các anh giải quyết rắc rối, phải xem bản lĩnh của anh tới đâu”.

“Đàm gia cứ nói.”

Đàm Diệu Minh vỗ tay hai tiếng.

Người trong trà lâu lập tức bê ra một chiếc khay bằng gỗ dài khoảng 70 phân, rộng 50 phân, trên khay bày đầy các cốc thủy tinh, với số lượng như thế xếp chồng ba khay lên mặt bàn.

Tường Ly nhìn cảnh tượng trước mắt, nhếch môi cười, trở về vị trí của mình.

Các tách trà được người của Đàm Diệu Minh cất hết đi. Trên bàn giờ chỉ còn lại la liệt cốc thủy tinh. Hai người đàn ông lực lưỡng bê một chum rượu to ra đặt bên cạnh, mở nắp, mùi hương tỏa lan khắp phòng.

“Lục tổng là người làm ăn, tôi không dám chơi trò âm mưu với anh. Nhưng dù sao anh cũng đã cất công tới đây tìm tôi, thì chí ít cũng nên nói chút quy tắc giang hồ.”

Nụ cười của Đàm Diệu Minh nửa tà nửa thiện: “Chúng ta độ tửu lượng, là bạn hay thù cứ xem sức uống của anh đến đâu đã”...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Con người Lục Đông Thâm, nguy hiểm

Loại rượu bản địa của vùng thành cổ Thương Lăng, còn có tên gọi là “Rượu ba ly”, dư vị dài lâu, bốc chậm và dữ dội. Người bình thường chỉ uống chưa quá ba chén đã gục, người tửu lượng khá đến đâu cùng lắm cũng chỉ uống được chục chén.

Tường Ly biết rõ về tửu lượng của Đàm Diệu Minh. Mang loại “Rượu ba ly” này ra, bắt anh ấy uống liền từ tỷ khoảng hai, ba chục chén cũng không thành vấn đề. Rồi cô lại nhìn sang Lục Đông Thâm phía đối diện, sắc mặt bình thản, ánh mắt không một gợn sóng, chẳng thể thăm dò được nông sâu.

Cảnh Ninh đứng bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Tổng giám đốc...”.

Lục Đông Thâm giờ tay lên ngắt lời Cảnh Ninh: “Làm khách phải theo ý chủ”.

Tường Ly nghe xong câu này ít nhiều gì cũng phải nhìn anh bằng ánh mắt khác, chỉ có điều cô không biết là anh uống được thật sự hay chỉ đang tự khoác lác về khả năng của bản thân. Cô giờ tay lên, người thuộc hạ phía sau bắt đầu rót rượu theo lệnh, không chút qua quýt.

Cả một bàn đầy rượu, chỉ ngửi thôi đã thấy say rồi. Trà lâu bỗng hóa tửu lâu, thứ người ta đang độ chính là xem ai gắng gượng được tới phút cuối.

Lục Đông Thâm là khách, dĩ nhiên phải cạn trước tổ lòng thành. Chén đầu tiên vừa trôi xuống bụng, anh bỗng cảm giác như có một lưỡi dao sắc lẹm cửa ngang cổ họng, ngay sau đó lại giống như có một quả bom được chôn trong dạ dày, bỗng chốc nổ tung. Loại rượu này đích thực còn lớn gấp nhiều lần những loại anh từng gặp trên thị trường.

Đàm Diệu Minh tấm tắc khen anh hào sảng, ngay sau đó cũng tự động uống cạn một chén.

Hai người bắt đầu mở màn cho “trận chiến”.

Đàm Diệu Minh phóng khoáng uống cạn liên tục, Lục Đông Thâm cũng từ tốn không sót giọt nào.

Một lượt chén đầu tiên đã cạn sạch. Người phía sau tiếp tục rót lượt mới. Mùi rượu thơm phức theo khe cửa nhỏ hẹp bay ra ngoài Lâm Khách Lầu, có lẽ cũng đã lọt vào mũi của khá quần chúng đang chen chúc hóng chuyện vui bên dưới.

Ban đầu Tường Ly nghĩ mình thắng chắc, nhưng dần dần chẳng hiểu sao cô lại hơi lo. Khi đã hết nửa vò rượu, cô nhận thấy rõ Đàm Diệu Minh bắt đầu phải gắng gượng, bàn tay cầm chén rượu lên đã có phần nặng nề và ngập ngừng.

Khi nhìn sang Lục Đông Thâm, cô thấy anh vẫn điềm đạm như thế, chưa thấy dấu hiệu say sưa gì.

Đàm Diệu Minh có thể chiếm cứ được một vị trí ở Thương Lăng đều là con đường được xây đắp bởi rượu và võ. Tay Lục Đông Thâm này trông bề ngoài không giống người có khí khái giang hồ, vậy mà uống rượu lại không kém cạnh ai. Điều này khiến Tường Ly băn khoăn, cứ cái đà này, chưa chắc họ đã là bên chiếm thế thượng phong.

Quả không sai, khi đã nhìn thấy đáy vò rượu, Đàm Diệu Minh đã đổ bưng từ mặt xuống tới cổ, ánh mắt bắt đầu mơ mơ màng màng, khoảng thời gian nghỉ giữa các chén cũng đã được kéo dài ra.

Còn Lục Đông Thâm thì vẫn ngồi nghiêm chỉnh đĩnh đạc, hô hấp đúng là có phần dồn dập hơn nhưng không quá rõ ràng như Đàm Diệu Minh. Trái tim Tường Ly đập lỗ nhịp. Đó là cả một vò rượu đấy. Đúng nói là chỉ hai người họ, cho dù tìm thêm bảy, tám hảo hán giỏi rượu chè nữa tới đây cũng có thể đều đã gục một hàng dài.

Dĩ nhiên Đàm Diệu Minh sẽ không tự nhận thua. Dù đã nhìn thấy đáy vò, anh ấy vẫn lên tiếng ra lệnh tiếp tục rót.

Tường Ly thấy đám thuộc hạ đã bắt đầu xé vò và rượu thứ hai. Họ đang chuẩn bị rót đầy, thì cô giơ tay lên ngăn miệng vò lại.

“Anh Lục, uống với tôi đi.” Cứ tiếp tục uống thế này, thể diện của Đàm Diệu Minh sẽ bị hạ gục tại Lâm Khách Lầu mất.

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ nhìn cô, ánh mắt có phần hứng thú.

Ngược lại, Cảnh Ninh lên tiếng trước: “Cô Tường, mấy người làm vậy e rằng hơi vô lý”.

Tường Ly thông dong đi tới trước mặt cô ấy, bất ngờ cúi đầu ghé sát Cảnh Ninh, hít sâu một hơi rồi mỉm cười: “Người đẹp, cô có vẻ căng thẳng quá”.

Nụ cười của cô mang một nét lưu manh, vô lại, bỗng khiến Cảnh Ninh đỏ mặt.

“Cô nên học ông chủ của mình, hành xử thật bình tĩnh. Hay là, cô có bí mật gì không muốn để ông chủ biết, thế nên mới căng thẳng như vậy?”

Cảnh Ninh tăng lò điệu bộ trên ghẹo của cô, nhún mày: “Bậy bạ”.

Tường Ly không quan tâm đến cô ấy nữa, ngồi xuống bên cạnh vò rượu, ra lệnh cho thuộc hạ rót sáu chén.

“Các người đang đến nhờ vả chúng tôi giúp đỡ, thế nên, ở chỗ này không có cái gì gọi là vô lý cả.”

Trong lúc đó, cô cầm một chiếc bát lửa cầm tay lên, khẽ ấn một cái, trên sáu chén rượu lập tức bùng lửa: “Vấn đề mà khách sạn của mấy người gặp phải không nhỏ đâu. Trừ phi là bạn bè, nếu không chúng tôi cũng không cần phải dính vào mớ rắc rối này”.

Nói xong câu ấy, cô lại dùng một miếng vải amiăng* phủ lên sáu chén rượu, khi lật mở ra, ngọn lửa bên trên đã tắt.

*Vải amiăng là vật liệu được cấu tạo từ những sợi thủy tinh rất mỏng (sợi bazan), được dùng như chất tăng cường cho nhiều sản phẩm Polymer, các chất liệu tổng hợp...

Sáu ly rượu đối nhau, Tường Ly cười khê: “Uống vậy sẽ ngon hơn nhiều. Xin mời anh Lục”.

Lục Đông Thâm cọ ngón tay lên thành chén, anh suy nghĩ một lát bèn cầm lên uống cạn.

Có điều một ngụm này lại dữ dội hơn uống mười mấy chén trước đó, khi đưa lên mũi tỏa ra mùi hương thơm phức. Ngay sau đó chất men bốc thẳng lên đầu. Uống xong chén thứ ba, anh bắt đầu cảm thấy có thứ gì đó nổ tung trong cơ thể, trong đầu rục rịch, huyền ảo như kính vạn hoa.

Anh nghe thấy tiếng Tường Ly cười, nhưng tiếng cười đó lúc gần lúc xa, rồi anh lại nhìn thấy Đàm Diệu Minh giơ ngón cái lên trước mặt mình, nhưng khuôn mặt anh ấy có phần mông lung.

Rất nhanh, giọng Tường Ly biến mất bên tai, thay vào đó là tiếng cãi vã, tranh chấp của các vị cổ đông trong Hội đồng quản trị, sắc mặt muôn hình vạn trạng của người nhà họ Lục và cái bóng mơ hồ của một người con gái...

Bên tai hình như vang lên tiếng gọi của Cảnh Ninh: “Tổng giám đốc?”.

Lục Đông Thâm choàng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn thẳng về phía Tường Ly: “Cô đã cho tôi uống thứ gì vậy?”.

Tường Ly cười gian manh, tiến sát lại gần anh, hỏi ngược: “Vậy anh đã nhìn thấy gì? Hay, anh Lục đã say rồi?”.

Lục Đông Thâm nhìn sâu vào mắt Tường Ly, anh biết ngay khi Tường Ly ra tay, mọi việc sẽ không đơn giản như thế.

Ban nãy Đàm Diệu Minh uống đến nổi men say bốc thẳng lên đỉnh đầu, qua một hồi được Tường Ly thế chỗ mới dịu đi phần nào. Lúc này anh ấy bèn lên tiếng hòa giải, giơ tay ra trước mặt Lục Đông Thâm: “Anh Lục đúng là người hào sảng, Đàm Diệu Minh tôi xin được kết giao bạn bè với anh!”.

Lục Đông Thâm đứng lên, bắt tay với Đàm Diệu Minh: “Chuyện của khách sạn làm phiền hai vị rồi, nhất là...” Anh quay ngay sang nhìn Tường Ly: “Cô Tường”.

[...]

Sau khi đám người của Lục Đông Thâm đi khỏi, Tường Ly vẫn ngồi yên một lúc trên ghế không nhúc nhích, hai chân gác lên bàn trà. Hai vali tiền vẫn còn nguyên đó. Cô vẫn cứ đắn đo mãi về ánh mắt cuối cùng của Lục Đông Thâm trước khi ra về, dường như nó chứa đựng quá nhiều nội dung mà cô không thể nghiền ngẫm được hết.

Cô chưa bao giờ nghi ngờ trực giác của mình, cô tin chắc chắn rằng ánh mắt đó không phải vô tình, tùy ý.

Cảm giác này rất tệ, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra mà bản thân lại không thể kiểm soát được nó.

Đàm Diệu Minh tiễn Lục Đông Thâm ra về xong mới trở lại, đẩy người diu mình ra ngoài, bước tới, một tay đặt lên vai Tường Ly, rồi theo đà ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Em cho anh ta uống thứ gì vậy?”

Tường Ly đổ người về phía trước, lặng lẽ né tránh bàn tay của anh, rót một cốc trà rồi đưa cho Đàm Diệu Minh.

“Lấy Thujone và Agrostol chiết xuất từ hai loại cây khô ngải và bìm biếc, hai chất này sau khi được đốt lên sẽ tỏa ra một thứ mùi thơm lừng không thể cưỡng lại được. Mùi này cộng với tác dụng của men rượu được ủ lâu năm, tràn qua khoang mũi sẽ kích thích thẳng tới phần dưới của bán cầu não phải. Nằm giác quan bên bán cầu não phải của người thường đều chịu sự kiểm soát và khống chế của lý trí trong bán cầu não trái. Thứ mùi này sẽ khiến cho một người dù lý trí đến đâu cũng sẽ nhìn thấy những điều mình căm ghét, yêu thương và khát khao trong trái tim mình, sau đó phản ánh tới đại não, hiện lên thành hình ảnh.”

*Thujone một hợp chất hóa học nằm trong thức uống Absinthe, bắt nguồn từ bang Neuchâtel tại Thụy Sĩ vào cuối thế kỷ XVIII, thường bị thể hiện như một loại ma túy tác động trí tuệ gây nghiện và gây ảo giác nguy hiểm.

Nói tới đây, cô thấy Đàm Diệu Minh há hốc miệng, bèn bổ sung thêm một câu: “Nói một cách dễ hiểu, nó có thể khiến anh ta nhìn thấy ảo giác của những điều mà anh ta khao khát, mong nhớ trong lòng, hoặc những thứ là lý tưởng trong mắt anh ta. Phạt nhẹ răn nắn, dù sao thì em cũng không thể nhìn anh say khướt được”.

Bấy giờ Đàm Diệu Minh mới hiểu ra, gật gù, nhấp một ngụm trà: “Em có phát hiện được gì từ anh ta không?”.

“Dễ tâm.” Tường Ly đáp: “Dễ tâm của một người em có thể nghĩ thấy đấy. Con người Lục Đông Thâm đó... nguy hiểm”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Động chạm tới tâm linh là chuyện vừa to vừa nhỏ

Đàm Diệu Minh uống cạn tách trà, mùi rượu còn chưa tan hết khiến khuôn mặt anh trông vẫn ửng hồng.

“Một người đàn ông đã sắp ngồi lên chiếc ghế quyền lực của tập đoàn Lục Môn thì sao có thể đơn giản chứ. Từ lâu em đã nghe nói tay Lục Đông Thâm đó trên thương trường là một người vô cùng thủ đoạn, là con hổ đầu đàn của Lục Môn. Nhiều năm trước đã lặng lẽ hoàn thành rất nhiều phi vụ mua bán sáp nhập. Vài năm nay anh ta lại càng lũng đoạn quyền hành các thương hiệu xa xỉ, các thương hiệu ô tô của Lục Môn, thế lực rất mạnh. Một người như vậy lại bỗng dưng chọn tiếp quản khu vực Trung Quốc, rồi lại hướng ánh mắt về phía Thương Lãng của chúng ta, xem ra chắc chắn là anh ta muốn thu gom toàn bộ khu vực đất đai quanh đường Tô Hà rồi. Lục Đông Thâm chọn tiếp quản dự án Skyline chẳng qua là muốn vẽ thêm chút thành tích sự nghiệp, nhưng đối với chúng ta mà nói lại là thiệt hại lợi ích trực tiếp nhất. Nghe nói ở Lục Môn còn một người tên là Lục Khởi Bạch, thế lực cũng không tầm thường, lôi kéo được chỉ huy của không ít cổ đông kỳ cựu trong Lục Môn, sao cam tâm chấp nhận làm một vị “vương giả” tiêu điều tự tại chứ? Lục Đông Thâm tin tà ma ư? Ha, hôm nay anh ta bày ra một thế giằng co, giống trống kua chiêng như thế này chẳng qua là diễn cho đám dân chúng xem, để tốc chiến tốc thắng không muốn Lục Môn nắm được bất kỳ chuyện xấu nào của mình. Nhưng kẻ nào cười tới phút cuối cùng thì phải xem diễn xuất của ai đỉnh hơn.”

Tường Ly vất cánh tay phải lên lưng ghế, cúi đầu, lấy ngón cái bàn tay trái móc móng tay nghịch ngợm. Móng tay của cô rất đẹp, tròn trịa cong cong như một vầng trăng. Nghịch mãi nghịch mãi, cô chợt nhìn xuống hình xăm nơi cổ tay của mình, ngón tay bất giác run lên. Có một con đau như kim châm đâm thẳng vào đầu, ngay sau đó, cảm xúc của cô cũng thay đổi.

“Thế nên, em nhất định sẽ chữa bệnh cho người đó, hơn nữa còn phải chữa thật tốt. Chỉ cần em chữa khỏi, thì tin tức về chuyện tà ma trong Skyline lại càng chắc chắn. Anh ta muốn mượn danh bà phù thủy này đã bịt miệng người dân, nhưng tới lúc đó những kẻ trèo lên lưng cạp không dễ xuống sẽ chính là họ. Cũng sắp tới lễ tế đông rồi, Skyline chặn đường của các vong linh trên cầu Cửu Tử, gây ảnh hưởng tới may mắn của năm mới, đây chính là việc làm động chạm tới niềm tin của người dân Thương Lăng. Mà chuyện động chạm kiểu này, nói to rất nhỏ, nói nhỏ rất nhỏ.”

Đàm Diệu Minh ngồi dựa vào đó nhìn cô, cất giọng dịu dàng: “Anh chưa bao giờ nghi ngờ khả năng của em. Có điều, sẽ phải đấu trí với gã Lục Đông Thâm đó, vất vả cho em rồi”.

Tường Ly nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt anh lúc này quá đối dịu dàng, giống như câu mà Tường Tiểu Thiên nói: Những khi Đàm gia nhìn chị, ánh mắt rất cưng chiều.

Đàm Diệu Minh quả thực là một người đàn ông đầy hấp dẫn, chưa nói đến việc anh cao lớn đỉnh đặc, lại còn mang một diện mạo chính nhân quân tử, đường hoàng khiêm tốn không giống một kẻ lưu lạc chốn giang hồ. Nếu không kể, có ai ngờ một người đàn ông trông bề ngoài hiền lành vô hại như anh đã từng lăn lộn khắp chốn mới có ngày hôm nay?

Cô lên tiếng: “Sinh mạng thứ hai của em do Đàm gia ban tặng. Không có Đàm gia làm gì có Tường Ly ngày hôm nay. Thế nên, em làm gì cũng là nên thời”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười, nhưng nhìn kỹ lại có chút đáng chất. Anh giơ tay lên, dường như định nắm lấy tay cô nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế lại. Rất lâu sau, anh mới gật đầu nói: “Chỗ tiền trên bàn em cầm lấy đi. Hôm nay thế này, ngày mai thế khác, giữ bên người phòng khi cần sử dụng”.

[...]

Trên đường trở về khách sạn, Lục Đông Thâm bắt đầu không kiểm soát được men rượu trong người nữa. Anh gục hẳn ra ghế sau, hơi thở nặng nề, nhắm nghiền mắt, mặt trắng nhợt.

Mấy chiếc xe đồng thời đỗ lại trước một cửa hàng tạp hóa. Cảnh Ninh không yên tâm, phải đích thân xuống mua một chiếc khăn ướt.

Cô đưa chiếc khăn tới trước mặt Lục Đông Thâm, ngáp ngừng giây lát rồi lại hạ tay xuống, khẽ gọi: “Tổng giám đốc”.

Lục Đông Thâm mở mắt ra, đón lấy chiếc khăn trong tay Cảnh Ninh, lau qua mặt, còn đau dữ dội hai bên thái dương bấy giờ mới chịu dịu đi. Một lát sau, anh đưa tay nói lỏng cà vạt, rồi khẽ hỏi: “Điều tra ra chưa?”.

Cảnh Ninh trở lại ghế lái phụ, nói: “Cô gái tên Tường Ly này giống như bóng dung xuất hiện vậy. Tôi đã thuê thám tử tư điều tra nhưng điều tra mãi vẫn chỉ có chút thông tin ít ỏi đó thôi”.

Sau sự kiện Thai Quốc Cường “trúng tà”, cô đã lập tức kiểm tra ngay CCTV của khách sạn Skyline Thương Lăng.

Tối hôm đó, Thai Quốc Cường quả thật giống hệt như gặp phải ma, sau đó làm phiền tất cả các vị khách trong khách sạn. Mà ngay trước đó, có một người đã đứng rất lâu trước bức Giang sơn đồ trên hành lang quán bar khách sạn. Người đó, qua điều tra tên là Tường Ly.

Nhưng khi điều tra tiếp thì lại có chút khó khăn.

Lục Đông Thâm nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm tư suy nghĩ, rất lâu sau mới ra lệnh cho xe chạy tiếp.

Cảnh Ninh hình dung rất sát, đúng là giống như từ trên trời rơi xuống. Nhưng trên đời này làm gì có ai bỗng dưng xuất hiện chứ, kiểu gì cũng có thể tìm ra gốc gác. Giống như Đàm Diệu Minh vậy, cả một tập tài liệu dày cộp đủ để viết truyền kỳ nhân vật.

Anh ta là người Thương Lăng chính gốc. Năm 13 tuổi, bỏ qua đời, năm 15 tuổi theo mẹ đi bước nữa ở nước ngoài xa xôi. Anh ta cũng học hành rất giỏi, là sinh viên xuất sắc, năm 22 tuổi tốt nghiệp Đại học California, sau đó trở lại Thương Lăng dựa vào cú đấm của mình khai phá sự nghiệp.

Hiện giờ ở Thương Lăng có không ít quán bar, vũ trường, cửa hàng cửa hiệu thậm chí là những mảnh đất còn hoang vu đều là sản nghiệp của anh ta. Dù là làm ăn đường hoàng hay làm ăn giấm dúi, anh ta đều phát đạt. Thế nên người bên ngoài cũng đồn đại anh ta vẫn kinh doanh những thứ bị pháp luật cấm, đáng nghi ngờ nhất chính là ma túy nhưng từ đầu tới cuối không ai tìm ra được chứng cứ anh ta có dính líu tới ma túy.

Ngược lại khi đọc tới Tường Ly thì tư liệu chỉ có vồn vện như sau: Năm 26 tuổi, tức là ba năm trước đột nhiên xuất hiện bên cạnh Đàm Diệu Minh, võ công rất khá. Ba năm nay cô đã cứu chữa cho không ít người dân Thương Lăng, được dân trong vùng kính nể như một thầy phù thủy thời hiện đại.

Thu nhập chính tới từ hai cửa hàng, một là cửa hàng bán trống châu Phi làm bằng thủ công, và một là quán trà “Thần Tiên Ẩm” đó. Nghe nói quán trà ấy khách ra khách vào nườm nượp quanh năm. Cả hai cửa hàng nghe đồn đều do Đàm Diệu Minh bỏ tiền ra mở cho cô. Ngoài ra, cô đến từ đâu, trước năm 26 tuổi đã gặp chuyện gì, gia cảnh thế nào thì hoàn toàn là một tờ giấy trắng.

Một người mà ngay cả quá khứ cũng không tìm ra...

Lục Đông Thâm nhú mày. Vậy thì, phải chăng cô vốn dĩ không tên là Tường Ly?

Trong xe cực kỳ yên ắng.

Cảnh Ninh nhìn qua gương chiếu hậu, lặng lẽ quan sát Lục Đông Thâm. Mỗi khi anh suy nghĩ nghiêm túc chuyện gì ánh mắt đều rất sâu xa. Khuôn mặt đó lúc nào cũng khiến con gái mơ mộng, nhưng vẻ lạnh nhạt cũng lại khiến mọi cô gái không dám tùy tiện sát gần. Ở bên cạnh anh, cô cũng luôn luôn phải tự nhắc nhở bản thân, quên đi mình là con gái.

“Đây là túi bùa tôi lấy được trên người hai cậu nhóc quý ở đó, anh xem thử đi.” Cô rút chiếc túi trong túi xách ra, đưa cho Lục Đông Thâm “Giả sử đây đúng là thứ để trị bệnh cứu người, Tường Ly không phải cố tình lừa bịp thì cũng quá đáng sợ”.

Nói “lấy được” là còn văn minh chán, thực chất là cô đã lén lấy trộm từ hai người đó trước khi rời khỏi Lâm Khách Lầu.

Lục Đông Thâm không gan hỏi cô đã lấy trộm kiểu gì, lập tức mở ra xem, hơi sững người. Một túi bên trong toàn là cát, túi còn lại thì trống rỗng.

“Túi bên trong có cát là của người tên Tường Tiểu Thiên.” Cảnh Ninh bổ sung thêm.

Nhưng Lục Đông Thâm chỉ mãi mê xem chiếc túi không có gì. Không phải nó không có gì, nó có... mùi hương.

Mùi hương này rất đặc biệt, giống như mùi thuốc, lại không nồng như thuốc, vãn về một ít lên ngón tay ngửi thử, bỗng chốc khiến người ta tỉnh táo hẳn, tựa như từng lỗ chân lông trên cơ thể được gột rửa sạch sẽ bụi bẩn vậy.

Còn túi cát thì hoàn toàn không có mùi.

Cái này khiến anh nhớ tới chén rượu kia.

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng vãn về ngón cái lên lớp lụa trắng, hoa văn thêu bên trên khiến anh nhớ tới đôi mắt trên cổ tay của Tường Ly, xung quanh hình xăm đôi mắt ấy hình như cũng khắc hoa văn này.

Anh bỗng nói: “Cô gái Tường Ly này... thú vị đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nó giống chúng ta nhất, giết người không thấy máu

Hôm sau, tin tức nóng hổi về chuyện Phó Chủ tịch tập đoàn Lục Môn đồng thời là tổng giám đốc mới kế nhiệm của dự án Skyline, Lục Đông Thâm đích thân mời cao nhân về hóa giải những điềm xấu khách sạn đã truyền đến tai giới báo chí khắp nơi. Tin thời sự, tạp chí tài chính hay các loại báo mạng lớn nhỏ gần như đều giật tít hàng đầu.

Tập đoàn có vốn đầu tư nước ngoài Lục Môn, với tư cách là một doanh nghiệp bản địa sau này di dân ra nước ngoài, vốn dĩ đã có một dây chuyền sản nghiệp phức tạp rắc rối và một truyền kỳ về khả năng lũng đoạn thương trường khiến người ta tò mò, chi hiếm một nỗi tổng bộ của Lục Môn không nằm ở Trung Quốc nên người ta chẳng thể đào sâu tìm hiểu. Bây giờ, Lục Môn đã hướng sự chú ý về Trung Quốc đại lục, trong đó dự án Skyline nhận nhiệm vụ là đoàn quân tiên phong, phát triển cực kỳ thịnh vượng tại ba thành phố Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu. Chỉ không ngờ lại bị “gãy” ngay tại Thương Lăng. Thế nên niềm “ưu ái đặc biệt” mà cánh phóng viên dành cho Skyline cũng là đang gián tiếp muốn lật mở lớp màn bí mật về Lục Môn.

Tường Ly không lộ mặt trên báo chí.

Nghe nói ngày mà đám phóng viên bao vây Lâm Khách Lầu, người của Đàm Diêu Minh đã hạ lệnh: Tường gia tuyệt đối không thích chụp ảnh, thế nên không cho phép các báo và tạp chí đăng hình ảnh của Tường gia, dù chỉ là thông tin hay bóng hình. Đám phóng viên đang ôm trong bụng tâm lý sẽ chụp được hình Tường gia lập tức bị tịch thu hết công cụ phương tiện, xóa ảnh đồng thời nhận được lời cảnh cáo.

Ai dám đắc tội với Đàm Diêu Minh đây? Việc này cũng giống như khi chưa được phép của Phòng quan hệ công chúng của tập đoàn Lục Môn sẽ không được tự động chụp hình Lục Đông Thâm vậy, mọi người chỉ còn cách giành giật tin tức quan trọng để đưa lên làm tít, chứ không ai chấp nhận dính vào những rắc rối không cần thiết.

Thế nên, dù tin tức có rầm rộ cách mấy thì hình ảnh cũng chỉ dừng lại ở việc ngày hôm đó Lâm Khách Lầu bị vây kín không còn lối đi và cảnh tượng hàng rào vệ sỹ vòng trong vòng ngoài mà thôi.

Trần Khởi Bạch đặt tờ tạp chí trong tay lên bên cạnh bàn làm việc, đứng dậy đi ra trước cửa sổ. Từ góc độ này nhìn xuống, cảnh đêm ở thành phố New York là xe cộ nhằng nhịt như mắc cửi.

Bức tường phía Tây trong phòng làm việc được đào rỗng, khám vào trong đó một bể thủy tinh cỡ lớn. Ngọn đèn màu trắng phản chiếu rõ bụi cây khoáng đạt bên trong bể và tầng tầng lớp lớp những tầng cỏ, từ xa nhìn lại trông giống như hình ảnh thu nhỏ của một thảo nguyên.

Chỉ có điều, trong bụi rậm đó có một con rắn Mamba đen* đang ẩn nấp, thân hình dài khoảng hơn ba mét, phần đầu dài, hai mắt tròn và đen, màu da

gần với màu xám đen, đến giữa bụng thì chuyển dần từ xám đậm sang xám nhạt. Ở cách nó chưa đầy hai mét, có ba con chuột bạch. Có lẽ chúng vừa được bỏ vào trong bể thức ăn nên vẫn còn cảm thấy mới mẻ, chạy nhảy không ngừng, hoàn toàn không biết có một mối nguy hiểm đang tới gần.

**Là một loài rắn độc đặc hữu tại vùng hạ Sahara, châu Phi. Tên gọi của loài này không bắt nguồn từ màu sắc vảy rắn mà do màu sắc đen như mực bên trong vòm miệng của rắn. Đây là loài rắn độc nhất tại lục địa châu Phi.*

Lục Chấn Danh ngồi bên sofa, dùng thìa khuấy lá trà trên chén, không ngừng đầu lên: “Thằng Đông Thâm này làm mọi việc vẫn luôn suy nghĩ chu toàn cẩn thận. Thế mà lần này lại quá hoang đường, khiến cả Lục Môn bây giờ không ai không biết”.

Lục Khởi Bạch quay người lại, dựa vào cửa sổ: “Những gì ông anh họ đó của con khao khát nhiều hơn tất cả mọi người, đầu óc cũng quá tinh táo. Bố à, bao nhiêu năm nay, bố đã thấy anh ta làm chuyện gì ‘hoang đường’ bao giờ chưa? Theo con thấy, lần này chẳng qua chỉ là một đòn đánh lạc hướng”.

Cùng sinh ra ở Lục Môn, Lục Khởi Bạch cũng thừa hưởng một vẻ ngoài nổi trội và một vóc dáng cao lớn đã trở thành gen trội của người nhà họ Lục. Có điều, so với Lục Đông Thâm thì khuôn mặt của anh ta có phần tươi sáng hơn, điểm này được thừa hưởng từ người bố Lục Chấn Danh, một người đàn ông ôn nhu, tao nhã nổi danh. Còn người hiện đang ngồi trên chiếc ghế quyền lực của Lục Môn, Lục Chấn Dương, cũng tức là bố đẻ của Lục Đông Thâm thì có tiếng là tàn nhẫn, quyết đoán.

Sở dĩ hình dung Lục Chấn Dương như vậy, là bởi Lục Chấn Danh đã từng vì một bước sai lầm mà đánh mất quyền lực tối cao của Lục Môn. Sau khi đoạt được quyền thế, ngoài việc diệt trừ những nguyên lão không thể cảm hóa được Lục Môn, ông còn thay máu một loạt nhân sự, nhất là người của Lục Chấn Danh, nhất thời làm dậy lên một cuộc cách mạng không mùi máu trong nội bộ Lục Môn.

Bao năm nay ở trong Lục Môn, Lục Chấn Danh chỉ có chức danh, không có thực quyền, nhưng hình như ông ta cũng đã quen rồi, rất phù hợp với lời nhận xét khiêm nhường, kín kẽ mà người ngoài dành cho mình.

Lục Chấn Danh rửa sạch ấm, bỏ trà vào, thìa nước đầu tiên được ông ta tưới ướt toàn bộ bề mặt ấm, rồi ông ta từ tốn lên tiếng: “Làm người, có chút đã tâm cũng là chuyện tốt mà”. Sau đó ông ta đổ nước sôi, đập nắp ấm trà lại, một làn nữa trắng qua lá trà.

“Giống như Đông Thâm, bây giờ ngoại trừ lĩnh vực vũ khí đạn dược và năng lượng sinh học của bố nó và các cổ đông kỳ cựu là nó không can dự ra thì các ngành kinh doanh khác của Lục Môn ngành nào nên tham gia nó cũng đã tham gia rồi, dã tâm của nó lớn đến đâu ai cũng nhận ra cả. Nhưng dã tâm lớn dần lên thì cũng không còn ngó trước lo sau nữa, xác suất mắc sai lầm cũng cao hơn. Thị trường Trung Quốc không dễ nuốt như vậy. Các đô thị loại 1 thì không nói, càng là mấy tỉnh lẻ lại càng phức tạp. Có những mối quan hệ, dùng tiền là có thể nhìn thấy, lại có những mối quan hệ mà tiền chẳng ích gì. Chủ tịch điều hành nhiệm vụ của khu vực Trung Quốc trước kia sở dĩ bị Lục Đông Thâm thay thế không phải vì thành tích của Skyline tại các đô thị lớn quá tệ, mà vì cậu ta xem nhẹ sức ảnh hưởng của các thành phố loại 2, loại 3. Có câu sợ nhất là mấy thằng quỷ nhỏ bám riết chính là nói mấy thành phố tép riu như thế ở Trung Quốc.”

Lục Khởi Bạch đi tới trước bể cho ăn, hai tay đút túi quần, nhìn con rắn Mamba đen đang từ từ sát lại gần đám chuột bạch, bật cười: “Các doanh nghiệp nước ngoài kiểu gì cũng gặp chuyện ‘không hợp thủy thổ’*. Đạo lý này ông bác của con hiểu mà ông anh họ của con cũng không gà mờ. Vậy mà trong tình hình ấy, ông bác của con vẫn đặt món này vào bát của anh họ, chẳng qua là muốn chặn họng đám nguyên lão. Đám nguyên lão đó đâu phải kẻ mù, Lục Đông Thâm có tính cách ra sao họ đều hiểu rõ. Một khi anh ta ngồi lên vị trí của bố mình thì chỗ lợi nhuận họ bòn rút được từ mấy công việc béo bở sẽ bại lộ. Cũng coi như ông trời đang giúp chúng ta. Mảnh đất Thương Lãng đó đang là mồi ngon mà cả Lục Môn và Thai Quốc Cường đều nhắm tới, mà gã thổ công ở đó Đàm Diệu Minh cũng nào có phải dạng vừa? Nghe nói cả ‘Thái tử gia’ trên kinh đô, Nhiêu Tôn cũng có hứng thú với mảnh đất đó. Vốn dĩ chuyện làm ăn có thể thương lượng theo cách làm ăn, nhưng sau khi Thai Quốc Cường làm âm ỉ lên thế này, thì tính chất của chuyện này đã thay đổi. Cho dù bên cạnh Lục Đông Thâm vẫn còn người bạn học cũ Dương Viễn giúp sức thì e cũng không phải chuyện đơn giản”.

**Không thích nghi được với môi trường tại nơi đầu tư.*

Nói tới đây, anh ta dùng khớp ngón tay gõ lên lớp kính: “Thanh tâm quả dục lâu lắm rồi nên giờ xem đại một vở kịch quen cũng thấy rất hay”.

Lục Chấn Danh chia trà xong xuôi, đến nước thứ ba, trà đã trở nên trong vắt, thơm phức. Ông ta nói: “Nào, con qua đây ném thử đi. Mấy hôm nay bố rảnh rồi không có việc gì làm nên đã đi học trà nghệ. Thao tác vẫn chưa thuần thục lắm, nhưng cho dù là một thứ mình chưa thành thạo, chỉ cần làm bằng trái tim thì cũng có rất tạo ra được một sản phẩm có ý nghĩa”.

Lục Khởi Bạch ngồi lại xuống sofa. Anh ta vừa nâng tách trà lên thì con rắn Mamba đen trong chiếc bể phía sau đột ngột nhảy vọt lên, há cái miệng như cái động đen ngòm của mình ra. Mấy con chuột bạch chưa kịp phản ứng lại đã bị nuốt trọn, tốc độ cực nhanh, quả nhiên không hổ danh là “sát thủ khủng bố”.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Lục Chấn Danh thờ dãi: “Loại rắn độc này có nuôi lâu cũng không thân thiện được đâu”.

Lục Khởi Bạch uống cạn một tách trà: “Con thích rắn bởi vì nó giống chúng ta nhất, giết người chưa bao giờ thấy máu”.

Lục Chấn Danh cười: “Bây giờ bác cả của con chỉ muốn nhìn thấy thiên hạ thái bình mà thôi”.

[...]

Thương Lãng nhờ có một bối cảnh lịch sử độc đáo và một điều kiện giao thông thuận lợi đã trở thành thành phố phát triển kinh tế trọng điểm. Con đường Tô Hà kể từ ngày khởi công xây dựng đã trở thành khu vực được bảo vệ nghiêm ngặt của Tường Lãng. Bây giờ, vì trung tâm Skyline cao hơn 200 mét với 50 tầng lầu mà nó bị chụp cái mũ là khu thương mại, dịch vụ đẳng cấp. Khoảng 350.000m² đất xung quanh con đường Tô Hà đã bị mua lại. Dự án Skyline sẽ đầu tư một khoản tiền khổng lồ để xây dựng nơi đây thành khu thương mại hạt nhân tập trung đầy đủ các trung tâm thương mại với những sản

phẩm, thương hiệu xa xỉ đến từ khắp nơi trên thế giới, các khách sạn nhà hàng hạng sang và các khu chung cư cao cấp.

Hơn nữa còn nghe nói, tiếp theo đây, dự án Skyline có dự định lấy đường Tô Hà làm trung tâm, mua thêm các mảnh đất xung quanh để xây dựng đồng bộ các kiến trúc phục vụ đời sống người dân như: bách hóa, siêu thị, nhà hàng đẳng cấp, các khu vui chơi giải trí và các quán bar, câu lạc bộ VIP... Tới lúc đó, cả thành phố Thương Lãng sẽ trở thành một đại diện có tiềm lực lớn mạnh của Skyline ngoài các đô thị loại 1 hay các thành phố có nền công nghiệp phát triển khác.

Khách sạn Skyline được xây dựng ngay tại trung tâm của dự án, chiếm một khoảng diện tích rất lớn. Cuộc hội nghị online của Lục Chấn Dương ở nước ngoài xa xôi được kết nối tới khu văn phòng tổng giám đốc tại tầng 49.

“Chẳng qua chỉ là một tay anh chị ở vùng đó. Cậu ta cần mãi không chịu nhả cũng chỉ vì lợi ích phân chia chưa được đồng đều. Những việc có thể giải quyết được bằng tiền thì hãy khăn trương dùng tiền giải quyết. Chúng ta là người làm ăn, việc chúng ta xem trọng vẫn là toàn bộ lợi ích sau cùng thu về được. Thứ không được lãng phí nhất chính là thời gian. Đây là đạo lý mà con bắt buộc phải hiểu từ khi còn làm một nhân viên quen ở Lục Môn.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Anh Lục nói, chỉ cần cô Tưởng vui là được

Lục Đông Thâm ngồi nghiêm chỉnh, ngay ngắn: “Thưa bố, tiếng tăm của Đàm Diệu Minh ở Thương Lãng không hề nhỏ, thế lực cũng không thể xem thường. Anh ta là một con rắn độc không dễ dàng thỏa mãn, nếu không hạng mục Skyline Thương Lãng đã chẳng đình trệ mãi. Khi trước, nhiều lần đồng sự Vương đàm phán các mảnh đất gặp thất bại cũng là do Đàm Diệu Minh ở trong phá đám. Con người anh ta dù chơi xấu hay chơi đẹp cũng đều chơi giỏi. Anh ta đâu chỉ đơn giản là cần chút giá chèn lệch giữa hai bên”.

“Đồng sự Vương” mà anh nhắc đến chính là người phụ trách dự án Skyline tại khu vực Trung Quốc trước kia. Trước khi được điều trở lại tổng bộ, ông ta đã làm một bản báo cáo công tác rất chi tiết. Anh đã đọc qua, trong đó có một phần nhắc tới miếng xương khó nhai là Đàm Diệu Minh.

“Đàm Diệu Minh có một nền tảng vững chắc ở Thương Lãng đã nhiều năm rồi, muốn nhổ tận gốc anh ta cần chút thời gian.”

Lục Chấn Dương nghe xong, sắc mặt không khá lắm. Một người đã sống nửa thế kỷ như ông mà khuôn mặt vẫn phần nào còn vẻ tuần tú, cương nghị của tuổi trẻ. “Con động vào cậu ta làm gì? Đô thị loại 1 thì xứng đáng để làm vậy nhưng với một vùng nhỏ bé như Thương Lãng, con vẫn muốn nuốt toàn bộ đất đai ở đây, con đã từng tính toán đến sự mạo hiểm trong chuyện này hay chưa? Việc con cần làm bây giờ là hai bên đều có lợi.”

Cốc cà phê đen trước mặt Lục Đông Thâm đã nguội ngắt, hết như nhiệt độ trong mắt anh vậy. Trầm mặc một lúc lâu, anh một lần nữa lên tiếng quả quyết: “Miếng bánh của Đàm Diệu Minh, con quyết phải nuốt trọn. Loại người như anh ta sẽ không chịu chia sẻ lợi ích với bố đâu, chỉ khi nào cắt đứt được đường lui của anh ta thì mới diệt trừ vĩnh viễn được hậu họa về sau”.

Lục Chấn Dương rõ ràng không hài lòng với cách làm của anh, nhú mày rất chặt: “Cách con nuốt chửng cậu ta là mời một con bé phù thủy về đóng kịch? Con đừng quên, đối phương là Thái Quốc Cường. Bây giờ tập đoàn Trường Thịnh đã quay lại cắn ngược chúng ta rồi. Hơn nữa, nếu trước đây Đàm Diệu Minh đã giờ không ít trò thì lần này làm sao dám chắc cậu ta không đợi để cắn ngược lại con một nhát? Tới lúc đó, danh tiếng của khách sạn phải làm sao?”.

“Dĩ nhiên Đàm Diệu Minh sẽ có tính toán của anh ta. Con cũng sẽ thuận nước đẩy thuyền, gây ông đập lưng ông. Anh ta muốn cắn ngược, vậy thì phải xem xem anh ta có cơ hội ấy hay không.” Lục Đông Thâm nói: “Con sẽ không cho anh ta cơ hội đó đâu”.

Một người thật lòng muốn phạm tội sẽ không dễ dàng để lại manh mối, hướng hồ là người của Đàm Diệu Minh. Trong CCTV, Tưởng Ly đi đi lại lại ở đó rõ mồn một như vậy, rõ ràng là cho anh cơ hội để lần theo dấu vết. Cô là người nổi tiếng ở thành cổ Thương Lãng, phải chữa khỏi bệnh cho Thái Quốc Cường rồi mới tính tiếp các bước về sau.

Trong trò chơi lần này, cả hai phía đều biết đối phương định làm gì. Cô muốn lợi dụng sự việc lần này để triệt để đuổi anh ra khỏi Thương Lãng. Còn anh, lại muốn nắm lấy thời cơ gạt bỏ những huy hoàng của Đàm Diệu Minh khi chiếm đất xung vương.

Việc bây giờ là thời điểm, ai sẽ ra tay mạnh mẽ trước.

Ở đầu kia, Lục Chấn Dương ho lên mấy tiếng, khi nói tiếp, ngữ khí đã chuyển sang tâm tình chân thành:

“Đông Thâm à, con phải hiểu một điều. Những kẻ thật sự đang đối không phải hội Đàm Diệu Minh, mà chính hai cha con Lục Chấn Danh và Lục Khởi Bạch mới là con rắn muốn nuốt chửng con. Thị trường Trung Quốc là một miếng thịt mỡ. Việc con đá đồng sự Vương để thay thế vị trí của ông ta đã gây không ít thù oán rồi, lại cộng thêm chuyện Thương Lãng lần này, trong Hội đồng quản trị đã có không ít người lòi ra tiếng vào. Việc này chắc chắn có liên quan tới chuyện gần đây Lục Khởi Bạch cứ qua lại quan hệ với bọn họ. Mà họ muốn gì thì con biết quá rõ.”

“Suốt hai năm đảm nhận thị trường Trung Quốc, đồng sự Vương bòn rút được không ít lợi ích. Tham nhỏ thì con bỏ qua nhưng một khi gây tổn hại tới lợi ích của Lục Môn là tuyệt đối không thể chấp nhận. Còn về phần Lục Khởi Bạch, một khi cậu ta đường hoàng cạnh tranh con sẽ đường hoàng tiếp chiêu.

Nếu đã thích giờ trò sau lưng, con đây cũng tuyệt đối không mềm lòng.” Cuối cùng, Lục Đông Thâm bổ sung thêm một câu: “Bố hiểu con quá mà”.

Lục Chấn Dương không nói nữa, ông giờ tay lên, có phần hết cách.

Lục Đông Thâm nhìn ông, mái tóc đã điểm bạc, tuy vẫn nghiêm nghị nhưng đã không còn mạnh mẽ được như năm xưa. Bố anh đang già đi từng ngày, còn Lục Môn lại sắp đón một trận mưa máu gió tanh.

“Bố cố gắng giữ gìn sức khỏe.”

Ban nãy nghe thấy tiếng ho của ông, xem ra thời gian này tinh thần của ông lại tệ đi. Sống trong một gia đình như vậy, có lẽ việc thiếu tự nhiên nhất chính là những lời hỏi thăm giữa bố và con, tuy rằng đây là việc quá đỗi bình thường với các gia đình khác.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Cảnh Ninh gõ cửa đi vào: “Thưa tổng giám đốc, nghe nói Thai Từ Tân đã tới Trung Quốc, muộn nhất là ngày kia sẽ có mặt tại Thương Lãng”.

Thai Từ Tân là con gái của Thai Quốc Cường, cũng là đứa con có đầu óc kinh doanh nhất trong gia đình họ Thai. Sau khi lấy được bằng tiến sĩ, cô ấy tiếp quản ngay việc kinh doanh tại nước ngoài của gia đình, làm ăn đâu ra đấy, chỉ ít thì thành tích tốt hơn rất nhiều so với hai ông anh trai đứng trên mình. Lần này cô ấy cất công tới Trung Quốc, chắc chắn là vì câu chuyện của Skyline Thương Lãng.

Mà ngay sáng sớm nay, hai người anh trai của Thai Từ Tân cũng đã đặt chân tới Thương Lãng. Khách sạn Skyline lấy lý do đang được điều tra để từ chối hai người họ vào ở, chỉ là không biết liệu Thai Từ Tân có chịu chung số phận đó không.

Cảnh Ninh đang có ý thăm dò suy nghĩ của Lục Đông Thâm. Nghe nói, cô gái mạnh dạn đó từng là đàn em cùng trường với Lục Đông Thâm. Hơn nữa hai người họ hình như còn từng có một mối quan hệ khiến người ta phải suy đoán. Cộng thêm địa vị của hai gia đình, họ là một đôi luôn được mọi người bên ngoài quan tâm để ý.

Thế nhưng, Lục Đông Thâm không có bất kỳ sự thay đổi nào về cảm xúc. Anh tiện tay cầm tài liệu lên, ngữ khí cũng nhạt nhòa: “Tôi biết rồi”.

Cảnh Ninh thấy không thăm dò được gì, đành thôi. Cô ấy nói tiếp: “Cô Tưởng cũng đã đến rồi...”.

Cô ấy hơi ngập ngừng.

Lục Đông Thâm ngẩng đầu lên nhìn.

Cảnh Ninh hắng giọng, chỉ tay xuống dưới: “Hiện cô Tưởng... đang đi mua sắm”.

[...]

Ngay dưới chân khách sạn Skyline chính là trung tâm thương mại Skyline, kéo dài từ tầng 1 lên đến tầng 5, với sự góp mặt của cơ man các thương hiệu đình cao của thế giới và rất nhiều gian hàng là đại lý trực tiếp của các nhà thiết kế nổi danh.

Tưởng Ly đang ở mạn phía Đông trên tầng 5, gian hàng chuyên bán các sản phẩm dùng khi đi xa, bên cạnh là Tưởng Tiểu Thiên.

“Gia à, em không sao thật chứ? Lỡ em gặp vận đen thật thì phải làm sao ạ? Năm nay em mới 21 tuổi, đang ở tuổi sung sức nhất, đẹp nhất đời người, em...”

Một lưỡi dao Phần Lan vung qua, mũi dao chỉ cách đầu mày cậu đúng 1 phân. Tưởng Ly từ tốn nói: “Em cứ theo chị hoàn thành xong nhiệm vụ lần này. Nếu làm tốt thì tai qua nạn khỏi. Còn nếu làm không tốt thì chị không dám chắc. Còn nữa, trong thời gian này đừng có con cá con kê nói mãi không thôi, nếu không, chị chịu không nổi sẽ cho em mẫu me tung tóe đấy”.

Nói xong câu này, cô thu dao về, quay đầu lại nháy mắt với cô nhân viên, dáng vẻ đúng là đang quyến rũ: “Người đẹp, giới thiệu cho tôi thêm vài loại khác đi. Hay là cô cho tôi xem loại nào tốt nhất ở đây đi”.

Khuôn mặt “vừa công vừa thụ” đó của cô đã là quá đủ, tay lại cầm thêm con dao Phần Lan vừa khí khái vừa phóng khoáng, mang theo chút ma mị khiến cô nhân viên đứng quỳ mặt đỏ lựng, khăn trương đi lấy loại dao “trấn” cửa hàng ra cho cô xem.

Bao dao làm bằng da bò đen thuần, có khắc hình mây và nạm vàng, lưỡi dao dài khoảng 15cm, hình thù khắc trên lưỡi dao rất tỉ mỉ. Ở góc cạnh lồi ra phần giữa là một đường cong có rất khí chất. Chuối dao cũng được làm cẩn thận, khắc một viên đá tự nhiên màu tối, trên viên đá có hoa văn, thoát nhìn giống như con mắt, có một sự trùng khớp kỳ diệu với hình xăm trên tay cô.

“Con dao này từng được triển lãm tại Helsinki (Phần Lan), là tác phẩm kinh điển của thợ làm dao cấp bậc thầy, KY, rất có giá trị sưu tầm.” Cô gái giới thiệu rất cố gắng, không biết vì khuôn mặt của Tưởng Ly quá có sức thuyết phục hay vì người ta vốn dĩ đã rất muốn bán để thúc đẩy kinh doanh.

Ngược lại, Tưởng Tiểu Thiên trong lòng có tâm sự chưa thể bình yên, mặc kệ Tưởng Ly chỉ chăm chăm ngắm dao, cậu lên tiếng: “Chị bảo làm không tốt là sao? Túi bùa của Tang Ni bị mất thì chị bù cho thằng bé ngay, còn em thì sao?”.

“Tang Ni thì đúng là không được làm mất bùa, còn em...” Tưởng Ly cầm con dao cấp bậc thầy ấy lên tay, ngắm trái ngắm phải, nhìn thế nào cũng thấy vừa mắt, cô lại vờ về một lúc trên tay, cũng rất có sức nặng: “Aiya, Tiểu Thiên, em thấy con dao này thế nào?”.

Tường Tiểu Thiên đang sốt ruột, đang định hỏi cho rõ ràng thì thấy ngoài cửa đầu người ló nhỏ. Có mấy vệ sỹ phá vòng vây đi vào, những người đi cuối đứng gác ngay ngoài cửa, dẫn đầu là Cảnh Ninh, khí thế không hề nhỏ.

Tường Ly liếc nhìn Cảnh Ninh rồi tiếp tục nghịch con dao: “Báo lại với anh Lục của các cô, đừng quá sốt ruột. Việc trừ ma đuổi yêu không phải là chuyện một sớm một chiều. Mặc dù tôi đã đồng ý tới khách sạn giúp mấy người nhưng không thể một chút thời gian riêng tư cũng bị mất, phải không?”.

Cảnh Ninh bước lên, mỉm cười: “Cô Tường hiểu lầm rồi. Anh Lục cử tôi tới đây ý muốn nói nếu cô có thứ gì ưng ý cứ lấy, anh Lục sẽ thanh toán”.

Tường Ly nhướn mày nhìn Cảnh Ninh: “Có thật không?”.

Cảnh Ninh khiêm nhường, lịch sự: “Anh Lục chưa bao giờ nói đùa ạ”.

Tường Ly tươi cười, quay đầu đưa con dao cho người nhân viên: “Vậy tôi lấy con dao này, bọc lại giúp tôi. Ông chủ của họ trả tiền”.

Vừa ra tới cửa, ngay gần đó đã có không ít người đứng xem.

Có lẽ đều đã đọc tin tức, đám người ấy chỉ mới nghe đại danh của Tường Ly chứ chưa được nhìn mặt Tường Ly, lúc này đang cổ rướn cổ lên ngó vào trong. Bên dưới cũng đầy các phóng viên, trước đó đứng chực ngoài cửa khách sạn, sau khi nghe tin Tường Ly đang mua đồ trên tầng năm đã chạy tới đây lấy tin cả.

Tường Ly đường hoàng đeo kính râm lên và nói: “Tường Tiểu Thiên, ban nãy có một chiếc váy đẹp lắm. Em chưa được nhìn thấy chị mặc váy bao giờ phải không? Thật ra chị mặc váy xinh cực kỳ”.

Tường Tiểu Thiên chỉ một lòng một dạ quan tâm xem mình có thật sự bị xúi quẩy không, thấy Tường Ly không đoái hoài tới chuyện của mình, cậu giận dữ, hừ khê rồi nói: “Vâng, đẹp lắm, đẹp lắm. Chị gây đến mức chỉ còn có ngực thôi, mặc cái gì cũng đẹp!”.

“Câu này chị thích nghe.” Tường Ly nở một nụ cười đắc ý rồi hỏi Cảnh Ninh: “Trợ lý Cảnh, tài khoản của ông chủ cô không phiền nếu bị trừ thêm một khoản nữa chứ?”.

Cảnh Ninh vẫn mỉm cười từ đầu tới cuối: “Anh Lục có dặn, chỉ cần cô Tường vui là được”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Mùi của cô đơn sẽ giết chết người ta (Phần 1)

“Con ma đó đêm nào cũng đi theo tôi.”

“Đó là một con ma nữ, khuôn mặt vẽ như trong hí khúc, à đúng rồi, chính là kiểu người hay đi hát hí khúc, lúc xuất hiện hay mặc một bộ trang phục của hí kịch...”

Thai Quốc Cường trùm chăn, co rụt lại trong một góc giường, miêu tả nhất gừng về trải nghiệm nhìn thấy ma của mình.

Tối hôm đó là đêm đầu tiên ông ta ở lại trong khách sạn Skyline. Vẻ đẹp của Thương Lăng đúng là không còn phải bàn, nhưng toàn bộ thiết kế và cung cách phục vụ của khách sạn quả thực cũng khiến ông ta tâm phục khẩu phục. Ông ta ngồi tại quán bar, gọi một loại đồ uống, trong đầu chỉ suy nghĩ đến việc tìm được một vài khiếm khuyết khiến mình nhẹ lòng từ đối thủ cạnh tranh.

Quán bar này là kiểu đặt bàn trước nên khá yên tĩnh. Thai Quốc Cường uống mãi, uống mãi, tầm nhìn bắt gặp bị thu hút bởi bức Giang sơn đồ treo trên tường. Năm xưa ông ta cũng có học về mỹ thuật, sau này vì chuyển sang làm ăn kinh doanh nên sở thích cũng dần mai một. Từ màu sắc đến nội dung bao quát của bức tranh khiến ông ta không ngồi lì cảm thán, nhất thời nhìn đến nhập tâm, thất thần.

Sau khi ông ta rời khỏi quán bar, bỗng dưng cảm thấy sau lưng như có ai đi theo mình, mờ mờ ảo ảo nhưng quay đầu lại nhìn thì chẳng thấy ai. Thai Quốc Cường vào ở trong khách sạn có vệ sỹ đi theo đầy đủ. Nhưng tối đó ông ta một mình đi uống rượu, về phòng cũng chỉ có một mình. Vào phòng rồi, ông ta tiện tay đóng cửa lại nhưng đứng lúc đó thì cửa bị kẹt.

Điều đầu tiên hiện lên trong đầu ông ta là một khách sạn lớn vậy mà có thể phạm phải một sai lầm như thế này sao, cửa phòng còn hỏng được? Nhưng sau khi người quản gia* tới, cánh cửa đó bỗng bình thường trở lại một cách quái đản. Vì chuyện này, vệ sỹ đi theo ông ta lại mất đứt cả một buổi tối để kiểm tra cẩn thận, sau khi chắc chắn không còn nguy hiểm gì nữa mới thôi.

**Nhân viên phục vụ riêng cho phòng Tổng thống tại các khách sạn.*

Nhưng cũng chính sau tối hôm đó, ông ta đã nhìn thấy thứ không nên nhìn.

“Con ma đó cứ sau mười hai giờ đêm lại xuất hiện. Lúc tỉnh là tôi có thể nhìn thấy nó, ngủ rồi nó sẽ chạy vào trong giấc mơ của tôi. Nó hỏi tôi có biết vì sao nó chết không?” Thai Quốc Cường bắt đầu lẩm bẫm: “Nó còn tới bắt tôi, chỗ nào trên người từng bị nó bắt, tôi sẽ đau ê ẩm cả ngày”.

“Nó chính là con ma đêm đó đã chạy từ trong bức Giang sơn đồ ra ngoài, đi theo tôi một mạch về phòng. Vì sao lúc đó tôi lại không đóng được cửa vào ư? Là vì nó đang đứng bên cạnh cửa, đòi vào chứ sao...”

Căn phòng mà Thai Quốc Cường đang ở là gian phòng Tổng thống, chưa kể đến diện tích rộng lớn và các tiện nghi đầy đủ khiến người ta phải liú lười, chỉ riêng khung cửa sổ sát sàn có thể ngắm toàn cảnh ngọn núi tuyết trắng xóa phía xa xa là đã đủ khiến du khách đắm chìm rồi, chưa nói đến chuyện vào những ngày trời xanh mây trắng, du khách có thể ra vườn hoa lộ thiên trong phòng để ngắm nhìn mặt hồ xanh biếc không điểm dừng ngay bên dưới chân núi tuyết.

Việc khiến Tường Ly nghiêng rằng ken kết ngoài những tiện nghi xa xỉ đã kích các nhà tư bản ra, còn là nỗi tiếc nuối khi máy tắm rèm cửa tự động kia đã che chặt hết các loại phong cảnh. Cô đã từng nhìn thấy dáng vẻ hùng hực khí thế của Thai Quốc Cường, hình ảnh ấy thường xuyên xuất hiện trên tivi hoặc các tạp chí tài chính. Tuy rằng ông ta đã cao tuổi, diện mạo còn xấu ma chê quỷ hờn, nhưng lại yêu thích du lịch, chốc chốc lại thấy ông ta đua thuyền, leo núi hay chơi máy trò bay lượn trên không trung gì đó. Đều là những doanh nhân xuất chúng, Lục Môn thì đa phần chỉ đóng cửa, tỏ ra thần bí, còn tập đoàn Trường Thịnh lại rất thích giao lưu với báo chí, truyền thông. Nhất là tay Thai Quốc Cường này, ông ta vô cùng thích chưng mặt mình ra trước ánh đèn flash.

Lúc này đây, người đàn ông khi nào cũng quần là áo lượt đứng trước ống kính lại giống hệt như một ông già thảm hại, không còn vẻ phong độ ngời ngời khi trước mà tàn tạ, héo úa, ánh mắt vừa sợ hãi vừa sốt sắng. Bây giờ ông ta mắc chứng hoang tưởng bị hại nhẹ. Đừng nói là quản gia của phòng, ngay cả vệ sỹ thân cận ông ta cũng không tin tưởng.

Nếu không nhờ Cảnh Ninh một hai nhấn mạnh về thân phận của Tường Ly, e rằng cô đã sớm bị Thai Quốc Cường tổng cổ ra khỏi cửa.

“Ý của ông là, con ma ấy vẫn luôn quanh quẩn trong căn phòng này?” Tường Ly nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi Thai Quốc Cường đang co rụt lại trong một góc.

Thai Quốc Cường lập tức gợn ngón trở lên môi, ra hiệu cho cô nói nhỏ: “Đừng làm ồn tới cô ta. Ban ngày cô ta ngủ, đến đêm mới xuất hiện. Ngày nào cô ta cũng dọa đâm tôi, nếu tôi ra khỏi căn phòng này nhất định sẽ chết”.

Tường Ly gật gù.

“Có lúc cô ta sẽ đứng bên cửa phòng nhìn tôi, mái tóc dài thật là dài...”

Thai Quốc Cường thò một ngón tay ra khỏi chăn chỉ về phía cửa, run rẩy nói: “Cô ta... ở ngay kia kia”.

Tường Tiểu Thiên dựa ngay vào cánh cửa phòng ngủ, nghe câu chuyện mà cả người nổi da gà. Đến khi thấy Thai Quốc Cường chỉ về phía mình, đồng thời nói câu đó, cậu sợ hết hồn hết vía vội chạy lẹ ra sau lưng Tường Ly. Tường Ly không chiều cậu, lập tức xách cổ cậu ra, phóng một ánh mắt giết người. Tường Tiểu Thiên cho dù có sợ chết run cũng đành bấm bụng cố chịu.

Khi Tường Ly bố trí phòng ốc xong cũng đã là chập tối, có ánh hoàng hôn nào chiếu qua khe rèm cửa lọt vào phòng. Cô đi chậm chậm tới trước cửa sổ, trái tim chọt xao động, tay vén rèm lên.

Sắc màu hoàng hôn đẹp nhất ở ngay trước mắt.

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời đỏ rực như lửa thiêu, từng tầng mây đang lan ra tận đường chân trời, lại giống như trôn cả vào sau đỉnh ngọn núi tuyết thần thánh.

Có tia sáng nào rọi lên mặt cô, ấm áp và không chói mắt.

Đã từng có một khoảng thời gian, Tường Ly không thích xế chiều. Sắc trời nửa sáng nửa tối ấy, những tia nắng sắp lụi tàn ấy khiến cô bị đè nặng đến tức thở. Ánh đèn của thành phố quá sáng, sáng đến mức thay thế cả ánh sao, thế nên chút ráng chiều hờ hững tưởng chừng rơi xuống ấy lại càng được người ta yêu thích. Nhưng tất cả đó đều không phải nguyên nhân thực sự. Cô đã từng đi qua rất nhiều phồn hoa rực rỡ, chập tối có nghĩa là đoàn tụ gia đình. Nhưng nhà của cô ở đâu đây?

Thế nên cô nói với người đó, có lẽ hoàng hôn rất đẹp, nhưng anh có ngửi thấy mùi cô đơn trong không khí không? Đó là thứ mùi lè loi còn sót lại sau khi bao nhiêu nhiệt lụi xa, nó có thể giết chết người ta đấy.

Người đó bèn nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, tựa cằm lên đỉnh đầu cô và nói: Em không cô đơn, em vẫn còn có anh.

Tường Ly nhìn sắc trời từ từ tối đi, chẳng bao lâu nữa sẽ bị đêm đen thay thế, bỗng nhiên cảm thấy mình dường như chưa bao giờ được ngắm mặt trời lặn bình yên đến thế. Cô đưa tay ra chạm, hoàng hôn nhảy lên ngón tay, dịu dàng vô cùng, giống như tiếng nói trầm ấm của người ấy bên tai cô vậy.

Bây giờ, lời hứa đã không còn mà nỗi cô quạnh của cô cũng đã chẳng biết tỏ cùng ai.

Vừa cảm xúc được một lúc, cô bỗng nghe thấy giọng nói giận dữ của Thai Quốc Cường: “Hạ rềm xuống! Hạ xuống!”.

Tiếng nói ấy bóp nát mọi cảm xúc dù là nhỏ nhất. Tường Ly nhắm mắt lại, cố gắng kiềm chế không vung cho ông ta một cú đấm, cố gắng để giọng nói của mình bình tĩnh lại: “Tường Tiểu Thiên”.

Tường Tiểu Thiên giật mình, bỏ công việc đang dang dở lại, lao tới trước mặt Thai Quốc Cường: “Ông ầm ĩ gì hả? Có Tường gia ở đây, ông còn sợ cái nỗi gì? Ma đến càng hay, một chiêu Đại lực kim cương chỉ của Tường gia là có thể thu phục nó ngay, chúng tôi cũng có thể về nhà luôn!”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Mùi của cô đơn sẽ giết chết người ta (Phần 2)

Tường Ly nghe xong, đầu càng ong ong lên đau nhức. Tường Tiểu Thiên chết giấm kia, chị mày mà biết Đại lực kim cương chỉ thật thì người đầu tiên chị xử lý sẽ là em đây.

Cũng khó trách Tường Tiểu Thiên không còn vẻ nhút nhát ban nãy. Căn phòng bừa bãi vô cùng, Tường Ly sắp không chịu nổi. Sự hoàn cảnh bất nháo này sẽ làm ảnh hưởng tới việc “bày binh bố trận” của cô, Tường Tiểu Thiên chỉ còn cách nhẫn nhục chịu khổ. Dọn dẹp quần áo thì cũng không có gì ghê gớm, điều khiến Tường Tiểu Thiên khó chấp nhận nhất là lúc dọn sàn nhà và phòng vệ sinh. Cũng chẳng biết đêm đó do uống đầy chén hay vì bị ma dọa thật mà Thai Quốc Cường nôn bừa bãi khắp nơi, từ phòng vệ sinh nôn ra tới tận thảm trải sàn ngoài phòng khách.

Sau khi cậu cố nhẫn nhịn để thu dọn cho xong đồng nôn mửa ghê người ấy, Tường Ly lại lệnh cho Tường Tiểu Thiên tắm rửa cho Thai Quốc Cường. Cậu nghe xong gần như bật khóc. Tường Ly chỉ nhẹ nhàng hỏi bằng quơ: “Thế ý em là muốn chị tắm cho ông ta chứ gì?”.

Lúc tắm rửa, Thai Quốc Cường kêu la oai oái như lợn bị lên bàn mổ, khiến Tường Tiểu Thiên tức gần chết, hất tay đi ra khỏi phòng tắm, hỏi cô: “Gia, chị cho em mượn con dao chị mới mua ấy, em đâm chết hắn luôn, được không?”.

Sau khi cả sinh lý và tâm lý đều bị vắt kiệt và hạ nhục tới cực điểm, Tường Tiểu Thiên cũng chẳng sợ ma sợ quỷ gì nữa, cả một bụng oán khí vừa hay có thể đổ lên đầu Thai Quốc Cường.

Thai Quốc Cường bị cậu quát xong, quả thực đã biết điều hơn.

Hãy nghĩ lại khi xưa ông ta là người thế nào? Một đại gia hồ phong hoán vũ trong giới kinh doanh, ai dám lườm nguýt, nhìn ông ta bằng ánh mắt khó ưa? Có lẽ Tường Ly và Tường Tiểu Thiên chính là phao cứu sinh cuối cùng của ông ta, hoặc cũng có thể ông ta thật sự kính nể danh tiếng của Tường Ly nên nhất thời không dám ai oán gì nữa.

Cảnh Ninh bước vào phòng, còn ngỡ mình đi lộn. Nếu không vì có người quản gia vẫn đang túc trực ngoài cửa, cô ấy còn tưởng mình vừa bước vào một căn phòng trần ma trần quỷ nào đó.

Phòng khách vẫn còn tạm ổn, chỉ là có thêm một vài lá bùa kỳ quái, hình thù giống như hình xăm trên cổ tay Tường Ly, trên đỉnh đầu giăng mắc một sợi dây đỏ mỏng manh, trên dây thắt vô số những chiếc chuông đồng nhỏ xíu nhưng tinh xảo.

Sợi dây đỏ đó kéo dài vào tận trong phòng ngủ, cũng tức là phòng của Thai Quốc Cường, khi ngẩng đầu lên thì trần nhà đã giăng mắc cơ man nào là dây đỏ, trên các sợi dây đều được gắn chuông, giống hệt như một chiếc mạng nhện khổng lồ vậy. Giữa mạng nhện treo một chiếc chuông to nhất, bên dưới chuông là một dải lụa trắng, bên trên dải lụa có một hàng chữ bùa được tô lên bằng sơn đỏ.

Bốn góc tường lần lượt đặt một chiếc lò mạ vàng có khắc hình mây lành, đỉnh ba chân, trên đỉnh lần lượt khảm đá ngọc lam, đá thạch lựu và đá Lapis lazuli*. Có một mùi hương kỳ lạ tràn ngập khoang mũi, thoạt nghĩ nó giống mùi loài cây Pimenta dioica, khiến người ta cảm thấy ngọt ngào dễ chịu, khi nghĩ lâu thêm lại thấy giống mùi hoa, khiến người lâng lâng như bay lên, thế rồi đầu đầy lại thoáng thoáng mùi thông rừng nhàn nhạt, tựa như ta đang được bước đi giữa một khu rừng đại ngàn vậy.

**Đá lapis lazuli là một loại đá quý được con người biết đến và yêu thích từ thời cổ đại, các nhà khảo cổ đã phát hiện ra lapis lazuli trong những kho báu được chôn cất trong những ngôi mộ cổ cách đây hàng nghìn năm ở Mesopotamia, Ai Cập, Trung Quốc, Hy Lạp và Rome (Italy). Chúng là tập hợp của nhiều khoáng vật, trong đó, ba khoáng vật chủ yếu tạo thành lapis lazuli là lazurite, calcite và pyrite.*

Thứ mùi này có lẽ tỏa ra từ chiếc lò mạ vàng kia. Cảnh Ninh không rõ có phải Tường Ly đã đốt không.

Tường Ly thấy cô ấy tới bèn giơ tay về phía Cảnh Ninh: “Thứ đó đâu?”.

Cảnh Ninh gọi người quản gia vào. Anh ta bung theo vào một chiếc khay, trên khay chỉ có một chiếc bát sứ trắng nhỏ nhắn, được đặt kín nắp. Tường Ly thấy Thai Quốc Cường lại bắt đầu kích động hơn bèn lập tức bảo quản gia rời đi.

Trong bát có thứ chất lỏng màu đỏ tươi. Tường Ly lại tiếp tục rút một chiếc túi giấy trong túi đeo cô hay mang theo bên người, mở ra, rắc thứ đã nhuyễn thành bột vào trong bát, rồi cầm chiếc thìa nhỏ bên cạnh khuấy vài cái, chất lỏng bên trong bát trở nên đặc quánh.

Thấy cảnh ấy, Cảnh Ninh hơi ghê người, không nén nổi tò mò bèn hỏi: “Cô đổ thứ gì vào vậy?”.

Trong bát là tiết gà trống, từ sáng sớm Tường Ly đã yêu cầu cô ấy chuẩn bị. Thứ này cũng không có gì khó tìm, tìm đại một đầu bếp nào cũng được. Chỉ có điều Cảnh Ninh vẫn thầm lăm bằm trong bụng: Minh không cho rằng trên đời thật sự có ma quỷ, linh hồn.

“Chu sa, cũng trừ tà giống như tiết gà trống vậy.” Tường Ly lại loli một chiếc bút lông sói ra, nhúng nhúng vào bát.

Cảnh Ninh cầm cái bát suốt, không hề thấy Tường Ly có ý bảo cô bỏ xuống: “Trừ tà chẳng phải hay dùng máu chó đen sao?”.

Tường Ly giờ đầu nhọn đã tẩm xong máu gà của lên, liếc nhìn Tường Ly: “Cô từng dùng máu chó đen để trừ tà à?”.

Cảnh Ninh bị ánh mắt nửa tà nửa chính của cô nhìn đến mềm nhũn cả người: “Tôi thấy trên phim thôi”.

“Mấy thứ trên phim đóng mà cô cũng tin hả? Trợ lý Cảnh à, cô phải tin tôi.” Nói rồi, Tường Ly giờ tay bầu khế một cái lên má Cảnh Ninh. Cô ấy chưa kịp né tránh, cô đã buông ra, cầm bút, đi thẳng tới bên cạnh Thai Quốc Cường.

Cảnh Ninh bị cô chọc ghẹo, có phần xấu hổ, nhưng dù sao cũng là người Lục Đông Thâm mời đến, cô ấy không dám mất lịch sự. Thấy Tường Ly cúi người xuống, Cảnh Ninh cũng tiến lên ngó xem, vừa nhìn cô ấy đã sững người.

Tường Ly đang vẽ bùa lên mặt Thai Quốc Cường ư?

Dòng tiết gà đặc quánh theo đầu bút nhọn chảy xuống mặt ông ta, dường như vẫn còn nhìn thấy những hạt chu sa trộn lẫn bên trong. Ở khoảng cách này, Cảnh Ninh dường như cũng người thấy mùi máu tanh đầy mũi.

Thai Quốc Cường cũng ngẩn người. Sau khi Tường Ly vẽ xong, mặt ông ta đầy tiết gà, trông khôì hài không tương, ông ta lắp bắp hỏi: “Pháp sư... vậy... vậy có tác dụng sao?”.

Tường Ly đặt chiếc bút lông trở lại khay, đón lấy chiếc khăn Tường Tiểu Thiên đưa để lau tay, rồi nhướn đôi mày thanh tú, mỉm cười: “Pháp sư? Không cần khách khí như vậy, cứ gọi tôi Tường gia là được rồi”.

“Tường...” Thai Quốc Cường mấp máy môi nhưng nhìn cô gái còn trẻ trung trước mặt không sao bật ra được chữ “gia”.

“Thai Quốc Cường” Tường Ly không cười nữa, nghiêm túc sát lại gần, chỉ tay vào mặt ông ta: “Tuyệt đối không được lau đi, nghe rõ chưa?”.

Thai Quốc Cường nuốt nước bọt: “Không được lau... Thế khi rửa mặt thì...”.

“Cũng không được rửa!” Tường Tiểu Thiên bắt chước ngữ điệu của Tường Ly. Nghĩ tới chuyện lúc trước Tường Ly đặt túi bùa lên người cậu, dặn dò ba ngày tới không được tắm, cậu lại cảm thấy cả người ngứa ngáy, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội phát tiết: “Khi nào Tường gia cho phép ông rửa mặt ông mới được rửa. Còn cả túi bùa trên người ông nữa, chưa có sự cho phép của Tường gia cũng không được phép tháo xuống, không được chạm vào nước. Haizz, mà bây giờ ông người không ra người, ma chẳng ra ma, đến com nước còn chẳng ăn nói, rửa mặt cái nổi gì chứ?”.

Bấy giờ Cảnh Ninh mới nhìn thấy túi bùa trên người Thai Quốc Cường, nó được thắt trên cổ, giống y hệt hai chiếc túi đó cô ấy ăn trộm. Trong đầu cô ấy bắt giác hiện lên bốn chữ: Lừa lọc bịp bợm.

Tường Ly vờn vai, khoác túi lên người: “Trợ lý Cảnh, phòng của tôi cũng lớn như vậy phải không?”.

“Đương nhiên à.” Cảnh Ninh đáp: “Anh Lục đã dặn phải chuẩn bị phòng ốc đầy đủ cho cô Tường”.

Tường Ly nghe xong câu này rất hài lòng: “Làm phiền cô rồi”.

“Cô Tường đừng khách khí. Trong khoảng thời gian cô ở lại khách sạn, tôi sẽ chịu trách nhiệm đối với mọi yêu cầu của cô.”

Tường Ly đảo mắt: “Cô là tâm phúc bên cạnh anh Lục, tôi không dám phiền cô hầu hạ luôn luôn”.

Nhưng Cảnh Ninh vẫn nói: “Đây là những gì anh Lục đã căn dặn”.

Tường Ly nhìn cô ấy chăm chăm, lát sau cười khẩy, cũng không nói thêm nhiều nữa, chuyển chủ đề: “Mấy ngày tới, Thai Quốc Cường không được ăn đồ của khách sạn. Nhớ kỹ, món gì cũng không được. Những món ăn của ông ta, sẽ do tôi chịu trách nhiệm”.

Mặc dù Cảnh Ninh không hiểu nhưng vẫn làm theo lời dặn dò.

Thai Quốc Cường thấy Tường Ly có ý định ra về, bèn hoảng hốt: “Cô... Tường, lẽ nào cô định bỏ đi như vậy sao?”.

“Cậu ấy sẽ ở đây trông chừng ông 24/24.” Tường Ly hất cằm về phía Tường Tiểu Thiên.

Tường Tiểu Thiên sợ run người: “Dạ?”.

Thai Quốc Cường cũng kinh hoàng thất sắc: “Cậu ta?”.

Tường Ly xoay người, chỉ tay lên đỉnh đầu: “Nhìn thấy chuông đồng chưa?”.

Thai Quốc Cường gật gật.

“Chỉ cần chuông không rung, tức là con ma đó không đến. Có hiểu tôi nói gì không?”

Thai Quốc Cường bán tin bán nghi.

“Gia...” Tường Tiểu Thiên giật giật gấu áo Tường Ly, hạ thấp giọng van vi: “Chị giết em đi còn hơn, nếu không nửa đêm hôm nay ma đến em cũng chết thôi”.

“Em yên tâm, chị đã bày binh bố trận, để xem con ma nào dám xông vào đây nào.” Tường Ly ấn tay lên cổ. Lăn lộn cả ngày, bây giờ việc cô muốn làm nhất là được ngâm mình trong bồn tắm có thả cánh hoa thơm phức. Cô từ từ cạy tay Tường Tiểu Thiên ra: “Em cứ nghỉ ngơi lấy sức đi. Nếu thời gian trôi chậm quá, em cứ đếm chuông mà chơi. Nếu xúi quẩy gặp ma thật, chị sẽ cảm nhận được, xuất hiện kịp thời”.

Tường Tiểu Thiên nghe xong câu này mới yên tâm hơn một chút. Nhưng Thai Quốc Cường rõ ràng tỏ ra nghi ngờ năng lực của Tường Tiểu Thiên. Ông ta bất thành linh hỏi: “Lỡ như cái chuông... rung rinh thì sao?”.

“Việc này à...” Tường Ly suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Ông cứ giờ là bùa ra trước ngực, ma sẽ không làm hại được ông”.

“Hả?”

Tường Ly bật cười: “Cứ tin tôi sẽ sống lâu trăm tuổi”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cô chấp tay sau lưng đứng trước bức Giang sơn đồ

Về đêm, con đường Tô Hà đẹp vô cùng.

Ánh đèn kết lại như tấm lụa rực rỡ, lại xen lẫn đâu đây những tòa kiến trúc lịch sử mang nét cổ xưa. Thương Lăng là một mảnh đất thần kỳ, vừa gánh đỡ được phồn hoa, vừa ấp ôm được quá khứ, có ánh đèn thành thị muôn màu muôn vẻ vừa lưu giữ những nét đẹp cổ truyền các dân tộc khác nhau.

Tường Ly vừa bước vào quầy bar đã nhìn thấy Lục Đông Thâm

Anh đang bàn công việc cùng ba người mặc áo vest quần Âu khác, bên cạnh đặt rượu. Ba người kia thay nhau nói, chỉ có anh là yên lặng lắng nghe, tay giữ ly rượu, sau đó lại nhẹ nhàng đưa lên nhấp một ngụm. Anh ngồi ngay bên cạnh khung cửa sổ sát sàn, mặc một chiếc áo sơ mi đen, không còn đeo cà vạt chỉnh tề như lần gặp trước, nhưng cũng không quá thoải mái, phóng khoáng.

Trời đêm quả nhiên rất hại người, không còn vẻ “giương cung bạt kiếm” của ban ngày. Nếu không có sự xung đột trực tiếp về mặt lợi ích, cô sẽ cảm thấy Lục Đông Thâm này cũng khá quyến rũ.

Đang bàn chuyện làm ăn sao?

Mặc dù không thể đánh giá được tỷ lệ khách ra vào khách sạn đến thời điểm hiện tại, nhưng vào lúc khách sạn bị những tin đồn quần chặt, Tường Ly đã cảm thấy thật ra việc làm ăn của nơi này cũng chẳng tốt đến mức ấy. Thế nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, hình như không phải như vậy.

Cô chợt nhớ lại đám người vừa nhìn thấy ở đại sảnh khách sạn, ai nấy đều kéo theo vali, bụi bặm mệt mỏi sau một chuyến đi dài. Mà người tiếp đón họ là Cảnh Ninh.

Là người nào quan trọng đến mức Cảnh Ninh phải đích thân tiếp đón? Lúc đó Tường Ly đã mon men tán tỉnh cô nhân viên lễ tân để thăm dò, hỏi bóng hỏi gió thử xem, ai dễ người trong khách sạn cũng không biết rõ.

Phục vụ quầy bar cũng không làm khó cô, để mặc cho cô đi lại lung tung. Từ sớm, Cảnh Ninh đã căn dặn tất cả các nhân viên từ trên xuống dưới trong khách sạn nên ai cũng đều đã biết lại lịch của cô, vì vậy dù là một nơi chưa đặt trước không được phép vào như thế này, cô cũng được tự do thăm thú.

Tường Ly lại một lần nữa liếc về phía bàn Lục Đông Thâm rồi âm thầm thở dài.

Có lẽ, thực trạng của Thương Lăng bây giờ đã hoàn toàn khác trước, thật sự vô cùng nổi bật, trở thành địa phương khai thác kinh tế trọng điểm. Cho dù thật sự có mấy lời đồn đại thì cũng chẳng ngăn được tham vọng của mấy nhà đầu tư. Cộng thêm việc xen vào của dự án Skyline, Thương Lăng chẳng khác gì một miếng bánh gato khổng lồ có phết mật ong, có bao nhiêu tranh luận thì sẽ có bấy nhiêu dòm ngó.

Cô có phần lo lắng cho Đàm Diệu Minh.

Nếu là Thương Lăng của ngày xưa, anh ấy hoàn toàn có bản lĩnh chiếm cứ một phương, nhưng bây giờ thì sao? Mọi chuyện thật sự có còn bình lặng và nằm trong tầm kiểm soát?

Trời đêm nay đúng là rất đẹp nhưng Tường Ly đã đánh mất tất cả tâm trạng ngắm cảnh.

Ngược lại, Lục Đông Thâm cũng đã nhìn thấy cô.

Người trong quầy bar không đông, đa phần đều tới bàn chuyện làm ăn, thế nên nơi đây cho dù là một nơi thuận uống rượu thì vẫn cứ sặc mùi tiền.

Nhưng Tường Ly xuất hiện như một làn nước trong vắt.

Cô mặc một chiếc áo dài kiểu Trung Quốc màu trắng thuần vừa vặn, hai vạt cân đối, cổ áo dựng đứng có cài cúc, chất liệu rất đẹp, giống tơ lụa có mang cảm giác của lụa, giống lụa lại mang nét đẹp của tơ. Chiếc áo dài gần như chấm bàn chân, càng tôn lên dáng người thẳng tắp của cô.

Trông cô có vẻ nhàn tản, sau khi bước vào cứ nhìn hết bên nọ đến bên kia, hoàn toàn tách biệt với bầu không khí tại nơi này, thế nên lại càng hấp dẫn ánh mắt của nhiều người khác. Cô dường như đã nhìn về phía này, nhưng không hề tiến tới, quay người đi về phía bức Giang sơn đồ.

Cô chấp tay sau lưng, đứng lặng trước bức tranh khổng lồ, anh tuần khí khái. Đứng từ xa nhìn cô cũng tự cảm thấy xung quanh cô thơm phức.

Nhưng cô cũng đi rất nhanh, chẳng biết đã nhìn ra điều gì kỳ diệu từ bức tranh ấy.

“Lục tổng?”

Lục Đông Thâm quay lại, khẽ nói: “Anh nói tiếp đi”.

Quầy bar “Night time” nằm tại hai tầng 49 và 50 của Skyline. Tại tầng 49 cung cấp những món ăn Italia chính gốc, xoay tròn lên lầu chính là vườn hoa tầng thượng. Quầy bar được thiết kế thành hình bán cung 180 độ, trong quầy bar có những bồi bàn tay bưng khay đồ ăn mặc áo vest đuôi tôm màu đen đi đi lại lại, dù là nam hay nữ diện mạo cũng rất ưa nhìn.

Tường Ly chọn tạm một ghế để ngồi xuống rồi gọi một cốc rượu. Từ đây có thể nhìn thấy quá nửa thành phố Thương Lăng về đêm, nhất là có thể thu gọn toàn bộ về quý phái của con đường Tô Hà vào tầm mắt. Còn ở tận cùng của tầm mắt phía xa xa kia là một khu vực nửa sáng nửa tối, hoàn toàn khác biệt với cảnh tượng xa hoa lộng lẫy trước mắt.

Dưới chân cô là một thế giới phồn hoa, được xây đắp bằng tiền bạc, đây chính là sự khác biệt giữa ánh sáng và bóng tối.

Người phục vụ bê rượu nhận ra cô, bèn hỏi dò cô có phải Tường gia hay không. Tường Ly đón lấy cốc rượu, cũng không hề giấu giếm. Cô mỉm cười thừa nhận. Cô phục vụ đó lập tức tỏ vẻ bất ngờ rồi hỏi cô có phần xấu hổ: “Em có thể chụp chung với chị một bức ảnh không ạ? Trong quán bar có rất nhiều người là fan hâm mộ của Tường gia ạ”.

Hâm mộ cô điều gì cơ?

Bất được mà hả? Hay là một người được đường đường tổng giám đốc Lục đích thân mời tới với một cái giá không hề rẻ?

Cô nghiêng đầu nhìn, đúng là có vài ba người phục vụ khác cũng đang ngó nghiêng nhìn về phía cô. Ngay gần đó cũng có vài vị khách quay sang đây, ánh mắt sáng rực như có lửa bên trong vậy, sáng một cách gian tà.

Tường Ly đặt cốc rượu xuống, theo đà ôm lấy cô gái trẻ. Loáng thoáng có tiếng hú hét từ phía xa, khi nhìn lại cô gái trong lòng cô đã đỏ bừng mặt. Cô cười: “Chụp chung thì thôi đi, tôi không thích chụp ảnh cho lắm. Nhưng mấy hôm nay tôi đang ở trong khách sạn, nếu cô gặp rắc rối gì hay gặp phải con ma nào có thể thông qua giám đốc đại sảnh để tìm tôi”.

Cô gái nhỏ gật đầu lia lịa, khi rời đi mặt cũng trở nên hí hửng lạ thường.

Dưới tầng rất náo nhiệt, có ban nhạc sống, chung quy vẫn có những người chẳng tin vào ma quỷ tới đây tìm kiếm niềm vui. Tầng thượng lại khá yên tĩnh, chỉ có những người thật lòng muốn hẹn hò hoặc ngắm cảnh.

Có lẽ lai lịch của cô thật sự được lòng mọi người, cô liên tục được nhận vài ly cocktail, đủ các màu xanh xanh đỏ đỏ trong rất đẹp. Không cần nếm thử, chỉ mới nhìn màu cũng đã biết nó được pha chế bởi bartender đỉnh cao tại đây.

Cô chọn một ly cocktail màu hổ phách uống thử, đầu tiên có mùi muối biển thoáng qua, khi hít sâu lại xuất hiện hương thơm của hoa hồng, lại vì có trộn cả bơ nên khiến thứ mùi trở thành ngọt ngào. Nhưng rượu khá nặng, rượu chảy vào dạ dày giống như một quả bom vậy. Tường Ly đặt ly rượu ra trước mặt, nhìn từng tầng màu sắc của nó qua ánh đèn đường.

Mọi người trên đời chỉ biết mỗi tầng mỗi lớp là một loại nguyên liệu nhìn thấy được, sờ vào được, ví dụ như hoa, như muối, như sữa, như bơ, từng chút một hòa tan vào rượu. Nhưng ở trong mắt cô, tất cả mọi tầng lớp ấy là mùi hương. Cô không cần nhìn, chỉ cần nhẹ nhàng ghé mũi ngửi là biết rõ bí mật của từng ly cocktail.

Cũng giống như cô có thể ngửi thấy bí mật của từng con người đi ngang qua đời mình, bí mật trong sinh lý là bệnh tật, bí mật trong trái tim là khổ đau. Dù là bệnh tật hay khổ đau, nó cũng sẽ lên men trong từng thớ thịt, cuối cùng tỏa ra mùi hương giống như men rượu vậy, không giấu được, không trốn được.

Xung quanh xuất hiện thêm mùi gỗ, mùi thuốc lá thoảng qua và mùi rượu nhạt nhòa. Các mùi hương đan cài vào nhau, rất sạch sẽ.

Tường Ly quay đầu, hóa ra là Lục Đông Thâm.

Không ngờ anh lại xuất hiện ở đây, trong đầu cô vẫn còn hình ảnh ban nãy anh cùng người ta bàn công việc.

Lục Đông Thâm ngồi xuống bên cạnh cô: “Tôi còn tưởng người ta chỉ trừ ma trừ yêu vào buổi tối”.

“Bây giờ đến cả hòa thượng cũng còn có giờ làm việc theo quy định, dĩ nhiên tôi cũng phải bắt kịp thời đại.” Tường Ly một tay chống má, một tay lấy ngón trỏ miết nhẹ qua dãy ly rượu trước mặt mình: “Còn nữa, được trở thành trợ lý đặc biệt của anh Lục chắc chắn cũng là một người hơn hẳn người thường”.

“Dù là học thức hay kinh nghiệm làm việc của Cảnh Ninh đều xuất sắc hơn người thường.” Lục Đông Thâm nói.

“Thế nên, anh cố mà tận dụng đi.” Tường Ly cho rằng mọi người đều là người nhảy bén, không cần phải vòng vo tam quốc: “Mang trợ lý đặc biệt ra theo dõi tôi, anh Lục cũng xem trọng tôi quá”.

Lục Đông Thâm mỉm cười không nói gì, rút bao thuốc, mở ra rồi hỏi: “Cô không thấy phiền chứ?”.

Tường Ly lắc đầu, nhưng kỳ thực trong lòng đang lăm bẫm: Anh ta không có ý rời đi, nhưng rõ ràng lại không có ý định bàn chuyện công việc với cô, anh ta định làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Có người muốn len lỏi vào trái tim anh Lục

“Cô thấy rượu ở đây thế nào?” Anh rút một điếu thuốc ra, ngậm lên miệng, giống như đang hỏi rất tùy ý.

Tường Ly có phần nghi hoặc, hình như, cô và anh vẫn chưa thân thiết đến mức có thể coi rượu là một đề tài để vui vẻ tâm tình thì phải?

“Một loại cocktail rất chân thực.” Cô đưa ra một đánh giá đúng trọng tâm.

Lục Đông Thâm châm điếu thuốc lên, nụ cười nơi khóe miệng cũng được giấu sau làn khói trắng xanh: “Chân thực?”.

“Phải, dùng một nguyên liệu chân thực, độ cồn chân thực, mà con say mà người ta nhận lại cũng không thể hàm hồ.” Tường Ly nhẹ nhàng đưa ly rượu rồi gờ qua anh đào trên mép ly xuống, bổ sung thêm một câu: “Nhưng đổi lại là tôi, tôi sẽ dùng hoa cam thay cho anh đào. Tuy rằng mùi hương của anh đào thiên về lạnh, nhưng mùi hương của trái cây sẽ có thêm vị ngọt trong vị lạnh. Nếu muốn sáng chế ra một loại cocktail thích hợp với một người đẹp vừa cao ngạo vừa lạnh lùng thì vị lạnh tới cực điểm của hoa cam là thích hợp nhất”.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, một lúc lâu sau mới nói: “Cô rất nhạy cảm với mùi hương”.

Ở khoảng cách gần thế này, Tường Ly nhìn được ý cười trong mắt anh, không còn nghiêm nghị, xa cách như lần đầu gặp mặt. Bị một người đàn ông như vậy nhìn chăm chú, e rằng bất kỳ cô gái nào ngoài kia cũng phải bại trận. Tường Ly đường hoàng đón nhận ánh mắt ấy và nói: “Người pha chế thuốc lá cho anh Lục mới xứng đáng được gọi là nghệ nhân”.

Trên người anh vẫn còn những thứ mùi khác, mùi da thuộc, mùi kim loại lúc ẩn lúc hiện, giống như thứ mùi bản chất của anh, hoặc có khi đó chính là mùi của thuốc lá.

Đến cả điếu thuốc hút chơi cũng là hàng đặt làm, có thể thấy người đàn ông này yêu cầu cao nhường nào đối với chất lượng cuộc sống.

Nghe xong, Lục Đông Thâm cười khê: “Loại thuốc này có gì khác biệt?”.

Tường Ly nhấp một ngụm rượu nhỏ, mượn cảnh đêm nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh. Lục Đông Thâm thấy vậy, lại hỏi: “Sao vậy?”.

“Trong lòng anh Lục cất giấu một người phải không?” Cô cười, ly rượu trong tay đã cạn, được cô đặt sang một bên, nhân tiện cầm bao thuốc của anh lên, rút một điều ra khỏi đó.

Câu này đề cập đến chuyện riêng tư nhưng Lục Đông Thâm không giận, anh vẫn hết sức bình thản. Cô đưa điều thuốc trượt nhanh qua đầu mũi, rồi lấy ngón cái và ngón trỏ vân vê đùa nghịch, nhìn thẳng vào anh: “Hoặc là... có người muốn được len lỏi vào trái tim anh Lục”.

Lục Đông Thâm có phản hứng thứ: “Cô Tường có thể đọc ra được nhiều chuyện như vậy chỉ bằng một điều thuốc ư?”.

“Thứ tiết lộ bí mật không phải là thuốc.” Tường Ly cất điều thuốc đi: “Mà là người đã dồn toàn bộ tình yêu và nỗi nhớ dành cho anh Lục vào điều thuốc này”.

Cô lại tiện tay với lấy một ly rượu, uống một hớp rồi mỉm cười bổ sung hai chữ: “Con gái”.

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói, đồng thời dập tắt đầu lọc vào trong gạt tàn, khẽ nói: “Chỉ là một điều thuốc thôi mà”.

Câu nói ra ý tứ sâu xa, câu chưa nói lại gợi nhiều suy đoán. Tường Ly cảm thấy biết đâu mình đã cắt nghĩa sai, có thể anh đã hiểu đạt hết mọi suy nghĩ của mình rồi.

Chẳng qua chỉ là một điều thuốc thôi mà, hoặc là nó vốn không quan trọng, có thể thoáng qua như gió nhẹ mây bay, hoặc là nó vốn quá quan trọng nên mới né tránh.

Thật ra Lục Đông Thâm không được coi là một đối tượng dễ nói chuyện. Anh không hay chuyện, cho dù tối nay bất ngờ ngồi xuống bên cạnh cô, anh cũng đa phần chỉ im lặng. Nhưng chỉ vài câu anh nói lại khiến người ta suy nghĩ xa xôi. Thế nên chẳng biết từ khi nào Tường Ly đã uống sạch mấy ly rượu trước mặt, khi tỉnh lại chính cô cũng bất ngờ.

“Có thời gian, anh Lục nên tới MEET ngồi thử.”

“Đó là nơi nào?” Lục Đông Thâm hỏi.

“Một quán bar thuộc quyền sở hữu của Đàm gia, cũng là quán bar rộng lớn nhất Thương Lãng. Mọi người đều thích tới đó, hoặc là uống rượu, hoặc là xả stress, cũng có thể là kiếm một chuyện tình một đêm...” Tường Ly uống nốt ly rượu cuối cùng: “Chỗ của anh sang trọng và tao nhã quá, mà rất nhiều người lại thích tới mấy nơi khiêm nhường trần tục hơn, để họ được hoàn toàn thả lỏng và trút bỏ”.

Nói xong câu này, cô cũng định rời đi. Cô nhảy xuống chiếc ghế chân cao, mũi chân vừa chạm đất, không ngờ lại khiến cô đứng không vững. Một giây sau, Lục Đông Thâm đã vươn cánh tay dài ra đỡ lấy cô vững vàng.

Cánh tay trên eo rất rắn chắc, có một giây phút khiến Tường Ly nghĩ rằng mình đã say, nếu không đã chẳng cảm thấy có một dòng nước ấm áp từ eo nhanh chóng lan đi khắp cơ thể, sau đó chảy tràn qua tim và lên tới đại não. Hơi thở của cô chỉ toàn mùi rượu, và mùi hương của anh.

“Cô không sao chứ?”

Giọng anh vọng vào tai, trầm ấm, dày dặn. Tường Ly chắc chắn mình say thật rồi. Cảm ơn xong, cô đứng thẳng lên. Lục Đông Thâm cũng tự nhiên thu tay về.

“Đi thôi, tôi đưa cô xuống dưới.” Anh cũng đứng lên.

“Sợ tôi bỏ mặc khách hàng của anh mà chạy sao? Yên tâm đi, tôi đã cầm tiền của người ta thì phải trừ ma giúp người ta.” Ở khoảng cách gần thế này, Tường Ly mới phát hiện người đàn ông này cao thật, bản thân cô cũng chỉ vừa chạm tới vai anh, sao bỗng dưng lại có cảm giác mọi tự tin đều bị chèn ép.

Lục Đông Thâm cười, giải thích: “Cô là khách quý tôi mời tới đây, tôi phải bảo đảm cho sự an toàn của cô. Và lại, tiện đường”.

Suốt dọc đường đi, Tường Ly cứ nghĩ mãi về khái niệm “tiện đường” của anh. Anh đưa thẳng cô về tới cửa phòng. Cô không nén nổi tò mò, bèn hỏi: “Anh Lục cũng ở tầng này hả?”.

“Tôi ở phòng 3601.”

Tường Ly hơi sững người, cô quay đầu lại nhìn biển phòng mình. 3501, quái đản thật.

“Anh ở phía trên tôi?” Ý tứ ban đầu của cô là: Thế này mà gọi là tiện đường á? Nhưng vừa buột miệng nói ra, cô bỗng cảm thấy câu này sai sai, lập tức giải thích: “Ý tôi là... thì ra anh ngủ ở trên tôi à?”.

Vẫn cứ không bình thường.

Khóe miệng Lục Đông Thâm thấp thoáng một nụ cười, anh cứ nhìn cô miết.

Nhìn đến độ cô chỉ muốn giáng cho mình một bạt tai, cuối cùng cô cũng tìm ra được một logic hợp lý nhất: “Thì ra anh sống ở bên trên tôi”.

Lục Đông Thâm dường như đang phải cố nhịn cười. Anh háng giọng rồi đáp: “Phải, phòng của tôi ở trên đầu cô”.

Một câu nói vừa chừng mực vừa ga lăng, nhưng sao Tường Ly nghe kiểu gì cũng thấy có cảm giác anh đang cười cô là đồ con gái “lưu manh”. Không tạm biệt nữa, mà cô cũng chẳng muốn “gặp lại”*, ngay cả lời chúc ngủ ngon cô cũng không buồn nói, lập tức quay người quẹt thẻ mở cửa phòng.

**Lời chào “Tạm biệt” trong tiếng Trung còn có nghĩa là gặp lại.*

“Cô Tường này.”

Tường Ly đẩy cửa ra, quay đầu nhìn anh.

“Vấn đề của Thai Quốc Cường cần giải quyết trong mấy ngày?” Lục Đông Thâm hỏi.

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Bốn ngày”.

“Ba ngày thôi.” Giọng Lục Đông Thâm tuy khê khàng nhưng ngữ khí lại mạnh mẽ lên không ít: “Tôi chỉ có thể cho cô thời gian ba ngày”.

Tường Ly nhìn anh có phần nực cười: “Anh Lục này, anh phải hiểu một chuyện, anh mới là người đang nhờ tôi giúp đấy”.

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Tôi là người làm ăn, tôi không những quan tâm vấn đề thời gian và hiệu quả, mà còn phải quan tâm tới việc tập trung và kết quả. Nếu mọi người đều kính trọng gọi cô một tiếng Tường gia thì thời gian ba ngày đối với cô mà nói là quá rộng rãi. Nếu không, tôi buộc lòng phải nghi ngờ”.

Tường Ly nửa đùa nửa thật: “Nghĩ ngờ chuyện gì? Năng lực của tôi? Hay anh cho rằng tôi là một kẻ lừa đảo?”.

“Không.” Lục Đông Thâm từ tốn đáp: “Tôi sẽ nghi ngờ cô có mục đích khác”.

“Tôi chưa bao giờ quan tâm tới suy nghĩ của người khác.” Tường Ly lạnh nhạt đối đáp.

“Cô không quan tâm, nhưng Đàm Diệu Minh thì có.”

Tường Ly không ngờ anh lại lôi Đàm Diệu Minh vào, đây không khác gì chọc vào tử huyệt của cô, khiến cô dù có một bụng tức cũng đành phải kiềm chế.

“Hôm nay là ngày đầu tiên.” Lục Đông Thâm cười như không cười.

Tường Ly nhìn anh chằm chằm một lúc lâu sau đó mở cửa phòng, buông hai chữ hần học qua khe cửa:

“Gian thương!”

Cánh cửa đóng rầm lại, kết thúc một lần bại trận mà cô không muốn thừa nhận. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cuối cùng em vẫn chỉ một mình, làm bạn với cô đơn

“Em qua đây ngửi thử xem, có thơm không?”

“Thơm quá! Giống như mùi trầm hương, nhưng ngửi kỹ thì lại êm ái hơn mùi trầm hương.”

“Là mùi bạch mộc hương, còn có tên là trầm hương đất, lấy phần nhựa cây sau khi tách vỏ. Anh tách rồi Benzylide neacetone trong mộc hương, Furan nguyên chất trong bạch mộc hương ra, chỉ rút lấy axit bạch mộc hương, andehit bạch mộc hương và thành phần tỏa ra - axit hồi hương, chính là mùi hương mà em hiện đang ngửi thấy.”

“Chia tách mùi hương? Tả Thờ, anh giỏi quá đi mất!”

“Lợi dụng phương pháp này, chúng ta sẽ nhanh chóng biết được bí mật trong bí kíp...”

...

“Thả tôi ra! Các người thả tôi ra!”

“Thà cô ra cô có thể làm được gì? Cô nghĩ mình còn có thể làm được gì?”

“Anh là đồ điên! Anh sẽ bị báo ứng!”

“Liệu có bị báo ứng hay không thì tôi không biết, tôi chỉ biết rằng từ nay về sau sẽ không một ai tin lời cô nữa...”

Tường Ly choàng tỉnh giấc, thở từng hơi dồn dập. Những cảnh tượng trong mơ đan xen vào nhau, bên tai dường như vẫn còn vang vọng tiếng cào xé, phần nộ và gào thét. Những hình ảnh không hoàn chỉnh trong mơ giống như những mảnh vụn còn sót lại trong đầu sau vụ tai nạn giao thông, đâm sâu vào não bộ khiến cô đau đớn.

Cô ngồi dậy khỏi giường, ôm lấy đầu.

Con đau khó nhằn nhện ấy như mọc chân, kéo dài từ đầu tới tận nơi sâu nhất của trái tim, như một lưỡi dao găm mạnh, không ngừng xả thịt lọc gân. Những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy dài từ trán xuống. Cô không chịu đựng nổi nữa, loạng choạng lao đảo bước xuống giường, lao ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài trời tối đen, trên độ cao ba mươi mấy tầng, bầu trời sao rất sâu, còn vầng trăng rất tròn.

Tường Ly giật lấy chiếc túi xách trên sofa, run run rút một hộp thuốc lá bằng kim loại màu đen hình chữ nhật dài, đồng thời cũng rút ra một con dao.

Chính là con dao Phần Lan cô vừa mới mua.

Tường Ly sững người nhìn một lúc rồi từ từ hướng tay về phía nó.

Loại dao thích hợp nhất khi sinh tồn ở nơi hoang vu, cắt sắt thành bùn, nói chi tới gân cốt.

Ngón tay vừa chạm vào chuôi dao, cô bất ngờ khựng lại. Tường Ly thở gấp, nhìn chằm chằm con dao gần mình trong gang tấc, một lúc lâu sau, tay cô đổi hướng, chuyển về phía bao thuốc.

Cô khẽ ấn một cái, nắp kim loại bật ra, bên trong có mười cây thuốc lá dành cho nữ giới màu đen, dáng dài.

Cô châm một điếu lên.

Khói thuốc vẩn vít quanh cơ thể, nhuộm mùi hương của khói, mùi hương như rừng sâu trên núi cao, như mùi của đỉnh núi tuyết, lại rất thanh nhã, trong cái thanh nhã toát lên sự âm áp.

Tường Ly rít một hơi, mùi hương ấy cuối cùng đã xoa dịu mọi tâm trạng căng thẳng và bất an của cô. Cô chọn một góc bên cạnh khung cửa sổ sát sàn để ngồi xuống, một tay cầm thuốc, tay kia ôm vòng lấy hai chân.

Ánh trăng thanh lạnh, hắt xuống bức ảnh chụp chung khắc trên chiếc hộp kim loại đã bật mở. Cô gái trong ảnh tóc dài tung bay, nụ cười tươi như hoa, người đàn ông mỉm cười tuần tú, hiện ngang phi phàm. Hai người đứng tựa vào nhau, khoe miệng ánh mắt đều đong đầy ngọt ngào.

Tà Thờ...

Anh dạy em cách đối mặt với cô đơn, nhưng bây giờ, cuối cùng em vẫn chỉ có một mình, vẫn chỉ biết bầu bạn với cô đơn.

Tường Ly vùi mặt vào đầu gối.

Bàn tay cầm thuốc vẫn đang run lên bần bật, con mắt xanh trên cổ tay cùng với những vòng khói quấn quanh dường như cũng u ám đi không ít.

Có lẽ Tà Thờ vĩnh viễn không biết được, sau anh, cô cũng bắt đầu sợ hãi đối mặt với những cơn ác mộng và những đêm dài tỉnh lại sau giấc mơ.

Chuông di động đột ngột kêu lên.

Vào một đêm yên tĩnh như thế này, di động bỗng nhiên có động tĩnh chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì.

Điều tốt đẹp duy nhất là nó khiến Tường Ly biết cô không phải người duy nhất thức giấc.

Cô nhận máy, đầu kia là tiếng gào khóc thảm thiết của Tường Tiểu Thiên.

“Tường gia, có chuyện rồi!”

Khi Tường Ly tới nơi, căn phòng đã loạn thành một mớ bòng bong.

Trong phòng khách toàn là vệ sỹ, ai nấy đều hoang mang tột độ. Thái Quốc Cường chỉ mặc độc một chiếc quần tam giác đang cười lên lưng Tường Tiểu Thiên, giống hệt như con bạch tuộc, miệng không ngừng hét: “Tránh ra! Mày tránh ra ngay! Đừng bám lấy tao!”

Tường Tiểu Thiên công Thai Quốc Cường, hai tay cào cào lung tung. Nhưng sức của Thai Quốc Cường cũng không hề nhỏ. Ông ta chẹn cánh tay mình vào cổ Tường Tiểu Thiên, hai chân bám chặt lấy hông cậu, mặc kệ cậu rung lắc kiểu gì cũng không nháy xuống. Thấy Tường Ly đến, Tường Tiểu Thiên gào lên như nhìn thấy cứu tinh ngàn năm: “Gia ơi, cứu em!”.

Cảnh Ninh cũng có mặt, rõ ràng cảnh tượng này đang khiến cô áy bối rối. Sau khi nhìn thấy Tường Ly, cô ấy bất ngờ giãy lất mới phản ứng lại: “Cô Tường, mau giải quyết đi”.

Tường Ly cũng không quan tâm ánh mắt kỳ quặc của Cảnh Ninh. Cô tiến lên, quăng túi xách về phía sofa, hét một tiếng với đám vệ sỹ: “Tách hai người họ ra!”.

Toàn là các vệ sỹ riêng của ông ta, có lẽ sợ làm ông chủ của mình bị thương nên không ai dám cứng rắn. Nghe Tường Ly hét như vậy, vài người đàn ông cao to mới tiến lên bẻ tay bẻ chân, cạy cánh tay, căng chân. Tường Tiểu Thiên ngửa cổ lên kêu gào: “Này, nhẹ tay thôi! Sao lại kéo cánh tay tôi! Aiya, cổ, cổ tôi!”.

Khó khăn lắm họ mới kéo được Thai Quốc Cường ra khỏi người Tường Tiểu Thiên. Nhưng ông ta vẫn gào ầm lên như điên, khua tay múa chân trong không khí: “Đi ra! Đi ra!”.

Hai người vệ sỹ liều mạng giữ rịt ông ta nhưng rõ ràng hơi đuối sức.

Tường Ly tiến lên, né tránh khỏi đường vung tay của ông ta, gọi tên ông ta: “Thai Quốc Cường, nhìn tôi đây!”.

Bấy giờ Thai Quốc Cường mới hoàn hồn lại. Nhìn thấy Tường Ly, ông ta kích động ôm chặt cánh tay cô: “Pháp sư ơi cứu tôi! Cô ta đến rồi! Cô ta đứng kia kia!”. Nói rồi, ông ta rút tay ra chỉ về phía cửa ra vào.

Tường Ly chỉ biết cánh tay mình bị kéo đến đau đớn, nhất thời không giằng ra được. Thấy Thai Quốc Cường lại bắt đầu nhìn về phía cửa kêu gào, cô nhủ thầm, cô giờ tay phải lên đánh mạnh một cái vào gáy ông ta. Thai Quốc Cường kêu hự một tiếng, một giây sau mềm nhũn người, ngã rạp xuống đất.

Đám vệ sỹ thấy vậy không vui, vừa định lên tiếng thì Tường Ly đã bực dọc nói trước: “Khiêng chủ các người về phòng”. Cô xoa xoa cánh tay trái, chửi thầm: “Mẹ kiếp!”.

Sau khi Thai Quốc Cường được khiêng về phòng ngủ, Tường Tiểu Thiên mới tưởng như sống dậy. Sợ Tường Ly trút giận lên đầu mình, cậu nói ngay: “Tất cả những gì chị bố trí em hoàn toàn không động vào một chút nào. Chẳng biết Thai Quốc Cường trúng gió gì, vừa qua nửa đêm liền sống dậy như cương thi, cứ nói là có ma đến. Mà rõ ràng mấy chiếc chuông trên đầu đầu có rung rinh! Mẹ nó, ông ta vờ vịt phải không chị!”.

Đây quả thực là sự thật, Tường Ninh cũng đã chứng kiến. Khi Thai Quốc Cường gào thét, trong phòng rõ ràng không có động tĩnh gì. Tuy rằng cô ấy không tin tưởng lắm vào những trò trừ tà xua quỷ của Tường Ly.

Tường Ly bước vào phòng ngủ, lay lay Thai Quốc Cường nhưng ông ta không có phản ứng gì, cú đánh ban nãy của cô quả thực có hơi mạnh tay. Tường Tiểu Thiên cũng bám theo cô đi vào, ở bên không ngừng giải thích: “Chị xem, bùa máu trên mặt ông ta cũng chưa rửa, ông ta...”.

“Túi bùa đâu?” Cô bất ngờ hỏi một câu.

Bao ầm ức trên khuôn mặt Tường Tiểu Thiên khựng lại: “Dạ?”.

“Túi bùa của Thai Quốc Cường đâu?” Tường Ly đứng thẳng dậy, nhìn Tường Tiểu Thiên và quát.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Trông cô như bây giờ đẹp hơn

“Không... Không ở trên người ông ta à?” Nói xong câu này, Tường Tiểu Thiên với vờ nhẽ, nhớ ra ban nãy Thai Quốc Cường chỉ mặc độc chiếc quần lót chạy từ trong ra ngoài, làm gì có chỗ nào để thất lá bùa. Thế là cậu hoảng hốt: “Em đã dặn ông ta kiểu gì thì kiểu cũng phải đeo lên người rồi. Ông ta nói buồn ngủ nên muốn đi ngủ, em mới ra ngoài phòng khách kịp ăn lót dạ...”.

“Ai cho phép em ra ngoài phòng khách ăn uống?” Tường Ly lại quát tiếp.

Cảnh Ninh nghe thấy tiếng ầm ĩ cũng đi vào, thấy Tường Ly nghiêm mặt lại, cô ấy cũng không dám nói gì. Ngược lại, Tường Tiểu Thiên ủ rũ mặt mày: “Em... đói quá... thế nên...”.

“Mấy ngày nay em cần ăn uống gì thì xuống nhà ăn, khóa kỹ cửa nẻo. Không được phép ăn thứ gì ngoài phòng khách hết, không được phép sờ thứ mùi gì khác xuất hiện trong căn phòng này, hiểu rõ chưa?” Khuôn mặt Tường Ly sa sầm lại.

Tường Tiểu Thiên chỉ mới nhìn thấy biểu cảm này của cô khi chuẩn bị đánh nhau với ai đó nên sợ hãi gật đầu lia lịa.

Cảnh Ninh khó hiểu nhìn Tường Ly.

Tường Ly không buồn ngó ngang tới cô ấy, đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Tường Tiểu Thiên không dám động đậy, chỉ biết đứng đực ở đầu giường.

Không bao lâu sau, Tường Ly quay trở lại, trong tay có thêm một túi bùa mới. Lần này cô cột chặt vào cổ Thái Quốc Cường rồi ngẩng đầu nghiêm mặt nói với Tường Tiểu Thiên: “Nếu chị còn nhìn thấy lá bùa này biến mất khỏi người ông ta một lần nữa, chị sẽ đánh gãy chân em”.

Tường Tiểu Thiên sứt sứt, gật đầu.

Cảnh Ninh thấy vậy bèn tiến lên hỏi: “Cô Tường, tình hình của Thái tổng chỉ cần giải quyết như vậy thôi sao?”.

Tường Ly nhìn Cảnh Ninh, khẽ nhướn mày: “Sao cô lại hỏi vậy? Hay cô lại muốn tôi làm thêm một màn pháp thuật nào khác? Trợ lý Cảnh, có những tai họa không phải cứ làm phép là hóa giải được đâu”.

“Cô Tường dĩ nhiên sẽ có cách của riêng mình, nhưng tôi nghĩ, cô cần phải giải thích với Lục tổng một chút.”

Tường Ly không hiểu.

Cảnh Ninh hất cằm ra phía ngoài: “Chuyện này đã làm kinh động tới Lục tổng, anh ấy cũng tới rồi, đang ở ngoài phòng họp”.

Phòng họp nằm ở phía Tây của căn phòng tổng thống, sát bên cạnh phòng tập gym, cách căn phòng ngủ hiện tại Thái Quốc Cường đang nằm cả một phòng khách và một gian phòng chơi game rộng lớn. Thế nên sau khi Tường Ly gõ cửa đi vào, đóng cửa lại, cô cảm thấy nơi đây đích thực là một nơi ẩn nấp hoàn hảo, yên tĩnh.

Nhưng cô nghĩ, ban nãy ầm ĩ như vậy, cũng có thể anh đã nghe thấy toàn bộ.

Ánh sáng trong phòng màu vàng to, sắc màu của ngọn đèn dưới sàn êm dịu, tăng thêm cảm giác bình yên.

Lục Đông Thâm ngồi trên sofa, trước mặt là bàn uống nước dài hơn hai mét, anh đang xếp bài giấy, dùng hai lá bài xếp đối lập thành trụ ba góc hình chữ A. Trên đỉnh hai lá bài đặt ngang một lá bài. Anh xếp một dãy dài ở dưới cùng, rồi xếp dần lên cao, mỗi khi xếp thêm tầng mới thì lại bỏ bớt số lượng một cột trụ.

Trước khi bước vào, Tường Ly đã nghĩ ra một vài khả năng, ví dụ như anh sẽ sa sầm mặt lại hoặc là ra điều hỏi tội, nhưng thật không ngờ lại nhìn thấy cảnh này. Anh chỉ ngồi đó, khuôn mặt điển trai chìm trong quầng sáng, từ tốn xếp bài.

Cô tinh mắt đếm nhanh, anh đã xếp được mười tầng rồi. Trò này cô đã từng chơi, tháp bài càng cao thì tay phải càng bình tĩnh, lòng phải càng vững vàng. Một trời chơi tưởng như đơn giản nhưng không phải ai cũng thử thách được, đến cuối cùng, thứ mà trò chơi này khảo nghiệm con người chính là sức nhẫn nại, trầm ổn và trí thông minh.

Nghe thấy tiếng động, Lục Đông Thâm cũng không ngẩng đầu. Anh cầm đại một lá bài rồi nói một câu: “Cô ngồi đi”. Trong lúc ấy, anh đã vững vàng đặt lá bài trong tay lên hai trụ.

Sắc mặt anh quá bình thản, cũng chẳng nhìn ra anh vui hay giận. Tường Ly ngồi xuống đối diện anh, ngắm lòng bàn tay anh. Lòng bàn tay rộng lớn và dày dặn, các khớp ngón tay rõ ràng, đây là bàn tay của một người kiểm soát.

“Anh Lục thật có nhã hứng.”

“Nhã hứng thì chưa dám nói.” Lục Đông Thâm còn không buồn ngược mắt lên: “Bị người ta đánh thức giấc ngủ nên đành làm chuyện gì đó nhặt nhẻo để giết thời gian”.

Tường Ly nghe ra ý tứ của anh bèn hắng giọng: “Tôi vô cùng xin lỗi về sự cố đêm nay”. Cô không muốn giải thích quá nhiều, vừa lãng phí thời gian vừa không cần thiết.

Sở dĩ xin lỗi vì nửa đêm nửa hôm khiến anh phải lăn lộn ra đây chung quy không hay ho chút nào. Thật ra anh cũng không nói điều, dù cách nhau cả một chiếc bàn nhưng cô vẫn ngửi được mùi sữa tắm và dầu gội trên người anh. Các sản phẩm trong phòng tắm của khách sạn đều được thống nhất sử dụng chung một thương hiệu, thế nên chắc chắn anh định tắm rửa xong thì đi ngủ.

Còn cả việc sơ mi đen, rõ ràng là đã được thay ra. Anh mặc chiếc quần Âu đen, ngồi đó, dáng người rắn rỏi, cũng không quá nghiêm nghị, chỉ ít cúc áo của anh được mở rộng ba nút, nhìn trông cũng ôn hòa hơn một chút.

Nghe xong lời xin lỗi của cô, Lục Đông Thâm ngược mắt lên, khi nhìn cô có một khoảnh khắc ngỡ ngàng.

Thì ra tóc cô cũng dài, đến vai, tóc còn rất đẹp, mềm mại đen nhánh, càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo của cô. Về khí khái vẫn còn trong đôi mắt nhưng vì mái tóc dài đó mà nó nhuốm thêm chút quyến rũ, kiều diễm.

Tường Ly bị anh nhìn đến thiếu tự nhiên, cô đưa tay lên vuốt vuốt tóc: “Tôi biết là bây giờ tôi đầu tóc bù xù trông rất kinh, nhưng anh cũng không cần nhìn tôi chăm chú vậy đâu”.

Cuộc điện thoại đó của Tường Tiểu Thiên thấm thiết đến độ có cảm giác nếu cô không khăn trương lên, sẽ không được gặp mặt thẳng bẻ lần cuối, nên cô chẳng có thời gian trang điểm ăn mặc cho tử tế, nhất là không có thời gian để đội mái tóc giả ngắn ngủn. Cô có rất nhiều bộ tóc giả, đủ các thể loại tóc giả kiểu ngắn. Người quen biết cô đều không hiểu vì sao cô si mê tóc giả đến vậy. Đến cả Tường Tiểu Thiên lúc rảnh rỗi cũng nói: *Gia à, đội tóc giả chị không thấy phiền sao? Nghe nói mấy bộ tóc thật dùng để làm tóc giả hay bị ma nhập lắm... Thật ra mái tóc dài của chị đẹp lắm mà...*

Họ đều không biết, tóc giả giống như khuôn mặt thứ hai của cô vậy. Cô không muốn đối diện với hình ảnh mái tóc dài của mình, giống như không muốn đối diện với khuôn mặt đầu tiên khó coi.

Nhưng tối nay đúng là cô quên sạch, phải đến lúc Cảnh Ninh nhìn cô bất ngờ cô mới hoảng hốt nhớ ra mình quên đội.

Lục Đông Thâm đùa nghịch lá bài trong tay, cứ nhìn cô mãi, lát sau mới nói: “Người cô...”.

Tường Ly không hiểu gì, cúi đầu xuống, nhìn một lượt cơ thể mình, có gì không ổn à?

Lục Đông Thâm không tiếp tục chủ đề này nữa, anh cười: “Chúng ta không đùa nữa, quay về việc chính đi, tôi có thứ này đưa cô”.

Cô tối nay quả thực khiến anh ngỡ ngàng, ngoài mái tóc dài đó ra trên người cô còn có một mùi hương kín đáo thoáng ẩn hiện, rất nhẹ nhàng. Nếu có tình người sẽ không người thấy, nhưng vô tình nó lại lấp đầy lồng ngực.

Mùi hương này, anh rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã ngửi thấy ở đâu.

Còn bên kia, Tường Ly lẩm bẩm trong lòng: Ai đùa với anh chứ? Đang mãi nghĩ, thì cô thấy anh lấy ra một thứ, đẩy tới trước mặt cô.

Cô nhìn kỹ thì phát hiện là túi bùa lúc trước buộc lên người Thai Quốc Cường. Nó đã bị rách lộ một góc bên trong. Chắc Thai Quốc Cường làm rơi mất lúc nào không biết.

Cô đang định lấy về thì Lục Đông Thâm giữ tay cô lại: “Tôi có một vấn đề muốn được thỉnh giáo cô Tường”.

Bàn tay anh vừa mạnh mẽ vừa ấm áp. Tường Ly sửng người giây lát, sau khi tỉnh lại định rút tay về nhưng không được như ý. Anh hơi đổ người về phía trước, nhìn cô và nói: “Một chiếc túi không, một chiếc túi bỏ cát vào trong hoặc giống như bây giờ, là một chiếc túi bỏ lá vào trong. Đây là cách trị bệnh của cô?”.

Tường Ly để mặc anh nắm tay mình, không rút lại nữa: “Anh Lục, anh đã từng xem màn ảo thuật lật con át chủ bài cuối cùng lên chưa? Anh không công nhận cách chữa bệnh của tôi cũng không sao, chỉ cần Thai Quốc Cường thuận lợi bước ra khỏi khách sạn của anh thì coi như tôi giỏi. Có một câu rất hay: Không cần biết là mèo đen hay mèo trắng, cứ bắt được chuột mới là mèo khôn”.

Lục Đông Thâm im lặng nhìn cô, trong ánh mắt có thêm chút cân nhắc. Tường Ly cũng không bị ánh mắt của anh đánh bại, cô nhìn thẳng vào anh từ đầu tới cuối, có ý như muốn đấu tới cùng.

Lát sau, Lục Đông Thâm thu tay về, cười khẽ: “Được, vậy tôi sẽ ngồi đợi tin tốt lành của cô”.

Anh đứng lên, xem chừng định đi rồi.

Tường Ly nhìn chăm chăm theo bóng lưng anh, giây phút này mới thở phào nhẹ nhõm, cô đang định hất đổ tháp bài của anh, không ngờ anh đi ra tới cửa lại quay lại: “Phải rồi”.

Tay cô đặt ngang trên không trung.

Lục Đông Thâm dường như đã phát hiện ra ý đồ của cô, khóe môi ẩn hiện một nụ cười: “Trông cô như bây giờ đẹp hơn đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nhảy múa cùng mùi hương

Một đêm cứ thế trôi qua.

Tường Ly không quay về phòng mà ở nguyên trong phòng của Thai Quốc Cường. Cô giải thích với Tường Tiểu Thiên rằng cô phải ở lại để bảo vệ trận pháp. Tường Tiểu Thiên thể hiện đúng tính thần “Đem quân đi, chưa thắng mạng đã vong”, Tường Ly chẳng buồn giải thích. Cô quăng cho cậu chiếc thẻ phòng của mình rồi nói: Cút ra ngoài đi ngủ cho gia!

Trước khi đi, Tường Tiểu Thiên dè dặt hỏi: “Gia, em như thế này không được coi là bỏ chạy trước trận chiến phải không? Em sẽ không xúi quẩy phải không?”.

Tường Ly không còn hơi sức quan tâm tới cậu, chỉ buông một chữ: “Cút!”.

Khi Thai Quốc Cường mở mắt ra, phía chân trời đã tờ mờ sáng.

Cú đánh của Tường Ly không hề nhẹ, khi ông ta tỉnh dậy, gáy vẫn còn đau nhức.

Trong một góc sát cửa sổ của phòng ngủ có một chiếc ghế dài, loại ghế “quý phi”. Tường Ly nằm nghiêng người trên ghế, nhắm mắt lại, hai tay đan lại đặt trên ngực, hai chân vắt chéo gác lên ghế.

Thai Quốc Cường nhất thời không chắc chắn cô ngủ thật hay giả vờ nhắm mắt. Đầu tiên ông ta chỉ hắng giọng, sau khi thấy cô không động tĩnh gì, ông ta mới đổ nửa người trước, nhỏ giọng gọi: “Pháp sư...”.

Tường Ly nằm yên đó bất động, giọng nói bay qua: “Ngủ tiếp đi, không buồn ngủ thì ăn mặc cho đàng hoàng vào rồi đi đi lại lại trong phòng, đừng có làm phiền tôi”.

Bấy giờ Thai Quốc Cường mới phát hiện ra mình ăn mặc có hơi “mất mề” quá, vội vàng khoác chiếc áo ngủ lên người. Dù sao cũng là Chủ tịch một công ty trên sàn chứng khoán, lại bị một cô gái trẻ măng lạnh lùng nói một câu như vậy, ông ta thật lòng không thoải mái, nhưng tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, ông ta cũng không dám oán thán nhiều lời, chỉ nói một câu: “Tôi đói rồi”.

“Đợi tới tám giờ.” Tường Ly nói nửa câu, rồi lật người lại, không quan tâm tới ông ta nữa.

Thai Quốc Cường ngược mắt nhìn đồng hồ, còn những hai tiếng rưỡi nữa...

Khó khăn lắm mới đợi được đến tám giờ sáng, trời sáng trắng lên.

Thời tiết không tệ, bầu trời trong xanh, ánh nắng rực rỡ, đẹp đến không có một gợn gió.

Cả đêm Tường Ly không mơ mộng gì, không phải vì cô ngủ say đến mức nào mà vì cả đêm cô thức trông Thai Quốc Cường. Cho dù mệt mỏi, nhưng vừa mở mắt đã được nhìn thấy cảnh sắc tươi đẹp như vậy, tâm trạng cũng không quá tệ.

Còn được nhìn thấy mặt trời nghĩa là bạn còn sống, chỉ khi nào đã trải qua sống chết mới càng hiểu sâu sắc ý nghĩa của sự sống.

Tường Ly vừa ra khỏi phòng ngủ thì lập tức nhìn thấy Thai Quốc Cường. Ông ta đang đi đi lại lại bên cửa sổ, trông có vẻ rất sốt ruột. Thấy cô đã tỉnh, ông ta lập tức tinh thần phấn chấn, không nói không rằng vớ ngay lấy điện thoại bàn.

“Ông định làm gì vậy?” Tường Ly đứng dựa bên cạnh, hỏi băng quơ.

“Bảo quản gia mang đồ ăn tới!” Trên mặt Thai Quốc Cường vẫn còn nguyên bùa tiết gà. Ông ta biết mấy hôm nay ở đây ông ta mất sạch thẻ điện rồi, thế nên vào lúc ma quỷ chưa xuất hiện muốn vớt vát lại chút đỉnh, bèn đứng thẳng lưng, ưỡn ngực: “Vội lại, tôi nghĩ là cô cũng đói rồi”.

“Tôi đói tôi có thể gọi quản gia, nhưng ông thì không được, ông đợi ở đó.” Lúc đi ngang qua sofa, Tường Ly tiện tay với lấy túi xách, rồi nhoáng một cái đã xuất hiện ở quầy bar.

Thai Quốc Cường chẳng hiểu chuyện gì, chỉ kịp nhìn theo bóng cô. Một chiếc áo dài trắng gần như chấm đất, mái tóc dài đung đưa, trông rất đẹp. Nhưng mấy hôm nay gặp ma quỷ quá nhiều, Thai Quốc Cường chỉ thấy mấy cái càng đẹp thì càng ghê người. Ông ta lẩm bẩm: *Thôi, cô cứ đợi tóc già đi, chỉ ít tóc già không khiến người ta tưởng tượng xa xôi.*

Trong lúc ông ta đang mải nghĩ, bên kia Tường Ly đã rút từ trong túi xách ra một chiếc hộp rất đẹp, bật mở, bên trong đựng một vài dụng cụ đo lường bằng thủy tinh, trong đó có những kết tinh thể rắn màu trắng sữa. Cô lấy ra một ít bỏ vào một chiếc cốc ấm vừa phải. Kết tinh chẳng mấy chốc đã tan ra.

Khi đưa cho Thai Quốc Cường, cô ra lệnh: “Uống đi, đây chính là bữa sáng của ông”.

Thai Quốc Cường cầm lên ngửi rồi tỏ vẻ khó tin: “Nước mật ong? Pháp sư à, lẽ nào tôi ăn sáng bằng nước mật ong? Cô đùa kiểu gì vậy? Bây giờ tôi phải gấp quản gia ngay!”.

Tường Ly không chiều ông ta, cô lạnh lùng hỏi một câu: “Ông thích chết hay thích ăn?”.

Thai Quốc Cường á khẩu, lát sau ông ta nhúm mày, uống một hơi hết sạch.

Trong khoảng thời gian sau đó, Thai Quốc Cường chịu không ít giày vò. Sau khi bị Tường Ly ép uống hết “bữa sáng”, ông ta bị lôi ra khỏi phòng. Thế là, khắp khách sạn từ trên xuống dưới đều nhìn thấy cảnh Thai Quốc mang theo khuôn mặt tiết gà cùng cả đám đông vây xung quanh đi từng vòng từng

vòng.

Còn không được phép đổ mồ hôi, vì nếu không sẽ làm trời lớp bùa.

Khi nhìn lại Tường Ly, cô đang lười biếng nằm trên chiếc ghế ngoài bãi cát tắm nắng. Thai Quốc Cường chỉ cần hơi dừng lại, cô sẽ lại cầm micro gần tai lên chậm rãi nói: “Thai Quốc Cường, ông mà thích gấp ma nhanh ấy thì cứ nghỉ đi”.

Thai Quốc Cường đầy một bụng tức không nói, đuôi và bụng còn liên tục co thắt, chỉ mới nửa ngày, ông ta đã sắp không lết nổi nữa rồi.

Lục Đông Thâm sau khi kết thúc buổi họp các quản lý cấp cao đã vô tình nhìn thấy cảnh này.

Cách anh không xa, chềch chềch bên bờ hồ. Tường Ly vẫn đang nằm đó, áo trắng phấp phới bay bay, hai tay khoanh lại đặt trước ngực, bên miệng còn ngậm một nhánh cây nhỏ. Cô đã đội tóc giả vào rồi, không còn nét quyến rũ khiến người ngất ngây đến mê hồn như hôm qua, mà lại có thêm vẻ điển trai nửa chính nửa tà.

Bên cạnh cô có một nữ phục vụ, đang bung cho cô một đĩa hoa quả. Cô gái đó nhìn cô ánh mắt cũng đầy thẹn thùng thiếu nữ.

Cảnh Ninh thấy Lục Đông Thâm dừng bước bèn lẳng lặng nhìn về phía đối diện, rồi tiến lên hỏi khế: “Dù sao cũng là tổng giám đốc của Trường Thịnh, có cần tôi đi căn dặn cô Tường không ạ?”.

Lục Đông Thâm đứng yên bất động dưới bóng nắng, nhẹ nhàng đáp: “Không cần”.

Bữa trưa lại là một cốc nước mật ong, uống đến nổi Thai Quốc Cường sắp phát điên. Tường Ly nhìn thấy biểu cảm khổ sở đó bèn buông một câu: “Chưa no há? Làm cốc nữa”.

Thai Quốc Cường giận điên người nhưng cũng không chống đỡ được cơ thể đã cạn kiệt sức lực, uống xong, ông ta lẩn quay ra ngủ.

Tường Ly trải qua một buổi chiều yên ổn.

Khoảng thời gian này, dù ai đến cũng không mở cửa: Quản gia, vệ sỹ của Thai Quốc Cường hay là cả Cảnh Ninh.

Cho tới chập tối Tường Tiểu Thiên đến, Tường Ly mới khai ân.

Tường Tiểu Thiên sau khi ngủ đã đòi một giấc trông đã tràn đầy tinh thần, còn nhảy chân sáo, miệng ngâm nga một điệu nhạc, thiếu nước múa nữa thôi. Thấy Thai Quốc Cường vẫn đang ngủ, cậu nói với Tường Ly: “Gia, không hổ danh là khách sạn cấp bảy sao, giường thoải mái chết luôn. Mà còn to nữa, em có lăn tròn cũng không sợ lăn xuống đất”.

Thật ra Tường Tiểu Thiên đẹp trai lắm.

Mới chỉ có hai mươi mốt tuổi nên từ trên xuống dưới đều hùng hực sức sống thanh xuân toát ra từng tế bào, mặt gầy, mũi thẳng. Chỉ vì quanh năm cùng Đàm gia chạy Đông chạy Tây nên da dẻ có hơi rám nắng, tuy vậy vẫn không ảnh hưởng tới vóc dáng chuẩn chỉnh, cộng thêm tính tình cậu hài hước nên ở thành cô có không ít cô gái say mê.

Hôm nay cậu mặc một chiếc áo khoác bò, bên trong là một chiếc áo phông chui đầu, bên dưới mặc chiếc quần rộng đậm màu tôn lên đôi chân dài. Tường Ly có lúc hay đùa với cậu: “Này, nhóc đẹp trai, qua đây chị ‘chơi’ tý nào”.

Hôm nay Tường Ly mất hết hứng thú đùa cợt với cậu. Cô cứ mãi miết nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tay là một tờ tạp chí thời trang. Bìa là một cô gái, không phải ngôi sao nhưng rất xinh đẹp, mặc váy công sở, trông giống phong thái của một người sang trọng. Tiêu đề chuyên mục viết: *Quý Phi, người nhảy múa cùng những mùi hương. Sau Hạ Trữ, cô trở thành nhà sáng chế mùi hương tiếp theo có khả năng thiên bẩm vượt trên người thường.*

Tường Tiểu Thiên không có hứng thú gì với nội dung, chỉ thấy Tường Ly đờ đẫn mà toát mồ hôi lưng. Cậu sát lại gần cô: “Gia, chúng ta đừng làm bộ như bị ma nhập được không?”.

Một lúc rất lâu sau Tường Ly mới tỉnh lại, quay đầu, lại thêm một lát nữa mới lẩm bẩm: “Em bảo... chị có thể ra khỏi nơi này được không?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Trò này của anh Lục chẳng thú vị gì cả

Tường Tiểu Thiên nghe xong hoàn toàn ngơ ngác. Rời khỏi đây? Rời khỏi khách sạn ư?

Nhưng, rời khỏi khách sạn này lẽ nào khó khăn đến thế sao? Sao Tường Gia lại có biểu cảm ấy?

Cậu cũng coi như đã quen cô được ba năm rồi. Suốt ba năm qua, cậu cũng đã từng nhìn thấy những lúc cô cười thoải mái, giận điên người, dịu dàng hiền thực hay những lúc hung dữ muốn đánh người, thế mà chưa từng nhìn thấy biểu cảm này của cô.

Có lẽ Tường Ly cũng chỉ tự lẩm bẩm một mình rất cô trở lại như bình thường rất nhanh: “Không có gì đâu”.

Tường Tiểu Thiên thông minh không gan hỏi tiếp. Thật ra cô biết trong lòng Tường gia cất giấu bí mật. Người trong thành cổ đều thấy cô bí ẩn, chẳng hiểu sao bỗng dưng lại xuất hiện bên cạnh Đàm Gia.

“à đúng rồi, nói tới rồi khỏi đây em mới nhớ ra một chuyện.” Tường Tiểu Thiên đổi chủ đề, khuôn mặt sáng rực lên như vừa phát hiện ra lục địa mới, hai mắt tròn xoe: “Ban nãy ở đại sảnh, em nhìn thấy một đám người rời khỏi khách sạn, người nào người nấy đều ôm theo hộp đựng tài liệu, cúi đầu về mặt ủ rũ. Mà em xem phim trên tivi, hình như khi nào người ta bị đuổi việc là người ta hay ôm cái hộp đó”.

Tường Ly nghe xong không khỏi cảm thấy lạ lùng, cô bất giác nhớ tới đám người cô nhìn thấy hôm trước.

Một đám người mới đến, lại có một đám người khác ra đi ư? Hay, họ thực chất là cùng một nhóm?

“Em hiểu rồi!” Tường Tiểu Thiên đột nhiên đập bàn rất mạnh: “Chắc chắn là khách sạn này sắp phá sản rồi, nên cắt giảm biên chế!”.

Tường Ly nhắm mắt lại, day day hai bên thái dương. Cô cố dè xuống cảm giác ong ong hai bên tai và sự nóng nổi muốn đá bay Tường Tiểu Thiên đi, nói: “Tường Tiểu Thiên, em cứ giật lên đùng đùng nữa đi, có tin chị hạ độc cho em chết không?”.

Tường Tiểu Thiên lập tức im bật, cậu biết mà, cô gái tên Tường Ly này chẳng có một chút nhẫn nại nào cả.

Trong lúc nhàm chán, cậu giật lấy tờ báo trên mặt bàn, lát sau lại không kiềm chế được: “Trời ơi! Người này ngẫu quá, tên là Quý Phi? Tỉnh thông ‘mùi’ học à, nhưng nhà sáng chế mùi hương là thế nào hà chị?”.

Tường Ly vô cùng hối hận khi đưa thẳng nhóc Tường Tiểu Thiên đến đây, vừa phải chăm sóc nó từ bữa ăn đến giấc ngủ còn phải chịu đựng những lúc nó bay vòng vòng quanh tai như ong. Cô lại tiếp tục phải kiềm chế không cho nó một bạt tai, rồi nói: “Có phải em thích nhất là món thịt Mộc Tu không cách làm thế nào?”.

“Gia, chị đói rồi hà?”

Tường Ly phóng ánh mắt sát thủ của mình qua.

Tường Tiểu Thiên lập tức trả lời: “Nguyên liệu gồm có: Thịt lợn, mộc nhĩ, dưa chuột, hoa hiên vàng xào chung với nhau, bỏ thêm một ít gia vị...”.

“Sáng chế mùi hương cũng chính là nguyên lý này, dùng những mùi hương khác nhau để kết hợp thành một mùi hoàn toàn mới mà đối phương cần.” Tường Ly hồ hững đáp.

“Thế cũng giống điều chế nước hoa ă? Rồi cả mấy người điều chế tinh dầu nữa?” Tường Tiểu Thiên vừa nghe đã thấy tò mò.

“Dù là điều chế hương hay các phương pháp trị liệu bằng mùi hương thì cũng chỉ là một loại trong sáng chế mùi hương. Một nhà sáng chế mùi hương có thể tham gia vào đủ các lĩnh vực. Một nhà điều chế hương giỏi chưa chắc đã trở thành một nhà sáng chế hương. Nhưng một nhà sáng chế hương thì chắc chắn đã phải là một nhà điều chế hương bậc thầy rồi. Bởi vì nhà sáng chế hương không những phải có khả năng kết hợp các loại mùi hương khác nhau mà còn phải có khả năng phân tích mùi hương. Ngoài việc phải hiểu biết tất cả tên của các mùi hương mà khách hàng cần cũng như miêu tả được các loại mùi mà các nhà điều chế hương đã biến tấu, những người như vậy còn phải thấu hiểu được cảm giác của khách hàng đối với mùi hương, đây mới là trách nhiệm quan trọng bậc nhất”.

Nói tới đây, Tường Ly hơi dừng lại, sợ rằng mình nói quá chuyên ngành, Tường Tiểu Thiên không hiểu được, cô bèn lấy ví dụ: “Giống như món thịt Mộc Tu mà em thích ăn. Nếu là một đầu bếp trưởng một sao nấu món đó, thì trước tiên ông ấy phải tìm hiểu khẩu vị của khách hàng, người này thích ăn nhạt hay ăn đậm, hay ăn vào khoảng thời gian nào... Về mặt nguyên liệu, ông ấy cũng phải nghiên cứu kỹ càng hơn, thịt phải chọn phần dẻ sườn mềm nhất, dưa leo chỉ lấy hai phần ba quả, mộc nhĩ phải lấy phần thịt mộc nhĩ của loại mộc nhĩ rừng tươi ngon. Hoa hiên vàng thì phải bỏ ngọn. Một món ăn như vậy mới là tuyệt phẩm, người ăn cũng sẽ ngon miệng hơn nhiều lần”.

Tường Tiểu Thiên nghe mà há hốc miệng. Cậu nghi ngờ bao năm nay mình luôn ăn phải món thịt xào giả danh. Thì ra món ăn này cần phải tỉ mỉ như vậy sao?

“Một nhà sáng chế hương xuất sắc cũng giống như một đầu bếp đại tài. Họ sẽ lấy đi thành phần mùi hương mà mình cần trên một vật chất nào đó để đạt được mục đích gây ảnh hưởng tới người khác, họ có thể cứu người, thậm chí...” Tường Ly hơi nâng tay trái của mình lên, nhìn xuống hình xăm trên cổ tay, ánh mắt nhạt nhòa dần, giọng nói cũng trầm hơn: “Còn có thể giết người trong thinh lặng”.

Tường Tiểu Thiên nghe mà giật nảy mình: “Mùi hương mà cũng có thể giết người ă? Vậy thì cô gái tên Quý Phi này quá đỉnh rồi! Mà không đúng, phải nói là nghề nghiệp này quá lợi hại”.

Tường Ly nhìn chăm chăm tấm bìa tạp chí, im lặng rất lâu.

Tường Tiểu Thiên cảm thấy hôm nay cô rất lạ, bên gờ tay khuor khuor trước mặt cô. Bấy giờ cô mới hoàn hồn, nói một câu: “Haizz, sao chị lại kể cho em

nghe mấy chuyện này không biết”.

“Áy đừng, gia! Em thích nghe, thích nghe lắm! Em cảm thấy chuyện nào chị kể cũng cực kỳ thú vị.” Tường Tiểu Thiên ngồi sụp xuống bên cạnh cô, đầm bóp đùi cho cô bằng khuôn mặt nịnh bợ: “Giống như cái nghề chị vừa kể ấy, quá ngẫu đi, chị bảo em theo học được không? 360 nghề, em đâu thể chỉ biết cầm đầu làm một nghề, đúng không chị? Chẳng phải người ta có câu: Con đường nào cũng dẫn đến La Mã đó sao? Chưa biết chừng em nỗ lực một tý thôi là sẽ trở thành nhân tài kiệt xuất. Đàm gia còn thường xuyên khen em thông minh nữa, học cái gì cũng nhanh”.

“Không sai, con đường nào cũng dẫn đến La Mã, nhưng có những người sống ngay ở La Mã rồi.” Tường Ly xoa đầu thằng bé, đáng vẻ thương cảm: “Nhưng em nỗ lực cũng tốt, vì có lúc nếu em không nỗ lực, làm sao biết thế nào là tuyệt vọng”.

“Gia...” Tường Tiểu Thiên nhe răng cười. Làm gì có ai đã kích người khác như chị đâu chứ.

Chuông di động vang lên.

Tường Ly vỗ vỗ đầu thằng bé: “Đi lấy giúp gia cái di động qua đây”.

Là cuộc gọi của Đàm Diệu Minh, đại khái là hỏi cô sống ở khách sạn có quen không, có gặp phiền phức gì không, chứ chẳng thấy anh quan tâm gì tới công việc cô đang phải hoàn thành.

Đây giống như một thói quen khó bỏ của anh.

Bình thường ở thành cổ, khi có thời gian rảnh anh luôn tới cửa hàng của cô ngồi chơi. Ngồi cũng không lâu lắm, chỉ khoảng một tuần trà. Nếu anh đi đâu xa, cũng thi thoảng gọi về cho cô, đơn thuần chỉ là hỏi thăm tình hình.

Tường Ly đi bộ tới quầy bar. Ở đầu kia, Đàm Diệu Minh hỏi câu nào cô trả lời câu ấy. Giọng anh ở đầu kia rất dễ nghe, rất trầm ấm, nhưng ánh mắt cô lại nhìn chăm chú vào một chai Whisky trên tủ.

Cuối cùng, Đàm Diệu Minh mới hỏi một câu liên quan tới khách sạn: “Nghe nói tay Thai Quốc Cường đó bị em giày vò lắm”.

Tường Ly cũng không lạ gì sự “thần thông quảng đại” của anh. Khách sạn vốn dĩ là một môi trường mờ, anh muốn biết tình hình ở đây cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Thường thôi mà, muốn giữ được mạng sống thì phải ráng chịu chút khổ sở chứ.”

Đầu kia cười khê, ngữ khí cứng chiều vô cùng: “Có gặp chuyện gì khó nhằn, cứ gọi cho anh bất kỳ lúc nào nhé, muộn mấy cũng được”.

Cuộc điện thoại lần này cũng không dài. Sau khi kết thúc, Tường Ly đứng im trước quầy bar không nhúc nhích.

Tường Tiểu Thiên tiến lên: “Gia...”.

Những câu nói sau đó bị Tường Ly giờ tay lên ngắt ngang. Cô nhìn chai rượu vô cùng chăm chú, sau đó từ từ đưa tay, xoay ngang chai rượu. Đằng sau chai rượu đặt một chiếc hộp tinh xảo, trên mặt hộp có một tia sáng mờ mờ, nếu không nhìn kỹ sẽ không tài nào phát hiện ra.

Tường Ly bất ngờ cười khẩy, nhìn chăm chăm chiếc hộp đó, dần mạnh từng chữ: “Anh Lục, trò này của anh chẳng thú vị gì cả”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đêm quan trọng

Văn phòng tổng giám đốc.

Sau khi ký xong chỗ tài liệu trong tay, Lục Đông Thâm giao lại cho giám đốc phòng tài vụ: “Trong vòng ba ngày làm việc, phát hết số tiền trợ cấp thôi việc cho mọi người”.

Giám đốc phòng tài vụ sau khi nhận lấy chỗ giấy tờ, lòng vẫn còn thấy run rẩy.

Khi “tổng quản” của dự án Skyline bị thay thế, tất cả mọi người đều hoàn toàn bất ngờ. Rất nhiều người đều đang suy đoán ai sẽ tiếp quản vị trí cao nhất, một người được thăng chức từ dưới lên hay một nhân sự được mời từ nơi khác về? Trong lúc có vô số những ý kiến trái chiều, không thể ngờ là tổng bộ của tập đoàn Lục Môn lại phái về một là “vương bả”.

Mọi người đều đã từng nghe loáng thoáng về vị tổng giám đốc Lục: Con trai trưởng của Chủ tịch Lục. Nghe nói từ năm mười mấy tuổi, anh đã thường xuyên xuất hiện, ngồi dự và lắng nghe các buổi họp của Hội đồng quản trị. Sau khi vào đại học, anh bắt đầu bước chân vào Lục Môn, làm từ một nhân

viên kinh doanh cấp thấp trở lên.

Năm 20 tuổi, anh khởi nghiệp với công ty đầu tiên của mình, trong vòng ba năm đã nuốt trọn được chuỗi siêu thị hàng nhập khẩu mang lại nhiều lợi nhuận nhất của đối thủ cạnh tranh – tập đoàn Trường Thịnh, trở thành công ty lớn.

Đến năm thứ tư, anh thành công hoàn thành một hợp đồng quyền chọn trị giá hàng chục tỷ với tổng bộ Lục Môn.

Năm thứ năm, anh thành công lũng đoạn một siêu thị thương mại dưới quyền quản lý của Lục Môn.

Năm thứ sáu, nhờ một lần sắp xếp lại vốn và một vài dự án mua bán, sáp nhập tuyệt vời, anh chính thức bước chân vào Hội đồng quản trị của Lục Môn, trở thành thành viên trẻ tuổi nhất tại đó.

Đến nay, phẩm là những người có chút hiểu biết về Lục Môn đều biết rõ, Lục Đông Thâm đã chen chân vào rất nhiều chuỗi sản nghiệp, là người có hy vọng lớn nhất sẽ được ngồi lên chiếc ghế quyền lực.

Skyline Thương Lãng so với các khách sạn Skyline tại Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Đông thì chẳng khác nào muối bỏ bể. Bọn họ đều cho rằng cho dù có thay đổi quyền lực cũng chưa ảnh hưởng gì tới họ. Cho dù phía Thương Lãng xảy ra chuyện, rất nhiều người vẫn tự tin nghĩ tổng bộ sẽ không dễ dàng cắt giảm nhân viên, bởi dẫu sao số lượng nhân viên tại địa phương vẫn còn hạn chế, huống hồ còn là một ngành như phục vụ khách sạn.

Nhưng ngay sáng nay, một Lục Đông Thâm tới đây nhiều ngày rồi nhưng vẫn im ắng chưa có động tĩnh gì bất ngờ triệu tập cuộc họp của các quản lý cấp cao. Sau khi cuộc họp giải tán, cả một đám người gặp họa, từ giám đốc khách sạn cho tới quản lý các bộ phận, nhất là bộ phận quan hệ ngoại giao, cả phòng đồng loạt bị đuổi việc.

Nói theo lời của anh trong buổi họp thì Skyline không nuôi những kẻ nhàn rỗi.

Skyline Thương Lãng gặp khủng hoảng truyền thông, trong một khoảng thời gian ngắn tin đồn như mưa đập gió vùi, sự việc của Thai Quốc Cường khiến cả đồng người mất việc.

Rất nhiều người đều đang đợi xem trò hay.

Khiếm khuyết vị trí của bao nhiêu người như vậy, lẽ nào Skyline Thương Lãng thật sự muốn đóng cửa?

Nhưng họ không ngờ rằng ngay sau đó đã có một nhóm người khẩn trương bù vào những vị trí còn khuyết. Từ lãnh đạo cấp cao đến quản lý cấp trung đều không thiếu một ai. Trưởng phòng nhân sự đều đã đọc qua lý lịch của họ. Đám người đó đều là các nhân sự Lục Đông Thâm rút ra từ đủ các công ty dưới quyền của Lục Môn. Có một lai lịch quốc tế khiến người ta lú lút không nói nên lời, chọn bừa bất kỳ người nào cũng đều là người tài giữa những người tài.

Khắp khách sạn từ trên xuống dưới, ai nấy đều hoang mang. Họ là người bản địa nhưng một chút may mắn cuối cùng cũng không có, bởi vì Lục Đông Thâm này ra tay nhanh đến nỗi khiến người ta rét run.

Giám đốc phòng tài vụ đang chuẩn bị đi ra thì Lục Đông Thâm bổ sung thêm một câu: “Đưa hết cho tôi các bảng thống kê tài chính của khách sạn mấy năm gần đây”.

Anh ta nghe xong mà sợ xanh mặt.

Khi trong phòng làm việc chỉ còn lại Cảnh Ninh, Lục Đông Thâm dặn dò cô ấy: “Không được để đám người đó tung tin gì không hay về khách sạn”.

Đám người đó, ám chỉ những người vừa bị cho nghỉ việc. Cảnh Ninh hiểu ngay: “Vâng, tôi sẽ có sắp xếp”.

Lục Đông Thâm dường như thoải mái hẳn. Anh ấn vào đầu thu trên bàn. Cảnh Ninh thấy cốc của anh đã nguội bèn chủ động đổi một cốc khác, không thêm đường, không thêm sữa. Người đàn ông này có vẻ rất không thích ngọt.

“Lục tổng, mảnh đất ở khu Quan Dương...”

Lục Đông Thâm giơ tay lên ngắt lời cô ấy.

Ngay sau đó, từ trong máy thu vọng ra tiếng một người con gái: “Một nhà sáng chế hương xuất sắc cũng giống như một đầu bếp đại tài. Họ sẽ lấy đi thành phần mùi hương mà mình cần trên một vật chất nào đó để đạt được mục đích gây ảnh hưởng tới người khác, họ có thể cứu người, thậm chí còn có thể giết người trong thinh lặng”.

Cảnh Ninh nghe xong sững người.

Lục Đông Thâm dựa lưng vào ghế, một tay đặt lên tay vịn của ghế, từng ngón tay gầy gò từng nhịp chạm rai lên mặt da.

Từ trong lại vọng ra tiếng Tường Ly dim Tường Tiểu Thiên: Có lúc nếu em không nỗ lực làm sao biết thế nào gọi là tuyệt vọng chứ?

Cảnh Ninh trầm nghĩ, cô Tường Ly này đúng là chủ người không cần nói bậy.

Đầu kia hình như đang nghe điện thoại.

Ở bên này Lục Đông Thâm bắt ngờ hỏi: “Hai cửa hàng của cô ấy có phải đều ở khu Quan Dương không?”.

“Vâng.”

Anh bỗng chìm vào suy nghĩ.

Cảnh Ninh không đoán được tâm tư của anh lúc này. Thấy anh nói nửa chừng lại không tiếp tục nữa, cô ấy chỉ còn cách đứng yên chờ đợi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên vang ra tiếng Tường Ly: “Anh Lục, trò này của anh chẳng thú vị gì cả”.

Ngay sau đó là một tiếng rè kéo dài rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Cảnh Ninh giật thót, nhưng khi nhìn sang Lục Đông Thâm, anh lại cười.

“Mảnh đất ở khu Quan Dương đó không cần vội.” Anh cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm, chậm rãi nói: “Thai Quốc Cường sẽ giúp chúng ta”.

Thai Quốc Cường ngủ một giấc đã đời, từ trưa ngày hôm trước tới tận ngày hôm sau khi mặt trời đã lên cao. Khi tỉnh dậy, tinh thần ông ta rất phấn chấn, mở miệng hỏi câu đầu tiên là: “Hôm nay tôi ăn gì?”.

Tường Ly rút từ trong túi ra một chiếc hộp hình tròn, trong hộp có hai chiếc lá, được phong kín trong một chiếc túi bảo vệ môi trường. Cô rút ra một chiếc lá, không phải loại lá còn tươi mà hình như đã được hơ qua lửa, nếu ngửi kỹ sẽ có một mùi hương đặc biệt. Sau đó chiếc lá được thả vào nước, nước được đun sôi lên rồi đổ vào cốc.

Thai Quốc Cường cầm chiếc cốc lên nhìn, nước bên trong có màu xanh lục đậm, nên ông ta hơi ngập ngừng. Ông ta cứ ngỡ hôm nay vẫn phải uống nước mật ong, cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần lại thêm một ngày đói meo nữa. Ai ngờ cô nhóc này lại có bản lĩnh ấy, có thể khiến ông ta có một giấc ngủ bình yên đầu tiên sau bao ngày trằn trọc.

Cơ mà cái thứ này...

Tường Ly cũng không có ý định giải thích gì với ông ta, chỉ ra hiệu bằng ánh mắt rằng hãy uống đi.

Thai Quốc Cường hít sâu một hơi rồi cúi đầu uống cạn.

Tường Ly đứng dựa vào quầy bar nhìn ông ta, trong lúc vẫn phải phần nào kính nể. Đường đường là một người đã trải bao sóng to gió lớn nhưng lại hết lòng giao bản thân mình cho cô. Mặc dù còn nhiều nghi ngại nhưng chung quy vẫn lựa chọn tin cô.

Đã dùng người là phải tin, chẳng trách Thai Quốc Cường là một người dám làm lớn.

Vào miệng là một hương thơm thanh thanh, không quá nồng đậm, nhưng mùi lại kéo dài miên man. Mà vị của cốc nước này lại là vị thanh ngọt, khiến ông ta có cảm giác như được uống nước suối nguồn, ngọt ngào, trong vắt.

“Ngon hơn nước mật ong đấy.” Đây là kết luận cuối cùng của ông ta.

Tường Ly khoanh tay trước ngực, mỉm cười: “Qua đêm nay, ông sẽ bình an vô sự. Sáng sớm ngày mai hãy rửa hết lớp bùa tiết gà trên mặt đi, còn cả lá bùa trên người nữa, nhớ kỹ, nhất định phải đốt bỏ”.

Thai Quốc Cường mang cả một bụng nghi vấn, cuối cùng tất cả hóa thành một câu: “Vậy nếu không qua được đêm nay thì sao?”.

Tường Ly vô cùng chắc chắn: “Có tôi ở đây, tôi sẽ không để ông gặp chuyện gì đâu”.

Sau khi ra khỏi phòng Thai Quốc Cường, Tường Ly đi tới tận cùng hành lang, gọi điện cho Đàm Diệu Minh: “Ngày mai Thai Quốc Cường sẽ bước ra khỏi khách sạn một cách bình thường, việc còn lại giao cả cho anh đấy”.

“Em yên tâm, tất cả các phóng viên báo chí đều sẽ có mặt đúng vị trí.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Tường Ly không rời đi ngay mà dựa vào tường, vừa ngắm cảnh hồ ngoài cửa sổ vừa chìm vào suy nghĩ miên man. Lục Đông Thâm chỉ cho cô thời gian ba ngày. Bây giờ chỉ còn nửa ngày nữa là tới hạn. Ngày mai sẽ trở thành một thời điểm cực kỳ quan trọng. Trong trận chiến này, cô không tin Lục Đông Thâm không có chiêu gì làm đệm.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cô không cần phải đề phòng tôi

Khi Lục Đông Thâm họp xong quay trở về phòng làm việc thì hoàng hôn cũng đã buông xuống, bầu trời đỏ như lửa, rực rỡ một góc.

Theo sau anh là Cảnh Ninh và một cô thư ký khác khẽ nệ ôm một chồng tài liệu.

Vừa đẩy cửa phòng làm việc ra, họ không ngờ lại nhìn thấy Tường Ly.

Cô đang thảnh thơi đứng dựa vào bàn làm việc, hướng mặt về phía cửa chính, trông vô cùng nhàn nhã. Thấy Lục Đông Thâm đã quay về, cô nói thẳng: “Anh Lục, đàm phán chút đi.”

Chưa được sự đồng ý, không ai được phép bước vào căn phòng này, cũng giống như việc chưa có hẹn trước thì dùng hồng được gặp Lục Đông Thâm vậy.

Cảnh Ninh quả thực rất khâm phục sự táo bạo của Tường Ly, rồi cô ấy liếc nhìn cô thư ký hành chính đang thấp thòm đứng bên cạnh. Quá rõ rồi, chắc chắn Tường Ly lại dùng khuôn mặt “nửa công nửa thụ” đó của mình để mê hoặc con gái nhà người ta.

Nhưng Lục Đông Thâm không truy cứu thái độ thiếu trách nhiệm của thư ký hành chính. Anh chỉ đánh mắt ra hiệu với Cảnh Ninh. Cảnh Ninh lập tức hiểu ý, lệnh cho thư ký cầm tài liệu đặt lên bàn làm việc rồi cả hai rời khỏi phòng.

Anh ngồi xuống ghế, mặc kệ thái độ tùy hứng của Tường Ly trước mặt mình, cười hỏi: “Cô muốn thương lượng chuyện gì?”

Tường Ly quay người lại, chống hai tay lên ghế, nhìn anh chăm chăm: “Tôi là người làm việc gì cũng không thích bị theo dõi, quản thúc, thế nên lần này coi như anh nợ tôi.”

Phòng làm việc này rất đẹp, có một mặt là cửa hướng ra ban công hình cung, nhìn xuống 48 tầng ở dưới, một tầm nhìn đủ thoải mái. Ánh hoàng hôn êm dịu, hắt cả một khoảng rộng vào phòng, lại càng tôn lên từng đường nét hoàn hảo không tỳ vết bên một nửa khuôn mặt của cô.

Cô không đội tóc giả, mái tóc dài được buộc đuôi ngựa sau gáy, gọn gàng, sạch sẽ. Cô vẫn mặc đồ trắng, nhưng kiểu dáng đã khác các lần trước. Chất liệu là loại tơ lụa thượng hạng, bên trên là áo dài, hai bên xẻ tà tới tận eo, tôn lên vòng eo thon gọn, bên dưới là chiếc quần thụng. Kiểu đồ này giống “Áo dài” của Việt Nam nhưng khác ở chỗ có thêm nét Trung Quốc, cúc cổ áo lại khắc những hoa văn kiểu phục cổ.

Loáng thoáng có thể nhìn thấy làn da nơi vùng eo thon của cô, cũng trắng nõn như làn da trên khuôn mặt cô, chìm vào màu hoàng hôn. Một Tường Ly như vậy trông giống như một hòn ngọc tròn bóng trên núi Côn Luân, “tuyệt mỹ” cùng “tuyệt soái” hòa trộn trong cùng một cơ thể.

Lục Đông Thâm nhìn cô, ánh mắt không hề giấu giếm. Anh mỉm cười: “Cô muốn thứ gì?”

Chuyện máy nghe lén đích thực là anh sơ suất, không ngờ được là cô lại cảnh giác như vậy. Điều khiến anh bất ngờ hơn nữa là cô không tìm anh tính sổ ngay lập tức mà rất bình tĩnh, lạnh lùng, tới giờ mới “điện kiến”. Thế nên thứ mà cô cần chắc chắn đã được cô suy nghĩ rất kỹ càng.

Tường Ly nhìn thẳng vào mắt anh: “Cho tôi mượn Giang sơn đồ để nghiên cứu.”

Lục Đông Thâm khẽ nhướng mày.

“Tôi không cần phải nói rõ nguyên nhân với anh.” Tường Ly bổ sung thêm một câu.

Lục Đông Thâm khẽ cười, ít nhiều làm mờ đi những lạnh lùng trên nét mặt. Anh không nói gì, ngược lại nhàn nhã châm một điếu thuốc. Tường Ly nhìn kỹ, lần này anh chỉ hút thuốc lá bình thường, không phải loại đặt làm đặc biệt như tói hòm trước.

Sau khi nhả ra một làn khói, anh mới nói: “Giám đốc trước đây của khách sạn sợ bức tranh bị lấy cắp phải chịu trách nhiệm, thế nên từ lâu đã sai người khảm nó vào tường, nên việc mang đi là không thể. Nhưng cô có thể sờ mó, động chạm tùy ý.”

Giang sơn đồ không khác gì một báu vật trấn giữ cho khách sạn, bình thường du khách chỉ được ngắm không được sờ. Thế nên, đặc cách của anh cũng coi như đã bật đèn xanh cho cô rồi, mặc dù anh quả thực không hiểu bên trong bức tranh đó rốt cuộc ẩn giấu thứ gì.

Tường Ly cũng hiểu đây đã là bước nhượng bộ tối đa của anh. Cô gật đầu: “Được.”

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc rồi hỏi: “Còn gì nữa?”

Người đàn ông này thông minh đấy, Tường Ly thích nói chuyện với những người như vậy, khỏi phải lãng phí nước bọt. Cô cười có phần gian tà: “Bộ tóc giả của tôi hỏng mất rồi, không dùng được nữa, thế nên cần mấy cái voucher trong trung tâm thương mại của anh.”

Lục Đông Thâm không nhịn được cười: “Sao cô lại nhiệt tình thích đội tóc giả thế nhỉ?”

Tường Ly thu tay về, tự nhiên khoanh tay trước ngực, hỏi ngược lại anh: “Thế sao có những người lại cứ thích đội mũ nhỏ?”

Lục Đông Thâm ồ lên ra vẻ đã hiểu: “Lý do hay đấy.” Nụ cười như thấm sâu vào đôi mắt anh nhưng qua làn khói hình như nó lại hơi mơ hồ không rõ:

“Để tôi nghĩ xem nào.”

Tường Ly đứng bên cạnh quan sát biểu cảm của anh, nghĩ bụng: Chỉ có mấy voucher thôi mà, có bắt anh cầm dao hai bên sườn đâu. Đường đường là Tổng giám đốc, một lời ra lệnh là xong, nghĩ mà xem? Người đàn ông này có ki bo không cơ chứ.

Cô đang nghĩ cách cố gắng tranh thủ thì thấy bàn tay đang cầm điều thuốc của Lục Đông Thâm vắt ngang qua, ấn lên loa ngoài của máy điện thoại, người nhận máy đầu kia là Cảnh Ninh.

“Làm cho cô Tường một chiếc thẻ thành viên cấp kim cương đen của Skyline.” Anh thân nhiên dặn dò một câu.

“Dạ.”

Tường Ly đứng bên cạnh lắng nghe, sự phẫn nộ đang lấp đầy lồng ngực bỗng chốc hóa thành ngàn vạn bông pháo hoa nổ tung, đó gọi là bùng nổ. Kim cương đen hả? Chưa cần biết hạn mức thế nào, chỉ nghe thôi đã thấy chất chơi hơn voucher giảm giá nhiều rồi.

“Voucher giảm giá của trung tâm thương mại thì tôi không có, mà theo như tôi được biết dưới đó cũng không dùng voucher. Thẻ VIP kim cương đen của Skyline chỉ được cấp cho một số lượng khách hàng may mắn nhất định trong số những người có hạn mức tiêu dùng lên đến hàng triệu tệ. Không chỉ ở trung tâm thương mại ngay dưới chân cô mà chiếc thẻ này sẽ giúp cô có được đặc quyền hội viên ưu đãi nhất dù tới bất kỳ trung tâm thương mại hay khách sạn nào của Skyline. Không biết đã đủ làm cô Tường hài lòng chưa?”

Hài lòng chứ, hài lòng tường chết rồi. Việc này cũng đồng nghĩa với việc cô tiêu ít hơn người ta hàng triệu tệ mà vẫn giành được quyền hạn hội viên đỉnh cao, hơn nữa số lượng người có được đặc quyền này còn rất hạn chế nữa.

Nhưng chuyện tốt này cũng không có nghĩa cô cần phải nở nụ cười tươi rói trước mặt Lục Đông Thâm. Cô háng giọng: “Anh Lục tặng quà thật hào phóng, tôi cũng xin vui vẻ đón nhận. Tôi nghĩ chắc anh cũng đã nghe tới tình hình của Thai Quốc Cường, tôi có thể đảm bảo ngày mai ông ta sẽ ra được khỏi khách sạn. Thế nên, đây là những gì tôi xứng đáng được nhận.”

Nói xong câu này, lại sợ bị anh cảm thấy mình nhận quá đương nhiên, cô bổ sung thêm: “Nhưng vẫn phải cảm ơn anh Lục, anh phải tốn kém rồi.”

Thật ra tim cô đã bay phấp phới từ lâu.

Mua! Mua! Mua!

Bay qua trên đầu cô hiện chỉ có ba chữ này và ba dấu chấm than.

Bây giờ người cô muốn gặp nhất chính là Cảnh Ninh. Cô gái xinh xắn đó tuy bình thường làm việc chín chắn, già dặn nhưng bây giờ cô lại cảm thấy cô ấy đáng yêu cực kỳ, là người đáng yêu nhất trên đời này.

Vừa định đi ra thì cô nghe thấy người đàn ông phía sau lên tiếng: “Đợi chút.”

Tường Ly kịp thời dừng bước, quay lại nhìn anh, trái tim đập thành thịch, bay qua vài con quạ đen: Đừng có hối hận mà... Xin anh đừng hối hận.

Lục Đông Thâm đứng dậy, đồng thời đi về phía cô.

Lúc này trong đầu Tường Ly đang suy nghĩ hàng trăm cách thức, tính toán xem nếu anh thu lại lời hứa thì cô phải ki kèo kiêu gì.

Bất ngờ là anh không tiến tới, chỉ vòng qua trước bàn làm việc, đứng dựa vào đó thành thoi đúng như cô ban nãy, tiện tay cầm theo gạt tàn đặt bên cạnh, một tay thoải mái chống lên mặt bàn, một tay gạt tàn thuốc, trầm tĩnh, thông dong.

“Tâm lý đề phòng của cô quá mạnh, việc này vừa tốt lại vừa không tốt.”

Tường Ly không ngờ anh lại bất thành linh nói câu ấy, lát sau cô mới bật cười: “Tôi trước nay vẫn hòa nhã tươi cười mà.”

“Lúc cô nói chuyện, những động tác mang tính phòng vệ quá lộ liễu.” Lục Đông Thâm nhìn cô: “Hay, cô chỉ đề phòng mình thôi?”

Tường Ly thầm sững sốt, cúi đầu mới phát hiện mình vẫn đang làm một động tác theo thói quen: Khoanh tay bảo vệ ngực. Cô lẳng lẳng hạ tay xuống, nhất thời cảm thấy hơi kỳ lạ, không biết phải đặt hai tay như thế nào cho phải.

“Tôi biết anh Lục tính nết, người làm ăn mà, luôn thích soi ra những điểm mà người khác nhìn không ra.” Cô cố gắng để bản thân tự nhiên một chút: “Nhưng, con người tôi thế nào hình như không liên quan gì đến anh Lục thì phải?”

Cô thầm nghĩ: Tôi có hành động nào hay làm thì liên quan gì tới anh? Và lại, anh là một thương nhân lúc nào cũng nhìn con mồi như hổ đói, ngày nào cũng nghĩ tới chuyện moi móc lợi ích từ Thương Lãng. Việc tôi đề phòng anh là quá bình thường, đây là chân lý mà đũa ngọc cũng hiểu đó.

Lục Đông Thâm nghe xong bỗng bật cười. Anh rút điều thuốc rồi xoay ngược tay ấn đầu lọc vào gạt tàn: “Sao lại không liên quan được?” Anh ngẩng lên nhìn cô: “Ít nhiều gì chúng ta cũng được coi là đối tác, cô không cần phải đề phòng tôi.”

Tường Ly đang nghĩ cách làm sao để trả lời anh thì chiếc điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông...

Chương 18: Lỡ tôi thích anh thì phải làm sao?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Đông Thâm tiện tay ấn loa ngoài.

Đầu kia vang lên giọng nói của Cảnh Ninh, vô cùng chín chắn: “Lục tổng, cô Thai đã tới, cô ấy nói hôm nay bằng bất cứ giá nào cũng phải gặp được anh một lần”.

Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ: “Được rồi”.

Sau khi đầu kia cúp máy, Tưởng Ly bỗng dưng không vội đi ra nữa. Cô bước về phía anh, cho tới khi, sát lại rất gần.

Lục Đông Thâm không né không tránh, từ đầu tới cuối vẫn nhàn nhả dựa vào bàn làm việc.

Cô lần lượt chống hai tay sang hai bên, bao vây trong phạm vi của mình. Một người cao 1 mét 66 như cô vốn dĩ đã không thể chiếm ưu thế khi đứng trước mặt anh. Động tác này lại càng khiến cô nổi bật sự “lùn” của mình, nhìn thẳng cũng chỉ nhìn tới cà vạt của anh.

Nhưng Tưởng Ly cho rằng về mặt khí thế mình vẫn chiến thắng.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt cô chạm tới yết hầu rồi lên tới khuôn cằm lún phún râu của anh. Anh cũng rất hợp tác, mặc cho cô dò trò, chỉ cúi đầu nhìn cô.

Cô khẽ cười: “Tâm lý cảnh giác của tôi cao độ nhưng ‘đào hoa kiếp’ của anh Lục đây cũng đâu có ít”.

Cô ngẩng lên còn anh cúi xuống, bờ môi lướt nhẹ qua trán cô một cách tự nhiên. Hơi thở của người đàn ông theo từng nhịp thở tràn vào lồng ngực. Cùng lúc đó, hương thơm của người con gái cũng quấn chặt lấy anh, thậm chí là gần trong gang tấc. Anh chỉ cần hơi tay lên là đã có thể ôm lấy cô rồi.

Ban đầu Tưởng Ly không có cảm giác gì, chẳng qua chỉ muốn lợi dụng cơ hội này trêu chọc anh một chút. Nhưng đứng gần như vậy, khi hơi thở của hai người đan cài vào nhau kiểu gì cũng sản sinh ra một bầu không khí mờ ám. Nhìn anh ở khoảng cách này, ngũ quan của anh càng thêm sắc nét, góc cạnh. Đôi mắt anh sâu như vực thẳm, không nhìn thấy đáy, dường như có thể hút người ta vào trong đó.

“Thế nên, tôi mới phải cách xa anh Lục đây một chút. Anh đẹp trai như vậy, lỡ như tôi phải lòng anh thì biết làm sao? Đầm nước ‘đào hoa’ sâu ngàn trượng, tôi không muốn bản thân bị chìm đắm vào đó đâu.”

Cô đứng thẳng người lên, lẳng lặng thu tay về. Nhưng cô còn chưa rút hẳn lại, Lục Đông Thâm đã đưa tay giữ chặt lấy cô. Cô sững sốt, muốn rút tay lại. Anh lại nhân cơ hội đó hơi dùng một chút sức, cô lập tức bị anh kéo ngược vào lòng.

“Sự tiếp xúc giữa người với người không khó đến vậy đâu.” Lục Đông Thâm nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười: “Giống như, bây giờ đây”.

Tưởng Ly lập tức đẩy anh ra, tránh xa khỏi phạm vi hơi thở của anh. Cô đè nén chút hỗn loạn vô cớ bỗng dưng dâng lên trong lòng xuống, cười khẩy: “Đối với gian thương, tôi chỉ dám ‘kính nhi viễn chi’”.

Thai Từ Tân ngần ngại xa xôi từ nước ngoài vội trở về, vừa tới Thương Lăng đã gặp mặt hai người anh Thai Nghiệp Dương, Thai Nghiệp Phàm. Ba anh em tức tốc có mặt tại Skyline Thương Lăng.

Lục Đông Thâm đề nghị chỉ gặp riêng Thai Từ Tân.

Ông em Thai Nghiệp Phàm giậm chân bình bịch trước mặt Cảnh Ninh, chửi mắng Lục Đông Thâm thật không biết tốt xấu. Anh cả Thai Nghiệp Dương tuy không giận sôi sùng sục như cậu em, nhưng sắc mặt cũng không tốt đẹp gì.

Đĩ nhiên Cảnh Ninh hiểu suy nghĩ của hai anh em nhà họ. Thương trường như chiến trường, đứng trước lợi ích, cha con còn có thể trở mặt thành thù, huống hồ là anh trai em gái. Nhà họ Thai trước nay trọng nam khinh nữ, cho dù Thai Từ Tân biết dựa vào sức của mình để tham gia vào việc kinh doanh của gia đình, nhưng dĩ nhiên trong lòng Thai Quốc Cường, con trai vẫn quan trọng hơn cả.

Cuộc cạnh tranh lợi ích vốn dĩ chỉ tồn tại giữa hai anh em trai, nhưng bây giờ không khác gì cuộc chiến Tam quốc, Thai Từ Tân đã trở thành cái gai trong mắt Thai Nghiệp Dương và Thai Nghiệp Phàm. Xuất phát từ góc nhìn của hai người họ, về lý Lục Đông Thâm dĩ nhiên phải gặp họ chứ không phải là từ chối họ ngoài cửa, càng không phải là gặp ngay Thai Từ Tân.

Cảnh Ninh vẫn chỉ lẳng lặng thông báo rằng: Đây là ý của Lục tổng, trong thời gian chờ đợi, hai vị có thể qua thăm chủ tịch Thai.

Muốn được gặp mặt Thái Quốc Cường cũng phải được sự cho phép của Tường Ly, điều kiện tiên quyết là khi cô không có mặt trong phòng thì Tường Tiểu Thiên phải theo sát. Con trai hay con gái nhà họ Thái cũng không được phép dùng bất kỳ lý do gì để đuổi Tường Tiểu Thiên đi.

Thái Từ Tân cũng tới thăm Thái Quốc Cường trước rồi mới gặp mặt Lục Đông Thâm tại quầy bar VIP của khách sạn.

Hôm nay trong quầy bar không có ai. Lục Đông Thâm đã bao trọn chỗ này, nói theo lời của Cảnh Ninh khi thông báo tới Thái Từ Tân thì: Đây là bữa tiệc tẩy trần của Lục tổng dành cho cô. Nhưng Thái Từ Tân vẫn phải đợi mấy tiếng đồng hồ, đợi tới khi Lục Đông Thâm họp xong, trời đã nhá nhem tối.

“Đã lâu không gặp.” Thái Từ Tân giờ ly rượu về phía Lục Đông Thâm: “Nghĩ mà xem, cũng đã ba năm lẻ ba tháng và mười ngày rồi”.

Lục Đông Thâm khẽ cụng ly với cô: “Lâu vậy sao?”.

Thái Từ Tân nhìn anh, khuôn mặt ít nhiều có cảm giác lạc lõng. Cô hiểu anh. Trong cuộc sống, anh dồn toàn tâm toàn ý cho công việc, dường như ngoài sự nghiệp ra, không chuyện gì có thể lọt vào mắt anh, bước vào tim anh. Nhưng rõ ràng đã biết là như vậy, nghe anh trả lời cô vẫn cảm thấy xót xa. Cô chờ đợi mòn mỏi cho ngày tháng trôi qua, anh lại thản nhiên như gió thoảng mây trôi.

Cô nhấp một ngụm rượu, chất Tanin trong rượu làm chất khoang miệng, cũng làm thất cả trái tim.

“Chắc là do em nhớ nhầm chăng.” Thái Từ Tân không muốn thua tan tác trước mặt anh, đành mỉm cười: “Chúc mừng anh, được tiếp quản Skyline đúng như ý nguyện”.

Nụ cười trong mắt Lục Đông Thâm nhạt nhòa xa cách: “Cũng chúc mừng em, hai năm qua thành tích của em ở Trường Thịnh không tệ chút nào, có mấy lần đã đánh úp khiến Lục Môn không kịp phòng bị”.

Thái Từ Tân chưa bao giờ là kiểu con gái yếu đuối, đây là sự thật anh biết từ ngày đầu tiên quen cô. Trong người cô ẩn chứa một sự倔犟 và quật cường, không thua kém khí khái của bất kỳ người đàn ông nào. Sau khi bước chân vào Trường Thịnh, có mấy lần một mình cô phải ra tay dọn dẹp đồng bát nháo do hai ông anh trai để lại, trên thị trường cổ phiếu luôn cắn chặt lấy Lục Môn không buông. Cô ấy là điển hình cho mẫu hình tượng phụ nữ mạnh mẽ, giỏi sự nghiệp thời đại mới, lại giống như một đóa hoa hồng đỏ có gai, kiêu sa nhưng đầy nguy hiểm.

Thái Từ Tân chỉ mỉm cười, không đáp lời.

Đầu bếp trưởng món Pháp ở tầng trên được mời về bằng một mức lương cao ngất ngưởng. Sau khi bữa khai vị đã qua, ông ấy bưng tiếp lên món tôm hùm xanh vùng Bretagne.

“Em sống ở Pháp lâu như vậy, thử nếm món này xem, có đúng mùi vị em thích không?” Lục Đông Thâm nói.

Thái Từ Tân cầm dao nhẹ nhàng chia tách mình tôm. Chiếc đĩa được đâm sâu vào thịt tôm. Khi cho vào miệng thì độ mềm của thịt tới mùi thơm của món ăn đều vô cùng chuẩn. Cô hòng cô chợt tắc nghẹn, cô lại ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Phải, nhưng thực tế là anh nên đưa em đi ăn những món ăn truyền thống của Trung Quốc”.

Từ khi chia xa, cô sang Pháp, sống ở đó một mạch ba năm trời. Cô không gặp được anh, cho dù biết có lần anh sang Paris công tác cô cũng không có cơ hội gặp mặt. Thế nên, con đường chung duy nhất chính là tàn sát lẫn nhau trên thương trường.

Lục Đông Thâm nghe xong, đáp: “Là sơ suất của anh, thành thật xin lỗi”.

Thái Từ Tân nghe xong câu này, ít nhiều có phần thất vọng.

Thật ra cô nói câu đó là có ý thăm dò. Nếu anh trả lời rằng: Lần sau sẽ đưa em đi ăn, thì chứng tỏ anh còn có ý muốn gặp lại cô. Nhưng chỉ một câu xin lỗi của anh đã cắt đứt tất cả mọi vọng tưởng. Lục Đông Thâm là người đàn ông cực kỳ thông minh, nhất là trong các mối quan hệ với người khác phái. Nếu anh không muốn, anh tuyệt đối không bao giờ cho đối phương một cơ hội nào để liên tưởng xa xôi. Về điểm này, ba năm trước cô đã biết.

Thế nên làm gì có chuyện anh không nghĩ đến? Chỉ là cô không phải người anh dành nhiều tâm tư, cũng giống như làm gì có chuyện anh không chủ động, chỉ xem anh đã đủ thích người ấy chưa.

“Về chuyện của bác trai, anh cũng rất lấy làm áy náy. Nhưng cũng may lần này chưa có gì nguy hiểm. Khi về, anh sẽ đích thân tới tận nhà xin lỗi.” Lục Đông Thâm quay lại chuyện chính.

Anh không có ý hoài niệm chuyện cũ. Thái Từ Tân cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình, thế nên cô nói: “Chẳng qua là không dự liệu được hết, nhưng nói thật là em hoàn toàn không tin bố em trúng tà, chuyện này nghe thật phi lý”.

Lục Đông Thâm đang định lên tiếng thì nhìn thấy hai nhân viên khiêng theo một chiếc thang đi vào, giọng nói uể oải của Tường Ly vang lên sau lưng họ: “Đặt cho thẳng, cho vững vào, đừng có trượt rồi làm hỏng bức tranh. Ông chủ của khách sạn này là một tên gian thương đấy. Mấy người mà làm hỏng tranh, anh ta lại chửi ụp cả thùng phân lên đầu tôi ấy à”.

Phá nát hoàn toàn bầu không khí yên ắng nơi quầy bar.

Chương 19: Anh không thể thiên vị như vậy được

Tuy Thai Từ Tân quay chéo lưng về phía lối vào của quầy bar, nhưng vì một bên tường có hiệu ứng giống như gương nên cô ấy cũng đã nhìn thấy cảnh tượng ồn ào đó. Thế nhưng cô ấy vẫn quay đầu nhìn cho rõ một lần, sau đó hỏi Lục Đông Thâm với vẻ kỳ lạ: “Người đó đang nói anh sao?”.

Chiếc thang ở phía bên kia đã được dựng lên. Tường Ly trèo lên một cách nhẹ nhàng, ngồi vững vàng, đối mặt với bức Giang sơn đồ treo trên cao. Có lẽ vì muốn tiện trèo lên trèo xuống, hôm nay cô mặc rất gọn gàng, quần bò và áo phông rộng rãi, ngẫu nhất vẫn là một đôi bốt da loại dành cho dân đua xe.

Lục Đông Thâm lẳng lặng thu lại tầm mắt, quay về, im lặng mỉm cười.

Thai Từ Tân tay cầm ly rượu, bề ngoài thì bình tĩnh thản nhiên nhưng nội tâm đã nổi cơn sóng gió. Mặc dù cô ấy chưa đến mức nổi giận chỉ vì một câu nói nhưng thái độ của Lục Đông Thâm cũng quá mức ung dung rồi.

Cô ấy ngược mắt nhìn bức tường đối diện. Cô gái ở phía đó ăn mặc rất gọn gàng, mái tóc dài được tết lại, vắt sang một bên. Mặc dù cô gái ngồi trên thang, quay lưng về phía họ nhưng thân hình uyển chuyển ấy vẫn hoàn toàn nổi bật.

“Là vị pháp sư đó à?” Cô ấy mỉm cười nhìn Lục Đông Thâm rồi lắc lắc ly rượu trong tay.

“Gọi là pháp sư thì cũng không hẳn.” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng giải thích: “Chẳng qua là phương pháp trị bệnh cứu người có hơi đặc biệt một chút thôi”.

“Cô ta đang làm gì vậy?”

“Nhờ đâu trong bức Giang sơn đồ đó có ma thật thì sao, ai biết chứ.” Lục Đông Thâm cười, nhân lúc nhấp rượu lại liếc nhanh về phía đối diện.

Anh kiểm soát ánh nhìn của mình rất tốt, giống như đã nhìn lại giống như tùy ý. Nhưng giác quan thứ sáu nói cho Thai Từ Tân biết, anh đang quan sát cô gái kia chăm chú.

“Chuyện có bị trùng tà hay không thật ra cả anh và em đều hiểu rõ trong lòng. Mặc dù em không thể tìm ra nguyên nhân cho tình trạng hiện tại của bố mình nhưng em cũng không cho rằng cô ta có phương pháp cao minh gì.” Thai Từ Tân khẽ nhíu mày: “Nghe nói, bố em đã mấy ngày rồi không được ăn uống từ tẻ, cô ta chỉ để ông uống nước mật ong và một vài thứ bát nháo chi xiên gì đó, đây là phương pháp trị bệnh ư?”.

Lục Đông Thâm thấy cô ấy không vui bèn trả lời: “Nếu cô ấy đã tự tin đầy mình như thế, chi bằng cứ để cho cô ấy thử xem sao”.

“Chuyện này quá hoang đường rồi.” Thai Từ Tân thấy anh bênh vực như vậy lại càng khó chịu hơn: “Ban nãy em đã đi thăm bố, ông gầy rộc hẳn đi, cô ta chỉ đang giả thần giả quỷ thôi”.

“Vậy em có cách nào khác không?” Lục Đông Thâm hỏi ngược lại.

Thai Từ Tân á khẩu.

Đúng là không còn cách nào khác, bởi vì trước đó cô ấy cũng từng nghe nói khách sạn Skyline đã mời không ít bác sỹ tới, thậm chí bác sỹ riêng của nhà họ Thai cũng đã được điều động nhưng đều không có hiệu quả gì.

“Nhưng cũng chỉ còn một đêm cuối cùng, đợi thêm xem sao.” Lục Đông Thâm nói một câu.

Thai Từ Tân siết chặt ly rượu, vừa định lên tiếng thì chợt nghe thấy Lục Đông Thâm nói trước: “Đợi anh một chút”, rồi đứng dậy.

Bên này, Tường Ly đang cố gắng dịch chuyển vị trí.

Các nhân viên đặt chiếc thang ở giữa bức Giang sơn đồ rồi bỏ đi cả. Tường Ly ngồi lên thang rồi mới cảm thấy tầm nhìn bị bó hẹp, lại lười nhay xuống điều chỉnh nên cứ thế chống hai tay lên bức tranh rồi xích từng chút một ra sau.

Bên dưới thang có bánh lăn, Tường Ly dùng sức có hơi nhiều làm chiếc thang trượt đi khá xa. Người cô lao đảo, đang định tru lên thì một bàn tay đã vững vàng đỡ lấy thang.

Tường Ly cúi xuống nhìn, mặt mày lập tức hớn hở: “Hi, gian thương!”.

Lục Đông Thâm không biết nói sao đành cười khẽ rồi từ từ đẩy lại chiếc thang về phía bức tranh. Anh nói: “Cô chú ý an toàn một chút”.

“Sao anh lại ở đây? Sợ tôi làm hỏng bức Giang sơn đồ của anh hả?” Tường Ly nói với tốc độ rất nhanh rồi cô quay đầu lại nhìn, bỗng thấy có một người đẹp ở phía xa đang nhìn về phía này, ánh mắt có chút không thiện chí, lập tức hiểu ra: “À... À... À...”.

“À cái gì mà à.” Lục Đông Thâm tay vẫn giữ thang, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Cô xuống đi, trông nguy hiểm quá”.

“Chỉ cần đặt đúng vị trí là ok. Ai dè, anh cứ mặc kệ tôi. Anh đang hẹn hò cơ mà, không sợ con gái nhà người ta hiểu lầm à.” Tường Ly vừa nói vừa khoát khoát tay với anh.

Lục Đông Thâm nhìn thấy cô đeo một chiếc ba lô sau lưng, chẳng biết bên trong lại đựng dụng cụ gì để nghiên cứu Giang sơn đồ. Anh cũng hiểu cô là người chưa đạt được mục đích là chưa chịu thôi nên đành kệ.

Nhưng anh vừa đi được nửa chừng thì Tường Ly kêu “ấy” một tiếng. Anh quay đầu nhìn thấy cô đang vẫy tay với mình. Anh lại quay về phía cô.

“Anh Lục, cảm phiền anh giúp tôi đẩy thang một xú nha.” Tường Ly cười tươi như bông hoa, rồi chỉ tay vào phía bên trái bức Giang sơn đồ: “Anh đẩy tới đó đi”.

Bình thường Lục Đông Thâm cũng là người dễ gần, anh không khó chịu gì, cứ thế đẩy tới chỗ cô chỉ.

Thai Từ Tân chỉ ngồi tại chỗ chờ đợi. Thấy anh đã quay về, cô ấy đưa cho anh một tờ khăn ướt: “Bình thường toàn là anh chỉ đạo người khác, làm gì tới lượt người khác sai khiến anh chứ. Gọi đại một nhân viên nào đó qua làm là được rồi”.

Lục Đông Thâm đón lấy, lau sạch tay: “Tien tay thôi mà”.

“Ai không biết còn tưởng hai người có quan hệ gì đấy.” Thai Từ Tân nói vu vơ một câu nhưng ngữ khí cũng hơi chua.

Lục Đông Thâm đặt tờ giấy ướt xuống và nói: “Cô ấy dù sao cũng là con gái, mấy lời như vậy để người ngoài nghe được không hay đâu”.

Thai Từ Tân ngược nhìn khuôn mặt lạnh của anh, không tiếp tục chủ đề này nữa. Mặc dù địa vị của cô ấy hiện giờ trên thương trường đã đủ để nói chuyện với anh một cách ngang hàng nhưng chính thứ quyền uy không cần to tiếng đã toát ra của anh mới là thứ người ta không học được, và cũng là điều khiến cô ấy vừa yêu vừa hận.

“Nghe nói, anh đã giữ Trần Du ở bên cạnh mình.” Đây mới là vấn đề cô ấy quan tâm nhất.

Lục Đông Thâm không hề giấu giếm: “Phải, bây giờ cô ấy là nhà điều chế hương hàng đầu của Skyline”.

Thai Từ Tân hơi sững sốt, nhìn anh: “Tiếp sau đây, có phải anh định để cô ta thay thế Quý Phi?”.

“Quý Phi là nhà tạo hương được Lục Môn mời về với mức lương cao ngất ngưỡng. Trần Du chỉ là một nhà điều chế hương, năng lực chưa đủ, vẫn chưa thể tới tổng bộ nhậm chức. Đương nhiên, không loại trừ khả năng anh sẽ sắp xếp cho cô ấy theo Quý Phi học hỏi.” Lục Đông Thâm nói.

Thai Từ Tân nhìn anh rất lâu, cuối cùng lắc đầu cười khổ: “Ba năm trước, cô ta chẳng là gì cả”.

“Ba năm trước có thể ngồi vào vị trí nhà điều chế hương hàng đầu của Skyline, chứng tỏ cô ấy có năng lực.” Lục Đông Thâm cất giọng nhạt nhòa.

Thai Từ Tân nhìn anh chằm chằm: “Là vì cô ta có thực lực hay anh đã cho cô ta cơ hội? Anh dồn tâm huyết vào cô ta suốt ba năm trời. Nếu không có anh, đến tư cách bước chân vào Skyline cô ta cũng không đủ, nói chi tới việc thoát cái đã trở thành nhà điều chế hương.” Dứt lời, Thai Từ Tân ngửa cổ uống cạn ly rượu, ngữ khí trầm xuống: “Lục Đông Thâm, anh không thể thiên vị như vậy được, anh không thể để một cô gái bình thường xuất hiện khiến em...”.

Cô ấy đang cố gắng tìm từ thích hợp để hình dung. Thật ra khả năng biểu đạt bằng tiếng Trung của cô đã rất khá rồi. Tuy rằng nhà họ Thai tập trung mạnh vào thị trường Trung Quốc nhưng cô ấy lại sinh sống ở nước ngoài một thời gian dài, nói tiếng Trung đôi khi vẫn có những ngữ điệu và cách nhấn nhá chữ không được chuẩn như người bản xứ, ngoài ra không còn vấn đề nào khác.

Cuối cùng cô ấy cũng tìm ra cụm từ thích hợp đấy nhé, bèn bổ sung thêm “Mất hết thể diện”.

Quan hệ giữa hai nhà Lục Thai vô cùng đặc biệt, bởi vì có những chuỗi kinh doanh có sự trùng khớp, thế nên có sự trùng hợp cũng là hết sức bình thường. Nhưng quan hệ giữa họ thực sự nảy lửa phải là ba năm về trước. Năm ấy, Lục Đông Thâm từ chối chuyện liên hôn giữa hai gia đình Lục Thai ngay trước mặt tất cả mọi người, công khai chống đối lại trường bối nhà họ Lục, cắt đứt suy nghĩ liên kết đầu tư và hợp tác giữa hai gia đình.

Chỉ vì Lục Môn đã làm một việc khiến Lục Đông Thâm cực kỳ phẫn nộ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Niềm vui là gì?

Từ trước tới nay, hai nhà Thai Lục vẫn luôn có ý muốn kết làm thông gia, hơn nữa Thai Từ Tân còn là đàn em cùng trường với Lục Đông Thâm, đã quen nhau từ trước nên lại càng dành cho anh nhiều tình cảm. Nhưng cho tới một ngày cô bắt gặp Lục Đông Thâm và một cô gái khác thân thiết với nhau. Cô gái kia cười tươi như hoa khoe cánh tay anh, dịu dàng ngoan ngoãn, ngay lúc đó cô đã có dự cảm chẳng lành.

Bố cô là người trọng nam khinh nữ, dĩ nhiên rất muốn có được một chàng rể giỏi giang như Lục Đông Thâm. Mà khi đó dường như Lục Đông Thâm cũng không có ý kiến gì đối với chuyện liên hôn giữa hai gia đình. Có điều mỗi lần gặp mặt anh, cô đều cảm thấy nụ cười của anh có phần gượng gạo. Phải đến ngày tổ chức lễ đính hôn, khách khứa vô cùng đông đúc, tất cả mọi người đều tới làm chứng cho việc cô sắp trở thành vị hôn thê của anh, thì cũng chính vào ngày đó, anh biết tin Lục Môn đã bắt cóc cô gái đó, vì chuyện này anh đã “một phen nổi giận vì hồng nhan”.

□ Trích từ bài thơ “Viên Viên khúc” của nhà thơ Ngô Vĩ Nghiệp.

Anh xé nát tất cả những nhượng bộ và nhẫn nhịn của mình đối với Lục Môn, mạnh mẽ đứng dậy chưa từng thấy. Cô hoang mang bất an, nói với anh rằng: *Cô gái tầm thường tới không thể tầm thường hơn đó không xứng với anh, không xứng với Lục Môn.*

Anh đã dần mạnh từng câu từng chữ đáp lại cô rằng: *Anh sẽ khiến cô ấy xứng với mình.* Sau đó anh lại nhìn chăm chăm vào Lục Chấn Dương và cảnh cáo: *Từ nay về sau, chuyện của con bất kỳ ai cũng không có tư cách nhúng tay vào.*

Điều may mắn là cô không phải trở thành trò cười cho dư luận. Dù là Lục Môn hay nhà họ Thai thì đều có khả năng bịt kín mọi tin tức. Chỉ có điều cô là người cao ngạo kiêu hãnh, trong một phút phần nộ đã sang Pháp.

Suốt ba năm trời, cô đã được nghe rất nhiều luồng thông tin liên quan tới Lục Đông Thâm. Ví dụ như ở Lục Môn anh đã thận trọng tính toán từng bước như thế nào, rồi lại như anh đã từ từ nuốt gọn các sản nghiệp khác ra sao, hơn tất cả là việc cô gái tên Trần Du đó, nghe nói bên cạnh anh vẫn luôn có cô ta.

Khi nói những lời này, Thai Từ Tân có phần xúc động, nhưng Lục Đông Thâm vẫn bình thản từ đầu tới cuối. Đợi cô nói xong, anh mới nói một câu: “Anh xin lỗi”.

“Anh có yêu cô ta không?” Thai Từ Tân bất thành linh hỏi một câu.

Lục Đông Thâm nhìn cô, không nói gì.

“Em không thích Trần Du, không phải vì gia cảnh của cô ta tầm thường, là vì em cảm thấy con người cô ta không đơn giản như vẻ bề ngoài.” Thai Từ Tân nhìn anh không chớp mắt: “Nhưng anh thích gì ở cô ta đây? Hay cô ta chỉ là cái cớ để anh chống đối lại Lục Môn? Có biết vì sao năm xưa em không sống chết bám riết lấy anh không? Em không muốn dồn ép anh vì em muốn được nhìn thấy anh ngày nào cũng vui vẻ”.

Lục Đông Thâm từ tốn đặt ly rượu của cô sang một bên, thấp giọng nói: “Từ Tân, em say rồi”.

Thai Từ Tân đề chặt ly rượu, dáng vẻ dường như có ý đối kháng với anh. Lục Đông Thâm thấy vậy đành thờ dãi rồi buông tay, mặc kệ cô.

Một lúc sau anh mới nói một câu: “Em là con gái mà sinh ra trong gia đình họ Thai còn không được làm những điều mình muốn thì anh sinh ra ở Lục Môn, có thể được hận, được đấu, nhưng không thể được vui vẻ. Một người đàn ông giống như anh từ lâu đã không biết thế nào là vui vẻ rồi”.

Thai Từ Tân cười, một nụ cười đắng chát vô cùng. Câu nói của Lục Đông Thâm đã chạm tới tận đáy lòng cô. Ai ai cũng nói sinh ra trong gia đình giàu sang sẽ vinh quang hiển hách lắm. Nhưng còn những cô đơn tịch mịch đằng sau những rực rỡ ấy thì sao?

Cô lại rót thêm ly rượu nữa rồi ngửa cổ uống cạn.

Khi tiếp tục nhìn anh, cô đã không còn mang cảm xúc của một cô thiếu nữ nữa: “Chiếc bánh gato Thương Lăng này nhà họ Thai bọn em cũng có ý muốn ăn. Lục Đông Thâm, liệu anh có chịu nhường một quân cờ vì em là con gái không?”.

Lục Đông Thâm khẽ cười: “Trên chiến trường không còn cha con, trên thương trường không phân nam nữ”.

“Được, em hiểu rồi.” Thai Từ Tân thích nhất chính là thái độ không phân thân sơ này của anh: “Vậy thì phải tự dựa vào bản lĩnh của mình thôi”.

“Đúng vậy.”

Chuông điện thoại vang lên, là di động của Thai Từ Tân. Mà chiếc của Lục Đông Thâm cũng kêu lên đúng lúc. Người gọi là Cảnh Ninh, giọng cô ấy trầm nhưng gấp gáp, anh nghe xong nghiêm mặt lại.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, đầu kia của Thai Từ Tân cũng đã ngắt máy. Sắc mặt cô rất lạnh lùng, cô nhìn Lục Đông Thâm và nói: “Lục tổng, nếu bố tôi có mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta đâu”.

“Cô ta” mà Thai Từ Tân muốn nói chính là Tường Ly.

Bởi vì chẳng hiểu nguyên do vì sao, Thai Quốc Cường bỗng dưng ngắt xiu.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ.

Theo lời kể của Tường Tiểu Thiên, Thai Quốc Cường ngắt xiu khi đang nói chuyện với hai anh em Thai Nghiệp Dương và Thai Nghiệp Phàm. Vì đã được Tường Ly dẫn dò thế nên cậu không dám rời khỏi Thai Quốc Cường nửa bước. Vì chuyện này, Thai Nghiệp Phàm còn nổi nóng với cậu, chỉ trách rằng một người ngoài mà dám nghe trộm cuộc nói chuyện giữa bố con họ là điều không thể chấp nhận được.

Tường Tiểu Thiên lúc đó rất cứng họng. Cậu cãi lại Thai Nghiệp Phàm và nói: *Tôi đứng công khai nghe gia đình các người nói chuyện, thế nên không phải là kiểu “nghe trộm” mà anh nói.*

Cứ như vậy, có lẽ vì có cậu đứng ở đó nên ba bố con họ cũng không đề cập tới những việc hệ trọng, chỉ hàn huyên hỏi thăm sức khỏe thường ngày, thế nên không thể tồn tại khả năng Thai Quốc Cường ngắt xiu vì sốc tâm lý.

Trong khoảng thời gian đó, Thai Quốc Cường chỉ ăn một quả táo do chính tay Thai Từ Tân gọt cho ông ta. Nhưng quả táo này cũng chỉ được ăn sau khi đích thân Tường Ly cho phép, vì vậy nó cũng không thể nào là nguyên nhân của việc ngắt xiu.

Thai Quốc Cường bị đưa vào bệnh viện nhưng sau khi các bác sỹ chẩn đoán cũng chưa rút ra được kết luận gì. Các chỉ số sức khỏe hoàn toàn bình thường nhưng ông ta thì cứ nằm im đó, không có phản ứng gì, chẳng khác nào một người thực vật.

Theo lời căn dặn của Lục Đông Thâm, Cảnh Ninh tiến hành phong tỏa mọi tin tức của báo chí, một chút phong thanh cũng không để lộ ra ngoài.

Tường Ly là người vội vã tới bệnh viện cuối cùng. Trước đó cô đã kiểm tra rất kỹ căn phòng của Thai Quốc Cường, gần như là tỉ mỉ và cẩn thận theo kiểu trải thảm.

Thai Nghiệp Phàm nổi cơn thịnh nộ. Vừa thấy Tường Ly lộ diện, anh ta đã lao ngay tới trước mặt cô: “Cô đã cho bố tôi dùng thứ gì?”.

Ngữ khí không hề thiện chí, thái độ vô cùng bất hảo. Tường Ly không hơi đâu để tâm tới loại người này. Cô đi thẳng vào phòng chăm sóc đặc biệt ICU.

“Cô như vậy là có ý gì?” Thai Nghiệp Phàm thấy thế càng nổi khùng lên, giật cánh tay cô lại: “Cô nói rõ ràng cho tôi nghe!”.

“Này này này, làm cái gì đấy?” Tường Tiểu Thiên đi theo sau không chịu được nữa, chỉ vào tay anh ta: “Bỏ tay ra!”.

“Mấy tuổi gì mà dám lớn tiếng với tao hả!” Thai Nghiệp Phàm đẩy Tường Tiểu Thiên ra.

Con giận của Tường Tiểu Thiên cũng bùng lên. Cậu không nói không rằng định lao lên, nhưng Tường Ly đã chặn lại. Cô nhìn về phía Thai Nghiệp Phàm, ngữ khí lạnh nhạt: “Tôi phải vào phòng chăm sóc đặc biệt xem bố anh như thế nào”.

“Xem ông ấy đã chết chưa chứ gì?” Anh ta nghiêng răng ken két.

“Anh ăn nói kiểu gì thế hả? Tường gia của chúng tôi...”

“Tường Tiểu Thiên!” Tường Ly hạ giọng quát cậu.

Tường Tiểu Thiên phẫn nộ tròn mắt nhìn Thai Nghiệp Phàm, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn im miệng.

Bên kia, Thai Nghiệp Dương tiến lên. So với sự kích động của Thai Nghiệp Phàm, anh ta trông bình tĩnh và chín chắn hơn nhưng biểu cảm không vui cũng đã hiện cả lên khuôn mặt: “Cô Tường, ba ngày qua cô là người chịu trách nhiệm chăm sóc bố tôi. Bây giờ cô buộc phải cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý”.

“Bây giờ, tôi không thể cho anh bất kỳ lời giải thích nào cả.” Tường Ly nhấn mạnh từng câu từng chữ, rồi quay đầu nhìn về phía Thai Nghiệp Phàm: “Còn nữa, bỏ cái tay của anh ra”.

Cô phát hiện ra một điều, mấy anh em nhà họ Thai, ngoại trừ Thai Nghiệp Phàm ra thì Thai Nghiệp Dương và Thai Từ Tân đều giống như Lục Đông Thâm, nói tiếng Trung rất tròn vành rõ chữ. Dĩ nhiên, cá nhân cô cảm thấy giọng nói và phát âm của Lục Đông Thâm nghe hay hơn. Vừa nhìn đã biết là ba người này từng được học tiếng Trung một cách quy chuẩn, thế nên khi họ nói tiếng Trung đa phần đều mang một cảm giác trịnh trọng.

Nhưng Thai Nghiệp Phàm thì khác, anh ta nói tiếng Trung trôi chảy vô cùng, hoàn toàn không nhận ra một chút ngữ điệu nào của người nước ngoài, nhất là khi anh ta mắng chửi ai. Kiểu người này không hiếm gặp ở nước ngoài, được gia đình chiều quá hóa hư, ngày ngày ngênh ngang đi lại trên phố người Hoa nên đã thành thạo không ít khẩu ngữ.

Sau khi tìm hiểu rõ tình hình từ phía viện trưởng, Lục Đông Thâm gọi điện thoại tới Bắc Kinh, yêu cầu Dương Viễn cử chuyên gia tới Thương Lăng chẩn trị. Vừa ra khỏi thang máy, từ xa anh đã nghe thấy tiếng chửi thề âm ỉ của Thai Nghiệp Phàm.

“Khẩn trương sắp xếp chuyên gia hội chẩn.” Anh vội vã dặn dò một câu rồi khẩn trương ngắt máy.

Bên này, Thai Nghiệp Phàm gào lên một tiếng như điên. Nguyên do là vì anh ta cứ giữ rịt cánh tay Tường Ly không buông, thái độ hống hách, ngữ khí

tôi tệ. Con giận của Tường Ly cũng đã bùng lên. Sau khi cảnh cáo một lượt nhưng anh ta không buồn nghe, cô thẳng thừng bấu một nhát vào eo bàn tay* của anh ta, ngay sau đó anh ta buộc phải buông cánh tay đã ghim giữ một lúc lâu kia ra.

□ *Eo bàn tay: Khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.*

Tường Tiểu Thiên vốn dĩ đã đứng vò vò nắm đấm, thấy vậy càng sung sướng: “Đáng đời! Tôn chỉ của Tường gia chúng tôi là việc gì động thủ được thì khỏi cần động khẩu, dám có mắt không thấy Thái Sơn này!”.

Câu nói ấy đã làm Thai Nghiệp Phàm điên hoàn toàn. Anh ta lao vào Tường Ly. Tường Ly đã sớm ngửa mặt anh ta, đang định tung một cú đấm thì ngay lúc đó đã có người kéo ngược cô ra sau.

Là Lục Đông Thâm

Thân hình cao lớn che chặt cho cô, bàn tay anh vững vàng đón lấy cú đấm chuẩn bị hạ xuống của Thai Nghiệp Phàm. Anh cất giọng nhẹ mà trầm: “Cậu chủ Thai, đánh phụ nữ không hay lắm thì phải?”.

~Hết chương 20~

*** Anh Đông, anh có thể thi thoảng nhớ về cái cô Trần Du ấy một tý cho chúng em có cảm giác đó là nữ phụ được hem, dù gì anh cũng từng yêu người ta cơ mà, ha~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tới phòng tìm anh?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngón cái của anh chạm lên hình xăm con mắt trên cổ tay cô, hơi ấm truyền qua hình xăm ấy thấm vào da thịt, rồi lại như chảy tràn vào từng mạch máu, rồi lại từ mạch máu tràn vào tận trái tim.

“Lục Đông Thâm!” Thai Nghiệp Phàm vốn dĩ đang tức anh ách, sau khi nhìn thấy anh lại càng đỏ sọng mặt lên, anh ta ra sức kéo cú đấm mấy lần vẫn không thể giăng ra được như ý, lại càng hận đến nghiến răng kèn kẹt: “Anh tới đúng lúc lắm! Tôi không hiểu anh có âm mưu gì? Có ý chơi nhà họ Thai chúng tôi phải không? Cùng lắm thì tranh giành lợi ích trên thương trường, nhà họ Thai chúng tôi đã giết bố mẹ anh hay hại chết anh hả? Trước kia thì hủy hôn ước hại nhà họ Thai không dám ngẩng đầu nhìn ai trong giới, bây giờ lại hại cả bố chúng tôi?”.

Tường Ly đứng sau anh nghe rất rõ ràng. Cô thầm cảm thấy sững sốt, không ngờ là vẫn nghe được một chuyện lá cải ầm ĩ đến vậy. Ngước mắt lên, cô chỉ nhìn thấy một bên gương mặt Lục Đông Thâm. Sắc mặt anh vẫn bình thản, không giận dữ không phẫn nộ, mang một vẻ lạnh lùng trái ngược hoàn toàn với Thai Nghiệp Phàm.

Cô lại cúi đầu, anh vẫn đang nắm tay cô, không dùng quá nhiều sức, nhưng cũng không cho phép cô giăng ra. Ngón cái của anh chạm lên hình xăm con mắt trên cổ tay cô, hơi ấm truyền qua hình xăm ấy thấm vào da thịt, rồi lại như chảy tràn vào từng mạch máu, rồi lại từ mạch máu tràn vào tận trái tim.

“Cậu chủ Thai, anh ăn nói tốt nhất nên biết chừng mực.” Lục Đông Thâm cất giọng trầm lạnh: “Trừ phi anh muốn nhà họ Lục trở mặt hẳn luôn”.

Thai Nghiệp Phàm vẫn còn định lý luận thêm, thì đúng lúc Thai Từ Tân gọi xong điện thoại, khăn trương chạy đến, bắt gặp cảnh đó, cô áy quất Thai Nghiệp Phàm. Thai Nghiệp Dương cũng không muốn mọi chuyện trở nên ầm ĩ, cũng vội vàng tiến tới giảng hòa.

“Lục tổng.” Thai Từ Tân nhìn về phía Lục Đông Thâm

Lục Đông Thâm cũng hướng ánh mắt về phía Thai Từ Tân, anh không nói gì, buông tay cô ra.

Xong một lúc ồn ào, Thai Nghiệp Phàm không chiếm được thế thượng phong dĩ nhiên phải ôm một bụng tức, nhưng anh ta cũng coi như quan tâm tới đại

cục, không còn kêu gào nữa. Dẫu sao Lục Đông Thâm đã nói đến mức này, anh ta cũng không dám trở mặt với nhà họ Lục khi chưa được sự đồng ý của bố.

Thai Nghiệp Dương là con trai trưởng, thấy Lục Đông Thâm nể mặt Thai Từ Tân như vậy, trong lòng dĩ nhiên không thoải mái, vội vàng tìm một lối thoát cho mình: “Mọi người dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý”.

“Lục tổng, em thay mặt anh trai xin lỗi vì sự quá khích của anh ấy. Có điều, bố em không bệnh không họa bỗng nhiên ngắt xiu, em nghĩ chuyện này có lẽ cô Tường không thể tránh khỏi liên quan.” Thai Từ Tân bình tĩnh. Mặc dù cảnh tượng Lục Đông Thâm bảo vệ Tường Ly có khiến cô ấy gai mắt, nhất là động tác nắm tay Tường Ly của anh.

Bấy giờ Lục Đông Thâm mới buông tay Tường Ly ra, quay lại nhìn cô. Ánh mắt anh không phần nộ nhưng rất có uy quyền, không lạnh lùng nhưng vẫn rất nghiêm nghị. Tường Ly không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Nếu việc này do tôi gây ra, tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm. Nhưng với một điều kiện, tôi cần phải được gặp Thai Quốc Cường”.

Lòng dạ cô rối bời. Thai Quốc Cường xảy ra chuyện vào đêm quan trọng, cô vốn dĩ đã không tránh khỏi can dự, cộng thêm việc cô Thai Từ Tân kia dường như còn có tình cảm chưa dứt với Lục Đông Thâm, mà hiển nhiên anh cũng đã nể mặt Thai Từ Tân, nên e rằng hành động có ý bảo vệ ban này sẽ bị vùi dập khi đứng trước lợi ích mất thôi. Vì vậy, việc cô phải làm bây giờ là chỉ có thể dựa vào chính mình để giải oan cho mình.

Lục Đông Thâm nhìn cô rất lâu rồi lên tiếng: “Cô vào trong đi”.

Hòn đá tảng trong lòng Tường Ly như rơi xuống. Cho cô cơ hội thì dễ giải quyết rồi. Mà vào lúc này, sợ rằng chỉ còn mình Lục Đông Thâm có lòng tin với cô nữa thôi. Tuy rằng cô phải thừa nhận, tình huống nằm ngoài dự liệu này quả thực đã mang đến cho anh một phiền phức lớn.

Thai Nghiệp Phàm giương mắt nhìn Tường Ly đi vào phòng ICU, giận đến phòng mang trộn má: “Lục Đông Thâm, anh...”.

“Ai buộc chuông phải là người cời chuông” Thai Từ Tân lạnh lùng ngắt lời Thai Nghiệp Phàm, rồi quay sang nhìn Lục Đông Thâm: “Chỉ có điều, hy vọng Lục tổng sẽ không nhìn nhầm người”.

Lục Đông Thâm không đáp lại, anh chỉ nhìn về phía cửa phòng ICU, trầm mặc.

□□□

Tường Ly đi vào đó khá lâu.

Trong khoảng thời gian này, Tường Tiểu Thiên tâm trạng phức tạp vô cùng. Tròn nửa tiếng đồng hồ, khoanh khắc cậu chưa bao giờ lo lắng đến thế.

Ở trong lòng cậu, Tường Ly là người toàn tài, dù gặp căn bệnh đáng ngờ, khó khăn đến đâu, nhìn thấy hay không nhìn thấy, chị ấy cũng đều có thể đối phó dễ dàng. Vậy mà hôm nay, có chút khác thường.

Nhìn sắc mặt u ám của đám người nhà họ Thai hay vẻ mặt tuy bề ngoài bình thản nhưng thực chất là trầm ổn uy nghiêm của Lục Đông Thâm, Tường Tiểu Thiên luôn có một linh cảm. Có lẽ đây chỉ là một sự khởi đầu, tiếp theo đây tất cả mọi chuyện đều sẽ thay đổi.

Ví dụ như cuộc sống bình yên này, hay như số phận giữa những người bọn họ.

Nhất là, vận mệnh của Tường Ly.

Nửa tiếng sau, Tường Ly đi ra khỏi phòng ICU, ngay sau đó cô đưa ra một yêu cầu, cô cần quay trở lại khách sạn.

Ngon lửa giận dữ khó khăn lắm mới đề xuống được của Thai Nghiệp Phàm lại bùng lên. Anh ta nghi ngờ cô giả thần giả quỷ để kéo dài thời gian. Tuy rằng Thai Nghiệp Dương không quá giận dữ, nhưng rõ ràng cũng không tin nhiệm cô. So với hai người anh, Thai Từ Tân là người bình tĩnh nhất, nhưng đối mặt với việc Tường Ly không giải thích gì, cô ấy cũng khó tránh khỏi lộ vẻ không vui.

Đối diện với thái độ hoài nghi của người nhà họ Thai, Tường Ly không để tâm quá nhiều, từ đầu tới cuối cô chỉ nhìn Lục Đông Thâm, đợi sự cho phép của anh.

Lục Đông Thâm nhìn cô, suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Cô đã có hướng nghi ngờ chưa?”.

“Vẫn chưa.” Tường Ly thành thật trả lời: “Nhưng nếu Thai Quốc Cường ngắt xiu tại khách sạn thì nguyên nhân chỉ có thể tìm tại đó. Có lẽ trước đó tôi đã bỏ sót điều gì”.

Ở bên cạnh, Tường Tiểu Thiên nghe xong câu này, mồ hôi lạnh sau lưng chảy cả ra ngoài. Ngay cả một “con tép” như cậu còn nhận ra được tính nghiêm trọng của sự việc, huống hồ đám người nhà họ Thai đang nhìn cô như hổ đói rình mồi, chỉ muốn giết cô ngay lập tức? Gia của em ơi, nói năng có thể đừng thẳng thắn như vậy được không? Chị cứ nói vài lời quanh co chừa đường lui cho mình cũng được mà.

Lục Đông Thâm im lặng giây lát, sau đó anh rút di động gọi cho Cảnh Ninh, lệnh cho cô ấy lập tức tới bệnh viện trông chừng. Dặn dò xong, anh nói với Tường Ly: “Đi thôi, tôi đưa cô về”.

Tường Ly gật đầu.

“Lục tổng” Thai Từ Tân gọi giật Lục Đông Thâm lại, nhưng cũng chỉ dừng ở tiếng gọi ấy mà không nói gì thêm.

Lục Đông Thâm hiểu suy nghĩ của cô ấy, anh hạ giọng nói một câu: “Liên quan tới chuyện của bác trai, anh nhất định sẽ có một câu trả lời khiến em hài lòng”.

□□□

Với tư cách là người khách quan nhất, Tường Tiểu Thiên một lần nữa bị Tường Ly “tra khảo”.

Xe đi bao lâu, Tường Ly hỏi cậu đứng từng ấy thời gian, như chỉ muốn chi tiết hóa từng giây từng phút cô không có mặt trong phòng Thai Quốc Cường.

Lục Đông Thâm đích thân lái xe.

Anh đích thực phải làm tài xế một lần, dọc đường đa phần anh chỉ im lặng, không tham gia nói bất kỳ câu nào.

Sau khi về tới gian phòng khách sạn, Tường Tiểu Thiên vẫn lặp đi lặp lại không ngừng: “Thật sự là không có gì mà, những gì cần kể em kể hết rồi, ngoại trừ quả táo đó, Thai Quốc Cường ăn gì, dùng gì đều giống y như hai hôm trước”.

Nếu nhìn qua thì có vẻ như vấn đề nằm ở quả táo, nhưng Tường Ly rất chắc chắn rằng nó không có vấn đề gì. Tuy rằng ba ngày nay cô không để Thai Quốc Cường ăn món gì của khách sạn nhưng ăn táo thì vẫn được.

Chuông di động của Lục Đông Thâm cứ kêu không ngừng, dọc đường anh đã nhận không ít cuộc gọi rồi, có việc công, có việc của Thai Quốc Cường, đủ các loại việc chồng chất.

Anh không ở lại quá lâu trong phòng Thai Quốc Cường, vì chuông điện thoại lại kêu. Lần này anh không vội nhận máy ngay, nói với Tường Ly: “Có kết quả thì tới phòng tìm tôi”.

Dứt lời, anh nhận điện thoại rồi rời đi ngay.

Ngoài cửa sổ là bầu trời đen xầm xì, trăng đêm nay không sáng, đã bị mây mù che khuất, những tòa nhà phía xa xa cũng đen thui lại thành một mảng.

Sau khi chắc chắn đã đóng kín cửa lại, Tường Tiểu Thiên mới nhìn giờ hiển thị trên di động rồi đi lạch bạch tới trước, nhìn Tường Ly chăm chăm “12 giờ đêm rồi, lại đòi tới phòng tìm anh ta?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Một khi thiếu nghiêm túc thì hoàn toàn không đứng đắn

Còn ai vào đây nữa, dĩ nhiên là người yêu của cậu, Trần Du rồi.

Tường Ly tảng lờ khuôn mặt đang vô cùng hóng hớt của cậu, chỉ nói: “Em lặp lại lần nữa tình hình trong phòng từ lúc chị rời khỏi đây đi”.

“Dạ?” Tường Tiểu Thiên đau khổ xì mặt xuống: “Vẫn phải kể lại lần nữa à? Gia ơi, còn kể nữa chắc em nôn luôn cả bữa tối hôm qua ra mất”.

“Em có nôn cả máu của nửa đời trước ra cũng phải kể.” Tường Ly vừa nói vừa đi kiểm tra từng căn phòng một: “Nhất là vào lúc này Thai Quốc Cường tuyệt đối không thể gặp chuyện gì được, ảnh hưởng tới chị thì không có vấn đề gì nhưng một khi làm Đàm gia bị kéo xuống nước thì rắc rối đấy”.

Tường Tiểu Thiên đi theo phía sau cô, nghe xong câu này chột giật mình: “Đàm gia cũng sẽ gặp rắc rối à?”.

Tường Ly đứng trước cửa sổ, sắc mặt nặng nề: “Đúng thế, mà rắc rối của Đàm gia mới là nghiêm trọng”.

Tất cả đang diễn ra hết sức thuận lợi. Cô đã trị xong bệnh cho Thai Quốc Cường với thân phận một “thầy phép”, chỉ cần đợi trời sáng, đám phóng viên mà Đàm Diệu Minh sắp xếp từ trước sẽ mặc sức truyền thông, phóng đại. Tuy rằng không thể nói một cách trắng trợn việc này do thần linh mà ra, nhưng người dân cả thành phố Thương Lăng sẽ đều tin rằng Thai Quốc Cường đích xác đã trúng tà.

Vậy thì sẽ xác thực được việc khách sạn Skyline chặn đường đi xuống Quỷ môn quan của vong linh, ảnh hưởng tới vận thế của Thương Lăng. Tuy rằng cái có này rất mất mặt, mà cũng có thể sẽ trở thành trò cười giữa một xã hội văn minh, nhưng chỉ cần là vấn đề mà người dân quan tâm là được. Có lúc, những lời gièm pha tưởng chừng vô hại, chỉ giống như vài con kiến đốt vào một con voi, không đau không ngứa. Nhưng nếu có cả đàn kiến ập đến thì sao?

Skyline chính là con voi khổng lồ ấy.

Và cách tạo dư luận mới lạ của cô và Đàm Diệu Minh nhằm châm ngòi cho những lời đồn đại chính là đàn kiến kia.

Vậy mà nhân tính không bằng trời tính, sao Thai Quốc Cường lại ngất xỉu đúng vào đêm cuối cùng cơ chứ?

Nếu ông ta tỉnh lại thì mọi chuyện còn dễ giải quyết, nhưng ông ta cứ nằm đờ đẫn trong bệnh viện như người thực vật mới là phiền. Cô không sợ danh dự của mình bị tổn hại, chỉ lo vì việc này mà Đàm Diệu Minh chịu liên lụy. Một khi Thai Quốc Cường gặp chuyện, coi như họ đã đồng thời đắc tội với cả nhà họ Thai và nhà họ Lục.

Tường Tiểu Thiên không dám bốn cột nữa, vội vàng kể lại từ đầu chí cuối mọi chuyện xảy ra hôm nay. Nhưng nói đi nói lại mãi vẫn chỉ có từng ấy việc, cậu cảm thấy mọi việc đã không thể chi tiết hơn được nữa rồi.

“Chậu cây này là thế nào?” Lúc đi tới phòng tập gym, Tường Ly đột nhiên hỏi.

Tường Tiểu Thiên không hiểu ý của cô, cậu đi tới trước kiểm tra một lượt rồi hỏi: “Cây này có vấn đề gì ạ? Máy hôm nay nó vẫn được bày ở đây ạ”.

Là một chậu thông đại màu đỏ của Trung Quốc đã có tuổi, cao khoảng một mét rưỡi, được trồng vào một chậu cây màu trắng có in logo của khách sạn. Trên các chạc cây đã đậu không ít quả thông đỏ, vừa có tính thẩm mỹ, vừa có giá trị bảo tồn.

Tường Ly không nói không rằng, lập tức giơ tay ngắt một nhánh cây xuống, đưa lên mũi ngửi.

Tường Tiểu Thiên hốt hoảng kêu lên: “Gia ơi, nghe nói loài thông đỏ này đắt lắm!”.

Tường Ly không quan tâm nó đắt hay rẻ, nghe xong cô hỏi: “Hôm nay những ai đã động vào nó?”.

Tường Tiểu Thiên ù ù cạc cạc, nhú mồm nhớ lại: “Thai Quốc Cường cũng không có động vào nó ạ...”.

“Ngoài Thai Quốc Cường ra.”

“Ngoài Thai Quốc Cường ra...” Tường Tiểu Thiên nghĩ một hồi, bỗng nhiên “A” lên một tiếng: “Em nhớ ra rồi, là quản gia của phòng tổng thống. Anh ta dẫn theo một nhân viên khác chuyển chậu cây đi, cũng chỉ tầm nửa tiếng sau là lại chuyển về”.

□□□

“Ý của cô là vấn đề nằm trên cây thông đỏ?” Lục Đông Thâm ngồi trên sofa, nhú mồm hỏi.

Tường Ly chỉnh lại: “Nói chính xác hơn là, vấn đề nằm ở loại thuốc trừ sâu. Tôi đã xác nhận từ phía quản gia rồi. Chập tối hôm nay đúng là cây thông đỏ trong phòng Thai Quốc Cường đã được phun trừ sâu, sau đó thì xảy ra chuyện ngất xỉu”.

Đã qua một giờ sáng, cô mới gõ cửa phòng 3601.

Lục Đông Thâm đích thân mở cửa cho cô.

Ban đầu Tường Ly cũng không có cảm giác gì khác biệt, trong đầu chỉ toàn là hưng phấn và kích động sau khi phát hiện được manh mối. Phải tới khi cánh cửa phòng im lìm lặng lẽ khép lại sau lưng, cô mới bắt đầu thấy là lạ.

Trong phòng không hề có quản gia.

Điều đó có nghĩa là nửa đêm nửa hôm, trong căn phòng rộng lớn này chỉ có mình anh và cô.

Kết cấu căn phòng này cũng khá giống phòng cô, nhưng ngăn nắp đến mức biến thái, kể cả những thứ như tua rua cũng được thu vén lại hết. Tất cả đồ dùng của anh đều được xếp có trật tự, ngay cả cốc uống nước trên mặt bàn cũng quay đúng về một hướng.

Quản gia phòng tổng thống dù có chi tiết đến mấy cũng chưa đến mức này. Có lẽ là sở thích cá nhân của Lục Đông Thâm.

Chỉ cần là nơi có liên quan tới cuộc sống của người đàn ông, dù là nhà hay khách sạn cũng sẽ ít nhiều tiết lộ một vài thói quen riêng tư. Có riêng tư là sẽ nhuộm thêm màu mờ ám.

Anh vẫn mặc sơ mi như lúc trở về. Tường Ly ngồi ở phía đối diện cũng ngửi thấy thoảng thoảng mùi thuốc khử trùng của bệnh viện hòa trộn với mùi gỗ trên người anh, tạo cảm giác lạnh lạnh.

Chắc vì công việc quá nhiều, anh còn chưa kịp thay ra.

Tách trà đỏ được pha vừa tới, uống sớm một ngụm sẽ bỏng lưỡi mà muộn một giây sẽ đắng chát. Lục Đông Thâm này căn chỉnh thời gian rất sát sao. Tường Ly không biết là vì anh khẳng định cô sẽ tới tìm hay đang ngồi trong phòng đợi cô tới cầu xin.

Cô nói xong nguyên nhân nghi ngờ, thời gian còn lại chỉ nghiên cứu xem Lục Đông Thâm liệu có chấp nhận lời giải thích của mình không.

Anh ngồi xuống sofa đối diện. Ánh đèn trong phòng không quá sáng, chỉ vừa đủ để để gọt lại đường nét trên gương mặt anh, khiến nó càng thêm góc cạnh. Tường Ly chợt nhớ lại khuôn mặt lo lắng của Tường Tiểu Thiên ban nãy khi giữ cô: *Gia à, muộn vậy rồi chị còn định lên tầng thật sao? Hay là để em đi cùng chị, dù sao đây cũng không phải địa bàn của chúng ta. Chị xinh đẹp thế này, lỡ cái người họ Lục đó nổi thú tính rồi giờ trò với chị thì phải làm sao?*

Rồi cô lại nhìn người đối diện. Anh ăn mặc tao nhã phong độ, làm gì có bóng dáng của một người dễ nổi “thú tính” cơ chứ?

Tường Ly cứ cố ngồi tưởng tượng dáng vẻ của kiểu đàn ông này khi buông thả, hoang dã, kích tình... Vô dụng, không thể tưởng tượng nổi.

“Nếu là vấn đề của thuốc trừ sâu, vậy thì sao chỉ có mình Thai Quốc Cường?” Lục Đông Thâm nhấp một ngụm trà, sau khi đặt tách trà xuống mới bình tĩnh nói.

Tường Ly hiểu ý của anh, lý do của cô vào tai ai cũng trở nên rất kỳ lạ. Giống như cô đang đổ thừa cho khách sạn vậy. Biểu hiện của Lục Đông Thâm cũng đã coi là có nội hàm lắm rồi.

“Nếu tôi không nhầm thì loại thuốc mà khách sạn Skyline sử dụng không phải loại có thể mua rộng rãi trên thị trường. Thành phần gồm có đại bi (hay còn gọi là từ bi xanh), trầm lá dài và một loại thực vật tên là Khiết Xa, mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng rất giống hoa lan. Một số ít người sẽ dị ứng với mùi hương này.”

Lục Đông Thâm yên lặng lắng nghe.

Tường Ly hơi đổ người về phía trước: “Mặc dù nghe có hơi vô lý nhưng nếu muốn chứng minh những lời tôi nói có phải là thật hay không, anh cứ cho kiểm tra thuốc trừ sâu là biết”.

Lục Đông Thâm nhìn cô, ánh mắt như đọng đầy suy nghĩ.

“Anh phải tin tôi.” Tường Ly có phần sốt ruột.

Có lẽ vì nhìn ra sự chân thành trong ánh mắt cô, Lục Đông Thâm bèn ấn điện thoại gọi cho quản gia.

Quản gia phục vụ 24/24 của phòng tổng thống luôn trong trạng thái tinh thần tốt nhất. Sau khi nghe Lục Đông Thâm hỏi xong, quản gia trả lời: “Dạ vâng, tất cả các loại thuốc diệt sâu bọ trong khách sạn đều không mua tràn lan bên ngoài, đều do tổng bộ sắp xếp thống nhất. Bởi vì trong khách sạn có khá nhiều loài cây lạ, các loại thuốc trừ sâu trên thị trường đều có thành phần làm tổn hại tới hoa cỏ. Còn về thành phần của thuốc trừ sâu... Lục tổng, tôi là người ngoài ngành, chuyện này có lẽ chỉ có thể hỏi tư vấn từ phía nhà điều hương hoặc điều chế của tập đoàn thôi ạ”.

“Ai phụ trách việc pha chế?” Lục Đông Thâm hỏi.

Quản gia tỏ ý không biết rõ. Anh ta chẳng qua cũng chỉ là người đi làm thuê, chuyện của tầng lớp quản lý hoàn toàn không nắm được. Lục Đông Thâm cho người đó đi, rồi lại gọi thêm một cuộc điện thoại cho Dương Viễn.

Tin tức về chuyện của Thai Quốc Cường không được lan ra ngoài nên Dương Viễn vẫn chưa biết gì về tính nghiêm trọng của sự việc. Anh ấy còn đang uể oải trong cơn buồn ngủ: “Còn ai vào đây nữa, dĩ nhiên là người yêu của cậu, Trần Du rồi. Bây giờ toàn bộ không gian hít thở của các khách sạn thuộc hệ thống Skyline đều do cô ấy phụ trách, thế nên mấy thứ có mùi ở Skyline Thương Lãng dĩ nhiên cũng qua tay cô ấy cả. Nhà điều chế hương nổi tiếng cơ mà, lại còn có quan hệ ấy với cậu, dĩ nhiên là tôi phải mời cô ấy về kiểm định rồi. Sao hả, lại nhớ cô ấy rồi hay là...”.

Lục Đông Thâm chẳng nói chẳng rằng đã thẳng thừng cúp máy, cắt ngay mấy lời làm nhảm của Dương Viễn. Nhưng vì là máy bàn lại bật loa ngoài để tiện cho Tường Ly nghe toàn bộ câu chuyện, nên từng câu từng chữ Dương Viễn nói cũng đã lọt hết vào tai cô.

Lục Đông Thâm nâng tách trà lên, rất lâu sau mới hắng giọng nói: “Đó là Phó tổng giám đốc của Skyline, Dương Viễn, lúc nghiêm túc thì rất nghiêm túc, một khi thiếu nghiêm túc thì hoàn toàn không đứng đắn”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thời gian bảy ngày có nghĩa là gì?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Làm người yêu của anh chắc cũng nhạt nhẽo lắm...

Thế tức là, anh đang muốn giải thích với cô chuyện gì đó sao? Tường Ly hơi ngơ ngẩn, nhất thời vẫn chưa hiểu ý tứ của anh.

Tiếp sau đó, hai người im lặng phải đến gần nửa phút, bầu không khí có phần kỳ lạ.

“Vây thì...” Tường Ly chỉ mãi nghĩ đến việc chính, cô nhìn đồng hồ: “Hay là anh Lục gọi cho người yêu anh một cuộc để hỏi thử xem? Nếu như việc này do cô ấy phụ trách thì chắc chắn là cô ấy sẽ nắm rõ thành phần thuốc trừ sâu, mặc dù giờ này có nói cũng hơi muộn rồi”.

Cô không khỏi lăm bầm trong lòng. Lúc trước thì có hôn ước với cô Thai Tử Tân, bây giờ lại thêm một cô người yêu họ Trần gì đó. Người đàn ông trước mặt trông thì tưởng lạnh lùng như gió, không ngờ cũng thuộc dạng “bước qua cả bụi hoa”. Nhưng mà kẻ cũng phải, kiểu đàn ông như anh, bên cạnh không thể thiếu phụ nữ được.

Lục Đông Thâm cứ im lặng nhìn cô mãi như thế.

Nhìn đến độ Tường Ly nổi da gà khắp người: “Việc đang gấp mà anh Lục... Người yêu anh ngủ ít đi một lúc chắc không sao đâu”.

Lục Đông Thâm khề thờ dài một tiếng rất khó nghe thấy: “Thôi được”. Anh lên tiếng, có vẻ đang cười, nhưng đằng sau nụ cười lại như cất giấu sự khó xử.

Anh bèn ấn một dãy số, lần này là dùng di động.

Đầu kia nhận máy rất nhanh, việc này khiến Tường Ly khá bất ngờ. Căn phòng quá yên tĩnh, đến nỗi dù đối phương gọi di động, cô vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng mừng rỡ, bắt ngờ của một cô gái: “Đông Thâm?”.

Giọng nói êm ái rất dễ nghe, không cần nhìn cũng biết đó là một cô gái nhẹ nhàng thực nữ.

Lục Đông Thâm đứng dậy, đi tới một chỗ khác, tiếng anh hỏi mơ hồ vọng lại: “Sao vẫn còn chưa ngủ?”.

Tường Ly chết mê chết mệt vì chất giọng này. Giọng Lục Đông Thâm thuộc tông trầm, bình thường cô nghe đã thấy say say lỗ tai, không ngờ khi nói chuyện với người yêu chất giọng lại càng dịu dàng, động lòng.

Cô lăm nhăm tính thời gian, nghĩ bụng: Người yêu đêm hôm gọi điện thoại kiểu gì thì kiểu cũng phải nói chuyện khoảng nửa tiếng. Ai ngờ cô đang chậm rãi thưởng thức tách trà, Lục Đông Thâm đã quay trở lại.

Trước sau chưa đầy năm phút.

“Đã trò chuyện xong rồi hả?” Cô bất ngờ.

“Trò chuyện?” Lục Đông Thâm có vẻ bất mãn với cách dùng từ của cô: “Tôi chỉ hỏi một chút về thành phần thôi mà, cần nhiều thời gian lắm sao? Chính cô nói là việc đang gấp đây”.

“Á? À...” Tường Ly lâm bầm “Làm người yêu của anh chắc cũng nhặt nhều lắm”.

Giọng cô rất thấp nhưng vẫn bị Lục Đông Thâm nghe thấy.

Anh cười: “Cô đã bao giờ làm người yêu của tôi đâu, làm sao biết làm người yêu của tôi sẽ nhặt nhều chứ?”.

Câu này nói ra thì bình thường, nghe vào lại thấy mờ ám, khiến trái tim Tường Ly đột ngột chao đảo như bị ai túm lấy rồi ném lên cao vậy. Chẳng hiểu sao, má cô bỗng hơi nóng.

“À thế... người yêu anh bảo sao?”

Lục Đông Thâm rót trà cho cô: “Cô ấy tên là Trần Du”.

“Vâng, vậy Trần Du nói sao?” Tường Ly lờm anh: Tên là gì mà chẳng là người yêu anh?

Nhưng cô Trần Du đó cũng lợi hại đấy. Có lẽ cô ấy chưa lớn tuổi lắm. Kiểu người thành đạt như Lục Đông Thâm, mắt lúc nào chả dán vào mấy em trẻ trung xinh gái. Vậy mà cô ấy đã có được thành tích này, quả là giỏi.

Việc xử lý không gian hít thở cũng là một phạm trù công việc của một nhà điều chế hương. Sự thực chứng minh, mùi hương liên quan tới ký ức của con người. Một không gian kín, dù là trung tâm thương mại hay khách sạn, nếu mang một mùi hương đặc trưng của riêng mình sẽ càng khiến khách hàng ghi nhớ dài lâu. Càng là những trung tâm thương mại, những nhà hàng hay khách sạn rộng lớn thì lại càng mang một mùi hương đặc trưng của riêng mình. Mùi hương có tính chất quảng bá quan trọng không kém gì một thương hiệu.

Có những loại mùi cực kỳ nhạt nhòa, thậm chí khách hàng hoàn toàn không ngửi thấy, nhưng chỉ cần họ đứng trong không gian đó, họ sẽ cảm thấy vui vẻ, ấm áp, lần sau sẽ có hy vọng quay lại. Đây chính là cảnh giới cao nhất trong việc điều chế hương.

“Thành phần thuốc trừ sâu đúng như lời cô miêu tả, bên trong có Khiết Xa, đại bi và trầm lá dài.” Lục Đông Thâm trở về việc chính: “Có điều, làm sao cô dám chắc trong đó có thành phần khiến Thai Quốc Cường bị dị ứng?”.

“Trong thành phần chủ yếu của Đại bi tổng cộng có 5 loại chất, còn trong Trầm lá dài có 39 loại. Hai loài thực vật này từ lá đến thân đều có thể chiết xuất lấy hương, hoặc sau khi chiết xuất đều có hiệu quả xua đuổi côn trùng và chống thối rữa. Đại bi và Trầm lá dài vì còn có giá trị làm thuốc và giảm đau nên được rất nhiều điều chế hương và các bác sỹ chữa bệnh bằng liệu pháp mùi hương xem trọng, kể cả là trong Đông y. Chúng được sử dụng rộng rãi, cây trồng cũng phổ biến, tính ôn hòa nên gần như sẽ không có ai có phản ứng với hai loại thực vật này, duy chỉ có Khiết Xa.” Tường Ly hơi ngừng lại.

Lục Đông Thâm ngược mắt nhìn cô: “Khiết Xa rất đặc biệt ư?”.

“Đúng vậy.” Tường Ly thành thật trình bày: “Thực tế là, Khiết Xa là một loại thực vật cực kỳ hiếm gặp, đa phần xuất hiện trong sách cổ. Đừng nói là người dân, ngay cả nhiều người chuyên nghiên cứu về thực vật học cũng chưa chắc có cơ hội được nhìn thấy, hoặc có khi nhìn thấy cũng không biết nó là cây gì. Mùi của nó rất nhạt, lá vàng, nở hoa trắng, mùi hương chủ yếu tới từ loài hoa trắng này. Hoa và gân lá sau khi phơi khô sẽ được chưng cất để lấy mùi hương. Nếu phong kín trong hũ bòn vài tháng rồi lấy ra, làm thành hương đàn*, thì mùi thơm thanh nhẹ còn có thể duy trì được hơn một tuần. Loại nước chưng cất từ nó có tác dụng trừ sâu cao nhất”.

☐ Viên có mùi hương.

“Thế nên chỉ vì nó hiếm gặp, cô mới nghi ngờ chính nó dẫn đến dị ứng?”

“Tôi chỉ còn cách dùng phương pháp loại trừ.” Tường Ly nói: “Thành phần của Đại bi và Trầm lá dài đều nằm trong phạm vi mà mọi người đều chấp nhận được, dù có dị ứng cũng không rơi vào tình trạng như Thai Quốc Cường”.

Lục Đông Thâm dựa cơ thể cao lớn vào ghế, nhìn cô: “Tôi cần chứng cứ sát thực”.

“Tôi biết tôi nói thế này cũng chỉ là nói suông.” Tường Ly hít sâu một hơi: “Thật ra muốn kiểm tra rõ ràng việc này không khó. Một là phải kiểm tra tiền sử bệnh dị ứng của Thai Quốc Cường. Hai là tôi biết một thứ khác chế được độc tính của Khiết Xa, nếu dùng xong mà ông ấy tỉnh lại thì hoàn toàn có thể chứng minh ông ấy dị ứng thuốc trừ sâu dẫn đến ngất xỉu”.

“Nói một cách khác, Thai Quốc Cường vẫn phải làm đối tượng thử nghiệm.” Lục Đông Thâm nói trúng vẫn đề.

Tường Ly tỏ rõ thái độ: “Đây là cách duy nhất cho đến thời điểm hiện tại. Tôi biết các anh có năng lực mời một vài chuyên gia tới chẩn đoán, nhưng họ sẽ không gọi ông ấy dậy được đâu”.

Lục Đông Thâm gác tay lên tay vịn sofa, gõ gõ ngón tay vài cái rồi hỏi: “Cô muốn tôi làm gì?”.

“Hãy cho tôi thời gian.”

“Bao lâu?”

“Bảy ngày.”

Lục Đông Thâm nghe xong, khuôn mặt nhuốm chút nghiêm nghị. Anh nhìn cô rất lâu sau mới đồ người, cánh tay đặt trên đùi, hai bàn tay đan vào nhau: “Tuông Ly”.

Trái tim cô chợt run lên.

Từ khi quen biết tới giờ, anh luôn lịch sự gọi cô là “cô Tuông”, chưa bao giờ gọi cả họ lẫn tên cô như vậy. Mà cả thành phố Thương Lăng này, người dám làm vậy với cô cũng chỉ có mình Đàm Diệu Minh.

“Cô muốn tôi cho cô thời gian bảy ngày, cô có biết, thời gian bảy ngày có ý nghĩa gì không?” Ánh mắt Lục Đông Thâm thâm trầm, mạnh mẽ.

Tuông Ly bình tĩnh ung dung: “Có nghĩa rằng danh dự của khách sạn sẽ bị hủy hoại bất cứ lúc nào. Anh em nhà họ Thai khí thế dữ dằn, Thai Quốc Cường ngày nào còn chưa tỉnh, Skyline sẽ gặp nguy cơ niềm tin ngày ấy. Còn anh Lục, anh rất có thể sẽ mất quyền chủ động trong lần khủng hoảng niềm tin này”.

Lục Đông Thâm tiện tay lần tìm một điều thuốc trong bao, rồi đứng dậy đi tới trước cửa sổ. Anh châm thuốc, rít một hơi, trên cửa sổ lập tức sáng lên như vừa có đóa hoa nào bung nở.

Anh chăm chú nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, còn Tuông Ly thì chăm chú nhìn theo bóng lưng anh. Dưới bầu trời đêm, bóng lưng ấy thẳng tắp, cao lớn khác thường. Chỉ có điều, sự trầm mặc của anh khiến lòng cô thấp thỏm không yên...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nữ lừa đảo bụng dạ nham hiểm

Bảy ngày, Tuông Ly, cô nói xem, tôi có nên tin cô hay không?

Rất lâu sau, Lục Đông Thâm mới lên tiếng: “Năm 26 tuổi, tôi đã trù bị suốt nhiều tháng trời, dự định sẽ tiến hành cưỡng chế thu mua một công ty văn hóa giải trí. Đúng đêm trước khi thu mua, ông chủ tịch của công ty đó mãi mê chìm đắm trong vòng tay gái đẹp, vui quên đường về. Ngày hôm sau khi bay về công ty, ông ta mới phát hiện Hội đồng quản trị đã đổi chủ”.

Lục Đông Thâm quay người lại, đi về phía cô, vòng qua sau lưng cô, chống hai tay xuống lưng ghế sofa bên cạnh cô. Anh đồ người xuống, hơi nghiêng mặt, bờ môi mỏng ghé sát vào tai cô: “Chỉ sau một đêm thôi mà giang sơn ông ta vất vả dựng xây đã bị tôi nuốt trọn. Bảy ngày, Tuông Ly, cô nói xem, tôi có nên tin cô hay không?”

Hơi thở của anh quá gần, vừa lạnh vừa ấm, còn xen lẫn mùi thuốc lá thoang thoảng, rót vào tai cô, quán quýt bên cạnh hơi thở của cô. Cô ngồi thẳng lưng, liếc mắt vẫn có thể nhìn thấy bàn tay lớn đang kẹp điều thuốc của anh, cứ thế đặt bên cạnh, một tư thế đủ khiến người ta liên tưởng xa xôi.

“Bảy ngày là thời gian để tôi tìm nguyên liệu.” Cô hiểu ý tứ trong những lời anh nói. Thương trường như chiến trường, thêm một giây hay một phút cũng đều có thể thay đổi trong chớp mắt. Anh cho cô thời gian cũng có nghĩa phải chống đỡ tất cả mọi nguy hiểm. “Bây giờ anh chỉ có thể tin tưởng tôi, không còn sự lựa chọn nào khác.”

Lục Đông Thâm giơ tay ra, xoay mặt cô lại, nắm chặt lấy cằm cô: “Cô đang sợ tôi tìm Đàm Diệu Minh kiểm chuyện”.

Ngữ khí vô cùng khẳng định như đã nói trúng tim đen của cô.

Chính là bàn tay đang cầm thuốc lá. Đầu của nó rất gần khuôn mặt cô, gần tới nỗi cô chỉ cần hơi nghiêng đi một chút là có thể bị chọc một lỗ như tổ ong trên mặt. Động tác này, vừa nguy hiểm lại vừa mê hoặc.

“Phải.” Tuông Ly không muốn vòng vo với anh. Anh tai thính nhất tỉnh, muốn giấu giếm cũng khó: “Nếu tôi không chứng minh được tôi vô tội thì mọi tội lỗi trong chuyện của Thai Quốc Cường sẽ rơi xuống đầu tôi. Tới lúc đó, cho dù anh đại nhân đại lượng không truy cứu thì anh em nhà họ Thai cũng sẽ quyết không bỏ qua. Đàm Diệu Minh sẽ không giương mắt nhìn tôi gặp nạn, thế nên anh ấy sẽ gặp chuyện”.

Cô cảm giác được ngón tay anh dùng sức mạnh hơn một chút, bóp đến nỗi cằm cô hơi đau.

Lát sau, Lục Đông Thâm buông tay, đứng thẳng lên, đề bàn tay lên bả vai cô, buông lời có ý cảnh cáo: “Thế nên, cô muốn tôi tin cô cũng được thôi, hãy

khai báo sự thật về các người trước đấy”.

Anh trở lại, ngồi xuống sofa, nhìn cô có vẻ rất thông dong.

Tường Ly vô thức nâng cao cảnh giác trong lòng. Một dự cảm không lành cứ thế nảy sinh sau câu nói tiếp theo của Lục Đông Thâm.

Anh nói: “Không có lời nhắc nhở của hòa thượng nào cả, tất cả mọi chuyện đều do các người giờ trò, đúng không?”.

Thương Lăng là địa bàn của Đàm Diệu Minh, bao nhiêu năm qua, anh ta phải vượt bằng mọi chông gai mới có được địa vị như bây giờ. Tập đoàn Skyline mạnh mẽ xen vào đã bật một ngọn đèn đỏ rực rỡ cho lợi ích của Đàm Diệu Minh. Thế là, dù các loại âm mưu ùn ùn kéo tới. Thậm chí dưới sức ảnh hưởng của Đàm Diệu Minh, có một đạo quan hệ giữa Skyline Thương Lăng và chính quyền còn rất căng thẳng. Có thể thấy, thế lực của anh ta tại thành phố này không hề nhỏ.

Chính quyền địa phương có lòng muốn lập thành tích khi còn đương nhiệm, có thể thu hút vốn đầu tư nước ngoài dĩ nhiên là một chuyện tốt. Nhưng nếu tất cả người dân địa phương đều phản đối thì đây chắc chắn phải là một dự án tệ hại. Thế nên, ngay khi Skyline may mắn được tiếp tục thúc đẩy tiến độ công trình, Đàm Diệu Minh đã đánh vào suy nghĩ của người dân.

Truyền thuyết về cầu Cửu Tử của Thương Lăng là sự thật, đây là quy định mà tất cả người dân Thương Lăng đều biết và tuân thủ. Đà Trúc tự cũng thực sự tồn tại, nghe nói trong chùa đích thực có một vị cao tăng tên Thích Chân. Nhưng qua điều tra của Lục Đông Thâm sau này, vị cao tăng Thích Chân kia chưa bao giờ xuống núi cả, càng không hề đến địa điểm xây khách sạn để nói rằng nơi này chắn cửa Quỷ môn quan. Thế nên hoàn toàn không có cái gọi là lời nhắc nhở.

Việc đồn thổi bức Giang sơn đồ trong Skyline Thương Lăng có ma khiến cho một vị khách trong khách sạn trúng tà là việc xảy ra sau khi Lục Đông Thâm vừa tiếp quản việc kinh doanh của tập đoàn Skyline tại thị trường Trung Quốc không lâu. Liên quan đến tình hình của Thương Lăng, trước đó người phụ trách bên này đã từng báo cáo lên tổng bộ tập đoàn Skyline, chủ yếu nhấn mạnh việc Đàm Diệu Minh là miếng xương khó gặm nhường nào, gây ra trở ngại lớn đến đâu. Bây giờ, Thái Quốc Cường vừa gặp chuyện đã bị đồn thổi, lan truyền khắp mọi nơi, lại dễ dàng phát hiện được Tường Ly trong CCTV, rõ ràng Đàm Diệu Minh đã chuẩn bị sẵn tất cả.

“Lợi dụng lòng tin của người dân, đánh vào khách sạn rồi sau đó lại lấy thân phận một phù thủy tới trị bệnh, chẳng qua là muốn xác thực lời đồn về chuyện Thái Quốc Cường trúng tà.” Lục Đông Thâm rướn người gạt tàn thuốc, nhìn cô như cười như không: “Nếu tôi suy tính không sai thì có lẽ các bài báo ngày mai đều đã bị các người mua hết. Tiêu đề đặt thế nào vậy? Nói tôi nghe xem, tôi làm tham mưu cho”.

Ngữ khí của anh nhẹ nhàng như mây gió nhưng từng câu từng chữ lại như lưỡi dao rạch tất cả những suy tính lúc trước của cô và Đàm Diệu Minh ra. Lưỡi dao lướt qua không để lại dấu vết nhưng vẫn khiến người ta nhìn thấy dòng máu tươi đầm đìa chảy.

Cảm giác này chưa bao giờ tồi tệ như thế, giống như bị bắt lột trần bắt đứng trước đám đông, mọi chuyện riêng tư đều bị bại lộ trước mặt người ta. Tuy rằng Tường Ly đã sớm biết rõ Lục Đông Thâm chưa bao giờ là một con dê ngoan hiền. Trong cuộc chiến này, kiểu gì anh cũng phải lật ngược tình thế một lần, nhưng cảm giác bị người ta té tát vạch trần này vẫn khiến cả người cô rệu rã bất lực.

“Chắc là bản thân phòng quan hệ của Skyline cũng đã sớm chuẩn bị bài báo cho ngày mai rồi.” Đã đến nước này, có che giấu thêm cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Tường Ly thẳng thừng thừa nhận: “Thật ra cả anh và tôi đều biết rõ mục đích của nhau. Tôi muốn lợi dụng anh để chứng thực khách sạn có ma, không thể giữ lại. Còn anh muốn lợi dụng tôi để tuyên bố pháp sư đã trừ tà thành công, tiền đồ của khách sạn vô cùng rộng mở. Chẳng qua chúng ta chỉ đưa xem ai nhanh chân hơn ai mà thôi”.

Đây là một cuộc chiến ngầm ngầm nhưng quá rõ ràng, thế nên cả hai ắt hẳn đều đã đọc thấu suy nghĩ trong lòng nhau.

“Nhưng, chuyện Thái Quốc Cường hôn mê đúng là nằm ngoài dự liệu của tôi.” Tường Ly lại bổ sung thêm một câu.

Khói thuốc vẩn vơ trên từng ngón tay Lục Đông Thâm, lúc có lúc không, giống như nụ cười bên khóe mắt anh vậy: “Làm sao tôi biết được đó không phải là một âm mưu khác của cô?”.

“Anh không biết được ư? Cũng giống như việc anh đoán ra tôi phải chữa thành công cho Thái Quốc Cường thì mới có thể định tội cho khách sạn này vậy.” Tường Ly không vòng vèo che giấu, ngữ khí cũng có phần kích động.

Lục Đông Thâm ngắm cô qua làn khói trắng. Khuôn mặt cô đẹp một cách tinh tế, màu lông mày đậm nhạt vừa phải, vừa đủ để tôn lên khuôn mặt trắng trẻo to bằng bàn tay đó của cô. Cô chỉ cần khẽ nhún mày là lại mang một dáng vẻ phong tình khác.

Có những cô gái sở hữu khuôn mặt xinh đẹp, lại có những cô gái không chỉ xinh đẹp mà còn có một trái tim nhanh nhẹn, hoạt bát. Tường Ly là mẫu thứ hai, thế nên cô không đơn giản, càng không thể coi thường.

“Chuyện Thái Quốc Cường trúng tà rồi cuộc là thế nào?”

Tường Ly nghe ra ngữ khí của anh không phải là nghi ngờ, càng không phải xin chỉ giáo, mà là chất vấn, hơn nữa còn là kiểu đứng cao cao tại thượng nhìn xuống mà hỏi. Bình thường, người nào dám ăn nói với cô như vậy, cô đã giơ chân đá thẳng, còn bồi thêm một câu: “Đ.m!”, nhưng trong tình thế này, cô không được quyền ương bướng sinh sự.

Ngày nào chưa chứng minh được việc Thái Quốc Cường ngất xỉu không liên quan đến cô thì cô và Đàm Diệu Minh còn không được yên ngày đó. Mặc dù người ta nói “Đất có thổ công, sông có hà bá”, nhưng Lục Đông Thâm đằng sau lại là cả một tập đoàn nước ngoài. Hai bên mà giằng co đánh nhau

thật, chẳng ai có lợi.

“Trên núi Thiên Chu ở Thương Lăng có một loài cây dây leo gọi là Hương mê, mùa xuân hạ lá cây um tùm không có gì đặc biệt, nhưng mùa thu đông khi lá ngả vàng sẽ có độc tính. Lấy mùi hương tỏa ra từ chất độc của gân lá có thể khiến đồng tử rời rạc, tinh thần hoảng loạn và sinh ra ảo giác, nhưng độc tính và khả năng tấn công chưa lớn bằng loài cây *Atropa belladonna* (cà độc dược) nên chưa đến mức mất mạng.” Tường Ly kể lại đầu đuôi câu chuyện: “Dịch hương lấy ra từ gân lá của Hương mê rất yếu, người thường không ngửi thấy, nhưng ưu thế vượt trội hơn cà độc dược là hương thơm giữ được lâu. Vì vậy, trên giá trang trí bên dưới Giang sơn đồ đã bị tôi tẩm Hương mê, chỉ cần khi mùi hương phát tán có người dừng chân ở đó lâu hơn bình thường là sẽ trúng chiêu. Vừa hay lúc đó Thái Quốc Cường lại có hứng thú với Giang sơn đồ. Thế nên coi như ông ta đen đủi. Nội dung ảo giác mà Hương mê gây ra là có thể dẫn dắt, đây cũng là lý do vì sao ông ta luôn nhấn mạnh việc trong Giang sơn đồ có ma. Ông ta nghe nhiều thì sẽ càng tin tưởng và cảm giác thấy mình thực sự gặp ma”.

“Cô gây ảo giác?” Lục Đông Thâm nhìn cô với vẻ nực cười: “Cô đúng là nữ lừa đảo bụng dạ thâm hiểm”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Câu hỏi cuối cùng

Chỉ có tôi mới tìm được thôi, người khác không tìm thay được, hơn nữa không ai được đi theo hết

Nghe xong, Tường Ly sốt sắng, lập tức thanh minh cho danh dự của mình: “Tôi biết anh đang nghĩ gì, anh cho rằng rất nhiều người ở Thương Lăng tới tìm tôi khám bệnh đều là do tôi cố tình hại họ từ trước ư? Tôi chưa bao giờ lấy mùi hương ra để làm hại ai. Khi họ tới tìm tôi, trong người họ đang thật sự có bệnh tật”.

Nhưng việc chiết xuất mùi hương hay chữa bệnh bằng mùi hương dầu sao cũng là vấn đề thuộc lĩnh vực chuyên ngành, cô cũng không thể nào giải thích tỉ mỉ với tất cả những bệnh nhân tìm tới cô, cô không có nhiều sức đến thế mà đối phương cũng không thể hiểu hết được, thế nên chỉ bằng cứ dùng túi thơm đại diện. Trong thành cổ, đa số mọi người cũng chỉ đau đầu cảm sốt, nếu là bệnh nghiêm trọng đã được đưa thẳng tới bệnh viện rồi. Vì thế, túi thơm của cô cũng chỉ là những liệu pháp mùi hương thông thường.

Đây vẫn là chủ ý của Đàm Diệu Minh. Sử dụng túi thơm sẽ khiến người dân không nảy sinh nghi ngờ.

“Phải, cô chỉ từng dùng mùi hương để hại tôi thôi.” Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật.

Tường Ly háng giọng một cách thiếu tự nhiên. Cô đâu gì cũng là một cô gái biết tiến biết lùi. Sự thật đúng là lần đầu gặp mặt, cô đã lợi dụng mùi hương để hại anh.

“Mùi hương tương sinh tương khắc, làm sao cô biết nên dùng mùi gì cho ai và vào lúc nào?” Đây là việc Lục Đông Thâm không thể hiểu.

Tường Ly không giấu gì anh: “Mùi hương trên cơ thể con người giống như một chiếc máy dự báo, bất cứ lúc nào cũng có thể phản ánh bệnh tật, dù là bệnh tật về tâm lý thì cuối cùng cũng sẽ chuyển hóa thành bệnh tật về sinh lý và thể hiện ra ngoài bằng mùi hương mà thôi.” Nói tới đây, cô khịt khịt mũi: “Có trách thì trách tôi có cái mũi quá nhạy cảm, có thể ngửi được những mùi mà người bình thường không ngửi được, thế nên dễ dàng phán đoán ra một người có mắc bệnh hay không, mắc bệnh gì và nên sử dụng loại mùi nào để tiến hành trị liệu”.

Giống như Tang Ni lúc trước uống trộm rượu té đồng, mặc dù đã qua một đêm nhưng men rượu trong cơ thể vẫn còn ngấm vào da thịt và tỏa ra trong hơi thở. Có những người không nhạy cảm với chất men cuối, nhưng Tang Ni lại thuộc nhóm người nhạy cảm. Mà trước cửa “Thần tiên ẩm” quanh năm lưu lại mùi hương, Tang Ni có phản ứng là chuyện rất bình thường.

Túi thơm sử dụng cho Tang Ni được tạo thành từ ổi, hợp hoan và hương thảo, kết hợp với loại gỗ kỳ hộc cô lấy về từ núi Thiên Chu. Những loại hoa cỏ này đều có tác dụng chống dị ứng, giải rượu, bảo vệ gan, thanh lọc máu, khi thông qua phổi tràn vào cơ thể lại càng có hiệu quả cao hơn. Những túi thơm kiểu này cô làm không ít, đều được giữ kín trong chiếc trống da dê được nhỏ sáp nến cố định. Người trong thành cổ thích uống rượu, thế nên túi thơm giải rượu càng trở nên quan trọng.

Nhưng trong túi thơm cô dành cho Tường Tiểu Thiên thì chỉ có cát không. Thăng bé đâu có bệnh tật gì, chỉ là cô muốn cảnh cáo nó mà thôi.

Việc để Tang Ni quỳ tới hoàng hôn cũng là một việc làm có suy nghĩ. Con trai dương khí thịnh. Khi đứng ở nơi có ánh sáng sẽ càng thanh lọc được tốt những bụi bặm trong cơ thể, đây cũng là một phương pháp trị liệu. Ngược lại Tường Tiểu Thiên thì có hơi đen đủi một chút, cùng lắm chỉ là bầu bạn cùng.

Lục Đông Thâm nghe xong những lời này, bèn nói một câu nghe có vẻ ngợi khen: “Tường Ly, cô lợi hại lắm, dùng tài năng ông trời cho mình để đối phó với tôi, cô cũng thật coi trọng tôi”.

Cô bị những câu nói của anh sỉ nhục tới mức gần như muốn chửi bậy. Nhưng Tường Ly vẫn nhẫn nhịn, cúi gầm, không thèm nhìn anh.

Lục Đông Thâm thấy cô không còn vẻ ương bướng kiêu hãnh thường ngày mà cúi đầu, gò má còn hơi ửng hồng, chẳng hiểu sao vừa tức vừa buồn cười. Anh bỗng dừng cảm thấy tâm lý của mình có hơi kỳ quặc. Nếu là người khác ráp tâm hãm hại kiểu này, anh sẽ dồn đối phương vào đường sống không bằng chết.

“Mấy thứ giả ma giả quỷ trong phòng Thai Quốc Cường mấy phần là thật, mấy phần là giả?” Anh hơi nghiêm giọng.

Tường Ly rất thức thời, lập tức ngồi thẳng, ngẩng đầu lên: “Ba phần thật, bảy phần giả”.

Thấy Lục Đông Thâm nhú mày, cô lại giải thích ngay: “Hương mê tuy độc tính giữ lâu nhưng có khắc tính của riêng mình, gọi là cây gỗ Mê tủy, cũng là loài cây mà Hương mê thường xuyên sống bám gửi. Mê tủy phát triển vào mùa xuân hạ, ngủ vào mùa thu đông, khiến cho Hương mê cũng vì vậy mà có độc theo mùa. Thế nên, túi thơm của Thai Quốc Cường bên trong có lá và hương của cây Mê tủy. Mùi hương trong lò được hun lên chính là hương Đặc hà có tác dụng an thần và hương Đại bi có tác dụng tị khối, được hái trước khi có tuyết mùa đông, gán lá được tách ra, phơi khô, làm nhuyễn thành bột hoặc đập dập để dùng. Đầu tiên cho Thai Quốc Cường uống nước mật ong là để thanh lọc đường ruột, sau đó lại uống nước lá Đại tang có tác dụng tạo cảm giác no bụng, có lợi cho việc làm ông ta tỉnh táo đầu óc”.

Nói tới đây, cô khẽ thở dài: “Túi thơm không được dính nước là phòng trường hợp mùi hương tan biến, thường xuyên để trước ngực là tiện cho việc hô hấp. Trong trường hợp không nặng thì khoảng ba ngày là có thể giải quyết xong mọi chuyện. Đương nhiên, hai ngày đầu tiên khá quan trọng, Thai Quốc Cường không được ngửi bất kỳ mùi hương nào khác. Đây cũng là nguyên do tôi quát Tường Tiểu Thiên. Bất Thai Quốc Cường chạy vòng quanh hồ là muốn ông ta tăng cường sự trao đổi chất. Đốt túi thơm đi chỉ vì không muốn tạo thêm rắc rối, còn lại... đều là giả”.

Cái gì mà chu sa tiết gà, dây đỏ cột chuông đều là mấy trò che tai bịt mắt người khác.

Lục Đông Thâm vân vê điều thuốc trên tay, dựa người vào ghế, cứ thế nhìn Tường Ly, ánh sáng trong đôi mắt anh khiến người ta không thể nắm bắt được.

Tường Ly thở hắt ra một hơi thờ ơ bịch bịch nơi lồng ngực rồi tiếp tục nhấn mạnh: “Có gì, biết gì tôi đã nói hết cả rồi”.

“Cô còn sự lựa chọn nào khác không?” Lục Đông Thâm hỏi ngược lại.

Tường Ly im bặt.

Tách trà trước mặt đã nguội, Lục Đông Thâm lại đổ thêm nước nóng rồi hỏi: “Cho cô thời gian bảy ngày, cô định tìm nguyên liệu gì?”.

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Vào Kỳ Thần, lên Phù Tiên”.

Lục Đông Thâm đang rót trà chợt khựng lại, hỏi lại cô có phần không chắc chắn: “Núi Kỳ Thần, hồ Phù Tiên?”.

“Phải.”

Anh để ấm trà sang một bên, có vẻ như đang suy nghĩ về câu nói của cô.

Tuy anh mới tới Thương Lăng chưa lâu, nhưng cũng hiểu biết kha khá về văn hóa và phong tục nơi đây. Hồ Phù Tiên dĩ nhiên không cần nói nhiều, bao năm qua xảy ra quá nhiều chuyện kỳ dị. Nghe nói dưới đó là cả một thành cổ đã ngàn năm tuổi, nhưng vị trí cụ thể thì không ai biết.

Diện tích rừng phủ xanh ở Thương Lăng thuộc top đầu trên cả nước, điều này bắt nguồn từ việc có nhiều mạch núi ngầm. Giống như núi Thiên Chu mà cô nói tới chính là đại biểu cho vô số ngọn núi, nhiều cây cỏ chim muông. Mà lễ tế Đông hàng năm của Thương Lăng cũng được tổ chức ở đó.

Trong số rất nhiều ngọn núi ấy, thần bí và kỳ quái nhất phải kể đến núi Kỳ Thần.

Có truyền thuyết kể rằng ngọn núi ấy mới là Côn Luân trong *Sơn Hải Kinh*, nơi ngự trị của các vị thần thượng cổ. Dù là *Sơn hải kinh* hay *Hoài nam tử* thì cũng đều miêu tả rằng nơi ấy xuất hiện những loại thú và chim kỳ dị, những loài hoa cỏ hiếm có khó tìm, có vực sâu muôn trượng, có sườn núi chênh vênh, có khu rừng đi mãi không hết, có mỏ khoáng sản sâu vô biên. Tất cả những miêu tả đó đều trùng khớp với thực tế của núi Kỳ Thần.

Không ai muốn tới nơi đó, vì núi cao vực sâu hiểm trở vượt qua cảnh giới thử thách của con người, cộng thêm khí hậu thay đổi thất thường, người bản địa kể lại mặt còn biến sắc.

Tường Ly nói một hồi miệng có hơi khô. Thấy anh để tách trà sang bên, cô rất tự giác tự rót cho mình rồi uống cạn: “Nếu Thai Quốc Cường dị ứng với Khiết xa thì tôi chỉ có thể thử dùng một loại phấn hồng hương* trong ký sự ghi chép, trong số đó cần tìm một con thú nhỏ trên núi Kỳ Thần và một con cá trắng dưới hồ Phù Tiên”.

□*Một loại hương khi đốt lên có thể giúp ta thấy vong linh người đã khuất.*

“Viết hết những nguyên liệu cô cần ra, tôi sẽ sai người đi tìm.”

Tường Ly lắc đầu: “Chỉ có tôi mới tìm được thôi, người khác không tìm thay được, hơn nữa không ai được đi theo hết”.

Lục Đông Thâm nhú mày: “Không được”.

Tường Ly bật cười: “Anh Lục, anh sợ tôi chạy hay đang quan tâm đến tôi vậy?” Không đợi anh trả lời, cô lại rót trà rồi uống ừng ực: “Nếu sợ tôi chạy thì anh cứ giữ Tiểu Thiên lại khách sạn, cùng lắm thì còn có Đàm gia làm con tin; Còn nếu anh lo cho tôi thì khỏi cần đi, một là bị tên gian thương như anh mong nhớ đêm ngày chẳng hay ho gì, hai là tôi võ công cao cường lên rừng xuống biển chẳng nề hà chỗ nào. Nếu có gặp thần thượng cổ thật tôi sẽ bắt sống nộp lại cho nhà nước, quá tốt”.

Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối không dân đôi mày ra, hoàn toàn khác biệt với khuôn mặt hờn hờ của cô. Anh nói: “Cô thật sự cho rằng cô bảo vệ được Đàm Diệu Minh?”.

Ngữ khí nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa một sát khí giữa những kẻ tranh giành nhau miếng lợi. Tường Ly dĩ nhiên hiểu ý của anh, cô tỏ thái độ kiên quyết: “Tôi phải cố gắng hết sức, không được cũng phải được”.

Lục Đông Thâm mím chặt môi lại, thái độ rất nghiêm nghị, một lúc sau mới lên tiếng: “Tôi hỏi cô một câu cuối cùng”.

Tường Ly bỗng dung hơi căng thẳng.

Anh nhìn cô chằm chằm: “Cô rốt cuộc là ai?”.

Tường Ly sững người, đến khi đôi mắt chỉ còn lại một màu u ám, cô mới nhẹ nhàng trả lời: “Tường Ly, tôi là Tường Ly...”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Một nỗi sợ hãi như sống ngay trong cốt tủy

Mùi hương nhạt mà nhẹ nhàng ấy trở thành một bàn tay ấm áp, cùng với động tác rít vào nhà ra như đang từ từ vỗ về sự bức bối và bất an của cô.

Dương Viễn làm việc rất gọn ghẽ, nhanh chóng, ngay hôm sau, các vị chuyên gia đã ngồi chuyên cơ khẩn trương có mặt tại bệnh viện trung tâm thành phố Thương Lãng. Đây đều là các chuyên gia tới từ các trung tâm điều trị uy tín tại các đô thị loại 1 như Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, thậm chí còn có người là chuyên gia quốc tế.

Trong khoảng thời gian này, Thái Tử Tân cũng chuyển tình hình của Thai Quốc Cường sang Pháp, đồng thời tìm một số chuyên gia nước ngoài tiến hành hội chẩn từ xa.

Nhưng Tường Ly nói đại mà trúng.

Dù là chuyên gia Trung Quốc hay chuyên gia nước ngoài, sau khi xem xong tất cả báo cáo kiểm tra cũng như tình trạng lâm sàng của Thai Quốc Cường thì đều lần lượt lắc đầu, tỏ ý chưa bao giờ bắt gặp một hiện tượng như vậy.

Thứ gọi là “Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí” chính là khi Thái Tử Tân đang sốt ruột như kiến bò chảo lửa, trên mạng bỗng nhiên bùng nổ tin tức Thai Quốc Cường đang ở tại khách sạn Skyline Thương Lãng đột ngột hôn mê bất tỉnh!

Tin tức ấy nhất thời như một quả ngư lôi chìm dưới mặt nước sâu, làm bùng nổ cả giới kinh doanh.

Vì trước đó, chuyện Thai Quốc Cường bị trúng tà liên tục được chìm xuống. Bên ngoài tuy có nghe đồn Skyline Thương Lãng có ma, nhưng những thông tin chi tiết bên trong thì không ai rõ ràng. Nên nguồn tin kia xuất hiện ngay lúc này đã khiến họ lật lại câu chuyện của Thai Quốc Cường từ đầu đến cuối, các tình tiết còn được đào bới sâu hơn showbiz, mức độ âm ỉ nghĩ cũng đủ biết.

Tin tức bùng nổ quá đột ngột, khiến cả hai gia đình Thai, Lục đều không kịp trở tay. Khi họ bắt đầu đưa ra những biện pháp xử lý thì những đề tài xung quanh trên mạng xã hội đã lan tràn khắp nơi rồi.

Các tờ báo giấy có liên quan cũng tranh nhau đưa tin đăng bài, đưa ra vô vàn ý kiến.

Lời đồn trên mạng thì đủ hình đủ kiểu. Có người cho rằng đây là một cuộc chiến ngầm giữa hai nhà Thai Lục, ai bảo hai tập đoàn lớn đều đồng thời nhắm vào Thương Lãng chứ? Cũng có người cho rằng khách sạn Skyline Thương Lãng mắc vào một tà ma quá dữ, đến cả một pháp sư nổi tiếng đình đám như vậy mà cũng không giải quyết được. Thế là từ đây, các loại tin đồn về Thương Lãng lại tiếp tục được thêu dệt, bói móc lại một lần nữa. Còn có một nguồn ý kiến khác thì nghĩ: Gì mà trúng tà với không trúng tà, chỉ có “trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi”, và họ đều đang phân tích xem ai mới là “ngư ông” chiến thắng cuối cùng.

Sau khi tin tức bị đồn ra ngoài, cả hai gia đình Thai, Lục đều đồng thời chịu liên lụy, Hội đồng quản trị nhìn nhau bằng ánh mắt dè chừng, thị trường cổ phiếu cũng theo đó mà chao đảo. Thái Tử Tân ra lệnh cho phòng quan hệ ngoại giao phải ngăn chặn được chủ đề này. Nhưng rõ ràng là cô chưa hiểu lắm về thị trường mạng xã hội Trung Quốc, càng không ngờ rằng sức lan tỏa của các thông tin mạng lại nhanh và dữ dội đến như vậy, tin tức được chia đi theo nhiều đường và với một phạm vi rộng lớn. Vấn đề không những không được giải quyết, ngược lại càng trầm trọng hơn.

Không còn cách nào khác, cô phải gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm, tuy trong lòng có cảm giác không vui nhưng ngữ khí vẫn khá mềm mỏng.

Thật ra cho dù cô không gọi điện thoại, Lục Đông Thâm cũng không hề rảnh. Sau khi nắm được tình hình, anh đã đòi lại tất cả các việc quan trọng, ngay lập tức lệnh cho Cảnh Ninh khởi động các phương án khẩn cấp giải quyết khủng hoảng truyền thông, đầu tiên là dùng tiền đánh vào các trang báo chủ lực, nơi nào xóa được bài thì phải xóa bằng sạch, nếu không thể lập tức dẫn dắt dư luận thì phải lấy một đề tài khác để xoay chuyển hướng chú ý.

Cứ như vậy cũng gắng gượng được tới phiên giao dịch cổ phiếu cuối cùng trong ngày.

Cổ phiếu của tập đoàn Trường Thịnh giảm 0.2%, cổ phiếu của tập đoàn Lục Môn giảm 0,1%, tổn thất không hề ít, nhưng chí ít vẫn chưa thua sạch.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là ngày đầu tiên mà thôi.

Di động của Lục Đông Thâm chưa nghỉ phút nào, máy bàn trong phòng làm việc lại càng réo rất dữ dội hơn. Có cuộc gọi có Cảnh Ninh đỡ lời, nhưng đối mặt với những lời nghi ngờ của Hội đồng quản trị Lục Môn, Lục Đông Thâm vẫn phải trả lời trực tiếp.

Còn Thai Từ Tân tức trực ở bệnh viện cũng không dễ dàng hơn. Áp lực đến từ khắp các phía không ngừng gia tăng. Có những phóng viên báo nhỏ không gặp được Lục Đông Thâm thì đến thẳng bệnh viện bao vây anh em nhà họ Thai. Thai Nghiệp Dương và Thai Nghiệp Phàm lại càng không dám rời khỏi bệnh viện nửa bước, chỉ sợ một giây phút không chú ý sẽ bị báo chí tóm được.

Thai Nghiệp Phàm điên ruột, chửi Tường Ly liên hồi. Anh ta nghi ngờ chuyện này chắc chắn có liên quan tới Tường Ly và Đàm Diệu Minh.

Lục Đông Thâm cử thêm một số vệ sỹ tới cho Thai Từ Tân, bảo vệ cô tránh tai mắt của truyền thông, ngồi một chiếc xe bảy chỗ về thẳng khách sạn. Anh kê lại cho Thai Từ Tân nghe suy đoán và suy nghĩ của Tường Ly, đồng thời tỏ thái độ vấn đề thực sự xuất phát từ khách sạn, mọi tổn thất của nhà họ Thai anh sẽ có chịu trách nhiệm.

Thai Từ Tân nghe xong, bèn nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm bằng ánh mắt kỳ lạ. Cô hỏi anh: “Anh mất công để một đối thủ cạnh tranh mưu mô chước quỷ về đây chỉ để chứng minh vấn đề xuất phát từ phía anh? Lục Đông Thâm, anh muốn về hưu non hay bị ai mê hoặc rồi?”.

Lục Đông Thâm đáp: “Việc quan trọng nhất bây giờ là phải giúp bố em tỉnh lại”.

“Em tuyệt đối có căn cứ để tin rằng việc bố em hôn mê có liên quan tới Tường Ly, em sẽ kiện cô ta ra tòa theo đúng trình tự pháp luật.” Thái độ của Thai Từ Tân rất kiên quyết: “Đây là chuyện quá rõ ràng. Cả hai gia đình đều gặp tai họa, ai là kẻ được lợi ở giữa? Lẽ nào anh không nhìn ra?”.

“Trừ phi em không muốn bố em tỉnh lại.”

Thai Từ Tân nhìn anh, tâm trạng phức tạp: “Lục Đông Thâm, em thấy anh bị điên rồi. Anh tin tưởng cô ta đến vậy sao?”.

Tin tưởng cô ư?

Lục Đông Thâm rất lâu không thể trả lời...

□□□

Đối với hai nhà Thai Lục, hôm nay như một trận chiến.

Còn đối với Tường Ly, đêm nay chỉ mới bắt đầu. Trước khi chưa có được câu trả lời chắc chắn từ phía Lục Đông Thâm, cô quyết định nghỉ ngơi dưỡng sức. Dù sao thì cô có cảm giác chuyển lên rừng xuống biển này chắc chắn phải đi rồi.

Điều kiện đầu tiên là phải ngủ một giấc thật ngon.

Cô thoải mái ngâm người trong bồn tắm rải hoa tươi, rồi chăm sóc da mặt. Khi cô quay lại giường ngủ thì cũng đã 10 rưỡi tối, mở bừa máy tính lên mới biết cuộc chiến tranh luận trên mạng ngày hôm nay.

Cô giật mình, khi kiểm tra điện thoại thì quả nhiên có mấy cuộc gọi nhờ của Đàm Diệu Minh.

Cô lập tức gọi lại cho anh, chuông vừa kêu đầu kia đã bắt máy ngay.

“Sao giờ em mới gọi lại?” Giọng Đàm Diệu Minh trầm thấp, nhưng xen lẫn chút lo lắng.

“Điện thoại em để im lặng.”

Đàm Diệu Minh cũng không có ý trách cứ cô, anh nói: “Chuyện của Thai Quốc Cường em đừng nhúng tay vào, tin tức hôm nay ầm ĩ xôn xao khắp nơi, anh không mong em bị dính líu”.

Tường Ly buột miệng hỏi: “Anh đăng tin hả?”.

Đầu kia thờ dãi: “Sao có thể là anh chứ? Làm vậy khác nào dồn em vào vòng khốn đốn?”.

Tường Ly nghĩ lại thấy cũng đúng: “Đúng thế, sao có thể là anh chứ, em hỏi câu ngu ngốc thật”.

“Dọn đồ đi, anh đến khách sạn ngay đây, đón em về.”

Tường Ly hơi sững người, cô lập tức nói: “Không được, em không thể đi được”.

“Tường Ly!”

“Em biết là anh lo cho em, nhưng Đàm gia à, anh phải tin em, chuyện này em bắt buộc phải điều tra rõ ràng.”

Đàm Diệu Minh chột im lặng.

“Anh hiểu em mà, một khi đã quyết định là sẽ không thay đổi.” Tường Ly nói.

Cô quá hiểu Đàm Diệu Minh, giống như anh hiểu rõ về cô vậy. Cuối cùng, Đàm Diệu Minh cũng chỉ còn cách chiều theo cô. Về việc này, cô rất cảm kích anh. Bao năm qua, phàm là những chuyện cô không muốn làm, anh đều chiều cô, chưa bao giờ tỏ thái độ cưỡng ép khiến cô phải làm trái ý mình.

Chính vì như vậy, Đàm Diệu Minh mới càng là người đáng để cô bảo vệ và trân trọng.

Nói chuyện xong, cũng đã hơn 11 giờ.

Ngoài cửa sổ trời tối đen, sắc trời không rõ ràng, bốn chữ “đèn hoa rực rỡ” cũng trở thành một câu miêu tả không thực tế.

Tường Ly bỗng cảm thấy lồng ngực bí bách. Đọc những bài báo trên mạng, cô bỗng dưng thấy khó chịu vô cớ.

Và còn dâng lên một nỗi sợ hãi.

Đây là nỗi sợ hãi vẫn luôn sống trong cốt tủy cô, một khi nó có dấu hiệu thức tỉnh, nó sẽ trở thành ngàn vạn những sợi tơ mảnh không chế ngự tạng và xương cốt của cô, khiến cô như trở thành một con rối bị treo dây vậy, không được tự do, đau đớn lan tràn khắp cơ thể.

Phải, cô hiểu quá rõ sức ép của dư luận.

Những lời bàn tán đồn đại lan khắp trời ấy sẽ trở thành từng lưỡi dao sắc bén cứa vào trái tim cô.

Đêm nay chắc chắn lại là một đêm mất ngủ.

Cô rút một liều thuốc từ trong chiếc hộp đen ra, châm lên.

Mùi hương nhạt mà nhẹ nhàng ấy trở thành một bàn tay ấm áp, cùng với động tác rít vào nhả ra như đang từ từ vỗ về sự bức bối và bất an của cô.

Chuông cửa đột ngột vang lên đúng lúc này.

Tay cô chột run lên, hơn nửa đoạn tàn thuốc rơi xuống đất. Tường Ly gơ tay gạt tàn thuốc qua một bên rồi dập tắt đầu lọc vào gạt tàn, đứng dậy ra mở cửa.

Hóa ra là Lục Đông Thâm...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lẽ nào anh thật sự có suy nghĩ đen tối với “gia” đây?

Mùi hương này gợi nhớ đến một mùi hương nằm trong sâu ký ức của anh, giống, mà lại không giống.

Anh đứng ngoài cửa, áo vest vắt trên khuỷu tay, mặc áo sơ mi trắng, quần Âu đen, một kiểu phong cách không thể đơn giản hơn nhưng khoác lên cơ thể cao lớn, trời chập của anh lại tôn lên một nét rất quý phái và cũng rất sạch sẽ.

Chỉ có điều, khuôn mặt anh nhuốm màu mệt mỏi.

Trên áo sơ mi phảng phất mùi thuốc lá, có lẽ anh đã xử lý công việc suốt cả ngày.

Tường Ly không ngờ anh lại tới phòng lúc nửa đêm nửa hôm thế này, nên nhất thời có phần ngỡ ngàng. Cô giữ chặt cửa, đứng yên đó.

“Không mời tôi vào à?” Lục Đông Thâm lên tiếng.

Vào một buổi tối như thế này, khi chất giọng trầm ấm dày dặn của anh lọt vào tai, Tường Ly bỗng cảm giác mình có phần bị mê hoặc. Nhưng đầu óc cô tỉnh táo hơn bao giờ hết, lập tức ôm chặt lấy ngực, nhũn mảy: “Cực kỳ không tiện, tôi đang đau dạ dày đây, e là không có sức cùng anh ngồi bên lò sưởi, trò chuyện thâu đêm”.

Ngoài kia các tin đồn đang rộ trời, sự xuất hiện của anh chắc chắn không có gì tốt đẹp. Vấn đề mấu chốt là bản thân cô còn chưa làm rõ ràng được nguồn cơn của mọi chuyện.

Lục Đông Thâm đứng ngoài cửa nhìn khuôn mặt nhẵn tít thò lò của cô, vô cùng bình tĩnh nói: “Vây vừa hay, tôi sẽ đưa cô tới bệnh viện, tiện thể nói chuyện với cô về việc ngày hôm nay”.

“Bỗng nhiên tôi lại không thấy đau dạ dày nữa rồi.” Tường Ly lập tức đứng thẳng lưng.

“Vây thì tốt.” Dứt lời, Lục Đông Thâm cứ thế đi thẳng vào trong.

Tường Ly giương mắt nhìn anh đường hoàng bước vào phòng. Cửa vừa đóng, anh đã nghiêm nhiên biến khách thành chủ, ngồi ngay xuống sofa.

Người đến có vẻ không có ý đồ tốt, nhưng nửa đêm rồi còn xông vào phòng người ta, e rằng không lịch sự cho lắm.

Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh, khoanh chân lại, bắt đầu cướp lời trước: “Anh Lục này, đây đúng là khách sạn của anh, nhưng căn phòng này hiện tại do tôi ở, anh làm vậy không phù hợp lắm thì phải?”.

“Có gì không phù hợp?” Lục Đông Thâm tự động rót một cốc nước.

Tường Ly nhìn anh chăm chăm, cười khẩy: “Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ. Hay là anh thấy tôi xinh đẹp, định giờ trò hả?”.

Lục Đông Thâm nuốt nửa thì sặc nước. Anh đặt cốc nước xuống, kinh ngạc nhìn cô.

Cô không mặc chiếc áo ngủ thông nhất trong khách sạn mà mặc đồ của mình, một bộ quần áo ngủ màu xanh ngọc, trông có vẻ như là một màu đơn giản, nhưng những ai da đen mặc khó mà đẹp được. Làn da cô rất đẹp, chẳng biết là quần áo làm tôn nước da trắng trẻo lên hay chính nước da đã khiến bộ quần áo thêm sạch sẽ.

Kiểu dáng tuy truyền thống nhưng thiết kế lại vừa vặn đến hoàn hảo. Cô có một phần xương hõm vai tuyệt đẹp, độ lõm giống như vàng trắng khuyết, mái tóc dài xõa xuống, khóa hõm vai lại một cách hững hờ, quả thực mê người.

Có điều, loại con gái vừa tự nghĩ mình đẹp lại vừa thẳng thắn như cô anh đúng là mới gặp lần đầu.

Tường Ly thấy anh không nói gì lại cứ nhìn mình chăm chăm, trong lòng bắt đầu nổi gai ốc: “Này, này, này, lẽ nào anh thật sự có ý đồ đen tối với bốn gia? Đúng là anh cao to lực lưỡng, nhưng cũng đừng tưởng tôi đánh không lại anh”.

“Một cô gái xinh xắn, đừng có cả ngày treo mấy chữ đánh đánh giết giết bên miệng.” Lục Đông Thâm uống một ngụm nước. Nước này không mùi không vị, thế nên anh uống vào miệng cũng nhạt nhẽo như thế.

Anh chợt nhớ lại cuộc điện thoại chiều nay của Dương Viễn. Tay Dương Viễn đó nói năng cũng không khách khí chút nào.

“Việc tin tức bị lộ ra ngoài không loại trừ khả năng do Đàm Diệu Minh thực hiện, chưa biết chừng anh ta có chỗ dựa đang đắc ý ấy chứ. Cả cái cô tên Tường Ly đó cũng không đáng tin đâu. Dầu gì cô ta cũng là người phụ nữ của Đàm Diệu Minh. Mọi việc cô ta làm, mọi suy nghĩ của cô ta chắc chắn là một lòng hướng về Đàm Diệu Minh, giống như năm đó vì muốn bảo vệ địa bàn của Đàm Diệu Minh, cô ta đã đánh cho những kẻ tới gây chuyện người gây xương thì gãy xương, kẻ nhập viện thì nhập viện đấy thôi. Nếu không phải vì có tình cảm với anh ta, liệu cô ta có liều mạng như vậy không?”

Cuối cùng, Dương Viễn còn rất lăm lăm, nhắc nhở thêm một câu: “Tôi nhìn anh rồi, cô Tường Ly đó không phải xinh đẹp bình thường đâu, không biết đại thiếu gia ‘lạnh như núi’ của chúng ta có qua được ải mỹ nhân không. Cậu mà muốn bắt cả hai tay thì tôi lại yên tâm chứ cậu mà bị mê hoặc thật thì mới đáng lo”.

Dương Viễn nói như một câu vè, nhưng anh nghe vẫn hiểu.

Dĩ nhiên Tường Ly không biết trong vài giây ngắn ngủi ấy, trong đầu anh đã có nhiều suy nghĩ đến thế. Cô háng giọng: “Con người tôi rất nói lý lẽ. Ai không động vào tôi, tôi không động vào họ. Còn ai động vào tôi, tôi dám nhô cổ tận gốc”.

Đúng lúc đang nói háng, thì cô nhìn thấy Lục Đông Thâm cầm bao thuốc lá màu đen bằng kim loại trên bàn lên. Còn chưa kịp ngăn lại, anh đã tự động mở nắp ra.

Bên trong vẫn còn tám điều thuốc, nhân tiện, bức ảnh trên nắp hộp cũng đã đập vào mắt anh.

“Anh quá đáng rồi đó.” Tường Ly không vui, vươn tay giật lại.

Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật: “Cô còn hút thuốc cơ à?”.

“Không được à?” Tường Ly bực bội, nhưng khó chịu nhất là anh đã nhìn thấy bức ảnh.

Lục Đông Thâm không nói gì đến chuyện bức ảnh. Anh gơ tay về phía cô: “Thuốc lá tôi để trong phòng làm việc rồi, cho tôi một điếu”.

“Của tôi là thuốc lá nữ.”

“Thì thoảng thử chút cũng không tệ.”

“Thuốc lá của tôi đắt lắm đó!” Tường Ly không định cho anh.

Quan trọng hơn là cô vẫn đang thăm dò dụng ý của anh khi vào đây. Người này từ lúc ngồi xuống đến giờ vẫn chưa nói vào việc chính, thật kỳ quặc.

Nhưng Lục Đông Thâm vẫn rất kiên nhẫn. Anh rút ví, lấy ra mấy tờ tiền đặt lên bàn: “Mua một điếu thuốc của cô chắc được chứ?”.

Ai lại đi có thù với tiền?

Mấy tờ tiền trên mặt bàn một giây sau đã bị Tường Ly thu lại. Cô rút một điếu thuốc ra, rồi khước khước trước mặt anh: “Giá tiền một điếu”.

Điếu thuốc được châm lên.

Khói thuốc vẩn vút, hương thơm thanh thanh tràn vào phổi. Mùi hương này, độc nhất vô nhị, giống như mùi hương ngấm trên quần áo cô đêm nay, và mùi hương còn sót lại đêm đó.

Thì ra đều có liên quan đến loại thuốc này.

Mùi hương này gợi nhớ đến một mùi hương nằm trong sâu ký ức của anh, giống, mà lại không giống.

“Loại thuốc này cũng được làm đặc biệt à?” Anh hỏi.

Tường Ly nhìn điếu thuốc dài và mảnh nằm giữa ngón tay gầy của anh, cứ cảm thấy trông rất không hài hòa. Cô vớ lấy chiếc gối dựa, ôm vào lòng, rồi chống cằm lên gối: “Việc tự điều chế thuốc lá không phải đặc quyền của người trong lòng anh. Là cô gái tên Trần Du đó phải không? Tôi nhìn ra được, cô ấy rất yêu anh”.

“Mùi của loại thuốc này thơm hơn, tươi mát, nhã nhặn, khiến người ta cảm thấy yên lòng.” Lục Đông Thâm như đã trả lời câu hỏi của cô lại như chưa trả lời gì cả.

Tường Ly không ngẩng đầu, chỉ uể oải đáp: “Dĩ nhiên rồi, nguyên liệu không mua được ngoài thị trường đâu”.

“Thế nên, nguyên liệu của Thai Quốc Cường cô cũng bắt buộc phải tìm được.” Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc.

Tường Ly ngẩng phắt đầu lên. Tới rồi, tới rồi, cuối cùng cũng nói tới vấn đề chính rồi.

“Anh đồng ý cho tôi thời gian rồi?”

“Giống như cô nói, tôi còn sự lựa chọn nào khác sao?” Lục Đông Thâm chậm rãi nói.

“Tôi cứ tưởng...”

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói, ngược mắt lên nhìn cô: “Cô tưởng tôi tới tìm cô để tính sổ, vì chuyện ngày hôm nay?”.

“Anh tin là không phải do chúng tôi làm hả?” Tường Ly hỏi.

Lục Đông Thâm cười khẩy: “Không tin”.

Tường Ly sững người.

“Nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi, bây giờ tôi chỉ có thể tìm cách giải quyết.”

Không tin cô nhưng vẫn phải tới nhờ cô giúp đỡ, kiểu người gì vậy?

“Anh không sợ tôi chạy mất à?”

“Thế nên tôi thu nhận đề nghị của cô.” Lục Đông Thâm cười khê: “Giữ Tường Tiểu Thiên lại đây. Bảy ngày nữa cô không quay về được thì Tường Tiểu Thiên sẽ gặp xui xẻo, mà còn là xui xẻo nghiêm trọng nữa”.

Tường Ly chưa kịp hoàn hồn đã suýt phun ra máu. Lúc đó chẳng qua cô chỉ muốn cố gắng chứng minh sự trong sạch của mình thôi, không ngờ gã này lại

làm thật. Nếu để Tường Tiểu Thiên biết cô bán đứng nó, chắc chắn nó sẽ buồn lắm.

Nhưng cô cũng quả thực đã được lĩnh giáo sự sắc bén và tàn nhẫn ẩn đằng sau vẻ lặng lẽ và nói cười nhẹ nhàng của anh.

“Anh yên tâm, cho dù tôi liệt nửa người, có phải bỏ tôi cũng quyết bỏ về bằng được.”

“Được.” Lục Đông Thâm nhanh chóng hút hết điều thuốc lá nữ kia. Anh dập tắt rồi đứng lên: “Cô cần gì cứ nói thẳng với Cảnh Ninh, tôi đã có lời trước với cô ấy rồi”.

Suy nghĩ cũng thật chu toàn. Tường Ly hậm hực, quăng gối sang một bên, đứng dậy tiễn anh ra cửa...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đúng là điên mới tin một kẻ lừa đảo giang hồ

Xét về mức độ chuyên nghiệp, ai có thể so được với Vệ Bạc Tôn và Quý Phi?

Nơi cửa phòng tối tăm, không bật đèn, chỉ mượn được chút ánh sáng từ phòng khách hắt ra, rồi rơi xuống sống lưng thẳng tắp của Lục Đông Thâm, tạo thành những bóng sáng mờ mờ ảo ảo.

Cô đang định mở cửa tiễn anh đi, thì anh đột ngột dừng bước rồi quay người lại nhìn cô.

Với ánh sáng này, cô chỉ nhìn được xoáy sâu trong đôi mắt anh, không còn vẻ thoải mái ban nãy, thậm chí còn có phần nặng nề.

Anh lên tiếng: “Nếu không chữa khỏi được cho Thái Quốc Cường, cô chắc chắn sẽ dính vào vụ kiện tụng với nhà họ Thái. Tường Ly, cô chắc chắn nhất định phải đi sao?”.

Thuyết phục được Thái Từ Tân để Tường Ly rời khỏi đây không phải là chuyện dễ dàng. Khi chưa có chứng cứ nào xác thực, cô ấy sẽ không chịu tin rằng Tường Ly vô tội. Nếu Tường Ly thất bại, người nhà họ Thái chắc chắn sẽ điên cuồng cắn ngược.

Tường Ly có phần không hiểu mục đích của Lục Đông Thâm khi nói những lời này: “Nếu là như vậy, chẳng phải anh may mắn lắm sao? Khách sạn của các anh sẽ không phải chịu trách nhiệm”.

Lục Đông Thâm khẽ nhủ mày, ánh mắt có phần khó xử: “Tuy rằng không gian xảo không làm kinh doanh, nhưng tôi vẫn chưa đến mức bắt một cô gái chịu trách nhiệm thay tôi.” Dứt lời, anh mở cửa ra.

“Ấy...”

Anh quay đầu.

“À thì... cảm ơn anh.” Tường Ly lên tiếng có phần thiếu tự nhiên.

Trong cuộc chiến dư luận này, không ai có thể là người chiến thắng. Bản thân cô gánh theo sự uy hiếp của hai nhà Thái Lục, nhưng ngay cả Lục Đông Thâm cũng làm sao có thể rút lui an toàn? Bây giờ anh cho cô thời gian, cũng có nghĩa là chặn đỡ mọi áp lực để bảo vệ chu toàn cho cô. Chỉ ít thì bảy ngày tới, cô sẽ được an toàn, cũng không cần quan tâm anh rốt cuộc còn dự tính gì.

Lục Đông Thâm có lẽ không ngờ rằng cô sẽ cảm ơn nên hơi sững người, lát sau anh nói: “Hành trình của cô tôi sẽ giữ bí mật với bên ngoài. Bản thân cô cũng đừng rầm rộ quá, đề phòng vạn nhất”.

“Tôi đâu có ngốc.” Tường Ly tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại nhen nhóm một sự khác lạ. Không cần biết anh có mục đích gì, cách làm này thực sự là một sự suy nghĩ chu đáo hết mức.

Không thấy anh động dậy gì.

Cô ngẩng đầu, quan sát anh với vẻ khó hiểu: “Còn gì cần dặn dò sao?”.

“Không có gì.” Lục Đông Thâm khẽ thở dài, cuối cùng nhẹ nhàng nói: “An toàn trở về nhé, tôi đợi cô”.

□□□

Hôm sau lại là một ngày khải chiến.

Phát ngôn của một số tờ báo chính thống đúng là đã đẹp yên được rồi, nhưng vẫn còn một số nguồn tin nhỏ lẻ khác xuất hiện, khí thế hùng hổ không hề thua kém gì các tờ báo lớn.

Có điều, hướng quan tâm của dư luận lại quay về chuyện khách sạn có ma, đại khái vẫn nói “có thờ có thiêng, có kiêng có lành”. Lại có rất nhiều dân mạng liên tục nói rằng vụ trùng tà lần này rất nghiêm trọng. Nếu khách sạn tiếp tục không có biện pháp phòng tránh nào, có thể còn ảnh hưởng tới khu vực xung quanh.

Về lý mà nói, mấy thông tin về giới kinh doanh kiểu này có ầm ĩ đến đâu cũng không thể khiến cư dân mạng chú ý được. Nhưng duy chỉ có chuyện lần này lại dính thêm tình tiết ma quỷ, trùng tà, rất hợp với tâm lý hóng chuyện của những người nhàn rỗi, nên trong một thời gian ngắn, độ hot của nó chưa giảm cũng là hết sức bình thường.

Tình hình của nhà họ Thai cũng không tốt hơn là bao. Tuy rằng họ là phía bị hại, nhưng việc một Chủ tịch tập đoàn Trường Thịnh như Thai Quốc Cường lần đùng ra bất tỉnh nhân sự cũng không khác gì cả tập đoàn mất đi người quan trọng nhất. Tuy rằng người ngoài xã hội không mấy quan tâm đến chuyện nhà họ Thai, nhưng trong giới thì lại đồn đại xôn xao. Hội đồng quản trị lại sốt ruột, một ngày gọi mấy lần tới cho Thai Từ Tân.

Thai Từ Tân không phải là một đóa hoa trong lồng kính, dĩ nhiên hiểu được tâm trạng của các cổ đông đang ngày ngày ngồi trên những chiếc ghế da tại Hội đồng quản trị, chỉ có điều cô không hiểu vì sao Hội đồng quản trị ở nước ngoài xa xôi lại nắm rõ từng chân tơ kẽ tóc những chuyện ở đây như vậy. Về sau qua điều tra mới được biết thì ra là do hai ông anh trai của mình, lợi dụng quyền lực trong công ty hứa hẹn với các cổ đông không ít lợi ích. Thế là, mọi đòn phản ngược lại của họ đều dồn cả xuống đầu Thai Từ Tân.

Thai Từ Tân lạnh lùng, nhưng, đây đích thực mới là tác phong làm việc của người nhà họ Thai.

Các топ chuyên gia lần lượt đến rồi lại lần lượt đi, tất cả đều bó tay trước tình trạng của Thai Quốc Cường.

Lục Đông Thâm tiếp tục cử không ít vệ sỹ tới cho anh em họ Thai, tiện cho họ đi ra đi vào. Sau khi đỡ xong áp lực từ phía tổng bộ Lục Môn, anh cũng tới bệnh viện xem tình hình của Thai Quốc Cường.

“Anh có biết Vệ Bạc Tôn không?”

Trong phòng nghỉ của bệnh viện, Thai Từ Tân một mình dựa vào tay vịn sofa, nhìn Lục Đông Thâm và hỏi.

“Nhà tạo hương được tập đoàn nhà em thuê về với mức lương cao ngất ngưỡng.” Lục Đông Thâm bận rộn cả ngày, đến tận hoàng hôn mới thả lỏng được một chút, cũng tiện thể giải cứu một Thai Từ Tân đã bị các cổ đông xoay vần cả ngày ra ngoài.

Vệ Bạc Tôn cũng giống như Quý Phi, đều là những nhà tạo hương đứng hàng đầu trong ngành, một người làm việc tại Trường Thịnh, một người ăn lương của Lục Môn. Trong đó, Vệ Bạc Tôn là hội trưởng của Hiệp hội văn thuật* và Quý Phi là hội phó. Về chuyên ngành tạo hương, năng lực của hai người họ không thể phân ai trên ai dưới.

**Hiệp hội những người biết sử dụng mùi hương một cách chuyên nghiệp, thành thạo như những nhà ảo thuật.*

“Vào lúc này, em lại lựa chọn tin tưởng Tường Ly không phải là một kẻ lừa đảo, mặc dù ngay Vệ Bạc Tôn cũng cảm thấy lý do Tường Ly đưa ra thật nực cười.” Thai Từ Tân day day huyệt thái dương, khẽ cười tỏ vẻ khó xử: “Phải, chắc chắn là em bị điên rồi mới đi tin một kẻ lừa đảo giang hồ như thế”.

Xét về mức độ chuyên nghiệp, ai có thể so được với Vệ Bạc Tôn và Quý Phi?

Thật ra đây đều là những đạo lý mà Thai Từ Tân, thậm chí là Lục Đông Thâm đều hiểu rõ.

Bản thân Lục Đông Thâm cũng từng hỏi Quý Phi về tình hình của Thai Quốc Cường. Quý Phi đã khẳng định vô cùng chắc chắn rằng vấn đề không thể do thuốc trừ sâu được. Tuy rằng Khiết xa là mùi hương hiếm gặp, nhưng thành phần pha chế thuốc của Trần Du đã từng được nộp lên tổng bộ. Thông qua quá trình chiết xuất hóa nghiệm của Quý Phi, xác nhận đặc trưng ôn hòa của Khiết xa nên mới phê chuẩn cho đồng ý sử dụng Khiết xa.

Còn về loại “phân hồn hương” mà Tường Ly nói, Quý Phi càng cho rằng vô vẩn, tỏ ý chưa từng nghe qua tên loại hương đó.

Nói một cách khác, dù là Vệ Bạc Tôn hay Quý Phi thì đều nhất loạt phủ nhận việc thuốc trừ sâu khiến Thai Quốc Cường hôn mê. Thế nên, tất cả mọi trách nhiệm đều không thuộc về khách sạn, mà nằm trên người Tường Ly.

Lục Đông Thâm châm một liều thuốc, giây phút khói thuốc vẩn vút, anh vô tình nhớ lại liều thuốc nữ tôi hôm qua, mùi hương của nó dường như vẫn còn phảng phất đâu đây.

“Em thế nào?” Anh không tiếp tục chủ đề liên quan tới Tường Ly nữa.

Thai Từ Tân cũng không phải người thích nhai đi nhai lại một đề tài. Cô hít sâu một hơi, rồi lại nhẹ nhàng thở ra: “Chưa chết thì vẫn gắng gượng được”.

Thật ra cô có cả một bụng tâm sự muốn trút ra. Nhưng thực tế là ngồi trên vị trí này cũng đồng nghĩa với việc cô không thể tìm được người để trút bầu tâm sự.

Duy chỉ có Lục Đông Thâm.

Cô rất muốn kể lẻ với anh tâm trạng bị các cổ đông chen tới sắp ngạt thở của mình hai ngày qua, thậm chí rất muốn được khóc trước mặt anh. Nhưng một người kiêu hãnh như cô, chính vì đối phương là Lục Đông Thâm nên cô mới càng ôm chút tự trọng không đáng đồng nào đó để gượng cười bước tiếp.

Sau khi Thai Tử Tân đi khỏi, Cảnh Ninh gõ cửa bước vào. Sau khi báo cáo tình hình dư luận cho đến lúc này, cô ấy nói: “Ý của phòng quan hệ ngoại giao là muốn khẩn trương điều chỉnh kế sách đối phó”.

Lục Đông Thâm dựa lưng vào sofa, suy nghĩ.

Cảnh Ninh không biết anh đang nghĩ gì. Rất lâu sau không thấy anh cho chỉ thị, cô ấy nhẹ nhàng gọi: “Lục tổng?”.

“Được.” Anh khẽ đáp.

Sau khi có được câu trả lời, Cảnh Ninh cũng không quấy rầy anh thêm, cô ấy lặng lẽ lùi ra ngoài.

Lục Đông Thâm đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, nhìn những tòa nhà cao thấp khác nhau bên ngoài kia, một lần nữa chìm vào suy tư. Rất lâu sau, anh mới cầm di động lên, gọi vào một số.

Đầu kia bắt máy rất nhanh.

Anh nói: “Đương Viễn, tiếp theo đây hãy làm theo những gì tôi dặn”.

~Hết chương 28~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Một bó hoa thiên điều

Phòng ICU lần này được tiếp đón hai người đàn ông “khuyh sắc khuyh thành” như vậy, mọi người không điên mới lạ.

Khi trời nhá nhem tối, Đàm Diệu Minh đã tới.

Khí thể không hề nhỏ, rầm rộ dừng hẳn lên tới hơn hai mươi người. Người nào người nấy đều mặc quần Âu áo vest, không thua kém gì đội ngũ vệ sỹ Lục Đông Thâm cử tới bệnh viện.

Đàm Diệu Minh ăn mặc rất thoải mái, áo khoác mỏng màu trắng, quần dài, nổi bật về phong độ giữa cả đám người, cộng thêm một thân hình cao to lại càng ưa nhìn hơn.

Anh ôm theo một bó hoa rất to, vừa định bước vào phòng ICU thì bị đám vệ sỹ trong bệnh viện cản lại.

Ngay sau đó, đám thuộc hạ phía sau đã lập tức có những hành động ngăn chặn những người vệ sỹ kia. Hai bên có vẻ như định độ sức. Đàm Diệu Minh phóng một ánh mắt qua: “Lịch sự một chút, chúng ta tới đây để thăm người bệnh đây”.

Bấy giờ đám thuộc hạ mới buông bàn tay đang lôi kéo vệ sỹ ra.

Các y tá trong phòng ICU lao đi thông báo, tức tốc mang thông tin Đàm gia tới thăm truyền đi khắp bệnh viện. Lần này thì hay rồi, không chỉ có cả đám phóng viên đang túc trực ngay trước cửa bệnh viện mà trên cả hành lang thông tới phòng ICU cũng có các bác sỹ và y tá bu đầy.

Thứ nhất, mọi người đã sớm nghe ngóng loáng thoáng rằng mấy hôm nay có vị tổng giám đốc họ Lục ra vào phòng ICU, nhưng vì có vệ sỹ bảo vệ nên các bác sỹ và nhân viên y tế khoa ngoại đều không thể nhìn được diện mạo thật của người ấy. Nhưng từng có bác sỹ được diện kiến ở khoảng cách gần đã trở về miêu tả bằng thái độ cực kỳ kích động, nói rằng chỉ cần nhìn từ xa đã nhìn trái tim đập rộn ràng, nhìn gần thì càng đẹp trai đến tột đỉnh.

Thứ hai, Đàm gia cũng là một nhân vật truyền kỳ tại thành phố Thương Lăng. Mọi người ai cũng kính trọng gọi anh một tiếng “Đàm gia”. Thế nên ai cũng muốn tiếp cận. Quan trọng hơn cả là tất cả mọi người đều biết danh Đàm Diệu Minh là một “soái ca” phong độ ngời ngời. Phòng ICU lần này được tiếp đón hai người đàn ông “khuyh sắc khuyh thành” như vậy, mọi người không điên mới lạ.

Trước cửa có cả người của Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh canh gác, những người được ra vào chỉ có thể là các bác sỹ trực phòng ICU.

Hai anh em trai nhà họ Thai không có mặt ở bệnh viện, nên người trực tiếp đón Đàm Diệu Minh chỉ có Thai Tử Tân. Cảnh Ninh trong lúc ra ngoài gọi điện thoại đã vô tình bắt gặp cảnh này, trong lòng dâng lên một dự cảm không ổn, vội vàng quay lại phòng nghỉ tìm Lục Đông Thâm.

Khi Thai Tử Tân bước vào phòng bệnh, vừa hay nhìn thấy bó hoa Đàm Diệu Minh mang tới đã được đặt trên bàn. Đó là một bó hoa rất lớn, có điều

không hề may mắn: Hoa thiên điều.

Loài hoa dùng để viếng người đã khuất.

Người đến không có ý đồ tốt đẹp.

Nếu chân thành muốn tới thăm bệnh, ai lại mang theo một bó hoa thiên điều chứ?

Từ ngày bắt đầu tiếp xúc với việc làm ăn đến nay, sóng gió to nhỏ gì Thai Từ Tân coi như cũng đã từng gặp qua. Một cô gái, đứng trong thế giới tàn sát của đàn ông, cùng đàn ông giành từng miếng ăn, vốn dĩ đã thuộc về nhóm những kẻ yếu thế hơn. Cô có được thành tích như hôm nay, có thể khiến giới thương nhân thừa nhận địa vị của mình cũng là nhờ từng ngày gắng gượng, giấu lên vai của những người đàn ông đã chìm xuống cát bùn mà tiến.

Thế nên, những người tìm tới cửa gây chuyện như Đàm Diệu Minh cô đã gặp quá nhiều, không đến mức phải sợ hãi. Nếu đối phương không phải Đàm Diệu Minh, chắc chắn cô sẽ lập tức sai vệ sỹ “tiễn” ra ngoài.

Nhưng người đó lại là Đàm Diệu Minh.

Đất Thương Lãng này là địa bàn của anh ta, trong thế giới của anh ta không có cái gọi là tranh đấu một cách văn minh. Cô không hay giao lưu qua lại với những người trên giang hồ, dĩ nhiên phải thận trọng hơn ba phần.

Hoa thiên điều, chính là lời dẫn dắt mà Đàm Diệu Minh dành cho cô.

Dù có phần nộ cũng phải cố mà nhịn.

“Anh Đàm thật có lòng.” Cô đứng trước cửa phòng bệnh, lẳng lặng cuộn chặt tay lại.

Đằng sau lưng cô là Tàn Dịch, tài xế kiêm vệ sỹ luôn theo sát bên cạnh cô, người đã đi theo cô từ năm cô mười tám tuổi, mới đó đã mười năm rồi. Sau khi nhìn thấy bó hoa thiên điều đó, anh ấy nhú mào, vừa định tiến lên thì Thai Từ Tân đã hiểu ý ngay, lập tức giơ tay ngăn cản.

Đàm Diệu Minh nghe thấy động tĩnh bèn quay người lại.

Lần đầu tiên nhìn thấy Đàm Diệu Minh, Thai Từ Tân đã hơi sững người. Trước kia cô đã từng xem ảnh của anh ta, nhưng khi được gặp người thật, lại càng cảm thấy anh ta ôn hòa vô hại hơn. Khuôn mặt tuấn tú vô cùng, nhìn thế nào cũng không giống một người đã từng lăn lộn trên giang hồ nhiều năm.

Người thuộc hạ bên cạnh bê ghế ra cho Đàm Diệu Minh. Anh ngồi xuống, dáng vẻ hoàn toàn không giống như khách đến chơi. Anh quan sát Thai Từ Tân một lượt từ trên xuống dưới.

Lạnh lùng, cao ngạo, xinh đẹp, lại có chút học thức và quý phái của một tiểu thư con nhà danh giá, đôi mắt đen lầy, ánh mắt trong sáng kiên định, trông có vẻ chưa nhiều tuổi, nhưng trên người lại toát ra một khí khái không thua kém gì đàn ông.

“Cô chính là Thai Từ Tân?” Anh khẽ mỉm cười: “Ngay cả Lục Đông Thâm cũng phải kính trọng gọi tôi một tiếng Đàm gia đấy”.

Thai Từ Tân dĩ nhiên nghe hiểu ý tứ trong câu nói của anh, cô sửa lại: “Chào Đàm gia”.

Đàm Diệu Minh tươi cười quay đầu nhìn Thai Quốc Cường nằm trên giường: “Tình hình của Thai tổng xem ra không ổn chút nào”.

“Cảm ơn Đàm gia đã lo lắng”

“Lo lắng thì không dám nói.” Đàm Diệu Minh không hề nể mặt Thai Từ Tân: “Tôi chính là muốn đến xem Thai Quốc Cường đã chết chưa đấy”.

Thai Từ Tân giận dữ khựng lại giây lát. Tàn Dịch không chịu nổi, bước lên: “Sao anh có thể ăn nói như thế chứ?”.

“Mẹ kiếp, mày là cái thá gì! Đàm gia chúng tao muốn nói gì thì nói, mày quản được hả!” Thuộc hạ của Đàm Diệu Minh cũng thẳng thừng nghênh đón, ngữ khí ngang tàng vô cùng.

Tàn Dịch dĩ nhiên không thể để cho Thai Từ Tân phải nuốt cục tức vào trong, nghiêm mặt lại: “Muốn gây chuyện phải không?”.

“Gây chuyện đó, muốn đánh nhau đó, tới đây, xem ai sợ ai?” Đối phương cũng không hề khách khí: “Mẹ kiếp, tao cho mày ngậm máu đấy, có tin không?”.

Tàn Dịch không phải là một người dễ dọa dẫm, anh ấy đang định lấy nắm đấm chơi lại đối phương thì nghe thấy một giọng nói vang lên ngoài cửa: “Căn phòng này mà đổ máu thật thì hơi cho đám phóng viên ngoài kia quá rồi”.

Những người đứng trước cửa chủ động nhường một lối đi.

Là Lục Đông Thâm

Anh đứng đó, tay rút túi quần, dáng vẻ nhàn nhã nhưng thần thái thì nghiêm nghị. Đằng sau lưng anh không có vệ sỹ, chỉ có một Cảnh Ninh và một

Tường Tiểu Thiên vốn dĩ đã đi ăn cơm rồi, nghe phong thanh lại vội vàng chạy tới, đang thở hồng hộc.

Tay thuộc hạ kia buột miệng: “Mẹ thẳng nào nói...”.

“Tề Cương.” Đàm Diệu Minh quát lên một tiếng: “Không được hỗn với Lục tổng”.

Tề Cương nhìn lại cho kỹ, bấy giờ mới phát hiện là Lục Đông Thâm tới, lập tức im bặt. Mặc dù ở đây Đàm gia là lớn nhất, nhưng người khiến Đàm gia nể mặt vài phần cũng không thể đắc tội.

Khuôn mặt phần nộ và căng thẳng của Thái Tử Tân hoàn toàn tan biến sau sự xuất hiện của Lục Đông Thâm. Hoặc có lẽ cô cảm thấy, vào lúc này, cho dù chỉ nghe thấy giọng anh thôi, cô cũng tràn đầy năng lượng.

Lục Đông Thâm bước vào.

Người vẫn luôn nỗ lực trên thương trường dĩ nhiên sẽ luyện được một đôi mắt “hỏa nhãn kim tinh”. Tuy rằng vệ sỹ của hai gia đình Thái Lục trong bệnh viện đều không ít, nhưng người của Đàm Diệu Minh có thể nói là lực lưỡng, vạm vỡ, mang theo cả mùi máu đến đây. Mấy người nhuộm mùi gang hồ kiêu này, khi đánh giết cũng hoàn toàn không quan tâm tới tính mạng.

Anh liếc nhìn bó hoa trên mặt bàn, bấy giờ mới hiểu nguyên nhân xuất hiện sắc mặt trắng nhợt của Thái Tử Tân. Anh cười: “Đàm gia tới đây với khí thế hoành tráng quá, làm mấy cô gái sợ hãi là không nên”.

“Tôi tới tìm anh đây.” Đàm Diệu Minh nói thẳng.

Lục Đông Thâm gợn tay: “Vậy Đàm gia, xin mời”.

□□□

Phòng nghỉ của bệnh viện trở thành trọng địa của trận chiến, ngoài cửa có người của Lục Đông Thâm, cũng có người của Đàm Diệu Minh canh gác, đứng thành hai hàng đối diện nhau, chấp tay sau lưng, ai nấy mặt mày đều như đang sẵn sàng chiến đấu.

Thái Tử Tân nhìn về hướng phòng nghỉ, mấy lần định tiến lên nhưng đều bị người của hai bên chặn lại. Cô đứng dựa vào cửa sổ, tuy rằng ngoài mặt không thể hiện gì nhiều nhưng trong lòng thì đang sôi xịch xịch như kiến bò miệng chảo. Đàm Diệu Minh trông rất âm u bất định, chính tà khó phân biệt. Tình hình trong phòng nghỉ rốt cuộc như thế nào không thể đoán định được. Cô rất lo lắng cho Lục Đông Thâm...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tưởng gia đã gán em ở đây rồi

Chị ấy nói với em, nếu bảy ngày sau chị ấy không quay về được thì không được phép cứ bất kỳ ai đi tìm chị ấy, cứ coi như chị ấy đã bội tín bội nghĩa bỏ đi, ung dung tự tại sống một cuộc sống khác rồi...

Trong phòng nghỉ, bầu không khí cũng không hầm hầm như những gì người đứng bên ngoài tưởng tượng, nhưng đích thực là tồn tại những con sóng ngầm trào dâng mãnh liệt. Ngay cả một Tường Tiểu Thiên dù có phóng khoáng bất cần đến thế nào cũng có thể cảm nhận được.

Cậu là người duy nhất được theo Đàm Diệu Minh cùng vào phòng nghỉ, cũng sẽ là người duy nhất sắp tới đây được chứng kiến toàn bộ câu chuyện trong phòng.

Cậu đã sớm vái một lượt tất cả các vị thần tiên mà mình biết từ nhỏ cho tới lớn, chỉ lo một trong hai người ngồi đây mà làm to chuyện thì cả hai bang phái sẽ lao vào đổ máu với nhau.

Cậu không phải người nhát chết sợ trách nhiệm, chỉ cảm thấy hiện tại không có Tường Ly ở đây, nếu cả Đàm Diệu Minh lại xảy ra chuyện gì thì cậu thật chẳng biết ăn nói với Tường Ly ra sao.

Con người của cậu đảo qua đảo lại, lướt từ khuôn mặt Đàm Diệu Minh sang tới Lục Đông Thâm. Hai người họ trông vẫn rất bình thản. Lục Đông Thâm là người thế nào thì Tường Tiểu Thiên chưa hiểu rõ nhưng cậu hiểu Đàm Diệu Minh, tới đây với khí thế rầm rộ như thế này để tìm một người chắc chắn không thể chỉ đơn giản là muốn tâm sự, chứng tỏ trong lòng Đàm gia đang đề nén một ngọn lửa.

Cậu chủ động làm chân sai vặt, nhiệt tình, khăn trương pha trà rót nước mời Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh, chính là hy vọng hai vị có chuyện gì cũng phải hết sức bình tĩnh.

Bên kia vẫn còn đang đun nước sôi, bên này Đàm Diệu Minh đã vào thẳng vấn đề. So với sự ôn hòa nhẹ nhàng lúc nãy khi ở ngoài, sắc mặt Đàm gia lúc này không được tốt cho lắm.

“Lục tổng, là vấn đề của khách sạn các anh, vì cứ gì lại kéo Tường Ly xuống nước?”

Lục Đông Thâm ngồi đối diện Đàm Diệu Minh: “Là vấn đề của khách sạn hay là vấn đề của các người, tất cả đều chưa thể kết luận ngay lúc này”.

Đàm Diệu Minh cười khẩy: “Nếu Tường Ly muốn hại người nào thì Thái Quốc Cường sẽ không chỉ đơn giản là bị bất tỉnh nhân sự đâu”.

“Xem ra anh rất hiểu cô ấy nhỉ.” Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc, nhẹ nhàng nói.

“Tôi hiểu cô ấy hơn bất kỳ người nào.” Đàm Diệu Minh nhìn anh, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Thế nên, một khi cô ấy đã khẳng định vấn đề xuất phát từ khách sạn của anh thì tức là các anh có vấn đề”.

Tường Tiểu Thiên ở bên cạnh chỉ mãi sốt ruột, nhưng cũng không biết nên làm sao cho ổn. Bình thường Đàm Diệu Minh là người bình tĩnh trầm ổn, chỉ khi nào gặp chuyện liên quan đến Tường Ly, anh ấy mới căng thẳng. Là do cậu sơ suất, trong cuộc điện thoại trước đó đáng nhẽ phải giấu triệt để Đàm Diệu Minh mới phải.

Đó vẫn là lúc trước khi Tường Ly rời khỏi khách sạn. Cô đã dặn đi dặn lại hàng trăm hàng ngàn lần rằng chuyện đi này tuyệt đối không được nói cho Đàm Diệu Minh. Tường Tiểu Thiên chưa từng tới dãy núi đó nhưng cũng biết là nó nguy hiểm trùng trùng. Vào lúc cậu đang ngập ngừng không biết có nên nói chuyện này với Đàm Diệu Minh không thì anh ấy lại gọi điện đến. Cuối cùng cậu thật sự không kìm nén được bèn nói với Đàm Diệu Minh: *Tường gia định tới núi Kỳ Thần và hồ Phủ Tiên tìm thứ gì đó.*

Cụ thể cần tìm thứ gì, Tường Tiểu Thiên không hay biết. Cậu chỉ biết rằng ngay lúc đó, Đàm Diệu Minh đã nổi giận đùng đùng trong điện thoại.

Nước đã sôi, kêu inh ỏi, Tường Tiểu Thiên vội vàng đổ nước pha trà.

Chỗ này không so được với khách sạn, cũng không so được với Lâm Khách Lầu của Đàm Diệu Minh nên việc uống trà dĩ nhiên cũng không quá chau chuốt. Cậu lần lượt bỏ hai túi trà vào hai chiếc cốc, khăn trương đổ nước rồi lấy nắp đậy lại, sau đó bưng lên mời.

“Đàm gia, anh uống hớp trà đi cho hạ hỏa.”

Tường Tiểu Thiên đặt một trong hai tách trà tới trước mặt Đàm Diệu Minh, rồi lại mời nốt tách còn lại: “Lục tổng, anh cũng bình tĩnh nói chuyện, mọi người hòa khí mới sinh tài, hòa khí sinh tài mà”.

Ai dè, Lục Đông Thâm hoàn toàn không nể mặt Tường Tiểu Thiên. Anh gạt tàn thuốc rồi nói: “Nhưng, với những người tôi chưa hiểu, phương thức trực tiếp nhất chính là xem bằng chứng. Tôi là người làm ăn, mọi chuyện chỉ quan tâm tới kết quả. Với một người vốn đã không thể nói chuyện như khi trên thương trường, lại có tính uy hiếp trực tiếp tới Skyline như Đàm gia, tôi càng không cần bật đèn xanh cho ai”.

Nói nhẹ như gió nhẹ mưa bay nhưng sức mạnh trong từng câu nói thì như từng lưỡi dao, quét qua xương sống.

Tường Tiểu Thiên có một dự cảm chẳng lành, vội vàng nhắm chặt hai mắt lại.

Quả nhiên, một giây sau Đàm Diệu Minh đã đập bàn đứng dậy, quát thẳng vào mặt Lục Đông Thâm: “Phải, Đàm Diệu Minh tôi có rất nhiều bất mãn với tập đoàn Skyline các người. Nếu là tranh giành lợi ích, tôi chơi với các người tôi cùng. Nhưng anh thích giờ trò gì, cứ nhắm vào tôi đây này, cứ thích nhắm vào Tường Ly làm gì chứ?”.

“Đàm gia, Đàm gia...” Tường Tiểu Thiên sợ Đàm Diệu Minh nóng máu lên bèn vội vàng khuyên nhủ: “Anh đừng vội vàng nổi nóng. Tường gia làm việc lẽ nào anh còn không yên tâm sao? Chị ấy...”.

“Em đứng xa ra! Núi Kỳ Thần là nơi nào lẽ nào em còn không hiểu rõ?” Đàm Diệu Minh vốn dĩ đã tức giận, nghe Tường Tiểu Thiên nói vậy, lại càng nộ khí xung thiên. Anh ấy trợn tròn hai mắt, tiếp tục quát Lục Đông Thâm: “Hôm nay tôi tới đây không phải để nói chuyện lợi ích hay không lợi ích với anh. Tôi chỉ muốn nói việc anh để Tường Ly tới núi Kỳ Thần thôi! Ngọn núi ấy chưa một ai dám tùy tiện leo lên. Chưa nói tới đám sói hoang hay sương mù độc, chỉ riêng việc đi lạc trong đó thôi là đã đừng nghĩ đến chuyện đi ra rồi! Tôi cứ nói thẳng thế này cho anh hiểu. Ba năm nay, ngọn núi nào có thể leo lên trên đất Thương Lăng và các vùng xung quanh đây, Tường Ly đều đã leo cả rồi, hồ nào có thể lặn, cô ấy đã lặn cả rồi. Nguyên liệu nào nằm ở chỗ nào, nhắm mắt lại cô ấy cũng tìm ra được. Riêng chỉ có ngọn núi Kỳ Thần ấy là cô ấy chưa bao giờ đến, vì chính cô ấy cũng không dám tùy tiện chọc vào sự nguy hiểm bên trong đó. Đó là một nơi ai kẻ đến mặt cũng phải biến sắc. Cô ấy là con gái, lẽ nào không sợ sao? Nếu cô ấy chắc chắn có thể trở về được, đã chẳng nói với Tường Tiểu Thiên những lời đó!”.

Lục Đông Thâm không để tâm tới giọng quát lạnh lùng của Đàm Diệu Minh, anh quay đầu nhìn Tường Tiểu Thiên: “Trước khi đi, cô ấy đã nói gì?”.

“Dạ...” Tường Tiểu Thiên vội vàng hồi tưởng lại rồi đáp: “Chị ấy nói với em, nếu bảy ngày sau chị ấy không quay về được thì không được phép cử bất kỳ ai đi tìm chị ấy, cứ coi như chị ấy đã bội tín bội nghĩa bỏ đi, ung dung tự tại sống một cuộc sống khác rồi”.

Sắc mặt Lục Đông Thâm sa sầm lại.

Thấy vậy, Tường Tiểu Thiên vội giải thích: “Lục... Lục tổng... Anh đừng coi những lời này là thật. Bình thường Tường gia hay thích đùa lắm. Chị ấy đã nói sẽ chịu trách nhiệm cho việc này thì sẽ có trách nhiệm tới cùng, tuyệt đối không bỏ chạy giữa chừng đâu”.

Lục Đông Thâm không nói gì. Anh kẹp chặt điều thuốc, trong đôi mắt dường như cũng dâng lên một màn sương xám xịt như màu khói.

Những lời giải thích sau đó của Tường Tiểu Thiên như mây khói bay qua, bên tai anh chỉ còn văng vẳng lại câu nói duy nhất: *Nếu bảy ngày sau chị ấy không quay về được...*

Anh hiểu, chữ “không quay về được” mà Tường Ly nói có nghĩa là gì.

Đàm Diệu Minh dĩ nhiên cũng hiểu. Nếu không thật lòng đối xử với nhau, thì một câu “Nếu không quay về được” của cô sao có thể khiến anh ấy nổi điên như vậy?

Tường Tiểu Thiên lại bị họ coi như không khí.

Đàm Diệu Minh tay chống nạnh, đi đi lại lại. Sau khi trút hết mọi phần nộ, cõi lòng dường như vẫn chưa thể bình tĩnh hơn là bao, cuối cùng, anh ấy đập tất điều thuốc trong tay vào gát tàn, nói với Lục Đông Thâm: “Hôm nay tôi đặt lại lời nói của mình ở đây, Tường Ly mà có mệnh hệ gì, cả đời này Đàm Diệu Minh tôi cũng sẽ không đội trời chung với anh!”.

Tách trà trên bàn chưa hề được động vào một ngụm.

Trước khi đi ra, Đàm Diệu Minh quát Tường Tiểu Thiên với vẻ sốt ruột: “Còn đứng đó làm gì nữa? Mau đi theo anh!”.

Tường Tiểu Thiên len lén ngược mắt lên nhìn Lục Đông Thâm, áp ứng cất lời: “Tường gia đã gán em ở đây rồi...”.

Đàm Diệu Minh cười khẩy: “Hôm nay anh quyết đưa em về, anh xem ai dám động vào em!”.

“À... Đàm gia.” Tường Tiểu Thiên nhăn tít mặt lại, rồi nhìn Đàm Diệu Minh với vẻ đáng thương: “Em muốn ở lại”.

“Em bị điên hả?” Đàm Diệu Minh bực bội.

Lục Đông Thâm đang đắm chiêu suy nghĩ chợt ngược lên nhìn cậu.

Tường Tiểu Thiên hắng giọng: “Em nghĩ thế này, Tường gia chưa bao giờ làm chuyện gì mà chị ấy không chắc chắn cả. Chị ấy đã dám gán em lại đây thì chị ấy nhất định sẽ trở về. Em... Em sẽ ở đây đợi chị ấy. Em còn ở đây, kiểu gì chị ấy cũng quay lại”.

Lục Đông Thâm hơi sững người.

Đàm Diệu Minh cũng không ngờ Tường Tiểu Thiên lại nói như vậy. Anh ấy đứng nhứ vậy rất lâu, cuối cùng gượng dừ buông một câu “Tùy em” rồi đóng sầm cửa lại, rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cậu giúp tôi làm một việc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tất cả cũng đều đã trở nên yên tĩnh

Ngoài cửa, có tiếng bước chân dần rời xa, là người của Đàm Diệu Minh bỏ đi.

Tường Tiểu Thiên cứ đứng đực ra đó, chưa đi ra ngoài. Một lát sau, cậu vò đầu gãi tai rồi tiến sát lại gần Lục Đông Thâm, cười trừ nói: “Lục tổng, ít nhiều gì anh cũng uống một chút trà đi, nể mặt em một chút”.

Ban nãy trong lúc pha trà, cậu căng thẳng quá độ nên bị bỏng không ít.

Lục Đông Thâm cũng nể mặt cậu, sau khi dập tắt đầu lọc, anh cầm tách trà lên, nhấp một ngụm, sau đó lại đặt xuống, khẽ hỏi: “Cậu còn chuyện gì muốn nói với tôi sao?”.

Tường Tiểu Thiên xoa xoa tay: “À... vâng”.

“Ngồi đi.”

Tường Tiểu Thiên gượng gạo ngồi vào vị trí ban nãy của Đàm Diệu Minh, gờ tay xoa xoa chóp mũi, suy nghĩ chọn lọc tìm từ ngữ rất lâu vẫn cảm thấy không ổn, quyết định mặc kệ tất cả: “Em xin được nói thẳng, Lục tổng, mong anh hãy giúp đỡ Tường gia nhà em”.

Lục Đông Thâm nhướng mày nhìn cậu.

“Hò Phú Tiên thì không lo lắng chút nào, vì Tường gia nhà em đã từng ngụp lặn mấy bận rồi. Nguy hiểm nhất chính là núi Kỳ Thần. Mấy năm trước đã xảy ra rất nhiều vụ án mất tích. Những vụ mất tích đó đều là các nhà thám hiểm có nhiều thâm niên. Người ngoài có câu, dám lên Lop Nur* cũng chưa chắc đã dám trèo Kỳ Thần. Thế nên, Tường gia một mình đi vào đó nhất định sẽ gặp nguy hiểm”

**Lop Nur hay La Bô Bạc (罗布泊) là một nhóm các hồ, hồ muối nhỏ nằm giữa sa mạc Taklamakan và sa mạc Kuruktag thuộc phía Đông khu tự trị Duy Ngô Nhĩ Tân Cương, Trung Quốc. Ngày 6 tháng 10 năm 1964, Trung Quốc đã thử thành công quả bom nguyên tử đầu tiên tại khu vực này.*

Lục Đông Thâm dựa người ra sau, gác tay lên tay vịn sofa, nhìn Tường Tiểu Thiên: “Thật ra cậu hiểu rất rõ, một khi Tường Ly gặp nguy hiểm, cho dù cậu vẫn còn ở đây cũng vô ích”.

Tường Tiểu Thiên há hốc miệng, một lúc sau mới bật ra được một câu: “Em... chỉ mong mọi chuyện thuận buồm xuôi gió”.

“Cậu giấu Đàm gia tới cầu cạnh tôi giúp đỡ, mục đích là không muốn Đàm gia mạo hiểm, phải không?” Lục Đông Thâm nói trúng tim đen.

Tường Tiểu Thiên nghẹn lời.

Đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện với Lục Đông Thâm. Giống như Tường Ly nói, Lục Đông Thâm có một đôi mắt như hai mũi tên tẩm thuốc độc, dù có vòng vo quanh co đến đâu cũng không thoát được khỏi đôi mắt đó của anh. Những kẻ tưởng rằng mình may mắn thoát được, cuối cùng đều nhận kết cục vạn tiền xuyên tâm*.

**Ngàn vạn mũi tâm đâm vào tim.*

Nếu đã bị anh nhìn thấu thì Tường Tiểu Thiên cũng khai báo thành thật, sống lưng hơi thẳng đuột ra: “Vâng, Tường gia đã vào Kỳ Thần, Đàm gia nhất định sẽ đích thân lên núi tìm chị ấy. Nhưng lúc này, anh ấy không thể gặp chuyện được”.

Lục Đông Thâm có vẻ hứng thú: “Ồ? Vì sao lại không thể gặp chuyện vào lúc này?”.

Tường Tiểu Thiên ứ ớ, lát sau hít một hơi sâu rồi nói: “Không bao lâu nữa sẽ đến kỳ lựa chọn Hội trưởng thương hội, ba năm một nhiệm kỳ. Dám anh em chúng em đều muốn Đàm gia tiếp tục nhậm chức. Bởi vì có Đàm gia, Thương Lãng mới được bình an, yên ổn, người nào làm Hội trưởng thương hội chúng em cũng đều không phục. Hội trưởng thương hội sẽ là người chủ trì chính cho Lễ tế đông, là người mang lại may mắn cho người dân Thương Lãng, người này nếu không phải Đàm gia sẽ không thể là ai khác. Nhưng nếu lúc này Đàm gia lại rời khỏi Thương Lãng, đi tìm Tường gia, thì những kẻ luôn dòm ngó, theo dõi anh ấy sẽ tìm ngay được thời cơ, chưa biết chừng chúng sẽ giờ những trò hèn hạ nào đó để hãm hại Đàm gia...”.

Nói tới đây, lại sợ Lục Đông Thâm hiểu lầm, bèn vội vàng giải thích: “Ý của em là những kẻ vẫn luôn tranh giành địa bàn với Đàm gia suốt nhiều năm qua, chứ không phải những người làm ăn kiêu như Lục tổng. Dám người đó đều là người trong giang hồ, gian tà vô cùng”.

Lục Đông Thâm chỉ cười không nói.

“Thật ra, trong số những người xông pha giang hồ, Đàm gia thuộc loại có nghĩa khí nhất rồi.” Tường Tiểu Thiên tiếp tục mở “van” nói: “Dưới tay Đàm gia có không ít vũ trường, nhà hàng, khách sạn... Các nhân viên của anh ấy chưa bao giờ thuê người ngoại tỉnh, mà là cơ hội việc làm cho rất nhiều người Thương Lãng không tìm được việc, không có quan hệ. Những người đó khi được ra ngoài học nghề và rèn luyện, có ai là không được Đàm gia bao ăn bao học? Tuy rằng người ta hay nói anh ấy là dân anh chị ở đây, hay thu phí bảo vệ, phí buôn bán trong thành cổ nhưng có lần nào anh ấy thu thật đâu? Đều là lúc trước nhận lấy, lúc sau lại tìm cơ hội khác trả lại. Còn có một lần, một người anh em bị người phía biên giới bắt lại, họ yêu cầu Đàm gia rửa tay gác kiếm. Đàm gia vì không muốn liên lụy tới mọi người nên quyết đi một mình. Đề cứu người anh em đó, anh ấy đã tự đâm mình năm nhát dao, máu chảy ròng ròng suốt dọc đường mới đưa được người đó trở về. Lục tổng, anh nói thử xem, một Đàm gia như thế, chúng em có thể không liều mạng vì anh ấy ư?”.

Nói tới đây, Tường Tiểu Thiên thấy nét mặt Lục Đông Thâm vẫn nhạt nhòa bèn tóp tép miệng: “Thế nên, Tường gia không thể gặp chuyện được, Đàm gia cũng không thể gặp chuyện được...”.

Lúc này Lục Đông Thâm mới có phản ứng. Anh rướn người với lấy bao thuốc lá, châm một điếu thuốc.

“Câu chuyện cậu kể rất cảm động.” Anh nhả ra một làn khói, làn khói màu trắng xanh trước mắt bỗng khiến anh nhớ về loại thuốc lá đặc biệt của Tường Ly đêm đó, dường như mùi hương thoang thoảng đó lại phảng phất đâu đây.

“Nhưng vì sao tôi phải giúp cậu đây?” Anh đổi giọng: “Người của tôi cũng là người, tới một nơi nguy hiểm như vậy, mạng sống của họ lẽ nào không đáng quan tâm?”.

Tường Tiểu Thiên sửng người.

“Tôi nói thế này nhé, Tường Tiểu Thiên. Giang hồ có quy tắc của giang hồ. Các cậu lăn lộn chốn giang hồ, là sống hay chết cuối cùng hơn thua nhau ở một chữ ‘nghĩa’.” Lục Đông Thâm tay kẹp điếu thuốc: “Thương trường cũng có chữ ‘nghĩa’ của thương trường, nhưng tất cả đều phải đứng sau lợi ích. Tôi kính phục Đàm gia của các cậu gan dạ, có tình có nghĩa. Nhưng, không liên quan tới tôi”.

Vài câu nói đã đủ khiến Trương Tiểu Thiên á khẩu. Rất lâu sau, khi đã nhìn đến đỏ lừ mặt, cậu mới ấp úng nói một câu: “Nhưng... Trương gia cũng vì chuyện của khách sạn các anh...”.

Cũng phải có chút trách nhiệm chứ?

Nửa câu sau, cậu không dám hé răng nói ra.

Lục Đông Thâm oán lại một câu: “Chuyện của khách sạn cũng do các người gây ra mà, đúng không?”.

Trương Tiểu Thiên chỉ hận không thể đập đầu vào đầu phụ mà chết.

Chỉ trách cậu ăn nói vụng về, ngay cả Trương gia, một người không thua lý với ai bao giờ mà cũng bị Lục Đông Thâm làm cho tức chết, thì chút kỹ thuật của cậu e chỉ là mây khói.

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc, lại nhấp thêm một ngụm trà, đặt tách trà xuống: “Nhưng, muốn tôi cử người tới chi viện cũng được, trừ phi, cậu giúp tôi chuyện này...”.

Thương Lăng ngày sau náo nhiệt hơn ngày trước, bởi vì Lễ tế đông đang đếm ngược từng ngày, nhà nhà đều tấp nập chuẩn bị cho ngày lễ lớn. Ngày lễ này náo nhiệt và vui vẻ không kém gì Tết xuân, là đại lễ của cả vùng Thương Lăng, ngay cả đường lớn ngõ nhỏ đều bắt đầu treo những băng rôn, công chào tuyên truyền cho tế đông.

Phía Bắc Kinh vẫn còn lạnh khô, thành phố chưa đủ tuyết, luôn khiến người ta có cảm giác bức dọc. So với Thương Lăng thì ít hơn rất nhiều niềm vui mang ý nghĩa nhân văn.

Dương Viễn chưa từng tới Thương Lăng, dĩ nhiên không cảm nhận được sức mạnh của tín ngưỡng. Giờ anh đang phải nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, sau đó, giận dữ đập bàn.

Vừa định vớ lấy máy bàn thì di động đã đổ chuông.

Ấn nút nghe xong, anh bực mình quát: “Nói!”.

Đầu kia cất giọng gấp gáp: “Giá cô phiếu lại tụt, phía Hội đồng quản trị vừa đưa ra quyết định, điều chuyển Lục Khởi Bạch tới Bắc Kinh, Lục Chấn Dương đã từ bỏ một phiếu quyền phủ quyết của mình”.

Dương Viễn nghiêng răng, nhìn chăm chăm vào sắc trời xi xám ngoài cửa sổ: “Biết rồi”.

Lục Khởi Bạch nghênh ngang xuất hiện trong buổi họp báo, nhận phỏng vấn về việc được điều chuyển về Bắc Kinh.

Mọi người xuất hiện ai nấy đều mặc áo vest quần Âu, duy chỉ có mình anh ta đứng trên sân khấu là nhân nhả thông dong, khi trả lời lần lượt các câu hỏi cũng tiêu điều tự tại, điềm nhiên phóng khoáng.

Các câu hỏi của phóng viên chủ yếu tập trung vào việc chuyển đi lần này của anh ta tới Bắc Kinh liệu có phải là thay thế vị trí của Lục Đông Thâm hay không. Lục Khởi Bạch trả lời cẩn thận kín kẽ, tỏ ý nói rằng mọi người đã nghĩ nhiều rồi, anh ta được sự đồng ý của Hội đồng quản trị, lần này chẳng qua là tới giúp đỡ cho Lục Đông Thâm mà thôi.

Sau đó anh ta lại tươi cười nói về việc phát triển tốc độ cao của thị trường Trung Quốc, sức sống và khả năng cạnh tranh cũng đã vượt trên một số quốc gia khác, anh ta tới Trung Quốc chủ yếu là để học hỏi.

Sự khiêm tốn, hòa nhã và phong độ ngời ngời ấy hoàn toàn giành được thiện cảm của giới báo chí, ai nấy đều cảm thán con cháu nhà họ Lục ai nấy đều có gen trở thành một nhân tài xuất chúng...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cậu bảo có trùng hợp không?

Cuộc họp báo diễn ra cũng không lâu, cộng thêm cả phần đặt câu hỏi tổng cộng cũng chỉ nửa tiếng đồng hồ, nhưng đối với một Lục Môn xưa nay không hay muốn giao lưu với báo chí lắm thì đây đã là một khoảng thời gian vô cùng đáng quý rồi.

Anh ta quay về phòng nghỉ, bảo thư ký đi ra ngoài. Anh ta lấy hai chiếc ly từ trên tủ rượu xuống, lần lượt bỏ vào mỗi ly một viên đá. Nhiệt độ của rượu

mạnh lập tức bị pha loãng, thành ly chẳng mấy chốc đã phủ một lớp sương mỏng.

Khi rượu đã uống được ba phần, thì chuông di động vang lên.

Anh ta bắt máy.

Đầu kia nói thẳng ngay: “Anh có gì ý gì vậy?”.

Lục Khởi Bạch xoay tròn ly rượu trong tay: “Ý gì là sao?”.

“Điều chuyện tới Bắc Kinh.”

“Tôi tới Bắc Kinh không tốt hay sao?” Lục Khởi Bạch cười.

“Anh sốt sáng vậy sao?” Đối phương không vui.

Lục Khởi Bạch nói: “Không phải tôi sốt sáng, mà do Lục Đông Thâm làm việc bất lợi, đám cổ đông dĩ nhiên phải lo lắng cho túi tiền của mình rồi, kiểu gì cũng phải có sự điều chỉnh thôi”.

Lục Chấn Danh chào hỏi khách khứa xong mới quay trở lại phòng nghỉ, vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy Lục Khởi Bạch đang nói chuyện điện thoại. Ông ta không quá rầy, chỉ đi tới quầy bar, cầm ly rượu Lục Khởi Bạch đã rót sẵn cho mình, nhấp một ngụm rồi lắc lắc ly. Nửa viên đá còn chưa tan hòa vào trong lớp chất lỏng màu hổ phách, nhẹ nhàng va chạm vào thành ly.

Sau khi Lục Khởi Bạch nói chuyện điện thoại xong, ông ta hỏi: “Người đó có đáng tin cậy không vậy?”.

“Không đáng tin.” Lục Khởi Bạch cắt di động đi, một tay cầm ly rượu dựa vào bên cửa sổ: “Nhưng một khi nắm chắc được điểm yếu thì đối phương chỉ còn nước ngoan ngoãn bán mạng cho bố mà thôi”.

Lục Chấn Danh bật cười.

“Chỉ có điều, bác trai chưa chắc đã nuốt được cục tức này.” Lục Khởi Bạch nói.

“Bác trai con e rằng bây giờ cũng lực bất tòng tâm, ngồi ở vị trí đó cũng không thể thiên vị con trai mình ra mặt được.” Lục Chấn Danh nói: “Vì chuyện của Skyline, giá cổ phiếu của Lục Môn đã lên xuống bất định như ngồi thuyền vậy. Nếu mảnh đất Thương Lãng đó lại đồn thổi thêm tin tức nào không hay ho nữa thì câu chuyện của bác trai con sẽ không đơn giản là chỉ phải từ bỏ một phiếu phủ quyết đâu”.

Lục Khởi Bạch mỉm cười: “Thiên thời địa lợi nhân hòa, ông trời chung quy vẫn chiều cổ chúng ta. Nghe nói Đàm Diệu Minh sắp đối mặt với cuộc lựa chọn Hội trưởng thương hội rồi”.

“Đàm Diệu Minh? Liên quan gì tới hần?” Lục Chấn Danh không hiểu.

Lục Khởi Bạch uống cạn rượu trong ly, nói một câu: “Bố đừng quên, Nhiều Tôn cũng là một nhân vật lợi hại”.

“Nhiều Tôn?” Lục Chấn Danh bừng tỉnh ngộ, sau đó phá lên cười: “Không sai, hần đích thực không phải là một người có thể xem thường. Bây giờ thử nghĩ mà xem, một Lục Đông Thâm, một Đàm Diệu Minh, cộng thêm một Nhiều Tôn nữa, ba kẻ này mỗi người kìm hãm một người, nghĩ cũng đủ thấy thú vị”.

Lục Khởi Bạch lên tiếng: “Thế nên, vờ kịch sắp tới sẽ càng ngày càng đáng để đón chờ”.

[...]

Khi Dương Viễn gọi điện thoại tới Thương Lãng, đúng lúc Lục Đông Thâm họp xong, vừa trở về phòng họp.

“Tôi nghĩ chắc cậu cũng nhận được tin rồi phải không, đám khốn nạn đó!” Dương Viễn chửi bậy ngay trong điện thoại: “Còn cả ông già nhà cậu nữa, làm sao không biết? Bỏ quyền? Nghĩ cái gì vậy? Ông ấy là Chủ tịch tập đoàn Lục Môn cơ mà! Chủ tịch đấy!”.

Dĩ nhiên Lục Đông Thâm biết anh ấy đang nằng chửi chuyện gì. Cậu bạn thân của anh cái gì cũng tuyệt vời, làm việc gì cũng như sấm rền gió cuốn, chỉ có một khuyết điểm là tính tình nóng nảy, châm chút lửa là bùng cháy. Thế nên chỉ một giây sau khi nhận máy, Lục Đông Thâm đã vô cùng “thông minh” nhắc di động sang một bên. Đợi cho Dương Viễn âm ỉm chửi bới xong xuôi, anh mới cầm máy lên.

“Sắp đến tuổi trung niên rồi, sao nói giận là giận ngay thế được?” Lục Đông Thâm vừa nói chuyện bình tĩnh, ôn hòa, vừa đón lấy tập tài liệu Cảnh Ninh đưa, lật ra xem.

“Cái gì mà sắp tuổi trung niên? Hiện giờ tôi đang ở tuổi 34 đây thành tự! Và lại, cậu cứ làm như cậu cao tuổi hơn tôi vậy, nói tôi hóa ra nói chính cậu à?” Dương Viễn nói tới đây, lại thở dài một tiếng “Haizz”: “Mà tôi nói với cậu mấy chuyện này làm gì không biết? Đừng có lảng tránh vấn đề, giờ cậu vẫn còn ngồi yên được à? Bị người ta đoạt quyền luôn rồi!”.

“Đâu có khoa trương đến vậy, chẳng phải Lục Khởi Bạch đã nói đó sao, tới thủ đô là để trợ giúp cho công việc của cậu cơ mà.” Lục Đông Thâm cười.

Anh tuy nói chuyện điện thoại nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến tốc độ xem tài liệu của anh.

Dương Viễn hừ lạnh một tiếng: “Tôi phụ giúp tôi hay tôi giám sát công việc của chúng ta hả? Sau đó đợi cho mảnh đất Thương Lăng của cậu trở thành bong bóng thì diệt thẳng tay chúng ta luôn!”.

Chỗ tài liệu trong tay chẳng mấy chốc đã được Lục Đông Thâm kiểm tra xong xuôi. Anh ký tên rồi đưa cho Cảnh Ninh sau đó lại nhận một phần khác rồi nói vào điện thoại: “Bên Thương Lăng có quán ‘Thần tiên ẩm’, quanh năm đông khách. Nghe nói có cả dịch vụ chuyên giải tỏa stress và bức bối, hay cậu bay qua Thương Lăng, dùng thử xem”.

Đầu kia con tức của Dương Viễn đang dâng lên rất cao, nghe Lục Đông Thâm nói vậy, anh ấy sững người giây lát, sau đó mới tỉnh lại chửi ầm lên vào trong điện thoại: “Nhóc kia, cậu còn tâm trạng đùa giỡn hả? Tôi lo cho cậu sắp chết rồi đây! Tôi bị đuổi đi thì không hề gì, cùng lắm thì tôi lại về xin lỗi ông già nhà tôi, ngoan ngoãn nhận sai rồi trở về công ty nhà mình làm việc. Cậu thì sao? Cậu mà bị cho đi tàu bay giấy thì nhánh này của nhà cậu đừng bao giờ nghĩ tới chuyện có thể trở mình. Chúng ta chưa nói đến chuyện khác, chỉ nói tới gia đình cậu thôi. Nam Thâm thì không cần nói nữa, nó hoàn toàn không hứng thú gì với chuyện làm ăn. Hai cậu em cùng cha khác mẹ với cậu nữa. Lục Bắc Thần thì ngày ngày quay quanh xác chết rồi, bây giờ lại vì vụ án của Tiêu Tuyết mà chạy về Trung Quốc. Lục Bắc Thâm thì còn chưa rõ tung tích. Cả bốn anh em chỉ có mình cậu là vẫn đang cố gắng gánh đỡ nhà họ Lục, nhân sự đầu hui quá”.

“Cảm ơn lời nhắc nhở của cậu.” Lục Đông Thâm lật một trang tài liệu: “Cậu mà không giúp tôi nhắc lại một lần, tôi vẫn còn tưởng bỏ sau lưng mình có cả đội quân hùng hậu đấy”.

“Sau lưng cậu chỉ còn mình tôi thôi!” Dương Viễn cười khẩy: “Quay lại chuyện chính đi, rốt cuộc cậu định tính toán thế nào? Phía Thương Lăng có chắc chắn được không?”.

“Chẳng có dự tính gì cả.” Lục Đông Thâm nói: “Làm ăn cũng giống như yêu đương ấy, cưỡng ép là không được, thế nên, mọi việc hãy để thuận theo tự nhiên”.

“Ở trong chốn không biết chán có rận. Ông anh dĩ nhiên là không cần cưỡng ép rồi. Các cô gái ai mà chẳng hận không thể dính sát vào người cậu, cậu còn cần bận lòng à?” Dương Viễn thờ dài nặng nề: “Nhưng mà nghe cậu nói vậy, tôi càng thấy không an tâm, cậu bảo tôi có nên chuyển sang dựa dẫm Lục Khởi Bạch không?”.

Dương Viễn là bạn thân của anh nhiều năm, thế nên nói năng không bao giờ phải kiêng dè. Lục Đông Thâm ở ngoài trầm ổn, nghiêm nghị, ở trước mặt Dương Viễn cũng hay học thói nói mấy câu “ý tại ngôn ngoại”.

Lục Đông Thâm cười: “Dù ngoài mặt hay trong lòng thì tôi đều hiểu cậu kha khá. Tôi nghĩ dù có đôi chủ cũng nên tìm người có chút giá trị lợi dụng. Cậu tưởng Lục Khởi Bạch là đồ ngọc à?”.

Dương Viễn ở đầu kia ngẩn ra giây lát rồi chuyển chủ đề: “Tôi bỗng nhiên nhớ ra một chuyện”.

“Nói đi.”

“Mấy hôm trước tôi và một vị chuyên gia gặp mặt, vô tình nhắc tới Tường Ly. Cậu bảo có trùng hợp không, bạn tôi hóa ra lại biết cả Tường Ly đấy.”

Lục Đông Thâm đang ký tên chột khựng lại: “Chuyên gia gì?”.

“Chuyên gia nghiên cứu phân tích giấc mơ, tên là Tổ Diệp, làm tại phòng tâm lý Liên Chúng danh nổi như cồn.” Dương Viễn cho hay: “Cô ấy bảo, cô ấy và Tường Ly là bạn thân lắm”.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, bên tai của Lục Đông Thâm vẫn còn văng vẳng câu nói của Dương Viễn. Anh ngồi thất thần cho tới khi Cảnh Ninh phải lên tiếng gọi mấy câu, anh mới ý thức được tài liệu dưới tay mới ký được nửa chữ.

Sau khi anh ký bù xong, Cảnh Ninh đón lấy. Khi đi ra tới cửa, cô ấy ngập ngừng giây rồi quay đầu nhìn Lục Đông Thâm.

“Còn chuyện gì sao?” Lục Đông Thâm hỏi.

Cảnh Ninh ngẫm nghĩ rồi nói: “Lục tổng, lần điều chuyển này của Lục Khởi Bạch không hề đơn giản, anh không thể khinh suất được”.

“Tôi biết.” Lục Đông Thâm nhìn cô ấy: “Nhưng, hình như cô không định nói câu này thì phải”.

“Vâng.” Cảnh Ninh thành thật nói: “Tôi muốn nói là, có vẻ như Lục Khởi Bạch đã hiểu hơi rõ quá về tình hình phía Thương Lăng rồi”.

“Vậy nên, cô nghi ngờ có nội gián?”

Cảnh Ninh gật đầu: “Vâng”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Nguy hiểm trùng trùng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày thứ hai sau khi Tường Ly đi, Đàm Diệu Minh không thể ngồi yên được nữa. Từ sáng sớm anh đã dặn dò thuộc hạ chuẩn bị đầy đủ những dụng cụ, đồ đạc dùng để lên núi. Trong khoảng thời gian ấy, anh cũng nhận không ít cuộc gọi của thuộc hạ, đại khái họ đều hỏi xem thứ gì nên mua, thứ gì không nên mua.

Thương Lăng là một thành phố du lịch rất phát triển, nhất là địa điểm tham quan thành cổ và cảnh đẹp tự nhiên non nước hữu tình hấp dẫn không ít khách đi phượt, thế nên trong thành phố có không ít cửa hàng bán những dụng cụ phục vụ cho hành trình dã ngoại.

Đàm Diệu Minh tuy sinh ra và lớn lên tại đây, mang danh là người Thương Lăng nhưng bản thân lại không có quá nhiều kinh nghiệm trong chuyện du lịch dã ngoại. Chút kiến thức ít ỏi anh có được đều nhờ Tường Ly dạy cho. Thế nên, sau nhiều cuộc điện thoại liên hồi của đám thuộc hạ, Đàm Diệu Minh ra lệnh: “Mua hết những thứ có thể mua được về đây cho tôi, không rõ chuyện gì thì hỏi chủ cửa hàng, trang bị gì cần thiết cho việc đi bộ ấy!”.

Không ai biết chuyện Tường Ly đã leo lên núi Kỳ Thần, đây là thói quen của Đàm Diệu Minh. Họ hành tẩu trên giang hồ kỳ nhất chính là nói cho người khác tình hình nguy hiểm, tránh để bản thân rơi vào vòng khốn đốn. Thế nên, đối với người ngoài, anh vẫn nói rằng Tường Ly hiện đang ở khách sạn, còn anh chẳng qua chỉ lên núi Thiên Chu một chuyến để khảo sát tình hình tổ chức lễ tế đông mà thôi.

Cứ như vậy, tới gần trưa, mọi trang thiết bị đều đã được chuẩn bị đầy đủ, Đàm Diệu Minh đã sẵn sàng để xuất phát.

Bên dưới, có người anh em quả thực nhện không nổi nữa bèn lên tiếng hỏi: “Đàm gia, mấy chuyện này trước kia đều do Tường gia thực hiện. Hay là anh đợi Tường gia quay về rồi hẵng đi. Đeo mấy thứ nặng như vậy, lỡ như anh bị va chạm, cọ quẹt vào đâu...”.

“Lo lắng vớ vẩn làm gì chứ? Cậu cứ làm như tôi là hoa trong nhà kính vậy. Đừng có đưa nào đưa nấy mặt mày đều như đi đưa đám thế, phải làm gì thì làm đi!” Đàm Diệu Minh hào sảng nói.

Mặc dù anh không có kinh nghiệm gì trong lĩnh vực này nhưng bao năm qua tung hoành giang hồ cũng gặp không ít chuyện hiểm ác, thế nên anh hoàn toàn không quan tâm núi Kỳ Thần mạo hiểm nhường nào. Chỉ cần có thể tìm được Tường Ly là anh có thể bảo vệ an toàn cho cô.

Muốn tìm được Tường Ly cũng không khó lắm, anh nắm được một số thói quen của cô mỗi lần đi ra ngoài.

Nhưng đúng vào lúc Đàm Diệu Minh chuẩn bị xuất phát thì Tề Cương từ ngoài trở về vội vã chạy vào. Cậu ta đẩy cửa ra, không ngờ là lại nhìn thấy ngay Đàm Diệu Minh. Cậu ta sững người giây lát rồi nói ngay: “Đàm gia, xảy ra chuyện rồi!”.

Núi Kỳ Thần nằm ở mé Bắc núi Thiên Chu, từ xa đối diện thẳng với ngọn núi chính của dãy Thiên Chu. Mỗi năm, người dân Thương Lăng lại trèo lên đỉnh núi Thiên Chu, quay mặt về phía hồ mà vái, một trong những hướng cần vái chính là Kỳ Thần.

Dãy Kỳ Thần được hợp thành từ chín ngọn núi riêng biệt, cao nhất là ngọn núi chính phía Đông rồi thấp dần xuống. Độ cao của ngọn núi chính có thể đạt đến hơn 5000 mét so với mặt nước biển. Chín ngọn núi nối liền nhau thoạt nhìn sẽ có cảm giác giống như một nữ thần đang nghiêng người nằm nghỉ, đang yên lặng quan sát cả thành phố Thương Lăng với một biểu cảm vừa cao cả vừa nhân nhả. Thế nên, người Thương Lăng vừa kính nể lại vừa sợ hãi núi Kỳ Thần.

Các hang động trong núi đan xen ngang dọc, lại có vô số những con đường nhánh chi chít như sao trên trời. Hiện tượng phong hóa Karst* suốt từ điểm cao lớn tới điểm cao nhỏ khiến người ta như lạc vào rừng mưa nhiệt đới nguyên thủy, đá cuội lôm chôm, vách núi hiểm trở. Nếu Tường Ly không phải người đã có kinh nghiệm phong phú trong việc đi đường rừng thì nhất định đã chết ở đây rồi.

**Hiện tượng phong hóa đặc trưng của những miền núi đá vôi bị nước chảy xói mòn. Sản phẩm tự nhiên của quá trình này là các hang động với các nhũ đá, măng đá, sông suối ngầm...*

Đây đã là ngày thứ ba cô vào trong núi, không dám đi sâu vào bên trong, chỉ nhìn chằm chằm đỉnh núi mà tiến. Một là, nguyên liệu cô muốn tìm nghe đồn nằm trên đỉnh núi. Hai là, nếu thật sự không tìm được, cô cũng tiện quay ngược trở về.

Buổi sáng, nắng mai vừa đẹp, nhưng cũng đã bị những tầng lá cây rậm rạp trong rừng che khuất. Trong núi có nhiều khí độc, nhất là tới tối khi không còn nhìn rõ mười đầu ngón tay nữa. Khí độc nồng nặc này chỉ có thể đợi tới trước sau buổi trưa mới hoàn toàn tan đi được.

Cô dựa vào một gốc cây nghỉ ngơi, bên cạnh là một chiếc ba lô lớn đựng đủ các loại trang bị. Cô lấy nước và lương khô từ trong ba lô ra. Ở mấy chỗ này, đó là hai loại thức ăn tuyệt vời nhất.

Đây là một khung cảnh không người khác hẳn phong cách du lịch bụi trong mắt nhiều người. Tường Ly nhớ lại những nguy hiểm gặp phải hai ngày qua mà sống lưng vẫn còn lạnh toát.

Vừa vào núi đã có cây ăn thịt người đợi sẵn, nhưng nó lại là loài cây mọc sát mặt đất, các nhánh, các cành đâm đi khắp nơi, ẩn nấp sau các vạt cỏ cực

kỳ khó quan sát, lại không có những bông hoa kiêu diễm dễ nhận biết như hoa ăn thịt người, chính vì vậy nó càng trở thành một “tên sát thủ” nguy hiểm.

Cũng may cô có một chiếc mũi nhạy bén, chưa nhìn thấy cây nhưng đã ngửi thấy mùi. Phàm là những loài thực vật có thể tiêu hóa con mồi bằng chính chất dịch cho mình tạo ra thì bản thân nó sẽ tỏa ra mùi xác rữa cực thối. Không nhìn thấy xương cốt sinh vật nhưng lại ngửi thấy mùi thối dữ dội, khiến Tường Ly may mắn thoát nạn.

Liền sau đó là những con đường nhỏ với những cây dây leo mọc khắp đường. Nếu không quan sát thật kỹ, cô chắc chắn sẽ bước nhầm vào sào huyệt của thú dữ. Cô ngửi thấy mùi máu tanh, một mùi máu còn mới nguyên, chứng tỏ cách đó không lâu nơi đây vừa trải qua một cuộc tàn sát đẫm máu.

Sau khi thoát được loài thực vật có độc và né được dã thú hung tàn, không ngờ cô lại bị kiến độc đuổi bắt để cắn suốt dọc đường. Kiến độc không phải “đặc sản” của núi Kỳ Thần. Ở tận sâu trong Thiên Chu cũng tồn tại, nhưng độc tính của chúng không cao, người bị cắn chỉ bị sốt hai ba ngày, sau khi độc tính được tiết hết ra là sẽ bình an vô sự.

Nhưng kiến độc ở núi Kỳ Thần con nào con nấy phải to bằng con châu chấu, trông cực kỳ hãi hùng, sức tấn công cũng mạnh không tưởng. Tường Ly biết một khi bị chúng cắn thì không đơn thuần chỉ là bị sốt nữa mà chắc chắn là tiêu đời. Cũng may cô biết được quy luật, nơi nào có độc, nơi đó có thuốc giải. Cô đi dọc đường với một cơ thể thơm lừng mùi thuốc cỏ.

Rồi thì, ban ngày phải cực kỳ đề phòng hiện tượng lạc phương hướng, ban đêm đốt lửa liên tục không dám để tắt, chỉ sợ bị lang sói cắp đi mất. Tóm lại là suốt dọc đường, cô đã phải nếm trải đủ nỗi khổ của mấy năm lặn đường rừng. Ai cũng nói Kỳ Thần là một cái hồ sinh tử, trước khi đi thì sống, sau khi vào thì chết. Nếu là một người dân bình thường, e là đã sớm bị ngọn núi này nuốt chửng từ lâu.

Tường Ly cũng không biết mình còn chống chọi được bao lâu. Đây là còn chưa tính những hiểm nguy đang ẩn mình. Có trời mới biết trong ngọn núi này cô còn phải trải nghiệm bao nhiêu thứ. Ví dụ như, gặp dòng nước ngầm có khi lại bắt gặp loài yêu quái ăn thịt người nào đó.

Đây là một khu rừng rậm nguyên sinh, trên cạn có nỗi sợ của trên cạn mà dưới nước lại càng không thể coi thường.

Cô ăn qua loa để cho bụng no khoảng bảy phần. Cô không dám ăn nhiều, ăn nhiều sẽ dễ buồn ngủ dọc đường. Cô bắt buộc phải tìm được điểm dừng chân tiếp theo trước khi trời tối.

CÔ đeo ba lô lên, bả vai đau rần rần. Ba lô đã vượt qua trọng lượng rất nhiều rồi. Cô gần như không thể đứng thẳng lên được, cứ thế vừa đi vừa chửi: Lục Đông Thâm, mẹ nhà anh...

Cô phát hiện ra một điều, chỉ cần khi nào mệt không cựa nổi mình nữa, chửi vài câu như thế bỗng nhiên thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Thế nên, hai ngày qua, câu cô lẩm bẩm nhiều nhất chính là câu này.

Lúc đang mắng hăng say thì bỗng nhiên cảm thấy có thứ gì giật mình. Cô cúi đầu nhìn bỗng thấy một con khi. Loài khi bẩm sinh đã là loài tinh ranh láu cá, mắt to tròn đảo như bi ve, cứ thế lấy vuốt túm chặt lấy chiếc quần su của cô.

Tường Ly đã có kinh nghiệm, cô trừng mắt với nó: “Tao cảnh cáo mày nha, mày dám động vào đồ của Tường gia này thì tao không tha cho mày đâu! Gia tao mấy ngày nay chưa được ăn thịt rồi đấy, tao mà bắt được mày, tao nướng đầu mày lên ăn!”.

Con khi hoảng sợ chạy lẹ như một con gió.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Mấy loài động vật núi này dường như chúng trông ngây thơ vô tội, thật ra rất hung hãn. Cô đã từng bị lừa rồi. Lần trước là một con gấu mèo. Cô còn tưởng nó nhỏ bé vô hại, không ngờ lại bị nó ăn vụng mất thức ăn, hại cô suýt nữa đói chết.

Tường Ly quay người định đi tiếp, chỗ này không nên ở lại lâu.

Nhưng cô quên mất rằng, khi là loài động vật thù dai. Cô còn chưa đi được chục bước, bỗng thấy các tán cây trên đỉnh đầu kêu lên rào rào, rung lắc dữ dội. Cô vừa hoảng hốt nghĩ đến chuyện không lành thì lập tức thấy bảy, tám con khi lao xuống bằng một tốc độ rất nhanh. Cô giơ tay lên chặn, nhưng ngay sau đó đã bị chúng đẩy ngã. Sau đó xuất hiện một con tinh tinh đen cỡ lớn cao hơn một người bình thường, giật lấy ba lô của cô và chạy mất...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chửi nhiều thành nghiện

Vừa vừa phai phai thôi. Chửi nhiều riết thành nghiện phải không?

Cú ngã này của Tường Ly không hề nhẹ, lúc bò dậy, cô phát hiện xương nứt cá chân đau vô cùng. Nhưng đi vào rừng núi, mất hành lý cũng đồng nghĩa với việc mất mạng. Cô không buồn suy nghĩ, lập tức đứng dậy điên cuồng đuổi theo.

Đám khói đó tản đi rất nhanh, thân hình lại nhỏ gọn, nên chỉ thoáng một cái đã không thấy bóng dáng chúng đâu.

Con hắc tinh tinh giật ba lô của cô thì rất dễ nhận ra, nó len vào phía nào, các cành cây ngọn cỏ ở phía đó lại rung lắc dữ dội. Tường Ly không dám buông thả dù chỉ nửa phút. Cô dốc hết sức bình sinh để đuổi. Ở những nơi như thế này, con người bỗng dưng trở thành loài bé nhỏ nhất, đã không còn là loài sinh vật đứng đầu trong chuỗi thức ăn nữa.

Rất nhanh, các tán cây trên đỉnh đầu không ngừng xôn xao.

Khi Tường Ly đuổi tới nơi, con tinh tinh đó đã ngồi vắt vẻo trên cành cây, vuốt trước cặp chiếc ba lô của cô, đang cho nó đựng đưa trên không trung.

Lục Đông Thâm, cụ nhà anh!

Cô lại lăm bắm một câu bên khế miệng sau đó gào lên với con tinh tinh: “Mày tưởng mày là King Kong hả? Cái đồng to thù lù như mày đi ức hiếp một người bé nhỏ thì sao đáng mặt bản lĩnh? Có giỏi thì mày xuống đây, tao với mày tay bo!”.

Con tinh tinh bỗng dừng đựng đưa, nhìn Tường Ly chằm chằm.

Da đầu Tường Ly tê rần lên, bị một con vật khổng lồ như nó nhìn không chớp mắt chẳng phải trải nghiệm gì tốt đẹp. Từ nhỏ cô đã không thích loài động vật như tinh tinh, trông thì giống động vật, thực chất lại mang trí tuệ của loài người. Giống như con hắc tinh tinh trước mặt vậy, nhìn kiểu gì cũng giống một người đang khoác lên mình bộ da tinh tinh.

“À... câu mời gọi đấu nhau này tao chỉ có ý vậy thôi. Mày trả ba lô cho tao đi, muốn ăn gì tùy ý mày. Tao nghĩ mày lớn ngần này chắc cũng chưa được ăn thịt hun khói bao giờ phải không? Tao thái cho mày ăn.”

Con tinh tinh vẫn cứ nhìn cô mãi, phải hơn nửa phút sau, nó mới bất ngờ chồm dậy, gào thét inh ỏi với về hưng phấn trên cây.

“Áy mày...” Cô vừa dứt lời thì bỗng cảm thấy bầu không khí có phần kỳ lạ. Xung quanh vốn dĩ chỉ có mùi cây cỏ, chợt xuất hiện một mùi thơm thoang thoang đâu đây.

Cô nghĩ bụng có chuyện chẳng lành, vừa quay đầu đã nhìn thấy một tảng thực vật dạng dây leo đen sì áp sát mình, tốc độ của nó khủng khiếp như một con sóng ngầm bất ngờ dội tới. Cô co cẳng chạy nhưng chưa chạy được mấy bước, mắt cá chân đã bị dây leo quấn chặt. Chỉ một lần dùng sức của nó, cô đã hoàn toàn trở lại “nguyên hình”.

Tất cả xảy ra quá nhanh.

Đám dây leo chẳng chịt rồi rầm đó quấn lấy cánh tay, cẳng chân của cô. Cô càng giãy giụa sẽ chỉ càng bị siết chặt hơn. Trong giây phút này, Tường Ly mới nhìn rõ được loại thực vật ấy, thì ra lá đen cành đen, ngay cả loài hoa nhỏ mọc ra giữa cành lá cũng màu đen nốt, chẳng trách thoát nhìn hệt như một lớp sóng đen ngòm.

Cô bị quấn đến không thở nổi. Đừng tưởng những cây dây leo này mỏng mảnh, nhưng nó có rất nhiều “cẳng chân, cẳng tay”, đủ để siết chết một người còn đang sống sờ sờ.

Cô lại ngẩng đầu lên nhìn con tinh tinh kia. Nó đã ngừng nhảy nhót điên cuồng, treo ba lô của cô lên một nhánh cây, sau đó đứng đập đập hai cánh tay, sung sướng kêu gào nhìn cô, có vẻ thỏa chí khi cô lâm nạn lắm.

Giây phút này Tường Ly mới chợt hiểu ra vì sao đang chạy nó bỗng dừng lại, chắc chắn là nó muốn dụ cô vào vùng nguy hiểm.

Cô nghiến răng ken két, ai cũng nói lòng người hiểm ác, xem ra đến loài vật này cũng đâu đáng tin.

Sau một hồi hưng phấn, con tinh tinh không màng tới cô nữa, quay ngoắt mông, gào rít rồi đi.

Trong rừng sâu, dưới tầng tầng lớp lớp dây leo, cô bị một con tinh tinh hãm hại, đứng im không thể nhúc nhích như đã chết. Ba lô của cô thì lơ lửng trên cao, cô chỉ có thể đứng nhìn mà không thể với tới.

Chết tiệt!

□□□

Lâm Khách Lầu đã bị người ta đập nát, một vài anh em bị thương, trong đó có một người bị thương khá trầm trọng, gân tay suốt chút nữa bị người ta cứa đứt. Tề Cương sợ người đó nguy kịch nên đã gọi xe cấp cứu trước rồi mới chạy đến thông báo cho Đàm Diệu Minh. Thế nên khi Đàm Diệu Minh kịp tới nơi, chỉ còn nhìn thấy khung cảnh hoang tàn đổ nát và những vũng máu dưới sàn nhà.

Đám gây rối không rõ lai lịch.

Nghe người phục vụ trong Lâm Khách Lầu kể lại rằng, trước đó xuất hiện một tốp khách, muốn gọi loại trà ngon nhất trong quán. Kết quả khi trà được bưng lên, một người trong số chúng lên tiếng chê bai trà không ngon, kiên quyết cho rằng quán bán loại trà không đủ chất lượng. Trong quán trà có thuộc hạ của Đàm Diệu Minh, là những người chuyên bảo vệ cho quán. Thấy đám khách kia cứ đẩy qua đẩy lại người phục vụ, họ bèn tiến tới ngăn cản, kết

quả hai bên xông vào đánh nhau.

Đối phương dùng dao, vừa nhìn đã biết không phải phường lương thiện.

Có máu, là sẽ có cảnh sát.

Đàm Diệu Minh vừa đặt chân vào thì cảnh sát cũng tới liền sau đó. Có điều đám người kia sau khi gây chuyện của chạy mất dạng, kiểu gây rối này không đơn giản như mấy tay anh chị đánh đấm trên giang hồ. Cảnh sát thực hiện việc lấy lời khai những người có liên quan, rồi khám nghiệm hiện trường một lượt, lại hỏi thăm xem gần đây có kết thù kết oán với ai không. . .

Đàm Diệu Minh không giấu giếm cảnh sát chuyện gì, chỉ một lòng nhớ tới mấy anh em đã vào bệnh viện thế nên cả quá trình lấy lời khai, Tề Cương đều trả lời thay anh.

Nhưng chuyện ở Lâm Khách Lầu chỉ vừa được dẹp yên, Tề Cương lại gọi điện thoại đến, sau đó nói với Đàm Diệu Minh bằng nét mặt nặng nề: Cả các quán bar, vũ trường và nhà hàng cũng đều gặp chuyện.

Lần này không phải là bị ai đập phá địa bàn mà là kinh động tới đội chống tệ nạn xã hội của Phòng thanh tra và Cục thuế.

Đàm Diệu Minh bị người ta tố cáo vài tội danh trong đó có: hối lộ, trốn thuế và các địa bàn hoạt động có dính líu tới mại dâm. Rất nhiều địa bàn của Đàm Diệu Minh bỗng chốc như nổi lửa, không sao phân thân hết được.

Nhưng đối với anh, những chuyện này đều là chuyện thường suốt mấy năm nay. Làm ngành nghề này, có thể leo lên được vị trí như vậy buộc phải đắc tội với một số người.

Cũng may, những người làm mại dâm này anh đều quen biết, có thể nói đỡ vài câu. Mọi người cũng coi như nể mặt anh vài phần. Cuối cùng, người của Cục thuế nói cho anh biết sự thật: “Mấy năm nay, anh thế nào chúng tôi đều đã kiểm tra rõ ràng, cũng hiểu rằng một lão hồ ly như anh chúng tôi chẳng thể tìm ra được chứng cứ gì. Nhưng lần này kiểu gì thì kiểu, vẫn phải theo trình tự mà tạm giữ anh vài hôm. Tôi cũng nhắc nhở anh luôn, sao lại đứng vào lúc này bị đám người đó tố cáo chứ? Chẳng phải vì đợt tuyển chọn cho vị trí trưởng thương hội sắp đến sao. Tự anh phải có chuẩn bị đi”.

Đàm Diệu Minh hiểu quá rõ, không cần được nhắc nhở anh cũng biết chuyện này rốt cuộc là thế nào. Không phải ai sống trong giang hồ cũng là những người biết nói nghĩa khí, vì chức tước, có chiều trò gì họ không giờ ra được?

Anh lập tức dặn Tề Cương tiếp đãi họ cẩn thận, còn mình thì ngoan ngoãn làm một công dân gương mẫu, tiếp nhận điều tra.

Bản thân lo lắng cũng chẳng ích gì, dù có cử người đi họ cũng chưa chắc đã tìm ra được Tường Ly.

Dù trong lòng như lửa đốt, anh đành phải để nó cháy mà thôi. . .

□□□

Phía bên núi Kỳ Thần lại là một tình huống khác.

Tường Ly đã bị mắc kẹt tại chỗ này nhiều tiếng đồng hồ rồi. Ánh nắng đã bắt đầu ngả dần về Tây. Cô cũng dần dần thấy tuyệt vọng. Nếu cô không thể thoát khỏi đây trước khi hoàng hôn buông xuống thì cuối cùng sẽ chỉ có hai kết cục. Một là sẽ bị đám côn trùng độc hoặc dã thú đi kiếm mồi vào ban đêm gặm chết. Hai là, cứ bị mắc lại đây mãi, khát quá mà chết.

Dù suy nghĩ thế nào, tương chết cũng cực kỳ khó coi. Việc này đối với một cô gái cực kỳ để ý tới diện mạo và lại cực kỳ yêu cái đẹp như cô đích thực là một đả kích trí mạng.

Cổ tay, cánh tay, cẳng chân. . . tất cả những nơi bị trói chặt đều đã rỉ máu. Đây là kết quả sau nhiều giờ ra sức gầy gũa của cô. Đám dây leo như từng chiếc vòi khỏe siết chặt cô. Cô đang nghĩ, có lẽ cô còn có một kiểu chết thứ ba, đó chính là huyết mạch khắp người không thông suốt, phù nề mà chết.

Tường Ly càng nghĩ càng cảm thấy chuyến đi này thật không xứng đáng. Một người bình thường trèo lên núi Kỳ Thần là hết sức nguy hiểm, chẳng lẽ với cô, hệ số nguy hiểm lại thấp đi được vài phần? Suốt dọc đường mấy ngày qua, đã đi được đến đây rồi, kết quả cuối cùng vẫn là chết, thật phiền lòng. Sớm biết thế này, cô thà bị loài cây biến thái kia giết chết ngay khi vừa lên núi cho xong. Chỉ ít thì nó sẽ gặm không còn vụn xương nào. Cũng dễ coi hơn khi chết người sưng lên như con heo vậy.

Lục Đông Thâm, cụ nhà anh!

Cô phần nộ chửi rủa mấy câu trong lòng, cuối cùng thẳng thừng ngửa cổ lên trời mà chửi: “Lục Đông Thâm, cụ nhà anh! Cụ nhà anh, Lục Đông Thâm! Lục Đông Thâm. . .”.

“Vừa vừa phai phai thôi.” Một giọng nói vang lên ngay gần đó: “Chửi nhiều riết thành nghiện phải không?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cô đúng là kỳ lạ đấy

ôi có làm gì cô đâu mà cô lại chửi tôi như thế?

Tường Ly sững người, cứ ngỡ mình xuất hiện ảo giác. Cô há hốc miệng, định mắng thêm một câu nữa thử xem thì bỗng thấy bóng một người đàn ông bước ra sau thân cây.

Một giây sau, cô lập tức tròn xoe đôi mắt, reo hò về phía cái bóng kia: “A! Gian thương! Là anh hả?”.

Là Lục Đông Thâm

Tường Ly ra sức chớp mắt, bấy giờ mới chắc chắn thứ mình nhìn thấy không phải ảo ảnh hay hoang tưởng gì đó. Nhưng Lục Đông Thâm này cứ xuất hiện trước mặt cô như thế, luôn khiến cô mơ mơ hồ hồ như đang nằm mơ vậy.

Từ xa, Lục Đông Thâm đã nghe thấy có người gọi tên mình, sau đó cứ liên tiếp chửi bậy, anh nghĩ bụng ngoài cô ra chẳng còn ai dám chửi anh như thế nữa. Lúc này khi cuối cùng đã nhìn thấy cô, bất gặp cảnh tượng trước mắt anh bỗng nhiên lại thấy buồn cười, rồi anh hỏi cô một câu có vẻ rất nghiêm túc: “Tôi có làm gì cô đâu mà cô lại chửi tôi như thế?”.

“Tôi không nằm mơ thật chứ?”

Ngay gần đó, người đàn ông đứng ngược chiều ánh sáng, cái bóng dài rộng hắt xuống mặt đất. Anh không còn mặc áo vest quần Âu như mọi ngày mà mặc một chiếc áo phong đen, bên ngoài khoác một chiếc áo bò jacket. Bên dưới là một chiếc quần thụng đen, nhưng vẫn tôn lên được đôi chân dài ấy. Dưới chân, anh đi một đôi giày leo núi màu đen, sau lưng đeo một chiếc ba lô màu xanh quân đội rất to.

Mẫu ba lô này là kiểu thương hiệu trong cửa hàng bán đồ dã ngoại tại Thương Lãng, chắc chắn, hữu dụng, quan trọng là nhiều túi, công năng rất mạnh.

Đã quen nhìn anh quần là áo lượt, bây giờ thấy một anh như vậy cô vẫn ít nhiều chưa quen, bót đi về tính ranh của một người làm kinh doanh, lại có thêm nhiều sự hoang dã của một người khách bộ hành.

Lục Đông Thâm tháo kính râm xuống, tiện tay treo kính lên cổ áo trước ngực, trông rất phong trần bụi bặm, nhưng ánh mắt lại ngậm cười: “Gặp tôi cô thấy kỳ lạ lắm sao?”.

Tường Ly nói ngay: “Không lạ, không lạ. Tôi biết con người tôi xưa nay phúc lớn mạng lớn, nhất định sẽ có người tới cứu tôi mà”.

Lục Đông Thâm cố nhịn cười, rồi quan sát cô đang bị quần kín như một con nhộng vậy: “Cô như vậy là bị ‘lật thuyền trong ống cống’ hay thật sự chẳng có bản lĩnh gì vậy?”.

Tường Ly phản nộ: “Bị một con tinh tinh lừa”.

Lục Đông Thâm gật gù, tỏ vẻ đã hiểu ra, nhưng anh không sốt sắng cứu cô ngay, mà nói: “Nếu tôi không tới, tới nay cô có thể sẽ mất mạng tại đây, phải không?”.

Tường Ly cũng không giấu gì anh: “Đúng vậy. Loài cây này bản thân không có độc, nhưng lại như làm ‘tay sai’ cho đám dã thú và côn trùng độc, hoặc cũng có thể nó sẽ khiến người ta tắc mạch máu mà chết. Tóm lại về nó, tôi còn cần nghiên cứu thêm. Anh đừng hỏi nhiều như vậy nữa, mau cứu tôi ra đi”.

“Bảo tôi cứu cô cũng được, cô báo đáp tôi thế nào đây?” Lục Đông Thâm có vẻ hứng thú.

Tường Ly nhìn anh bằng biểu cảm kỳ quặc: “Chẳng phải anh tới đây để tìm tôi hay sao?”.

Nếu đã như vậy, việc cứu cô ra khỏi hoàn cảnh nguy hiểm cũng là việc nên làm mà. Mặc dù cô cảm thấy kỳ lạ với việc anh bỗng dưng xuất hiện ở đây, bởi vì cô luôn nghĩ, cho dù thật sự có người tới tìm cô thì người có thể xuất hiện nhất vẫn là Đàm Diệu Minh, chứ không phải tay Lục Đông Thâm mở miệng ra là nói không tin tưởng cô này.

Đợi chút, lẽ nào vì không tin tưởng nên mới đến đây? Đây là thể loại lý luận chó gặm và không cần mạng gì không biết?

Lục Đông Thâm khoanh tay trước ngực, nhìn cô cười: “Đúng là tôi tới tìm cô, nhưng nào ngờ người chưa gặp được đã bị chửi sấp mặt. Thế nên, tôi có lý do để tin rằng chuyện vào núi lần này của tôi là sai lầm rồi”.

Tường Ly cảm thấy anh hơi nhỏ mọn. Có cần phải thế không, cô đúng là đã mắng anh nhưng cô làm anh mất miếng thịt hay là gãy chân gãy tay rồi? Đúng là bản chất gian thương mà, một chút thiệt thòi cũng không chịu.

“Tôi mà có chuyện gì, thì cả đời này Thai Quốc Cường cũng đừng hòng tỉnh dậy được, tới lúc đó, người xui xẻo sẽ là anh đó, anh Lục à.”

Câu này nghe cũng có lý và có căn cứ, nếu là người bình thường ai cũng sẽ cảm thấy đầy lý lẽ. Nhưng Lục Đông Thâm không bao giờ đi cung đường giống mọi người, nghe xong anh bật cười, hỏi cô với vẻ hứng thú: “Cô đang uy hiếp tôi đấy hả?”.

“Làm gì được tính là uy hiếp anh chứ, tôi chỉ nói cho anh nghe một sự thật máu chảy ròng ròng thôi. Bây giờ tôi là cứu tinh duy nhất của anh, tôi không thể có chuyện gì được.”

Nụ cười vẫn tan vào ánh mắt Lục Đông Thâm, anh từ tốn nói: “Làm gì còn tin tức nào hot hơn tin thầy phù thủy của Thương Lăng tử mạng tại đây chứ? Tôi lúc đó, đám phóng viên chắc chắn sẽ chẳng còn hơi đâu bám riết lấy Skyline nữa. Khoảng thời gian trống này vừa tiện cho tôi giải quyết những dư luận bất lợi đối với Skyline”.

“Lục Đông Thâm, anh...” Ba chữ “cụ nhà anh” cô buộc phải nuốt xuống, khi cất lời, giọng cô đã nhẹ như gió thoảng: “Vậy được, anh muốn tôi báo đáp anh thế nào? Nói trước nhé, mấy chuyện đi ngược với nguyên tắc tôi không làm đâu”.

“Ví dụ?”

“Ví dụ như phóng hỏa giết người...” Tưởng Ly bực dọc: “Rồi ví dụ như phục vụ ngủ hoặc lấy thân báo đáp gì đó”.

Lục Đông Thâm không nhin được nữa, bật cười khanh khách, anh nói chân thành: “Cô đúng là một cô gái kỳ lạ đấy”.

Mấy từ như “phục vụ ngủ” hoặc “lấy thân báo đáp” này cô nói hết sức hào sảng. Nếu là một cô gái khác, e là lúc nói cũng cảm thấy dè dặt, ngượng ngùng, cùng lắm thì gò má phải hơi ửng hồng lên. Kết quả, cô hoàn toàn không đỏ mặt, không căng thẳng.

Tính khí ương bướng của Tưởng Ly nổi lên, cô nghiêng chặt răng ra sức vùng vẫy, kết quả có một dây leo siết chặt thêm làm cổ cô rớm máu.

Lục Đông Thâm thấy vậy, không còn cách nào khác đành lên tiếng: “Được rồi, được rồi, được rồi, cô đứng yên đã”. Nói rồi anh hạ ba lỗ xuống, rút từ trong ba lỗ ra một con dao quân đội của Thụy Sĩ.

Sau khi nhìn rõ, Tưởng Ly cười nói: “Được đấy anh Lục, anh cũng chuyên nghiệp ra phết”.

Lục Đông Thâm không màng tới câu đùa của cô. Anh rút con dao ra, vừa tiến lên chưa được mấy bước thì đã có dây leo cấp tốc hướng về phía chân anh.

“Cẩn thận!”

Tưởng Ly hét lên, đồng thời Lục Đông Thâm cũng đã lẹ chân tránh né kịp.

“Anh đừng tiến lên đây, chỉ cần nó dính một chút vào người anh là anh không chạy thoát được đâu.” Tưởng Ly thấy anh nhanh nhẹn ít nhiều cũng phải nhìn anh bằng con mắt khác. Đồng thời, chính cô cũng cảm thấy lo lắng: “Anh ném dao cho tôi đi”.

Ban này, Lục Đông Thâm cũng đích thực đã xem thường mấy cây dây leo này. Sau khi ném chính xác con dao vào tay Tưởng Ly, anh mới quan sát kỹ càng đám dây leo đen ngòm ngay gần đó, không khác gì vô số móng vuốt có yêu thuật.

“Đây là thứ gì?” Anh hỏi.

“Trong rừng rậm Amazon có một loài thực vật tên là cỏ Phù thủy. Chỉ cần anh chạm vào nó, hoa đỏ và lá xanh của nó sẽ biến thành những sợi dây thừng quấn chặt lấy người ta cho tới khi chết, hơn nữa càng siết càng chặt, người ta không thể cựa quậy được. Người bị quấn cuối cùng sẽ đói khát tới chết sau đó bị đám côn trùng rỉa chết.” Tay trái của Tưởng Ly vẫn còn cử động được. Cô cầm chặt con dao, vừa dùng sức là cổ lập tức bị siết lại. Cô nhìn đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng vẫn không quên nhiệm vụ thiêng liêng là phải phổ cập kiến thức tới mọi người, bèn cất lên chất giọng đã biến dạng: “Thuộc tính của loài thực vật này khác nhiều so với loài cây Phù thủy kia, nhưng khả năng công kích của nó khủng khiếp hơn, mà cũng chưa biết nó tên là gì! Tôi chỉ biết rằng, trên các dây leo tỏa ra một mùi thối rửa. Bà nhà nó! Hôi chết người mình rồi!”.

Chẳng biết đã có bao nhiêu sinh linh chết trong loài cây dây leo này.

Cô nghiêng răng, lưỡi dao Thụy Sĩ sắc bén cắt đứt sợi dây leo trước ngực, cuối cùng Tưởng Ly cũng có thể thở thoải mái hơn một chút, sau đó cô liên tục ho dữ dội. Sự trói buộc trên cổ tay càng lúc càng ít, tiện cho cô phát huy lưỡi dao.

“Mấy loài cây vô danh nhưng nguy hiểm này rất hay gặp trong các khu rừng mưa nhiệt đới. Anh là một cậu chủ thân thể ngọc ngà, đến mấy chỗ này mà sống sót trở về đã là kỳ tích rồi.” Nói rồi, cô lại vung dao chém đứt dây leo dưới chân. Đám dây đó như cũng biết đau vậy, vội vàng rút lại. Tưởng Ly đã bụi dây leo đã bị chém đứt rề qua một bên, tiếp tục nói: “Nhưng ban này anh đã cấp bách cứu tôi. Yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ anh chu toàn”.

Ngay sau đó là lưỡi dao cuối cùng gạt bỏ chút trói buộc còn sót lại trên bắp chân: “Đầu tiên, tôi cung cấp cho anh một chút kiến thức. Trong mấy khu rừng nguyên thủy kiểu này, thứ gì càng đẹp càng nguy hiểm. Anh nhìn thấy thứ gì thì cứ tránh xa ra một chút là được, chỉ ít phải giữ được mạng của mình đã.” Dứt lời, cô ném lại con dao cho Lục Đông Thâm một cách gọn gàng.

~Hết chương 35~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Ôm rất thích

Khẩn trương tìm ra nguyên liệu rồi rút ngay, không tìm ra nguyên liệu, xem tôi bóp chết cô...

Con dao vạch một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, Lục Đông Thâm giờ tay ra đón lấy một cách chuẩn xác.

Nhưng chỉ một giây sau đó, một nhánh dây leo vẫn chưa bị chặt tới tận gốc lập tức lao về phía này. Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Lục Đông Thâm đã nhanh tay nhanh mắt, khăn trương lao tới trước kéo Tường Ly ra, như vậy mới tránh được việc cô một lần nữa bị dây leo quấn vào người.

Tường Ly quay lưng về phía cây dây leo thế nên ban nãy hoàn toàn không phát giác ra nguy hiểm. Tới khi có phản ứng, cô đã được Lục Đông Thâm ôm vào lòng. Cô quay đầu lại nhìn mới biết dây leo đó đang nằm giữa đồng dây leo chằng chịt mà giờ nanh múa vuốt, và mới hiểu ra ban nãy mình quá đối nguy hiểm.

“Thứ gì càng đẹp lại càng nguy hiểm à? Thế cô thì sao?” Lục Đông Thâm ghé sát vào tai cô, cười khê.

Tường Ly bỗng cảm thấy vành tai nóng rần, hơi nóng xông thẳng vào tận trái tim. Chẳng hiểu sao con tim cô bỗng nhảy dựng lên một cái thật mạnh. Cô giờ tay đẩy anh: “Đừng có lợi dụng giờ trò với bọn già!”.

Nhưng ngay sau đó cô không đẩy ra thành công, Lục Đông Thâm tận dụng cơ hội siết chặt bàn tay đang đỡ vòng eo bé nhỏ của cô, hai người lại càng sát lại gần nhau hơn. Anh cúi đầu nhìn cô, nụ cười có phần cố ý: “Con người tôi xưa nay luôn tính toán chi ly, thế nên ban nãy tính ra, cô đã hai lần mắc nợ ân tình của tôi, cụ thể phải trả thế nào, tôi cần phải suy nghĩ thật kỹ”.

“Thà tôi ra.” Tường Ly cảm thấy mặt mình hơi nóng, cánh tay một lần nữa dùng sức để đẩy anh.

Lần này Lục Đông Thâm không làm khó cô nữa, anh cũng theo đà buông tay.

“Ôm riết thành nghiện hả?” Tường Ly không vui.

Lục Đông Thâm quan sát người cô một lượt từ trên xuống dưới, nhìn có vẻ rất nghiêm túc rồi nói: “Eo thon, thế nên khi ôm cảm thấy rất thích”.

Tường Ly không muốn đấu võ mồm với anh nữa. Cô cảm thấy Lục Đông Thâm này khi mặc quần Âu áo vest thời thượng cũng được coi là một người ít nói, trầm tính, tuy yên lặng mà vẫn cao quý, văn minh. Còn bây giờ, khi cởi bộ vest đó ra, tính khí cũng theo đó mà thay đổi. Đứng ở một nơi mà văn minh còn chưa chạm được đến như nơi này, những khi anh chộc ghẹo người khác giống hệt một gã lưu manh có văn hóa, hoặc có thể bỏ luôn ba chữ “có văn hóa” ấy đi cũng được.

Nhưng Lục Đông Thâm không hành động như ý của cô, bàn tay lớn của anh hướng về phía cổ áo cô. Nếu là bình thường, cô tuyệt đối không cho phép người bên cạnh vô lễ với mình như vậy. Nhưng chỉ vì đối phương là Lục Đông Thâm, cô hoàn toàn không thể ngờ anh lại có hành vi đó, trong một giây thất thần, cổ áo cô đã bị kéo ra quá nửa, mảng xương đòn để lộ ra ngoài, cứ gọi là gọi cảm, quấy rầy vô cùng.

“Anh làm gì đấy?” Tường Ly then quá hóa giận, trong lúc cấp bách định động thủ với anh.

Lục Đông Thâm kịp thời né được “bàn tay độc” của cô, dờ khóc dờ cười: “Tôi chỉ muốn xem xem vết thương trên cổ cô ra sao. Cô sợ gì hả? Lẽ nào tôi ăn thịt được cô?”.

Tường Ly xoa xoa cổ, chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da, đối với cô chẳng phải chuyện gì quá nghiêm trọng. Lục Đông Thâm đối với cô mà nói vẫn là một người đàn ông xa lạ, tính tình sáng nắng chiều mưa kiểu này mới thật sự là khủng bố với cô.

Cô ngẩng đầu ngược nhìn chiếc ba lô vẫn đang vắt vẻo trên cành cây. Bên trong còn đựng con dao Phần Lan đó. Nếu có dao ở trong tay lúc này, cô phải chém đứt tay anh. Nghĩ vậy, cô bèn đi tới bên cạnh thân cây, xoa xoa tay.

“Cô định trèo lên cây?” Lục Đông Thâm hỏi phía sau lưng cô.

Đứa ngốc cũng có thể đoán ra đấy.

Tường Ly chu môi hất cằm lên phía trên: “Anh không nhìn thấy ba lô của tôi đang bị treo trên đó hả?”.

Lục Đông Thâm tiến tới, kéo cô qua một bên: “Cô đang bị thương, thể hiện tài năng làm gì hả?”.

“Tất cả mọi thứ giúp tôi sống sót đều ở trên đó cả.” Tường Ly không quen với việc có người đứng chỉ tay năm ngón với cô như vậy: “Tôi không leo lên chẳng lẽ bắt anh leo chắc?”.

Chẳng qua chỉ là một câu nói vu vơ như vậy, không ngờ Lục Đông Thâm đáp: “Chỉ là leo lên cây, lấy cái ba lô xuống thôi mà”. Sau đó anh gỡ chiếc kính

râm đang mắc trước ngực xuống, đeo lên mặt Tường Ly, rồi cởi áo khoác ngoài đặt vào tay cô: “Đội tôi”.

Tường Ly sững người, rồi ngay lập tức tháo kính râm xuống. Lục Đông Thâm kia đã đi tới trước thân cây, xắn tay áo lên. Cô cực kỳ sững sốt. Chuyện này... ơ... Thế này phải tính là đòi thế tử nào*? Tóm lại, một người đàn ông thường xuyên ngồi trong phòng giấy mà lại trèo cây? Lại còn trèo tay không?

☐ Theo lý giải của dịch giả, thì câu này chỉ Ly không biết phải buột miệng chửi đòi nào của anh nhà nữa =))

Đang mãi nghĩ thì cô đã thấy Lục Đông Thâm vòng cánh tay ôm chặt lấy thân cây, hai chân lợi dụng việc để giầy ma sát với thân cây để tìm điểm tựa nướn người lên, sau đó hai chân anh lần lượt thay phiên nhau cử động, đưa người anh lên cao dần.

Tường Ly nhìn mà mắt tròn mắt dẹt.

Tốc độ leo cây của anh không hề chậm, kiểu tư thế này nếu không phải là một người có kinh nghiệm phong phú chắc chắn không thể nào làm được. Bởi vì leo cây bằng tay không vốn dĩ phải nắm vững kỹ năng, nhất là loại cây cao tán um tùm trong những khu rừng nguyên sinh kiểu này lại càng khó khăn khả năng của tay và chân đối với người leo.

Tường Ly lại gài kính râm lên đầu, rồi ngồi bệt xuống đất, ôm áo khoác của Lục Đông Thâm trong lòng, rồi ngẩng đầu nhìn anh leo lên mỗi lúc một cao. Nơi nào có chạc cây, anh vươn cánh tay dài ra, cơ thể nhanh nhẹn leo qua, không chút phí sức.

Trước kia nhìn thấy anh mặc vest phẳng phiu cô đã sớm biết người đàn ông này là điển hình cho kiểu mặc gì cũng đẹp. Bây giờ ra ngoài, anh ăn mặc rộng rãi thoải mái, nhất là khi anh để lộ cánh tay, cô mới phát hiện vóc người anh thật là chuẩn. Vai rộng, hông thon, dĩ nhiên không cần bàn cãi. Từng múi cơ bắp rắn chắc cũng căng nở theo từng động tác leo trèo của anh, trông vừa trắng kiện vừa mạnh mẽ.

Cô cảm thấy, có lẽ anh cũng không giống như những gì thường ngày cô tưởng tượng. Thì chẳng phải cô đang được diện kiến một mặt khác của anh đấy sao?

Chẳng bao lâu sau, Lục Đông Thâm đã với được ba lô của cô rồi lại xuống đất một cách gọn ghẽ.

Khi đi tới trước mặt cô, một tay anh xách ba lô, một tay đưa về phía cô.

“Đúng là ‘chân nhân bất lộ tướng’*.” Tường Ly ngẩng đầu khen ngợi anh một câu rồi đặt chiếc áo trong lòng mình vào tay anh.

☐ Ý nói nhân tài ẩn mình, không lộ diện.

Nhưng Lục Đông Thâm lại vừa nắm lấy áo vừa nắm cả tay cô. Anh hơi dùng sức, Tường Ly cứ thế được anh kéo dậy. Cô chưa kịp nói năng gì, anh đã buông tay cô ra, nhưng không nhận lại áo khoác. Anh hơi nhíu mày: “Cô bỏ vào đây bao nhiêu thứ vậy, ba lô nặng quá”.

“Sinh tồn nơi hoang dã mà đại ca, anh tưởng tới đây chơi đồ hàng hả?” Tường Ly vẫn còn cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay, là nhiệt độ từ bàn tay anh truyền tới.

Vừa leo cây xong nên trán anh vẫn còn lấm tấm không ít mồ hôi. Nhưng chính lớp mồ hôi này lại khiến Lục Đông Thâm mang một phong cách khác hẳn trên thương trường, ví dụ như hoang dã, ví dụ như cuồng nhiệt, khiến mùi gỗ vốn dĩ rất sạch sẽ trên cơ thể anh có thêm một sự mê hoặc khiến người ta ngửa ngáy trong lòng.

Cô vừa định gạt lại ba lô thì bỗng thấy Lục Đông Thâm quăng ba lô của cô lên bả vai mình, rồi cúi xuống cầm ba lô của mình lên: “Đi thôi”.

Tường Ly trong lòng ôm chiếc áo của anh, cảm thấy không đành: “À... Anh Lục, anh làm vậy sẽ khiến tôi thấp thòm bất an lắm” Đường đường là “thái tử gia” của Lục Môn, cô cứ bắt anh vác theo túi lớn túi nhỏ như vác đá thế kia, có phải hơi “đại nghịch bất đạo” không. Lỡ đến một ngày vị thái tử này đăng cơ lên làm Hoàng thượng, với tính khí “chấp nhật tính toán” của anh từ trước đến nay, há chẳng phải cô sẽ bị chu di cửu tộc?

Lục Đông Thâm mặc kệ những suy nghĩ ngoằn ngoèo vòng vèo trong đầu cô, chỉ nói một câu: “Khẩn trương tìm ra nguyên liệu rồi rút ngay, không tìm ra nguyên liệu, xem tôi bóp chết cô”.

Xong, lại trở về với trạng thái cao ngạo lạnh lùng.

Tường Ly trầm nghĩ, không biết người này có bị tâm thần phân liệt không nữa.

☐☐☐

Thai Từ Tân vừa bước vào phòng bệnh đã nhìn thấy Thai Nghiệp Phàm ở đó, cả người đầy mùi rượu, hai tay chống giường, cơ thể vẫn còn hơi lão đảo. Anh ta cúi đầu xuống giường, luyện thần không ngừng với Thai Quốc Cường đang nằm.

“Bố, bố mau tỉnh dậy đi, cái chỗ quỷ quái này chán quá, chơi hết cả húng rồi.”

“Gã Đàm Diệu Minh đó, rồi cả con bé Ly gì đó, sớm muộn cũng sẽ có một ngày con diệt chúng nó để trả thù cho bố.”

Nói xong câu này, anh ta lại cười khi khi ra chiều vui sướng: “Con bé Ly gì đó trước tiên phải bắt về chơi cho đã, chứ giết ngay thì hơi đáng tiếc, trông

cũng xinh xắn lắm...”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Anh tuyệt đối đừng căng thẳng

À, anh đừng căng thẳng quá. Yên tâm, yên tâm, chỉ có độc mùi từng hương thì tuyệt đối không có hiệu quả kích dục đâu...

Thai Nghiệp Dương ngồi trên sofa đọc tạp chí, mặc kệ những lời hàm hồ của Thai Nghiệp Phàm. Ngược lại, những câu nói ấy đã lọt hết cả vào tai Thai Từ Tân. Cô quay đầu đánh mắt nhìn Tần Dịch. Tần Dịch hiểu ý, liền quay người lại khép cửa.

Cô bước lên, kéo ngược Thai Nghiệp Phàm ra khỏi giường bệnh, sắc mặt lạnh tanh: “Em cảnh cáo anh, những lời này tốt nhất anh chỉ nên nói trong phòng bệnh. Đã nói rồi thì quên sạch đi cho em, nếu không xảy ra chuyện tày đình gì, em sẽ không ở đó mà thu dọn mấy chuyện rác rưởi cho anh đâu!”.

“Thu dọn? Em chê chuyện rác rưởi của nhà họ Thai chúng ta còn ít hay sao?” Thai Nghiệp Phàm đã có chút hơi men nên bắt đầu ăn nói vô tổ chức: “Mẹ kiếp, Lục Môn là cái thá gì? Tưởng Thai Nghiệp Phàm sợ họ chắc? Mẹ nó, món nợ này anh nhất định phải tính toán với chúng nó!”.

“Dựa vào anh?” Thai Từ Tân cười khẩy: “Anh có bản lĩnh gì để đấu lại với Lục Môn? Mà trước tiên chưa nói tới Lục Môn, chỉ riêng một mình Lục Đông Thâm thôi đã đủ lột một lớp da trên người anh xuống rồi”.

“Tao không có bản lĩnh? Vậy chắc mày có? Bản lĩnh của mày là giẫm lên sự nghiệp của các anh mày, giẫm lên vai của các anh mày để leo cao chứ gì?” Thai Nghiệp Phàm say rượu tròn trĩnh hai mắt: “Thai Từ Tân, mày cũng giỏi lắm. Sao trước kia tao không nhìn ra mày là loại người đầy dã tâm như thế nhỉ? Đừng tưởng tao không biết mày đang suy nghĩ gì trong lòng. Chẳng qua là bị Lục Đông Thâm đá đít, mày không dám chịu được nổi nhục ấy chứ gì? Mày tưởng mày ra thương trường làm to làm lớn là có thể khiến Lục Đông Thâm hồi tâm chuyển ý à? Mày nhớ lấy cho tao, nhà họ Thai này không cần bám vấy dựa nào hết. Mày cũng đừng thiếu tự trọng mà dây dưa với Lục Đông Thâm. Mày...”.

Thai Từ Tân giờ tay vung một bạt tai qua, cái tát không hề nhẹ.

Cái tát đó đánh cho Thai Nghiệp Phàm ngẩn cả người, cũng khiến cho Thai Nghiệp Dương này giờ vẫn coi mình là người ngoài cuộc phải ngẩng đầu lên, sừng sốt nhìn Thai Từ Tân.

“Anh tỉnh chưa?” Thai Từ Tân lạnh lùng buông một câu.

“Mày bệnh hả!” Nói rồi, Thai Nghiệp Phàm định giờ tay lên.

Cái tát của anh ta còn chưa kịp buông xuống đã bị Tần Dịch ngăn lại. Thai Nghiệp Phàm nổi giận, gào lên với Tần Dịch: “Mày cút đi cho tao!”.

Thai Nghiệp Dương không thể ngồi yên được nữa, bèn đứng dậy tiến tới: “Đủ rồi đấy, người một nhà mà ầm ĩ lên như vậy còn ra thể thống gì? Có thời gian và sức lực để đánh nhau, chỉ bằng nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào”.

Tuy rằng Thai Nghiệp Phàm tính tình quái đản nhưng chung quy vẫn không đành lòng đánh em gái ruột của mình. Anh ta vẫy tay, quay phắt đi, ngồi phịch xuống sofa.

“Em vẫn chỉ có một câu đó thôi, bây giờ nhà họ Thai đang ở trong thời kỳ nhạy cảm, bởi vì bố hôn mê suốt không tỉnh lại. Dự án nguồn năng lượng tháng trước vừa đàm phán xong bây giờ có thể đối mặt với biến động bất kỳ lúc nào. Một khi có biến động, phải ăn nói làm sao với Hội đồng quản trị? Còn nữa, mảnh đất Thương Lăng luôn là tâm nguyện của bố, chúng ta bắt buộc phải hoàn thành.” Thai Từ Tân cất giọng thanh lạnh, tư duy rõ ràng.

Thai Nghiệp Phàm không lên tiếng, ngược lại Thai Nghiệp Dương nói trước: “Dự án nguồn năng lượng anh có thể tiếp tục quản lý, phía Thương Lăng bố vốn dĩ định giao cho Nghiệp Phàm làm”.

Nói rất rõ ràng, Thai Từ Tân trầm giọng xuống: “Anh nghĩ anh ấy có bản lĩnh để giành đất với Lục Đông Thâm không?”.

“Sao tao lại không có bản lĩnh?” Vừa nghe xong câu ấy, Thai Nghiệp Phàm lại nổi xung lên: “Ít nhiều gì tao cũng là Phó Chủ tịch tập đoàn đấy”.

“Vâng, thưa ngài Phó Chủ tịch, ngài ngồi được lên vị trí này là nhờ đâu, trong lòng ngài tự rõ. Anh nói anh có bản lĩnh chứ gì? Được thôi, nhân lúc này nhà họ Lục cũng bị dư luận kiểm chế, anh mang hợp đồng mua bán đất về đây cho em. Anh tới đàm phán với Đàm Diệu Minh đi, tới đàm phán với Chính quyền địa phương đi!”

“Con mẹ nó, tao đi ngay bây giờ!” Nói rồi, Thai Nghiệp Phàm đứng dậy, lao đảo bước về phía cửa.

“Muộn rồi.” Thai Từ Tân lạnh lùng buông một câu.

Thai Nghiệp Phàm khựng lại, quay đầu nhìn cô: “Mày nói gì?”.

Thai Nghiệp Dương cũng không hiểu gì, ngẩng lên nhìn Thai Từ Tân.

Thai Từ Tân nói rành mạch từng chữ: “Khu đất có giá trị khai phá nhất, Quan Dương, đã bị Lục Đông Thâm ra tay trước rồi”.

[...]

Đến gần chập tối, Lục Đông Thâm và Tường Ly cuối cùng mới tìm được một địa điểm thích hợp để dựng chân. Thưa thớt cây cối nhưng từ ngoài nhìn vào, có vẻ khá vững chãi và kín đáo.

Lục Đông Thâm phụ trách dựng lều. Trước tiên anh đắp nhiều lá khô làm nền, rồi từ từ dựng từng bước một, hết sức thuần thục và chuyên nghiệp. Tường Ly quan sát, trong lòng đã có vài chuyện sáng tỏ như gương, nhưng cô không nói gì cả mà bỏ chai nước trong túi xách rồi đi.

Sau khi dựng xong xuôi hai chiếc lều, Lục Đông Thâm mới phát hiện Tường Ly đã biến đi đâu mất dạng. Anh những tưởng cô chỉ đi lượm lặt vài cành củi khô quanh đây, ai ngờ hoàn toàn không phải vậy.

Anh đang mãi nghĩ thì thấy bóng một cô gái đứng đưa đi từ sườn dốc trong khu rừng gần đó đi về. Đầu mày anh từ từ dần ra, Tường Ly đã quay về.

Đúng là Tường Ly đã gom được không ít củi. Chẳng biết cô tìm được ở đâu dây leo khô, buộc chặt sau lưng như dây thừng rồi vác về, trong lòng vẫn ôm nguyên bình nước. Khi cô đi tới, đặt đồng củi khô xuống đất, nhìn thấy hai chiếc lều tạm một trước một sau thì reo lên: “Anh dựng nhanh quá”.

Hơn nữa lại còn dựng lều của cô ở phía sau lều của anh, tránh bị gió lùa. Nhìn kiểu này anh quả thật rất đàn ông, rất phong độ.

“Cô đi đâu vậy?” Giọng Lục Đông Thâm hơi trầm xuống.

“Tôi hả?” Tường Ly đá đá chân vào đồng củi bên cạnh rồi lại ra hiệu cho anh nhìn xuống bình nước: “Đi tìm nước, đi tìm lửa”.

Thế mà cũng phải hỏi à?

Lục Đông Thâm nhìn cô một lúc, sắc mặt trông hơi khó coi, nhưng cũng không nói gì nhiều. Tường Ly cảm thấy anh hơi kỳ lạ, cô đang định lên tiếng thì anh liền đón lấy bình nước và nói: “Cô cứ nói với tôi một tiếng, tôi đi tìm là được rồi”.

Tường Ly mỉm môi cười thầm.

Lục Đông Thâm liếc nhìn cô rồi đặt bình nước xuống một bên, bắt đầu xếp củi nhóm lửa.

“Anh có biết ở mấy nơi này, tìm nước kiểu gì không?” Tường Ly ngồi sụp xuống, nghiêng đầu nhìn Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm mặc kệ cô.

Tường Ly nhún vai, sao người này sáng nắng chiều mưa vậy trời. Cô thẳng thừng ngồi xếp bằng xuống đất, giúp anh cùng nhóm lửa. Nhưng xuất phát từ tình hữu nghị giữa những người bạn đồng hành, cô cảm thấy vẫn cần phải phổ cập cho anh chút đỉnh: “Đi dã ngoại luôn phải tuân thủ nguyên tắc ‘lên sườn núi chứ không vào khe núi’. Khe núi có rất nhiều nguy hiểm, lại có những mối nguy vô hình. Sườn núi thì khác, vì địa thế cao, thế nên nó có thể tránh được một số nguy hiểm mà mắt thường không nhìn thấy được. Mà tiện lợi nhất là tìm nguồn nước, cứ đi dọc về phía nơi có địa hình thấp là nhất định sẽ tìm được nguồn nước”.

Lục Đông Thâm lấy bật lửa ra, chẳng biết những lời cô nói anh nghe vậy hay để ngoài tai. Ngọn lửa nhỏ bùng lên, khiến những cây gỗ bị đốt cháy chẳng mấy chốc đã tỏa ra mùi gỗ tùng hương.

“Đây là gỗ tùng hương.” Tường Ly ngồi bên cạnh anh, đợi cho lửa bén từ từ: “Nếu đi dã ngoại mà tìm được loại cây này thì chứng tỏ anh được ông trời ưu ái lắm. Loại gỗ tùng hương này nhiều dầu, có thể dùng nhóm lửa để xua đuổi thú rừng. Lửa của gỗ tùng hương có thể duy trì hai ngày hai đêm không tắt. Mà rễ cây, thân cây, lớp vỏ của loài thực vật này đều có thể dùng làm thuốc. Nhưng mà tuyệt vời nhất vẫn là dùng để chế hương liệu. Vào thời Hán Vũ Đế, có vị vua của nước chư hầu tiến cống hương liệu, trong đó có một loại hương liệu tên là Thiết Loan hương, bên trong có thêm thành phần gỗ tùng hương này. Nhưng muốn lấy được mùi hương có tác dụng từ tùng hương cũng không đơn giản, phải chiết tách một bộ phận dầu tính, phải giữ nguyên được mùi hương thanh nhã của gỗ tùng mới được. Cá nhân tôi cảm thấy kỹ thuật chiết tách mùi hương ở thời cổ đại chắc chắn không bằng ngày nay, thế nên nói vậy thôi chứ mùi Thiết Loan hương cũng chưa chắc đã dễ ngửi. Nhưng trong Thiết Loan hương, tùng hương chỉ là một phần nhỏ, ngoài ra chắc chắn phải có những loại như hoa sừng trâu hay *Lilium lancifolium**, nếu không sao có thể kích dục chứ?”.

**Một loài hoa cùng chi với Loa kèn.*

Nói xong câu này, thấy Lục Đông Thâm quay đầu nhìn mình, cô lập tức giải thích: “À, anh đừng căng thẳng quá. Yên tâm, yên tâm, chỉ có độc mùi tùng hương thì tuyệt đối không có hiệu quả kích dục đâu...”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Là người đều biết làm

Khi nói về chuột xạ hương, cô vẫn còn rất phấn chấn hứng khởi. Nhưng vừa nhắc tới hồ Phù Tiên, ánh mắt cô đã tối đi một cách rõ ràng.

Đồng lửa đã cháy bùng lên rồi.

Gỗ tùng hương quả nhiên như lời Tường Ly nói, bén lửa cực tốt, ngọn lửa cháy đều, lại không có mùi hắc nhức mũi, khi hít vào phổi để lại một mùi hương thanh mát kéo dài miễn man.

Trong lúc cô chuẩn bị muối thìa nôi chảo thì Lục Đông Thâm nhặt một cành gỗ tùng lên, gảy gảy lửa rồi quay đầu nhìn cô. Hoàng hôn đã từ từ chìm xuống đường chân trời, chỉ còn vớt vát lại một chút tàn dư, lúc sáng lúc tối, lại chẳng sáng đều bằng ánh lửa trước mặt, nhưng vẫn tôn lên được bóng lưng khêu gợi của cô.

Cô ăn mặc rất đơn giản, chính là kiểu áo su quần su người ta hay mặc khi đi leo núi. Nhưng chính bộ trang phục đơn giản đó khi được khoác lên người cô lại khiến cô “đẹp trai” khác thường, nhất là đôi ủng cao ngang chân bằng da bò cô đang đi. Dĩ nhiên cô không đội tóc giả, mái tóc dài được tết lại thoải mái rồi vắt sang một bên. Lặn lội suốt cả ngày trời, tóc cô lại càng lỏng ra nhiều hơn. Có lộn đã rơi xuống, khiến một bên gương mặt cô trông lại càng thêm dịu dàng, xinh xắn.

Lục Đông Thâm nhìn mãi nhìn mãi, vô tình nhớ lại lời giải ban nãy của cô, anh buồn cười vô thức rướn khoe môi lên.

Bữa tối khá thịnh soạn, xuất phát từ việc Tường Ly nếu nguyên cả một nồi canh cá tươi. Nói theo lời của cô thì: “Giờ đang là mùa cá của hồ Phù Tiên. Sau khi đánh bắt, dùng một số hương liệu ướp khoảng bảy ngày bảy đêm, sau đó phơi khô cất kỹ. Ở chỗ khác, anh không bao giờ ăn được món này đâu, chỉ có tôi mới biết làm”.

Lục Đông Thâm đích thực cũng cảm thấy rất ngon. Cảm giác tươi ngon này anh không thể nào tìm thấy ở một nhà hàng hay từ một đầu bếp riêng nào trong nhà họ Lục.

“Chẳng trách ba lô của cô nặng như vậy.”

Có khác gì vác theo cả cái nhà đi không, không nặng mới lạ đó.

“Anh không mang gì theo hả?” Tường Ly hỏi.

“Chỉ mang lương khô đơn giản thôi, cùng lắm thì bắt vài con thú rừng ăn lót dạ.” Lục Đông Thâm nói thẳng.

“Câu này chỉ có thể nói ra trong hai trường hợp, hoặc là từ một kẻ không biết trời cao đất dày, hoặc là từ một người có quá nhiều kinh nghiệm sinh tồn tại nơi hoang dã. Để tôi đoán coi anh thuộc trường hợp nào.” Tường Ly nghiêng đầu nhìn anh.

Lục Đông Thâm cũng thẳng thừng quay sang nhìn cô.

Dưới ánh lửa, khuôn mặt của anh càng thêm góc cạnh rõ ràng, tuấn tú hơn người. Tường Ly nhìn mãi nhìn mãi trong lòng bỗng hơi căng thẳng, cô mỉm cười che giấu: “Anh là loại thứ hai. Thật ra anh rất có kinh nghiệm dã ngoại. Trèo cây bằng tay không này, biết dựng lều thế nào để vừa chắn được gió lại vừa chắc chắn. Dọc đường anh cũng biết làm sao để né tránh nguy hiểm. Còn nữa, anh trình bày được cách tìm nước tìm lửa rất tự nhiên”.

Nói xong những lời này, cô những tưởng anh sẽ thao thao bất tuyệt nói một tràng.

Ai dè, Lục Đông Thâm chỉ nói: “Mấy việc mà cô nói, là người đều biết làm”.

Một câu nói khiến Tường Ly á khẩu tròn trừng mắt.

Lục Đông Thâm tuy không nhìn cô nhưng vẫn biết cô vẫn đang nhìn mình chằm chằm. Có hoàn cảnh hơi tối này che giấu hộ, anh lẳng lặng mỉm cười, nụ cười tan vào cả ánh mắt.

Quả nhiên, Tường Ly chưa đạt được mục đích chưa chịu thôi: “Thế còn con dao Thụy Sĩ của anh thì sao? Bên trên có dấu vết của việc đã từng sử dụng, nhìn mức độ chà sát thì không giống một con dao mới tinh đâu.” Nói rồi, cô đập con dao Phần Lan của mình bên cạnh anh: “Nhìn cho rõ đi, con của tôi mới là dao mới nè”.

Lục Đông Thâm lại thêm một ít cúi vào đồng lửa rồi hờ hững đáp lại một câu: “Duong Viễn thường mang nó ra thái thức ăn”.

Tường Ly thầm mắng một câu trong bụng: *Lục Đông Thâm, cụ nhà anh...*

Cuối cùng, Lục Đông Thâm hỏi một câu nghiêm túc: “Cô tới núi Kỳ Thần này rốt cuộc muốn tìm thứ gì?”.

Hoàng hôn đã tắt hẳn rồi, nhiệt độ cũng dần hạ xuống theo. Tường Ly ôm bát, uống một ngụm canh nóng, khụt khịt mũi rồi nói: “Chuột xạ hương”.

Lục Đông Thâm nhìn cô, không hiểu.

Thấy vậy, Tường Ly bật cười, vòng một tay ra vỗ vỗ lên vai anh: “Đúng, chính là ánh mắt khao khát muốn được học hỏi này. Anh phải cho tôi có chút cảm giác thành tựu chứ, nếu không tôi lại cảm thấy mình chưa đủ tầm quan trọng. Có phải anh không biết chuột xạ hương là loài gì không?”

Lục Đông Thâm cũng mặc kệ cho cô càn rỡ, nhẹ nhàng nói: “Chẳng phải chính là loài chồn lông vàng sao? Hồi ở Bắc Mỹ, tôi từng nhìn thấy loài này rồi, mà bây giờ người ta cũng nuôi được loài này rồi. Vấn đề tôi đang không hiểu là vì sao cô phải tới tận đây tìm nó?”

Câu nói của anh khiến Tường Ly vô cùng bức bối, cô liếc xéo anh đúng nửa phút, nhìn đến độ Lục Đông Thâm cũng thấy rợn gai ốc sống lưng, nhất là khi cô vẫn còn cầm con dao Phán Lan trên tay. Thế là anh hắng giọng nói: “Thì tôi cũng đang khao khát học hỏi mà. Cô thấy đấy, tôi không biết cái loài chuột xạ hương ở đây với loài được nuôi cấy và loài ở Bắc Mỹ có gì khác nhau mà”.

“Chả có gì khác nhau cả.” Tường Ly hờn dỗi, quay thẳng người đi, xoay lưng vào anh ngồi ăn canh.

Cô có chút trẻ con, làm Lục Đông Thâm phì cười. Bình thường cô luôn bày ra dáng vẻ cool ngầu, thậm chí là cao ngạo lạnh lùng. Bây giờ trông cô như vậy lại cực kỳ đáng yêu. Suy nghĩ lại anh thấy cũng phải, chẳng qua cô chỉ là một cô gái hai mươi sáu tuổi, cho dù ở bên cạnh Đàm Diệu Minh lẫn lộn giang hồ thì vẫn mang trong mình suy nghĩ con gái.

Anh ngậm cười, rồi không nhịn được, đưa tay lên xoa đầu cô: “Tôi không biết thật mà, chuyện này vẫn phải thỉnh giáo Tường gia”.

“Đừng có động vào tôi.” Tường Ly chỉ cảm thấy lòng bàn tay anh rất lớn, kiểu động tác thân mật này khiến cô có phần không quen. Cô nghiêng đầu né tránh rồi lẩm bầm một câu: “Anh coi tôi là cún cưng đấy à”.

Nói xong câu này, tâm tình cô lại thay đổi, đôi mắt thâm đắm nụ cười: “Ơ mà, được nghe tiếng Tường gia từ cái miệng của anh cũng êm tai lắm”.

“Đừng có được nước lấn tới đấy.”

Tường Ly cũng hiểu khiến một người đàn ông như anh gọi cô là Tường gia quả thực còn khó hơn lên trời. Nếu đã gọi một tiếng rồi thì cô cũng xin nhận. Cô đặt bát canh cá sang một bên, bày một tư thế thoải mái.

“Anh ấy à, ban nãy nói không sai. Chuột xạ hương thường sống ở Bắc Mỹ, nhưng không có nghĩa là nơi khác không có, chỉ có điều không sinh trưởng và phát triển tốt như ở đó mà thôi, càng không cần nói tới loài được nuôi cấy tí m. Rất nhiều người biết loài chuột này đều tưởng rằng bộ lông của nó là quý giá nhất. Nhưng trên thực tế, trong xạ hương do con chuột cái tiết ra lại bao hàm những thành phần tương đồng với xạ hương tự nhiên như: Muscone, Giảm trừ Muscone và Etanol, có tác dụng với những người thiếu khí, kháng viêm, hạ huyết áp, chống dị ứng, duy trì tuổi xuân... Là một sản phẩm tuyệt vời thay thế cho xạ hương tự nhiên. Hơn nữa trong rất nhiều thương hiệu nước hoa cao cấp cũng chứa thành phần xạ hương chiết xuất từ chuột xạ hương. Ngoài ra, phân và nước tiểu của chuột xạ hương cũng có thể chế thành thuốc diệt muỗi. Loại xạ hương này có hàng trăm tác dụng, nhưng điểm trừ duy nhất là phải đợi tới đúng thời kỳ sinh nở của chuột cái mới được. Một là Thái Quốc Cường không đợi lâu được như vậy, hai là bây giờ cũng chưa tới mùa sinh sản của chuột xạ hương. Nghe nói trên núi Kỳ Thần cũng có loài động vật này mà chuột xạ hương ở đây chưa cần đợi tới mùa sinh sản đã có giá trị làm thuốc rất lớn rồi, chỉ cần bắt được một con, tôi lấy dịch xạ hương của nó là được.”

“Nghe nói loài đó không dễ bắt đâu.” Lục Đông Thâm cầm bát canh của cô lên, múc thêm một ít canh nóng rồi đưa cho cô.

Tường Ly đón lấy một cách tự nhiên: “Đương nhiên rồi, dễ như thế thì còn cần Tường Ly tôi đích thân ra tay sao? Cứ đợi một người nào đó đi cũng được”.

Nói ba câu không quên khen mình một câu, bản lĩnh này Lục Đông Thâm cũng đã được lĩnh giáo hoàn toàn rồi.

“Cứ đi tìm khắp núi như thế sao?” Lần này thì đúng là Lục Đông Thâm không hiểu thật. Cứ tìm kiểu này đừng nói là bảy ngày, có cho cô bảy tháng cũng chưa chắc đã thành công.

Tường Ly chỉ tay về phía trước: “Ngọn núi cao nhất, loài chuột xạ hương này rất giao hoạt, ngọn núi cao nhất là nơi ẩn cư thích hợp cho chúng”.

“Thế còn hồ Phù Tiên...” Anh lại hỏi.

“Hồ Phù Tiên à...” Tường Ly ngập ngừng giây lát, rồi từ tốn uống canh, ăn cá. Sau khi bẻ đủ năm đầu ngón tay xong, cô mới nói: “Là một loại cá trắng nhỏ, so với chuột xạ hương thì nó quá đơn giản”.

Mượn ánh lửa, Lục Đông Thâm nhìn thấy rất rõ ràng. Khi nói về chuột xạ hương, cô vẫn còn rất phấn chấn hứng khởi. Nhưng vừa nhắc tới hồ Phù Tiên, ánh mắt cô đã tối đi một cách rõ ràng. Tuy rằng trông có vẻ không để ý nhưng anh cảm thấy, chuyện này không đơn giản như vậy...

~Hết chương 38~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Người này cung phản xạ quá dài sao?

Con người cô trong mắt tôi không có chút đáng tin nào cả, thế nên, để đề phòng vạn nhất...

Thời gian trong rừng núi dường như trôi qua rất nhanh, không có đèn đuốc rực rỡ, xe cộ tấp nập như thành phố, buổi tối trở nên vô cùng thuần khiết.

Ăn bữa tối xong, Lục Đông Thâm chủ động gánh vác công việc thu dọn và rửa bát đĩa, việc này lại khiến Tưởng Ly tròn mắt kinh ngạc. Kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm trong mắt mọi người là kiểu sống trong nhung lụa. Mà anh cũng đích thực là một người cao quý như thế, cứ cảm thấy anh không nên là người dễ tay dính đầy dầu mỡ.

Qua ánh lửa, Tưởng Ly ngồi ngắm đôi tay đang lao động của anh. Bàn tay với những khớp xương rõ ràng, nhìn xa thon gầy, trông rất đẹp, khiến cô nhìn mà xót xa trong lòng, đúng là phung phí của trời mà.

Cô hỏi anh: “Có phải cảm thấy ăn đồ của tôi xong, miệng cũng mềm mọng hơn không?”. Nếu cảm thấy như vậy thật thì sau này gặp cô, cứ lịch thiệp nhường cô ba phần là được. Hoặc giống như mọi người trên giang hồ, gọi cô một tiếng Tưởng gia, chứ không cần phải hại đôi tay mình như thế.

Nhưng Lục Đông Thâm lại cho cô một câu trả lời “chuẩn chỉnh”: “Tôi làm những việc này, chỉ đơn giản vì cô là phụ nữ, tôi là đàn ông”.

Tưởng Ly khoanh chân ngồi trên một đồng gỗ tùng hương, trên đỉnh đầu là cả bầu trời sao như đang rơi xuống đường chân trời. Cảnh đêm quá đẹp, những ngôi sao vụn vặt kia như đang ở rất gần, chỉ cần giơ tay là có thể chạm vào.

Giữa ánh lửa bập bùng, cô nở nụ cười: “Nhận lấy ơn người ngàn năm còn nhớ. Hôm nay anh ăn khẩu phần của tôi, tôi cũng không cần anh phải ghi nhớ ơn đức này, vì anh đã trước sau hai lần cứu tôi, nên chúng ta coi như hòa”.

Lục Đông Thâm tiến lên, rút một thanh gỗ dưới móng cô ra. Cô lão đạo chực ngã, anh đưa tay ra, đỡ vững vàng cơ thể cô rồi cười nói: “Cô không đi làm thương nhân đúng là đáng tiếc đấy, tính toán cũng chi li tỉ mỉ ra phết”.

Tưởng Ly nhìn thấy anh ném thanh gỗ tùng hương đó vào đồng lửa, ngọn lửa lại bùng lên thêm một chút, xua tan không ít cái lạnh giá của đêm tối. Nhìn anh như vậy, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút khác lạ, từ tận đáy lòng cũng giống như có thứ gì ảm áp đang sinh sôi nảy nở.

Không cao cao tại thượng như bình thường, Lục Đông Thâm của giây phút này khiến cô cảm thấy rất bình dị.

Cô co chân lên, đặt một cánh tay lên đầu gối, bộ dạng uể oải: “Trong một khu rừng núi hoang dã như thế này, lương thực chính là thứ cứu mạng. Đây vốn dĩ là một cuộc làm ăn ngang bằng, cùng lắm thì ngày mai tôi lại cho anh ăn chùa thêm một bữa”.

Lục Đông Thâm ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, điềm đạm đáp lời: “Hôm nay tôi ăn cá của cô, cùng lắm thì ngày mai tôi bắt một con khác đền cho cô. Nhưng cô nợ tôi là nợ tôi, không trả bù kiểu đó được”.

Người này đúng là mặt nhạ đều không chơi.

Tưởng Ly chẳng buồn nói thêm nhiều lời với anh, cô nhảy ra khỏi đồng gỗ tùng hương. Cô lại lục tìm bên trong đó, lấy ra bốn nhánh gỗ khô khá thô, ngồi bệt xuống bên cạnh đồng lửa, lấy đầu vải đã thấm đẫm dầu quấn chặt lấy một đầu của cây gỗ, cứ thế quấn kỹ từng lớp, từng lớp.

“Đọc đường còn nhiều hiểm nguy lắm, chưa biết được cuối cùng ai nợ ai đâu.”

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ dựa sang bên cạnh, nhìn cô qua ánh lửa.

Bị anh nhìn đến độ thiếu tự nhiên, Tưởng Ly bèn cầm hai cây gỗ thô đã được quấn kỹ, quay đi rửa mặt, súc miệng rồi trở về lều.

Ở trong rừng rậm, ngày đã kết thúc từ khi khuất bóng hoàng hôn.

Về đêm, sương lạnh xuống nhiều, vì vậy trở về lều là sự lựa chọn đúng đắn nhất. Tưởng Ly châm lửa trong lều, rồi ngồi ghi chép lại tất cả những con đường và những sự việc gặp phải ngày hôm nay vào sổ, sau đó, cô tự động gạt bỏ những chuyện liên quan đến Lục Đông Thâm một cách hết sức tự nhiên.

Nếu cung đường đi bộ không có vấn đề gì, ngày mai có lẽ sẽ đặt chân tới ngọn núi cao nhất. Chưa nói tới việc còn có nguy hiểm gì đang rình rập cô, chỉ riêng việc bắt chuột xạ hương đã không hề đơn giản rồi.

Lều bên cạnh có tiếng động gì đó, chắc Lục Đông Thâm cũng đã vào trong. Tưởng Ly bỗng nhiên nhớ lại căn phòng của anh ở khách sạn, gợn gợn tới mức độ biến thái, cô thậm chí không biết trong lều kia là khung cảnh như thế nào.

Nhưng cô nghĩ, dù có thế nào, chắc chắn cũng không náo nhiệt bằng lều của cô được.

Những thứ đựng trong ba lô dường như đã được cô bày ra khắp lều, nguyên nhân chỉ là để tìm một cây bút.

Sau khi ghi chép xong hết những điều cần thiết, cô vươn vai một cái, bấy giờ mới cảm nhận được bả vai đau nhức ê ẩm. Hậu quả của việc đeo vác quá nặng, chắc là bị trầy da rồi. Cô cời khóa quần áo, định bụng kiểm tra xem vết thương thế nào. Nhưng đang cời nửa chừng, cô đột ngột tỉnh lại, ngay sau đó lại mặc vào tử tế.

Cô quay đầu, bên ngoài lều chỉ có một mảng đen xì.

Cô bỗng cảm thấy đầu óc chao đảo, trái tim đập thành thịch dữ dội. Lều của Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối không hề sáng lên, vậy thì ban nãy bóng cô cời quần áo chắc chắn đã rơi vào tầm mắt anh. Dĩ nhiên là nếu anh rắp tâm muốn nhìn.

Mấy ngày nay cô đi một mình đã thành quen, sao lại quên mất sự tồn tại của anh kia chứ?

Lều bên cạnh im lìm không một tiếng động. Tường Ly rất muốn bỗng bột xông vào trong đó, túm cổ anh, hỏi xem ban nãy anh có nhìn trộm cô hay không. Nhưng nghĩ lại, cô thấy mình thật dấm dớ. Một người như Lục Đông Thâm, có loại phụ nữ nào chưa từng gặp, gầy béo cao thấp đủ cả, lẽ nào lại thiếu một đứa như cô? Và lại, ban nãy cô cũng đâu lọt trần ngay trước mặt anh.

Chẳng hiểu sao gò má lại nóng bừng lên, Tường Ly lần sờ tìm ra một chiếc gương nhỏ giữa cả đống đồ hỗn tạp rồi giơ lên soi, chẳng biết vì bên ngoài đốt lửa hay sao mà gò má cô đỏ hồng cả.

Lều của cô và anh ở giữa chẳng qua chỉ ngăn cách hai lớp bạt chắn gió, khoảng cách chưa tới một mét, thật ra có khác gì ngủ chung với nhau đâu.

Ngủ chung với nhau...

Tường Ly xóa sạch mọi ý nghĩ lung tung trong đầu. Cô cho rằng mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Cô thôi tắt nến.

Xung quanh hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Cô chui tuột vào trong túi ngủ.

Chiếc túi ngủ bằng lông loại nâng cấp đã được thổi căng lên, chui vào nằm không khác gì chui vào một chiếc chăn bông cả, ấm áp và dễ chịu. Đã chiến đấu với tự nhiên cả ngày trời, giờ phút này được yên ổn nằm trong túi ngủ, thật sự là một niềm hạnh phúc vô bờ.

Nhưng đêm nay cô lại không sao chợp mắt được.

Không giống hai đêm trước, cô buồn ngủ díp cả mắt lại, nhưng không dám nhắm mắt.

Cô cứ trần trọc, lẩn qua lẩn lại.

Cuối cùng, cô như một con nhộng lặn tới vách lều, hít hà rồi ho mấy tiếng.

Bên kia vẫn hoàn toàn im ắng.

Cô đóng tai lên, mãi mà vẫn không nghe được một chút âm thanh nào, giống như người chết rồi không có cả tiếng thở vậy.

Người đàn ông ấy ngủ rồi sao?

Thật ra cô rất tò mò, không biết anh đã ngủ rồi hay vẫn còn thức.

Nếu ngủ rồi, anh có ngáy không nhỉ?

Mà nếu còn thức...

Tường Ly rùng mình.

Thì anh đang làm cái gì?

Cô lại nằm đơ ra khoảng hơn mười phút, bên kia vẫn không có một chút động tĩnh nào.

Tường Ly háng háng giọng, gần như lao đầu về phía lều của anh: “Gian thương?”.

Không ai trả lời.

“Lục gian thương?”

“Gi vậy?” Giọng vang lên bên đó hơi trầm, có vẻ không vui.

Sau khi nghe được hồi âm của anh, Tường Ly cảm thấy yên tâm hơn hẳn, cô lại quần túi ngủ, lăn tròn về chỗ cũ. Vừa định nhắm mắt vào, ai ngờ đầu kia

lên tiếng, ngữ khí như ra lệnh: “Nói đi!”.

Cô chống hai tay lên túi ngủ. Nói ư?

Nếu đối phương đã có ý tâm sự, thì đúng là cô đang có cả một bụng nghi vấn đây.

“Lục gian thương, anh tới đây tìm tôi thật hả?”

“Phí lời.”

Thật là...

“Mà sao anh lại tới tìm tôi?” Đây là vấn đề mà sau hơn nửa ngày gặp anh, suy nghĩ mãi Tường Ly vẫn không tài nào hiểu được.

Lo lắng cho cô ư?

Đừng đùa, anh và cô không thân không thích.

Đầu kia trầm mặc.

Vào lúc Tường Ly đã ngỡ anh muốn kết thúc cuộc nói chuyện thì anh lại bắt ngờ lên tiếng: “Con người cô trong mắt tôi không có chút đáng tin nào cả, thế nên, để đề phòng vạn nhất”.

Biết ngay mà!

Y hệt như những gì cô suy tính.

“Anh nói câu này là tôi không ưa rồi đó, sao tôi lại không đáng tin cậy chứ? Nếu không phải vì Thai Quốc Cường, bây giờ tôi có phải dầm gió dầm mưa ở đây khổ cực vậy không?”

“Nếu cô không giờ trò ma quỷ ra, bây giờ đúng là cô sẽ không phải dầm gió dầm mưa đâu.” Anh nói rất hờ hững, không nghe ra có cảm xúc gì ở trong.

Tường Ly biết ngay nói chuyện với người này chắc chắn chẳng có kết quả gì tốt đẹp. Cô cũng chẳng muốn tiếp tục nữa. Cô lật người, có chút khí lạnh tràn vào da thịt. Cô kéo cao túi ngủ lên, vùi cả mặt vào trong.

Một lúc sau, Tường Ly lại thò mặt ra, hỏi tiếp: “Mà làm sao anh tìm được tôi thế?”.

Đầu kia lại im lặng.

Tường Ly đợi rất lâu vẫn không đợi được câu trả lời của Lục Đông Thâm. Chắc lần này anh ngủ thật rồi, nhưng suy nghĩ ấy vừa dứt, cô liền nghe thấy anh nói: “Cô đánh dấu ký hiệu, đũa mù cũng nhìn thấy”.

Giọng nói bất thành linh của anh khiến cô giật nảy mình.

Người này cung phản xạ dài lắm sao?

“Thế nên, còn nói anh không có kinh nghiệm đi rừng đi? Nếu không có kinh nghiệm làm sao anh hiểu những ký hiệu tôi để lại chứ?” Cô quyết định cho anh bề mặt.

Nhưng, vẫn không được như ý nguyện.

Lục Đông Thâm thân nhiên nói một câu: “Chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều đọc hiểu”.

~Hết chương 39~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Nguy hiểm lúc nửa đêm

Có những lúc để nhận ra nguy hiểm chưa chắc đã dựa vào trực giác, tôi không tin lắm vào trực giác...

Nửa đêm, Tường Ly choàng tỉnh giấc.

Cô bỗng cảm thấy da đầu lạnh toát.

Không phải vì rét.

Mà vì dự cảm có một thứ nguy hiểm đang tới gần, trực giác mách bảo như vậy.

Đối với những người thường xuyên đi tới nơi hoang vu như cô thì trực giác còn quan trọng hơn lý trí nhiều lần.

Tường Ly trở mình ngồi dậy, khẽ gọi với ra ngoài vách lều: “Anh Lục!”.

Cho dù lúc tối nói chuyện với nhau không được vui vẻ nhưng nếu thực sự gặp chuyện gì nguy hiểm cô cũng không thể bỏ mặc anh không màng, cô không phải là người có thể làm được điều ấy.

Nhưng cô vừa dứt lời thì tiếng của Lục Đông Thâm đã từ ngoài lều vọng vào, trầm trầm: “Tường Ly, dậy ngay”.

Thanh âm ấy khiến đầu óc Tường Ly căng thẳng, cô lập tức bò dậy khỏi túi ngủ, vén lều lên, nhìn thấy Lục Đông Thâm đã ngồi bên cạnh đồng lửa từ lúc nào, bên cạnh anh bày sáu cây đuốc thủ công. Trong đó có hai cây do cô làm sẵn trước khi đi vào lều, lúc này anh đã làm thêm bốn cây nữa?

Cũng tức là, trong lúc cô ngủ, thật ra anh không hề ngủ mà ngồi bên ngoài lều để quán đuốc?

Sau khi thấy cô đi ra, Lục Đông Thâm ném cho cô một trong số những cây đuốc ấy rồi nói: “Lát nữa bất luận có xảy ra chuyện gì, cũng bắt buộc phải ở bên cạnh tôi”.

Câu nói này trước kia đều do cô nói với người khác.

“Anh cũng cảm nhận được nguy hiểm ư?” Tường Ly chưa bao giờ là người chịu thể hiện mình yếu đuối. Trong suy nghĩ của cô, thường thì vào lúc này, người đàn ông nào cũng sẽ nói như vậy. Nhưng tới khi nguy hiểm tấn công thực sự, ai bảo vệ ai chưa thể nói trước được.

Nhưng cô cũng rất khâm phục khả năng cảnh giác của anh, bằng không anh đã chẳng làm sẵn nhiều cây đuốc đến vậy. Những cây đuốc này cực kỳ quan trọng về đêm, lúc cần thiết sẽ trở thành thứ vũ khí hữu dụng để xua đuổi mãnh thú.

Lục Đông Thâm châm ngọn đuốc trên tay mình lên, lại tiện thể châm luôn cả cây của cô, sau đó nói: “Có những lúc dễ nhận ra nguy hiểm chưa chắc đã dựa vào trực giác, tôi không tin lắm vào trực giác”.

Dứt lời, anh giơ ngọn đuốc về phía cánh rừng. Tường Ly mượn ánh lửa nhìn qua, con lạnh sau sống lưng càng lan ra mãnh liệt. Khu rừng âm u, tối tăm, giữa vùng đen ngòm ấy có những cặp ánh sáng màu xanh lục, lóe lên, chia ra thành từng mảng.

“Là sói!” Tường Ly hạ thấp giọng hét lên hoảng hốt.

Lục Đông Thâm trông vẫn rất bình tĩnh: “Xem chừng phải tới mười mấy con”.

Mười mấy con sói!

Trái tim Tường Ly run lên.

Đừng nói là mười mấy con, ở những nơi như thế này, dù chỉ là một con sói đơn độc lẻ loi cũng đủ sức dồn con người vào chỗ chết rồi.

Cô lại với thêm hai cây đuốc nữa, lần lượt châm lên rồi đưa cho anh một cây và nói: “Chỉ cần lửa không tắt, ngọn lửa đủ mạnh thì sẽ không sao đâu, đến khi trời sáng, đàn sói sẽ tản đi thôi”.

Lục Đông Thâm đón lấy cây đuốc, chỉ nhìn cô, không nói năng gì.

Đốm sáng xanh lục từ từ sát lại gần.

Là đôi mắt của sói, ánh sáng tỏa ra từ những con sói đang khát mồi.

Hai người đứng tựa lưng vào nhau, đứng sát vào đồng lửa, ngọn đuốc trong tay họ rọi sáng cả một khoảng diện tích xung quanh.

Những con sói lúc xa lúc gần, tấn công vừa phức tạp lại vừa có trật tự, dần dần hiện ra dưới ánh lửa, lặng lẽ không một tiếng động, như những sứ giả tới từ địa ngục.

Tường Ly nhìn qua ánh lửa, lẳng lặng đếm thử, rồi giật mình thon thót. Lục Đông Thâm dự đoán không sai, có 13 con sói.

Cả dãy núi Kỳ Thần này có tổng cộng bao nhiêu con sói cô không nắm rõ.

Nhưng số lượng lên đến 13 con lúc này đã vượt quá giới hạn tâm lý của Tường Ly.

Đây không phải lần đầu cô gặp sói, nhưng cho dù cộng số lượng sói đã gặp cũng không thể nhiều bằng một lần này. Ai cũng bảo số lượng đàn sói đang thuyên giảm đáng kể, chắc còn bao nhiêu đã chạy cả tới đây.

Chung quanh năm đi đi lại lại trong núi Kỳ Thần, là một “sát thủ” khủng bố trong rừng rậm. Hai sinh mạng còn sống sờ sờ này đối với 13 con sói đó chắc chắn là một bữa đại tiệc tuyệt vời.

Tường Ly cột hai cây đuốc lại làm một, đặt tay lên bộ dao trên thắt lưng, rút con dao Phần Lan trên đó ra, sẵn sàng chờ đợi.

Có một con sói đang từ từ tiến lại gần.

Ánh lửa soi rõ đôi mắt của nó, hung hãn sắc bén, bộ nanh nhọn hoắt gần như toát ra chỉ toàn lạnh giá. Nó cực kỳ bình tĩnh, không gấp gáp, không nôn nóng, khiến sống lưng Tường Ly toát mồ hôi lạnh.

“Là sói vương.” Lục Đông Thâm lên tiếng.

Tường Ly nghiêng đầu nhìn anh: “Tôi bỗng nhiên cảm thấy anh và nó giống nhau quá”.

Đến lúc nào rồi mà anh vẫn không hề run rẩy. Giống như anh nói, con đi đầu tiên chính là sói vương. Có mặt sói vương, cũng có nghĩa là chúng ắt muốn giành chiến thắng trong lần tấn công này.

Lục Đông Thâm cười khê: “Tôi đẹp trai hơn nó một chút”.

Câu đùa này không buồn cười chút nào, chỉ ít thì Tường Ly không thể cười nổi: “Tôi thấy nó không đồng ý với lời anh nói đâu, anh nhìn những con sói đó đi...”.

Bởi vì có sói vương tiên phong, các con sói khác cũng bắt đầu di chuyển, như những linh hồn đi lại trong đêm.

“Lát nữa nắm bắt được cơ hội nào, anh chạy ngay đi.” Tường Ly đề thấp giọng xuống, nói với Lục Đông Thâm: “Án tình lần này lớn như vậy chắc đủ để trả cho hai lần cứu tôi của anh rồi chứ?”.

Lục Đông Thâm cất giọng trầm thấp: “Tôi đã nói rồi, một khi cô nợ tôi tức là nợ tôi”.

“Này, con người anh...”

“Cẩn thận!”

Mọi việc xảy ra rất nhanh, con sói vương đó bất ngờ chồm lên tại chỗ, lao thẳng về phía hai người họ. Lục Đông Thâm nhanh mắt nhanh tay, kéo Tường Ly ra sau lưng mình, con sói vương lập tức vồ hụt.

Lúc này Tường Ly bỗng tròn xoe mắt: “Bà nó chứ! Liều mạng hả? Lửa mà cũng không sợ sao?”.

Lục Đông Thâm không nói gì, anh nhìn chằm chằm động tĩnh trước mặt, cơ thể cao lớn che kín cho Tường Ly.

Con sói vương bị lỡ mất cú tấn công đầu tiên, bèn phanh lại tại chỗ, quay đầu nhìn về phía họ.

Tường Ly nhìn vào ánh mắt của nó. Không hổ danh là sói vương, cho dù chưa thành công ngay, nó vẫn không hề nôn nóng. Suy nghĩ ấy vừa kết thúc, cô đã thấy sói vương tru lên một tiếng, cô run rẩy, khẽ hét lên: “Không ổn rồi!”.

Sói có một trí tuệ cực cao, cú vồ ban nãy của sói vương chẳng qua chỉ là một phép thử. Nếu vồ trúng họ dĩ nhiên là hay nhất, có thể tiết kiệm chút sức cho các con sói còn lại. Nhưng nếu không thành công, nó cũng biết được bản lĩnh của họ đến đâu, sau đó sẽ điều chỉnh chiến thuật tấn công.

Có lẽ sói vương cũng nhận ra họ không phải những người dễ đối phó, bèn ngẩng đầu lên trời tru một tiếng dài.

Đó là một tiếng ra lệnh.

Có nghĩa rằng cả 13 con sói kia sẽ đồng thời tấn công theo bầy!

Tường Ly vừa định nhắc Lục Đông Thâm thì thấy anh cũng đã rút con dao Thụy Sĩ của mình ra. Ánh lửa lay động, cô đứng sát gần anh, cũng đồng thời quan sát được đôi mắt anh.

Hệt như đôi mắt của sói vương, bình tĩnh, thâm sâu.

Sự hoài nghi trong lòng cô càng thêm đậm.

Tuy rằng chỉ mới đi chung nửa ngày trời nhưng cô cũng phát hiện Lục Đông Thâm có kinh nghiệm đi rừng hơn hẳn người thường. Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy có lẽ anh không chỉ đơn giản là có kinh nghiệm đi rừng. Trong đêm tối, anh có thể nhanh chóng phán đoán ra nguy hiểm, lại có thể nhận ra vấn đề từ tiếng hú của sói, lần này chắc chắn không phải là mèo mù vớ cá rán như lời anh nói nữa.

“Tôi phòng phía Tây Nam, cô lo phía Đông Bắc.” Lục Đông Thâm hạ giọng nói.

Một sự sắp xếp thẳng thắn nhất cũng tỉ mỉ nhất. Tường Ly gật đầu tán thành, rồi lại đứng dựa lưng vào anh.

Đàn sói quả nhiên đã áp sát.

Chúng đứng khá gần đồng lửa, giống như hoàn toàn không sợ ánh lửa vậy.

Chỉ có một con duy nhất đứng cách khá xa.

Nó là một con sói non, có lẽ đây là lần đầu tiên nó cùng các con sói lớn khác đi săn mỗi nên vẫn còn sợ lửa.

Tường Ly cảm thấy bưng bưng phần nộ. Hay lắm, nhìn thế này chắc đám sói kia đang mang tính mạng của họ ra để dạy cho lũ sói con rồi.

Sói vương lại tru thêm tiếng nữa, ngay sau đó, vài con sói từ bốn phía nhảy vọt lên, nhào tới rất dữ, tốc độ cực nhanh.

Tường Ly quăng đuốc qua, vung một nhát dao về phía con sói đang lao tới. Nhưng con sói đó cũng né rất nhanh, không hề bị thương tổn chút nào. Nhưng có lẽ khói đã làm nó bị sặc, nó hắt xì liên tục.

Bên phía Lục Đông Thâm cũng vậy, anh nhanh lẹ né được sự tấn công của bầy sói, móng vuốt của một con sói bị con dao Thụy Sĩ của anh đã thương, khiến chúng nhất thời không dám tiến lên nữa.

Tường Ly bên này chưa kịp thở đã lại có vài con nhào tới. Cô thẳng thốt, muốn lùi về sau, lưng lại chạm vào lưng Lục Đông Thâm. Ngay sau đó, cô bỗng cảm nhận được một luồng sức mạnh kéo mình ra. Lục Đông Thâm nghiêng người bảo vệ cô, khua cây đuốc trong tay, vung văng né được đòn tấn công của mấy con sói đó...

~Hết chương 40~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Mạng của cô là của tôi, giữ lại mà trả nợ

Chỉ là cô cảm giác, vào những lúc rất mệt mỏi, rất tuyệt vọng, gọi tên anh lại ít nhiều có thêm sức lực...

Cổ tay Tường Ly bị chuỗi dao trong tay anh ghì đến đau đớn. Cô vừa định rút tay về thì con sói vương kia đã nhào vào sống lưng Lục Đông Thâm mà nhào tới.

Trong những cuộc đối đầu giữa con người và động vật, nhất là ở nơi hoang dã, điều cấm kỵ nhất chính là để sống lưng sơ hở. Đây cũng là kẻ sách đúng đắn mà ban đầu anh thực hiện, nhưng ban này vì cứu cô, lưng của anh vẫn bị trống.

Con sói vương nắm ngay lấy cơ hội chuẩn xác này, cố gắng công kích. Nhưng Tường Ly nhanh mắt, động tác càng nhanh hơn. Cô khấn trương bù vào chỗ sơ hở của Lục Đông Thâm. Lưỡi dao sắc bén quét một đường, ngăn chặn khả năng Lục Đông Thâm có thể bị sói vương vồ lấy, nhưng cũng chỉ đủ làm bị thương lớp lông trên người nó. Ngay sau đó, con sói vương làm một cú phản kích tuyệt đẹp. Còn chưa đợi Tường Ly hoàn hồn trở lại, nó đã nhào tiếp. Lần này nó vung bộ móng sắc của mình, đánh rơi con dao trong tay cô xuống đất.

Lục Đông Thâm quay người lại ngay tức khắc. Đầu kia, anh dùng chân đá bay một con sói đang định lao tới, rồi lấy cùi chỏ huyếch một cái thật mạnh, làm cho sói vương bay ra. Cũng đúng lúc ấy, anh phát hiện bên cạnh có làn gió lạ, anh liếc thấy một con sói khác đang nhắm thẳng vào mình. Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tường Ly xông lên, ra tay nhanh gọn, thành công đánh đuổi nó đi.

Chỉ trong vài, ba phút ngắn ngủi, hai con người đã thờ hồng học vì mệt. Đám sói cũng tạm thời đình chiến, và đứng thờ phỉ phò như họ. Những con sói chưa công kích thì chỉ đợi ở đó, nhìn họ chăm chăm như hồ rình mồi, có lẽ chúng đều hiểu họ không hề dễ đối phó.

“Nếu lần này hai chúng ta có thể may mắn thoát chết, vậy thì chúng ta cũng được coi là những người bạn vào sinh ra tử rồi.” Tường Ly cuộn chặt tay lại, ban này dùng quá nhiều sức, giờ gân tay của cô đã tê dại hoàn toàn: “Nếu ở trên giang hồ đáng nhẽ phải cắt máu ăn thề, kết làm huynh đệ rồi đây”.

Cô không thu lại được con dao của mình nữa, con sói vương giao hoạt đã giẫm nó dưới móng vuốt của mình rồi.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn cô: “Kết nghĩa huynh đệ?”.

“Thời cơ như vậy còn không thể kết nghĩa huynh đệ sao?” Tường Ly cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở của mình: “Hay anh vẫn còn canh cánh trong lòng hai lần có ơn cứu mạng tôi? Anh Lục, ban này đánh qua đầu lại tôi đã trả sạch sẽ rồi”.

Cô thử cử động cánh tay, bả vai sau đau nhức dữ dội.

Có lẽ ban nãy chấn một cú vô cho anh, cô đã bị vuốt sói quệt trúng.

Lục Đông Thâm đưa con dao Thụy Sĩ trong tay cho cô: “Cầm lấy đi”.

“Còn anh thì phải làm sao?” Tường Ly sững người.

Trong khoảnh khắc cô ngỡ ngàng, con dao đã được anh nhét hẳn vào trong tay cô.

Lục Đông Thâm không nói gì. Anh giật lại hai cây đuốc cô đang cầm, buộc vào cùng với mấy cây đuốc của anh rồi cầm hết. Bàn tay còn lại anh nắm chặt lấy tay cô.

Bấy giờ anh mới lên tiếng: “Anh muốn kết nghĩa huynh đệ với cô? Nếu lần này thoát chết, những gì nợ tôi, cô vẫn phải trả”.

“Thế thì anh buông tay, để tôi chết đi.” Tường Ly nói thêm một câu.

“Mạng sống của cô là của tôi, giữ lại mà trả nợ.”

Lục Đông Thâm đang nói, bên kia có đám sói lại rục rịch chuẩn bị tấn công.

13 con sói, hết con này tới con kia, nghĩ cũng đủ biết hoàn cảnh của họ khốn khó dường nào. Thân thủ của cả Lục Đông Thâm và Tường Ly đều khá nhanh nhẹn, nhưng dù họ có phối hợp với nhau cũng không ngăn được số lượng sói quá nhiều. Vì chúng có thể thay phiên nhau nghỉ ngơi, còn họ thì không.

Chẳng mấy chốc, họ đã bị đàn sói ép ra xa khỏi đồng lửa, cả hai đều có vết thương trên người. Một trong số những con sói cũng bị thương, Tường Ly ra tay không hề nhẹ.

Trong khoảng thời gian này, Lục Đông Thâm vẫn luôn nắm chặt tay Tường Ly, chưa hề buông ra. Đàn sói dần đội hình thành hình cánh quạt, bao vây chặt lấy họ.

“Dù có thế nào, tôi vẫn cảm ơn anh.” Tường Ly không còn chút sức lực nào nữa. Bàn tay đang cầm dao của cô cũng run lên. Đây đã là giới hạn của cô rồi, nếu đổi lại là người khác, chắc đã chẳng kiên trì trụ vững được lâu đến thế.

“Chắc lần này tôi bỏ mạng ở đây thôi, những gì nợ anh, kiếp sau sẽ trả.”

Lục Đông Thâm cũng mệt đứt hơi, nhìn thế nào đây cũng là một cuộc chiến thể lực. Đối diện dù sao cũng là cả đàn sói, anh có đánh đám giới cớ nào cũng không lại được. Nhưng từ đầu tới cuối, anh quyết không buông tay. Nghe xong lời cô, anh nói: “Chuyện hôm nay là của hôm nay, nợ kiếp này phải trả kiếp này!”.

“Lục Đông Thâm!” Tường Ly bật ra tên của anh từ những kẽ răng, lần này, cuối cùng cô cũng chửi thành tiếng: “Cụ nhà anh... Tôi thà bị sói ăn thịt còn hơn!”.

“Vậy chi bằng cô để tôi ăn cô đi.” Lục Đông Thâm nhìn chăm chăm con sói phía trước, buông một câu.

Tường Ly quả thực mệt mỏi khó kiềm chế. Chân cô nhũn ra, cô ngồi bệt xuống đất, mặc kệ Lục Đông Thâm có kéo thế nào cũng không đứng lên. Cô nhún vai nhìn anh: “Anh muốn róc xương nuốt chửng tôi thì khản trương lên, nếu không, tôi sẽ thuộc về sói vương”.

Nói rồi, cô hát hăm về phía đàn sói.

Sói vương đã dẫn dắt chúng tiến sát lại gần hơn một chút. Sau một quá trình nghỉ ngơi, chúng vẫn còn sức. Còn họ, đã định sẵn là những kẻ bại trận.

“Tường Ly...” Lục Đông Thâm khẽ gọi tên cô.

Chẳng hiểu sao bả vai cô lại run lên, cứ cảm thấy anh gọi mình như thế vào lúc này sẽ chẳng có chuyện gì tốt đẹp. Quả không sai, anh lên tiếng: “Sói sẽ quan tâm tới miếng mồi trước mặt mình đầu tiên, lát nữa nhắm chuẩn thời cơ, cô chạy được là phải chạy”.

Cả người Tường Ly căng ra.

Cô hiểu “thời cơ” mà anh nói có nghĩa là gì.

Thời cơ này chính là bản thân anh. Khi anh trở thành món mồi ngon cho cả đàn sói, thì đó chính là cơ hội để cô chạy thoát.

Không...

“Tôi không muốn nợ anh ân tình lớn đến vậy đâu.” Trong trái tim Tường Ly dâng lên một cảm xúc khó diễn tả thành lời, vừa ảm áp lại vừa khó chịu, nó cứ túm chặt lấy con tim, khiến cô đau đớn.

“Muốn chết thì cùng chết.” Cô nói.

Lục Đông Thâm quay lại nhìn cô một cái, bỗng nhiên bật cười: “Yên tâm, lần này nợ rồi là thôi, không cần cô trả”.

“Lục Đông Thâm...”

“Vẫn định chửi tôi à?” Anh nhẹ nhàng ngắt lời cô.

Không, cô không muốn mắng chửi anh, xưa nay chẳng bao giờ muốn mắng chửi anh cả. Chỉ là cô cảm giác, vào những lúc rất mệt mỏi, rất tuyệt vọng, đọc tên anh lại ít nhiều có thêm sức lực.

Cô và anh nhìn thẳng vào mắt nhau, rất lâu cô không thể nói ra được câu ấy.

Cho tới khi, sói vương đứng ngay trước mặt họ.

Chút ánh sáng yếu ớt của cây đuốc cuối cùng cũng tắt, con dao duy nhất lúc này cũng trở nên vô tác dụng. Con sói vương đó áp sát Lục Đông Thâm, chỉ cần nó há mồm, nhẹ bộ nanh sắc nhọn ra là họ sẽ trở thành mồi ngon của nó. Tuy rằng Tường Ly rất tuyệt vọng nhưng cũng rất sợ, cô căng thẳng siết chặt tay Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm thì đẩy cô ra sau lưng mình, để cô không có cách nào tiến lên trên cả. Cô nhìn thấy con sói đó há cái miệng to như cái chậu ra, muốn dốc sức vung nốt nhát dao nhưng không thể. Đứng vào lúc này, hình ảnh khiến cô sùng sốt đã xuất hiện.

Sói vương tiến sát lại gần Lục Đông Thâm, đang há miệng ra bỗng lại ngậm miệng vào. Nó hít hít ngửi ngửi người anh, rồi kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu này khác hẳn lúc nãy nhưng cụ thể là khác ở điểm nào thì Tường Ly không nói rõ được, cô chỉ có cảm giác nó đang sợ hãi điều gì đó.

Cô chỉ thấy con sói vương nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, tuy rằng có chút không cam lòng nhưng nó bỗng từ từ lùi dần về sau, mà các con sói khác, sau khi nghe tiếng tru kia cũng tản ra đáng kể.

Chỉ có đúng con sói non nót mới đi kiểm mồi lần đầu, không sợ trời không sợ đất là cứ thế lao thẳng lên, bước chân vẫn còn loạng choạng, chưa vững vàng. Chẳng mấy chốc nó đã đứng trước mặt Tường Ly, nhưng lại chỉ lấy mũi cọ cọ vào người cô, sau đó ngậm lấy gấu quần cô lấy đầu nguầy nguậy.

Tường Ly nhớ lại những gì họ trải qua đêm nay, con giận không có chỗ để trút. Cô dồn chút sức cuối cùng giờ con dao về phía con sói ấy. Ngay lập tức, ở gần đó có tiếng sói hú vang dội. Con sói non sững người, ngẩng đầu lên nhìn Tường Ly.

Ánh mắt nó khiến cô không tài nào hạ dao xuống được. Tay cô cứ lừng lợ trên không trung như thế, chần chừ không dám quyết. Cô cảm thấy nó đâu có giống một con sói hung dữ bạo tàn, mà đáng yêu như con cún ở nhà Tang Ni vẫn nuôi vậy.

Lục Đông Thâm ở bên cạnh thờ dõ: “Tha cho nó đi”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Mạng lớn

Anh bầu tôi một nhát đi, trước tiên tôi phải chứng minh xem có phải mình đang nằm mơ không...

Tường Ly cũng thật lòng không thể ra tay được. Cuối cùng, cô buông tay, con dao rơi thẳng xuống đất. Con sói nhỏ có lẽ vừa kịp hiểu ra tình huống ban nãy, nó quay mặt đi ngay, loạng choạng chạy thật xa.

Đàn sói từ từ lùi hẳn, cũng lặng lẽ không một tiếng động như khi xuất hiện vậy.

Tường Ly nằm rạp xuống đất, cả người không tài nào nhúc nhích được, giống như bị ai rút gân vậy. Giờ phút này được sống tiếp, cô vẫn cảm thấy chuyện này không chân thực cho lắm.

Lục Đông Thâm cũng ngồi yên tại chỗ hồi lại sức một lúc lâu, sau đó đưa tay vỗ vỗ cô: “Đi thôi”.

Tường Ly nằm im bất động, rất lâu sau, cô mới lên tiếng: “Anh bầu tôi một nhát đi, trước tiên tôi phải chứng minh xem có phải mình đang nằm mơ không”.

Nghe xong, Lục Đông Thâm có chút dở khóc dở cười. Anh bước lên, vòng tay qua bả vai cô, kéo cô ngồi dậy.

Cô cũng quả thực không còn chút sức lực nào nữa, bèn nghiêng đầu dựa vào vai anh, đến cả mắt cũng không buồn mở ra. Lục Đông Thâm quay sang

nhìn cô, khuôn mặt cô trắng sáng như trăng. Anh không kìm được, giơ tay lên, ngón tay dài và gầy đã gần chạm tới má cô thì bỗng khựng lại, sau đó anh đổi ý, chuyển sang bầu má cô một cái.

Tường Ly kêu lên đau đớn, bây giờ mới mở mắt.

“Chúng ta chưa chết hả?” Cô hỏi.

“Phải, mạng lớn.” Lục Đông Thâm vẫn đang ôm cô.

Bây giờ Tường Ly mới thở phào một tiếng nhẹ nhõm. Trái tim dường như đã ngừng đập rất lâu bây giờ mới lại rộn ràng theo quy luật.

Gió đêm lạnh lẽo từ từ thổi đến.

Có khí lạnh, Tường Ly mới ý thức được mình đang dựa vào lòng anh. Mà anh vẫn đang ngồi nhìn cô. Khoảng cách giữa hai người chưa bao giờ gần đến thế, nhất là lúc này khi khuôn mặt anh đang gần trong gang tấc, cực kỳ anh tuấn, từng hơi thở như len lỏi vào trong lồng ngực của cô.

Cô đột ngột đẩy anh ra, nét mặt thiếu tự nhiên.

Lục Đông Thâm cũng tiện đà ngã người sang bên, nói một câu nửa đùa nửa thật: “Mặc dù giúp người chẳng mong báo đáp, nhưng cô cũng không cần qua cầu rút ván nhanh vậy chứ?”.

“Không dám, không dám, đền ơn huệ nhỏ xiu anh còn tính toán so đo, tôi mà nợ anh ơn to huệ lớn thì đời này liệu còn sống thoải mái được không?”

Cái miệng đúng là không tha cho ai.

Khỏe mới Lục Đông Thâm thấp thoáng một nụ cười. Anh đứng lên, giơ tay ra trước mặt cô: “Đứng dậy đi”.

Tường Ly không đưa tay cho anh.

Dưới trời đêm, cô và anh nhìn thẳng vào nhau.

Sau lưng anh là cả bầu trời sao rộng lớn, đôi mắt anh dường như cũng thâm sâu khó hiểu như thế. Nhìn từ góc độ này, trông anh cao lớn như một vị thần vậy.

Cô thu lại điệu bộ băng nháng, hỏi: “Anh từng ăn sói phải không?”.

Lục Đông Thâm nhìn cô im lặng.

Tường Ly vẫn nhìn anh chằm chằm như thế, rồi hỏi lại lần nữa, rành mạch từng câu từng chữ: “Anh từng ăn sói, đúng không?”.

Lục Đông Thâm thu tay về, đứng nhìn cô từ trên xuống. Lần này thì anh trả lời: “Phải, tôi từng ăn sói”.

□□□

Đàm Diệu Minh bị các cơ quan có liên quan kéo đi hỏi chuyện, khi bước ra đường chân trời đã nửa sáng nửa tối.

Trước bình minh luôn là thời khắc u ám nhất.

Tề Cương và các thuộc hạ vẫn luôn đợi ở bên ngoài. Cuối cùng sau khi nhìn thấy Đàm Diệu Minh bước từ cầu thang xuống, Tề Cương đang đứng dựa vào một bên xe hút thuốc lập tức dập tắt điếu thuốc, rào bước tiến lên.

Trước khi bị gọi đi hỏi thăm, Đàm Diệu Minh vẫn đang giải quyết chuyện các anh em bị thương, cả mấy địa điểm bị niêm phong, anh cũng lần lượt chạy đi nhờ cậy quan hệ, ngay sau đó thì anh bị dẫn về lấy lời khai, suốt cả một ngày từ sáng tới tối, tâm lực đều kiệt quệ.

Khi trời chưa sáng, nhiệt độ khá thấp, còn có gió.

Nhưng Đàm Diệu Minh không mặc áo khoác. Anh vắt chiếc áo dạ lên cánh tay. Sau khi bước lên, Tề Cương đón lấy chiếc áo của anh, các anh em khác mở cửa xe ra.

“Cho anh điếu thuốc.” Đàm Diệu Minh không vội lên xe ngay.

Tề Cương rút bao thuốc lá từ trong túi ra, châm một điếu rồi đưa cho Đàm Diệu Minh. Làm xong những việc này, cậu ta lại đánh mắt ra hiệu cho những người khác, họ hiểu ý, tạm thời tránh mặt.

“Đàm gia, trời lạnh, anh khoác áo vào đi.” Tề Cương khoác chiếc áo dạ lên vai anh.

Sau đó, cậu ta cũng tự châm một điếu thuốc, cùng Đàm Diệu Minh đứng hút bên cạnh xe.

“Đã tìm ra kẻ gây chuyện chưa?” Rất lâu sau, Đàm Diệu Minh mới cất lời.

“Em đã nghe ngóng các anh em trên giang hồ, không ai biết gì về chuyện này. Đàm gia, có lẽ là đường tói.” Đường tói là cách nói trong giới của họ. Người sống trong giang hồ như sống trên một tấm lưới, trông thì rất rời rạc, nhưng chỉ cần nghe ngóng lẫn nhau là biết được danh tính đối phương, làm cho ai, việc này cũng giống như người đó có chứng minh thư trên giang hồ vậy. Kiểu người như thế gọi là đường sáng. Nhưng nếu không tra ra được thân phận của đối phương thì sẽ không phải người lẫn lộn nhiều trên giang hồ, người như vậy sẽ bị gọi là đường tói.

Sống ở giang hồ, người ta thà đắc tội với đường sáng cũng không muốn dây vào đường tói. Một là, đường tói thân phận bất minh, bạn sẽ chẳng biết mình đắc tội với vị “thần tiên” nào. Hai là hao tổn thời gian, sức lực, không phải người trong giang hồ khi điều tra phạm vi sẽ mở ra rất rộng.

Một khi gặp tình huống này, các anh cả trong giới đành thôi. Dĩ nhiên, đó là trong trường hợp các anh em trong nhà bị thương không nặng, thế nên thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Nhưng Đàm Diệu Minh thì không được.

Anh chưa bao giờ người chịu yếu thế, chắc chắn sẽ phải xách được cổ đối phương ra ngoài. Về điểm này, Tề Cương là người hiểu rõ nhất.

Quả không sai, sau khi Đàm Diệu Minh nghe xong, anh nhả ra một làn khói thuốc rồi trầm giọng nói: “Anh không cần biết hần là đường sáng hay đường tói, phải điều tra ra hết cho anh. Nhìn thấy máu của các anh em rồi, anh cũng phải nhìn thấy máu của chúng nó mới được”.

“Em hiểu rồi.” Tề Cương xưa nay làm việc luôn rất gọn ghẽ, không cần Đàm Diệu Minh dặn dò nhiều.

“Kẻ tố cáo thì sao?” Đàm Diệu Minh hỏi.

“Em đang định nói với anh chuyện này. Đàm gia, em đã điều tra ra kẻ tố cáo rồi, người của Long Quý, tên là Thiên Dư. Có lẽ anh có ấn tượng, chính là tay thanh niên vẫn hay đi bên cạnh Long Quý, đeo kính, trông có vẻ rất văn hóa, tri thức đó.”

Đàm Diệu Minh nghĩ một hồi lâu cuối cùng cũng nhớ ra tên nhóc đó.

“Có anh em nhìn thấy Thiên Dư đi gặp mặt mấy tay quan chức. Khởi cần nói, chắc chắn là do Long Quý sai bảo.” Tề Cương cất giọng phẫn nộ: “Mấy năm nay, Long Quý gây ra cho chúng ta không ít chuyện, em đã ngứa mắt hần từ lâu rồi. Đàm gia, chỉ cần anh nói một tiếng, em sẽ dẫn anh em xông tới đó ngay. Chẳng phải chúng giờ trò sau lưng ư? Thế thì chúng ta cứ giết trước mặt, phá nát địa bàn của chúng nó ra, chém chết người của chúng nó!”.

Ở Thương Lãng, có một vài đại ca giang hồ, nhưng đa phần đều không làm được lớn, cùng lắm chỉ là mấy tên côn đồ hạng nhỏ, không dám dây vào đại sự, nhưng mấy trò trộm cướp vặt thì nhanh không tương. Người có thể so tài ngang ngửa với Đàm Diệu Minh chỉ có Long Quý mà thôi. Hần cũng là dân anh chị lâu năm ở Thương Lãng. Năm xưa, khi Đàm Diệu Minh còn chưa ngồi vững trên giang hồ, Thương Lãng chính là nơi Long Quý tác oai tác quái.

Lúc đó Thương Lãng chưa hoàn toàn được chấn chỉnh, cũng chưa phát triển rầm rộ như bây giờ. Người trong thành cổ, nhất là những người làm ăn buôn bán đều không quá khá giả, nhưng lại hơi cho đám người của Long Quý lợi dụng vợ vét. Khi Đàm Diệu Minh thể hiện tài năng của mình ở đất Thương Lãng, hần không ít lần dẫn người đến chèn ép anh, thậm chí có lần còn tập kích nơi ở của anh vào ban đêm, ngồng cuồng liều lĩnh, suýt nữa lấy cả mạng của Đàm Diệu Minh.

Năm đó, Đàm Diệu Minh bị thương rất nặng, bất vô âm tín. Tất cả các anh em, bao gồm cả Tề Cương đều ngỡ rằng Đàm Diệu Minh sẽ không qua khỏi được cửa ải ấy. Ai ngờ anh đã quay về, bên cạnh còn có thêm một Tường Ly.

Sau khi nhận được tin Đàm Diệu Minh quay lại Thương Lãng, Long Quý liền sai người ngăn chặn. Tường Ly kia đánh đấm không thua kém gì Đàm Diệu Minh, vượt mọi khó khăn, cùng Đàm Diệu Minh đợi được các anh em tới cứu viện. Người của Long Quý tổn thất nghiêm trọng.

Mà sau khi quay lại, Đàm Diệu Minh cũng bắt đầu thay đổi quy tắc trò chơi sinh tồn. Anh chủ động hợp tác với chính quyền, chủ động đầu tư vào các dự án, công trình, lũng đoạn phần lớn các ngành nghề thương mại của thành phố. Những cách chơi đó Long Quý hoàn toàn không nghĩ ra được. Dân dân, rất nhiều anh em cũng không còn muốn theo Long Quý đánh đánh giết giết nữa. Có ai không muốn sống một cuộc sống bình yên? Thế nên rất nhiều người đã quay sang đầu quân cho Đàm Diệu Minh...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Không ai biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì

Thế lực của Đàm Diệu Minh mỗi ngày một rầm rộ hơn, Long Quý cảm thấy bất mãn trong lòng nên đã chuyển hướng mục tiêu sang phía Tường Ly. Nhân thời điểm Đàm Diệu Minh đi công tác, hần đã sai vài tên lực lưỡng, tới bắt sống Tường Ly. Bình thường Tường Ly không thích đi theo ai, sống một mình, đi đi lại lại một mình cũng đã quen. Thế nên khi người ta biết tin cô gặp chuyện đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Sau khi biết tin, Đàm Diệu Minh tức tốc từ ngoài trở về, dẫn theo cả đám anh em đi đòi người. Ai ngờ, họ vừa tới được chỗ ở của Long Quý, thì thấy

hắn xách quần, chạy vội từ trong nhà ra. Nhìn thấy Đàm Diệu Minh, hắn quay ngược lại túm lấy anh, rồi thẳng thốt chỉ vào bên trong và nói: “Con đàn bà của mày... Con đàn bà của mày không phải người! Quá đáng sợ! Mẹ nó, quá đáng sợ!”.

Về sau, có người kể lại sự tình sau khi Tường Ly bị Long Quý bắt về. Long Quý muốn cô phục tùng hắn nhưng cô không chịu. Long Quý bèn giam cô lại một đêm, đồng thời bắt cô ném trái nỏ đau xác thịt. Nhưng dù sao Tường Ly cũng quá xinh xắn, lòng háo sắc của Long Quý nổi lên, hắn cũng không đành lòng để cô chịu hành hạ về thể xác, ngày hôm sau, hắn định sẽ vừa dỗ dành vừa khuyên nhủ để cô theo hắn.

Không ai biết sau khi Long Quý đưa Tường Ly vào phòng ngủ đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi mà kể từ ngày hôm đó, cứ nhắc tới Tường Ly là Long Quý sợ kinh hồn bạt vía. Và cũng kể từ ngày ấy, người trên giang hồ đều biết người phụ nữ của Đàm gia không phải hạng dễ chọc vào.

Con tức của Đàm Diệu Minh vẫn cứ phải đè nén từ đó tới giờ. Chưa nói tới chuyện với bản lĩnh của Tường Ly, chắc chắn sẽ không để Long Quý được thể thi riêng hình ảnh Long Quý xách quần chạy ra ngoài đã khiến anh nghiêng răng kèn kẹt rồi. Cái gì mà nhẹ nhàng khuyên nhủ, rõ ràng là định thô bạo cưỡng ép.

Nếu không có Tường Ly ngăn lại, Đàm Diệu Minh nhất định sẽ đánh Long Quý một trận tơi bời.

Lúc này, có lẽ hắn biết Tường Ly đang không ở bên cạnh Đàm Diệu Minh nên mới nảy sinh những trò mưu mô chước quỷ. Tề Cương nhả mạnh ra một làn khói. Đùng nói là Đàm Diệu Minh tức giận, ngay cả Tề Cương cũng muốn đánh Long Quý từ lâu lắm rồi.

“Nếu là người trên giang hồ làm thì cứ theo quy tắc giang hồ mà xử.” Đàm Diệu Minh rút một hơi thuốc rồi từ từ nhả ra, làn khói trắng xám bao trùm lấy khuôn mặt đầy mồ hôi của anh: “Bảo các anh em biết sự tình khai bằng được người của Long Quý ra. Có chứng cứ rồi, chúng ta làm gì cũng coi như là quang minh chính đại”.

“Người biết sự tình cũng là người bên phía Long Quý. Muốn bảo hắn nói vu vơ vài câu thì còn được chứ chỉ mặt vạch tên ngay trước mặt Long Quý chắc hẳn cũng không dám.” Tề Cương nói.

“Vây thì cứ bảo hắn coi như chuyện vu vơ mà truyền lời.” Đàm Diệu Minh cười khẩy: “Cho hắn thêm ít tiền, nói cho hắn biết, chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói”.

Tề Cương gật đầu.

Đàm Diệu Minh gạt tàn thuốc, ngửa khí trầm hẳn: “Lần này sẽ diệt trừ Long Quý”.

Lòng Tề Cương chợt run lên, cậu ta bất giác một vãi tia cảm hận toát ra từ ánh mắt Đàm Diệu Minh. Cậu ta lên tiếng: “Em hiểu rồi”.

Có tiếng sáng trắng dần hiện lên phía chân trời, có ánh nắng mai bắt đầu hắt tới, trời sắp sáng rồi.

Đàm Diệu Minh im lặng rất lâu mới hỏi ngược lại: “Có tin tức của Tường Ly chưa?”.

Tề Cương lắc đầu.

Nhưng Đàm Diệu Minh lại nói: “Lần này cũng may cô ấy không có mặt ở đây”.

Tề Cương nhìn Đàm Diệu Minh, tâm trạng vô cùng phức tạp. Đàm gia của họ, lần này quyết tâm ra tay, tám phần là có liên quan đến Tường Ly. Dẫu sao con tức năm đó chung quy vẫn đang được giữ trong lòng Đàm gia.

Cậu ta không khỏi thờ dãi, đúng là “hồng nhan họa thủy”.

[...]

Lều của Tường Ly đã bị hủy hoại, thức ăn trong ba lô của mất sạch.

Trong cuộc chiến đấu với đàn sói, chiếc lều trở thành vật hy sinh vô tội nhất. Những con sói lần lượt tấn công trước sau đã phá tan tành nơi ở có thể khiến cô cảm thấy an tâm nhất. Trước khi nhận thất bại, lui đi, chúng còn không quên ngoạm hết thức ăn của cô.

Tường Ly tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, khẳng định chắc chắn rằng chuyện này có liên quan đến con sói vương kia, sau đó cô lại cảm thấy, tha cho con sói con đó quả thực là một sai lầm chết người.

Thật không biết ghi ơn báo đáp!

Đây là đánh giá của Tường Ly dành cho đám sói kia.

Lục Đồng Thâm trái ngược hẳn với vẻ phần nộ của phùng phùng của cô suốt dọc đường đi, anh nói rất thân thiện: “Chúng tò tay nghề nấu ăn của cô đến cả sói cũng thích còn gì”.

Những câu chữ anh nói liên kết lại nghe ra thì đúng là một lời khen nhưng Tường Ly lại cứ toát lên một cảm khác khó chịu và bức bối trong lòng.

Cuộc nói chuyện trước lúc bình minh khiến cô có một cái nhìn hoàn toàn mới đối với Lục Đồng Thâm, hoặc có thể nói là càng khẳng định sự nghi ngờ cô

dành cho anh lúc ban đầu.

Cá lớn nuốt cá bé là quy luật trưởng thành của tất cả các loài sinh vật. Sói là loài động vật hung hãn, nhưng dù có hung hãn cách mấy, một khi chúng biết đối phương mạnh hơn mình, chúng cũng chọn đường né tránh. Con sói vương đó, trong cục diện mình đang chiếm thế thượng phong một cách rõ ràng lại lựa chọn lùi bước, là vì nó ngửi được mùi nguy hiểm trên người Lục Đông Thâm, mùi hương ấy mạnh mẽ tới mức khiến chúng buộc phải từ bỏ.

Mùi hương gì?

Chỉ có người đã từng ăn đồng loại của chúng, chúng mới sợ hãi như vậy.

Đây chính là thứ mùi sói ngửi được trên người Lục Đông Thâm.

Về chuyện này, người nói cho cô biết vẫn là Tả Thời.

Tả Thời nổi tiếng là người say mê du lịch bộ hành, cũng chính vì anh ấy say mê, thế nên anh ấy rất hay phát hiện được đủ các loại thực vật có thể lấy về chiết xuất mùi hương, sau đó sử dụng vào đủ các loại góc ngách của cuộc sống.

Đó là một buổi chiều nắng rất đẹp, Tả Thời và cô nằm trên sofa xem chương trình “Thế giới động vật”. Khi kể về đàn sói, Tả Thời liền kể, có một lần anh đi lên rừng, bị hai con sói công kích, kết quả đã bình an thoát được vòng vây. Lúc đó nghe xong, cô cảm thấy kỳ lạ vô cùng. Tả Thời ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi đưa ra kết luận rằng, có lẽ vì anh ấy từng ăn thịt sói.

Đó là một lần sinh tồn nơi hoang dã thử thách sức bền của con người tới cực hạn. Anh ấy tìm được nguyên liệu mình cần tìm nhưng suýt nữa mất mạng vì khan hiếm thức ăn. Cũng may lúc đó có một con sói bị săn bắn đã chết, anh ấy đói quá nên nướng nó lên để ăn, nhờ vậy mà bảo toàn được tính mạng.

Sau khi nghe xong kết luận của Tả Thời, cô cảm thấy rất hoang đường. Cứ cho là đã ăn thịt sói thì mùi mà thức ăn lưu giữ trong cơ thể cũng không thể lâu dài đến mức đó được.

Tả Thời nói với cô rằng, có một loại mùi gọi là mùi phản ứng đồng loại, tồn tại trong hơi thở của những sinh vật đồng loại, vô cùng khó nhận ra cũng không thể lý giải được.

Giống như việc sói có thể ngửi thấy em đã ăn đồng loại của nó bao giờ chưa, hay ví dụ như chó, mèo bình thường cũng sẽ không quá thân thiết với những người từng ăn thịt đồng loại của nó, hay ví dụ như trên người đồ tể luôn toát ra một ám khí nặng nề.

Tường Ly vẫn luôn có phần hoài nghi về cách giải thích của Tả Thời, cho tới tận hôm qua, sau khi chứng kiến cảnh ấy, cuối cùng cô cũng tin về thứ mùi phản ứng đồng loại mà Tả Thời nói.

Vạn vật trên thế gian này đều có mùi, không ngửi thấy được không có nghĩa là nó không tồn tại.

Lục Đông Thâm từng ăn sói.

Thế nên, sói vương cực kỳ sợ anh, cuối cùng tản đàn.

Vì sao anh lại ăn sói?

Cô tuyệt đối không tin việc anh nhàn rỗi rảnh rang bảo đầu bếp giết một con sói làm thành đủ các loại mỹ vị.

Vậy rốt cuộc anh từng trải qua chuyện gì?

Đáng tiếc là, Lục Đông Thâm chỉ vồn vện thừa nhận với cô rằng anh từng ăn sói, còn những nghi vấn khác của cô, anh đều không giải đáp.

Sau khi trải qua một lần sinh tử, sắc trời cũng sáng dần lên.

Tường Ly cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ nữa. Cô chỉ thu dọn qua loa một chút rồi tiếp tục hướng về ngọn núi chính. Dọc đường khá thuận lợi, cũng không gặp nguy hiểm gì to tát. Có lẽ ông trời cũng thương người, không giáng thiên tai nào xuống hại họ. Nhưng cũng có một phần lý do vì Tường Ly sở hữu kinh nghiệm sinh tồn phong phú nên có những nguy hiểm quá nhỏ nhặt, cô đã tự động né tránh.

Chỉ có điều, vết thương trên bả vai cô chốc chốc lại nhói lên đau đớn, chắc cú vô đó nặng. Lục Đông Thâm hỏi thăm tình hình thương tổn của cô. Cô chỉ đáp thoáng qua nhẹ nhàng, giải thích rằng đó chẳng qua chỉ là một vết thương nhỏ.

Nhưng suốt dọc đường, cô vẫn luôn tìm kiếm loại cây cỏ dùng để đắp vào vết thương bị hoại tử, cô định khi đêm xuống sẽ lấy nước sạch để rửa rồi đắp lên.

Vết thương trên người Lục Đông Thâm đa số đều lộ ra ngoài, là vết thương ngoài da, thương tích không nặng. Ban đầu cô vốn lo rằng vết thương sẽ bị viêm, nhưng anh cũng hào sảng nói lát nữa qua suối, xử lý đơn giản một chút là được.

Tường Ly nhìn dòng nước suối trong lành mát rượi ngọt ngào ấy cũng yên tâm hơn. Đa số những nguồn nước tự nhiên, không ô nhiễm kiểu này chính là loại thuốc hữu hiệu nhất để chữa trị vết thương.

Cô tiện thể lấy đầy hai bình nước, giữ lại uống dọc đường.

Lục Đông Thâm thì càng trực tiếp hơn, quỳ một gối xuống đất, tay vốc vài ngụm nước suối lên uống, sau đó anh cầm mặt xuống nước, rồi khi ngẩng lên lại dùng sức lắc đầu mấy cái, cuối cùng là đưa tay vuốt mặt, cả quá trình nhanh gọn, sáng khoái.

Tường Ly đứng bên quan sát cảnh này, chẳng hiểu sao lại liên kết anh và con sói vương lại với nhau, nhất là đáng về khi anh hất tóc nó nước bắn tung tóe bốn phía...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Có hiểu đạo lý không nói xấu sau lưng người khác không?

Đừng quên, lều của cô bị sói phá hoại rồi đấy...

Hai người khởi hành sớm, thế nên khi đặt chân tới ngọn núi chính là vừa khít buổi trưa.

Ngọn núi chính có nhiều vách núi dựng đứng sừng sững, so với lúc mới đến, rừng cây ít đi nhiều, lại có thêm nhiều khe suối và vực thẳm, phong cảnh cực đẹp, chỉ có điều, những nguy hiểm giấu mình cũng không hề ít.

Việc tìm kiếm tung tích chuột xạ hương không hề dễ dàng chút nào, dẫu sao thì cũng núi non bạt ngàn, không bắt dễ dàng tùy tiện như đám chuột nuôi trồng. Suốt dọc đường, Tường Ly cứ nhìn xuống đất chăm chăm, hai con mắt như hai tia rada. Khi Lục Đông Thâm hỏi thì nhận được câu trả lời của cô rằng: Tìm kiếm cút chuột xạ hương.

Có sản phẩm bài tiết chứng tỏ có chuột xạ hương đang hoạt động gần đây.

Ông trời không phụ người có lòng, cuối cùng ông đã cho cô phát hiện được sản phẩm bài tiết của chuột xạ hương tại một khu núi gần đầm nước.

“Lũ chuột chết tiết giao hoạt thật, dựa gần nước như vậy, xem ra là để tiện những lúc không có việc gì làm sẽ ra khỏi động tìm nước uống.” Tường Ly tay chống hông, dưới chân là một vạt cỏ, dưới cỏ lại có một chiếc lỗ tròn không lớn lắm.

Lục Đông Thâm tiến lên nhìn rồi hỏi: “Hang chuột?”

“Phải.” Tường Ly ngồi xổm xuống, rút đôi găng tay dùng một lần từ trong ba lô ra, đeo vào rồi nắm một ít đất ngoài cửa hang lên, vôn vôn trên tay, rồi lại đặt sát lên mũi ngửi ngửi, sau đó cô buông một tiếng “Ồi trời”, rồi ngay sau đó ngã vật ra đất.

Lục Đông Thâm thấy vậy hoảng hốt, sai bước tiến lên, ngồi sụp xuống. Thấy cô nhắm nghiền mắt, anh giờ tay vỗ nhẹ lên mặt cô: “Tường Ly?”

Tường Ly không có động tĩnh gì.

Lục Đông Thâm kiểm tra xem cô còn thở không, tất cả vẫn bình thường. Sau đó anh vòng ngón tay, ấn lòng bàn tay lên động mạch cổ của cô. Tường Ly rụt cổ lại ngay lập tức, phì cười: “Buồn quá”.

Thấy cô không có vấn đề gì, bấy giờ Lục Đông Thâm mới thăm thò phào nhẹ nhõm.

Tường Ly lục tục ngồi bật dậy, nhìn anh chăm chăm rồi mỉm cười: “Khá đấy, không gấp gáp kéo ngay tôi lên. Sao mấy người làm kinh doanh như các anh lại học cả kiến thức cấp cứu vậy?”

Nhìn thấy nụ cười gian xảo của cô, Lục Đông Thâm cũng cười theo, rồi anh thân nhiên hỏi ngược lại, đáng về cô tỉnh: “Cô định bắt chuột xạ hương ở đây, đúng không?”

“Đương nhiên.” Hai mắt Tường Ly sáng rực lên. Cô khướu khướu bàn tay đeo găng trước mặt anh: “Trong chất bài tiết có rất nhiều xạ hương đấy. Lần này coi như tôi gặp hời rồi, loại xạ hương hoang dã này quá đáng quý rồi!”

Lục Đông Thâm được thể nắm chặt lấy bàn tay đang khướu nhặng lên của cô, rướn môi cười: “Cô hưng phấn như vậy, tôi vốn dĩ không nên đá kích cô, nhưng có một câu, tôi vẫn buộc phải nói”.

Tường Ly sững người: “Câu gì vậy?”. Nhất thời quên cả rút tay lại.

Nụ cười của Lục Đông Thâm càng sáng rực lên: “Đừng quên, lều của cô bị sói phá hoại rồi đấy”.

Ừ đúng rồi.

Lều của cô đã tan hoang dưới bàn tay lũ sói rồi.

Liên quan đến thực tế phủ phàng này, sau khi được Lục Đông Thâm nhắc nhở một cách “thù địch”, Tường Ly liền ngồi khoanh chân xuống đất, chìm vào suy nghĩ đúng mười phút.

Có nghĩa là gì nhỉ?

Có nghĩa là đêm nay cô chỉ còn cách ngửa mặt nhìn trời, lưng chạm đất. Nếu may mắn thì có thể tìm được một gốc cây vững chãi để treo túi ngủ rồi sau đó co ro ngủ đúng như một con ve trong đó. Nhưng mà ở cái đất này, cho dù chỉ là một gốc cây trông vô cùng hiền lành cũng đầy nguy hiểm.

Hoặc là...

Tường Ly quay phắt lại nhìn, ngay gần đó là một chiếc lều đã được dựng xong xuôi. Là lều của Lục Đông Thâm, ngay cả màu sắc của lều cũng giống hệt với tông màu ưa thích thường ngày của anh, màu đen, không có hoa văn gì, một màu đen tuyền, giống hệt như con người anh, đen thuần túy... khiến người ta không thể nắm bắt được.

Sau khi liếc thấy bóng anh, Tường Ly quay đầu lại ngay, chẳng hiểu sao trái tim lại đập thành thịch dữ dội, cũng chẳng biết bản thân đã nghĩ tới chuyện gì.

Tường Ly cô tự thừa nhận mình vẫn đầy kiêu hãnh và tự trọng, còn chưa hèn hạ đến mức phải ăn “của bố thí”. Mà ít nhiều gì, tụi sói vẫn giữ lại cho cô chiếc túi ngủ.

Cô một lòng suy nghĩ đến việc dùng đám dây leo thu thập được dọc đường để bện thành gùi.

Việc bắt chuột xạ hương không làm khó cô, chỉ cần tìm được hang ổ của nó, dùng chiếc gùi này là có thể được như ý nguyện. Chắc là dọc đường đã trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn, lại được ông trời chiếu cố nên cô tìm được hang ổ của chuột xạ hương rất nhanh. Chỉ hy vọng chuột xạ hương ở núi Kỳ Thần đừng thành tinh như đàn sói kia. Phải mất sức thêm hai ba ngày nữa, cô không phát điên cũng phí.

Đang mải nghĩ thì trên đầu có ai chạm vào.

Tường Ly quay lại, là Lục Đông Thâm, anh còn xoa tay lên đầu cô như xoa đầu cún vậy. Cô nhúu đôi mày thanh tú lại, nghiêng đầu.

Lục Đông Thâm đứng nhìn cô từ trên xuống, thấy vậy cười cười, rồi thu tay về, nói với cô: “Đừng đi lung tung, lát nữa tôi về ngay”.

Đang là lúc ánh nắng gắt nhất.

Anh đứng ngược ánh sáng.

Nắng chiếu xuống bả vai rộng lớn rắn chắc của anh, che đi quá nửa. Cái bóng để lại vừa hay che kín người cô. Nhìn từ góc độ của cô, màu sắc trong ánh mắt anh vẫn đậm và sâu như thế, nụ cười nơi khóe miệng nhàn nhạt.

Giống như một người đàn ông dịu dàng nhưng quen đứng trên vạn người.

Nhưng sao cô cứ có cảm giác nụ cười của anh có phần mê hoặc nhỉ?

Khi cô phản ứng lại, Lục Đông Thâm đã quay người bỏ đi.

Làm gì thế nhỉ?

Cô còn chưa kịp hỏi câu ấy.

Cô vịn vào chiếc gùi trong tay, chắc bên khoảng chục cái là đủ rồi. Cô vừa kiểm tra một lượt, mùi ở cửa động tỏa ra chứng tỏ bên trong chỉ có vài con. Cô lấy gùi che chặt lấy một trong số các cửa động, cũng coi như “lưới trời lồng lộng” rồi, cho dù có đen đuôi cách mấy cũng phải bắt được một con.

Tình hình của Thai Quốc Cường thì chỉ cần xạ hương của một con chuột là đủ rồi, chỉ cần đánh cược xem cô phán đoán có chính xác không thôi.

Tường Ly hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn về phía xa.

Núi trùng trùng điệp điệp, dãy này nối tiếp dãy kia, gần một chút là thứ ánh sáng nhức mắt, xa hơn nữa là sương chiều trầm trầm, bên tai là tiếng nhỏ thanh mát nhẹ nhàng. Thi thoảng còn có tiếng sột soạt, có lẽ là tiếng bước chân của những loài dã thú không tên, cũng có thể là đám chim muông còn trùng có thể giết người.

Hơi thở ngập tràn mùi hương thanh mát.

Có mùi cây gỗ, có mùi hoa cỏ, còn cả mùi hương Lục Đông Thâm để lại trước khi đi.

Chỉ cần dùng là mùi thơm nồng là được.

Trong học thuật về mùi, những mùi hôi thối khó ngửi nhất định sẽ có độc. Nhưng trong khu rừng nguyên sinh này, trong môi trường không có hơi người này, những thứ có mùi quá nồng thường rất trí mạng.

Luồng hơi lơ lửng trong lồng ngực được cô nhẹ nhàng thở hắt ra.

Một ngày trên núi bằng trăm năm dưới trần gian, có lẽ chính là muốn nói tâm trạng của cô lúc này chẳng.

Chẳng qua mới chỉ qua được bốn ngày vậy mà cô có cảm giác mọi chuyện đã trôi qua lâu lắm rồi. Những chuyện liên quan đến khách sạn Skyline, những chuyện liên quan đến việc tranh giành lợi ích ở Thương Lăng, cô nhất thời cảm thấy như đã là chuyện đời trước.

Đến cả Lục Đông Thâm, người vốn dĩ phải là kẻ thù của cô, cô chưa từng nghĩ có thể có một ngày cùng anh ra vào chốn không người này, trải qua sống chết. Nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp anh, cô biết rất rõ người đàn ông này cực kỳ nguy hiểm, sâu không lường được, biết rất rõ vì mối quan hệ với Đàm Diệu Minh mà cô phải tránh anh thật xa.

Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy, khi đối diện với hiểm nguy của tự nhiên, Lục Đông Thâm này vẫn rất đáng tin cậy. Cô đã quên đi sự tính toán từng bước của anh, quên đi sự sát phạt quyết đoán của anh đằng sau danh xưng “Chiến thần thương trường” mà mọi người gọi anh. Lẽ nào đúng như Tả Thời nói, nguyên tắc mùi hương đồng loại?

Mu bàn tay nhói lên đau đớn.

Tường Ly cúi đầu xuống nhìn, cây dây leo khô khốc nhẹ nhàng cứa rách lớp da trên mu bàn tay cô, không chảy máu nhưng lại có cảm giác.

Cô tiện tay dẹt nốt tằm lưới trong tay, vừa giơ cánh tay ra đã chạm đến vết thương trên bả vai.

Trong ba lô chỉ lơ thơ vài cọng cỏ.

Có một chút như vậy thì không bằng núi Thiên Chu, nhắm mắt vơ đại một nhúm là vơ được cỏ đắp vết thương.

Thực ra cũng không đau đớn lắm, chỉ là cô cảm thấy vì tên Thai Quốc Cường đó mà để lại một vết sẹo trên bả vai thì thật không đáng chút nào. Nhưng chút cỏ thể này đắp lên cũng không có tác dụng mấy.

Cô thâm gào rú trong lòng.

Một lần sảy chân để hận nghìn đời.

Thế là, tâm lý vô cùng không thoải mái ấy đã hóa thành động lực muốn chửi người. Cô lầm bầm: Lục Đông Thâm, cụ nhà anh...

Đằng sau có tiếng ai khê ho một tiếng.

Rõ ràng là cố tình.

Bả vai Tường Ly run lên, cô quay đầu lại.

Chẳng biết Lục Đông Thâm đã quay lại từ lúc nào, đang chuẩn bị nhóm lửa. Thấy cô quay đầu, anh từ tốn lên tiếng: “Cô không hiểu đạo lý không nên nói xấu sau lưng người khác hả?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chưa biết chừng lại là một đôi vợ chồng

Chắc là đôi thô này có mối quan hệ cũng giống chúng ta, một đôi oan gia, cả hai cùng bỏ mạng.

“Sao anh đi lại không hề phát ra tiếng động vậy?” Tường Ly cũng cảm thấy thật quái đản, trước sau hai lần chửi bậy đều bị anh bắt ngay tại trận.

Lục Đông Thâm dựng đồng lửa lên, ngọn lửa nhỏ bén vào đồng gỗ từng hương lập tức bốc lên cao vút. Anh ném thêm một cây gỗ vào rồi nói: “Không phải tại tôi đi nhẹ nói khẽ, mà tại cô mắng chửi hăng say quá”.

Tường Ly nhìn thấy nụ cười thấp thoáng bên khóe môi anh, thật sự nhìn không nổi dáng vẻ thần nhiên này của anh. Cô co chân, chống cánh tay lên má: “Này, Lục gian thương, tôi hỏi anh một chuyện nhé”.

Lục Đông Thâm ngược mắt lên, liếc nhìn cô.

Tường Ly háng giọng: “Lúc anh và Trần Du của anh ở bên nhau cũng như vậy sao?”.

“Như vậy là như thế nào?” Lục Đông Thâm hồ hững hỏi.

“Thì giống như bây giờ vậy.” Tường Ly đánh giá anh một lượt từ trên xuống dưới: “Cao ngạo, trịch thượng, ngữ khí nói chuyện thì thoảng lại giống như ra lệnh ấy”.

Lục Đông Thâm dừng việc trong tay lại, nhìn cô một lúc rồi mới nói: “Cô qua đây”.

“Anh xem, anh xem, chính là điệu bộ này. Trần Du nhà anh có chịu nổi anh không?” Tuy rằng ngoài miệng Tường Ly nói như vậy nhưng cô vẫn đứng dậy, đi tới, ngồi phịch xuống bên cạnh anh, ra chiều hứng thú: “Lục gian thương, kể chuyện giữa anh và Trần Du cho tôi nghe đi. Ví dụ như hai người quen nhau khi nào, rồi làm sao mà yêu nhau? Hai người yêu nhau được bao lâu rồi? Có phải sắp cưới rồi không?”.

Lục Đông Thâm đặt một chiếc sọt trước mặt cô: “Làm cá đi”.

Tường Ly giật mình, sau đó xách chiếc sọt lên, ngó vào bên trong, rồi ngẩng đầu nhìn anh với vẻ đầy kinh ngạc: “Khá đấy”.

Chiếc sọt đan chẳng đẹp đẽ lắm, cùng lắm chỉ là lấy mấy dây leo cột đơn giản thành một dụng cụ để đựng đồ, nhưng các món đồ trong sọt thì thật sự khiến người ta vui vẻ. Bốn con cá vẫn còn đang nhảy nhót loạn xạ, xách đại một con ra cân cũng phải tới cân rưỡi, khiến cho cô đang trong tâm trạng chần chừ sẽ không có đồ ăn, chỉ hít khói trời bỗng nhiên được nhìn thấy đồ mặm, còn vui hơn trúng xổ số.

Cô nhớ lại miếng bánh mỳ ăn tạm buổi sáng, đó còn là chút bánh mỳ cuối cùng đám sói để lại cho cô. Trong ba lô của Lục Đông Thâm quả nhiên đơn giản như lời anh nói, chỉ đựng một ít lương khô và nước uống. Có lẽ vẫn còn chưa đến mức đói gục, Tường Ly nuốt không trôi chỗ lương khô ấy.

“Bắt ở đâu vậy?” Cô xách một con cá ra, nhưng thân cá quá trơn, mới đó nó đã nhảy vọt ra khỏi tay cô. Cô lao ngay ra vồ đất, đè chặt con cá định thừa cơ lẩn mất.

“Cách đây một cây số có một đầm nước sâu. Tôi thấy cá tươi ngon chắc thịt chắc là ăn được, thế nên câu mấy con.” Lục Đông Thâm cố nhịn cười, kéo cô ngồi dậy. Trước khi con cá kịp bật đi, bàn tay lớn của anh liền ấn chặt, bắt nó về sọt: “Hôm qua ăn cá của cô, hôm nay coi như trả”.

“Cá anh câu?” Tường Ly sùng sốt, nghĩ tới chuyện lúc đi anh hai tay trống trơn, khi về cũng không thấy có dụng cụ câu cá nào: “Anh câu kiểu gì vậy?”.

“Bên đầm có xác của mấy loài động vật nhỏ, muốn làm một dụng cụ câu cá đơn giản không khó.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly nghe xong, phản ứng đầu tiên là dạ dày trào ngược, phản ứng thứ hai là: “Xương cốt? Còn mới?”.

“Xác động vật còn mới là mỗi câu cá tuyệt nhất đấy.” Lục Đông Thâm hiểu ý cô: “Xác động vật còn mới, chứng tỏ dưới đầm rất nguy hiểm. Lúc tôi câu cá, đích thực nhìn thấy dưới đầm có vài con trông giống như cá sấu trôi nổi ở đó”.

“Thứ gì trông giống cá sấu á? Đó là thứ gì?”

“Có biết cá sấu nước mặn không?”

Tường Ly gạt đầu, đó là loài cá sấu có chiều dài có thể xếp hàng đầu thế giới, trước đây cô từng nhìn thấy một lần.

“Thứ dưới đầm còn dài hơn cả cá sấu nước mặn, ước chừng phải hơn chục mét, hình thể khổng lồ, đầu có sừng”

Tường Ly nghe xong lời miêu tả của anh, sống lưng cô lạnh toát, giống cá sấu mà lại có sừng, đó là thứ gì vậy?

“Trong núi này có một vài loại sinh vật kỳ lạ là chuyện rất bình thường, chúng ta cẩn thận một chút là được.” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng an ủi.

Tường Ly nhìn anh, trong đầu tự động hiện lên một hình ảnh: Vài con quái thú khổng lồ trông khá giống cá sấu nổi lên trên mặt nước, còn anh thì vẫn đang điềm đạm ngồi bên cạnh câu cá.

Cấu tạo tâm lý của người đàn ông này phát triển kiểu gì vậy?

Cô khẽ thở dài: “Mấy con cá đó mà đến thật thì cũng một phen khiếp vía đấy”.

“Không muốn bị chúng tập kích về đêm thì trước tiên phải lo xong vết thương của cô đi đã. Nghe nói đám dưới nước sẽ ngửi mùi máu mà tìm đến đấy.” Lục Đông Thâm lấy từ trong ba lô ra rất nhiều cỏ.

Tường Ly nhìn kỹ lại, hóa ra chính là loại cỏ mà suốt dọc đường cô tìm kiếm, lại được một lần kinh ngạc.

“Cô đang tìm loại cây này phải không? Tôi nhìn thấy bên đầm có loài cỏ khá giống với thứ cô hái dọc đường, nên đã hái về cho cô.” Lục Đông Thâm hỏi.

Tường Ly gạt đầu: “Cỏ gỗ nổi, thứ tôi cần tìm chính là nó”.

Sao cô không nghĩ ra nhỉ, phía đầm nước nguy hiểm, nhưng rất nhiều loài động vật nhỏ đều phải tới đó uống nước. Một khi chúng bị tập kích, nặng thì sẽ mất mạng, giống như những xác động vật bên đầm vậy, còn nếu nhẹ thì chúng sẽ tìm loại cỏ cứu mạng gần đó để ăn. Cỏ gỗ nổi không những sinh trưởng ở vùng núi hoang dã mà chỉ cần nơi nào có nước sẽ có nó.

Lá cây có thể làm thuốc, phơi khô có thể lấy hương, tốt nhất là hun lên, có thể thông máu khắp cơ thể.

Lục Đông Thâm không nói gì cả, đứng dậy cầm lấy ba lô của cô, rồi bỏ hết cỏ gỗ nổi vào trong. Tường Ly nhìn theo bóng anh, biết rằng lúc này nên nói lời cảm ơn với anh, nhưng lại không biết làm sao để cất lời, vì vậy, nhất thời cũng chìm vào im lặng.

“Muốn ăn thế nào?” Sau khi cất cỏ gỗ nổi đi, anh lại ngồi xuống bên cạnh cô.

Tường Ly không phản ứng lại.

Lục Đông Thâm xách bốn con cá trong sọt ra: “Cá ấy, muốn ăn thế nào?”.

Bấy giờ Tường Ly mới hiểu ra, dứt khoát đưa ra quyết định: “Hai con làm canh, hai con nướng lên ăn”.

“Được.”

“Áy, có nên giữ hai con lại để tối ăn không nhỉ?” Tường Ly chưa gì đã lo cho bữa tối.

“Không cần đâu.” Lục Đông Thâm quả quyết, chỉ vài nhát đã đánh ngất đám cá, rồi rút con dao Thụy Sĩ ra xử lý chúng một cách gọn gàng: “Tối nay tôi đảm bảo cô sẽ được ăn thịt thỏ”.

Tường Ly vừa nghe xong, trong lòng lập tức thấy ấm áp, cũng giống như đồng lửa trước mặt, từ từ nóng dần lên. Bình thường ở cô thành cô đã gặp quá nhiều những người đàn ông miệng ngọt như đường, chân thoa mỡ, rượu vào thì thao thao bất tuyệt, việc hứa hão lại càng dễ dãi. Kiểu người lời hứa đáng giá nghìn vàng như Lục Đông Thâm lại rất hiếm. Xem ra anh cũng không phải là người ăn nói bừa bãi, đích thực là người có thể lên rừng săn bắt, xuống biển đánh cá.

Về đêm, cũng là lúc chuột xạ hương hoạt động.

Tường Ly ngủ trang bản thân mình, ngắt một nhánh cây với những phiến lá rộng dài quấn thành một chiếc mũ đội lên đầu, che đi quá nửa khuôn mặt. Khuôn mặt trắng trẻo cũng được cô bôi thêm một ít bùn đất bản thủ, cô đứng ở chỗ cách cửa hang của chúng khoảng vài mét, ôm cây đội thỏ.

Lục Đông Thâm đúng là nói được làm được. Trời vừa nhá nhem tối, anh đã bắt về được hai con thỏ rừng, một đực một cái. Tường Ly nhìn thấy anh dùng cành cây thô và dây leo làm thành kiềng cung tên như thời tiền sử thì chỉ còn nước quý rap xuống đầu hàng anh. Cô hỏi anh: *Có phải anh xuyên không từ thời kỳ đồ đá về đây không?*

Sau đó cô lại nói tiếp: *Chắc là đôi thỏ này có mối quan hệ cũng giống chúng ta, một đôi oan gia, cả hai cùng bỏ mạng.*

Kết quả, cô bị Lục Đông Thâm giơ tay búng một cái lên mũi, nói: *Không chừng lại là một đôi vợ chồng ấy chứ.*

Tường Ly nghe xong, lòng chợt mềm nhũn ra. Cô nói với anh: *Vậy lúc anh giết chúng, tuyệt đối đừng để tôi nhìn thấy, nếu không tôi không nuốt trôi được đâu.*

Lục Đông Thâm bật cười: *Tôi còn tưởng cô bắt tôi thả chúng đi.*

Thả chúng đi?

Vậy thì họ sẽ chết đói.

Núi Kỳ Thần nguy hiểm trùng trùng, một khi thể lực không theo kịp thì tính mạng sẽ gặp nguy hiểm.

Khi đối mặt với sinh mạng, việc đầu tiên mà ai cũng phải làm là dốc hết sức mình, là không từ thủ đoạn...

~Hết chương 45~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cô sà vào lòng người khác luôn thoải mái vậy sao?

Tường Ly, thì ra lúc sà vào lòng người khác, cô thoải mái đến vậy?

Ăn ngon lành một bữa thịt chuột xong, Tường Ly nắc đánh ực một cái no nê, sau đó bắt đầu dần vật chuyện bắt chuột xạ hương.

Lục Đông Thâm có lòng giúp đỡ nhưng bị Tường Ly từ chối, nguyên nhân là vì lời Lục Đông Thâm nói không thể khiến cô vui vẻ. Anh nói: *Bây giờ cô không được coi là người khỏe mạnh vững vàng, cô cứ bày cách bắt chuột cho tôi đi, tôi giúp cô.*

Con người Tường Ly gần như sắp trợn ngược lên. Cô quát ầm ỹ anh một trận: *Anh giỏi ghê, giỏi quá cơ!*

Thế là, cô đích thân làm trận.

Anh được thể nhàn rồi, trước tiên là đi kiểm tra một lượt hệ số nguy hiểm của khu vực xung quanh, sau đó lại lượn lơ ra trước mặt cô, thấy cô đang nghiêm túc ngồi chờ ở đó, anh thật sự không nhìn được, phải lên tiếng nhắc nhở một câu: “Bắt con chuột thôi mà, cô có cần phải nguy trang bản thân thành một cô gái bộ lạc nguyên thủy vậy không?”.

“Anh thì hiểu cái gì?” Tường Ly oán lại một câu: “Thứ tôi đội trên đầu và đất dính trên mặt tôi đều có mùi của chuột xạ hương, như vậy mới có thể hấp dẫn được bọn chúng về hang”.

Lục Đông Thâm thấy cô có phần sốt ruột, cố nhịn cười, không tiếp tục đả kích cô nữa.

Sự thật chứng minh cách làm của Tường Ly là chuyên nghiệp.

Khi trăng đã lên cao, có những tiếng sột soạt lọt vào tai, giống như tiếng chạy loạn của đám động vật nhỏ, lại giống như tiếng gặm thức ăn của loài vật nào đó.

Tường Ly ở yên vị trí không động đậy, nhìn chăm chăm vào hang chuột đã được bố trí ổn thỏa.

Lục Đông Thâm dựa bên ngoài lều, khoanh hai tay trước ngực, nhắm mắt giả vờ nghỉ ngơi, chỉ cần nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào là lại mở mắt ra xem xét tình hình. Mỗi lần nhìn thấy Tường Ly vẫn đang ở gần đó, anh lại nhắm mắt vào.

Bỗng nhiên, Tường Ly vùng dậy.

Lục Đông Thâm cũng nghe thấy tiếng động, bèn mở ngay mắt ra, khần trương ngồi dậy, lao về phía Tường Ly.

Khi anh nhìn thấy cô thì Tường Ly đã lượn đi xa, thân hình vô cùng nhanh nhẹn, không thua kém gì một con thỏ, khiến Lục Đông Thâm chợt nhớ tới hai con thỏ mình bắt về trước đó.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, trong lòng anh bỗng dâng lên một tia khác thường.

Anh cười thầm, Tường Ly này liệu có thể là một con thỏ ôn hòa ngoan ngoãn sao?

Dưới ánh trăng, bóng cô lay động, là con chuột xạ hương đó đang tháo chạy.

Tường Ly ở phía sau liên tục đuổi riết, cuối cùng mệt tướng như đứt hơi. Tới khi Lục Đông Thâm đuổi đến nơi, thấy cô đang ngồi bệt xuống cỏ, khuôn mặt như chất chứa thâm thù đại hận gì đó.

“Chuột đâu?” Lục Đông Thâm đứng trước mặt cô, ra chiều nhàn tản.

Tường Ly đưa tay lên ra sức vuốt mặt: “Thành tinh rồi”.

Lục Đông Thâm nhướn mày.

Tường Ly không nói thêm gì nữa. Cô đứng lên, đang định quay về thì cánh tay bị Lục Đông Thâm giữ chặt lại. Cô quay đầu nhìn anh, bực bội nói: “Anh yên tâm, đêm nay tôi nhất định sẽ bắt được nó”.

Lục Đông Thâm bỏ ngoài tai câu nói của cô: “Vết thương trên vai cô sao rồi?”.

Tường Ly khựng lại, rút cánh tay ra khỏi tay anh, nói một câu: “Không chết được”.

Chưa chết thì vẫn phải tiếp tục bắt chuột, nếu không sẽ không thể chứng minh được việc hôn mê của Thai Quốc Cường không liên quan tới Đàm Diệu Minh. Đây là ý nguyện ban đầu của cô khi tới Kỳ Thần, thế nên, cô không được phép quên.

Lục Đông Thâm nhìn bóng cô dưới trăng, như cười thầm, lại như khó xử.

Một loài động vật có thành tinh đi nữa cũng không chống cự được với những cái bẫy trùng trùng điệp điệp. Nhớ lại lúc trước Tường Ly đã làm không ít sọt, mục đích chính là để giăng lưới toàn diện, không thể đặt toàn bộ kỳ vọng vào một hang chuột lớn nhất được.

Cô cầm một chiếc nồi nhỏ và một cái muôi, đứng ngay trước hang mà gõ. Lục Đông Thâm ngồi cách đồng lửa vài mét, nhìn Tường Ly bắt chuột, nhất

thời cũng không còn cảm thấy thời gian trong núi rừng đặng đặng nữa, cảm thấy cũng rất thú vị.

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh bỗng nghe thấy Tường Ly reo hò một tiếng.

Anh ngược mắt nhìn qua.

Thế là, cảnh tượng này đã đập vào mắt.

Dưới bầu trời đen ngòm, chỉ có một vầng trăng khuyết đung đưa trên cao, ánh sao cũng được gột rửa sạch sẽ. Dưới trời sao, Tường Ly đứng đó, một tay chống nạnh, một tay giơ cao chiếc sọt nhỏ, trong đó đang có một con chuột xạ hương nhảy loạn xạ. Cô nhìn nó chăm chăm, cười rất hiền thắm. Có lẽ con chuột đã bị tiếng cười ghê rợn của cô kích động, lại càng hoảng sợ ngẩn lẩn.

Cô đã bắt được thật.

Lục Đông Thâm nhìn Tường Ly dưới trời đêm, nơi lồng ngực chẳng hiểu sao lại dấy lên một nỗi đau đốn, ngứa ngáy.

Đã bao lâu rồi không được như vậy?

Trong núi tuy nguy hiểm, nhưng xa cách trần thế. Đã nhiều năm lẫn lộn đầu trí trên thương trường rồi, đến nơi nguy hiểm này anh mới nhận ra cho dù nơi đây có hiểm nguy thì cũng không thể so bằng nhân tính dưới sự cầu xé lợi ích.

Anh bắt đầu tham lam, nhưng nhớ khoảnh khắc này.

Được tùy ý, muốn làm gì thì làm.

Còn Tường Ly, cô gái có vẻ rất phóng khoáng này, cho dù biết người cô có vô vàn bí mật nhưng anh cũng cảm thấy cô đang sống một cuộc sống đúng như anh mong muốn.

“Lục gian thương!” Tường Ly hét gọi anh từ xa.

Lục Đông Thâm khẽ nhủ mày, danh xưng này quả thực khiến anh đau đầu.

Cô giơ chiếc sọt trong tay lên, khua khua trước mặt anh, nụ cười càng thêm phần đắc ý. Khi nụ cười tràn vào ánh mắt, đôi mắt vốn rất khí khái, tuấn tú trông lại càng rực rỡ huy hoàng. Cho dù nhìn từ góc độ của Lục Đông Thâm, trông nó vừa tà khí lại vừa mê hoặc.

“Chuột vương đấy! Tôi bắt được chuột vương đấy!” Cô phấn khích.

Lục Đông Thâm giơ ngón cái lên trước mặt cô.

Tường Ly ở bên kia có cảm giác đã đời như cuối cùng cũng được thử phào nhẹ nhõm, nghĩ đến chuyện suốt cả dọc đường cô trải bao nguy hiểm chỉ vì con chuột này, lại còn bị khí thế của Lục Đông Thâm chen ép tới tận bây giờ. Nay, chuột đã ở trong tay, cô chính là người chiến thắng, có thể nở mày nở mặt rồi.

Có điều, Tường Ly mãi vui quá độ, quên mất rằng các loài động vật trên núi Kỳ Thần đều có một tinh thần lạc quan trên mức bình thường vì cây đang ở trong địa bàn của mình. Con chuột xạ hương đó bất ngờ tung đòn phản kích ngay trong sọt, liều chết xông lên. Sức mạnh ấy tới vừa đột ngột vừa mạnh mẽ, Tường Ly lại đang trong phút lơ là, chiếc sọt ngay lập tức gãy giữa trong tay cô.

“Áy!”

Tường Ly sững sốt, giương mắt nhìn con chuột kia mang theo cả sọt chạy về trước, chạy rất nhanh. Sau bảy tám lần va đập, cuối cùng nó cũng thoát ra được khỏi sọt. Lần này nó càng phi như bay. Nhưng có lẽ vì biết đằng sau có người đuổi gấp gáp, nó hoảng loạn đâm quàng đâm xiên, lại đâm đầu về phía đồng lửa.

Biến cố ấy Lục Đông Thâm nhìn thấy rất rõ ràng. Anh đang định đứng lên giúp sức thì thấy có thứ gì xám ngoét lao về phía mình, định thần nhìn lại thì chính là con chuột kia. Ngay sau đó, anh nghe được tiếng gào thét của Tường Ly: “Lục gian thương!”.

Anh ngẩng lên nhìn.

Tường Ly đang đứng cách anh khoảng bốn, năm mét, rồi bày ra tư thế “Hãy thật bình tĩnh” với anh. Cô nói: “Anh đừng động đây, tuyệt đối đừng động đây”.

Lục Đông Thâm đánh mất liếc nhìn, liếc ngay thấy con chuột xám bên cạnh mình. Gan của loài chuột xạ hương này không hề nhỏ, nó cứ chạy bừa xung quanh anh. Nhưng chớp mắt nghĩ lại anh thấy cũng đồng cảm với con chuột này, hang chuột có thể quay về đã bị Tường Ly bịt chặt. Bây giờ việc nó có thể làm chỉ là xem xét tình hình, hoặc, nó đã bị mùi thịt hấp dẫn chẳng? Tóm lại, nó cứ ở bên cạnh anh.

Phản ứng đầu tiên của Lục Đông Thâm là khẩn trương bắt lấy nó. Nhưng nhìn dáng vẻ của Tường Ly như thể chỉ cần anh nhúc nhích một cái là cô sẽ ngọc nát đá tan với anh. Nghĩ lại, anh cũng chưa từng bắt loài chuột xạ hương này, lỡ như anh vô hạp thì với tính cách của Tường Ly, nhất định sẽ liêu mạng với anh.

Tường Ly rón rén đi về phía này.

Con chuột đó đứng vững hai chân xuống đất, hai chân trước đặt lên ngực, nhìn trái ngó phải. Sau khi nhìn thấy Tường Ly đang đi về phía này, nó không nhúc nhích nữa mà đứng im nhìn cô chăm chăm, toàn thân cảnh giác.

“Mày ngoan nha, đừng động đấy.” Tường Ly dỗ dành.

“Cô nói câu ấy với ai vậy?” Lục Đông Thâm buồn cười nhìn cô.

Tường Ly hoảng hốt giờ ngón trỏ đặt lên miệng, tỏ ý bảo anh thật trật tự. Lục Đông Thâm đành nín cười, mặc kệ cho cô lần mò tới trước như một tên ăn trộm vậy.

Con chuột kia quả thật nhắm vào thịt mà tới, vẫn còn một ít thịt thò sót lại đang đặt cạnh đồng gỗ từng hương. Nó xông tới hít hít ngửi ngửi, thế là lúc này, nó gần như chỉ cách anh đúng một cánh tay.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn Tường Ly. Cô ánh chừng khoảng cách xa gần rồi ra ám hiệu với anh. Lục Đông Thâm cũng đã hiểu ám hiệu ấy, ý của cô là hai người sẽ chung sức hợp tác, trung ứng ngoại hợp.

Con chuột xạ hương đã nhắm vào miếng thịt thò.

Không hổ danh là chuột vương, nó có một thân hình tròn vo, to đùng. Chuột xạ hương bình thường chỉ dài hơn 30cm. Còn con chuột này phải dài tới 50cm, riêng cái đuôi đã bằng đúng một con chuột xạ hương bình thường rồi. Cổ ngắn đầu lệch, đôi mắt tròn vo đảo liên hồi, toàn thân một màu nâu đen, giống hệt như đã thành tinh vậy.

Cẳng sau khá dài, ngón chân rộng, có màng, chân trước ngắn, ôm chặt lấy miếng thịt thò y như tay người vậy. Nó ăn cứ gọi là say mê, khiến Tường Ly nhất thời này sinh nghi hoặc. Người ta nói chuột xạ hương thường ngày thích ăn cá nhỏ tôm nhỏ, hoặc cùng lắm là một số loại cỏ nước nào đó. Sao nó lại có hứng thú với cả đồ ăn mặn thế này?

Cuối cùng cô đưa ra kết luận, chuột vương chính là chuột vương, khẩu vị cũng khác chuột thường.

Dù thế nào, nó cứ đứng yên gặm nhấm như vậy là chuyện tốt, tiện cho Tường Ly tiến hành hành động tiếp theo.

Tiến sát lại gần là không thể nữa, con này cực kỳ giáo hoạt.

Tường Ly giờ tay về phía Lục Đông Thâm, bắt đầu đếm ngược, 3, 2, 1!

Sau khi chữ số cuối cùng rơi xuống, Tường Ly khấn cấp lao tới trước. Đồng thời lúc này, Lục Đông Thâm cũng xoay người giờ tay bắt. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh. Chỉ nghe thấy con chuột kia kêu lên một tiếng, rồi đột ngột bật lên. Lục Đông Thâm chỉ kịp nhìn thấy có một đồng gì nhảy vọt tới. Mượn ánh sáng của đồng lửa, anh liếc thấy bóng của Tường Ly đang lao đến.

Tay anh còn chưa chạm được vào con chuột đó, một giây sau cả người đã bị Tường Ly đẩy ngã xuống đất.

Cô đề hoàn toàn lên người anh.

Ánh trăng thanh lạnh.

Có chút ánh sáng hắt vào trong đôi mắt Lục Đông Thâm. Tường Ly gần như áp sát mặt cô vào mặt anh. Khoảng cách gần đến mức này trước đây là chưa hề có, gần đến mức có thể nhìn rõ mắt anh, đen tuyền như một mặt biển sâu. Chỉ vì sự việc xảy ra quá đột ngột, trông anh có chút bàng hoàng, đôi mày rậm, sống mũi cao, khuôn mặt tuấn tú khiến người ta vừa nhìn đã yêu quý.

Cô bám hai tay vào bả vai anh, bấy giờ mới phát hiện ra vai anh còn rộng lớn hơn cả tượng tượng, bên dưới là lồng ngực của anh với những múi cơ bắp rắn chắc.

Nhìn mãi nhìn mãi, Tường Ly chợt nhớ tới cô gái Thai Tử Tân đó, còn cả cô gái tên Trần Du kia. Người đàn ông sở hữu một diện mạo ưa nhìn, chẳng trách mấy cô gái đó đều phát cuồng vì anh.

Lục Đông Thâm nằm dưới đã bình thường trở lại. Anh nhìn cô, bờ môi mỏng ngậm cười: “Tường Ly, thì ra lúc sà vào lòng người khác, cô thoải mái đến vậy?”.

Một câu nói khiến Tường Ly ý thức ngay được tư thế mờ ám của họ. Cô nhú mày: “Tôi sà vào lòng anh ấy hả? Đừng có nằm mơ!” Dứt lời, một tay cô sờ soạn trên người anh: “Chuột đâu, chuột đâu?”.

Ban này Lục Đông Thâm chẳng qua chỉ chọc cô, nghĩ tới chuyện cô gấp gấp muốn bắt chuột nên cũng đành thôi. Nhưng cô gái đang ngồi trong lòng, chưa nói đến việc cô đẹp, đáng người chuẩn chỉnh, nhất là vòng một lại như sâu hun hút. Cô cứ ngo ngoay như vậy, nếu nói cơ thể không khác lạ thì chính là nói bậy.

Cổ họng anh thắt lại, ngay sau đó anh giờ tay giữ chặt tay cô lại, đồng thời đặt lên eo cô, nói một câu: “Đừng động đấy”.

Chương 47: Anh giờ trò lưu manh với tôi phải không?

Lần sau còn để tôi nghe thấy cô chửi bậy nữa, tôi sẽ...

Qua lớp vải, Tường Ly bỗng cảm thấy vòng eo ấm áp, là nhiệt độ từ ngón tay của anh, dường như có thể xuyên qua cả lòng bàn tay cô, đốt cháy da thịt. Cô lại cảm thấy chất giọng của anh trầm đến kinh người, chẳng hiểu sao vành tai lại nóng rần lên.

“Anh rốt cuộc có bắt lấy nó không vậy?” Nếu không vì sợ con chuột chạy mất, cô đã đứng dậy từ lâu rồi.

Cô vừa dứt lời thì bỗng cảm thấy như bị thứ gì huyếch vào giữa hai chân.

“Cụ nhà anh! Anh định giờ trò lưu manh với tôi phải không?” Dưới ánh trăng, khuôn mặt Tường Ly đỏ bừng lên, cái miệng cũng bắt đầu không tha cho một ai.

Nỗi khó xử ánh lên trong đôi mắt Lục Đông Thâm. Anh thò cánh tay dài ra, ngay lập tức túm được một thứ lông lá xù xì ra ngoài. Tường Ly nhìn kỹ lại, rồi bất giác thờ phào.

Là con chuột xạ hương.

Cuối cùng cũng bắt được tên này rồi.

Cô giờ tay ra đòn, nhưng một giây sau đã bị Lục Đông Thâm phản khách thành chủ, lật người đè cô xuống dưới. Anh đưa một tay kê phía sau gáy cô, khuỷu tay hơi chống xuống đất, còn tay kia thì ghì chặt con chuột không an phận.

“Anh làm gì vậy?” Tường Ly cảnh giác, nhưng cũng cảm thấy trái tim mình dần không an phận giống như con chuột kia.

Lục Đông Thâm kéo thấp mặt xuống, cất giọng trầm trầm “Lần sau còn để tôi nghe thấy cô chửi bậy nữa, tôi sẽ...”.

Một lời nói giống như có ý cảnh cáo, nhưng được nửa chừng anh lại không nói nữa. Tường Ly có cảm giác đôi mắt anh đang nhìn cô chằm chằm còn tối hơn cả lúc này, giống như có màn sương mù đen đặc đang bủa vây, nhưng nhìn kỹ lại giống như có con sóng ngầm đen xì nào đang cuộn trào. Yết hầu của anh dường như vừa trượt lên trượt xuống. Một Lục Đông Thâm như vậy luôn toát ra một thứ nguy hiểm hoang dã không giống về lý trí bình tĩnh thường ngày.

Cô vô cớ cảm thấy hơi mình bị hệt, câu nói vốn dĩ rất đường hoàng khi bật ra lại hơi nhẹ nhàng bay bay: “Anh... Anh sẽ thế nào?”.

Lục Đông Thâm ngấm khuôn mặt trắng như trăng của cô, rồi ánh mắt tiếp tục dịch xuống, dừng lại ở đôi môi. Có gió, vừa lạnh vừa ẩm ướt, thổi nhẹ làm rối mái tóc cô. Có lọn tóc nào bị mắc vào môi, càng làm tôn lên đôi môi đỏ hồng non nớt.

Rất lâu sau anh mới lên tiếng, hơi thở ít nhiều có phần hỗn loạn: “Tôi sẽ không tha cho cô đâu”.

Tường Ly bỗng cảm thấy người mình nhẹ bẫng. Anh đã đứng lên, sau đó đưa con chuột xạ hương trong tay cho cô: “Còn để nó chạy mất lần nữa, tôi cũng không tha cho cô đâu”.

Cô một tay giữ chặt con chuột, rồi quay đầu lờm theo bóng lưng anh. Câu nói “không tha cho cô” ấy giống như được khắc vào đầu cô vậy, cứ văng vẳng bên tai rất nhiều lần.

Không tha như thế nào thì cô không biết, chỉ là khi hồi tưởng lại cảnh ban nãy, khi anh im lặng nằm đè lên người cô, cô lại cảm thấy có thứ gì cọ đau người mình, một thứ rất vĩ đại. Nhưng rõ ràng khi đó con chuột đã nằm trong tay anh rồi mà.

Cô lập tức hiểu ra đó là gì, Tường Ly thấy đầu óc bỗng phiêu diêu, hơi thở cũng theo đó trở nên gấp gáp, vành tai nóng rực lên. Thật kỳ lạ, lần đầu tiên hiểu lầm anh, cô cảm thấy vừa thẹn vừa giận, nhưng bây giờ, ngược lại, cô bỗng không còn sức để nổi giận nữa, chỉ còn lại một trái tim đập nhộn nhạo bất thường.

Dạ hương không khó lấy.

Chẳng mấy chốc, Tường Ly đã dùng dây thừng buộc xong một chiếc giỏ lưới nho nhỏ, một đầu chụp lên nửa người trên của con chuột, chỉ để chừa phần đuôi của nó ra ngoài.

Với loài chuột xạ hương bình thường, chỉ đến mùa động dục mới lấy được dịch dạ hương, nhưng chuột trên núi Kỳ Thần thì khả năng sinh sản rất mạnh,

nhất lại là chuột vương, chỉ cần ấn nhẹ nhàng, mát xa lên phần bụng là có thể lấy được loại dịch xạ hương tuyệt đỉnh.

Có điều, một người hơi khó xoay xở.

Tường Ly buộc chặt đầu gối lên một cành cây, miễn cưỡng cố định được con chuột. Sau đó cô rút từ trong ba lô ra một dụng cụ nhỏ, sử dụng băng dính đơn giản để cố định bộ phận sinh dục của nó. Nhưng có lẽ con chuột đó sợ mất mạng nên hoảng loạn thảng thốt chạy nhảy không ngừng, ảnh hưởng tới việc lấy dịch.

Không còn cách nào khác, Tường Ly đành phải cầu cứu Lục Đông Thâm.

Theo lời dặn dò của cô, Lục Đông Thâm không chế con chuột nhảy loạn. Lúc này, nó đánh ngoan ngoãn chịu đựng. Hai người kết hợp rất ăn ý, chỉ là trong lúc tập trung không hề nói với nhau câu nào. Tường Ly vì sự suy đoán ban nãy của mình mà cảm thấy ngượng ngập, thế nên không biết mở lời nói gì. Khi cô ngược lên nhìn Lục Đông Thâm, khuôn mặt anh cũng cao ngạo khó dò, thế nên dứt khoát không trò chuyện tâm sự gì nữa.

Cô một lần nữa đặt dụng cụ vào đúng vị trí, bắt đầu công việc lấy dịch xạ hương.

Lục Đông Thâm đơn thuần chỉ muốn giúp đỡ, đồng thời cũng khá tò mò không biết cô sẽ lấy dịch như thế nào. Trình tự thì không phức tạp lắm, một tay cô mát xa tuyến túi hương nằm trên bụng nó, từ đó, dịch sẽ theo bộ phận sinh dục của nó chảy ra ngoài, trong dụng cụ đựng dịch dần dần xuất hiện một thứ đặc quánh màu trắng sữa.

Vốn dĩ cũng chẳng có gì.

Nhưng Lục Đông Thâm nhìn mãi, nhìn mãi bỗng cảm thấy kỳ lạ.

Nhất là khi ngón tay thanh mảnh trắng trẻo của Tường Ly ấn lên bụng con chuột, dịu dàng mát xa cho nó. Con chuột đang gầy gù liền ngừng lại, miệng phát ra những âm thanh nhỏ bé, yếu ớt, dòng dịch trắng mang theo xạ hương từ từ chảy ra. Chân nhỏ của con chuột giật lên một cái, có chút dịch bắn lên ngón tay cô.

Lục Đông Thâm quay mặt đi, nhìn lên khuôn mặt cô. Khi cô nghiêm túc làm việc, khuôn mặt mang theo một vẻ đẹp đến cổ chấp. Cô hơi nghiêng đầu, lại để lộ cằm cổ không tỳ vết.

Anh bất giác cảm thấy cái bụng nhỏ của mình cũng thắt lại.

Anh nhủ mảy, sau đó cố định lại chiếc gối lên cành cây rồi bực bội nói một câu: “Mấy việc này tôi không làm được đâu”.

“Ồ!” Tường Ly vội vàng đỡ vững lấy dụng cụ, khi ngẩng đầu lên thì anh đã trở về ngồi bên cạnh đồng lửa, cô lẩm bẩm một câu: “Đúng là công tử bột thân thể ngọc ngà”.

Sau một hồi vật lộn, đã tới lúc trời không trăng, gió thổi mạnh.

Bầu không khí trong rừng sâu càng lạnh lẽo hơn.

Dù có ngồi bên đồng lửa cũng chẳng ích gì.

Sau khi cất kỹ dịch xạ hương đi, Tường Ly đi tới bên cạnh đồng lửa. Lục Đông Thâm đang thêm củi, ngọn lửa lại bốc cao thêm một chút. Cô thò tay ra sưởi ấm chốc lát, nhưng chẳng thấy ấm chút nào, cứ có gió là cả người lại run lên bần bật. Cuối cùng cô vẫn phải thỏa hiệp với mẹ tự nhiên, ho khe hai tiếng rồi nói: “À...”.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn cô.

Tường Ly gãi gãi cổ: “Tối nay anh vẫn định canh đêm chứ?”.

Chắc tối qua anh đã ngủ nửa đầu, sau đó dậy làm thuốc.

Lục Đông Thâm nói một câu: “Xem tình hình”.

Nghe xong câu ấy, Tường Ly đáp ngay: “Vậy để tôi ngủ trong lều của anh cho, đừng lãng phí”.

Lục Đông Thâm ném thanh củi tùng hương trong tay vào đồng lửa, nghiêng người nhìn cô, ánh mắt trêu chọc: “Cô muốn ngủ chung với tôi hả?”.

Trái tim Tường Ly gọn lên: “Ngủ chung cái gì mà ngủ chung? Đẳng nào anh chẳng thức canh đêm. Còn nữa, tôi rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc này chẳng phải là vì anh sao? Anh ga lăng một chút có được không?” Dứt lời, cô đứng dậy ôm ba lô và túi ngủ của mình: “Cứ quyết định như vậy nhé”.

Lục Đông Thâm nhìn cái dáng chuẩn vào lều như trộm của cô, bỗng chốc phì cười.

Rửa mặt đơn giản xong, lại làm thêm vài cây thuốc nữa bao quanh đồng lửa, xong việc, Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ rồi vén lều chui vào.

Suy nghĩ ban đầu của anh rất đơn giản, anh định lấy túi ngủ, ngủ bên cạnh lều, một là sẽ không đến nỗi qua lạnh, hai là đề phòng những nguy hiểm ban

đêm.

Nhưng điều không ngờ là lều vừa được vén lên, anh liền nhìn thấy Tường Ly ngồi đó, áo đã cởi ra quá nửa, để lộ bả vai, làn da trắng mịn.

Lục Đông Thâm sững người.

Tường Ly bên trong cũng giật thót, khi ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt cô có những đốm sáng lẩn tẩn như ngọn sóng.

Cô không bật đèn pha, trong lều chỉ có ánh sáng của đồng lửa bên ngoài hắt vào, khiến khung cảnh ấy càng thêm phần khêu gợi...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Có một loại cảm giác gọi là mờ ám

Tôi nghĩ ai được làm người con gái của anh chắc cũng không nhạt nhẽo lắm đâu, chắc là cũng được anh chăm sóc kỹ càng lắm...

Cho tới khi gió lạnh nổi lên, Tường Ly bắt giác rung mình ớn lạnh, lập tức kéo cao cổ áo lên, nhưng lại không cẩn thận chạm vào vết thương, khiến cô đau đến nỗi phải rên rọc: “Đại ca, anh nhìn thì cũng đã nhìn rồi, hoặc là đi vào, hoặc là đi ra, lạnh!”.

Lục Đông Thâm có phần ngượng ngập: “Xin lỗi cô”, dứt lời bèn lùi ra ngoài.

Bỗng anh nghe thấy Tường Ly kêu lên một tiếng: “Ấy...”.

Anh dừng tay lại, nhìn cô chăm chú.

Tường Ly háng giọng, khi cắt lời đã có chút khó xử: “À... anh có thể giúp tôi được không?”.

Đêm qua sói vương cào một cú không hề nề tính.

Khi Lục Đông Thâm nhìn thấy vết thương trên vai sau của Tường Ly thì mới biết độ nông sâu của nó.

Chỗ thuốc cỏ dùng để đắp đã được Tường Ly xử lý xong xuôi, chỉ có điều việc từ từ bôi lên vết thương đành phải nhờ người ngoài giúp đỡ. Vết thương in hình bốn đường cào, xung quanh còn đỏ lựng lên.

Ngoài miệng Lục Đông Thâm không nói gì nhưng trong lòng thực sự thấy áy náy. Khi đó anh nhìn thấy rõ ràng việc cô đỡ cho anh cú cào của sói vương. Suốt dọc đường, cô không kêu đau, không kêu ngứa, thân thủ lại nhanh nhẹn trong việc bắt chuột xạ hương, anh còn thật sự nghĩ rằng vết thương không sâu lắm.

Anh khẽ thở dài một tiếng, lấy nước trong bình ra, rửa tay sạch sẽ, sau đó lấy vải mềm rửa vết thương cho cô.

Nước trong bình mát lạnh, là nước suối trong vắt, về đêm, nhiệt độ của nước không khác gì nhiệt độ của băng. Nước lạnh vừa ngấm vào da thịt, vai của Tường Ly đã vô thức run lên. Sau đó, Lục Đông Thâm gương mặt nhìn làn da lộ ra ngoài của cô bắt đầu nổi da gà.

Cô nhóc này cũng nhạy cảm thật.

Anh không nhịn được cười, bèn xách bình nước lạnh đi ra khỏi lều.

Tường Ly không hiểu, bèn xích tới trước lều, vén một góc lên ngó ra ngoài. Lục Đông Thâm đang đun ấm nước trên ngọn lửa, trái tim cô cũng theo đó mà nóng rực lên.

Khi anh quay trở lại lều để xử lý vết thương cho cô, nước đã không nóng không lạnh, ấm vừa phải, khi rửa cũng không còn quá kích thích vết thương. Tường Ly buột miệng: “Lục gian thương, anh thật tỉ mỉ đấy, tôi rút lại những lời lúc trước đã nói”.

“Cô không ít lần chửi mắng sau lưng tôi, định rút lại câu nào?” Lục Đông Thâm khẽ cười, bàn tay cũng tự động trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Chẳng qua có hai lần bị anh bắt tại trận là nói câu cửa miệng thôi mà, làm gì đến tới đến mức như anh nói? Tường Ly tôi làm việc gì xưa nay cũng đường hoàng thẳng thắn.”

Lục Đông Thâm chỉ im lặng mỉm cười.

“Trước đây tôi cảm thấy con người anh ấy à, nói thế nào nhỉ, bụng dạ thâm sâu, suy nghĩ hiểm độc. Đương nhiên, bây giờ tôi vẫn cho là như vậy.” Tường Ly ngồi khoanh hai chân, được xử lý bằng nước ấm, cảm giác sưng tấy trên vết thương cũng đã nguôi ngoai không ít: “Nhưng sau hai ngày đi chung với

nhau, tôi nghĩ ai được làm người con gái của anh chắc cũng không nhạt nhẽo lắm đâu, chắc là cũng được anh chăm sóc kỹ càng lắm”.

Bà vai sau chợt lạnh, sau khi rửa nước ấm phải đợi khô vết thương rồi mới bôi thuốc.

Nói xong những câu này, Tường Ly đợi mãi vẫn không thấy câu trả lời của, cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bèn quay đầu lại ngó anh. Để phòng tránh những nguồn nguy hiểm ẩn mình, ngọn đèn pha được chỉnh không sáng lắm. Ánh sáng le lói lại bị anh che đi quá nửa. Anh đang nhìn cô, đôi mắt vẫn thâm sâu như thường, không thể suy đoán được suy nghĩ trong lòng anh.

“Biểu cảm của anh sẽ khiến tôi nghĩ rằng tôi vừa nói sai đây.” Cô cảm thấy sự im lặng của anh thật kỳ lạ.

Khóe môi Lục Đông Thâm khẽ giật. Trong ánh mắt cô có quá nhiều sự thăm dò, đôi mắt thông minh sáng ngời. Đây vốn là một cô gái nhạy bén. Anh quay đi, không ngờ lại vì lý do quá cao mà sau khi cô quay đầu lại, anh luôn liếc thấy toàn bộ cảnh xuân của cô.

Anh giờ tay xoay mặt cô về vị trí cũ, cầm chỗ thuốc cô đã được nghiền sẵn lên, bôi vào vết thương.

Bà vai Tường Ly co rụt lại, miệng kêu lên một tiếng.

“Đau à?”

“Ừm.” Cô cũng không cố làm ra vẻ thoải mái. Loại thuốc cỏ này dĩ nhiên rất hiệu nghiệm nhưng khi dịch của nó chảy vào vết thương luôn đẩy lên một cơn đau buốt, phải chịu được cơn đau mới được giải thoát.

“Tôi nhẹ một chút.” Lục Đông Thâm hiểu nhầm rằng mình quá mạnh tay khiến cho cô đau đớn.

Tường Ly cũng không giải thích nhiều, chỉ gật đầu. Cơn đau khiến mồ hôi túa đầm đìa trên trán cô, thấm ướt cả mái tóc. Lần thứ hai khi thuốc cỏ được bôi lên, một cơn đau như thiêu đốt khiến cô không chịu nổi, lập tức bấu lấy cánh tay Lục Đông Thâm.

Cô không khí níu lấy tay anh mà dường như đã nắm chặt lấy trái tim anh. Anh bỗng cảm giác được bàn tay cô dịu dàng lạnh lạnh, giữ rịt lấy anh như bám lấy phao cứu sinh cuối cùng.

“Có phải tôi hái nhầm thuốc rồi không?” Anh lo lắng.

Tường Ly lắc đầu: “Chính là như vậy, trước sau phải bôi ba lần, một lần đau, một lần rát và một lần lạnh, sau đó mới khỏi được.” Nói xong những lời này, cô mới phát hiện ra bấy giờ mình cứ nắm chặt cánh tay anh, bèn vội vàng buông ra, nói xin lỗi.

“Không sao đâu, nếu đau cô cứ bám lấy, không chịu nổi cần tôi cũng được.”

Một câu nói đã làm Tường Ly phì cười.

Mà cũng kỳ lạ thật, anh nói xong câu ấy, cô lại không thấy đau đớn gì nữa.

Bôi xong thuốc, Tường Ly bắt đầu run lên lay lay. Dịch của thuốc cỏ như thấm băng tuyết, lạnh cắt da cắt thịt. Trong lúc thuốc cỏ đang phát huy công lực lần thứ ba của nó, không được nằm, không được bò. Thế nên Tường Ly chỉ còn cách kéo thật cao cổ áo lên, ngồi bên cạnh túi ngủ, cắn răng nhẫn nại.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm cởi áo khoác ngoài của mình ra khoác lên người cô, rồi theo đà ôm chặt cô vào lòng.

Tường Ly sững người.

Anh thì cười khê: “Thoải mái chút”, dứt lời, vòng tay của anh càng siết chặt hơn.

Lưng của cô dựa sát vào lồng ngực anh, bao bọc lấy chiếc áo khoác trên người cô là mùi hương của người đàn ông, hơi ngược mặt lên là sẽ chạm được vào cằm của anh. Cứ dựa sát vào anh như vậy là có thể dùng chính cơ thể để cảm nhận những múi cơ bắp rắn chắc của anh.

Kiểu gần gũi này luôn khiến người ta hoang mang tội độ.

“Còn lạnh không?” Lục Đông Thâm cúi đầu hỏi.

Chất giọng trầm ấm giống như mọc thêm chân, theo vành tai leo thẳng vào trái tim cô, cả hơi thở ấm nóng nơi bờ môi cũng như đang thiêu đốt cơn tim vậy. Cô lắc đầu, muốn lập tức né tránh sự mờ ám này nhưng cánh tay anh lại vô cùng kiên cố, vững chãi.

“Đừng động đây.” Anh thấy cô có ý muốn trốn, nụ cười càng trầm hơn: “Cô mà cũng có lúc xấu hổ hả?”.

“Anh nói câu này là tôi không thích nghe rồi đó, tôi dù gì cũng là một cô gái, có biết không?” Tường Ly ngụy biện cho bản thân: “Bây giờ đã là thời đại tiến bộ rồi, chứ nếu mà ở thời cổ đại, anh đã nhìn thấy quá nửa lưng của tôi thì hoặc là anh lấy tôi, hoặc là tôi giết anh, đây là vấn đề danh tiết đây”.

Lục Đông Thâm cố làm ra vẻ trầm ngâm: “Ừm, đúng là có thể cân nhắc”.

Câu nói ấy khiến trái tim Tường Ly cuộn trào. Cô bỗng thấy vành tai nóng rần lên, cô quay đầu lại nhìn anh theo phản xạ: “Cân nhắc chuyện gì?”.

Ánh mắt Lục Đông Thâm ngậm cười, anh hơi nghiêng đầu nhìn cô, im lặng không nói.

Chẳng hiểu sao, cô bỗng thấy ngột thở trong trong khoảnh khắc, trong đôi mắt anh như có một chiếc móc câu, cứ móc ngoặc một thứ cảm xúc nào đó trong cô.

Lại có một cảm giác hỗn độn không rõ ràng nào đó nảy nở, tưởng xa mà lại rất gần.

Cảm giác này, gọi là mờ ám.

Cô nuốt nước bọt cái ực, miệng hơi khô khốc, lưỡi hơi bỏng rát. Thật ra, cô có phần ghét cảm giác mờ ám này, không phải kiểu cảm xúc cô giỏi giải quyết, nhưng cũng lại có một chút thích thú, hơi chìm đắm vào đó, cứ có cảm giác bay bay phiêu diêu như cần thuốc mê.

Bấy giờ cô mới thấy Lục Đông Thâm chậm rãi lên tiếng: “Có thể cân nhắc việc giết cô”.

Tường Ly sửng sờ.

“Nơi này hoang vu lạnh lẽo, là nơi vứt xác lý tưởng nhất.” Anh cười đùa giỡn.

Có cảm giác như bị ai lừa gạt, với tính cách của Tường Ly cũng là dạng có thù ắt báo. Ánh mắt cô nhìn thẳng sang yết hầu gọi cảm của anh, suy nghĩ trực tiếp chính là cần một nhát thật mạnh lên đó, thế là, cô làm thật.

Lục Đông Thâm tuyệt đối không thể ngờ cô lại nhào tới cắn anh. Anh kêu “hự” một tiếng, rồi kéo cô ra, trên cổ lập tức xuất hiện thêm hai dấu răng...

~Hết chương 48~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Ở nơi này, anh và tôi ngang tài ngang sức

Anh đối với Trần Du thế nào, Tường Ly không biết rõ. Cô chỉ nghĩ, nếu bên cạnh anh còn cô gái khác, e rằng cũng sẽ chỉ rơi vào hoàn cảnh của Thai Từ Tân.

“Cô là sói con hả?” Anh nhìn cô chằm chằm.

Hơi đau một chút, nhưng nhiều hơn cả là dịu dàng và mềm mại nơi in dấu bờ môi cô. Nhiều hơn nữa chính là sự dịu dàng, mềm mại ấy lại khiến cho con tim anh ngứa ngáy.

Tường Ly chép miệng hai tiếng, cười đắc ý: “Chính anh vừa nói đấy thôi, nếu đau đến không chịu nổi nữa, cắn anh cũng được mà”.

Có vẻ như muốn phản công.

Nhưng, Lục Đông Thâm chưa bao giờ là một người bị động chịu đánh. Anh vòng tay giữ chặt lấy gáy cô, ngay sau đó áp mặt xuống. Biến cố bất ngờ ập tới khiến Tường Ly vô thức chống tay lên ngực anh. Cô nhìn anh không chớp mắt bằng khuôn mặt cảnh giác, nhưng thật ra con tim đang hỗn loạn vô cùng.

Lục Đông Thâm cũng không có ý mạo phạm. Anh để mặc cho cô cứ chống tay lên ngực mình như thế, cười khê: “Dám cắn tôi hả? To gan ra phết”.

Khuôn mặt anh gần như cọ vào mặt cô, hơi thở hai người không tránh khỏi đan cài vào nhau, cũng triền miên và nguy hiểm như loài cây dây leo biết ăn thịt người kia. Cô càng tránh, càng phát hiện ra mình không thể trốn thoát. Bàn tay đang sau gáy cô trông có vẻ hồ hững, thực chất lại đang giữ cô rất chắc.

Thấy không thể né được, cô liền ho khê mấy tiếng: “Lục gian thương, ở một nơi như thế này, anh và tôi ngang tài ngang sức, tôi không sợ anh đâu”.

“Nói vậy là, cô từng sợ tôi?”

“Sợ chứ, dĩ nhiên là phải sợ rồi. Đằng sau lưng anh có cả một Lục Môn có thể nghiền chết người ta, anh bảo liệu tôi có sợ không?”

Lục Môn, chưa nói đến việc là một đế quốc thương nghiệp thì nghe nói còn dính líu tới quan hệ chính trị của một vài quốc gia, càng có tin đồn rằng, ngoài mặt họ làm ăn đàng hoàng, thực chất bên trong đang ngầm ngầm giao dịch vũ khí quân sự. Điều đó có nghĩa là gì? Có nghĩa là trong số các sức mạnh chống đỡ phía sau Lục Môn còn có quân đội các quốc gia.

Tình hình của Trung Quốc khác với các nước, đã tới Trung Quốc là sẽ phải tuân thủ quy định của chính quyền sở tại. Thế nên Trương Ly suy đoán Lục Môn đưa Skyline vào làm quân tiên phong, lần lượt phát triển đủ các ngành nghề kinh doanh, mục đích cũng không hề đơn thuần. Nếu họ lại có thể kết nối quan hệ với chính quyền của một vài thành phố trọng điểm thì nghĩ cũng đủ biết thế lực của Lục Môn sẽ lớn đến mức nào.

Vài năm gần đây, đất nước phát triển, tình trạng dân anh chị chiếm cứ một địa bàn nào đó đã ít đi nhiều. Mấy năm trước, đám giang hồ còn có thể đánh đánh giết giết, ai giành được làm chủ, thế lực lớn một chút là có thể kinh doanh những ngành cấm. Bây giờ họ đã thông minh hơn nhiều, cũng kiếm chế bớt rất nhiều ngành không được công nhận, hai mắt chỉ dán vào tiền bạc. Đối với dân xã hội đen, có tiền tức là có tương lai. Đương nhiên, vẫn có người đi theo con đường cấm, nhưng ngoài mặt vẫn phải làm ăn đường hoàng, có một nghề gốc để chống đỡ, như vậy khi hợp tác với chính quyền cũng thuận lợi, dễ dàng hơn.

Thế nên, thời điểm này, Lục Môn tiến quân vào thị trường trong nước, vừa là chuyện tốt, vừa là chuyện không tốt. Tốt là vì trước mắt Trung Quốc đang phát triển với tốc độ chóng mặt, các cơ quan liên quan cũng hy vọng lôi kéo được nguồn đầu tư nước ngoài để làm phồn vinh thị trường; Không tốt chính là tập đoàn nước ngoài muốn rót vốn vào đại lục, chắc chắn trước hết phải tự lột một lớp da. Phải có quan hệ rộng rãi, quan trọng hơn cả là cũng phải lấy lòng cả các tay anh chị.

Trương Ly cảm thấy, việc Lục Môn muốn bỏ ra một số tiền lớn để lấy lòng người ta chỉ là chuyện sớm muộn.

Còn một điểm nữa mà cô không nói ra, so với Lục Môn thì nhân vật Lục Đông Thâm này mới càng khiến cô phải dè chừng.

Có một kiểu đàn ông mà sự tàn nhẫn viết thẳng lên mặt, lại có một kiểu đàn ông mà sự tàn nhẫn khắc vào trong cốt tủy. Loại thứ nhất thì chỉ ra vẻ, gặp người mạnh thật sự sẽ nhũn người ngay. Mấy năm nay, Trương Ly gặp khá nhiều người ở loại một. Kiểu thứ hai mới thật sự là chúa tể sơn lâm, không cần rầm rộ mà đại sự vẫn thành.

Đàm Diệu Minh là người phía sau, điều này bắt nguồn từ việc anh ấy có một cái đầu khác với những dân giang hồ khác. Nhưng một khi chiến đấu, anh ấy sẽ thật sự tàn nhẫn. Trên người toát ra khí chất của thổ phỉ, vừa đầu trước mặt, vừa có thể chơi chiêu sau lưng. Trước mặt giật lấy lợi ích, sau lưng cho kẻ địch thấm máu. Thế nên những người trong giang hồ mới kính nể gọi anh ấy một tiếng “Đàm gia”. Cộng với việc bây giờ anh ấy kinh doanh càng ngày càng nhiều, thực lực cũng càng ngày càng lớn mạnh nên cả hai phái “hắc – bạch” tại các tỉnh xung quanh Thương Lăng đều không ai dám động vào Đàm Diệu Minh.

Nhưng vì Trương Ly rất thân với Đàm Diệu Minh, thế nên dù là sự tàn nhẫn hay tầm tối của anh ấy, Trương Ly cũng thấy hết sức bình thường. Mấy năm gần đây, Đàm Diệu Minh nuốt không ít địa bàn, số người đắc tội cũng nhiều vô số kể. Có thể nói từng giây từng phút, anh ấy đều đang như bước trên lưỡi dao. Nếu anh ấy không tàn nhẫn thì thứ đánh mất không đơn giản là tiền bạc, mà còn là mạng sống.

Lục Đông Thâm cũng là loại thứ hai.

Nhưng anh khác với Đàm Diệu Minh. Trên người anh không toát ra khí chất của thổ phỉ, nhưng ở trên thương trường lại có thể đánh đâu thắng đó, được bên ngoài gọi là Chiến thần, đủ thấy sự tàn nhẫn của anh được giấu rất sâu. Giống như Lục Môn có thể xưng hùng xưng bá, chắc chắn không phải dựa vào quan hệ bám vấy nào đó mà đều dựa vào bản lĩnh thật sự để ngồi lên vị trí quyền lực.

Lục Đông Thâm với tư cách là Thái tử gia của Lục Môn, quản lý đại bộ phận các sản nghiệp của Lục Môn, sao có thể là một người đơn thuần? Chắc là nhiều năm qua, dù là người tốt hay người xấu, anh cũng đã gặp nhiều rồi, việc rơi vào những hoàn cảnh nguy hiểm cũng không phải chuyện gì mới mẻ. Nhưng người này lại “bước qua cả bụi cây mà người không dính lá”, không nhuộm bản sự dâm loạn, phạm tặc, có thể thấy anh biết tiến biết lùi, giỏi âm mưu, sách lược.

Đây mới là sự tàn nhẫn thật sự, vượt lên trên cả nhân tính và lợi ích.

Sự tàn nhẫn này qua sự mài giũa của thời gian và sự tôi luyện của thương trường đã ẩn giấu trong sức mạnh vững vàng, trầm ổn, rồi toát ra ngoài bằng ánh mắt, trở thành phong thái độc nhất vô nhị của anh.

Trương Ly sợ anh, vì cô nhìn không thấu con người anh, cho dù anh cười đầy nhưng cô vẫn không suy đoán được hoàn toàn suy nghĩ trong anh.

Một người đàn ông không nhìn thấu được mới là sự đáng sợ thực sự.

Khỏe miệng Lục Đông Thâm hơi nấp náy, nụ cười của anh rất nhạt nhưng lại bị thứ ánh sáng vàng nhạt phản chiếu thành một đường cong thật đẹp. Anh nói: “Thế ư?”.

Giọng nói này như có thuốc mê, khiến Trương Ly nhất thời không biết làm sao để kháng cự. Nó như cát và đá lướt qua tai, khiến người ta ngứa ngáy, lại cảm thấy nóng rực, cũng chẳng biết là bờ môi anh nóng hay trái tim cô nóng. Con nóng kỳ lạ ấy xua tan cái giá lạnh nơi bả vai, có lẽ vì vậy, lần tác dụng thứ ba của thuốc cô cuối cùng đã trôi qua trong yên bình.

Ánh lửa bập bùng.

Nhiệt độ trong lều dường như cao hơn một chút.

Hơi thở đan cài vào nhau khiến cả hai đều không ai nói thêm gì nữa. Ánh mắt cô không biết nên đặt vào đâu lại không biết nên tránh đi đâu. Dấu răng cô để lại trên cổ anh vẫn còn nguyên đó. Cô không ngừng lên nhưng cảm nhận rất rõ rằng anh đang nhìn mình. Trán hơi ngứa ngứa, là hơi thở của anh, chẳng hiểu sao, lại có một dự cảm rõ nét nào đó đang ngồn ngồn lan dần trong trái tim.

Chỉ cần hơi lệch đi một chút nữa là dự cảm này sẽ thành sự thật.

Cô muốn giãy ra nhưng lại giống như bị anh thôi miên, chỉ cảm thấy dưới ánh mắt anh toàn thân mềm nhũn, uể oải, không muốn động đậy.

Nhưng một giây sau, người cô đã bị xoay ngược lại. Anh vòng cánh tay đỡ lưng cô một lần nữa chạm vào ngực mình. Cô chỉ nghe thấy anh khẽ thở dài, rồi nói: “Xem ra, vết thương của cô không còn đau nữa rồi”.

Cuối cùng Tường Ly cũng hiểu nguyên nhân cả người mình mềm nhũn ra rồi.

Trên người anh có một thứ cảm dỗ người ta, chính thứ này có thể khiến người ta sống, cũng có thể khiến người ta chết, một cách cam tâm tình nguyện.

Thứ này chính là khả năng kiểm chế dục vọng.

Sự mê hoặc của khả năng này, có thể khiến người con gái phát điên.

Suốt dọc đường, anh và cô có sự gần gũi, nhưng đến phút cuối cùng anh luôn biết tự kiểm soát và né tránh.

Cô nhớ đến những người phụ nữ ở bên cạnh anh, người cô biết chỉ có Thai Từ Tân và Trần Du, có lẽ còn những người khác cô chưa biết. Nhưng cô nhận ra rõ ràng, Thai Từ Tân yêu nhưng không được đáp lại thành ra tương tư. Còn Lục Đông Thâm khi đối mặt với Thai Từ Tân lại hết sức lịch thiệp, chu toàn, thậm chí là chừng mực. Như vậy chứng tỏ khi giải quyết vấn đề tình cảm, anh luôn quyết đoán và chín chắn.

Anh đối với Trần Du thế nào, Tường Ly không biết rõ. Cô chỉ nghĩ, nếu bên cạnh anh còn cô gái khác, e rằng cũng sẽ chỉ rơi vào hoàn cảnh của Thai Từ Tân.

Lục Đông Thâm này, không có tin đồn tình cảm với bất kỳ ai.

Cô từng điều tra.

Từ sau khi Lục Đông Thâm chịu trách nhiệm việc kinh doanh của Skyline tại thị trường Trung Quốc, trên mạng bắt đầu đảo bới một vài thông tin của anh lên. Đa phần đều là các thành tựu của anh trong vài năm gần đây. Cuộc sống riêng tư của anh sạch sẽ đến không thể sạch sẽ hơn, không có bất kỳ hoa cỏ nào bên cạnh không có bất kỳ chuyện tình cảm nào nín kéo.

Trước kia Tường Ly nghĩ, chắc vì Lục Môn giữ bí mật quá giỏi, để bảo vệ Thái tử gia của mình không ngại dấn hết tâm sức.

Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ tất cả chỉ vì sự kỷ luật của Lục Đông Thâm.

Một người đàn ông biết giữ mình trong quan hệ nam nữ, nhất định là rất tự tin và kiêu ngạo, vì anh biết quá rõ bản thân muốn gì và không muốn gì...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Gọi tên của tôi

Tôi còn nghe nói con trai nhà họ Lục ai cũng sáng sủa, tuấn tú, có ai đẹp trai hơn anh không?

Tường Ly cảm thấy tự đứng mình lại nghĩ mấy chuyện phức tạp không đâu, sau khi tư duy được kéo trở về, cô bắt giác buồn cười. Lục Đông Thâm này là người thế nào thì liên quan đến gì đến cô chứ?

Cô thầm nghĩ, một cô gái như cô ở trên núi này vượt bao nhiêu khó khăn hiểm trở không dễ dàng chút nào, bây giờ bị thương một chút, được anh chăm sóc như vậy cũng lẽ là thường tình. Sau khi suy nghĩ lại như thế, cô bỗng thấy mọi thứ sáng sủa lên nhiều. Cô uể oải dựa vào ngực anh: “Cũng may có cái sofa bằng người như anh. Lục gian thương này, tuy rằng cảm giác anh mang lại cho người khác là mấy chữ: Không thân thiết miễn là gần, nhưng không thể không thừa nhận, lồng ngực anh rất ấm áp đấy”.

Lục Đông Thâm yên lặng nghe cô lải nhải xong xuôi, trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Tôi và cô thương lượng một chuyện nhé”.

“Anh nói đi.”

“Xuất phát từ phép lịch sự và an cứu mạng, sau này cô có thể tiếp tục gọi tôi là anh Lục. Đương nhiên, con người cô thô lỗ đã quen, chắc cũng không có đủ kiên nhẫn để duy trì phép lịch sự, thế nên, cô cũng có thể gọi thẳng tên của tôi.”

Tường Ly quay đầu nhìn anh: “Gọi thẳng tên anh?”.

Lục Đông Thâm búng tỉnh ngộ: “Suýt thì quên mất, cô từng gọi tên tôi rồi. Nhưng cảm phiền Tường cô nương hãy lược bỏ câu cửa miệng phía sau đi, hơn nữa, nhắc nhở cô một câu, tôi chưa phải cự”.

Tường Ly nghe xong sững người giây lát, sau đó phì cười: “Cũng đúng, anh là Thái tử gia của nhà họ Lục mà, phải có tôn ti trật tự. Đây, nhà họ Lục các anh có phải phức tạp lắm không? Có ai muốn tranh quyền đoạt vị với anh không? Tôi còn nghe nói con trai nhà họ Lục ai cũng sáng sủa, tuấn tú, có ai đẹp trai hơn anh không?”.

Lục Đông Thâm đang định lên tiếng thì bỗng nhìn thấy nụ cười mỉm ban đầu của Tường Ly chợt đổi khác. Cô đang nhìn vượt qua mặt anh, hướng về phía sau lưng anh.

Anh quay đầu lại.

Bỗng thấy hình như có thứ gì đó trượt qua góc lều, tấp bập che gió chốc chốc lại gồ lên một mảng.

“Có thứ gì đang ở ngoài đó vậy?” Tường Ly cảnh giác.

Ánh đèn tuy tối nhưng vẫn là có ánh sáng, ảnh hưởng đến phán đoán. Lục Đông Thâm giờ tay tắt đèn đi, cả căn lều trong phút chốc lập tức chìm vào bóng tối.

Thị giác có một giây phút cảm thấy khó chịu, cho tới khi đồng lửa bên ngoài hắt vào từng chút một, cho bên trong lều một chút ánh sáng, cũng đồng thời soi rõ bóng của kẻ đột nhập ngoài kia, đứng đưa hắt lên vách lều.

Là một thứ cực lớn.

Cái bóng dài ngoằng gần như bao trùm lấy quá nửa căn lều, nó đang từ từ bò xung quanh.

Tường Ly chưa bao giờ nhìn thấy thứ này. Cô hét lên một tiếng, một giây sau đã bị bàn tay lớn của Lục Đông Thâm bịt kín miệng.

Ngón tay anh mảnh dẻ, ấm nóng đầu ngón tay tỏa ra mùi hương sạch sẽ, như rót vào từng hơi thở của cô, lại như đang quyến rũ người ta.

“Là con quái vật trong đầm sâu.” Anh hạ thấp giọng thì thầm bên tai cô.

Cả cơ thể Tường Ly cứng đờ lại.

Chính là quái vật giống cá sấu mà trước đó Lục Đông Thâm đã hội ngộ trong đầm lầy ư? Nó quả nhiên vẫn cứ mò đến đây.

Đúng vào lúc này, con thú khổng lồ ấy bèn dùng cơ thể kèn cang của mình huých vào lều một nhát. Có lẽ phát giác ra bên trong có người, nó trở nên vô cùng nóng nảy, thờ phỉ phò cộ mình vào vách lều. Tường Ly mượn ánh sáng ngọn lửa, thừa cơ liếc thấy cái miệng nhọn hoắt dài thông lòng của nó, một cơ thể bốn chân không lồ kéo theo một chiếc đuôi cực dài.

Còn cả đôi sừng đó nữa.

Dựng đứng trên đỉnh đầu, sắc nhọn mà lại vòng cung, thoạt nhìn trông giống như một đôi sừng tê giác, nhưng quan sát thì lại dài hơn hẳn.

Thấy con quái thú bên ngoài quá kích động, Tường Ly gần như nín thở.

Lúc trước, sau khi nghe thấy Lục Đông Thâm miêu tả một lượt về con quái thú này, cô cũng đã tự tưởng tượng về hình ảnh của nó trong đầu, nhưng tuyệt nhiên không thể ngờ nó lại lớn đến vậy. Quan trọng hơn cả là, nó ở trong đầm lầy cách đây hàng nghìn mét vậy mà vẫn tìm tới được.

Sức tấn công của nó dĩ nhiên không cần nghi ngờ, chỉ riêng thể hình vĩ đại của nó thôi cũng đã đủ để nghiền nát cô mấy lần.

Cô kéo tay Lục Đông Thâm ra, không dám lớn tiếng hỏi. Cô quay đầu nhìn anh, Lục Đông Thâm cúi xuống, cô ngửa cô lên thì thào vào tai anh: “Anh từng nhìn thấy nó rồi, khả năng đánh thắng là bao nhiêu phần trăm?”.

Bờ môi mềm tỏa mùi hương thơm như hoa lan, giống như những sợi tơ len lỏi vào tai anh, rồi rơi vào trái tim anh.

Bờ môi anh cọ sát, áp nhẹ lên vành tai cô, thì thầm: “Chạy thoát thân được là tốt rồi”.

Rõ ràng đang ở trong thời khắc nguy hiểm nhưng cảnh tượng này lại khiến bốn chữ lướt nhanh qua đầu Tường Ly: Tai áp má kề.

Cô quay đi, né tránh hơi thở của Lục Đông Thâm. Cô giờ tay lục tìm con dao Phần Lan của mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi mà sợ nó thì tên của tôi sẽ bị viết ngược!”.

“Đừng cố thể hiện.” Lục Đông Thâm vòng tay ôm chặt eo cô: “Chắc chắn là nó có một cái mũi nhạy bén, dọc đường người thấy mùi máu nên tìm tới đây, nghĩ cách dụ nó đi là được”.

Tuy nói thì nói vậy nhưng tay kia anh vẫn cầm chắc con dao Thụy Sĩ, đề phòng vạn nhất.

Tường Ly cũng biết, có những loài động vật mà khứu giác rất mẫn cảm, nhất là ở núi Kỳ Thần này, những loài vật kỳ quái đó có thể ngửi thấy mùi vị cách cả ngàn dặm là chuyện không quá kỳ lạ. Nói thật, cô cũng không muốn đấu chính diện với nó, lỡ có bỏ mạng, thì việc phải chết trong tay loài vật nào cô cũng chưa biết, thiệt thòi biết bao.

Ngẫm nghĩ một chút, cô xoay người lấy nốt chỗ cỏ gỗ nổi trong ba lô ra. Mùi của nó có thể giấu đi mùi máu, mặc dù không còn quá nhiều nhưng ít nhiều có thể có chút tác dụng.

Trên người cô có vết thương nên Lục Đông Thâm không cho cô nhúc nhích bữa bái. Anh cầm lấy cô gỗ nổi trong tay cô, vò nát theo yêu cầu của cô. Dịch của nó sau khi tiết ra sẽ khiến loại cỏ này có mùi càng nồng hơn. Chúng được Lục Đông Thâm rắc đều xung quanh lều.

Tường Ly ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, nhìn chăm chăm con quái vật đang di chuyển vòng vòng bên ngoài.

Cô chợt nhớ tới công viên Kỳ Jura.

Chưa biết chừng loài sinh vật ngoài kia còn có lịch sử lâu đời hơn cả khủng long ấy chứ.

Sau khi rắc xong cỏ, Lục Đông Thâm cũng theo dõi tình hình bên ngoài với ánh mắt đầy cảnh giác.

Con quái thú đó đang chậm chậm bò, chốc chốc còn phả hơi thở hầm hê vào lều, móng vuốt có lực, dẫm lên lớp sỏi đá bên ngoài, phát ra những tiếng sột sọat, lọt vào tai nghe rất khó chịu.

Nhưng nó không tấn công thêm bước nào nữa, chỉ bò quanh quanh như thế. Có lẽ cô gỗ nổi đã có tác dụng, làm nhiễu loạn sự phán đoán của nó.

Nhưng, nó còn chưa đi phút nào, họ còn nguy hiểm thêm phút ấy.

Tường Ly và Lục Đông Thâm không ai nói gì, trong lều im phăng phắc. Bóng con thú in trên vách lều, lúc to lúc nhỏ, là những lúc nó đi xa rồi tiến lại gần.

Bàn tay cầm con dao Phần Lan có hơi trượt.

Bấy giờ Tường Ly mới phát hiện lòng bàn tay mình đã đổ đầy mồ hôi.

Cứ như vậy, qua khoảng mười mấy phút nữa, chiếc bóng dần dần biến mất, tiếng sột sọat bên ngoài cũng hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa.

Tường Ly rón rén đi tới bên cạnh Lục Đông Thâm, hỏi anh bằng khẩu hình miệng: *Đi chưa?*

Lục Đông Thâm lắc đầu, ra hiệu cho cô không cần quá căng thẳng.

Lại đợi thêm một lúc nữa, bên ngoài thực sự không còn điều gì khác lạ, hai người mới yên tâm hẳn.

“Cô ở yên trong lều chờ đợi, tuyệt đối đừng đi ra.” Lục Đông Thâm quyết định đi ra ngoài xem xét tình hình, chỉ khi nào tận mắt thấy không còn nguy hiểm nữa, anh mới yên tâm.

Cánh tay anh chợt bị Tường Ly giữ lại.

Nhưng sau khi níu lấy, chính cô cũng giật mình. Thật ra cô cũng không biết vì sao mình muốn giữ anh, giống như động tác này hoàn toàn vô thức vậy.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm cười, giơ tay lên xoa đầu cô: “Không sao đâu”.

Một câu nói nhẹ nhàng, bình thản mà tràn đầy sức mạnh.

Tường Ly buông tay.

Nhưng chính vào giây phút anh vừa vén lều lên, bỗng nghe thấy sau lưng có tiếng động. Tường Ly quay phắt lại, nhìn thấy một bộ nanh nhọn hoắt đang đâm vào trong lều, ngay sau đó, một cái miệng giống hệt cá sấu tức tốc lao vào theo, há to quắp đi chiếc ba lô rồi lòi ra ngoài.

“Này!”

Tường Ly nhận ra đó là chiếc ba lô của Lục Đông Thâm. Cô sốt sắng, lập tức nhảy bật lên, một tay móc lấy dây đeo ba lô, một giây sau đã bị con quái thú lòi tuốt cả ra ngoài lều...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Không phải chuyện một cô gái bình thường có thể làm được

Giây phút này Lục Đông Thâm đang nghĩ, rốt cuộc cô đã trải qua chuyện gì, mới có thể dừ dần và tuyệt tình như vậy?

Biến cố xảy ra quá chóng vánh, trước sau chẳng qua chỉ vài giây.

Khi Lục Đông Thâm phản ứng lại thì Tường Ly đã bị lôi đi rất xa rồi.

Căn lều trước mắt xảy ra một trận rung chuyển dữ dội, sau đó là âm thanh con quái vật khổng lồ kia đè lên mặt đất.

Dưới màn đêm, loáng thoáng nhìn thấy bóng của con quái thú, giống như nó đang lôi kéo gì đó. Lục Đông Thâm tức tốc lao lên, nhưng chỉ thấy cánh con thú đó tung Tường Ly lên cao, rồi há rộng cái miệng đỏ khè những máu.

Anh dốc hết sức bình sinh để xông tới, nhưng thật ra trái tim đã lạnh ngắt đi quá nửa, nhất là khi phải giương mắt chứng kiến Tường Ly bị nuốt vào miệng con quái thú.

“Tường Ly!” Lục Đông Thâm gào lên điên cuồng.

Một giây sau, tình hình trước mắt đã xảy ra biến chuyển.

Con quái thú đó không thể ngậm miệng vào được, ra sức lăn lộn dưới đất. Cơ thể khổng lồ bỗng chốc đập tung bùn dưới đất lên, hình thành lên một vòng xoáy bụi bẩn cực lớn, khiến Lục Đông Thâm nhất thời không nhìn rõ được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bụi đất mù mịt khắp trời, khiến người ta ho sặc ho sụa. Lục Đông Thâm đang định lao vào trong thì thấy xoáy đất từ từ rơi xuống.

Mọi thứ trước mắt đều đã trở nên bùng sáng, rõ ràng.

Nhưng cũng chính vào giây phút sáng sủa ấy, Lục Đông Thâm đã chột khựng lại, đẩy mắt sững sờ.

Ánh trăng lạnh lẽo.

Giây phút này, nó mang một cái lạnh thực sự cắt da cắt thịt.

Ngay giữa miệng con quái thú bị đâm dựng đứng một cây gậy bằng gỗ thô kệch, trên cây gậy gỗ vẫn còn treo chiếc ba lô của anh, chính vì cây gậy này mới khiến nó không thể nào ngậm miệng lại được.

Khi nhìn sang Tường Ly, chẳng biết cô đã thoát ra khỏi miệng con quái thú từ khi nào, cười lên trên người nó, một tay bám chặt lấy một bên sừng trên đầu nó, tay kia giờ cao con dao.

Ánh trăng mờ ảo càng khiến con dao Phần Lan trở nên sáng rực.

Dưới bầu trời đêm, chỉ nhìn thấy bóng dao lướt qua thật nhanh, tia sáng lạnh ngắt thoáng xuất hiện. Tường Ly giờ con dao lên rồi đâm xuống một cách gọn ghẽ, nhanh chóng. Lưỡi dao sắc nhọn xuyên mạnh vào trong đầu con quái thú.

Nó phát ra một âm thanh gào rú, con đầu kịch liệt khiến nó liều mạng lăn lộn. Tường Ly cũng chao đảo theo, nghiêng ngã như một người giấy vậy.

“Cẩn thận!”

Lời nhắc nhở của Lục Đông Thâm vừa dứt thì thấy Tường Ly cầm chắc chuôi dao, cắn chặt răng, dùng sức. Lưỡi dao ánh lên quét thẳng một đường dọc cơ thể nó. Cô đã thẳng thừng rạch mở một lỗ lớn phía sau lưng con thú.

Máu cứ thế trào ra.

Lần này con thú kêu lên điên cuồng thật sự, cơ thể to lớn chao đảo hết sức, cố gắng gượng gượng lần cuối cùng. Ai ngờ Tường Ly sống chết không buông tay, vẫn một tay nắm sừng, một tay nắm dao.

Cuối cùng, con thú không chịu nổi vết thương, ngã rầm một cái xuống đất.

Tường Ly cười trên người nó, thở hồng hộc vì mệt, bàn tay đang nắm chặt sừng cũng run lên lẩy bẩy. Cho tới khi con thú không còn giật lên đùng đùng nữa, cô mới thả tay ra, rồi lại dùng sức rút con dao ra, nháy ra khỏi người con thú.

Khi chạm xuống đất, cô bỗng cảm thấy cả hai chân đều đang run lên từng cơn.

Lục Đông Thâm giắt con dao Thụy Sĩ vào hông, bước lên xem Tường Ly.

Bầu trời đen đặc như làm ngưng đọng cả cơ thể cô, đằng sau lưng là con quái thú đã bị giết chết. Cô đứng đó, mặt và tóc tai đều bết máu, còn có cả những tia máu bắn thẳng vào mắt, làm đôi mắt cô cũng đỏ rực lên.

Là máu của con thú.

Trong tình huống giao tranh giữa sống và chết ấy, cô lại hoàn toàn không tổn thất gì, có thể giết được con quái vật đó bằng tay. Quá trình ấy cực ngắn, nhưng đủ để nhìn thấy sự bình tĩnh, điềm đạm của cô, đủ để thấy sự tàn nhẫn, máu lạnh của cô.

Giây phút này Lục Đông Thâm đang nghĩ, rốt cuộc cô đã trải qua chuyện gì, mới có thể dữ dằn và tuyệt tình như vậy?

Cảnh tượng vừa rồi anh đã quan sát trọn vẹn. Khi giết con thú, đôi mắt cô không còn ôn hòa, thậm chí còn có một tia tàn độc hơn cả con thú. Động tác giờ dao lên và hạ dao xuống cực kỳ dứt khoát, đó không phải là chuyện một cô gái bình thường có thể làm được.

Bây giờ nhìn thấy cô như vậy, máu của con quái thú ở trong mắt cô càng giống như cô đã giết đến đỏ mắt, khắp người tràn ngập một mùi hoang dã.

Con dao trong tay Tưởng Ly đỏ rực, máu của con thú chảy thành dòng tập trung trên đầu dao, nhỏ xuống từng giọt. Cô ngẩng đầu lên nhìn Lục Đông Thâm và nói: “Ba lô của anh vẫn còn treo trên miệng nó, anh đi lấy đi, tôi hết sức rồi...”.

Dứt lời, chân cô lập tức mềm nhũn.

Lục Đông Thâm giờ cánh tay ra, kịp thời đỡ lấy cô: “Một cái ba lô thôi mà, cô có bị ngốc không vậy?”.

Chính vào khoảnh khắc vừa rồi, anh bỗng nhiên hoảng sợ. Anh sợ cô cứ thế biến mất. Cảm giác này, anh chưa bao giờ có.

Nghĩ như vậy, cánh tay anh bắt giắc siết chặt, ôm cô vào lòng.

Nhưng chỉ một giây sau, Tưởng Ly đã giết chết mọi xúc động. Cô nhẹ nhàng nói: “Anh, anh à! Đau! Bả vai tôi bị thương đó, này...”.

Lục Đông Thâm ban đầu sững người sau đó liền buông tay ra. Nhìn cô, anh không biết nên khóc hay cười, lại bỗng nhiên cảm thấy tâm lý vừa rồi của mình cũng thật buồn cười. Suýt nữa thì anh quên mất, cô là người của Đàm Diệu Minh.

Anh giờ tay lên lau vết máu trên mặt cô và nói: “Không ở đây được nữa rồi, dọn dẹp đi, chúng ta quay về ngay trong đêm nay”.

Giết được con thú rồi, không đồng nghĩa với việc họ đã bình an vô sự. Ngược lại, họ chỉ càng thêm nguy hiểm. Con thú trong đầm sâu thích mùi máu tanh. Tưởng Ly đã động dao, máu của nó giờ chảy lênh láng khắp nơi, chưa biết chừng lại kéo các con khác trong đầm lầy đến. Tới lúc đó sẽ không chỉ có một con, thế nên việc khẩn cấp trước mắt là phải chạy ngay.

Tưởng Ly cũng hiểu ý anh, lập tức gật đầu.

Dù sao thì cũng đã lấy được dịch xạ hương, lần nữa thêm ở núi Kỳ Thần cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Ở đây vô vàn nguy hiểm, ở thêm một giây là sẽ nguy hiểm thêm một giây. Tuy rằng đi đêm cũng khá nguy hiểm nhưng cũng may là đường quay về, cô chỉ cần bám theo những ký hiệu mình đã đánh dấu lúc tới thì cũng không có quá nhiều vấn đề...

[...]

Thiên Thành Phú nằm tại một góc trong thành phố Thương Lãng, là một club cao cấp nơi những người có tiền hưởng thụ niềm vui. Xét về quy mô, tuy rằng nó không thể sánh với Hoàng Thiên tâm cỡ nhất nhì Thương Lãng, nhưng thắng ở chỗ có nhiều loại dịch vụ khác nhau.

Ông chủ đứng sau lưng Thiên Thành Phú là Long Quý, người ra mặt giải quyết các công việc làm ăn chính là người luôn đi bên cạnh hắn, Thiên Dư. Từ vài năm về trước, Thiên Thành Phú chắc chắn là một club danh nổi như cồn, hấp dẫn người có tiền ở cả các tỉnh lân cận Thương Lãng tới vui chơi. Mọi người lao đến, tất cả đều nhắm vào người đẹp hàng đầu, Phù Dung.

Nói đến Phù Dung thì đúng là người đẹp như tên, ra tay rộng rãi lại không đánh mất vẻ yêu mị, kiều diễm của mình. Nghe nói, nét quyến rũ của cô ấy toát ra từ từng lỗ chân lông, đàn ông chỉ cần liếc nhìn đã không cất bước đi được nữa.

Hoa khôi dĩ nhiên phải có quy tắc của hoa khôi, không phải hạng đàn ông nào cũng tùy tiện theo. Không phải một người có thân phận, có địa vị, sao có thể lọt vào mắt xanh của Phù Dung? Nhưng như vậy lại càng thu hút không ít người đàn ông có quyền có thể ngàn dặm xa xôi, nghe lời đồn tìm đến, không ngại vùng tiền như rác.

Nhưng sau khi Hoàng Thiên ra đời, việc làm ăn của Thiên Thành Phú cũng lao đao theo. Thậm chí ngay ngày đầu tiên khai trương, Hoàng Thiên đã cấp được “nàng Phù Dung” đỉnh cao của Thiên Thành Phú, cú đánh bất ngờ khiến Long Quý trở tay không kịp.

Về mặt quy mô, Hoàng Thiên hoàn toàn áp đảo Thiên Thành Phú, về nguồn khách cũng cao hơn hẳn. Thiên Thành Phú nhắm vào những người có tiền để mở cửa tiếp đón, chỉ cần bạn có tiền, bạn sẽ được tiếp đón như khách quý. Còn Hoàng Thiên thì khác, người có tiền cũng phân cấp bậc, mấy kẻ nhãi nhép dĩ nhiên không thể bước vào cửa lớn của Hoàng Thiên, có tiền còn phải có thế, người quyền lực mới là nguồn khách quan trọng ở đây.

Ông chủ của Hoàng Thiên là một người đàn vạm vỡ ngoài bốn mươi tuổi, khuôn mặt dữ tợn. Long Quý nhận ra hắn. Người trong giang hồ đều gọi hắn là Ngũ ca. Nghe nói người này xuất thân là lính đánh thuê, sau này phạm tội, bị giam vài năm tù, sau đó ra ngoài trở thành ông chủ của Hoàng Thiên.

Nhưng cũng lại có người nói Ngũ ca chỉ là bù nhìn, ông chủ lớn thật sự đằng sau Hoàng Thiên là Đàm Diệu Minh.

Long Quý tin vào lời đồn trên giang hồ. Đàm Diệu Minh là kẻ tinh ranh, rất nhiều việc làm ăn đều không lộ mặt, cứ lảng lảng âm thầm kiếm tiền là được...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Bị đào quá nửa giang sơn

Đàm Diệu Minh đổi tính đổi nết ư? Từ khi nào biết sợ hãi, chấp hành phát luật vậy?

Nhưng mấy ngày nay, Thiên Thành Phú lại đồng người đến phát sợ, nguyên do là vì Hoàng Thiên đang nghỉ để sửa chữa. Trong tình hình này, Long Quý càng tin rằng Đàm Diệu Minh chính là ông chủ đứng phía sau Hoàng Thiên. Sao có thể trùng hợp như vậy chứ, mấy ngày nay Đàm Diệu Minh bị điều tra thì Hoàng Thiên cũng tạm dừng hoạt động?

Long Quý mấy hôm nay rất dễ thờ. Thiên Dư giữ cho hắn một phòng VIP, rồi lại lệnh quản lý tìm hai em gái mới tới để hắn ngắm chơi.

Nói ngắm chơi chẳng qua chỉ là một cái cớ.

Phàm là những cô gái mới tới club đều sẽ phải đưa tới cho Long Quý duyệt trước. Tướng mạo bình thường thì sẽ bị Long Quý đuổi đi ngay hôm đó, còn ai được Long Quý ưng ý sẽ bị giữ lại một đêm. Hôm sau khi bước ra khỏi phòng của Long Quý, chắc chắn người đó sẽ thương tích đầy mình, sau đó mới có được một chân ở Thiên Thành Phú từ đó về sau.

Các cô gái đến với Thiên Thành Phú đều biết Long Quý hành hạ người ta biến thái đến mức nào. Các cô gái từng bị hắn chà đạp nếu không vì tiền thì đã nghĩ tới chuyện tự sát từ lâu. Cũng có người muốn chuyển sang nương tựa Hoàng Thiên, nhưng điều kiện nhận gái của Hoàng Thiên yêu cầu quá cao, không những phải xinh đẹp lại còn phải học cao, có giáo dục, có văn hóa, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, chủ đề Nam Bắc Tây Đông gì cũng nói được hết, cảm kỳ thi họa thứ nào cũng rành, đây cũng là lý do các cô gái đều phải lần lượt lùi bước.

Hai cô gái mới tới khá hợp mắt Long Quý. Hắn trái ôm một người, phải ôm một người, há to cái miệng với hàm răng dát vàng ra định hôn lên mặt một cô. Có lẽ cô gái đó chịu không nổi mùi rượu hôi hám trong miệng hắn nên khẽ nhủ mảy, lập tức bị đôi mắt tinh ranh của Long Quý phát hiện ra.

Hắn giơ tay tát một cú trời giáng, khiến cô gái lăn từ trên sofa xuống thảm trải sàn, một bên má đỏ rực lên. Trong phòng VIP còn vệ sỹ đứng đó, thấy vậy bèn tiến lên, đá bay cô gái ra xa, chửi rủa lia lịa: “Mẹ kiếp, dám đắc tội với Long gia của bọn tao, mày không muốn sống nữa hả?”.

Cô gái đó đau đớn lăn lông lốc trên mặt đất. Cô còn lại người run lên như cây sậy. Thấy Long Quý đánh mất quá, cô ấy lập tức tươi cười như hoa, nép vào lòng hắn.

Khi Thiên Dư bước vào trong phòng VIP, cô gái bị đánh đang phải chịu phạt. Quý rạp xuống đất với cơ thể không một mảnh vải, tay giơ cao một chiếc khay, trên khay bày đủ các loại rượu. Có vệ sỹ đang đứng bên cạnh nhỏ nhen vào người cô ấy, chỉ cần cô ấy hơi cử động, làm rớt rượu, đòn roi sẽ chờ sẵn.

Thiên Dư nhìn thấy cảnh ấy, vẫn lảng lảng không nói gì, tình huống này anh ta đã nhìn riết thành quen. Anh ta đi tới bên cạnh Long Quý, cúi đầu thì thầm một câu bên tai hắn. Long Quý nghe xong chột nhủ mảy: “Hắn đến đây làm gì?”.

Đang nói thì cánh cửa phòng VIP đã bị đẩy ra.

Vệ sỹ của Long Quý đứng trước cửa bị đám vệ sỹ đi vào ép qua một bên. Tề Cường đi trước dẫn đường. Sau khi Tề Cường đẩy cửa ra, vệ sỹ lập tức xếp thành hai hàng, tay chấp sau lưng. Đàm Diệu Minh bước vào, mặc áo vest đen, quần Âu đen, khoác thêm một chiếc áo dạ lông cừu cùng màu dài tới đầu gối, khí thế vô cùng rầm rộ.

Trên hành lang, nhân viên phục vụ và các cô gái trong club đứng đây, đang bàn tán xôn xao.

Cửa phòng được đóng lại, ngăn hoàn toàn các ánh mắt bên ngoài.

“Thì ra là Đàm gia ghé chơi.” Long Quý cười ha ha, đứng lên, thực ra trong lòng đang tính toán mục đích của anh khi tới đây.

Đàm Diệu Minh không hòa theo sự nhiệt tình của Long Quý, anh đi thẳng tới trước sofa, ngồi xuống. Long Quý đã quá quen với phong cách làm lì, u ám của Đàm Diệu Minh, nên cũng không phần nộ chỉ vòng sang ngồi phía đối diện, đánh mắt ra hiệu cho Thiên Dư.

Thiên Dư tiến tới, chủ động châm thuốc cho Đàm Diệu Minh.

Nhưng anh không nhận, chỉ nghiêng đầu nhìn Tề Cương. Tề Cương đưa thuốc lá cho anh. Anh đón lấy, ngậm vào miệng. Tề Cương lục tìm bật lửa rồi châm thuốc cho anh.

Khói thuốc vẩn vút, làm mờ đi khuôn mặt cương nghị của Đàm Diệu Minh.

Cô gái ngồi bên cạnh Long Quý len lén liếc nhìn Đàm Diệu Minh ở đối diện. Đàm gia danh nổi như cồn, dù cô gái nào nhìn thấy lòng cũng phải ngửa ngáy không yên.

“Long Quý, club này kinh doanh cũng khá đấy.” Đàm Diệu Minh hững hờ mở lời.

Long Quý là kẻ sành sỏi giang hồ, dù bây giờ địa vị của hắn ở đâu thì người trên giang hồ gặp mặt vẫn phải gọi hắn một tiếng “Long gia”. Đàm Diệu Minh rõ ràng trẻ tuổi hơn hắn vậy mà xưa nay luôn gọi thẳng tên hắn, việc này khiến Long Quý bất mãn vô cùng, nhưng cũng chẳng biết phải làm sao.

Long Quý nghe xong cười phá lên: “Chỉ là hạng tép riu thôi, làm sao so được với Hoàng Thiên? Nghe nói Hoàng Thiên bây giờ mỗi ngày thu về hàng ngàn, Thiên Thành Phú của tôi làm sao dám bì. À, nói tới đây tôi mới chợt nhớ ra...” Hắn hơi đổ người về phía trước: “Sao Hoàng Thiên lại trùng hợp đóng cửa sửa chữa vậy? Lẽ nào ông chủ của nhà ấy cũng giống như Đàm gia, gần đây bạn không ngóc đầu lên được?”.

Mấy ngày nay, Đàm Diệu Minh bị các cơ quan có liên quan treo niêu tuy không bắt được chứng cứ gì xác thực nhưng các club, vũ trường cũng không còn rầm rộ như trước, rõ ràng là có ý né tránh, chỉ kinh doanh những ngành được cho phép. Đây chính là một cơ hội cho Long Quý thờ.

Đàm Diệu Minh nhả ra một làn khói, nửa đùa nửa thật: “Hoàng Thiên không tạm dừng thì làm sao Thiên Thành Phú thờ nổi? Sao, anh bị Hoàng Thiên chèn ép lâu quá thành quen à?”.

Long Quý bị Đàm Diệu Minh nói có phần bẽ bàng, nhưng cũng không dám lật bàn. Ngừng một lát, hắn đánh mắt nhìn cô gái đang chịu phạt bên cạnh, quát tháo: “Sao có mặt mà không thấy Thái Sơn? Bỏ qua phục vụ Đàm gia đi!”.

Cô gái kia dè dặt đặt chiếc khay xuống, cũng không dám đứng lên, cứ thế bò tới trước mặt Đàm Diệu Minh, quỳ gối rót rượu cho anh.

“Đám gà non mới tới chưa hiểu chuyện, để Đàm gia chê cười rồi.” Long Quý đón lấy ly rượu cô gái trong lòng đưa, bàn tay béo tốt bầu qua bầu lại trên người cô ấy một cách không yên phận: “Cô gái này trông cũng khá lắm. Đàm gia có ưng không? Nếu ưng thì cứ mang đi, dạy bảo cho tử tế”.

Cô gái chịu phạt ngay từ đầu đã biết người bước vào là Đàm gia, không dám ngẩng đầu lên nhìn. Giờ nhân lúc đưa rượu mới dám ngước mắt, vừa liếc đã bắt gặp một khuôn mặt tuần tú, sự âm ức trong lòng quả thực cũng giảm đi nhiều, cơ thể linh hoạt tự động áp sát.

Nhưng ly rượu còn chưa chạm được vào tay Đàm Diệu Minh, anh đã chặn lại. Tề Cương quát lên với Long Quý: “Bắt Đàm gia dạy bảo gái hộ các người ư? Long Quý, anh chán sống rồi phải không?”.

Long Quý mặt lạnh ngắt, trong ánh mắt toát ra nộ khí rõ ràng.

Thiên Dư nhìn thấy hết, tiến lên giật tóc cô gái kia, tránh xa ra khỏi Đàm Diệu Minh rồi quát: “Mẹ kiếp! Ngốc nghếch vụng về làm cả hai gia không vui. Người đâu, lôi cổ nó ra ngoài, giải quyết gọn gàng!”.

Trong phòng có người của Long Quý, nghe xong bèn tiến lên bắt lấy tóc của cô gái kéo ra ngoài. Cô gái kia ra sức giãy giụa, gào lên điên cuồng, liều mình thoát thân, bò tới trước mặt Đàm Diệu Minh không ngừng dập đầu: “Đàm gia, ngài khoan hồng độ lượng, hãy tha cho tôi đi!”.

“Ồn chết đi được, lôi ra ngoài cho tao!” Long Quý nổi giận.

Vệ sỹ vừa định tiến lên thì Đàm Diệu Minh lên tiếng: “Long Quý, xuất phát từ nghĩa khí giang hồ, hôm nay tôi đến là để thông báo với anh một tiếng. Tôi muốn lấy bốn nơi hoạt động anh đang nắm quyền: Vọng Giang Lâu, Thiên Hi Hội, Lạc Đô và cả Thiên Thành Phú hiện tại”.

“Cái... Cái gì?” Long Quý sửng người, quên luôn cả việc bảo vệ sỹ xử lý cô gái.

Tề Cương đứng bên nói: “Đàm gia nói một lời không nói hai, muốn lấy bốn nơi đó là chắc chắn sẽ lấy. Sao anh nói nhiều lời vậy?”.

Vọng Giang Lâu là tửu trang, Thiên Hi Hội là sòng bạc ngầm, Lạc Đô là vũ trường. Ngoài Thiên Thành Phú ra thì ba nơi còn lại đều là sản nghiệp của Long Quý, hơn nữa kinh doanh không tệ.

Chẳng khác nào đào đi quá nửa giang sơn của hắn.

“Đàm Diệu Minh!” Long Quý nổi giận, đập bàn đứng lên: “Mẹ kiếp, mây tưởng Long Quý này dễ bắt nạt lắm sao? Khi tao lăn lộn giang hồ, chẳng biết mây đang còn bú sữa của ai! Ít nhiều gì tao cũng là bậc bề trên của mây, mây không chịu nể mặt chút nào? Nói đòi bốn nơi là đòi bốn nơi? Dựa vào đâu? Tao cảnh cáo mây, làm người đừng có quá đáng như thế, giữ đường lùi cho người khác chính là giữ mạng sống cho mình!”.

Đàm Diệu Minh dùng tay từ từ vẩy về đầu thuốc, rồi ném vào trong gạt tàn. Anh đứng dậy, nhìn Long Quý và nói: “Thì ra anh cũng biết giữ đường lùi cho người khác là giữ mạng sống cho mình cơ đấy? Thật thú vị”.

Long Quý nheo hai mắt lại: “Mây nói vậy là có ý gì?”.

“Ba ngày.” Đàm Diệu Minh cất giọng lạnh nhạt: “Ba ngày sau tôi chưa nhìn thấy hợp đồng chuyển nhượng thì đừng trách tôi không khách khí. Tới lúc đó, sẽ không chỉ đơn giản là lấy đi bốn nơi làm ăn thôi đâu”.

Dứt lời, anh quay người rời đi.

Long Quỷ tức đến mặt co giật.

Đám vệ sỹ cũng lần lượt ra ngoài. Tề Cương đi cuối cùng, nhìn Thiên Dư một cái rồi gơ tay vỗ vỗ lên mặt anh ta, cú vỗ khá mạnh, cất một nụ cười âm u: “Mày chính là Thiên Dư? Nhóc con, cứ đợi đấy”.

Sau khi cả đoàn người đi khỏi, bên này Long Quỷ lật bàn: “Mẹ nó, thế là ý gì? Đàm Diệu Minh vuốt mặt không nề mũi à?”.

Thiên Dư ra hiệu cho đám vệ sỹ đứng bên, chúng tiến tới, quát lên với hai cô gái: “Cút hết ra ngoài!”.

Hai cô gái cũng chỉ muốn đi thật nhanh. Cô gái đang chịu phạt như được cứu sống, quần áo còn chẳng kịp mặc, cứ thế cuống cuống bỏ chạy.

Trong phòng chỉ còn lại người mình, Thiên Dư cũng nói thẳng.

“Long gia, lần này Đàm Diệu Minh tới, khí thế bùng bùng, có vẻ kỳ lạ, ngài nên đề phòng một chút.”

“Sao? Hắn có mười cái gan cũng không dám làm gì tao!” Long Quỷ cứng miệng: “Chỉ cần dẹp được hắn bên phía thương hội thì sau này gặp tao, đến rắm hắn cũng không dám đánh!”.

Thiên Dư trầm mặc, lòng đầy tâm sự.

Ban này Long Quỷ chẳng qua cũng chỉ mạnh miệng. Bao năm qua, không phải hắn không biết thế lực của Đàm Diệu Minh lớn đến cỡ nào. Thậm chí việc làm ăn của Đàm Diệu Minh đã dính tới các thành phố ven biển. Nhưng cảng biển giàu đến cháy mỡ Đàm Diệu Minh nhúng tay vào không ít. Có thể làm tới cảng biển chúng tỏ điều gì? Kinh doanh chính quy thì không có gì để nói, nhưng nếu làm ăn ngầm thì sao? Vậy mà Đàm Diệu Minh vẫn không sợ ai, thì hoặc là thế lực quá mạnh, hoặc là phải có chống lưng.

Dưới sự thúc đẩy của một nguồn lợi khổng lồ, các nguồn sức mạnh phía sau Đàm Diệu Minh lại càng nhiều hơn.

Long Quỷ nghĩ vậy lại cảm thấy hối hận. Bao nhiêu năm nay hắn chỉ làm những làm cuội, giương mắt nhìn một kẻ ít tuổi hơn mình là Đàm Diệu Minh cười lên đầu, dĩ nhiên rất tức giận. Các thành viên chủ chốt trong Thương hội Thương Lãng đều là những người từng cùng hắn lăn lộn giang hồ, xét về giao tình thì còn vượt trên cả Đàm Diệu Minh, nghĩ vậy, Long Quỷ cũng thấy yên tâm hơn phần nào.

Nhưng nhìn thấy biểu cảm của Thiên Dư, chút yên tâm ấy lại tan biến. Hắn vờ về điều gì gà trong tay, châm lên: “Mày nói xem, thế là có ý gì?”.

“Lúc trước chúng ta chém hắn một nhát, chẳng qua chỉ muốn khiến hắn mất mặt trong thương hội, Hội trưởng thương hội sẽ bị điều tra. Không cần biết vì nguyên nhân gì, cũng sẽ bôi đen danh dự của thương hội. Chuyện này mà đến tai người dân thì uy tín của Đàm Diệu Minh sẽ đi tong. Nhưng Đàm Diệu Minh này thật kỳ lạ, sao lại chủ động đóng cửa chỗ làm ăn của mình chứ?”

Vốn của Đàm Diệu Minh nhiều thế nào không ai nắm rõ. Nhưng họ biết, chỉ riêng việc tổ giác không thể động tới gốc rễ của anh. Mà bọn họ cũng không nghĩ đến việc ấy. Chỉ muốn Đàm Diệu Minh ngoan ngoãn lui khỏi thương hội là được rồi. Đàm Diệu Minh có ngành nghề của riêng mình, có cả những nơi hoạt động ngầm. Nhưng cho dù như vậy, thì cũng không ai dám động vào, cho dù là Hoàng Thiên thì lần nào cũng an toàn vượt qua được những lần quét các ổ mại dâm, ma túy.

Long Quỷ rít xì gà, rồi nhả mạnh khói ra, rất lâu sau mới nói: “Mẹ nó, đúng là thằng cáo giả, biết tàn nhẫn với chính mình, đóng cửa nơi làm ăn của mình, định làm dân lành à?” Nói tới đây, hắn cười khẩy: “Đàm Diệu Minh đổi tính đổi nết ư? Từ khi nào biết sợ hãi, chấp hành pháp luật vậy?”.

“Có lẽ... không phải là sợ.” Thiên Dư nét mặt lo lắng.

Long Quỷ sững người, nhìn thẳng vào đôi mắt đậm chiều của Thiên Dư, chẳng hiểu sao, sống lưng lại lạnh toát...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chúng ta lạc đường rồi

Núi Kỳ Thần, lúc bình minh.

Lục Đông Thâm và Tường Ly không nghỉ ngơi một giây phút nào, chỉ thu dọn hành lý một cách đơn giản rồi bắt đầu hành trình trở về.

Bộ răng sắc nhọn của con thú đó đã phá nát túp lều duy nhất giúp họ tránh mưa tránh gió. Trước khi đi, Tường Ly còn ngồi xổm xuống đất, quan sát cả một lỗ hổng cực lớn trên miếng bạt chắn gió, chỗ rộng chắc phải lên tới hai mét, thể hiện thành từng đường dạng răng cưa, hoàn toàn không còn sử dụng được nữa.

Lục Đông Thâm thấy cô quan sát đến thất thần bèn hỏi cô đang nghĩ gì. Cô chống tay lên cằm, ngược nhìn anh một lúc rất lâu rồi hỏi một cách nghiêm túc: “Anh có thể chế tạo kiểu cung tên nguyên thủy nhất để bắt thỏ, chắc việc vá lại lều không làm khó được anh chứ?”.

Lục Đông Thâm thấy câu hỏi của cô không nghiêm túc nên cũng mặc kệ.

Cô đi theo phía sau anh, ra sức trêu chọc: “Anh thử sợi chỉ bằng tơ tằm đi, nhiều nghề thì sống lâu mà”.

Không còn lều nữa cũng tốt, dọc đường quả thật nhẹ nhàn hơn không ít.

Màn đêm và bình minh đang ra sức lôi kéo lẫn nhau, giống như một lần hồi sinh trong đau đớn. Từng chút ánh sáng nơi đường chân trời đang cố gắng kéo rách một góc của bóng đêm ra, sau đó, ánh sáng và bóng tối đan cài, chồng chéo lên nhau, thâm thấu vào nhau từ từ.

Chỉ có điều, trong rừng sâu nhiều chướng khí, trời tối đen xì, chút ánh sáng yếu ớt của buổi bình minh chẳng thể xuyên thấu được âm u, chỉ lơ mơ như phủ lên một cái bóng vô hồn. Nhưng ngàn dặm có tầng mây. Sự giao thoa giữa tối và sáng giống như tầng tầng lớp lớp vảy cá, vảy màu đen nhưng rìa lại tỏa ra chút ánh sáng.

Suốt dọc đường, Tường Ly đánh dấu không ít ký hiệu. Đương nhiên, loại ký hiệu này không thể đơn giản là một sợi dây đỏ, vài viên đá xếp tầng gì đó. Một là sẽ dễ lại manh mối cho những kẻ có mưu đồ bất chính, hai là sẽ bị các loài thú phá hoại. Ký hiệu mà cô để lại đã được cải biên thông qua những ký hiệu tiêu chuẩn khi đi thám hiểm nơi hoang dã, vừa kín đáo vừa chuyên nghiệp, hình thành nên một loại ký hiệu bản thân mình có thể hiểu được.

Như vậy, trong mắt người khác chẳng qua chỉ là một đồng tạp nham, nhưng người có kinh nghiệm dã ngoại cực kỳ phong phú vẫn có thể nhìn ra được tính quy luật của nó. Đây cũng chính là nguyên nhân Tường Ly nghi ngờ Lục Đông Thâm.

Đường về đã dễ đi hơn nhiều, chỉ ít thì sau khi đi một lượt là có thể tự động né tránh nguy hiểm. Thế nên tâm trạng Tường Ly lần này cũng nhẹ nhõm hơn.

“Tôi kể cho anh một truyền thuyết trước bình minh nhé?” Tường Ly một tay khour ngọn đuốc làm bằng gỗ tùng hương, con dao Phần Lan vẫn luôn dắt sẵn ở thắt lưng.

Phía trước không sáng sủa, vẫn còn bị màn đêm bao trùm, chướng khí ít nhiều làm cản trở hô hấp, dính nhom nhóp lên mũi.

Lục Đông Thâm ở bên cạnh mở đường, sau khi nghe xong bèn hỏi cô thế nào gọi là truyền thuyết trước bình minh?

Tường Ly khour ngọn đuốc, ánh lửa soi rõ một bên gương mặt người đàn ông. Đường nét dần dần sáng sủa lại càng được khắc sâu hơn. Anh mãi miết nhìn về phía trước, vừa nghiêm túc lại vừa cảnh giác.

“Là truyền thuyết về ngọn núi Kỳ Thần này.” Tường Ly cảm thấy có anh ở bên, cũng yên tâm hơn rất nhiều: “Ai ai cũng nói núi Kỳ Thần này thật ra chính là Côn Luân, không phải núi Côn Luân mà chúng ta thường nói đâu nhé, là Côn Luân được nhắc đến trong *Sơn hải kinh*. Côn Luân là nơi thượng thần ngự trị, và cũng vì ảnh hưởng của thần lực mà có thêm nhiều yêu ma quỷ quái. Cũng có người nói chúng do thượng thần tạo ra. Những yêu quái với tiên khí cao đó là loại nửa người nửa thú, giống như Nữ Oa, Khoa Phụ; Những yêu quái với tiên khí thấp khi màn đêm buông xuống sẽ hiện nguyên hình, chỉ khi gặp ánh sáng mới biến thành người. Ai cũng nói trước bình minh là bóng đêm, nhưng những con yêu quái trên núi Kỳ Thần lại mong chờ bóng đêm trước bình minh, vì đó là thời cơ tuyệt nhất để chúng biến thành hình người”.

Trong lúc nói, chân của cô bị cành cây quăn vào, Lục Đông Thâm kịp thời đưa bàn tay dài ra đỡ. Cô nói một câu cảm ơn, rồi giẫm vài cái san bằng đám cành cây phiền toái. Trong bụng cô thầm nghĩ, trong tình cảnh lúc sáng lúc tối này mà anh vẫn phát hiện ra những việc nhỏ nhặt này, sức quan sát quả là tỉ mỉ.

“Lục gian...”

Cô vừa định lên tiếng thì Lục Đông Thâm đã đánh mắt nhìn qua. Dưới ánh sáng mờ mờ, đôi mắt anh rất sắc bén, như đang có ý cảnh cáo.

Tường Ly là một cô gái thông minh nhanh nhạy, cô lập tức sửa lại: “Anh Lục, anh có thích nghe truyền thuyết tôi kể không?”.

“Nghe tạm cũng được, kể tiếp đi.” Lục Đông Thâm quay đầu đi, tiếp tục tiến bước.

Vẫn chỉ là nghe tạm cũng được thôi sao? Trong bóng tối, Tường Ly thầm bĩu môi.

Vì con đường phía trước vẫn còn dài dang đặc, cô bèn kể tiếp.

“Những người có tuổi từng trèo lên núi Kỳ Thần, dĩ nhiên là mười phần chết chín. Những ai may mắn giữ lại được mạng sống kể rằng núi Kỳ Thần lúc bình minh là nguy hiểm nhất, nguy hiểm tới từ các yêu quái. Chúng hoạt động năng nổ nhất chính vào lúc này, càng thích trêu chọc người qua đường. Nhưng có những loại yêu quái không chỉ đơn thuần là trêu chọc, chúng còn biến thành người để hút đi dương khí, như vậy càng dễ ổn định hình người hơn. Nghe nói khi chúng hút dương khí thì vô cùng khủng khiếp, lúc là mặt thú, lúc lại là mặt người, hình dạng cơ thể càng kỳ quái hơn, ví dụ như động vật nhiều chân, có thể một lúc biến ra rất nhiều tay, nhiều chân, mọc ở khắp các bộ phận trên cơ thể, sau đó sẽ từ từ tan biến.” Tường Ly say mê kể, ngọn đuốc trong tay lại càng được khour hăng như múa.

“Những loài yêu quái hay gặp là gấu, mèo, chuột, sư tử gì đó, dĩ nhiên là cả các loài côn trùng. Tóm lại là rất nhiều, rất nhiều loài động vật có thể là yêu quái, ví dụ như con thú dưới đầm đã bị tôi giết chết. Ai biết được thứ nằm dưới đất bây giờ là gì chứ.”

Lục Đông Thâm đang mở đường phía trước chợt dừng bước, quay đầu nhìn cô, nửa đùa nửa thật: “Vậy cô là gì? Hồ ly tinh hả?”

“Anh máng ai là hồ ly tinh vậy?” Tường Ly không vui, vòng qua anh đi thẳng về phía trước.

Cổ tay cô bị Lục Đông Thâm giữ lại, không chế cho tốc độ của cô ngang bằng với anh. Anh cười nói: “Sao nói trở mặt là trở mặt ngay thế? Chẳng phải thời nay nói con gái là hồ ly tinh thường có ý khen sao?”

Tường Ly nhướn mày, vô cùng nghịch ngợm: “Này, trường anh cho giáo viên Thẻ đục qua dạy Văn đây hả? Từ này có ý khen ngợi từ khi nào thế? Tôi là hồ ly tinh? Tôi hăm hại anh chuyện gì? Tôi mà là hồ ly tinh thật thì tôi sẽ...”

“Cô sẽ làm sao?”

Dưới ánh sáng là đôi mắt anh nhìn cô, ngoài sự cao cao tại thượng, còn có một dư vị khác nữa. Vì có ánh sáng che giấu nên đôi mắt anh giống một dòng sông ngân hà khiến người ta chìm đắm. Nhưng mê hoặc nhất phải kể tới nụ cười của anh, bờ môi mỏng khẽ rướn thành một đường cong tuyệt đẹp, có chút đùa cợt lại có chút cổ tình.

Hơi thở của Tường Ly như ngừng lại. Càng lúc cô càng cảm giác trong đôi mắt anh chính là một chiếc móc câu. Vào thời khắc giao thoa của đêm và ngày, nó cũng nhuốm bạc, lấy đi toàn bộ linh hồn của cô khiến cô không sao nhúc nhích được.

Cô đã nói là người đàn ông này rất nguy hiểm mà.

Nguy hiểm trên thương trường, mà tình trường lại càng nguy hiểm.

Thế nên, cô nói theo đúng suy nghĩ trong lòng mình: “Tôi sẽ thử quyến rũ anh xem sao, để xem có thật là anh với Trần Du nhà anh tình cảm sâu đậm, đến chết không lia không?”

Nói xong câu này, cô bỗng cảm thấy hơi kỳ lạ. Đang lúc gượng gạo thì cô nghe thấy Lục Đông Thâm khẽ cười rồi nói: “Vậy cô có thể thử xem sao”.

“Khiêu khích?” Tường Ly hừ hừ hai tiếng từ mũi.

“Hoặc có thể nói theo một cách khác, ví dụ như... mong chờ.”

Tường Ly nghe thấy tiếng màng nhĩ bị trái tim va đập vào rất mạnh. Còn chưa kịp phản kích, Lục Đông Thâm đã nắm chặt bàn tay cầm đuốc của cô và nói: “Đi thôi, đừng quên tôi chỉ cho cô thời gian bảy ngày”.

Xét từ thái độ của anh, ban nãy chỉ giống như một câu nói đùa, vừa thân thiện nhẹ nhàng vừa tùy ý. Nhưng sao cô lại cảm giác trái tim mình không yên phận nhỉ? Nó đang nhảy nhót loạn xạ trong lồng ngực giống như con thỏ anh bắt về. Nhất thời cô cũng không rút tay về, mặc cho anh nắm tay mình tiến thẳng.

Bóng cây trùng trùng, xung quanh hầu như yên ắng.

Nhưng càng yên ắng trong tai lại càng bắt được nhiều âm thanh hơn. Tiếng gió thổi qua làm lá cây xào xạc, tiếng cỏ khô quệt nhẹ vào mặt đất, thì thoảng lại có đôi ba tiếng đập cánh của con chim nào. Xa hơn nữa còn thì thoảng nghe thấy tiếng chim cuốc kêu ran. Nguy hiểm ẩn nấp trong khu rừng này toàn bộ đều được giấu dưới những thanh âm, còn cả những nguy hiểm không nghe được thấy tiếng, ví dụ như chưa biết chừng sau lưng họ đang có hồ hay sư tử ẩn nấp.

Sắc trời dần sáng, ban mai đang cố gắng xuyên qua tầng tầng khí độc. Tường Ly ngẩng đầu lên nhìn trời, đoán chừng đi thêm khoảng một tiếng nữa là trời sẽ sáng bừng lên, cũng chính là thời cơ thuận lợi để ra khỏi dãy núi chính.

Lúc tới thận trọng bao nhiêu là vì chưa quen thuộc gì với Kỳ Thần, nhưng khi về thì lại dễ hơn bao nhiêu, nếu cứ đi không nghỉ ngơi như thế này có thể chỉ mất một nửa thời gian của lúc đến.

Đang nghĩ vậy, cô chợt thấy Lục Đông Thâm dừng bước.

Tường Ly ở bên cạnh hỏi anh có chuyện gì.

Anh không trả lời, mà đi thẳng tới một gốc cây gỗ linh sam phía trước, dừng bước, trầm mặc. Tường Ly không hiểu, cũng tiến lên theo.

“Cô nhìn đi.” Lục Đông Thâm nói.

Tường Ly đánh mắt qua với về hồ nghi. Chỉ là một cây gỗ linh sam thôi mà, nó gần như cao vút tận trời. Những loại cây cổ kiểu này ở Kỳ Thần đâu đâu cũng có. Nhưng không đúng, có thể thu hút sự chú ý của Lục Đông Thâm, chắc chắn nó không đơn giản.

Cô tỉ mỉ quan sát, đánh giá, rồi nhanh chóng phát hiện ra đầu mối, thẳng thốt hét lên một tiếng.

Lục Đông Thâm sắc mặt nặng nề: “Chúng ta lạc đường rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tất cả đều trở nên không bình thường

Đây chính là Tả Thời của cô, Tả Thời mà cô sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Lạc đường là điều cấm kỵ hàng đầu khi đi thám hiểm, nhất là ở những nơi như núi Kỳ Thần. Trước mắt là từng khoảng từng khoảng gỗ linh sam dày đặc. Tường Ly đánh mất quan sát, không hề cảm thấy quá lạ lẫm, cô có ấn tượng về nơi này.

Nói một cách khác, con đường này họ đã từng đi qua trước đó.

Tường Ly không hề hoảng loạn, cô đi xung quanh quan sát và kiểm tra một lượt. Trên một vài cành cây khô cô từng đánh dấu ký hiệu, chỉ cần tìm được ký hiệu là có thể đi ra khỏi “mê cung” này.

Thông thường, những người đánh dấu ký hiệu hay thích dùng cách “đường nối chồng”, cũng tức là sẽ lợi dụng ba điểm một đường để duy trì tính chính xác của phương hướng, nhưng Tường Ly đổi ba đường thành năm đường, như vậy sẽ càng tỉ mỉ và chính xác hơn.

Đối với cách thức đánh dấu ký hiệu của cô, Lục Đông Thâm cũng đã tìm ra được manh mối từ lâu, nếu không thì suốt dọc đường anh đã chẳng thể tự động tiến bước một cách thuận lợi như thế. Nhưng khi đi tới trước một trong số những gốc linh sam đáng nhẽ phải có ký hiệu, Tường Ly bỗng phát hiện ký hiệu bên trên đã hoàn toàn biến mất!

“Không đúng.” Tường Ly cố gắng trầm mặc để bình tĩnh lại, lúc này càng hoang mang sẽ càng nguy hiểm.

Hai người cố gắng tìm kiếm một lượt theo cách thức đánh dấu trước đó của cô, cố tìm ra bằng được ký hiệu đánh dấu lối ra, đường thứ năm. Nhưng kỳ quái là đường thứ năm đã biến mất.

Trước tiên, Tường Ly loại trừ suy nghĩ cô quên không đánh dấu. Khi đi thám hiểm, cô thường rất cẩn trọng, việc đánh dấu ký hiệu là việc quan trọng hàng đầu, có ký hiệu là bảo toàn được mạng sống. Cuối cùng, cô đưa ra kết luận: Ký hiệu của cô đã bị phá hoại.

Bị phá hoại mạng theo hai hàm nghĩa: Do con người và không phải do con người.

Ký hiệu của cô được khắc trên cây. Nếu do người nào đó phá hoại thì chỉ có thể là quẹt nó đi hoặc chặt bỏ cả gốc cây. Có thể ư?

Tường Ly cho rằng khả năng này rất thấp.

Một là nơi này không một bóng người, nếu có người nào bám đuôi, thì cô và Lục Đông Thâm đều không phải dạng vừa, dĩ nhiên sẽ phát hiện ngay ra điều bất thường; Hai là cho dù chặt cả gốc cây hoặc làm mờ ký hiệu thì kiểu gì cũng để lại dấu vết, vậy chẳng phải nói quá rõ ràng cho cô biết vị trí của đường thứ năm bị phá hoại hay sao?

Vậy thì chỉ còn lại khả năng cuối cùng.

“Không phải do con người.” Cô khẽ lên tiếng.

Lục Đông Thâm trước giờ vẫn rất lý trí, anh tỏ thái độ hoài nghi đối với lý do này của cô: “Không phải do con người? Ý cô là trong khu rừng này thật sự có yêu tinh tác oai tác quái?”.

Tường Ly cắn môi, suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Ý của tôi là thật ra ký hiệu vốn vẫn tồn tại, chỉ là chúng ta không nhìn thấy nó”.

“Thuật che mắt?”

“Hay khoa học gọi là ảo giác.” Tường Ly nói.

Lục Đông Thâm nhú mày, lát sau lên tiếng: “Kiểu gì cũng ra ngoài được thôi”.

Tường Ly biết, một người như anh sẽ không tin vào các câu chuyện mê tín. Thật ra cô cũng không tin, nhưng ký hiệu cứ vô duyên vô cớ biến mất trước mắt, việc này khiến cô không thể không bắt đầu sợ hãi truyền thuyết lạc đường trên núi Kỳ Thần. Nghe những người cao tuổi kể rằng, lạc đường trên Kỳ Thần không khác nào tự sát, thế nên nhất định phải cảnh giác cao độ mới được.

Lục Đông Thâm bỏ la bàn ra, nhưng phát hiện kim la bàn đã bị hỏng, nó đứng im như bị dính chặt vào mặt la bàn vậy.

Tường Ly nhìn thấy cảnh ấy, bất giác có một linh cảm, đó chính là trong trận địa ảo giác này, mọi phương thức khoa học, đo lường mà họ sử dụng đều không có tác dụng.

Lạc đường khi đi thám hiểm, cách thức đơn giản nhất chính là nhìn mặt trời, lợi dụng mặt trời để phân biệt vị trí là cách dễ dàng thành công nhất. Nhưng trong rừng quá nhiều chướng khí, ánh nắng gần như không thể chiếu xuống được. Tường Ly vốn dĩ suy đoán khoảng một tiếng sau là trời sẽ bừng sáng, vậy mà, họ giống như bị giam hãm trong một đồng băng dính, thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút mà trước mắt vẫn hoàn toàn hỗn độn.

Không thể lợi dụng ánh sáng để phân biệt vị trí vậy thì chỉ có thể lợi dụng các địa vật đặc trưng, ví dụ như các cây gỗ độc lập thông thường mặt phía Nam lá sẽ mọc um tùm rậm rạp, da lá trơn bóng, vòng năm trên thân cây thường sẽ là phía Nam thưa, phía Bắc dày. Nếu gập mô đất, thì mặt phía Nam các cây cỏ sẽ mọc dày hơn, phía Bắc thì hay mọc rêu xanh...

Đại loại như vậy.

Mà Lục Đông Thâm cũng đang kiểm tra lần lượt, phạm những thứ gì có tác dụng đều đã được sử dụng hết. Nhưng nơi họ đang đứng giống như một vùng cấm vậy, không tìm thấy bất cứ manh mối nào.

Ngay cả điện thoại vệ tinh để dựa dẫm cũng mất đi tác dụng.

Tường Ly càng lúc càng cảm thấy không bình thường, đây vốn không phải là một vấn đề mà những người hay đi thám hiểm thường gặp.

Hai người cố gắng đi thêm một đoạn đường nữa, nhưng khi lại nhìn thấy gốc linh sam kia, cuối cùng họ cũng hiểu mình hoàn toàn không thể thoát ra được.

Tường Ly đi tới trước gốc linh sam đó, ngồi xuống, dựa đầu vào thân cây, ngẩng lên nhìn trời. Lục Đông Thâm không nghỉ ngơi, vẫn đang nghĩ đủ cách để có thể thoát ra.

“Tôi nghĩ là...” Tường Ly thấy anh vẫn khá bình tĩnh, trong lòng quả thực khâm phục vô cùng. Nhưng có một phát hiện cô buộc phải nói, tuy rằng sẽ rất đã kích tới thái độ tích cực của anh.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô.

Tường Ly chỉ tay lên đỉnh đầu: “Cái cây này rất giống cây già, cành lá không hề rung rinh, ngay cả quả trên cây cũng sắp xếp rất có trật tự. Cả xung quanh đây nữa, một chút âm thanh cũng không có. Trước kia ít nhiều gì cũng có thể nghe thấy tiếng côn trùng bò hay tiếng chim kêu. Còn cả chướng khí trước mặt nữa, đã qua cả tiếng đồng hồ rồi vẫn không tan đi, giống như là...”

Cô cố gắng tìm một từ ngữ thích hợp để giải thích.

Lục Đông Thâm thay cô nói nốt những gì cô đang suy nghĩ: “Giống như là chúng ta đang bị vây hãm trong một không gian không thuộc về núi Kỳ Thần”.

Tường Ly gật đầu, nét mặt nặng nề.

Nếu cô suy đoán không sai, thì bây giờ họ đang đứng ở đâu? Khi tới, cô nhớ rất rõ rằng đã đi qua rừng linh sam này, nó dài miên man hàng trăm dặm. Nhưng bây giờ, vẫn là linh sam lại không phải là không gian lúc họ tới.

Bất chợt có khí lạnh từ đâu như bò dọc sống lưng.

Cô co chân lại, vui mặt giữa hai đầu gối.

Nếu không thoát ra ngoài được thì cô nên làm sao? Sẽ chết ở đây sao? Vậy thì sẽ phải rất lâu mới có người phát hiện ra xương cốt của cô. Hay là, ngay cả xác cô cũng sẽ bị chôn vùi. Linh hồn của cô sẽ như bị trừng phạt, mãi mãi, vĩnh viễn phiêu荡荡 trong không gian này?

Giống như giấc mơ của cô vậy.

Tòa thành dưới nước đó trôi nổi những thi thể chết không nhắm mắt. Họ đang im lặng, đang tuyệt vọng, không nhìn thấy ánh sáng mặt trời, không chạm được vào ánh nắng.

Tường Ly cảm thấy xung quanh thật lạnh lẽo. Cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy mình như đang nằm giữa hồ lạnh giá, không thấy có đàn cá nào lại qua, chỉ có bóng tối vô tận.

Nhưng tận cùng của bóng tối có một chút ánh sáng nhỏ nhoi, trong quảng sáng ấy dường như ẩn chứa một bóng người. Cái bóng đó được kéo dài ra từng chút một, giống như Lục Đông Thâm, lại không giống.

Anh dường như đang bước về phía cô.

Quảng sáng quá chói chang, anh bước ngược sáng, khiến cô không nhìn được thấy khuôn mặt anh.

Nhưng dường như trong chớp mắt anh đã tới bên cạnh cô, chạm tay lên gương mặt cô, từng ngón tay ấm nóng đang nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô.

Tường Ly cố gắng mở to hai mắt, bây giờ mới nhìn rõ người đàn ông trước mặt.

Mái tóc cắt ngắn giống như nhuộm đầy ánh sáng. Đôi mắt anh ấm áp, chan chứa nụ cười, giống như một nguồn sức mạnh chưa bao giờ có, lại đủ sức khiến cô quen thuộc và yên tâm.

“Tà Thòi...” Tường Ly không dám tin vào mắt mình, giọng nói cũng run rẩy.

Nhưng khi cô muốn nhìn rõ một lần nữa thì khuôn mặt trước mắt lại trở nên mơ hồ. Cô giơ tay ra muốn chạm vào mặt anh, nhưng bỗng chốc vô huyệt.

Tường Ly đứng phất dậy, muốn đuổi theo bóng anh nhưng cái bóng trước mặt càng lúc càng mỏng manh, mơ hồ.

Không!

Cô liều mạng, dốc hết sức ôm chặt cái bóng trước mặt, cái ôm lần này thì cô đã thực sự chạm được vào.

Tà Thòi... Tà Thòi, là anh đúng không?

Cô ôm gấu gao người đàn ông trước mặt, lồng ngực vừa vững chãi vừa ấm áp. Đây chính là Tà Thòi của cô, Tà Thòi mà cô sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Bao năm nay, anh có biết là cô rất nhớ anh không?

“Tường Ly.”

Bên tai có người gọi tên cô, giọng nói rót vào tai vô cùng trầm thấp, giống như có ai đó đang kéo một cây đàn violon-cen, đầy đặn, êm tai.

Nhưng thanh âm ấy cũng đã đánh thức Tường Ly bừng tỉnh. Cô bất ngờ nhìn lại, bây giờ mới bàng hoàng phát hiện ra mình đang ở trong lòng Lục Đông Thâm. Anh đang cúi đầu nhìn cô, ánh mắt có chút lo lắng...

~Hết chương 54~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Quỷ bát tự

Cô đoán rằng Lục Đông Thâm cũng đã trúng chiêu rồi, chỉ không biết ban nãy anh đã nhìn thấy ai mà thôi.

Tường Ly bàng hoàng trong giây lát.

Người cô nhìn thấy rõ ràng là Tà Thòi, sao lại trở thành Lục Đông Thâm chứ? Cô ra sức nhắm mắt lại, cố mọi khả năng có thể để xoa dịu cảm giác căng phồng, choáng váng trong đầu. Khi mở mắt ra lần nữa, người đàn ông trước mặt đã rõ ràng là Lục Đông Thâm.

Nhưng ngay bản thân Lục Đông Thâm lúc này cũng không khá khẩm hơn là bao. Vàng trán rộng của anh lấm tấm mồ hôi, đầu mày hơi nhíu lại, có thể anh cũng như cô, chẳng biết đang phải trải qua sự nghi hoặc nào.

Tường Ly cố gắng điều chỉnh nhịp thở, nhưng sau khi bình tĩnh lại, cô mới phát giác ra điều bất thường.

Có mùi hương thoảng qua mũi.

Ban nãy hoàn toàn không cảm nhận được, bây giờ đã có một thứ mùi cực nhạy thoảng qua.

Tường Ly lập tức quay qua lục tìm mặt nạ chống độc trong ba lô, tiếc rằng trước đó nó đã tan nát trong trận đại chiến với bầy sói, không sử dụng được nữa. Lục Đông Thâm thấy vậy dường như cũng nghĩ ra điều gì, lục tìm chiếc mặt nạ chống độc của mình. Điều không may mắn là, nó cũng đã bị con thú dưới đầm sâu cắn nát.

“Là thể trận sương mù?” Anh bất thành linh nhớ tới lời của Đàm Diệu Minh.

Sau khi anh dứt lời, chỉ cảm thấy mùi hương xung quanh càng đậm hơn, nhưng không đến mức nồng nặc, chỉ khiến người ta bay bay, nhẹ nhàng chìm đắm vào đó.

Tường Ly giơ cánh tay lên cố gắng bịt chặt mũi, rồi gật đầu: “Có mùi hương lạ, có lẽ là từ những hương và đàm bát hương”.

“Có độc ư?” Lục Đông Thâm không hiểu những loại mùi cô nói.

“Thứ có độc là Quỷ bát tự. Quỷ bát tự này là sát thủ ở trong rừng, bình thường không có mùi, gặp ẩm ướt mới có thể phát huy một thứ mùi cực nhạt. Mùi hương thì không thể hại được người, nhưng có thể chi phối trí tưởng tượng của não bộ, giống như loại cỏ ảo giác trước kia tôi từng cho anh dùng. Nhưng ảo giác mà nó tạo ra sẽ khiến người ta tin là thật, không phân biệt được thật giả.”

Giống như việc ban nãy cô nhìn thấy Tả Thời, một hình ảnh chân thật của anh ấy xuất hiện trước mắt.

Cô đoán rằng Lục Đông Thâm cũng đã trúng chiêu rồi, chỉ không biết ban nãy anh đã nhìn thấy ai mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, mùi hương lạ bên mũi càng nồng hơn một chút. Đầu óc Tường Ly bắt đầu sáng tỏ dần lên. Cô nhìn chăm chăm con đường nhỏ nằm giữa hai gốc cây linh sam đã bị từng vòng dây leo phong kín, lát sau, kiên quyết đi về phía đó.

Lục Đông Thâm lập tức giữ tay cô lại: “Không thể đi con đường này được, có thể sẽ có dã thú xuất hiện”.

Tuy rằng hiếm có ai đi lên núi Kỳ Thần, cũng không phân tích một con đường cố định nhưng những nguyên tắc cơ bản sẽ không bao giờ thay đổi. Có những con đường không phải là đường cho người đi, ví dụ như con đường trước mắt đây. Trên qua bằng mắt thường, nửa người trên sẽ chạm vào dây leo nhưng dưới đất lại bằng phẳng không có dây leo, chứng tỏ nơi đây thường xuyên có thú dữ xuất hiện, phải lập tức quay đầu đi theo hướng ngược lại.

Nhưng Tường Ly lại cho anh một lý do khác.

“Mùi hương tương sinh tương khắc, mùi của Quỷ bát tự rất nhạt, trong vô thức sẽ khiến chúng ta chìm đắm mãi trong ảo giác, không thể thoát ra được. Nhưng hiện tại mùi hương của Quỷ bát tự đã bị tử nhung hương và đàm bát hương che lấp. Độ nồng đậm của hai loại mùi này sẽ phá giải công hiệu của Quỷ bát tự. Hiện giờ chúng ta đã có thể tỉnh táo quay trở lại hiện thực, chứng tỏ hai loại hương này chính là thuốc giải của Quỷ bát tự. Ở trong rừng là như vậy, có độc là có thuốc giải, như vậy mới duy trì được sự cân bằng của tự nhiên.” Cô chỉ tay về phía con đường nhỏ bên trong: “Mùi hương tỏa ra từ trong đó, tôi phải tìm được tử nhung và đàm bát, như vậy mới phòng được trường hợp lại gặp Quỷ bát tự”.

Lục Đông Thâm hiểu rằng cô cũng liều mạng rồi. Anh suy nghĩ rồi nói: “Tôi đi cùng cô”.

Tường Ly nhìn anh: “Anh có thể đứng nguyên tại đây đợi tôi, lỡ như...”.

Lỡ như trong đó thật sự có thú dữ hoặc chuyện nào khác nguy hiểm hơn, lỡ như lần này cô phán đoán sai lầm, lỡ như...

“Không có lỡ như, tôi tin cô.” Lục Đông Thâm nhìn ra trong lòng cô chất chứa vô vàn lo lắng. Anh giơ tay về phía cô: “Đi thôi”.

Trái tim cô chợt rung động.

Khi đối mặt với tình cảnh này, hoặc là sống, hoặc là chết.

Nếu con đường kia thật sự dẫn tới một thứ nguy hiểm chưa rõ tên, vậy thì Lục Đông Thâm theo cô đi vào trong cũng chắc chắn là đường chết. Một người lý trí như anh, cẩn trọng như anh, sao có thể không biết cân nhắc đến điều đó? Biết đâu ở lại đây còn có cơ hội sống sót mong manh, chỉ cần đợi cho chướng khí tan đi, mặt trời chiếu rọi, chưa biết chừng vẫn có thể thoát khỏi hoàn cảnh khốn đốn này.

Nhìn bàn tay lớn trước mặt, cô chợt do dự trong khoảnh khắc.

Nhưng Lục Đông Thâm vô cùng kiên nhẫn, mãi vẫn không rút tay về, anh đang đợi cô nắm tay mình. Ngón tay anh mảnh dẻ, rất đẹp. Đây có lẽ là người có bàn tay đẹp nhất trong số những người đàn ông cô từng gặp, các khớp xương rõ ràng tách biệt, đường vân tay in đậm, khắc sâu, đủ để thấy đây là một người theo phong cách cứng rắn, uy quyền.

Tường Ly đưa tay ra, nhưng khi ngón tay sắp sửa chạm vào lòng bàn tay anh, cô vô cớ nhớ tới Đàm Diệu Minh, bèn thay đổi suy nghĩ, chuyển sang đập tay vào lòng bàn tay anh rồi rút về ngay. Cô phóng khoáng ngẩng đầu lên: “Đi thôi!”.

Từ nhung hương xuất phát từ trầm hương, là một trong số các loại hương tan nhanh, tính chất vô cùng mỏng manh. Sở dĩ được gọi là tử nhung hương là vì loài thực vật này hoàn toàn mang một màu tím thuần, lấy ngoại hình để đặt tên. Còn hình dáng của loài cây mang đàm bát hương gần giống một cây hoa quế loại nhỏ, lá lại có màu đỏ rực, thoạt nhìn trông rất giống lá phong mùa thu.

Hai loại thực vật này đều rất hiếm gặp, thế nên người biết phân biệt chúng vốn không nhiều.

Tường Ly phở cập suốt dọc đường, Lục Đông Thâm cũng lắng nghe rất tỉ mỉ, đồng thời giúp cô tìm đường đi.

Con đường nhỏ càng sâu thì mùi hương càng nồng.

Không nhìn thấy có dã thú nguy hiểm nào, chắc vì trời cũng đã sáng. Nếu lúc này là đêm tối, không nhìn thấy mặt người thì chắc chắn họ sẽ trở thành mối ngon cho chúng.

Vì dọc đường có rất nhiều xác động vật nhỏ, trên hài cốt vẫn còn nguyên vết cào cào, cắn xé của dã thú gây ra.

Cứ như vậy, họ đi ra ngoài thêm vài dặm.

Trước mắt là một khoảng rộng rãi, sáng sủa.

Tuy rằng vẫn có linh sam nhưng đã xen kẽ những cây gỗ cao khác. Xa xa lại có thể nhìn thấy được dáng núi, điều này đủ để chứng tỏ phán đoán ban nãy của Tường Ly hoàn toàn chính xác. Thứ mê hoặc họ chính là Quỷ bát tự, khiến họ mơ hồ không nhìn ra được đường về.

Giữa bóng cây trùng trùng điệp điệp chợt có bóng nhà.

Một mái nhà dựng bằng cỏ gianh, không vườn, chỉ có độc, lẻ loi đứng đó. Nó không lớn, giống như được khảm vào lớp cây cỏ xanh rì. Phía Nam của căn nhà còn có một đám thực vật màu đỏ au, nhìn từ xa trông giống như một dòng sông máu.

Sương đã mỏng hơn một chút.

Hai người lại gần căn nhà nhỏ đó. Tường Ly đứng trước cửa tỉ mỉ quan sát. Lục Đông Thâm thấy trước cửa nhà không có cỏ dại, suy nghĩ giây lát: “Đáng lý ra ở những nơi thế này không nên có người ở”.

Chẳng ai lại vào nơi rừng sâu núi Kỳ Thần để ở, cho dù thật sự có người muốn ở ẩn thì cũng sẽ chẳng chọn nơi này. Thật ra Tường Ly cũng suy nghĩ như vậy, nhưng cũng hiểu thật ra Lục Đông Thâm nói câu ấy mới chỉ nói một nửa.

Cô không nói không rằng lập tức đẩy cửa vào.

Kết cấu của căn nhà hoàn toàn đập vào mắt.

Một chiếc giường đá, bên trên có trái cỏ, một chiếc bếp lò tròn nằm ngay chính giữa nhà. Trong bếp không có lửa, nhưng có tro muội. Lục Đông Thâm tiến lên, thử vãn về muội tro, lại thấy bên trong có lác đác vài nhánh cây khô chưa cháy hết. Góc phía Bắc của căn nhà có chiếc bàn đá, dưới bàn là chiếc ghế đá hình tròn đứng trơ trọi.

Một ô cửa sổ nhỏ, không lớn, được mở ra từ vách tường.

Có chút ánh sáng mỏng manh hắt vào, rơi xuống tấm da hổ được mở rộng, đóng đinh trên bức tường đối diện. Lục Đông Thâm nhìn tấm da hổ đó, thấy nó cũng đã có một độ tuổi nhất định rồi, màu lông đã rất khô và nhạt nhòa. Ở miệng hổ còn có một vết rách dài khoảng mười mấy phân, trên vết rách đó còn dính chút máu.

“Trông giống như nơi dừng chân của thợ săn.” Tường Ly nói một câu.

Kiểu nhà nhỏ này trước kia rất hay gặp.

Khi kinh tế còn chưa phát triển như bây giờ, rất nhiều người dân ở các thôn bản hầu như đều dựa núi mà ăn, một trong những công việc hằng ngày quan trọng của họ chính là săn bắn. Nhưng theo sự phát triển của xã hội, chính sách của nhà nước cũng hạn chế săn bắn, việc này gần như không còn tồn tại nữa. Cho dù có thì cũng phải là những vùng rừng núi cực kỳ lạc hậu, kiểu thành phố trọng điểm như Thương Lăng là không thể nào có.

Quan trọng hơn cả là, ai lại to gan dám săn bắn ngay trên núi Kỳ Thần chứ?

~Hết chương 55~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Người kỳ quái bên ngoài căn nhà

Nhớ lại cảnh ban nãy cô mềm yếu nép vào lòng anh, anh bỗng muốn được làm người đàn ông mà cô gọi.

Ánh mắt Lục Đông Thâm không tập trung vào tấm da hổ đó, anh đưa tay chạm lên đồng xương khô bên cạnh da hổ. Chỗ xương đó đã được xử lý qua, chỉ bẻ một đoạn khảm vào trong bức tường đất, một đầu đỡ lấy cái miệng hổ đã bị rách. Anh im lặng một lúc rồi nói: “Mảnh xương này, nếu là xương người thì chỗ này rất nguy hiểm, không nên ở lại lâu”.

Dứt lời, anh bỗng thấy Tường Ly đứng trước chiếc bàn đá, chẳng biết ngón tay đang vãn về thứ gì. Anh tiến lên, bấy giờ mới nhìn thấy trên bàn có một chiếc lò đá đơn sơ, kiểu dáng rất nhỏ, giống như một chiếc lư hương vậy. Trong lò có vật dẫn cháy, là những vụn gỗ mảnh, trên mảnh gỗ còn dính dầu mỡ.

“Đây chính là mùi hương ban nãy chúng ta ngửi thấy.” Lục Đông Thâm đưa ngón tay dài ra. Trong lò khá ấm, anh nhủ thầm: “Có người chỉ vừa mới rời đi thôi”.

“Không biết đối phương liệu có thể là ai, cũng không biết có phải là hạng hung ác hay không, nhưng chí ít thì người ta đã cứu chúng ta một mạng, dù cố tình hay vô ý.”

Tường Ly vẫn về một ít vụn gỗ trong lò trên tay, rồi giờ ra cho Lục Đông Thâm xem: “Đây chính là tử nhung hương mà ban nãy tôi nói, thứ dính dầu ở bên trên chính là đàm bát hương. Đàm bát hương là một loại thực vật thích hợp điều hòa các loại mùi hương nhất, lấy quả để ép ra dầu có thể khiến tử nhung hương càng thuần khiết hơn”.

Lục Đông Thâm không cần tiến sát lên cũng có thể ngửi thấy mùi hương trầm miên man trong lò, nhưng có điều anh không hiểu: “Ban nãy chúng ta cách nơi này một quãng đường cơ mà?”.

Tường Ly hiểu ý của anh, bèn giải thích: “Tử nhung hương là một loại hương gỗ rất đặc biệt. Cách xa một quãng cũng có thể ngửi thấy mùi hương tỏa ra từ những cây gỗ. Nó là một loại hương có chất lượng tốt nhất trong số các trầm hương. Nếu dùng để đốt thì cách xa vài dặm cũng có thể ngửi thấy mùi của nó. Cộng thêm việc có đàm bát hương điều hòa, sẽ khiến mùi hương của nó càng dài lâu hơn”.

Cô đi tới trước cửa sổ, chỉ tay ra ngoài: “Anh xem, cây đó chính là tử nhung hương, những cụm gỗ nhỏ sống dựa bên cạnh nó chính là đàm bát hương. Nơi này đúng là giấu báu vật, thật là hời cho chủ nhân ở đây”.

Lục Đông Thâm đứng yên bên cạnh cô. Bởi vì cửa sổ rất nhỏ thế nên hai người đứng dựa vào nhau rất gần, gần đến mức Lục Đông Thâm có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người cô. Nghĩ kẻ cũng kỳ lạ, sau nhà mùi nồng nhất phải kể đến tử nhung hương, nhưng thứ ngập đầy trong lồng ngực anh lại chỉ có mùi hương của cô.

Theo hướng tay cô chỉ, anh chỉ đảo mắt một vòng, sau đó quay đầu, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt cô.

Trông cô rất vui vẻ, nhất là khi được nói về sự tương sinh tương khắc của mùi hương. Tuy rằng anh không hiểu lắm, nhưng nghe cũng thấy vui tai. Có tia sáng nào hắt lên cánh mũi cô, vô cùng dịu dàng, càng làm tôn lên xương mày đẹp không còn gì diễn tả của cô. Có điều khóe miệng cô dính vết bẩn, chắc vì ban nãy xuyên qua bụi cây rậm.

Anh bắt giác giờ tay lên.

Nhưng đúng lúc này Tường Ly cũng quay lại. Có lẽ không ngờ rằng nãy giờ anh vẫn luôn nhìn mình. Cô hơi ngây ra một chút. Thấy anh giờ tay lên, cô hỏi lại theo phản xạ: “Anh làm gì đấy?”.

Lục Đông Thâm vốn dĩ định lau chút bẩn trên khóe môi của cô đi, chỉ là đã bị động tác quay lại bất ngờ của cô ngăn cản. Nhưng vì trong lòng anh muốn như vậy nên lại tiếp tục làm.

Ngón tay gầy nhẹ nhàng vuốt lên môi cô. Anh chỉ cảm thấy nơi đầu ngón tay thật mềm mại, nhất thời bỗng không nỡ rời đi.

Tường Ly cảm thấy việc anh bỗng dưng nhìn mình đã rất kỳ lạ rồi, lại còn làm động tác này nữa, nhất thời lại càng đứng đờ ra, không kịp có bất kỳ động thái gì, chỉ còn biết chớp mắt liên tục. Ngón tay anh cứ dừng lại trên khóe môi cô không chịu di chuyển.

Nhưng, lát sau anh đã nhanh chóng lấy ngón tay khế cọ, rồi cười: “Bẩn rồi”.

“Cảm ơn anh.” Cảm ơn xong, Tường Ly mới phát giác ra trái tim mình đang đập rất nhanh.

Lục Đông Thâm nhìn thấy gò má cô hơi ửng hồng lên, làm cho làn da đã trắng lại càng thêm sáng, một sự ấm áp chột dâng lên trong lòng, đầu đó còn có chút ngọt ngào. Đây là một loại cảm giác anh không chạm tay tới được, nhưng lại muốn lún sâu vào đó.

Chỉ có điều...

Ánh mắt anh hơi tối đi một chút.

Cho tới tận bây giờ, hông anh vẫn còn sự ấm áp mà cánh tay cô để lại. Nhớ lại cảnh ban nãy cô mềm yếu nép vào lòng anh, anh bỗng muốn được làm người đàn ông mà cô gọi.

“Quý bát tử, khoảng lá xanh ngắt kia chính là Quý bát tử.” Tường Ly biết anh vẫn đang mãi miết nhìn mình, cứ cảm thấy không tự nhiên, lập tức tìm một thứ mới để đổi chủ đề: “Chính là thứ này, vô cùng độc. À, tôi hiểu rồi! Ban nãy trong rừng nhiều khí âm. Quý bát tử đã thẩm thấu qua khí âm cùng với tử nhung được đốt bay thẳng tới, mới khiến chúng ta sinh ra ảo giác. Nhưng vì mùi hương hòa trộn của tử nhung và đàm bát lại có thể khắc chế được Quý bát tử, thế nên chúng ta lại bình an vô sự. Anh bảo là do chúng ta phúc lớn mạng lớn hay phải cảm ơn người trong căn nhà này thích đốt hương thơm?”.

Lục Đông Thâm hiểu cô đang xấu hổ, nhưng trong lòng lại cứ nảy sinh suy nghĩ trừu tượng. Anh giờ tay lên vuốt tóc cô, mỉm cười: “Ông trời chỉ chiếu cố cho những người luôn có sự chuẩn bị. Cô có một kiến thức rất rộng về mùi hương, chỉ có điều...”.

“Chỉ có điều sao?” Tường Ly nghiêng đầu nhìn anh, nhưng chẳng thể né tránh được bàn tay lớn của anh đang che trên đỉnh đầu: “Đã khen thì anh cứ khen thẳng thắn vào, đừng có đôi ý chứ”.

Bờ môi mỏng của Lục Đông Thâm hơi rướn lên, ánh mắt dịu dàng: “Có điều đôi khi da mặt hơi mỏng một chút”.

Anh những tưởng nghe xong cô sẽ lại xấu hổ như một cô gái nhỏ, ai ngờ cô lại đưa tay lên sờ mặt mình rồi cười hờ hờ đắc ý: “Phải rồi, tôi là một cô gái xinh đẹp quyến rũ mà”.

Lục Đông Thâm đang định cười thì cô chỉ ngón tay thanh mảnh của mình vào anh, ngang bướng nói: “Không được cười, chọc vào tôi là tôi sẽ không cho anh quả ngọt để ăn đâu!”.

Lục Đông Thâm lại theo đà kéo ngón tay cô xuống, đồng thời nắm chặt cả bàn tay, nụ cười đông đầy nơi khóe mắt: “Thói quen chỉ tay vào người khác này không hay, phải sửa đi”.

Lòng bàn tay người đàn ông ấm nóng làm máu trong người cô cũng cuộn trào. Khi anh cười ôn hòa như thế này luôn khiến người khác bất giác muốn tới gần, rất dễ quên mất rằng thực chất anh là con sói nguy hiểm nhất trên thương trường. Tất cả những sắc bén và bất chấp thủ đoạn đều bị giấu kín đằng sau nụ cười nhẹ nhàng đó, sâu xa, đim chết người ta không đến mạng.

Cô đang định lên tiếng cãi lại thì bỗng thấy Lục Đông Thâm nhú mày, trong lòng chợt tái lạnh. Biểu cảm của anh thay đổi trong khoảnh khắc, nụ cười trong ánh mắt hoàn toàn tan biến, khiến người ta cảm thấy lạnh ngắt dọc sống lưng.

“Bên ngoài có người.” Anh hạ thấp giọng.

Tường Ly lập tức nhìn ra phía cửa.

Cửa căn nhà nhỏ có hai cánh. Sau khi họ đẩy cửa đi vào cũng đã tiện tay đóng lại, chỉ còn một khe hở nhỏ, để lọt ánh sáng bên ngoài vào, không thể nhìn được tình hình cụ thể.

Tường Ly không nghe thấy bất kỳ âm thanh khác lạ nào, nhưng thấy Lục Đông Thâm cảnh giác như vậy, cô cũng không dám hành động tùy tiện. Cánh tay dài của Lục Đông Thâm kéo tuột cô ra sau lưng, hai người trốn vào một góc khuất sáng.

Thật ra căn nhà nhỏ này làm gì có chỗ chốn, chỉ có điều ban nãy hai người họ đứng trước cửa sổ quá dễ lộ, đi ra bên cạnh cửa cũng không thực tế, vì nếu có ai vòng sang bên cạnh cửa sổ cũng có thể nhìn thấy họ rõ mồn một.

Ngoài cửa quả nhiên có tiếng bước chân.

Nhưng không bình thường.

Tiếng bước chân đó giống như đang kéo lê trên đất vậy, ma sát từng chút từng chút, vòng qua vòng lại trước cửa ra vào, thì thoảng còn che luôn cả khe hở nhỏ xíu kia.

Tường Ly thì thầm hỏi Lục Đông Thâm: “Có phải chủ nhân của căn nhà này quay về rồi không?”.

“Có thể lắm.” Anh kéo đầu cô vào lòng, nói nhỏ: “Nhưng đứng mãi ngoài kia không vào thật đáng ngờ”.

Tường Ly trầm mặc, lẽ nào đối phương cũng đã phát hiện ra trong nhà có người? Nếu như vậy thì hai bên giải thích qua lại là xong. Nhưng mà... cô bất ngờ nhớ lại mảnh xương ban nãy Lục Đông Thâm sờ lên. Cô quay đầu lại nhìn, bên cạnh miệng con hổ đích thực có một mảnh xương trắng ghê rợn. Thật sự là xương người sao?

Sống lưng chợt lạnh toát, ngay sau đó, cô rút con dao Phần Lan ra...

~Hết chương 56~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Mầm tương tư của người còn thiếu chút thú vị

Nếu may mắn được sống, sẽ mãi đợi người về. Nếu bất hạnh phải chết, mang theo nỗi tương tư.

Động tác của Tường Ly là vô thức, Lục Đông Thâm nhìn rất rõ ràng.

Nếu đổi lại là cô gái khác, có thể chuyện đầu tiên nghĩ đến là sợ hãi chứ không phải là rút dao. Mà chưa kể phụ nữ, dù là đại đa số đàn ông thì phản ứng đầu tiên cũng là phòng bị chứ không phải là tấn công.

Con người luôn có dã tâm, cũng chính vì dã tâm ấy, loài người mới là loài sinh vật đứng đầu trong chuỗi thức ăn, dã tâm này chính là sức tấn công nguy hiểm nhất. Nhưng bản tính bẩm sinh ấy cũng sẽ theo sự tiến hóa của văn minh nhân loại và sự trưởng thành của trải nghiệm cuộc đời mà đổi khác. Con người sự thu bớt lại dã tâm nguyên thủy ban đầu của mình, dùng sự văn minh và cao quý để che giấu đi bản chất.

Ở nơi thương trường không khác gì chiến trường kia, dã tâm là sự tồn tại không thể thiếu sót, nhưng người ta cũng hay che giấu bản tính nguy hiểm này đằng sau những nụ cười mỉm hay những câu chuyện nhẹ nhàng.

Dã tâm của Tường Ly là rất trực tiếp, là loại dã tâm không chịu sự ảnh hưởng của cuộc sống hằng ngày. Nhưng cô lại không phải hạng què mùa vô học. Cô có học thức. Tuy hiện giờ anh không thể thăm dò được quá khứ của cô nhưng kiến thức của một người là thứ không thể che giấu. Cô không những giỏi, hơn nữa trình độ học thức còn phải rất cao, thế nên dã tâm đã trở thành sự can đảm.

Có sự tàn nhẫn của can đảm, trong xã hội văn minh sẽ trở nên ảm đạm một cách gián tiếp. Còn sự tàn nhẫn của Tường Ly lại bộc phát rất trực tiếp, giống như lúc liều mạng tìm một cơ hội sống còn giữa bầy sói, lại ví dụ như giây phút chém thẳng vào con quái thú, hay như lúc này, rút thẳng dao ra vào lúc có thể sẽ đối mặt với nguy hiểm... Nếu không phải người đã từng trải qua tình huống sinh tử ngàn cân treo sợi tóc, cô sẽ không nhẫn tâm đến mức thẳng thắn và bất chấp như thế.

Càng như vậy, Lục Đông Thâm lại càng tò mò và hứng thú với quá khứ của cô.

Anh không ngăn cô lại.

Ở những nơi như thế này, nguy hiểm bốn bề, mà một người bỗng dưng xuất hiện có lẽ còn hiểm ác hơn dã thú.

Người bên cửa cứ lần lữa không vào.

Bên phiên cửa có tiếng động, âm thanh mảnh và thanh, giống như người ấy đang dùng móng tay cạo lên tấm cửa. Nhưng tiếng động ấy chỉ duy trì chưa đầy vài giây đã ngừng lại.

Một sự yên lặng vô cớ.

Tường Ly nhìn cánh cửa chầm chầm, bỗng nhiên cảm thấy sự im ắng này thật đáng sợ, giống như người kia cứ đứng đực bên cửa không chịu nhúc nhích vậy và đang theo dõi họ từ bên ngoài.

Với tính khí của cô, cô sẽ không nhẫn nại được quá lâu. Khi hai bên đều cầm cự, cô có thói quen làm người chủ động tấn công.

Nhưng cô đang định giơ chân song phi lên cánh cửa thì chợt nghe thấy trong không khí vọng vào một tiếng thờ dài. Tiếng thờ dài ấy miên man như mang theo một nỗi hận sâu kín, hóa ra là giọng của một cô gái.

Tường Ly nghe xong, động tác nắm con dao lại càng hăm hè hơn.

Lục Đông Thâm nhìn thấy cử chỉ của cô, cười khê: “Nếu ngoài kia là con gái thì chẳng có gì phải sợ cả”.

Tường Ly nghe xong ngược mắt nhìn anh, cười với thái độ lập lờ: “Mới đó mà anh Lục đây đã động lòng trắc ẩn rồi à? Anh xem, người ta chỉ mới thờ dài một tiếng anh đã buông bỏ mọi phòng bị rồi, lại còn nói con gái không đáng sợ nữa”.

Lục Đông Thâm dở khóc dở cười vì suy nghĩ treó ngoe của cô.

“Trước đó đến quái thú còn có thể bắt gặp thì còn chuyện gì không thể xảy ra được? Anh tưởng ngoài kia là một cô gái thật hả, chưa biết chừng chính là yêu quái biến thành trong truyền thuyết đấy. Xem *Liêu trai* bao giờ chưa hả?” Tường Ly nói giận dữ như mang theo thuốc nổ: “Anh đồng cảm với cô ta, cẩn thận lát nữa cô ta sẽ hút hết tinh khí của anh rồi róc xương của anh nuốt chửng vô bụng đó, biết không, bộ xương trên tường chưa biết chừng chính là quả ác của tội háo sắc đó!”.

Lục Đông Thâm nhìn khuôn mặt giận dữ đến đỏ bừng của cô có phần hứng thú, rồi khê hỏi: “Tiêu chuẩn hại đàn ông của phụ nữ là trước tiên phải hút hết tinh khí hả?”.

Tường Ly bị anh hỏi bất ngờ, ngây người ra giây lát, sau đó hiểu rồi vành tai chợt nóng bừng lên. Cô đang định phản bác thì nghe thấy một âm thanh trầm trầm:

“Bước vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ, tương tư mãi, tương tư hoài, tương tư khôn xiết vẫn hoài tương tư...”

Tường Ly im bật.

Giọng nói đó như quán bện vào trong không khí, vừa biến hóa kỳ ảo, vừa phiêu diêu xa xôi, lại xen lẫn những tiếng thờ dài thườn thượt, giống như một nỗi sâu nói mãi chẳng có điểm dừng.

Đó là bài thơ “Thu phong từ” của nhà thơ Lý Bạch.

Thơ ca của Lý Bạch phần nhiều là phóng khoáng, rộng mở, theo phong cách khai thừa chuyển hợp. Duy chỉ bài “Thu phong từ” này là chỉ có vài câu mà như rút cạn tâm tư tận đáy lòng. Có người nói Lý Bạch nhớ nhung bạn hiền, lại có người nói ông đang tương tư theo đuổi mỹ nhân.

Bây giờ nghe được, bỗng thấy ngoài tương tư còn có nhiều sự ai oán.

Thanh âm lúc xa lúc gần, giống như đang bay bất định ngoài cửa, nhưng lại giống như đã đậu bên bậc cửa sổ. Nỗi bi thương ấy khiến Tường Ly đồng cảm. Bên cửa hình như không còn ai nữa. Cô cẩn thận đi chuyển tới trước cửa sổ, ngoài kia chỉ có một khoảng Quỳ bát từ đó rực đang đung đưa.

Giống như có sương mù.

Trong sương khói, lại có bóng ai lúc ẩn lúc hiện.

Tường Ly nhìn kỹ lại, bóng người mờ ảo đó bỗng hóa thành một người cụ thể trước mắt. Khuôn mặt ấy tuần tú vô cùng, người đó giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô và nói: “Sinh ra nào biết tương tư, đâu hay mới biết đã chịu giày vò...”.

Khuôn mặt của anh gần ngay trước mắt, như đang cười nhưng trong đôi mắt lại đọng đầy xót xa. Cô ngẩng đầu lên nhìn, đôi môi đỏ mấp máy, giọng nói lại như mắc nghẹn trong cổ họng không sao bật ra được.

Trong hô hấp ngập đầy hơi thở của anh, thân thiết đến mức cô muốn khóc. Anh nhẹ nhàng nói: “Hãy ở lại đây với anh, đừng đi...”.

Cô không muốn đi.

Có trời biết những tháng ngày có anh ở bên, cô mới sống ra hồn người. Bao năm qua, cô sống không thể sống, chết không dám chết, chẳng khác gì một hồn ma. Cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh rõ ràng.

“Tường Ly!”

Bất thành linh, bên tai vang lên tiếng quát của Lục Đông Thâm.

Giống như một cú đánh làm Tường Ly bừng tỉnh.

Sương mù trước mắt càng dày đặc hơn, tôn lên khuôn mặt người đàn ông ấy càng thêm rõ ràng. Tường Ly nhìn chăm chăm khuôn mặt đó, rồi cười khẩy, giờ con dao Phần Lan lên bất ngờ rạch vào lòng bàn tay. Trong lòng bàn tay trái có thêm một vết thương, máu từ đó chảy ra.

“Nếu may mắn được sống, sẽ mãi đợi người về. Nếu bất hạnh phải chết, mang theo nỗi tương tư. Chỉ tiếc rằng, mầm tương tư của người thiếu chút thú vị. Muốn bắt ta chết ư, đạo hạnh của người còn hơi thấp một chút! Hôm nay tiểu gia để lại cho người một dấu tay bằng máu, khi nào tiểu gia có thời gian sẽ lại tới xử lý đồ yêu nghiệt nhà người!”

Dứt lời, cô giơ lòng bàn tay đang chảy máu lên, ấn mạnh vào tường, năm ngón tay rõ ràng đứt khoát. Sau cái ấn ấy, vết thương càng nhói đau, vô cùng nhức nhối, nhưng lại khiến cô có thêm tinh thần, lấy lại đầy đủ sự tỉnh táo. Cô nói với Lục Đông Thâm: “Chúng ta hãy đi men theo mùi hương úm bát, sống chết có số, phú quý tại trời”.

Cây úm bát, ngoại hình giống hệt như loài cây song tử điệp, nhưng lùn hơn song tử điệp một chút, cành lá um tùm, gân lá có màu tím đen. Chúng không nhiều, đang mọc song song thành hàng với tử nhung và đàm bát ở sau nhà.

“Trước kia, cây úm bát chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Có người nói loại cây này sinh trưởng tại nước Úm Bát, sau khi phơi khô sẽ có màu đen xám mang theo chút ánh đỏ, là một sản phẩm chất lượng. Khi đốt lên không quá thơm nồng nhưng khá dễ ngửi. Loại cây này sở dĩ được truyền kỳ hóa là bởi ở thời cổ đại, ai ai cũng coi úm bát là loại hương liệu dùng để xua đuổi ma quỷ, trừ tà. Trong lịch sử hương liệu có một đoạn ghi chép thế này: Ở Yên Đô có một căn nhà để không, trong nhà có ma quỷ trú ngụ, không ai dám vào ở. Có người ngẫu nhiên đi vào đó, đốt hương úm bát lên, ngay đêm hôm đó thì nghe thấy một giọng nói: Kẻ nào đang đốt loại hương này? Hại chúng ta bị đau đầu, chỗ này không thể ở được nữa! Từ đó về sau, căn nhà này không còn ma quỷ nữa.”

Tường Ly giật một nhánh úm bát lên, lần mò từng bước một. Lục Đông Thâm đi bên cạnh kéo giật cô lại hỏi: “Ban nãy ở trong căn nhà kia, cô đã nhìn thấy gì?”.

Tường Ly dừng bước, quay mặt đi, dừng lại ở hướng của căn nhà đã cách một quãng xa: “Anh nhìn đi”.

Ngay trước cửa sổ của căn nhà, giữa khoảng đỏ rực ấy, có một nữ tử áo trắng đứng đó. Mái tóc dài của cô ta che kín mặt, đang từ từ vẫy tay về phía họ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Anh ta là gì của cô?

Một người đàn ông có thể khiến cô phải cắt cổ tay tự sát, tôi rất tò mò

Chẳng khác gì gặp ma cả.

Hoặc có thể nói, những người có thể sống giữa một khu rừng đầy rẫy hiểm nguy này tám chín phần không phải là người. Nếu là người bình thường gặp cảnh này thì chắc chắn sẽ khẳng định là mình gặp ma, không phải nghĩ ngợi gì nữa. Nhưng trong suy nghĩ của Tường Ly, mọi hoang tưởng đều do tâm lý mà ra, sau khi đã trải qua quá nhiều sóng gió của cuộc đời, gặp phải những tình huống như thế này, cô cũng không cảm thấy có chuyện gì đáng bàn nữa.

Lục Đông Thâm nhìn theo hướng tay cô chỉ, hỏi: “Nhìn gì cơ?”.

Tường Ly khoanh hai tay trước ngực: “Một cô gái, đứng ở trong bụi cây đậu tương tư kia”.

Lục Đông Thâm nghe xong nhướn mày: “Ý của cô là, bên trong khoảng thực vật đó có người?”.

“Phải.” Tường Ly nói xong bèn cười hờ hờ: “Mà chắc là cũng chỉ có tôi mới có thể nhìn thấy. À đúng rồi, ban nãy người đó còn đọc thơ nữa, một bài thơ câu chữ mang nội dung tương tư, ai oán”.

Lục Đông Thâm trầm tư suy nghĩ. Ban nãy anh chỉ nghe thấy một tiếng thở dài, nhưng cũng chính vì tiếng thở dài ấy mà anh bị cô chế giễu vô cùng. “Trong này có huyền cơ gì sao?”

“Nước Nam sinh đậu đỏ, xuân về nở cành xinh, chàng ơi hái nhiều nhé, nhớ nhau tha thiết tình. Đậu đỏ mà Vương Duy nói trong bài thơ ‘Tương tư’ của mình chính là loài cây tương tư rụng lá thân cao kết ra hạt đỏ mà chúng ta thường thấy bây giờ. Hạt hoàn toàn là màu đỏ, gọi là đậu tương tư, hay còn gọi là đậu mai đỏ. Còn loại cây mà căn nhà kia trông là dây leo tương tư từ (cam thảo dây), hạt kết ra tuy cũng có màu đỏ nhưng trầm và tối hơn màu của đậu mai đỏ. Quan trọng hơn là, nó là loài kịch độc, còn độc hơn cả thạch tín. Lại được trộn cùng với Quỷ bát tử, đủ hiểu độc tính sẽ thế nào. Quỷ bát tử khi gặp khí âm sẽ phát tán khí độc, thế nên cách đó vài dặm chúng ta đã bị độc của Quỷ bát tử ảnh hưởng, cũng may có từ nhung và đàm bát cứu chúng ta một mạng. Ban nãy sương mù lại dày đặc, chỉ có điều từ nhung và đàm bát không được đốt lên nên mùi hương của Quỷ bát tử không gặp trở ngại gì.” Tường Ly khịt khịt mũi nhìn Lục Đông Thâm: “Mùi của Quỷ bát tử cực nhạt, nhưng khứu giác của tôi tinh hơn người thường, thế nên vẫn chịu tổn hại. Có lẽ bên ngoài căn nhà thật sự có một người con gái, nhưng chưa chắc đã giống như tướng mạo mà chúng ta vừa nhìn thấy. Nếu ban nãy anh không gọi tên của tôi, tôi nghĩ có thể tôi sẽ bị Quỷ bát tử dẫn dắt đi vào trong đám cây tương tư từ đó rồi gặm nhắm cái độc của nó mà chết”.

Nói tới đây, Tường Ly không đợi Lục Đông Thâm lên tiếng đã lập tức nói ngay: “Đừng có nói mấy câu như kiểu: Tôi lại cứu cô một mạng nữa. Bây giờ tôi dẫn được anh ra ngoài coi như đã trả nợ ơn cứu mạng ban nãy rồi.” Người đàn ông này trước giờ luôn tính toán chi ly, cô luôn phải dè chừng từng bước, chặn miệng anh lại rồi tính tiếp.

Lục Đông Thâm nghe xong không nhịn được cười: “Học được sự thông minh rồi đấy”.

Tường Ly phì cười: “Đấu trí với Thái tử gia danh nổi như cồn của Lục Môn luôn phải suy nghĩ chu toàn mới tránh được họa chết không toàn thây.” Rồi cô lại chỉ vào đám cây úm bát: “Ban nãy tôi nói rằng loài cây úm bát đó được dùng để xua đuổi tà ma, bây giờ cũng được sử dụng để điều hòa mùi hương. Nhưng nó vẫn còn một tác dụng nữa mà người ta không biết. Ở vùng rừng núi, úm bát chính là một ‘biên báo đường’. Vào lúc con đường của anh đang thông suốt, không gặp trở ngại gì, nhìn thấy úm bát tức là nhìn thấy khả năng chết, chứng tỏ nếu đi men theo hướng có úm bát thì sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng khi anh đang lạc đường, nhìn thấy loài thực vật này lại là nhìn thấy hy vọng, chứng tỏ trước mặt bình an vô sự. Bây giờ chúng ta đi xuyên qua um bát là sẽ tránh được sự bám riết của Quỷ bát tử, nhưng có tìm được ký hiệu tôi đã đánh dấu hay không còn phải dựa vào may mắn. Đi thôi nhân lúc sương mù còn chưa lên lại, nếu không chẳng biết còn gặp phải chuyện gì”.

Xuyên qua những hàng cây úm bát, hoàn toàn rời xa khỏi phạm vi của căn nhà kia, thời gian đã chỉ về hướng một giờ chiều. Tính như vậy, họ cũng không dừng lại ở căn nhà kia quá lâu, nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó mà bất cần một chút là sẽ chết oan uổng.

Ánh nắng mặt trời vẫn chưa thể chiếu rọi khắp khu rừng.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên những chạc cây vẫn cứ trắng nhợt như thế, bí bách tới phát điên.

Sau khi đã chắc chắn xung quanh không còn mùi Quỷ bát tử, Lục Đông Thâm mới kéo bàn tay của Tường Ly lại, kiểm tra: “Vết thương thế nào rồi?”.

Ban nãy vì vội lên đường, cô chỉ xử lý qua qua. Lúc ở trong căn nhà, cảnh tượng cô dùng dao cứa tay mình quả thực đã khiến Lục Đông Thâm thảng thốt. Bây giờ nghĩ lại, lúc đó cô làm thế chẳng qua là muốn bản thân mình tỉnh táo lại một chút. Nhưng qua tai họa nhuộm cả máu này cũng đủ để thấy sự tàn nhẫn dứt khoát của cô, đây đâu phải là sự gan dạ và quyền rũ mà một cô gái bình thường có thể có được?

Dọc đường, cô im lặng hơn rất nhiều, không đùa giỡn, cũng không tò mò chuyện của anh, còn về những việc và những người cô nhìn thấy trong căn nhà đó, cô tuyệt nhiên không nói.

Cô không nói nhưng anh ít nhiều cũng có thể đoán ra được.

Tường Ly cứ mãi đắm chìm trong thế giới của riêng mình cho tới khi bị Lục Đông Thâm giữ lại, cô mới ngẩng người gây lát, thấy anh nhìn chăm chăm lòng bàn tay mình, cô chợt hiểu ra: “À, không sao đâu, khả năng cầm máu của tôi rất giỏi. Lát nữa lại tìm cỏ gỗ nổi hoặc một vài loại cỏ tiêu viêm để đắp tạm lên được”.

Dứt lời, cô định rút tay về nhưng Lục Đông Thâm giữ chặt cổ tay cô khiến cô không thể nhúc nhích được. Anh lẳng lẳng lấy bình nước trong ba lô ra, mở nắp, rửa vết thương cho cô.

Dọc đường, họ toàn uống nước suối. Trước đó anh cũng dùng loại nước suối này để rửa vết thương trên bả vai cho cô. Đúng như người ta nói, nước trong lành là loại thuốc lành nhất, bây giờ vết thương trên bả vai cô đã không còn đau nhức, ngứa ngứa nữa.

Bây giờ Lục Đông Thâm xử lý vết thương cho cô đã vô cùng thuần thục, giống như một chuyện không thể tự nhiên hơn. Chỉ có điều trông sắc mặt anh không được dễ nhìn cho lắm, giống như đang... tức giận?

Tường Ly nghĩ nát óc cũng không hiểu mình đã đắc tội anh chỗ nào.

Vết thương không sâu, sau khi cầm máu xong chạm vào sẽ nhói đau và ngứa ngáy, nhưng được rửa bằng nước suối thì dễ chịu hơn nhiều. Động tác của Lục Đông Thâm rất gọn gàng. Sau khi rửa sạch vết thương, anh lại giặt một mảnh vải trắng ra để băng kín, phòng trường hợp nhiễm trùng. Cuối cùng, tầm mắt anh rơi xuống hình xăm trên cổ tay cô.

Đó là hình một con mắt, vừa hẹp dài vừa thần bí.

Bàn tay đang giữ cổ tay cô của anh chuyển hướng, ngón tay cái của anh nhẹ nhàng vuốt lên con mắt đó. Phần hơi gồ lên dưới ngón tay khiến động tác của anh chợt khựng lại. Khi quan sát kỹ, ánh mắt anh dường như hơi tối đi.

Tường Ly hoảng hốt, vội vàng giãy ra. Lần này, anh buông tay cô ra như ý nguyện, nhưng ánh mắt nhìn cô đã có chút thăm dò.

“À... tôi khát rồi.” Giống như bí mật chôn sâu trong lòng bị bóc ra quá nửa vậy. Việc này khiến Tường Ly nhất thời bối rối, muốn nổi nóng lại không có chỗ để trút. Cuối cùng, cô đành đổi chủ đề.

Lục Đông Thâm không nói gì, anh đưa chiếc cốc trong tay mình cho cô. Cô đón lấy, sau khi vội vã uống quá nửa cốc mới bất ngờ phát hiện ra đây là cốc của anh, lại chợt cảm thấy xấu hổ, bèn trả lại cốc cho anh.

“Nếu thuận lợi, chúng ta sẽ ra khỏi đây nhanh thôi.” Cô dựa vào gốc cây nghỉ ngơi, cố tìm chủ đề gì đó để nói.

Lục Đông Thâm lại chỉ “ừm” một tiếng, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, uống nốt chỗ nước còn lại trong cốc.

Tường Ly chăm chú nhìn yết hầu gợi cảm của anh, vành tai nóng rực lên. Anh có vẻ như vô tình, nhưng cô vừa uống bằng cốc của anh và giờ anh lại đặt môi vào đúng vị trí ấy...

Cảm giác này chẳng trách khiến người ta hoang mang.

Đang mãi nghĩ thì cô bỗng nghe thấy Lục Đông Thâm trầm giọng lên tiếng: “Anh ta là ai?”

Tường Ly sững người, nhìn thẳng vào mắt anh.

Ánh mắt anh rực sáng như một ngọn đuốc: “Ta Thôi, anh ta là gì của cô?”

Ánh nhìn của Tường Ly bỗng run rẩy.

Bao năm qua, cái tên này giống như một điều cấm kỵ cô vẫn luôn chôn sâu tận đáy tim mình. Cô không cho phép bất kỳ ai thăm dò, ngay cả chính bản thân cô cũng không dễ dàng mở ra. Vậy mà bây giờ đã bị Lục Đông Thâm lấy ra. Anh nhẹ nhàng như một làn gió, cô lấy bầy như đứng trước kẻ địch mạnh.

“Anh nói gì tôi không hiểu...” Tường Ly cười gượng gạo.

Nhưng Lục Đông Thâm lại nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Một người đàn ông có thể khiến cô phải cắt cổ tay tự sát, tôi rất tò mò”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Cũng còn hơn đôi lòng tác thành cho người

Cho dù là bất chấp thủ đoạn, cũng còn hơn đôi lòng mình, tác thành cho người...

Câu hỏi ấy giống nhau một lưỡi dao cứa qua tim, cứa đau đớn, khiến Tường Ly không có chút nào phòng bị. Cô vô thức dùng tay phải che đi vết hình xăm trên cổ tay trái. Nhưng ngay sau đó cô lại ý thức được rằng động tác này không ổn, như vậy sẽ chỉ càng lộ rõ chuyện quá khứ ra mà thôi.

Khi buông tay ra lần nữa thật ra đã muộn, từ ánh mắt như hiểu hết mọi điều của Lục Đông Thâm, không khó để nhận ra quá khứ kinh khủng của cô đã lộ nhô xuất hiện như những mỏm đá sau khi thủy triều rút, mọi góc cạnh chân thực nhất đều đã hiển hiện trước mắt. Nhưng dù sao cô cũng là Tường Ly, cô hơi ngẩng đầu lên, hất cằm, có phần kiêu ngạo: “Tôi tưởng kiểu người như anh Lục có lẽ không có thời gian để tò mò chuyện của người khác đâu, người khác sống thế nào đâu liên quan gì tới anh, phải không?”

Câu nói này tràn đầy ý thù địch, nhưng Lục Đông Thâm không tức giận, ngược lại hỏi cô với vẻ thân thiện: “Ồ trong lòng cô, tôi là loại người gì?”.

“Làm việc gì cũng chỉ xem trọng kết quả, không màng tới quá trình, thời gian là số một và vì lợi ích có thể không từ thủ đoạn.” Tường Ly nhận xét không hề khách khí.

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Tôi còn tưởng sau vài ngày ở bên nhau, chí ít cô sẽ thay đổi cái nhìn về tôi chứ”.

“Tôi nhìn một người chỉ nhìn bản chất, dù bề ngoài trông có ôn hòa dịu dàng thì bản tính vẫn khó mà thay đổi được.” Có lẽ vì bị người ta dòm ngó bí mật của mình, Tường Ly càng thêm thẳng thắn.

Nghỉ ngơi cũng đã tạm đủ, nói xong câu ấy cô bèn đứng dậy, xoa xoa ngón tay, lòng bàn tay ban nãy được anh quán chặt có phần ngứa ngáy.

Thật ra trong lòng cô cũng có chút nghịch ngợm. Người này kỳ thực không xấu như những gì cô nhận xét, dọc đường anh cũng coi như đã vượt bằng mọi chông gai, có mấy lần đã cứu cô thoát chết trong gang tấc. Nếu anh không vạch trần quá khứ của cô ra...

Nhưng nghĩ lại cô càng thêm phần nộ, Lục Đông Thâm có tư cách gì để hỏi thẳng như vậy chứ? Ngay cả Đàm Diệu Minh cũng biết rằng nỗi đau quá khứ của cô là việc cần phải né tránh, Lục Đông Thâm, anh có tư cách gì?

Lục Đông Thâm cố tình lờ đi biểu cảm phần nộ bất bình của cô, cười nói: “Xem ra cô vẫn chưa đủ hiểu về tôi đâu, chúng ta còn ngày rộng tháng dài”.

Một câu nói khiến da đầu Tường Ly căng ra, cô quay phắt lại nhìn anh chăm chăm.

Khóe miệng anh rướn lên, vẫn không nóng không lạnh: “Nhưng, cô nói đúng một điểm đấy”.

“Chuyện gì?”

“Con người tôi đích thực không có hứng thú gì với chuyện của người khác.” Nụ cười nhẹ nhàng đọng đầy trong ánh mắt Lục Đông Thâm, giống như đọng cả dòng suối nguồn trong vắt suốt dọc đường tới đây. Nói đây anh ngừng lại, đổi giọng: “Nhưng đối với quá khứ của cô Tường đây, tôi lại vô cùng hứng thú”.

Bên cạnh Tường Ly rất hiếm xuất hiện kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm, làm việc và ăn nói đều kín kẽ, không sai một từ, khả năng sinh tồn và khả năng tấn công đều cực mạnh. Vì thường ngày cô tính tình cứng rắn, cộng thêm thân phận của cô bày ra đó, thế nên đánh mất đi khắp Thương Lãng, phạm những ai biết đến Tường Ly cô đều phải tôn trọng và kính nể. Cứ cho là Đàm Diệu Minh là dân anh chị ở đây, lại còn là một đối tượng không dễ chọc vào, nhưng anh ấy cũng không xác xược như Lục Đông Thâm.

Cô rảo nhanh bước chân hơn một chút, miệng vẫn đáp lại: “Không phiền anh Lục nhớ nhưng, Tường Ly tôi chẳng có quá khứ nào đáng tiền cả”.

“Có đáng tiền hay không, phải xem đó là ai.”

“Lục Đông Thâm...” Tường Ly quen miệng lại định chửi bậy, nhưng cuối cùng cô vẫn ép mình nuốt xuống. Cô nhìn Lục Đông Thâm chăm chăm, vô tình nhớ lại lời nói của anh khi ở bên cạnh cô hôm đó: Còn chửi bậy nữa, anh sẽ không tha cho cô.

Cô không biết anh nói không tha là như thế nào, chí ít thì những lời như vậy đối với cô chẳng được tính là uy hiếp. Bao năm qua, Tường Ly đâu có bị ít người uy hiếp, dù là lộ liễu hay ngầm ngấm, dù bằng ngôn ngữ hay hành động. Có kẻ chỉ nói miệng, nhưng cũng có những kẻ đã trực tiếp dùng dao. Có nguy hiểm hơn nữa Tường Ly cũng chưa biết sợ hãi là gì. Thế nên câu nói đó của Lục Đông Thâm chẳng bổ bèn gì.

Vậy mà không hiểu tại sao, nó lại giống như mọc thêm chân len lỏi vào đầu óc cô không chịu đi ra nữa, thậm chí còn như uơm mầm bén rễ trong đó, khiến cô buộc phải thường xuyên nhớ tới. Biết rõ anh sẽ chẳng thể vì một câu nói mà làm gì được cô, nhưng cô không sao mắng khời miệng được nữa. Cô đang e sợ sự uy nghiêm đằng sau vẻ ôn hòa của anh sao? Hình như vẫn không phải.

Thế là khi lên tiếng lần nữa, ngữ khí của cô đã thay đổi: “Anh Lục, so với việc tò mò chuyện riêng của tôi, chi bằng anh hãy dốc sức vào việc tìm đường đi, hình như chúng ta lại đi vòng vòng rồi đấy”.

Lục Đông Thâm cũng không định trêu chọc cô thêm nữa. Anh cũng hiểu Tường Ly là một cô gái tính cách hoang dã, nếu thật sự chọc cô điên lên, chưa biết chừng cô rút cả dao ra với anh nữa. Tuy rằng anh chẳng sợ gì con dao của cô, có điều một người đẹp như cô, vẫn nên để cô ôn hòa nhã nhặn nói chuyện là hơn.

Họ lại tập trung trở về chuyện đường rừng.

Đúng như cô nói, sau khi đi một đoạn quả nhiên phát hiện họ vẫn đang lòng vòng, giống như tình trạng từng trải qua trước đó vậy. Có điều trước đó phóng tầm mắt nhìn qua là từng hàng linh sam, còn bây giờ trước mặt là các loại thực vật sinh trưởng, nhưng không hề có giá trị tham khảo nào.

Chi toàn là linh sam thì đã dễ nói, chí ít biết rõ linh sam không độc không hại, còn lúc này phía trước có thể là sống, có thể là chết. Sống là một khi phân biệt ra được vị trí sẽ có thể mở một con đường thoát mới, mà những loài thực vật này cũng coi như là vật tham chiếu có ích. Nhưng chết chính là chưa biết chừng trong này có những loài cây kịch độc, ẩn chứa nguy cơ lấy mạng sống của họ.

Ngày hôm nay nắng rất yếu, đáng lẽ đây phải là thời gian mặt trời gay gắt nhất nhưng ánh sáng trên đầu vẫn cứ nhợt nhạt, chẳng khác nào bị che chụp một lớp sương mù không thể tan đi. Không tìm được phương hướng, chướng khí lại lan tỏa bốn xung quanh như linh hồn vậy.

“Xem ra úm bát chỉ có thể dẫn chúng rời khỏi căn nhà kia, con đường còn lại phải xem may mắn của chúng ta rồi.” Tường Ly khẽ thở dài. Đúng như cô từng nói trước đó, xuyên qua đám úm bát, “sống chết có số, phú quý tại trời”.

Nhưng Lục Đông Thâm xưa nay không phải là một người thích đầu may mắn. Anh xung phong đi trước: “Đi tiếp”.

Đi thám hiểm luôn cần có một người làm lãnh đạo tinh thần, hoặc là quyết định phương hướng, hoặc là quyết định sống chết.

Trong cuộc đời thám hiểm trước kia, Tường Ly từng trải qua sự sống chết. Lúc đó, dù ý chí có kiên cường đến đâu thì cũng sẽ chao đảo trước sự đe dọa của nhân tính. Thế nên, có rất nhiều lúc Tường Ly thích đi một mình, vì cô không thích bị người khác an bài số phận, cũng vì cô không tin vào một người lãnh đạo có ý chí kiên định. Thế nên cô tình nguyện tự làm lãnh đạo tinh thần cho mình, cho dù thật sự đối mặt với cái chết, cũng là cô cam tâm tình nguyện lựa chọn.

Nhưng Lục Đông Thâm ở trước mặt lại khiến cô dần dần nghi ngờ phán đoán trước kia của mình. Trên người anh có một thứ kiên định gọi là nghị lực. Loại nghị lực này mạnh mẽ tới mức vượt trên cả người thường. Dù có gặp khó khăn hay hoàn cảnh tuyệt vọng, cô cũng không thấy anh có chút dấu hiệu nào của sự thỏa hiệp. Nó cũng giúp cô yên lòng hơn, giống như, anh chính là thủ lĩnh tinh thần của hai người họ vậy.

“Anh đã bao giờ từ bỏ chuyện gì chưa?” Cô đi bên cạnh anh và hỏi.

Thật ra trong lòng cô quá sáng tỏ. Nếu không tìm ra đường được thì khả năng họ thoát được khỏi ngọn núi này càng lúc càng nhỏ nhoi. Thậm chí cô còn không dám chắc, đây có thật sự là con đường dẫn ra ngoài núi Kỳ Thần không, một khi đâm sâu vào bụng núi thì thứ chờ đợi họ chỉ có cái chết.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô.

Tường Ly hỏi xong câu này lại tự cảm thấy buồn cười, cô nói: “Với thân phận và địa vị hiện tại của anh, e là sẽ chỉ có cơ hội khiến người khác bỏ cuộc thôi”.

Lục Đông Thâm không đáp lại, anh tiếp tục đi về phía trước. Xuyên qua đám chướng khí nặng nề, gạt bỏ những nhánh cây trước mắt, rất lâu sau anh mới nói: “Tôi đã từng thỏa hiệp”.

Tường Ly dừng người, sau đó quay đầu nhìn anh.

Lục Đông Thâm dừng bước, nhìn đám chướng khí trắng xóa vẩn vút vào những cành cây trước mắt, trầm giọng đáp: “Nhưng kết quả của sự thỏa hiệp lại không được như ý, thậm chí là hại người hại cả mình, thế nên kể từ ngày đó, tôi đã hiểu ra một đạo lý: So với việc tạm thời nhân nhượng, chi bằng hãy dốc sức để tranh giành”.

Nói tới đây, anh mới quay đầu nhìn cô, dẫn mạnh từng từ từng chữ để bổ sung toàn bộ ý tứ của mình: “Cho dù là bất chấp thủ đoạn, cũng còn hơn đối lòng mình, tác thành cho người”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Thoát khỏi khốn cùng

Cô có gánh hết được mọi hậu quả sau khi giết tôi không?

Trái tim Tường Ly chợt run lên.

Khi nói câu ấy, tuy gương mặt vẫn ôn hòa nhã nhặn, nhưng những tia sáng âm thầm lạnh trong đôi mắt lại khiến người ta không rét mà run. Đây không phải là ánh mắt mà một người bình thường có thể có được, đó chắc chắn phải là cái nhìn của một người đã trải đủ lòng người bạc bẽo và những tháng năm cuộc đời khi chìm khi nổi, vừa tự tin vừa toát lên tia tàn nhẫn.

“Thế nên...” Cô nhất thời cảm thấy mình khó thở, bất giác nhớ tới cuộc cạnh tranh lợi ích giữa anh và Đàm Diệu Minh: “Anh chắc chắn chưa đạt được mục đích là chưa từ bỏ phải không?”.

Lục Đông Thâm cười, nhưng ánh mắt không hề ấm áp: “Không sai, chỉ cần là thứ tôi muốn, tôi phải có được”.

Tường Ly cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, giống như có cục bông chen ngay lỗ mũi, cho dù dốc hết sức để thở hắt ra cũng vẫn cảm thấy không thông suốt. Hoặc có lẽ nên trách đám chướng khí ở ngay trước mặt đã ngăn cản hơi thở của cô. Vì cô không muốn thừa nhận rằng câu nói của Lục Đông Thâm đã mang tới cho cô cảm giác chần chừ và uy hiếp lớn đến nhường nào.

Cô tin chắc anh không phải kẻ khoắc lác, anh có khả năng để nói được làm được. Nhưng rất kỳ lạ, thật ra ngay từ lần đầu tiên gặp Lục Đông Thâm, cô đã biết anh có một dã tâm và sự nguy hiểm lớn đến thế nào. Người ta có câu: Nhìn người nhìn vào mắt, đôi mắt của một con người có thể tiết lộ tất cả

mọi bí mật. Nhưng Tường Ly cảm thấy, thứ có thể hoàn toàn bán đứng một người chỉ có mùi hương trên cơ thể, cũng chính là mùi hương sẵn có của con người.

Đối với một người bình thường mà nói, đôi mắt đích thực có thể bán đứng tất cả, nhưng đối với một người đã lăn lộn chinh chiến thương trường nhiều năm như Lục Đông Thâm, một người có thể đứng trên đỉnh của thung thuộc nhuộm nhân tính như anh, việc muốn che giấu tâm tư, lắng đọng cảm xúc của bản thân không quá khó. Gặp khó khăn anh cũng không rối rắm, cho dù chỉ góp vui lấy lệ thì việc lừa được người đối diện cũng dễ như trở bàn tay. Thế nên, nếu muốn thăm dò con người Lục Đông Thâm, chỉ nhìn vào đôi mắt thôi là chưa đủ.

Con người ăn uống để sinh tồn, thế nên thứ ảnh hưởng trực tiếp đến mùi hương cũng có liên quan đến thức ăn. Người nào quanh năm ăn thịt cá, lâu dần mùi dầu mỡ trên cơ thể sẽ rất nặng nề. Người nào chủ yếu ăn thanh đạm, thì cơ thể cũng sẽ có mùi nhẹ nhàng. Nhưng không ai tin rằng, mùi hương trên cơ thể của một người lại liên quan khá nhiều đến trải nghiệm cuộc đời và tâm lý của họ. Vì sao cùng là những người ăn thanh đạm, mà mùi trên cơ thể lại khác nhau? Đó là vì họ trải qua những cuộc đời, gặp gỡ những câu chuyện và những con người khác biệt.

Trải nghiệm của một người quyết định tâm lý của họ, những yếu tố tâm lý sẽ lặng lẽ chuyển hóa dần và ảnh hưởng tới sinh lý, tiếp đó ảnh hưởng tới mùi hương của con người. Trên đời này, mỗi người có một thứ mùi khác nhau, giống như không có phiến lá nào giống hệt phiến lá nào vậy. Nếu nhìn xa hơn thì cũng chẳng có mùi nào giống mùi nào. Nó giống như một tiêu chí để phân biệt các cá thể vậy, cho dù bạn có xịt nước hoa hay bị những mùi khác ngoài kia che lấp, nó vẫn cứ tồn tại, chỉ có điều sẽ thay đổi cùng độ tuổi trưởng thành của bạn chứ không thay đổi vì những thứ mùi khác ngoài thế giới.

Không phải cũng sở hữu một chiếc mũi thính nhạy như Tường Ly, đại đa số mọi người chỉ có thể thông qua mùi hương để phân biệt được đó là ai, nhưng Tường Ly có thể thông qua mùi hương để thăm dò được tâm lý và trải nghiệm của người đó, có thể là nguy hiểm, có thể là dã tâm, có thể là hung hăng, có thể là lương thiện.

Lục Đông Thâm, không phải người lương thiện.

Đây là mùi hương cô ngửi ngay thấy trên người anh từ khi mới gặp mặt.

Nhưng trải qua mấy ngày tiếp xúc, cô đã dần buông bỏ cảnh giác, cũng nhìn thấy được những thứ khác nữa trên người Lục Đông Thâm, hơn nữa còn bị chúng che mất trái tim. Phải đến tận giờ phút này cô mới cảnh giác. Anh có hòa nhã hơn nữa thì cũng vẫn là Lục Đông Thâm, vẫn là người đàn ông được mọi người trên thương trường gọi là “Chiến thần”. Không phải khi ra ngoài thì anh khác trước, cũng không phải anh có một bộ mặt thứ hai, mà đây mới là bộ thật bản chất của anh. Người ta nói thương trường như chiến trường, nếu so sánh sự lừa lọc thâm hiểm, mưa bom bão đạn trên thương trường với núi rừng này thì cũng một chín một mười, thậm chí chỉ có hơn chứ không hề kém. Thế nên, việc anh thể hiện sự lạnh lùng tàn nhẫn tại nơi này há chẳng phải chính là con người thường thấy của anh nơi thương trường chìm nổi?

Hít sâu một hơi, Tường Ly muốn nói điều gì hoặc muốn phản bác điều gì nhưng đều bất lực. Cô muốn giành một phần đất về cho Đàm Diệu Minh, nhưng người đàn ông trước mặt rõ ràng không phải là người sẽ chịu lùi bước.

Cô quay mặt về phía rừng, chướng khí vẫn nặng nề, hình như còn âm u hơn ban nãy một chút. Cuối cùng, cô cười bất lực: “Có lẽ giết anh ngay tại đây cũng là một sự lựa chọn không tồi?”.

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Cô có giết được tôi không?”.

Tường Ly nhìn anh chằm chằm, mím chặt môi lại.

“Hoặc nói một cách khác, cô có gánh hết được mọi hậu quả sau khi giết tôi không?” Lục Đông Thâm nói chậm rãi, nhưng chữ nào cũng rõ ràng.

Tường Ly trầm mặc không đáp.

Phải, giết anh thì dễ. Ở trong núi Kỳ Thần này, cô vớ đại một loại cò độc nào đó hoặc chế ra một loại hương tương khắc nào đó là có thể lẳng lặng giết chết anh. Nhưng giết anh rồi, hậu quả thì sao? Cô có thể giết một người bình thường trong núi rừng âm u, thậm chí lặng lẽ giết họ ngay giữa thành phố đông đúc. Duy chỉ có kiểu người đầy thân phận như Lục Đông Thâm là không thể giết nổi. Cô giết anh rồi, sẽ rất nhiều kẻ rục rịch ngóc đầu dậy, động vào quyền thế sau lưng anh. Nguy hiểm này cô gánh không nổi, Đàm Diệu Minh cũng vậy.

“Con người còn một kiểu chết nữa là chết không toàn mạng. Ở những nơi như thế này đến chính bản thân tôi còn không dám tự tin sẽ bình an trở về. Anh Lục cũng đừng tự tin như thế. Ví dụ như anh có bản lĩnh thoát được khỏi đàn sói một lần nữa không?” Tường Ly nhìn ra phía sau lưng anh.

Lục Đông Thâm nhìn theo hướng ánh mắt của cô, quay đầu lại, xa xa bên thấy bóng những con thú hoang giữa rừng, tuy mơ hồ nhưng vẫn nhận ra chúng là sói.

Con sói đó đứng im không nhúc nhích, nhìn họ chằm chằm qua lớp chướng khí âm u, giống như đang nhìn kỹ một con mồi.

“Ai nói cũng nói nếu sói quay đầu, không phải báo ân thì chỉ có thể là báo thù. Ân tình thì chúng ta không dám nhận rồi, suýt nữa chúng ta đã giết chết sói vương của chúng, thế nên chắc là trả thù đây.” Tường Ly vừa phân tích, tay đã chuẩn bị rút con dao ở hông ra, chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến: “Anh bảo có phải con sói vương kia nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy tức anh ách, bèn cử thủ hạ của nó xuống giám sát động tĩnh không. Tuy rằng anh từng ăn thịt sói nhưng sói vương vì con giận này cuối cùng vẫn quyết định liều chết một phen”.

Trong lúc cô nói, con sói phía đó đã đi về đây rồi, bước chân rất từ tốn, nhưng kiên định. Nó xuyên qua màn sương dày, để lộ một thân hình đồ sộ.

Lục Đông Thâm cũng đã lẳng lặng rút dao ra, nói: “Vậy thì tối nay tôi có thể cho cô nếm thử mùi vị của thịt sói”.

Tường Ly không nói thêm nữa. Chuyện sống chết ngay trước mắt, cô không rảnh để đùa cợt cùng anh. Chỉ những ai từng đấu tay đôi với sói mới thực sự thấu hiểu được cảm giác giằng vò.

Nhưng điều khiến cô cảm thấy lạ lùng là chỉ có độc một con sói hướng về phía họ. Sói không bao giờ hành động đơn độc, rốt cuộc chúng đang mưu tính gì?

Đang mải nghĩ thì có một thứ gì nhỏ xíu đã lao ra khỏi đám sương, xông tới trước mặt họ. Tường Ly nhìn kỹ lại, và sững người, hóa ra chính là con sói con được Lục Đông Thâm thả đi.

Vừa có ý định buông lỏng cảnh giác thì họ thấy con sói trưởng thành kia đi ra, bước về phía con sói con, có ý bảo vệ. Tường Ly nắm chặt tay lại, giữ chắc con dao Phần Lan, nhìn thẳng vào mắt con sói.

Bỗng nhiên, con sói ấy ngẩng cao đầu, ngửa cổ tru lên trời một tiếng vang dội. Da đầu Tường Ly căng ra, những tiếng gọi đồng loại cùng tới. Ai ngờ, nó bỗng quay đầu bỏ đi, bước được vài bước lại dừng lại nhìn họ, tru thêm một tiếng nữa. Lần này không phải là gào rú, mà là gọi.

Tường Ly hơi ngơ ngẩn.

Con sói con kia lập tức lao tới, một lần nữa cắn lấy gấu quần cô, ra sức lôi cô về phía trước, khiến cô thương cảm vô cùng, thật chỉ muốn bế nó về nhà, huấn luyện thành một con chó.

Con sói trưởng thành kêu thêm tiếng cuối cùng, rồi tiến lên phía trước vài bước, tiếp tục quay đầu nhìn họ.

Lục Đông Thâm cầm con dao vào hông rồi nói: “Chúng ta được cứu rồi, chúng đang dẫn đường cho chúng ta đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Phụ nữ cũng phải tranh đấu để có một bầu trời

Nơi đây xa hoa trụy lạc, múa hát vui đùa, tiếng oanh yến thắm thì bên tai, hương phấn son thoảng qua đầu mũi, đây mới thật sự là thứ lung lạc lòng người, nhất là những người đàn ông.

Khu vui chơi giải trí Thiên Hà nằm tại quận Xuyên Dương của thành phố Thương Lăng, khác hẳn với quận Quan Dương. Quận Quan Dương thuộc địa bàn thương nghiệp được khai phá sau này cũng là khu vực có tương lai phát triển thương mại sầm uất được chính quyền thành phố quan tâm hỗ trợ nhất. Quận Xuyên Dương thì đa phần tập trung nhiều người dân bản địa, là địa bàn đầu tiên có nền kinh tế đi lên tại Thương Lăng, về sau trải qua các điều kiện quy hoạch, tại đây xây dựng một khu công viên đất âm rộng lớn và rất nhiều vành đai xanh, mức độ sầm uất không hề suy giảm.

Hai quận nằm sát cạnh nhau, hình thành nên cục diện vừa gắn liền với nhau lại vừa cạnh tranh lẫn nhau. Điều thú vị nhất phải kể đến con đường lịch sử văn hóa Tô Hà nằm vắt ngang cả hai quận. Con đường Tô Hà xưa nay vẫn luôn là biểu tượng cho thành phố Thương Lăng. Thế nên ban đầu phân địa giới hành chính chia tách hai quận gây nên không ít tranh chấp. Cuối cùng phần phía Đông của con đường Tô Hà thuộc địa bàn quận Quan Dương, phần phía Tây nằm trong quận Xuyên Dương.

Khách sạn Skyline và trung tâm thương mại Skyline của Lục Đông Thâm tọa lạc trên con đường Tô Hà, quy mô rộng lớn phủ gần như hết cả quận Quan Dương. Còn khu vui chơi giải trí Thiên Hà là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cũng là tụ điểm vui chơi hàng đầu tại thành phố Thương Lăng. Có những club, quán rượu hạng sang chỉ dành cho các vị quan quyền, những gia đình dòng dõi quý tộc. Cũng có những quán karaoke, quán rượu, sân game rộng lớn để dân thường tới giải trí mỗi ngày, và còn có cả những sòng bạc ngầm mà ai ai cũng nghe nói nhưng không phải người nào cũng được đặt chân vào.

Thế nên, khi Skyline đặt chân tới Thương Lăng, người trong thành phố đã truyền nhau rằng, tại Thương Lăng có một cuộc chiến tranh chữ “Thiên”, ý chỉ Skyline (Thiên Tế) nằm tại quận Quan Dương và Thiên Hà nằm tại quận Xuyên Dương. Tuy rằng phạm vi kinh doanh có sự khác biệt, nhưng đều chiếm cứ một quy mô không hề nhỏ trong hai quận quan trọng của thành phố, không thể không khiến người dân suy nghĩ xa xôi.

Nhưng người ngoài chỉ thích trò vui, còn người trong cuộc mới thực sự chú ý tới cách thức. Dã tâm của Đàm Diệu Minh dĩ nhiên không cần phải nói. Tạm thời chưa nói tới những sản nghiệp anh giành được ở các tỉnh lân cận khác. Chỉ riêng ở Thương Lăng, ngoài việc có địa bàn hoạt động tại Xuyên Dương ra, các quận huyện khác anh cũng chen chân không ít phần đất. Mấy năm nay chưa ai giành giật được miếng thịt nào trong bát com của Đàm Diệu Minh, đây cũng là lý do vì sao anh có thể trở thành dân anh chị tại đất Thương Lăng. Nhưng Skyline bước tới với khí thế hùng dũng, giật được thầu của chính phủ trên con đường Tô Hà bằng một tốc độ không tưởng. Kể từ ngày đó, khách sạn Skyline “đạp đất đứng lên”, theo ngay sau là trung tâm thương mại Skyline và các khu siêu thị lớn khác.

Bây giờ, mọi người cũng đều đã rõ dã tâm của Skyline. Con đường Tô Hà chỉ chiếm cứ được một góc nhỏ của quận Quan Dương, đây nào có phải mục đích của họ? Thứ mà tập đoàn Skyline cần chính là quy hoạch phát triển của cả con đường Tô Hà, rồi sau đó lấy nó làm trung tâm, phát triển tiếp ra bốn hướng xung quanh. Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là tập đoàn Lục Môn đằng sau lưng Skyline không những muốn nuốt trọn Quan Dương mà còn cả Xuyên Dương và nhiều quận nội thành khác.

Hành động này chính là đang xâm chiếm địa bàn của Đàm Diệu Minh.

Hai hồ giành nhau, một bên là Thái tử gia đang có tiền đồ rộng mở nhất Lục Môn, một bên là dân anh chị đã chiếm giữ Thương Lăng bao nhiêu năm. Hai người đàn ông một chín một mười, dĩ nhiên sẽ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

...

Khi Thái Tử Tân tới Thiên Hà, sắc trời đã tối rồi. Khu này càng về đêm lại càng náo nhiệt, bây giờ vẫn còn khá yên ắng, đèn đường trên đầu vẫn còn chưa bật lên. Nghe tài xế nói, khi về đêm, đèn đường ở Thiên Hà còn rực sáng hơn cả trời sao, đẹp đến mức người ta khó mà quên được.

Nhưng Thái Tử Tân biết, thứ khiến người lưu luyến vẫn vương nào có phải ánh đèn mười dặm? Nơi đây xa hoa trụy lạc, múa hát vui đùa, tiếng oanh yến thắm thì bên tai, hương phấn son thoảng qua đầu mũi, đây mới thật sự là thứ lung lạc lòng người, nhất là những người đàn ông.

Xe có chỗ đỗ cố định, bước vào Thiên Hà là sẽ tới với club Hoàng Thiên danh nổi như cồn. Đàm vệ sỹ bên cạnh Thái Tử Tân bị chặn lại, lý do là vì Hoàng Thiên trước mắt đang sửa chữa, không tiện để cho nhiều người vào như vậy. Tàn Dịch không vui. Thái Tử Tân ngược lại vẫn rất bình tĩnh, cố ý nói lớn tiếng: “Đàm gia đã biết kiểu gì tôi cũng tới, sao còn cố tình làm khó tôi vậy? Tất cả những người khác sẽ ở lại đây, Tàn Dịch đi theo tôi là được rồi”.

Lý do Hoàng Thiên sửa sang vốn dĩ chỉ là một cái cớ, sau khi đặt chân vào club, Thái Tử Tân đã nhận ra điều này. Quy mô đập vào mắt và cách thức trang trí đều đạt tới tầm quốc tế, làm gì có bóng dáng người nào sửa sang? Nghe nói những người tới đâyбет nhất cũng phải rút ví một triệu*, mà đó cũng chỉ là cái giá để mua được tư cách đi vào thôi. Nếu xét về ăn chơi đập phá, một đêm không lên tới chục triệu thì sẽ chưa thể ra.

**1 triệu NDT ~ 3,5 tỷ VNĐ.*

Tề Cương tiếp đón họ, nét mặt nghiêm nghị. Chiếc thang máy đi lên phòng VIP sẽ ngang qua đại sảnh. Bên trên chiếc bậc chính giữa sân khấu có vài cô gái kiều diễm đang tập hát. Với vóc dáng thướt tha và một vòng eo vừa bằng vòng ôm ấy, đừng nói là đàn ông, đến cả phụ nữ nhìn thấy cũng muốn vuốt ve.

Tới trước cửa phòng VIP, Tàn Dịch bị Tề Cương chặn lại, anh ta nói: “Đàm gia của chúng tôi không thích có mặt người ngoài”.

Thái Tử Tân cũng không phải dạng hoa nuôi trong lồng kính, nếu đã dám tới đây thì dĩ nhiên nắm chắc khả năng đối đáp. Cô ra hiệu cho Tàn Dịch ở lại, một mình đẩy cửa bước vào.

Có mùi thuốc lá, cực nhạt, khi đập vào mũi phần nhiều lại trở thành một mùi hương thanh nhã. Mùi hương này không tầm thường, khiến người ta liên tưởng tới loài hoa lan nở trong hang động, không hề giống thứ mùi thường thấy ở những nơi như thế này, ngược lại càng khiến Thái Tử Tân có cái nhìn khác về phong cách của Đàm Diệu Minh.

Căn phòng lấy màu đen làm chủ đạo, diện tích khá rộng, một mặt tường là cả một mặt kính thủy tinh, chẳng biết dùng để làm gì, mặt kia bị che đi bởi lớp rèm cửa dày bằng nhung. Ánh sáng trong phòng rất dịu nhẹ. Đàm Diệu Minh ngồi ngay trên bộ sofa màu đen, trước mặt đặt một tách trà.

Anh đang rửa tách, bàn tay với những khớp xương rõ ràng trông lại càng mảnh dẻ, sạch sẽ khi được bộ chén tách và dòng nước trong vắt tôn lên. Trong khay trà có trà khô, là mấy loại trà khác biệt trộn lẫn vào nhau. Thái Tử Tân đoán rằng có lẽ Đàm Diệu Minh cũng có sở thích kết hợp trà của riêng mình.

Nghe thấy tiếng động, Đàm Diệu Minh không ngẩng đầu lên mà nói một câu: “Ngồi đi”.

Thái Tử Tân thoải mái ngồi xuống, cách Đàm Diệu Minh một chiếc bàn. Khay trà đó được làm bằng đàn hương đen thượng hạng, vừa lại gần là tỏa ra mùi đàn hương, cực kỳ tỉ mỉ. Người đàn ông đối diện hôm nay ăn mặc khá đơn giản, chỉ có điều chiếc sơ mi trắng lại càng tôn lên khuôn mặt rắn rỏi khi khải vô cùng ấy. Anh xắn cổ tay áo lên tận khuỷu tay, để lộ ra bàn tay màu đồng với chút cơ bắp.

Cô thầm thở dài trong lòng, kiểu đàn ông này nếu cứ ngồi yên lặng, ai có thể ngờ được anh còn một mặt tàn độc nhẫn tâm? Cô hít sâu một hơi, kim chế rồi đi thẳng vào chuyện chính: “Nghe nói Hoàng Thiên đang tu sửa, thế nên tôi đã tìm một món quà gấp mặt mang tới tặng cho Đàm gia. Tôi nghĩ Hoàng Thiên cũng sắp mở cửa trở lại rồi, vừa hay có thể sử dụng”.

Dứt lời, cô bèn đặt hộp quà mang theo bên mình này giờ lên.

Bên này, Đàm Diệu Minh đã rửa tách trà xong, bên kia nước cũng đã sôi. Anh ngẩng đầu nhìn qua hộp quà trên bàn rồi khẽ cười: “Có thể khiến Thái cô nương mất công như vậy, chắc là cũng không phải món quà bình thường rồi”.

Anh gọi cô một tiếng “Thái cô nương” chứ không phải Thái tổng, đủ để thấy anh không hề coi thân phận tổng giám đốc của cô ra gì. Hoặc có thể nói rằng, trong mắt anh, phụ nữ chỉ là chút gia vị cho người đàn ông sau những lúc tranh giành lợi ích mới một muốn được nghỉ ngơi, chứ không phải người nên cùng đàn ông tranh đoạt giang sơn.

“Đàm gia là người có phẩm vị cao, không hề thô tục, thế nên quà bình thường sao có thể lọt vào mắt anh được chứ?” Thái Tử Tân không tính toán cách xưng hô. Cô ngược mặt lên nhìn về phía góc tường. Ở đó xếp cả đống quà, đa phần là trang sức đồ ngọc. Nổi bật nhất là một tượng Phật cao bằng một phần tư người và một bức tượng Quan Vũ bằng ngọc. Thái Tử Tân nhìn thấy rất rõ ràng, đó là loại ngọc mỡ dê, cả mảnh không có đường nứt nào. Chưa kể đến các món quà giá trị khác, chỉ tính riêng bức Quan Vũ cao hơn một mét này thôi, việc mang cả tảng ngọc ra khắc là điều rất hiếm gặp, nói

chỉ tới giá trị khổng lồ của nó.

Xem ra mới chỉ trong một ngày, số người viện cớ mang quà đến tặng để gặp Đàm Diệu Minh đã không ít.

Đàm Diệu Minh nghe cô nói xong thì nổi hứng thú, nhướn mày: “Ồ? Vậy thì tôi phải xem xem quà của cô Thai có gì khác biệt rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Sở thích của cô ấy chính là sở thích của anh

Lục Đông Thâm muốn nuốt trọn, tôi thì khác, tôi muốn cả hai bên đều có lợi.

Thai Từ Tân bình tĩnh lại rồi mở chiếc hộp trên mặt bàn ra, bên trong có một cuộn tranh được buộc chặt bằng dây ruy-băng màu tím, hai đầu của cuộn tranh được khảm bằng đá từng thượng hạng. Cô lấy cuộn tranh ra, cẩn thận mở rộng, màu sắc trên bức tranh từ từ đập vào mắt, từ nhân vật cho tới đường nét đều vô cùng tinh xảo.

Ban đầu Đàm Diệu Minh không quá để tâm. Bỗng khi bức tranh được mở ra, trước mắt anh bùng sáng, lại có một mùi hương đập ngay vào mũi, mùi hương thoảng giống hương lan, lại có phần đậm hơn, giống như bản thân loại giấy này đã có mùi hương, cũng lại giống như mùi tỏa ra từ mực vẽ.

“Đây là bức *Phù sinh đồ* của Ngô Đạo Từ. Ai cũng biết Ngô Đạo Từ sở trường vẽ người, vẽ non nước, nhưng bích họa của ông ấy cũng là một vật phẩm quý giá hiếm có. Bây giờ khó mà tìm được bản gốc của Ngô Đạo Từ. Bức *Phù sinh đồ* này là khi trước tổ tiên của tôi mua được từ tay một gia đình quan lại. Chưa nói tới việc màu sắc của bức bích họa này hiếm có khó gặp, chỉ riêng chất giấy của nó đã xứng đáng là hàng cao cấp tuyệt tích rồi.” Ngón tay Thai Từ Tân vuốt nhẹ lên mép tranh: “Những bức tranh truyền thế của Ngô Đạo Từ mỗi ngày một hiếm hoi, nhất là bích họa lại càng khó gặp. Mấy năm trước trên thị trường lại có người lấy *Phù sinh đồ* ra bán đấu giá, vậy mà cũng lừa gạt được khối người. Nhưng người sành sỏi chỉ cần nhìn qua là biết thật giả, bức *Phù sinh đồ* được mang bán đấu giá sử dụng loại giấy ngọc bản tuyên”.

Đàm Diệu Minh khẽ cười: “Ngọc bản tuyên đã là loại đắt nhất trong các loại giấy làm tranh làm sách rồi”.

“Đám gia rất sành, ngọc bản tuyên đích thực là loại giấy đắt nhất thời bấy giờ, khả năng thấm mực cực mạnh, chất giấy vượt trội. Thế nên trong buổi đấu giá đó, người trong ngành tuy biết đó là sản phẩm giả mạo nhưng cũng vì chất giấy mà tình nguyện sưu tầm. Tuy nhiên, bức *Phù sinh đồ* thật sự thực ra dùng loại giấy tạng kinh. Nó còn có một tên gọi khác là kim lịch tiên, bây giờ đã không còn bắt gặp nữa. Bây giờ có rất nhiều chuyên gia và học giả vừa nhắc tới tạng kinh là lại gán cho cái mác giấy đời Tống, cho rằng tạng kinh chỉ lưu hành ở đời Tống, còn các bức tranh thời Thịnh Đường đa phần dùng giấy nước Thục. Thế nhưng *Phù sinh đồ* của Ngô Đạo Từ từ sớm đã sử dụng tạng kinh, hơn nữa chất giấy còn thấm màu đẹp và tỉ mỉ hơn thời Tống”

Thai Từ Tân dùng ngón tay lướt cẩn thận lên mặt giấy: “Màu giấy như hoàng kim, mặt giấy mịn màng, sáng tác trên loại giấy này thì có thể lưu giữ ngàn năm. Ai cũng nói hết đời Tống, tạng kinh đã không còn nữa, nói vậy cũng không sai, với kỹ thuật hiện đại tiên tiến ngày nay mà chúng ta vẫn không mô phỏng được chút hình bóng nào của kim lịch tiên”.

“Cô Thai thật là hào phóng.” Đàm Diệu Minh cười nhẹ nhàng.

“Đám gia là ai chứ, đến Thương Lăng làm việc, chính là tìm một đường sống trên địa bàn của anh. Ai cũng có thể không để tâm, riêng phía Đám gia thì phải tới nói chuyện một lần. Mà Đám gia cũng là người thông minh, nếu không phải đã đoán trước được tôi sẽ tới thì đám vệ sỹ ngoài kia đã sớm từ chối tôi rồi”

Nụ cười của Đàm Diệu Minh không tan vào ánh mắt: “Skyline có *Giang sơn đồ*, bây giờ cô Thai lại đưa ra một bức *Phù sinh đồ*, đúng là rất có thâm ý. Bút tích thật của Ngô Đạo Từ hiếm có khó tìm, chỉ tính riêng chất giấy của bức tranh trước mặt đã vô cùng giá trị, nói chi tới việc bản thân nó là một bức bích họa thì lại càng có giá trên trời. Chỉ tiếc là, Đám mỗ tôi không phải loại người tao nhã như lời cô nói, danh họa rơi vào tay tôi e rằng sẽ bị chà đạp”.

Thai Từ Tân trầm ngâm: Con cáo già này, rõ ràng biết mình thành tâm thành ý tới đây, còn cố ý từ chối, hoàn toàn đã ăn chắc thề yếu của cô, muốn nhân cơ hội mọi chút lợi ích mà thôi. Nhưng những suy nghĩ ấy cô không thể biểu lộ ra ngoài nét mặt. Cô mỉm cười, đưa ra tuyệt chiêu: “Nghe nói Tướng Ly rất có hứng thú với bức *Giang sơn đồ* ở Skyline, có lẽ cũng là một người thích các bức tranh nổi tiếng. Thương Lăng ai cũng biết sở thích của Tướng Ly chính là sở thích của Đám gia, thế nên bức *Phù sinh đồ* của tôi là quá thích hợp rồi”.

Nghe xong câu ấy, Đàm Diệu Minh cười phá lên: “Đúng là Tướng Ly rất thích”.

Nghe Đàm Diệu Minh nói như vậy, trong lòng Thai Từ Tân đã sáng như gương. Ban nãy cô không gọi Tướng Ly là Tướng gia, vì cả thành phố đều đồn đại Tướng Ly là cô gái của Đàm Diệu Minh. Thế nên, tiếng Tướng Ly của cô cũng là một sự thăm dò. Nếu Đàm Diệu Minh không có lòng với Tướng Ly thì trong cuộc đàm phán này, anh phải gọi Tướng Ly một tiếng Tướng gia mới đúng. Nhưng nếu có tình thì ắt sẽ lộ ra chân tình. Khi gọi tên cô ấy, dù anh không gọi tên thân mật thì cũng không xưng là Tướng gia.

Quả không sai, khi gọi tên cô ấy, nụ cười thấm sâu vào ánh mắt anh, khóe miệng cũng trở nên dịu dàng hơn, đó là vì từ tận đáy lòng anh coi cô ấy là người con gái của mình. Thế nên, nước cờ này của cô coi như đã thuận lợi.

Đàm Diệu Minh không nhắc đến chuyện bức tranh nữa. Anh giờ tay rớt trà cho cả hai, nói vạch trần mục đích của cô: “Hiện giờ khí thế của Lục Đông Thâm rất dữ dội, cô muốn giành chút lợi từ trong tay anh ta quá khó”.

Thai Từ Tân thấy anh đã quay về việc chính, cũng tự động nói: “Sau lưng tôi chẳng phải còn có Đàm gia hay sao?” Cô nâng tách trà lên, nhấp một ngụm: “Lục Đông Thâm muốn nuốt trọn, tôi thì khác, tôi muốn cả hai bên đều có lợi. Bây giờ Chính phủ đang ra sức dẫn dắt các hạng mục đầu tư. Thật ra trong lòng Đàm gia cũng hiểu rất rõ mà, hôm nay đây được một Lục Đông Thâm đi, ngày mai có thể sẽ có hai, ba người khác. Miếng bánh Thương Lãng không sớm thì muộn cũng sẽ phải nhường đi một ít. Lục Đông Thâm làm việc quá tuyệt tình, một lòng muốn chiếm hết. Còn Đàm gia anh thì sao? Xưa nay chỉ có anh tự nguyện cắt thịt chia ra, nào tới lượt người khác cắn thịt trong lòng bàn tay anh? Thế nên anh và Lục Đông Thâm chắc chắn như nước với lửa, khó mà dung hòa. Nhưng Trường Thịnh chúng tôi tình nguyện chia lợi ích ra với Đàm gia. Anh có lai lịch, chúng tôi có vốn, mục đích của hai chúng ta chính là trỗi chân trỗi tay Skyline lại”.

Đàm Diệu Minh một tay cầm tách trà một tay nâng nắp lên quẹt nhẹ qua miệng tách, anh khẽ nhếch môi: “Thai cô nương chung quy vẫn là người thông minh, chứ không phải hạng không biết điều như Lục Đông Thâm. Hai bên cùng có lợi cũng có vẻ là một ý hay, có điều...”. Anh ngước mắt nhìn cô, nói trúng chỗ hiểm: “Trường Thịnh định nhường bao nhiêu lợi đây?”.

“Khu đất vàng quận Xuyên Dương, tương lai phát triển sẽ không hề thua kém Quan Dương. Tôi biết Đàm gia nắm chắc phần thắng, nhưng một khi có vốn nước ngoài đổ vào thì sự phát triển sau này lại càng không thể tính nổi. Dĩ nhiên, Đàm gia tự có cách thu hút nguồn vốn nước ngoài. Nhưng cuộc đấu giá đang đến gần, người thích hợp để lựa chọn nhất chính là tôi. Phía sau tôi là Trường Thịnh, phía sau Trường Thịnh là cả một thị trường quốc tế. Việc Đàm gia ra mặt dẹp bằng một số kẻ cạy có quan hệ chỉ là việc dễ như trở bàn tay. Trường Thịnh chính là túi tiền của Đàm gia, như vậy sẽ càng ăn nhịp với nhau.”

Nói tới đây, Thai Từ Tân đặt tách trà xuống, cười khê: “Đàm gia không cần bỏ ra một đồng nào cả. Tôi chỉ xin Đàm gia hay mở một con đường cho Trường Thịnh, 3% là phần lấy ra để kính Đàm gia. Dĩ nhiên, nếu hiện giờ bố tôi có thể đứng ra quản lý mọi việc thì tôi nghĩ với tính khí của bố, ông sẽ rất rộng rãi với bạn bè. Tôi dù sao cũng chỉ là đàn bà con gái, trong mắt, trong bụng vẫn sẽ so đo tính toán chút lợi vật”.

Cô ý tứ rõ ràng, lời nói lại lấp lửng, cũng biết loại sành sỏi như Đàm Diệu Minh sẽ nghe ra được ý cô. Giao dịch với người nhạy bén là không cần kỳ kèo, không cần vòng vo, nói lấp lửng đủ để đối phương hiểu là được. Cô cho Đàm Diệu Minh một quả táo ngọt trước, sau đó sẽ đưa ra đề xuất bố cô hiện đang hôn mê cũng vì bị anh hại, vì vậy, coi như anh nợ cô một khoản.

“Chuyện của ông nhà, tôi nghe xong cũng cảm thấy rất đáng tiếc. Đáng nhẽ tôi phải nể mặt cô vì danh tiếng của ông Thai mới đứng, chỉ tiếc là...” Nói tới đây Đàm Diệu Minh ngừng lại, ý tứ sâu xa.

Thai Từ Tân rất nhạy cảm, nghe đến đây lập tức tim đập lỡ nhịp, bỗng chốc có một dự cảm chẳng lành. Cô không đáp lại, nhưng đáy mắt dâng lên tia nhìn cảnh giác.

Đàm Diệu Minh mỉm cười, ần di động, ra lệnh với đầu bên kia: “Cắt hình ảnh của cậu Thai qua đây”.

Anh nói xong, chưa đầy nửa phút sau, màn hình lớn trên bức tường đối diện Đàm Diệu Minh đã sáng lên. Thai Từ Tân quay đầu lại nhìn. Trước tiên đập vào mắt là hình ảnh 12 khung hình được chia ra đều đặn, ngay sau đó, có một khung hình được nhấn vào rồi phóng to lên. Thai Từ Tân nhìn kỹ lại, dự cảm không lành cứ thế tăng vọt trong lòng.

Người trên hình ảnh ấy chính là anh trai của cô, Thai Nghiệp Phàm!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Nghe nói cậu ta có hứng thú với cô gái của tôi

Cậu ấy thích Phù Dung thì sau này có thể thoải mái tự do ra vào Hoàng Thiên, nhưng không được phép bước chân vào sông bạc nữa...

Là một sông bạc, nằm ngay dưới club Hoàng Thiên.

Không phải là hình ảnh khói thuốc mù mịt như trong tưởng tượng, nơi đây vẫn được trang hoàng rất sáng sủa, tráng lệ. Trong hình ảnh, Thai Nghiệp Phàm đang ngồi một góc trên bàn đánh bạc, có lẽ một phòng kín trong sông bạc, sau lưng thấp thoáng có bóng bức tượng thần Hy Lạp cổ. Ngoài anh ta ra còn ba người khác đánh chung, gương mặt xa lạ, đều là những nhân vật có máu mặt, ra ngoài thể hiện một hình tượng khiêm tốn, nho nhã, nhưng vào đây rồi, vì được “chăm sóc” những cô gái yếu điệu trong lòng mà hoàn toàn để lộ bản tính.

Bên cạnh Thai Nghiệp Phàm cũng có một người đẹp, vóc dáng thướt tha như liễu rủ, nép sát vào người anh ta, vòng một sống động làm mê loạn ánh mắt người ta.

Thai Từ Tân từng nghe nói về sông bạc ngầm này, quy mô không hề nhỏ, giá vào cửa cũng cao, được rất nhiều người đặt biệt danh là “Tiểu Ma Cao”, quan trọng hơn là sông bạc nối liền với Hoàng Thiên, những người có thể ra vào đây, ngoài những cô bồ nhí, vợ bé mà các vị khách tự đưa tới còn có

các cô gái của Hoàng Thiên, họ ai nấy đều là cao thủ phục vụ đánh bạc.

“Người đang chăm sóc cậu chủ Thai chính là cô gái đứng đầu Hoàng Thiên, Phù Dung. Gần đây cậu chủ Thai mê cô ấy chết lên chết xuống, thậm chí chuyện cậu ấy một phút nổi giận vì hồng nhan cũng đang đồn ầm ĩ trong Hoàng Thiên. Đương nhiên, ai tới đây cũng đều là khách, chỉ cần cậu chủ Thai đừng quá đáng quá, giữ lại chút thể diện cho Đàm Diệu Minh tôi thì chuyện đàn bà con gái chỉ là chuyện nhỏ.”

Đàm Diệu Minh rút điều thuốc lá từ trong hộp ra, ngậm vào miệng, bật lửa kêu tách một tiếng, có ngọn lửa xanh nhỏ xíu bật lên, soi sáng khuôn mặt tuấn tú của anh. Đầu điều thuốc cháy sáng. Anh rít một hơi, khi nhả ra làn nữa, làn khói thuốc màu trắng xám cũng theo đó bao trùm cả khuôn mặt.

“Nhưng điều khiến tôi bất ngờ là khả năng bài bạc của cậu chủ Thai cũng rất cừ. mấy hôm nay cậu ấy thắng được của sòng bạc bảy tám vạn, cộng vào cũng phải lên đến 20, 30 triệu. Thế là, các anh em trong sòng bạc đều tò mò, cũng muốn cùng cậu chủ Thai học hỏi một chút, cho dù chỉ học được một, hai chiêu cũng đủ ăn no mặc ấm nửa quãng đời còn lại rồi.”

Thai Từ Tân nghe xong câu ấy mà lạnh sống lưng. Cô hiểu rõ ông anh hai của mình, bình thường đúng là có tới mấy sòng bạc chơi bời, nhưng chưa bao giờ nghe nói trình độ đánh bạc của anh ta cao cỡ nào, chẳng lẽ...

Suy nghĩ ấy vừa nổi lên thì thấy màn hình trên bức tường thu nhỏ lại còn bốn ô vuông, trong này chỉ có mình Thai Nghiệp Phàm, không có Phù Dung. Những thời gian khác nhau, địa điểm đều là phòng kín ấy. Máy camera bắt được rất tỉ mỉ, từng động tác tay rất nhỏ hay từng cái mắt đưa mày liếc của Thai Nghiệp Phàm với người chia bài đều được quay rõ ràng.

Dự cảm của Thai Từ Tân đã ứng nghiệm, Thai Nghiệp Phàm quả nhiên đã giờ trò lừa đảo. Không chỉ có vậy nhìn ánh mắt phong tình đăm đăm đuổi cô gái chia bài đó nhìn anh ta, chắc chắn anh ta cũng đã âm thầm mua chuộc cô ta rồi.

Da đầu lạnh rần lên, giống như cơn gió ngoài cửa sổ, tê rần rết buốt, giống như có từng lưỡi dao đang quét qua da đầu. Hình ảnh được tạm dừng, dừng ngay ở giây phút Thai Nghiệp Phàm đổi bài.

Thai Từ Tân quay phắt lại nhìn Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh không gấp gáp, không vội vã, đồ người kéo chiếc gạt tàn lại gần, gạt tàn thuốc: “Ồ những nơi như thế này, những người thật sự thắng đậm, cuối cùng vẫn cứ phải để lại một ít, coi như là có qua có lại. Cậu chủ Thai vui chơi hưng phấn, không hiểu quy tắc thì thôi, nếu thật sự dựa vào bản lĩnh mà thắng được tiền thì 20, 30 triệu ấy cũng coi như Đàm mỗ tôi cho cậu chủ Thai chút tiền tiêu vặt. Nhưng cậu ấy lại rắp tâm bày trò, thủ đoạn, vậy thì món nợ này phải tính kiểu khác”.

Thai Từ Tân nghiêng rặng nghiêng lợi, cục diện vốn dĩ đã nắm chắc phần thắng không ngờ lại bị ông anh hai của cô đánh cho tan tác.

“Xem ra Đàm gia muốn nhân chuyện này để đàm phán điều kiện với tôi rồi.” Cô hơi nâng cằm lên: “Thai Nghiệp Phàm đã là người trưởng thành, có những sai lầm, bản thân anh ấy có thể chịu trách nhiệm”.

Đàm Diệu Minh bật cười: “Cô Thai hiểu lắm rồi, chỉ là tôi nghĩ rằng nên để người nhà của cậu chủ Thai biết chuyện mới phải. Nếu không, đợi tới lúc cậu chủ Thai bị người ta khiêng ra khỏi sòng bạc, nhà họ Thai lại hiểu lắm rằng Đàm Diệu Minh tôi không nể mặt các người”.

Thai Từ Tân nghe câu này mà không khỏi rùng mình: “Đàm gia, tôi hiểu là sòng bạc có quy tắc của sòng bạc, nhưng nếu chuyện này chỉ dính dáng đến tiền bạc thì bắt Thai Nghiệp Phàm nhả tiền ra là được rồi. Khiêng ra khỏi sòng bạc, Đàm gia có hơi quá tay thì phải?”.

“Trong sòng bạc dĩ nhiên là chỉ liên quan đến tiền, nếu không thì liên quan tới cái gì đây? Vì muốn tranh giành Phù Dung, cậu chủ Thai suýt nữa dìm chết người ta. Giờ cậu ấy vẫn còn ngồi được trên bàn đánh bạc là vì tôi bảo thuộc hạ dìm chuyện đó xuống. Nhưng cậu chủ Thai chơi gian lận là phạm vào đại kỵ của sòng bạc, đó không đơn thuần chỉ là chuyện tiền bạc nữa. Theo quy định của sòng bạc, những kẻ gian lận không đi ra khỏi đây được là chuyện quá bình thường, thẳng thừng đánh cho gãy tay gãy chân cũng là chuyện bình thường.”

Bà vai Thai Từ Tân run lên, hơi thở trở nên gấp gáp. Thật ra đâu phải cô không hiểu quy tắc của sòng bạc? Cô ở trên thương trường bao năm, từng gặp những kẻ hôm nay vẫn còn ầm ĩ với cô trên bàn đàm phán, ngày mai đã tử mạng vì đánh bạc. Sòng bạc ngầm của Đàm Diệu Minh, sao có thể là nơi muốn ra là ra được?

“Đàm gia muốn thế nào?”

Đàm Diệu Minh rít một hơi thuốc. Làn khói phảng phất nơi khuôn cằm vuông vức của anh. Nửa điều thuốc hút dở trên ngón tay lặng lẽ cháy, sáng như ánh mắt của anh vậy, nhưng cũng yên tĩnh đến giày vỡ trái tim người khác. Anh cười nhạt: “Nghe nói, cậu chủ Thai có hứng thú với cô gái của tôi, lại còn ngông cuồng nói muốn ném thử mùi vị của cô ấy?”.

Hồ hấp của Thai Từ Tân lập tức tắc nghẹn, đây mới là mấu chốt!

Đối phương đôi giọng như vậy, khiến tư duy của cô gặp khủng hoảng nghiêm trọng. Lúc đó Thai Nghiệp Phàm chẳng qua chỉ nói một bằng quơ trong lúc say, trong phòng bệnh viện chỉ có vài người họ. Tai mắt của Đàm Diệu Minh có thể lặng lẽ găng mắc khắp nơi, không khỏi khiến cô thấy sợ hãi người đàn ông này.

“Chỗ này của tôi không phải là nơi cho người khác ăn no, hôm nay nếu tôi không tháo khớp một tay hoặc một chân của cậu chủ Thai, e là cậu ấy sẽ không bao giờ hiểu được hai chữ ‘quy tắc’ viết thế nào.”

Thai Từ Tân chỉ cảm thấy từng hơi thở quét qua khoang mũi cũng khiến cô đau đớn. Đàm Diệu Minh làm vậy là rõ ràng muốn thể hiện với người ngoài tầm quan trọng của Tường Ly. Việc gian lận có thể tha thứ, nhưng không thể tha thứ là việc anh hai cô nhưng nhớ người con gái của Đàm Diệu Minh, cho dù chỉ là một câu nói trong lúc say cũng không được.

Cô cảm hận đến chết sự ngu dại của Thai Nghiệp Phàm, nhưng lại không thể bỏ mặc anh ta. Nếu không với tính khí của Đàm Diệu Minh, e rằng thật sự có thể khiến Thai Nghiệp Phàm tàn phế. Một khi chuyện ấy xảy ra thật thì nhà họ Thai của họ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Trên giang hồ không có ai dám nói Đàm Diệu Minh sai, và giữa nhà họ Thai cùng Đàm Diệu Minh sẽ có một vết nứt khó hàn gắn.

“4%, thêm 1% nữa, coi như tôi giữ lại cái chân của anh hai tôi.”

Đàm Diệu Minh nhìn cô qua làn khói thuốc: “5%, cậu chủ Thai có thể mang theo tiền thắng bạc của mình thuận lợi ra khỏi đây. Cậu ấy thích Phù Dung thì sau này có thể thoải mái tự do ra vào Hoàng Thiên, nhưng không được phép bước chân vào sông bạc nữa”.

Thai Từ Tân nghiêng răng, 5%, Đàm Diệu Minh cũng đủ tàn nhẫn. Làm vậy coi như anh chỉ cần bỏ ra quan hệ, tình cảm là đã có thể cắt đi một nửa miếng thịt của dự án Xuyên Dương.

Tề Cương gõ cửa đi vào, đi thẳng tới bên cạnh Đàm Diệu Minh, cúi xuống thì thầm một câu bên tai anh. Chỉ thấy đôi mắt vốn trầm lạnh của anh chợt hiện dịu hẳn, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên. Anh ấn đầu lọc xuống gạt tàn rồi đứng dậy.

Bên này, trái tim Thai Từ Tân vẫn đang treo lơ lửng, thấy Đàm Diệu Minh đang nói chuyện một nửa rồi đi thì vô cùng sốt sắng, lập tức lao theo gọi một tiếng “Đàm gia”. Cô bị Tề Cương chặn lại, anh ta nói: “Chuyện của Tường gia chúng tôi còn quan trọng hơn trời. Hôm nay Đàm gia không rảnh nữa rồi. Còn về cậu chủ Thai, chúng tôi sẽ tạm thời giữ lại, xử lý thế nào cứ đợi tin tức của Đàm gia đi”.

Thai Từ Tân gạt Tề Cương ra, rào bước đi ra cửa. Tề Cương đang định đuổi theo thì một giây sau đã bị Tần Dịch chặn lại. Khi Thai Từ Tân đuổi theo xuống đại sảnh tầng một, vừa rẽ thì chợt nghe thấy tiếng của Tường Ly, vừa trêu chọc vừa tùy tiện: “Các em gái của Hoàng Thiên, có nhớ Tường gia không hả?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Cưới về nhà là xong

Trên đời có người mà cô nhóc hoang dại này phải sợ sao?

Là Tường Ly đã quay trở về.

Thai Từ Tân nghĩ tới lời hẹn bảy ngày trước. Tường Ly trở về cũng khá kịp thời, chỉ là không biết lần này cô ấy có thật sự có cách chữa trị cho bố cô không hay tiếp tục giờ trò ma quỷ. Đối với con người tên Tường Ly này, Thai Từ Tân vẫn còn ôm thái độ cảnh giác, luôn cảm thấy cô ấy giấu quá nhiều bí mật không thể nói cho người khác biết, hơn nữa cho tới bây giờ, cô ấy cũng cho rằng việc bố hôn mê cũng có liên quan rất lớn đến Tường Ly.

Nhưng đồng thời, Thai Từ Tân cũng lại không ghét nổi Tường Ly. Cô ấy trông quá xinh đẹp và khí khái, nhất là đôi mắt đó. Khuôn mặt và ánh mắt đều không phải kiểu mà các cô gái bình thường có thể có được, cho dù chỉ đứng từ xa, bị cô ấy đánh mắt nhìn thì cũng khiến người ta điên đảo thần hồn một lúc lâu.

Thai Từ Tân đứng ở vị trí góc ngoặt trên cầu thang không bước xuống. Nhìn từ góc này, cô có thể nhìn thấy Tường Ly, còn Tường Ly thì không thấy được cô. Tần Dịch bước lên, bảo vệ bên cạnh cô. Tề Cương cũng vừa tới kịp, thấy cô có vẻ không giống như đang gây chuyện nên cũng mặc kệ, rào bước đi xuống lầu, từ xa đã cất giọng hào sảng: “Tường gia, cuối cùng cô cũng quay về rồi, cô còn không về, Đàm gia của chúng tôi chắc có lẽ sẽ lộn tung cả Thương Lăng này lên mất”.

...

Tường Ly tuy người đầy bụi bặm, nhưng cười lên vẫn rất rực rỡ. Sau khi đi vào Hoàng Thiên, cô vút đại ba lô qua một bên, bước vài bước đi lên sân khấu, đứng kẹp giữa các cô gái thướt tha ấy, trái ôm một cô, phải ôm một cô. Hai cô gái ở trong lòng cô cũng đùa giỡn theo, náo nhiệt không sao tả được.

“Chẳng phải tôi đã quay về rồi sao. Phóng tầm mắt ra khắp Thương Lăng này, chưa có chỗ nào có thể giữ chân tôi lại được.” Tường Ly ôm chặt cô gái trong lòng, lần lượt “chăm mút” má trái má phải: “Các em thì sao? Mấy hôm nay có ngoan không hả?”. Nói rồi, ngón tay thon của cô nắm lên ngực cô gái đứng bên cạnh: “Thanh Chi, đầy đặn hơn nhiều rồi đấy”.

Cô gái được gọi tên Thanh Chi cũng không tức giận hay xấu hổ, nở nụ cười vừa yêu mị vừa thoải mái, bàn tay mềm như cỏ cũng hướng về phía ngực Tường Ly: “Vây em cũng phải kiểm tra thử của Tường gia...”.

Các cô gái khác cũng hứng phần đầy mình, lần lượt quay xung quanh Tường Ly.

Tề Cương đứng bên, nét mặt ngưỡng mộ: “Mỗi lần Tường gia tới là giống như Hoàng đế lâm hạnh* quý phi vậy, chỉ còn thiếu bồn rượu rừng thịt nữa thôi”.

Đàm Diệu Minh đứng ngay bên dưới sân khấu, hai tay đút túi quần, cứ nhìn mãi Tường Ly đang trêu chọc các cô gái, ánh mắt dịu dàng, bờ môi động một nụ cười nhẹ nhàng, như ung dung cũng giống như cung chiêu. Tề Cương nhìn thấy cảnh ấy mà cảm thán mãi không thôi. Người bên ngoài ai cũng biết Đàm gia không thích rượu chè gái gú, duy chỉ có một người là Tường Ly có thể khiến anh cam tâm chấp nhận khó khăn, cũng chỉ có việc của Tường Ly mới khiến một người xưa nay luôn bình tĩnh như Đàm gia phải suy nghĩ, phải đắn đo.

Tường Ly điên cuồng cùng các cô gái trên sân khấu đã đủ, bèn nói: “Các em đi làm việc đi”. Trước khi nhảy xuống, cô còn không quên bấu một cái lên mông của một cô gái.

Cô gái đó nùng nịu trách mắng sau lưng cô: “Ghét ghê...”.

Đàm Diệu Minh không thúc giục, kiên nhẫn đợi Tường Ly cầm ba lô tiến tới, mỉm cười từ đầu tới cuối: “Bình an trở về là được rồi”. Anh vừa dứt lời, lập tức nhìn thấy trên cổ cô để lộ lớp băng trắng, đầu mày lập tức nhíu lại, giờ tay nhẹ nhàng xoay mặt cô sang một bên: “Bị thương đây à?”.

Tường Ly cười: “Bị móng vuốt của sói cào một chút thôi, vết thương nhỏ”.

Đàm Diệu Minh càng nhíu mày dữ hơn. Tề Cương đứng bên cạnh sừng sốt: “Chỉ đi ra ngoài một chuyến, sao có thể gặp cả sói chứ?”.

“Tề Cương, gọi điện thoại cho bác sỹ Từ.” Đàm Diệu Minh cất giọng trầm trầm

Tề Cương vừa định rút di động ra, liền bị Tường Ly cản lại: “Làm gì đấy, làm gì đấy? Nếu vết thương mà có chuyện gì thì em chết lâu rồi, vẫn còn gắng gượng được đến giờ này sao? Vết thương có chút xiu thế này có thể làm khó được em sao? Được rồi, không chết được đâu”.

Đàm Diệu Minh đợi cho cô nói hết câu, rồi lập tức vòng tay kéo cô vào lòng, ôm chặt. Cô sững người, muốn giằng ra nhưng càng bị anh ôm chặt hơn, nên cô cũng mặc kệ anh.

Tề Cương ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng hiểu rõ trong lòng, tình cảnh này thì chắc chắn là Tường Ly vừa đi đến một nơi nguy hiểm, nhưng nếu Đàm gia không nói ắt cũng có lý do của anh, bèn cười nói: “Tường gia, cô là người Đàm gia chúng tôi yêu thương nhất, phải cố gắng đường thương mới được”.

Tường Ly đứng trong vòng tay Đàm Diệu Minh, từ cánh tay siết chặt của anh cũng không khó nhận ra sự lo lắng của anh, ng có một dòng nước ấm áp từ từ thấm vào tận đáy lòng.

Anh chính là như vậy, giống như một đốm lửa, đang từ từ làm tan chảy trái tim từ lâu đã đóng băng của cô. Con người không phải cô cây. Bao năm nay anh nuông chiều cô, mặc cho cô ngang ngược càn rỡ trên địa bàn của mình. Anh dựng cho cô một bầu trời, khiến cô vào lúc khó khăn nhất, tro trọi nhất, vào lúc cuộc đời u ám nhất đã nhìn thấy hy vọng. Chính anh đã giúp cô sống có tự trọng, khiến lớp băng trong trái tim cô xuất hiện một vết nứt, dòng chảy ấm áp của anh cứ men theo vết nứt đó từ từ thấm vào tận trái tim.

Cô giờ tay chạm nhẹ lên hàng lông mày của anh, cười khê: “Đừng có nhăn nhó, vốn dĩ đã là đại ca giang hồ rồi, ai ai cũng sợ danh tiếng của Đàm gia, còn nhíu mày nữa sẽ khiến người ta lùi xa ba bước đấy”.

Đàm Diệu Minh phì cười vì cô, nét mặt cũng theo đó dần ra thoải mái hơn: “Trên đời có người mà cô nhóc hoang dại này phải sợ sao?”.

Tường Ly vừa định buột miệng nói không có, trong đầu vô tình lướt qua hình bóng Lục Đông Thâm, bờ môi cô mấp máy, cuối cùng vẫn không nói gì thêm, chỉ cười cười.

“Vẫn nên đi kiểm tra bác sỹ.”

Đàm Diệu Minh si mê khuôn mặt tươi cười của cô, bèn giờ tay nhẹ nhàng vén mái tóc dài của cô ra sau tai, trong lòng vẫn còn băn khoăn về vết thương trên cổ.

Tường Ly bướng không lại được anh, bèn gật đầu rồi quay sang Tề Cương: “Tôi cần chỉnh trang qua một chút, ví dụ như tắm”.

Tề Cương nói ngay: “Đàm gia vẫn luôn chuẩn bị sẵn phòng Thiên Tự cho cô, ban này tôi có sai một cô em đi dọn dẹp một lượt rồi, những gì cần chuẩn bị đã sẵn sàng”.

Tường Ly ném ba lô vào lòng Tề Cương: “Hiểu chuyện đấy”.

Tận cùng hành lang chính là phòng Thiên Tự, cũng chính là phòng nghỉ hào hoa nhất Hoàng Thiên. Đàm Diệu Minh nhìn theo bóng lưng cô, rồi dặn dò Tề Cương: “Bảo mấy đứa chăm sóc thông minh lên một chút, cô ấy đang bị thương”.

“Anh cứ yên tâm Đàm gia, nếu anh thật sự không yên tâm về Tường gia thì cưới về nhà là xong, cứ ‘nuôi thả’ kiểu này chưa biết chừng một ngày nào đó sẽ có chuyện.”

Đàm Diệu Minh thu ánh mắt lại, nhìn thẳng vào Tề Cương. Tề Cương sợ nhất là ánh mắt âm u lạnh ngắt này của anh, lập tức xoa xoa tay cười trừ: “Nghe

các anh em ở dưới nói, Tường gia được một chiếc ô tô đưa về. Có người tinh mắt, nhìn thấy người ngồi trong xe là Lục Đông Thâm”.

Đầu mày vừa dẫn ra của Đàm Diệu Minh lại nhú ngay vào. Sao cậu ta lại đi chung với Tường Ly?

“Đàm gia...” Tề Cương đánh mắt nhìn lên gác, rồi lấy cánh tay huých Đàm Diệu Minh: “Phía cậu chủ Thai tính sao đây?”.

Trong lúc ấy, Thai Từ Tân đã đi xuống, bước về phía này, nói thẳng thừng: “Miếng thịt Đàm gia muốn cắt có hơi to. Trường Thịnh không phải tài sản của một mình tôi, chuyện này tôi cần phải bàn bạc với Hội đồng quản trị mới được. Vẫn mong Đàm gia giọng cao đánh khẽ, cho dù là đợi tới khi Trường Thịnh có kết quả, anh xử lý vẫn chưa muộn”.

Tề Cương tiến lên trước một bước: “Dám cò kè mặc cả với Đàm gia, cô chán sống rồi hả?”.

“Tề Cương!” Đàm Diệu Minh lạnh giọng quát.

Tề Cương im bặt.

Ngữ khí của Đàm Diệu Minh vẫn trầm lạnh như thế: “Cô có thể quay về căn nhắc. Còn cậu chủ Thai thì phải chịu thiệt, bị nhốt thêm vài ngày, cửa lớn của Hoàng Thiên luôn rộng mở chào đón cô Thai”.

[...]

Cuối cùng Tường Ly cũng được thoải mái tự do ngâm mình tắm rửa. Nghĩ lại mấy ngày qua cô chỉ có thể ở nơi hoang dã đun tắm nước sôi rồi lau rửa một cách đơn giản nhất, lại còn phải nhân lúc Lục Đông Thâm đi săn bắn nữa, thật không thoải mái chút nào.

Hơi nóng nghi ngút bốc lên, hương hoa thoang thoang trôi nổi giữa làn nước, trên chiếc giá sạch sẽ đã đặt sẵn quần áo thay. Tường Ly gói đầu lên thành bồn tắm, qua làn hơi nước trắng xóa, dường như lại nhìn thấy khuôn mặt của Lục Đông Thâm, sau đó nhớ lại tình cảnh hai người họ được con sói kia dẫn một mạch ra khỏi núi Kỳ Thần...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Muốn tôi hầu hạ gia thế nào?

Được người đẹp số một của Hoàng Thiên hầu hạ tắm rửa, em đúng là có phúc ba đời...

Một con sói quay lại báo ơn.

Nguyên do là vì lúc trước trong khoảnh khắc động lòng trắc ẩn cô đã không hạ dao xuống.

Sói mẹ đi trước dẫn đường, giữa hoàng hôn mù mịt, bóng hình nó lúc ẩn lúc hiện. Con sói nhỏ kia thì khá lanh lợi, có khi thì chạy vài bước bên cạnh mẹ, có khi lại quay ngược lại cọ cọ vào gấu quần cô.

Họ bám theo hai con sói suốt dọc đường, giữ một khoảng cách nhất định với con sói kia. Tương tự, cứ mỗi lần con sói con chạy về phía họ đùa nghịch là lại bị sói mẹ gọi trở về.

Đối mặt với quy luật sinh tồn trong rừng rậm, loài sói còn có nguyên tắc hơn loài người, nếu cần trả ơn chắc chắn sẽ không nợ, nhưng đối mặt với kẻ xâm phạm một chín một mười, chúng chắc chắn cũng phải đề cao cảnh giác.

Cứ như vậy, sói mẹ đã một mạch đưa họ thoát khỏi sương mù.

Giây phút đó, khung cảnh trước mắt họ như bừng sáng, từng nhánh cây ngọn cỏ, từng viên đá nhánh sông đều là những thứ cô vô cùng quen thuộc, còn cả những ký hiệu cô đã đánh dấu cũng đều được khắc rõ ràng ở đó, chưa từng biến mất.

Sói mẹ dừng bước chân lại, không tiếp tục tiến lên nữa.

Tường Ly hiểu nó sẽ chỉ đưa họ tới đây thôi, nhất thời trong lòng cảm thấy xúc động muôn phần. Tuy rằng nó vẫn còn cách họ một đoạn, nhưng nếu không có nó, cô và Lục Đông Thâm sẽ mãi mãi lang thang trong khu rừng hoang đại vô bờ bến này. Và cuối sẽ bị thời gian, bị ngọn núi quái đản này nuốt chửng, sinh mệnh lụi tàn.

Cô muốn nói một tiếng cảm ơn, nhưng đối diện cô chỉ là một con sói.

Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, rồi nói một câu: *Đi thôi*.

Bọn họ định sẵn sẽ vẫn phải tiến bước, trở về thế giới thuộc về họ. Tường Ly quay đầu lại. Con sói ấy vẫn còn đứng đó, không chỉ có mình nó, ở sau lưng nó, trên những mô đất cao cao thấp thấp, thấp thoáng giữa bóng cây đều có bóng các con sói. Chúng đang yên lặng quan sát hai người họ, giống như đang bảo vệ đồng loại của mình, cũng giống như đang từ biệt họ...

Cho tới khi mặt trời lặn hẳn vào trong mây, sắc đỏ nơi góc trời tối dần đi, cũng là lúc họ ra khỏi núi Kỳ Thần. Tới tận lúc xuống dưới chân núi, Lục Đông Thâm vẫn nắm tay cô suốt.

Dưới núi có xe, vài chiếc.

Nhìn thấy bóng họ xuất hiện, chúng lập tức được lái tới. Một hàng xe đỗ lần lượt. Cảnh Ninh đi đầu, theo sau các vệ sỹ cũng lục tục bước xuống, khí thế rất rầm rộ.

Bấy giờ Tường Ly mới biết chỗ ô tô này hóa ra từ lúc Lục Đông Thâm đi vào núi là vẫn luôn đỗ kín tại đây trông chừng. Đám vệ sỹ này trông còn vạm vỡ, trang trọng hơn cả những vệ sỹ trước đó họ từng gặp mặt, giống như những sỹ tử từng giãy từng phút sẵn sàng lao ra chiến trường.

Không phải kiểu vệ sỹ bình thường, có lẽ là lính đánh thuê, đến từ đủ các quốc gia.

Thế nên cuối cùng họ đã hiểu một đạo lý, Lục Đông Thâm sẽ không chết, cho dù là trong khu rừng sâu không lường được kia. Nếu thật sự gặp chuyện gì bất trắc, anh chắc chắn sẽ nghĩ cách để lại tín hiệu cho những người này. Cho dù thật sự phải đáp bằng ngọn núi Kỳ Thần này, họ cũng sẽ dùng hết tất cả mọi khả năng để cứu họ ra khỏi nguy khốn.

Tại cô quên mất, một người đàn ông như vậy, địa vị thân phận và tính mạng bày ra đó, sao có thể không để lại bất kỳ trợ thủ nào mà mạo hiểm xâm nhập vào núi?

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, anh vẫn nắm chặt tay cô tiến bước.

Phía đường chân trời là thứ ánh sáng u ám xin màu, nửa sáng nửa tối. Một bên gương mặt anh chìm vào trong bóng tối, từng đường nét được khắc sâu rõ rệt, cái bóng dài phóng khoáng được kéo dài, chính là nguồn sức mạnh cô dựa dẫm vào suốt chặng đường vừa qua để có thể tiếp tục tiến bước. Đám vệ sỹ sau khi nhìn thấy anh đều lần lượt khom người cúi chào. Tuy rằng người anh toát lên vẻ moi mọt nhưng cũng không chống đỡ lại được nét uy nghiêm toát ra từ sự quyền thế.

Cảnh Ninh mở cánh cửa xe phía sau.

Cô rút tay lại.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, ánh mắt có phần không hiểu. Cô nhìn lên khuôn mặt anh, có một khoảnh khắc chột xao xuyến. Đôi mắt anh như chứa cả nam châm, u tối, sâu xa, giống hệt như bóng tối đã nuốt chửng mọi ánh sáng sau lưng anh, hấp dẫn, hút linh hồn của người ta khiến họ phải run rẩy theo. Anh một lần nữa giơ tay về phía cô. Cô không nói gì, chỉ mỉm cười, nhưng không tiếp tục nắm tay anh nữa mà chui thẳng vào trong ô tô.

Nước trong phòng tắm làm đỏ rực hai gò má Tường Ly, hơi nóng chính là kẻ tội đồ lớn nhất, từng cánh hoa thom nghiêng nghiêng trên mặt nước cũng có tội theo. Cô vãn về một cánh hoa mỏng, rồi ngậm lên miệng, hương thom như đã thấm cả vào nước, cánh hoa đó liền trở nên đắng chát, giống hệt như tâm trạng của cô lúc trở về.

Trên núi Kỳ Thần nguy hiểm trùng trùng, đó là cuộc đấu tranh dữ dội với thiên nhiên, đó là cuộc đấu tranh giành tính mạng với dã thú, là cuộc đọ sức để giành về hoặc sự sống hoặc cái chết, là ván cược giữa sinh mạng và sinh mạng, đã man nhưng thẳng thắn.

Khi ấy cô và Lục Đông Thâm đứng trên cùng một chiến tuyến, bởi vì khi đấu với trời, họ là đồng loại.

Nhưng giây phút nhìn thấy chiếc xe ấy, cô hoàn toàn bùng tỉnh, họ có thân thiết hơn nữa chung quy vẫn phải quay trở về hiện thực. Ván cược ở hiện thực là cuộc chiến giành giật giữa người và người, còn khó hiểu, lọc lừa hơn cuộc chiến với trời, nhưng lại là tàn nhẫn nhất. Cô và anh đã định sẵn sẽ phải đứng hai bờ sông, không còn là quan hệ bất tay hợp tác nữa mà sẽ là một lần chứng kiến cuộc chiến tranh nhân tính ác liệt nhất.

Cuộc chiến của lợi ích.

Cuộc chiến của âm mưu quyền lực.

Cuộc chiến giữa anh và cô.

Suốt dọc đường cô không nói thêm gì nữa, cứ mãi miết nhìn ra ngoài cửa sổ. Một chút ánh sáng nơi cuối trời cũng đã lụi tàn, ánh đèn đường sáng bùng lên trên những con phố, hắt ra xa xôi vạm vỡ, xanh đỏ rực rỡ. Giữa các hàng cây là những ngọn đường khi sáng khi tối, các vòng sáng xếp thành hàng hắt lên mũi xe, giống như bông pháo hoa vụn vỡ rồi trải thành từng đốm sáng mờ ảo trước mắt cô.

Tới gần khu vực của Hoàng Thiên, Lục Đông Thâm không cho xe của các vệ sỹ đi theo nữa. Cảnh Ninh lo lắng cho sự an toàn của anh. Anh chỉ khẽ nói: *Đây là địa bàn của Đàm gia, ai dám gây chuyện?*

Cô nghe được câu ấy nói ấy, hiểu rằng Lục Đông Thâm đang giữ thể diện cho Đàm Diệu Minh.

Đúng lúc cô đang chuẩn bị mở cửa, anh bỗng nhiên ở phía sau gọi giật cô lại.

Anh gọi cô là: Tường Ly.

Cô quay đầu.

Ánh mắt anh chìm vào bóng tối của khoang xe, hoặc có lẽ vì ánh mắt anh quá tối, đến mức có thể hút cô vào khoảng tăm tối ấy. Anh đổ người về phía cô, ánh sáng trên lớp kính cửa xe hắt xuống khuôn cằm đã bắt đầu lún phún râu của anh, vừa vuông vắn vừa gọi cảm.

Có một khoảnh khắc, khuôn mặt của anh và cô gần trong gang tấc, gần tới mức hơi thở đan cài vào nhau, gần tới mức cô có thể nhìn thấy bóng của mình qua đôi mắt anh.

Lát sau, anh giờ tay lên, hướng về phía mặt cô.

Hô hấp của cô như khựng lại, ngón tay đang móc vào cánh cửa lại càng siết chặt. Ngón tay mảnh khảnh của anh chỉ lướt ngang qua vành tai cô, lấy ra một phiến lá mắc vào mái tóc sau tai, nhỏ xíu, mạch lạc nhọn. Anh vẫn về trong lòng bàn tay rồi bóp vụn.

Lá lá của cây anh đào, giống như khói hoa tháng ba, thứ rơi xuống mái tóc cô có lẽ là lá anh đào trắng muốt như tuyết.

Cho tới tận bây giờ, vành tai cô vẫn còn nóng hổi. Đầu ngón tay anh ấm áp, nhưng chỉ chạm nhẹ như vậy thôi lại tựa như bàn ủi.

Có tiếng cười quyến rũ nào đập vào tai cũng tiếng đây cửa.

Giữa làn hơi nước, có bóng cô gãi từ từ bước đến, mặc một chiếc xường xám bằng vải sa tanh màu tím, vòng eo thắt tha như liễu rủ, da trắng nõn nà, môi tô đỏ thắm. Mùi hương say lòng người đổ như toát ra từ trang phục, bọc trọn một sự quyến rũ.

Cô ấy tiến tới, ngồi xuống bên cạnh bồn tắm, vuốt nhẹ chiếc khăn trên tay lên cổ Tường Ly, mỉm cười hờn dỗi: “Em còn có lòng tới Hoàng Thiên sao, chị còn tưởng em bị cô gái người rừng nào hút mất hồn rồi chứ?”. Nói tới đây, nhìn thấy vết thương trên cổ cô, cô ấy chẹp chẹp hai tiếng: “Thật sự là bị sói cào sao?”.

“Bị một cô gái người rừng cào đấy, móng vuốt của cô ta sắc y như của Phù Dung vậy.” Tường Ly không kiêng dè gì cô ấy, mặc cho đôi mắt phượng kia nhìn rõ toàn bộ cơ thể chìm sâu trong nước của mình. Cô giờ cánh tay lên, ôm lấy vòng eo thanh mảnh của cô ấy, cười nói: “Được người đẹp số một của Hoàng Thiên hầu hạ tắm rửa, em đúng là có phúc ba đời”.

Phù Dung cười: “Vậy Tường gia muốn tôi hầu hạ gia thế nào đây?”.

Tường Ly mỉm môi cười gian xảo, ngón tay hướng về phía chỗ xé trên bộ xường xám của cô ấy, luồn vào trong: “Dĩ nhiên là phải cởi đồ ra trước rồi mới tắm”.*

**Xung hô giữa Tường Ly và Phù Dung tạm thời để như vậy vì mình có cảm giác Phù Dung hơn tuổi Tường Ly. Nếu có sai sót, sau này mình sẽ sửa lại ^^~*

~Hết chương 65~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Tiếng phụ nữ trong điện thoại

Tôi hồ Phù Tiên, chỉ được phép đứng đợi trên bờ, một mình cô sẽ xuống nước...

Phù Dung lập tức gạt tay cô ra. Nụ cười quyến rũ ma mị lúc vừa bước vào cửa đã hoàn toàn tan biến. Cô ấy giờ tay phát một cái rất mạnh lên lưng Tường Ly: “Không trở mặt với em là em không chịu nói sự thật phải không? Miếng vết thương lớn như thế này mà em định giấu chị?”.

Tường Ly nhe răng cười, cơ thể lạnh lợi xoay một cái để né tránh một chương vô hình của Phù Dung: “Chỉ là em bị con sói trên núi cào một cái thôi, sao chị cứ phải giật đùng đùng lên thế. Chị nói gì thì nói cũng là người đẹp số một của Hoàng Thiên, có thể dịu dàng một chút được không? Dám hôn xược với ‘tiểu gia’ này vậy hả?”.

“Dịu dàng cái đầu em ấy! Em suýt nữa làm mồi cho sói rồi!” Ở bên ngoài Phù Dung là một cô gái trong vòng mười dặm còn ngửi thấy hương thơm, dịu dàng xinh đẹp, duy chỉ có khi đối mặt với Tường Ly là cô ấy xé tan chiếc mặt nạ kia ra, để bản thân được thoải mái: “Chẳng trách Đàm gia không để mấy đứa khác tới đây. Anh ấy làm vậy là sợ người khác không biết hầu hạ em. Vì em, anh ấy thật sự đã dốc cạn tâm tư rồi, lúc nào cũng bảo vệ em chu toàn. Haizz, riêng tiền boa cho chị lên sân khấu thôi đã là một triệu tệ rồi, nhưng giờ lại ngồi đây tắm rửa, trò chuyện với em. Em bảo chị sẽ bị thiệt bao nhiêu tiền?”.

Tường Ly đã quá quen với hai khuôn mặt trong ngoài khác nhau của cô ấy. Cô dựa vào thành bồn tắm, gác một cánh tay ra ngoài, mịn màng trắng bóc. “Ba câu không rồi được chứ ‘Đàm gia’. Chị thích anh ấy như vậy thì theo anh ấy luôn đi”.

“Chị muốn là được hả? Có ai không biết trong lòng anh ấy chỉ có một mình con tiểu yêu tinh là em? Làm gì còn để ý tới người con gái nào khác.” Phù Dung vót hết những cánh hoa đang trôi nổi trên mặt nước lên, đắp lên người Tường Ly. Những cánh hoa kiêu diễm dính cả lên xương hõm vai, bả vai của cô, chỗ nào cũng rất dịu dàng. “Nghe nói em được vị Lục tổng đó đưa về đây?”

Tường Ly mỉm cười: “Chị muốn nói gì?”.

Những ngón tay ngọc thon gọn thấm đẫm nước của Phù Dung nhẹ nhàng mát xoa thái dương cho cô: “Hiểu rõ còn giả vờ hồ đồ. Đàm gia cưng chiều em là vì anh ấy coi em như người phụ nữ của mình. Dù anh ấy kiên nhẫn hay dịu dàng thì cũng đều vì đối phương là em. Nhưng em đừng quên, Đàm gia đâu sao vẫn là Đàm gia, là người tính mạng đưa trên đầu lưỡi dao, sự chán ghét và căm thù cũng không hề cất giấu. Em thân mật với loại đàn ông buông thả đó ngay trước mắt anh ấy, có phải là đã chạm vào giới hạn của Đàm gia rồi không? Lỡ như anh ấy...”.

Nói tới đây, Phù Dung giơ tay lên làm hình dang lưỡi dao, cửa ngang qua cổ của Tường Ly, mọi lời muốn nói đều đã thể hiện hết trong hành động này.

Tường Ly kéo tay của cô ấy xuống, tỉ mỉ đùa nghịch từng ngón tay, rồi tươi cười phản bác: “Chị phải mong em chết đến mức nào thế hả? Sao có thể chụp cho em cái mũ đó chứ? Chẳng qua là người ta có lòng tốt đưa em về một đoạn đường thôi, vậy mà đã trở thành loại đàn ông buông thả rồi. Câu này mà lọt vào tai người con gái mà Lục tổng yêu sâu sắc là cô ấy sẽ tới cào cấu em. Em không đành lòng để chị mang khuôn mặt xinh đẹp này đi đỡ ‘Cửu Âm Bạch Cốt trảo’ đâu”.

Ban đầu cô vốn không định quay về Hoàng Thiên.

Lúc xe chạy trên đường, Lục Đông Thâm đã chỉ thị cho Cảnh Ninh về khách sạn. Thái độ của anh rất rõ ràng, anh muốn đưa thẳng cô về Skyline.

Quận Xuyên Dương và Quan Dương chỉ cách nhau đúng một ngã tư, rẽ trái sẽ vào địa bàn của Đàm Diệu Minh, rẽ phải sẽ tới địa bàn của Lục Đông Thâm. Khi còn chưa tới đường Tô Hà, thì chuông điện thoại của Cảnh Ninh chợt vang lên. Tiếng chuông tuy nhỏ nhưng vẫn rất lạnh löt giữa một khoảng xe đang hoàn toàn yên ắng. Cô ấy bắt máy, nói một câu: *Cô Trần à?* Sau đó lại nói thêm một câu: *Vâng, cô đợi chút.*

Lục Đông Thâm đón lấy chiếc di động Cảnh Ninh đưa. Từ đầu tới cuối cô không quay đầu lại, chỉ nhìn chăm chăm cảnh vật ngoài cửa sổ. Ô cửa kính sạch bong của ô tô thấp thoáng in một nửa khuôn mặt Lục Đông Thâm.

Trong xe quá im ắng, đến mức cô có thể nghe thấy giọng nói nũng nịu của cô gái ở đâu kia điện thoại: “Đông Thâm...”.

Cảnh Ninh bật nhạc trong ô tô lên.

Tiếng đàn violon-cello trầm, không ồn ào, hỗn tạp, chỉ vừa đủ để che lấp nội dung cuộc nói chuyện.

Cứ như vậy cho tới tận khi họ đi đến đường Tô Hà.

Cô mới quay đầu lại, nói với tài xế: *Tới Hoàng Thiên.*

Cô không nhìn Lục Đông Thâm nhưng vẫn cảm nhận được anh đang nhìn mình, còn người tài xế thì rõ ràng đang đợi anh ra lệnh. Anh trầm mặc giây lát rồi nói: “Cô nên quay về khách sạn, nghỉ ngơi một đêm”.

Bấy giờ cô mới nhìn anh, ánh mắt anh có phần nghiêm nghị, cất giấu một màu đen nặng nề. Cô nói: “Hoàng Thiên có Đàm gia ở đó, tôi sẽ được nghỉ ngơi thoải mái hơn”.

Sắc mặt anh dường như tối đi rất nhiều, trong đôi mắt còn như ngọn lửa sắp tắt, có vẻ như không vui. Cô không hiểu vì sao mình cứ phải nói kiểu vậy, chỉ biết rằng, câu nói của cô đã khiến bầu không khí trong ô tô từ yên lặng chuyển sang lạnh ngắt. Cảnh Ninh đánh mắt nhìn ghé sau qua gương chiếu hậu, không nói câu nào.

Chiếc xe từ từ dừng lại khi chuẩn bị tới ngã tư đường Tô Hà, mọi vệ sỹ cũng đang chờ đợi mệnh lệnh.

Rất lâu sau, anh mới nói: *Tới Hoàng Thiên.*

Phù Dung rút tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve, rồi khẽ gõ mấy cái lên vai Tường Ly: “Không có quan hệ gì là tốt nhất. Chị biết em thông minh hơn các cô gái khác, người đàn ông nào nên giữ, người đàn ông nào nên bỏ, em phải rõ hơn mới đúng. Bây giờ người dân thành phố ai cũng biết Đàm gia và vị Lục tổng đó như nước với lửa, em né tránh được thì nên né tránh. Vì em, Đàm gia dám làm bất cứ chuyện gì. Chỉ vì cậu chủ Thai đó nói một câu muốn giữ trò với em mà bị Đàm gia chinh cho thế thảm”.

Tường Ly từng người: “Cậu chủ Thai? Thai Nghiệp Phàm?”. Cô khần trương lực lại suy nghĩ trong đầu. Thai Nghiệp Dương là người điềm đạm, kẻ hay ra ngoài gây chuyện chỉ có thể là Thai Nghiệp Phàm thôi.

“Ngoài hẳn ra làm gì còn ai khác? Còn tưởng mình là thần bài chuyển thế thật chứ, hẳn đâu biết ngày ngày Đàm gia vẫn sai người tuần bài cho hẳn.” Phù Dung giơ tay che đi nụ cười trên đôi môi hồng, nhưng dường như lại nhớ ra chuyện gì đó, đôi mắt như nước hồ thu của cô ấy lập tức dấy lên một sự nghi hoặc: “Nhưng em bảo kỳ lạ không, có người cho chị một khoản tiền, lệnh cho chị xuất hiện vì Thai Nghiệp Phàm. Xem chừng người này không phải Đàm gia”.

Tường Ly đang vớt nước lên người chột khựng lại, nhìn về phía Phù Dung: “Ý chỉ muốn nói Thai Nghiệp Phàm ngày ngày tới đây bài bạc là vì chị?”.

“Có tiền thì tội gì không kiếm? Rõ ràng là có người muốn gài bẫy Thai Nghiệp Phàm. Nhưng chuyện này cũng chẳng liên quan đến chị, chị chỉ có nghĩa vụ quyền rũ cậu chủ Thai ngày đêm ca hát, say sưa bí tỷ mà thôi.”

Tường Ly bỗng lạnh toát sống lưng.

Trước mắt Hoàng Thiên không kinh doanh, việc làm của các cô gái chỉ có ở sông bạc. Đàm Diệu Minh sai người cho Thai Nghiệp Phàm “ăn no”, mục đích trong này có thể nghĩ ra. Có được điểm yếu của Thai Nghiệp Phàm trong tay thì muốn giết được chút thịt từ Trường Thịnh cũng là việc dễ như trở bàn tay. Nhưng kẻ đứng đằng sau cho Phù Dung tiền lại là ai? Mục đích của kẻ này là gì?

Dĩ nhiên, có hỏi thì Phù Dung cũng không rõ. Mà cô ấy cũng là người sống thoáng. Kiểu phụ nữ sống cuộc sống lấy lòng đàn ông như cô ấy làm sao nhìn ra được những âm mưu gian trá trong chuyện này? Chỉ là những chuyện không nên biết chị ấy không bao giờ động tới mà thôi.

□□□

Chưa đợi tới hôm sau, ngay khi vừa được ngâm mình một lần thoải mái tại Hoàng Thiên xong xuôi, Tường Ly đã dự định lên đường ngay tới hồ Phù Tiên. Chỉ còn đúng một ngày là đến lời hẹn giữa cô và Lục Đông Thâm, xuất phát càng sớm càng tốt.

Mấy khu kinh doanh của Đàm Diệu Minh vừa xảy ra chuyện chưa được mấy hôm, bản thân anh cũng bị chuyện của thương hội quán lấy không thể phân thân được. Trước khi cô đi, anh ra lệnh vài chục vệ sỹ đi theo, đảm bảo chắc chắn cho sự an toàn của cô.

Tường Ly nhìn thấy khí thế này thì nhủ mảy. Tề Cương biết cô đã quen làm việc một mình, vội nói: “Đàm gia biết cô không thích có ai bám theo. Nếu bình thường thì anh ấy cũng để mặc cô, nhưng bây giờ cô vừa bị thương mà, đúng không?”.

Là mệnh lệnh của Đàm Diệu Minh, ngay trước mặt nhiều người cô cũng không thể cãi lại anh, làm anh mất thể diện, đành mặc cho họ đi theo. Cuối cùng, cô chỉ có một điều kiện: Tới hồ Phù Tiên, chỉ được phép đứng đợi trên bờ, một mình cô sẽ xuống nước...

~Hết chương 66~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Tòa thành dưới hồ Nước tắm tới [2111 chữ]

Thứ có thể chữa bệnh cho Thai Quốc Cường, ngoài chuột xạ hương trên núi Kỳ Thần ra thì còn có một thứ nằm trên những thi thể dưới hồ Phù Tiên. Tường Ly đã nói dối Lục Đông Thâm.

Hồ Phù Tiên, mệnh mông xanh biếc, đa phần các du khách đặt chân tới đây đều muốn nhắm tới thắng cảnh tuyệt đẹp này. Nhưng trong mắt những người dân Thương Lãng, hồ Phù Tiên là một thánh địa, là một món quà trời ban. Bình thường, cùng lắm thì họ chỉ đánh bắt cá trong hồ, không bao giờ lặn xuống quá sâu, sợ sẽ quấy rầy tới thần linh. Tập tục kiểu này đã được lưu giữ tại Thương Lãng suốt hàng trăm năm qua, cho tới tận khi tòa thành cổ ngàn năm dưới đáy hồ bị phát hiện, người Thương Lãng lại càng tin tưởng chắc chắn vào tín ngưỡng của tổ tông.

Có người nói tòa thành cổ dưới đáy hồ Phù Tiên chính là nước Cổ Điện trong lịch sử, bởi vì những kiến trúc cho con người xây dựng quá rõ ràng. Cũng có người nói đó là nơi thờ cúng của hai ngàn năm trước. Hồ Phù Tiên là nơi gần với trời nhất. Hoàng đế cổ đại đã tới đây để cúng tế, về sau thì nơi này chìm xuống đáy hồ.

Người Thương Lãng thì cho rằng, tòa thành dưới mặt nước không chỉ tồn tại hơn hai ngàn năm, có lẽ còn lâu hơn thế. Đó là một tòa Long Cung, là nơi cư ngụ của thần linh.

Đã từng có tờ báo lấy danh nghĩa đưa tin để liên tục công khai với thế giới bên ngoài về tòa thành dưới nước hồ Phù Tiên, nhưng đưa tin được một nửa thì dừng lại, khiến người ta dấy lên không ít nghi ngờ. Đến nay, tòa thành cổ dưới hồ Phù Tiên đã trở thành câu chuyện dùng để khoác lác và lừa gạt nhằm kiếm thêm khách du lịch.

Nhưng cũng có những ý kiến khác, nói rằng tờ báo khi ấy sợ dĩ dừng đưa tin là vì đã phát hiện được kho thi thể dưới nước, ần nấp ngay trong thành cổ, trở thành một bí ẩn không thể giải thích được.

Mỗi người có một suy nghĩ.

Thực ra vẫn chẳng ai biết rõ năm xưa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến báo chí ngừng đưa tin.

Hiện tại không phải là mùa du lịch thịnh vượng, hồ Phù Tiên lại trở về với sự bình yên khi trước. Khi Tường Ly tới được hồ Phù Tiên, nơi đường chân trời

đã sa sầm lại, đen kịt, giống như một mảnh vải bị nhuộm mực tàu, che kín nền trời. Ánh sáng lác đác rải trên bầu trời, nhưng cũng âm u bất định.

Chính là bóng tối trước lúc bình minh.

Tề Cương và mọi người vô cùng lo lắng, không thể hiểu nổi vì sao Tường Ly lại cứ phải chọn thời điểm trời tối nhất để lặn xuống hồ. Tường Ly nhìn cả mặt hồ bao la cũng bị nền trời trải lên một màu đen tuyền, nói: “Đằng nào cũng phải lặn thôi, sáng hay tối không quan trọng”.

Cô chìm xuống nơi sâu nhất của hồ Phú Tiên.

Không có ánh sáng, chỉ thi thoảng có những giọt nước phản chiếu chút ánh sáng trong veo.

Đây là cảnh tượng Tường Ly đã nhiều lần nhìn thấy khi lặn xuống đáy hồ, dưới nước âm u, còn có vô vàn những loài cá kỳ quái chưa bao giờ xuất hiện trong tầm mắt của con người. Mỗi khi có con lướt ngang qua phạm vi ánh đèn trên đầu cô chiếu rọi, cô lại nằm ngang giữa làn nước, nhìn chúng một lúc lâu.

Đáy hồ Phú Tiên là một trong những địa điểm cô từng lặn mà cảm thấy khá thoải mái, tính nguy hiểm không cao.

Cô còn từng lặn xuống một bờ biển. Giữa biển khơi sâu thẳm, đến nhiệt độ của nước cũng lạnh hơn hồ Phú Tiên. Đầu tiên là những đàn cá mòi dày đặc bay múa xung quanh cô, sâu hơn nữa chính là đáy biển thình lạng, sâu đến nỗi người ta phải e dè.

Cô nghe được tiếng cá voi vọng về từ đáy sâu của biển khơi, âm thanh âm u ấy khiến người ta gọn sống lưng. Cô xuống đó nhỏ bé không khác gì một hạt bụi, còn cá voi thì như một hồn ma cứ lảng lảng xuất hiện giữa bóng đêm. Khi nó lướt ngang qua trên đỉnh đầu cô, cô chỉ có cảm giác như vừa lướt một vòng qua âm phủ.

Cô có kinh nghiệm ngụp lặn phong phú. Những người quen cô đều chỉ coi đó là một sở thích, không ai biết mục đích thật sự của cô.

Ai ai cũng biết dưới đáy hồ Phú Tiên là tòa thành cổ, nhưng rất hiếm người nhìn thấy; Ai ai cũng kiêng sợ kho thi thể trong thành cổ, nhưng đã có mấy người thật sự được nhìn thấy bộ dạng thật của kho thi thể ấy?

Chỉ khi chạm tay vào lớp rêu xanh trên những bức tường nứt mẻ của thành cổ và những vách tường dài vài cây số đã sụp đổ mới biết được nỗi bi thương của tòa thành đã chìm vào nước. Chỉ khi xuyên qua từng thi thể dưới đáy hồ mới cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của họ khi đời đời kiếp kiếp không còn được nhìn thấy mặt trời.

Thứ có thể chữa bệnh cho Thai Quốc Cường, ngoài chuột xạ hương trên núi Kỳ Thần ra thì còn có một thứ nằm trên những thi thể dưới hồ Phú Tiên.

Tường Ly đã nói dối Lục Đông Thâm. Loài cá trắng ở hồ này chỉ có công dụng làm thành một món ăn trên bàn tiệc của các du khách chứ nào có chữa được bệnh cho người.

Đây là một khu cấm địa.

Người không hiểu biết sẽ không vào được, cũng chẳng tìm ra. Nhưng người có lòng bám theo thì chung quy cũng sẽ thăm dò được bí mật bên trong tòa thành cổ. Tường Ly không cho ai theo, nguyên nhân cũng nằm ở đó.

Ngon đèn trên đỉnh đầu chiếu sáng toàn bộ tàn tích của tòa thành, cột đá cao cao đó đã loang lổ nhưng vẫn đứng rất hùng dũng. Giống như lời đồn rằng vào những ngày mưa gió sầm chớp sẽ nhìn thấy linh hồn của những cung nữ đi qua đi lại trong Cố Cung, đứng ở đây cũng vậy, tựa hồ cũng có thể nghe thấy những âm thanh tàn sát giết chóc từ hàng ngàn năm trước.

Tường Ly không ở lại trong thành cổ quá lâu, cô nhún người chìm sâu xuống một nơi còn tăm tối hơn.

...

Khi phía chân trời đã nhá nhem sáng, Tề Cương cũng đã hút hết cả một bao thuốc lá trên xe, đầu lọc rơi đầy xuống đất. Anh ta lại lệnh cho đứa đàn em lần lượt nhặt tất cả về, đựng lại cẩn thận rồi bỏ vào thùng rác. Cậu nhóc hí hục nhặt một lúc lâu, sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ bèn đi tới trước ô tô của Tề Cương, nói: “Anh Cương, anh đừng hành hạ người ta thế mà”.

Tề Cương gần như hạ bằng chiếc ghế trong ô tô xuống, dựa người lên ghế, bốn cửa sổ mở toang hoang. Nghe xong, anh ta thò một tay ra đánh lên đầu cậu ta: “Không hành hạ làm sao giết thời gian được?”.

“Mấy anh em có thể chơi bài với anh mà, chúng ta chơi nhỏ thôi.”

“Cút cha mày đi! Chúng ta tới đây là để bảo vệ Tường gia, chơi bài chơi bạc cái gì? Để Đạm gia biết, coi chừng anh ấy cho mày liệt giường!”

Đang mãi mắng thì có một vệ sỹ đi tới, sắc mặt không ổn: “Anh Cương, phía Nam bờ hồ phát hiện có người nào đó lặn xuống nước, nhìn có vẻ không ít người đâu”.

Tề Cương đang định châm thêm điếu thuốc nữa, nghe xong câu này lập tức quăng thuốc đi, thảm cảm thấy không ổn, khẩn trương lệnh cho đám đàn em xuống nước. Đó đều là những vệ sỹ biết ngụp lặn, đã đợi sẵn bên bờ hồ từ lâu, một khi Tường Ly ở dưới nước quá lâu sẽ lập tức nhảy xuống cứu hộ.

Khi Đàm Diệu Minh tới hồ Phủ Tiên thì đã có một khoảng trời màu lục lam, mặt trời vẫn chưa sáng hẳn, chỉ đang chậm chậm lộ đầu ra từ khe hẹp của bóng đêm.

Anh vội vã bước đi, theo sau là một đám vệ sỹ, khí thế không hề nhỏ.

Tề Cương bên này đang sốt xịch xịch, thấy Đàm Diệu Minh xuất hiện bên lập tức tiến lên. Đàm Diệu Minh hỏi thẳng: “Tường Ly đâu?”.

“Bọn em đã xuống nước tìm một lượt rồi, không thấy Tường gia.” Tề Cương vuốt mồ hôi đầy đầu, sau khi cử người xuống nước, anh ta đã lập tức gọi ngay cho Đàm Diệu Minh.

Trong lúc hai người nói chuyện, lượt vệ sỹ lần thứ hai cũng đã trở về, người đi đầu nhìn thấy Đàm Diệu Minh bên căng thẳng, lắp ba lắp bắp: “Đàm... Đàm gia... Vẫn chưa tìm thấy Tường gia ạ...”.

Sắc mặt Đàm Diệu Minh đột ngột chuyển lạnh, xung quanh bầu không khí cũng lạnh ngắt, ngay cả Tề Cương đứng bên cạnh anh cũng cảm thấy không rét mà run. Anh ta thầm nghĩ trong bụng: Toi rồi, đây là dấu hiệu của một con thịnh nộ. Quả không sai, Đàm Diệu Minh giờ chân đá cho tay vệ sỹ vừa về ngã rạp ra đất, khi ngẩng đầu lên cả khóe miệng cũng rỉ máu.

“Mẹ kiếp, toàn lũ vô dụng! Tất cả xuống nước tìm hết cho anh, không tìm được thì anh lấy mạng chúng mày!”

Tất cả mọi người run lên cầm cập, lần lượt chuẩn bị dụng cụ lặn.

Tề Cương dè dặt bước lên: “Trông khí thế, đối phương có vẻ đã phải thủy quái chuyên nghiệp tới rồi”.

“Lai lịch thế nào?”

Tề Cương lắc đầu.

Đàm Diệu Minh nhìn chăm chăm mặt hồ gọn sóng, nhiệt độ nơi đáy mất cũng băng giá như nước hồ đêm lạnh vậy.

Lúc này, bỗng có tiếng ai mừng rỡ kêu lên: “Tường gia quay về rồi!”.

Bà vai Đàm Diệu Minh chợt run lên, anh quay phắt đầu nhìn qua. Có mấy bóng người từ hồ đi lên, nếu nhìn kỹ là hai vệ sỹ cả người ướt lướt thướt, họ một trái một phải đang diu Tường Ly đi qua.

Tường Ly cúi gục, trên người vẫn còn mặc nguyên bộ đồ lặn, bước chân không vững, có vẻ đã hết sức. Đàm Diệu Minh sải bước lao tới rất nhanh, một tay kéo Tường Ly vào lòng mình.

Trán Tường Ly dựa vào ngực anh, cô mệt mỏi gọi một tiếng “Đàm gia”. Đàm Diệu Minh chỉ cảm nhận được cả cơ thể cô lạnh ngắt, giờ tay lên sờ thử thì kinh hoàng phát hiện lòng bàn tay mình đầy máu!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Đi theo anh, anh sẽ bảo vệ em suốt đời [2058 chữ]

Thật ra anh hiểu rõ mà, những ngày tháng sau này của em chắc chắn phải nhuộm màu máu...

Đàm Diệu Minh giật mình, không nói câu nào lập tức bế bổng Tường Ly lên, cả khuôn mặt trầm lạnh đến rợn người. Tề Cương cũng nhìn thấy máu trên tay Đàm Diệu Minh, bên quát lên với đám vệ sỹ: “Mẹ kiếp, chúng mày còn đứng đực ra đó làm gì? Tới bệnh viện!”.

Cổ áo của anh bị kéo xuống, Đàm Diệu Minh cúi đầu nhìn người con gái trong lòng, Tường Ly thì thầm: “Đưa em vào trong xe thay quần áo trước đã”.

Quần áo Tường Ly mặc khi đến đây đều để cả trong xe của Tề Cương. Đàm Diệu Minh sau khi bế cô lên xe thì tìm quần áo đưa cho cô, dự định đích thân lái xe đưa cô tới bệnh viện. Anh đang định nâng tấm vách ngăn lên, Tường Ly bèn giữ tay anh lại và cất giọng yếu ớt: “Em không sao đâu, không cần tới bệnh viện”.

Đàm Diệu Minh vẫn đang định khuyên nhủ, Tường Ly bèn giờ tay cởi cổ áo đồ lặn ra, rồi nhìn anh: “Em phải thay quần áo...”.

Anh hơi sững người, nét mặt nhanh chóng lướt qua một tia ngượng ngập, ăn nói cũng không tự nhiên: “Tự em thay được không?”.

“Vậy anh định giúp em chắc?” Tường Ly cãi lại.

Đàm Diệu Minh cuộn tay lại thành nắm đấm đặt lên môi ho khẽ một tiếng, mượn cớ để che giấu đi sự thiếu tự nhiên của mình. Anh nói một câu: “Thay

xong thì gọi anh”.

Chút tối cuối cùng phía chân trời cũng đã biến mất, bị ánh bình minh của ngày mới thay thế trọn vẹn. Bầu không khí mỏng manh lành lạnh, còn chút sương sớm vẫn chưa tan hết, hít hà một ngụm khí là có thể hóa thành cả đám sương mù trắng xóa.

Tề Cương thấy Đàm Diệu Minh bước xuống xe bèn vội vàng tiến lên hỏi: “Tướng gia thế nào rồi ạ?”, nói rồi anh ta ngoác vào bên trong quan sát.

Đàm Diệu Minh giơ tay xoay mặt anh ta lại: “Không cần hai con mắt nữa phải không?”.

Bấy giờ Tề Cương mới hiểu ra vấn đề, cười hi hi. Đàm Diệu Minh đứng dựa vào cửa xe, rút một điều thuốc ra, ngậm lên miệng, vừa định châm thuốc bèn quát to với đám vệ sỹ đứng bên cạnh: “Mẹ kiếp, quay hết người lại cho anh!”.

Đám vệ sỹ lần lượt quay người lại, quay lưng về phía xe.

Tề Cương thấy Đàm Diệu Minh cũng không vội đưa Tướng Ly tới bệnh viện, trong bụng cũng hiểu tám, chín phần đã không còn vấn đề gì nữa, cũng dám đùa giỡn hơn: “Đàm gia, cửa sổ xe dán giấy cả mà, bên ngoài vốn dĩ không nhìn được bên trong đâu ạ”.

“Cút.” Đàm Diệu Minh miệng ngậm thuốc, hờ hững buông một tiếng.

Tề Cương mỉm cười đón lấy chiếc bật lửa trong tay anh, chủ động châm lửa cho anh. Lửa vừa bật lên, Đàm Diệu Minh liền nghiêng đầu, rít một hơi khói, ánh sáng nơi đầu điều thuốc soi sáng từng đường nét cương nghị của anh.

“Em nghĩ là vào lúc này đáng nhẽ anh phải ở trong đó giúp đỡ người ta. Con người anh ấy à có lúc quá là...”

“Quá là làm sao?”

“Đàn ông mà quân tử với phụ nữ quá cũng không hay đâu, thích cô ấy thì cứ chiếm đoạt được rồi tính. Anh chỉ cần giành được cơ thể của cô ấy là dù cô ấy có hoang dã đến đâu cũng sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh thôi.”

Đàm Diệu Minh giơ chân đá anh ta một cái: “Mày cút ngay!”.

“Gia à, sự thật mất lòng mà.”

Trong lúc hai người họ đang nói chuyện thì Tướng Ly mở cửa xe bước xuống. Cô đã thay quần áo của mình, bộ tóc dài ướt rượt được buộc đơn giản ở sau gáy. Trông sắc mặt cô tuy có phần nhợt nhạt nhưng thể lực dường như đã khôi phục được một chút. Cô ném bộ quần áo lặn trong tay về phía Tề Cương rồi nói: “Cậu có tin tôi thiên mây cậu rồi mạng thứ của quý đó cho chó ăn không?”.

Tề Cương vững vàng đỡ lấy bộ quần áo cô quăng qua, cười hi hi. Đàm Diệu Minh với một chai nước từ trong xe ra, mở nắp chai đưa cho cô: “Em thấy sao rồi?”.

Tướng Ly đón lấy nước, ngửa cổ uống vài hớp, dựa vào cửa xe một lúc mới lấy lại được nhịp thở và nói: “Em không bị thương đâu, máu là của người khác thôi”.

Đàm Diệu Minh nghiêm mặt lại.

“Đối phương có sáu người, kinh nghiệm lặn rất phong phú, thân thủ vừa nhìn là biết từng luyện võ. Họ định bắt sống em, chứ không có ý làm tổn thương đến tính mạng.” Tướng Ly giơ ngón tay cái quẹt một cái lên khóe miệng, ánh mắt tỏa ra một tia sáng căm phẫn: “Em đâm bị thương hai người, bẻ gãy tay của một người. Vết thương của hai người còn lại có lẽ nằm trên chân, người cuối cùng là đầu. Vì hãn đội mũ lặn nên không nhìn rõ đáng về trông thế nào. Lúc gần lên bờ em đã cứa rách quần áo của hắn. Ở gần ngực trái của hắn có một vết sẹo, là vết thương cũ, khá lớn”.

Việc bị gặp đột kích dưới hồ Phù Tiên là điều cô không hề ngờ tới, nhưng cũng may cô đã có thói quen dắt giao bên người. Đối phương đã ở đó đợi cô sẵn. Sau khi cô lấy được nguyên liệu, từ thành cổ bơi ra giữa hồ thì bọn họ lao về phía cô.

Cử sáu tên thủy quái tới công kích cô, thật là coi trọng cô quá.

Đàm Diệu Minh nghe xong, sắc mặt càng sa sầm tợn. Anh đánh mắt nhìn Tề Cương, Tề Cương hiểu ý: “Chỉ cần có điểm đặc biệt thì sẽ không khó tìm ra. Anh yên tâm, em sẽ lập tức bảo anh em đi điều tra, lật cả Thương Lăng lên, em không tin sẽ không tìm thấy!”. Nói xong, anh ta bèn quay đi gọi điện thoại sắp xếp.

Một người vệ sỹ tiến lên, trong tay cầm một con dao: “Tướng gia, đã tìm được con dao của chị rồi”.

Tướng Ly đón lấy, là con dao Phần Lan cũng cô băng qua cả dãy Kỳ Thần rồi lại cùng cô xuống nước. Con dao này rất sắc bén, cô dùng rất thuận tay. Chỉ tại sau một trận chiến với đám người kia ở giữa hồ, khi lên được đến bờ cô đã sức cùng lực kiệt. Mấy người kia sợ bại lộ thân phận vội vàng chuồn lẹ, con dao của cô cũng rơi bên bờ sông.

Cô rút nó ra khỏi bao, lưỡi dao vẫn còn dính máu. Cô đổ nốt chỗ nước còn lại chưa uống lên dao, rửa sạch dấu máu, động tác vừa ung dung lại vừa gọn ghẽ. Đàm Diệu Minh nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô, một dung nhan vốn dĩ như hoa như ngọc, vì có thêm nét tàn nhẫn mà trở nên tuần tú vô cùng.

Anh khẽ thở dài một tiếng, vòng cánh tay qua nắm chặt lấy tay cô, sau đó từ từ cắm dao vào trong bao dưới ánh nhìn của cô.

“Anh hay nghĩ, đáng nhẽ phải để em được sống một cuộc sống tốt hơn mới phải.”

Chứ không phải như bây giờ, vốn dĩ đang ở độ tuổi xinh đẹp như hoa lại phải cùng đàn ông liều sống liều chết, cho dù máu me đầm đìa cũng không nhũn mày lấy một cái. Cuộc sống của cô đáng lẽ phải được yên tĩnh êm đềm, không nên là giang hồ hỗn tạp.

Tường Ly lại giắt con dao vào lưng, rồi hướng ánh mắt về phía chạc cây gần đó. Ở đó có một con chim đang kêu ran từng tiếng nhưng mãi vẫn không thấy đông loại của mình đâu, trông nó mới cô độc làm sao. Cô nói: “Thế nào là cuộc sống tốt đẹp hơn đây? Giống như trước kia hưởng đủ mọi vinh hoa phú quý ư? Hay là bình yên nhẹ nhàng giống như những người bình thường? Cuộc sống đầu tiên thì em sống đủ rồi, cuộc sống phía sau thì không thuộc về em. Thật ra anh hiểu rõ mà, những ngày tháng sau này của em chắc chắn phải nhuộm màu máu”.

Câu nói những lời này hết sức nhẹ nhàng, thân thiện, nhưng đã nói cặn không biết bao nhiêu bi thương lạnh lẽo. Đàm Diệu Minh nghe mà xót xa. Lát sao anh tiến lên, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, tựa cằm lên đỉnh đầu cô và nói: “Yên tâm, đi theo anh, anh sẽ bảo vệ em suốt đời”.

Người Tường Ly khẽ run lên, cổ họng chột tắc nghẹn, bầu không khí lạnh giá xung quanh cứ thế bị cái ôm của anh xua tan từng chút một.

Rất lâu sau, cô mới lên tiếng: “Nếu đúng nguyên nhân như em suy đoán thì Thai Quốc Cường sắp tỉnh lại rồi, có làm hỏng việc của anh không?”.

Đàm Diệu Minh hiểu ý cô muốn nói gì. Anh nghĩ bụng, cô chỉ cần bước chân vào Hoàng Thiên là chuyện gì cần biết sẽ biết cả. Anh nói: “Hắn không cần anh đâu”.

“Ừm”

...

Cách đó một quãng xa, giữa bóng cây, một chiếc xe thương vụ màu đen đang đỗ.

Cửa xe chưa được hạ xuống, qua lớp cửa kính màu đen, bóng đôi trai gái đứng ôm nhau lọt vào mắt người đàn ông. Ánh mắt anh đen tối, thâm trầm, bờ môi mỏng hơi mím lại. Anh gác tay lên tay vịn ghế ngồi, ngón tay gõ từng nhịp từng nhịp không theo quy luật.

Cảnh Ninh ngồi trên ghế lái phụ cũng đã nhìn thấy cảnh ấy. Cô ngẩng lên nhìn qua gương chiếu hậu, chỉ thấy được từng đường nét trên một nửa gương mặt cương nghị của anh cùng khuôn cằm vuông vức, nhưng cô cũng cảm nhận được bầu không khí u ám, lạnh lẽo xung quanh.

“Lục tổng?” Cô lên tiếng.

“Gọi đội cứu hộ quay lại, chúng ta đi thôi.” Lục Đông Thâm hạ giọng ra lệnh một câu...

~Hết chương 68~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cô có bị thương không? [2141 chữ]

Tường Ly có tình không nhìn Lục Đông Thâm. Cô quay đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tường và nói: “Là sống hay chết phải đợi thêm một tiếng nữa”.

Tường Ly xuất hiện đúng như đã hứa.

Khi cô tới bệnh viện chính là khoảng thời gian đẹp nhất trong ngày. Ánh nắng ấm áp xua đi cái giá lạnh của đất Thương Lãng mùa này, hắt xuống hành lang dài hun hút, chói choang đến lóa mắt. Thai Quốc Cường vẫn yên lặng nằm trên giường bệnh, các máy móc cắm trên người đã được chuyển đi, chỉ còn dịch dinh dưỡng trong ống truyền trong suốt đang nhỏ từng giọt từng giọt vào máu, đảm bảo tính mạng cho ông ta.

Ở một góc tường gần cửa sổ chất đồng hoa tươi và giỏ hoa quả. Chỉ cần Thai Quốc Cường còn một hơi thở, đám người trên thương trường tuyệt đối sẽ không nguội lạnh thờ ơ, cứ vài ba ngày sẽ lại có đủ những thương nhân quyền quý tới thăm bệnh. Khi Tường Ly đi gần tới phòng bệnh cũng đúng lúc Thai Tử Tân đang tiễn một người khách tới thăm đi ra ngoài, thái độ ôn hòa nhã nhặn, nói với người đó rằng: “Chuyện làm ăn thương trường vẫn mong được bác Vương chiếu cố nhiều hơn”.

Người có thể khiến Thai Tử Tân gọi một tiếng “bác”, nhất định cũng không phải một người bề trên tầm thường. Ông ta cười rất có ý đồ, giơ tay lên nhẹ nhàng siết lấy bả vai của cô ấy, có vẻ hồ hởi lại có vẻ ôm chặt nói: “Được mà, được mà, con gái của anh Thai bác dĩ nhiên phải chăm sóc rồi”.

**Âm gốc trong tiếng Trung: Sư bá, ý chỉ những người bạn của bố mẹ, có tuổi tác cao hơn bố mẹ mình.*

Thai Từ Tân lẳng lẳng kéo tay ông ta ra, rồi giờ một tay về phía trước, cười nói: “Bác Vương, mời đi bên này”.

Tường Ly cảm thán, một cô gái chìm nổi trên thương trường bao nhiêu năm thật không dễ dàng gì. Thai Từ Tân lại có một gương mặt trẻ trung xinh đẹp, muốn một mình xông vào hang hùm miệng cọp, muốn xây dựng một bầu trời riêng trong thế giới của những người đàn ông thì những tình huống như vậy dĩ nhiên không còn lạ lắm.

Sau khi tiễn người đó đi khỏi, trên gương mặt Thai Từ Tân chỉ toàn là chán ghét. Vừa quay đầu, cô ấy lập tức nhìn thấy Tường Ly đang đứng dựa vào một góc đứng xem, đầu mày vừa dãn ra đã lại có thêm chút ngưng ngáp, có vẻ hiểu rằng cô đã nhìn hoàn chính không sót một giây cảnh tượng vừa rồi.

Tường Ly nhẹ nhàng lăm trợn, trên người chỉ đeo theo một chiếc ba lô nhỏ ngay hông. Cô coi chiếc ba lô ra, đặt lên đầu giường. Thấy Thai Từ Tân đứng đực bên cạnh với khuôn mặt đầy cảnh giác, cô bèn nói: “Lúc trừ ma, tôi không quen xuất hiện thêm ai bên cạnh”.

“Rốt cuộc cô định cho bố tôi dùng thứ gì?”

Tường Ly không trả lời, Tường Tiểu Thiên này giờ vẫn đứng sau lưng cô lên tiếng: “Tường gia của chúng tôi mất bảy ngày bảy đêm mới tìm được nguyên liệu, có thể cho cô xem dễ dàng vậy sao? Mà xem cô cũng đâu có hiểu.” Cuối cùng cậu cũng được nở mày nở mặt rồi. Vì chuyện của Thai Quốc Cường, mấy hôm nay cậu sống như một con chuột chui lủi vậy. Trong khách sạn cũng đồn đại âm ỉ, có người còn suy đoán lần này phải chăng Tường Ly hết cách nên định bỏ trốn.

Sắc mặt Thai Từ Tân không tốt lắm, nhưng dầu sao cũng là người đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, chung quy vẫn có thể kiểm soát được cảm xúc, chỉ lạnh lùng buông một câu: “Nếu bố tôi lại có bất trắc gì, tôi nhất định sẽ không tha cho cô đâu”.

“Bố cô giờ đã nằm ngắc ngoải ở đây rồi, liệu còn có thể có bất trắc gì?” Tường Ly cười khẩy.

Thai Từ Tân ra sức mím chặt môi, nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt không vui. Tường Tiểu Thiên kiêu ngạo đi ra trước cửa, đưa tay mở cửa: “Thai tổng, xin mời”.

Tường Ly lại ra lệnh cho đám vệ sỹ trực trước cửa mang hết hoa tươi và hoa quả ra ngoài, dọn luôn cả nước truyền dịch, sau đó đóng cửa lại. Tường Tiểu Thiên đứng cạnh cửa, chặn kín lớp kính trên tấm cửa, những người không có phận sự đều không được xông vào.

Phạm là những người nghiên cứu về mùi hương, thứ đầu tiên phải tuân thủ chính là lịch sử mùi hương. Đây là nền tảng của việc nghiên cứu mùi hương. Nhưng lịch sử mùi hương cũng giống như tư liệu lịch sử, phân ra làm chính sử và dã sử. Đa phần Tường Ly hay đi cửa ngách, từng lên trời xuống đất, tất cả những gì liên quan đến mùi hương từng đọc qua. Phân hồn hương là tên gọi là một loại thuốc được kết hợp từ nhiều loại mùi hương khác nhau, hoàn toàn không ghi chép trong chính sử, thế nên rất ít người biết.

Nguyên liệu của phân hồn hương gồm có ba loại, trong đó có hai loại cô phải dùng tính mạng đổi về. Một loại chính là dịch xạ hương của loài chuột trên núi Kỳ Thần. Loại kia chính là sữa nấm xác sinh ra quanh năm từ những xác chết trong kho xác dưới hồ Phú Tiên.

Người chưa bao giờ nhìn thấy kho xác dưới hồ Phú Tiên chắc chắn chưa bao giờ nhìn thấy sữa nấm xác. Loài sữa này chỉ sinh trưởng ở nơi sâu nhất dưới đáy hồ Phú Tiên, hơn nữa chỉ sinh trưởng xung quanh các xác chết trong kho xác. Ở khu vực biển Galle, Sri Lanka, sinh trưởng một loài sữa tên gọi là sữa hải đăng, cơ thể trong suốt, hệ thống tiêu hóa màu đỏ trong cơ thể hiện lên rất rõ ràng, ăn các sinh vật phù du, từ thể thủy tức vô tính liên tục sinh sản và chuyển hóa, thế nên được người ta, thế nên được người ta mệnh danh là loài sữa trường sinh bất lão.

Nhưng phán đoán về việc trường sinh của loài sữa hải đăng cũng chỉ dừng ở mức lý luận. Các chuyên gia cho rằng, chỉ cần không bị các loài động vật khác ăn mất, sữa hải đăng sẽ có thể sinh sản và chuyển hóa vô hạn.

Nhưng theo suy nghĩ của Tường Ly, mỗi lần trước khi sữa hải đăng chuyển hóa là nó đã chết một lần rồi, thật ra không thực sự có ý nghĩa trường sinh, thật sự trường sinh là sữa nấm xác. Chúng thối và sinh trưởng trên những xác chết đã lạnh giá hàng ngàn năm, không cần phải sinh sản và chuyển hóa. Chúng chỉ có một cuộc đời, đời này chính là vĩnh viễn trường tồn, sống dựa dẫm vào thi thể, lấy sự oán hận và tuyệt vọng của thi thể để nuôi dưỡng chính mình.

Ai ai cũng biết trong truyền thuyết, các thi thể trong kho xác không giống bình thường, mỗi một nơi trên thi thể đều được bọc bởi một lớp rêu xanh trắng. Chỉ có Tường Ly biết, màu xanh đó không phải là lớp rêu bình thường, mà là nấm xác; còn màu trắng chính là loài sữa ngày ngày ăn lớp nấm xác trên thi thể.

Sữa nấm xác sau khi ăn nấm sẽ sản sinh một thứ mùi đặc biệt. Loại mùi này cho dù ở dưới đáy hồ sâu vẫn có thể ngửi thấy, là mùi cực kỳ thối rữa, mà đây chính là thứ mùi Tường Ly cần lấy. Sữa nấm xác rời khỏi nước hồ Phú Tiên không thể sống độc lập, thế nên Tường Ly đã lấy một dụng cụ đựng loại nhỏ, cắt một phần tạp chất bọc lấy nấm xác, lấy theo một con sữa nấm xác cho cả vào dụng cụ. Sau khi trở về, cô lấy nội tạng của sữa ra, trong nội tạng chảy ra một thứ dịch màu xanh mực, giống như mật gan, phơi khô, cô đặc, nghiền thành bột, sau đó cho lại vào dụng cụ.

Tường Ly bày sẵn chiếc lò mạ vàng, mở nắp, bỏ loại bột này vào chiếc đĩa tròn nhỏ trong lò, sau đó lại bỏ tiếp dịch xạ hương đã được cô đặc vào theo tỷ lệ, cuối cùng nhỏ thêm hai giọt mật hoa đã tắt để điều hòa. Loại mật này được ép dầu từ hoa đã tắt, người nhà Đường dùng nó để chế tạo hỗn hợp mùi hương, có tác dụng giống như nước hoa tường vy vậy.

Lò được đun bằng lửa to vừa, bên ngoài che một tầng chống lửa. Khói lửa có thể bao trùm cả đáy lò, như vậy vừa đốt được đều vừa tác huy tác dụng được nhanh. Chẳng mấy chốc đã có làn khói tỏa ra từ nắp lò, phảng phất lan tỏa ra khắp bốn phía, giống như những sợi dây leo không xương dài

ngoảng

Mùi hương cực thơm gặp mùi hương cực thối, đây mới chính là phản hồn hương thực sự.

Tường Ly không nghĩ nổi mùi này, mùi hương vừa xuất hiện là cô lập tức ra khỏi phòng. Bên ngoài là phòng nghỉ, không ngờ Lục Đông Thâm cũng tới, ngồi trên sofa vị trí ngược sáng. Tia sáng nghiêng nghiêng rơi xuống đáng người cao lớn thẳng tắp của anh, chiếu sáng gương mặt anh tuần ấy. Anh đang hút thuốc. Thái Nghiệp Phàm cũng đã quay về, ngồi ngay bên cạnh anh.

Nghe thấy động tĩnh, Lục Đông Thâm ngược mắt lên, tầm mắt rơi xuống người cô. Thái Từ Tân đang nói chuyện với Lục Đông Thâm cũng phát hiện ra ánh mắt anh đổi khác, quay đầu lại thì thấy Tường Ly đã ra ngoài. Cô ấy lập tức tiến lên: “Bố tôi sao rồi?”.

Tường Ly cố tình không nhìn Lục Đông Thâm. Cô quay đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tường và nói: “Là sống hay chết phải đợi thêm một tiếng nữa”.

Thái Từ Tân nhiu mày: “Ý của cô là, đến chính cô cũng không chắc chắn được?”.

Tường Tiểu Thiên sốt sắng bảo vệ, chắn trước mặt Tường Ly, quát mắt lạnh lùng nhìn Thái Từ Tân: “Trị bệnh lúc nào chẳng có nguy hiểm, làm gì có ai chắc chắn được 100%? Để cứu ông nhà cô, Tường gia của chúng tôi đã suýt phải nộp mạng rồi, phần tình ý này coi như đã đủ”.

Thái Từ Tân sững người. Cô ấy chỉ nghĩ Tường Ly đi thu thập một số nguyên liệu, sao lại nguy hiểm tới tính mạng chứ?

Lục Đông Thâm dập tắt điều thuốc đang hút dang dở vào trong gạt tàn, nhìn chăm chăm theo bóng cô từ đầu tới cuối, rồi khẽ hỏi một câu: “Cô có bị thương không?”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Sợ cô gặp chuyện [2216 chữ]

Anh Lục không biết giữ khoảng cách một chút sao?

Sau khi câu nói ấy rơi xuống đã thành công thu hút ánh mắt chú ý của mấy con người ở đó. Trong những ánh mắt ấy chất chứa vô vàn những biểu cảm phong phú: tò mò, nghi hoặc, khó hiểu và ngờ vực. Nhất là ánh mắt Thái Từ Tân nhìn qua đây. Tường Ly không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được sự bất mãn của cô ấy.

Rất dễ hiểu thôi, ở trong mắt Thái Từ Tân, hai người họ đứng ở hai chiến tuyến, giống như “Hán Sở phân tranh”, lập trường phân chia ranh giới trong đục rõ ràng. Trong suy nghĩ của cô ấy, bất luận ai cũng có thể hỏi câu này, duy chỉ có Lục Đông Thâm là không thể. Thật ra Tường Ly cũng có chút bất ngờ. Nơi này không phải núi rừng, họ đã trở về với thế giới hiện thực, đã trở về với cục diện hai bên tranh đấu lẫn nhau, câu hỏi này của anh rõ ràng là vừa mờ ám lại vừa táo bạo.

Cô hắng giọng, đáp qua loa: “Tôi không”.

Tường Tiểu Thiên không nhận ra có chút bất thường trong câu chuyện này, cậu nói bô bô: “Tường gia nhà chúng tôi là ai chứ, lên trời xuống đất không một ai đầu lại được”.

Hình như Lục Đông Thâm vừa cười thầm một tiếng, giọng nói trầm ấm lại có thêm chút trêu chọc: “Bản lĩnh của cô Tường đích thực cao hơn người thường”.

Tường Ly không nhìn Lục Đông Thâm mà quay đầu quát Tường Tiểu Thiên: “Dây thần kinh nào ghép nhầm chỗ rồi hả, sao nói nhiều quá vậy?”.

Tường Tiểu Thiên lập tức im bặt, không dám lên tiếng nữa.

Cứ như vậy, mấy người họ yên lặng chờ đợi một tiếng ấy. Trong khoảng thời gian đó, Thái Từ Tân có phần nôn nóng, sốt ruột, cứ đi đi lại lại suốt. Thái Nghiệp Dương lấy phong thái của một người con trưởng nhà họ Thái ra để giữ bình tĩnh cho mọi người, bảo Thái Từ Tân không việc gì phải lo lắng, rồi lại hiếm có dịp anh ta lên tiếng nói đỡ hộ Tường Ly: Bây giờ còn đợi được rồi, đợi thêm một tiếng nữa thôi mà.

Tường Ly không thích con người Thái Nghiệp Dương cho lắm. Tuy rằng nhìn bên ngoài anh ta là một người khá kiêu ngạo nhưng cô luôn nghĩ được một thứ đã tâm khác thường từ người anh ta. Thứ đã tâm này lại khác hẳn với Lục Đông Thâm, nhưng cũng đều là những thứ có thể cảm nhận được. Cảm giác nói với cô rằng: Hãy tránh ra Thái Nghiệp Dương ra một chút.

Trong quá trình chờ đợi, cô và Lục Đông Thâm không nói với nhau câu nào. Cô đứng dựa vào cửa sổ nghịch điện thoại, xem xem mấy hôm nay cô đi khỏi thành phố, trên mạng đám bạn bè có tin gì mới xảy ra không. Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn ngồi trên sofa uống trà, thi thoảng lại trò chuyện vài câu với Thái Nghiệp Dương, nhưng cũng không liên quan gì tới chuyện thương trường. Thi thoảng cô ngẩng đầu lên, vận vẹo cái cổ lại bắt chợt va phải ánh mắt Lục Đông Thâm.

Cô không hiểu là Lục Đông Thâm này giờ vẫn nhìn sang bên này suốt hay tất cả chỉ là ngẫu nhiên. Kiểu ánh mắt cùng ánh mắt chạm vào nhau thế này luôn khiến đáy lòng cô dấy lên một con tê dại. Khi cúi đầu xuống xem di động, trước mắt cô tựa hồ cứ đọng đưa ánh mắt của anh. Có vẻ bình tĩnh lại giống như đang ngậm cười, một nụ cười thoáng qua mơ hồ. Nếu không phải vì có tia nắng ngoài cửa sổ lọt vào mắt anh, cô chắc chắn sẽ không phát hiện ra anh đang cười.

Màn hình di động cũng lần lần những gọn ánh sáng giống hệt như nụ cười trong ánh mắt anh, tựa như lắng đọng lại cả một dòng sông ngân hà, làm chao đảo cảm xúc của cô.

Bất thành linh trên di động nhảy ra một dòng tin nhắn, là một số máy lạ. Cô mở ra xem, chỉ có bốn chữ: *Ra ngoài với tôi.*

Tường Ly sững người, vô thức ngược lên nhìn về phía Lục Đông Thâm. Lần này anh không nhìn cô, mà đặt tách trà xuống, đứng lên đẩy cửa đi ra ngoài.

Cô nhìn xuống di động rồi lại nhìn ra cửa, đợi một lát rồi cũng đi ra theo.

Ánh nắng chiếu nghiêng, hắt đầy cả một khoảng sáng tận đầu hành lang. Lục Đông Thâm đứng dựa ở đó, hai tay đút túi quần. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, khoác bên ngoài chiếc áo len lông cừu cổ tim màu xám khói, bên dưới là chiếc quần Âu dài màu xám đậm. Anh đứng giữa quảng sáng, dáng hình cao lớn như thực như mơ, vô cùng sạch sẽ, cũng đầy phóng khoáng và cao quý.

Tường Ly hứng trọn ánh sáng tiến tới, sau lưng bóng cô bị nắng kéo thành một vệt dài. Sau đó, bóng cô chồng lên cái bóng cao lớn của người đàn ông, và cuối cùng bị bóng anh nuốt gọn.

Hôm nay cô không đội tóc giả, mái tóc dài làm dịu dàng gương mặt cô. Khi ánh nắng hắt lên mặt cô, lại có chút bóng loang lổ được tạo ra từ những kẽ lá, vậy mà cũng không trong sáng bằng đôi mắt cô. Lục Đông Thâm nhìn khuôn mặt trắng trẻo của cô và nói: “Sao bạn này lại làm như chỉ muốn không quen biết tôi vậy?”

Tường Ly ngẩng đầu nhìn anh một lúc lâu: “Tôi còn tưởng anh gọi tôi ra đây để nói về chuyện của Thai Quốc Cường”.

“Có cô rồi, Thai Quốc Cường còn có chuyện gì được? Trừ phi, cô cố tình hại tôi tội bất nghĩa.” Nói rồi, Lục Đông Thâm gợn tay nhẹ nhàng cài mấy lọn tóc bên má cô ra sau tai, động tác vô cùng tự nhiên.

Sự thoải mái ấy lại khiến Tường Ly không tự nhiên. Cô lặng lẽ dịch bước sang bên cạnh, tay anh cứ thế khựng lại giữa không trung. Lát sau anh bật ra một tiếng cười, lúc thu tay về cũng tiện thể rút bật lửa ra, ngậm một đầu thuốc lên miệng, ngọn lửa đốt cháy đầu thuốc. Anh rít một hơi, đầu thuốc cũng sáng bùng lên, rồi anh nheo mắt nhả khói ra. Nơi Thai Quốc Cường nằm là khu phòng VIP riêng biệt, nên không cần biết có cấm hút thuốc không cũng không được hút.

“Cô lưu số điện thoại của tôi vào, có chuyện gì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.”

Có lẽ thông gió, làn khói màu xanh xám sốt sắng muốn len ra khỏi đó, trôi nổi trong hơi thở của cô chỉ còn lại mùi thuốc lá nhạt nhòa. Từ ngày cô vạch trần bí mật của anh qua đầu thuốc lá, hình như anh chuyển hẳn sang hút thuốc bình thường. Tường Ly chống hai lên bệ cửa sổ, không đáp lại, ngắm nhìn ánh nắng gột sạch bụi bẩn trên bãi cỏ và những chạc cây, bất giác lại nhớ về dáng núi và bóng những loài cây cổ thụ ngàn năm tuổi ẩn khuất trong sương khói Kỳ Thần.

“Anh Lục không biết giữ khoảng cách một chút sao?”

“Vì sao phải giữ khoảng cách?” Lục Đông Thâm cười hỏi.

Tường Ly ngập ngừng giây lát. Cô muốn nói vì chuyện của Thai Quốc Cường, vì chuyện lợi ích bất đồng, vì Thai Tử Tân, hoặc có thể là vì cô Trần Du của anh. Nhưng những lý do này đã gần ra tới miệng, sau vài lần suy nghĩ cuối cùng vẫn bị cô nuốt xuống. Phải, anh là Lục Đông Thâm cơ mà, vì gì phải giữ khoảng cách.

Khi quay mặt lại, cô đổi chủ đề: “Chuyện xảy ra ngày hôm qua anh cũng biết?”.

Lục Đông Thâm không giấu cô: “Có nghe nói qua qua”.

Tường Ly nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh rồi bỗng bật cười: “Tai mắt của anh Lục đúng là phủ khắp thiên hạ. Sao, anh sợ Thai Quốc Cường không tỉnh lại được à?”.

Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc, rồi gác bàn tay kẹp đầu thuốc lên bệ cửa sổ, chỉ cách ngón tay cô khoảng nửa mét. Anh quay đầu nhìn cô, nhấn mạnh: “Sợ cô gặp chuyện”.

Hơi thở của Tường Ly dường như nghẹn lại trong giây lát, có một thứ giống như tình cảm đang nổ tung, vừa ầm ập bao trọn lấy cô vừa gọi lên một nỗi đau. Nếu ti mi nhắm nháp thì giống vị ngọt nhưng lại mang theo một sự nguy hiểm cay đắng. Sự mờ ám hỗn độn không rõ ràng này có thể bóp chết lý trí của một con người.

Cô không nói gì, vừa hay cũng có vị bác sỹ xuất hiện cứu vớt tâm trạng mất kiểm soát của cô. Cô nhìn giờ, đã một tiếng trôi qua rồi.

“Anh không vào sao?”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Tôi tin cô”.

Cô lại rơi vào im lặng, mọi khả năng ăn nói trước kia dường như đã vô tác dụng trong lúc này. Cho tới khi Tưởng Tiểu Thiên chạy hồng hộc về phía này, khuôn mặt sáng ngời: “Gia, tỉnh rồi! Ông ta tỉnh rồi!”.

Một giây sau, Tưởng Ly mới dám thở phào, sợi dây căng ra trong lòng bao nhiêu ngày qua cứ thế được giải thoát, người cô như mềm nhũn ra. Tưởng Tiểu Thiên nói các bác sỹ đang kiểm tra mọi thứ cho Thái Quốc Cường. Tưởng Ly gật đầu: “Được rồi, chị biết rồi. Em vào đó trông chừng trước đi. Dọn dẹp lư hương luôn, tro hương bên trong ném đi, không được để người ta nhìn thấy”.

“Dạ vâng!”

Sau khi Tưởng Tiểu Thiên chạy về phòng bệnh, cuối cùng Tưởng Ly đã yên tâm, có thể đường hoàng nhìn Lục Đông Thâm: “Có thể chứng minh sự trong sạch của tôi rồi chứ?”.

Lục Đông Thâm bỏ tàn vào chiếc gạt tàn đặt phía lỗ thông gió: “Do quản lý của khách sạn sơ suất, chuyện này tôi sẽ có đính chính với bên ngoài và nhà họ Thái”.

Tưởng Ly nhỏ giọng lầm bầm: “Chung quy vẫn cứ gánh hộ cho cô gái của anh thôi”. Một câu nói nhẹ nhàng của anh có thể khiến tên “hung thủ” phải sạch trách nhiệm, ngược lại liên lụy cô suýt nữa mất mạng.

“Cô nói gì cơ?” Lục Đông Thâm không nghe rõ, cơ thể cao lớn cứ thế đổ xuống.

Mùi thuốc lá xen lẫn mùi hương của người đàn ông cứ thế ập tới. Chẳng hiểu sao vành tai cô lại nóng rần lên. Cô giơ tay đẩy anh ra: “Đừng có sát lại gần tôi như thế”.

Cô làm cho Lục Đông Thâm phá lên cười sảng khoái. Anh nhìn thấy đôi tai đỏ ửng của cô, giống như chút phấn hồng dặm thêm trên nền trắng bóc. Anh không nhìn được, giơ tay xoa đầu cô. Cô trừng mắt với anh, đang định lên tiếng cảnh cáo thì nghe thấy từ xa vọng lại một giọng nữ dịu dàng tựa như có thể vắt thành nước: “Đông Thâm!”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Sau này đừng tới làm phiền tôi nữa là được [2125 chữ]

Cô Trần tuy không muốn làm một bông hoa trong nhà kính nhưng chẳng tránh được có người muốn nuôi cô thành một bông hoa trong nhà kính. Tôi hiểu mà, khó cầu được bâu vật, khó kiếm được tình lang...

Trong không khí dường như cũng có một mùi thơm đang di động, thoảng qua rất nhạt, giống như mùi hoa lan. Có tiếng giày cao gót vang lên, từ xa vọng lại gần, đi kèm với đó còn có những tiếng bước chân khê khằng. Tưởng Ly vô thức quay đầu lại nhìn. Trên hành lang dài hút tầm mắt, một cô gái bước ngược chiều sáng đi đến. Chiếc váy tron một màu trông rất thuần khiết kết hợp với một chiếc áo dạ màu nâu nhạt dài chưa quá đầu gối. Quá nửa lượng ánh sáng hắt lên người cô gái ấy, rơi xuống đôi chân thon nhỏ trắng trẻo lộ ra ngoài.

Người đi giày cao gót là Cảnh Ninh, đi theo phía sau cô gái ấy. Cô ấy đi đôi giày đế bằng, cực kỳ phù hợp với bộ váy trên người. Cho dù chưa cần nhìn khuôn mặt để biết trông như thế nào thì cũng sẽ cảm thấy đó là một người đẹp.

Nhưng Tưởng Ly lại nhìn được rõ ràng khuôn mặt của cô ấy.

Giữa bóng nắng, cô ấy từ từ tiến đến, giống như một đàn cá bơi ngược sáng qua trước mặt cô. Từng ánh mắt nụ cười trên gương mặt ấy hoàn toàn lọt vào mắt Tưởng Ly, không sót chút nào. Đôi mắt trong veo như bóng nước hồ thu, hàm răng trắng đều tăm tắp. Mái tóc đen hơi uốn lọn, trông giống như một bông hoa lan mong manh nơi hang động trống trải, khiến người ta đem lòng thương xót.

Dung nhan của cô gái xinh đẹp ấy khiến Tưởng Ly sửng người.

Mà cô gái kia sau khi nhìn rõ Tưởng Ly cũng hơi giật mình, chút bàng hoàng lướt qua nơi đáy mắt, nhưng cô ấy cũng giấu đi rất nhanh, bờ môi đỏ khẽ nở một nụ cười dịu dàng như rót mật vào trái tim người đối diện. Cô ấy nhẹ nhàng nép vào lòng Lục Đông Thâm, nhưng cũng không dính chặt lấy anh một cách thái quá như một cô gái nhỏ được cưng chiều, chỉ sát lại gần ở một mức độ vừa phải.

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng đặt tay lên eo cô ấy: “Thương Lãng trời lạnh, sao ăn mặc phong phanh như vậy mà qua đây?”.

“Không lạnh đâu, em đâu phải bông hoa trong nhà kính. Em từ khách sạn đi thẳng xe của Cảnh Ninh tới đây luôn. Không khí lạnh bên ngoài không thấm

vào người em một tý nào đâu.” Cô ấy ăn nói cũng dịu dàng nên nã, nói xong câu ấy lại hơi nghiêng mặt sang: “Vị này là?”.

Tường Ly im lặng nhìn cô ấy.

Lục Đông Thâm giới thiệu vô cùng đơn giản: “Cô ấy là Tường Ly”. Rồi anh quay sang Tường Ly, bổ sung thêm một câu: “Cô ấy là Trần Du, là Skyline...”.

“Là nhà điều chế hương hàng đầu của tập đoàn Skyline, tôi đã từng nghe anh Lục nhắc qua về cô.” Tường Ly ngắt lời Lục Đông Thâm, ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn nhìn chăm chăm Trần Du.

“Vậy sao?” Trần Ly quay lại khẽ mỉm cười với Lục Đông Thâm: “Vậy anh có nói xấu em câu nào trước mặt cô Tường đây không vậy?”.

Lục Đông Thâm chỉ cười, không nói thêm gì.

Trần Du giờ tay về phía Tường Ly: “Rất vui được làm quen với cô”.

Tường Ly đánh mắt nhìn bàn tay đang chìa ra của cô ấy, không hề có động thái bắt lại, chỉ hờ hững nói: “E là cô sẽ không cảm thấy quen tôi là một việc đáng vui đáng mừng gì đâu. Sở dĩ Thai Quốc Cường hôn mê không tỉnh, nguyên nhân bắt nguồn từ cô. Mà tất cả những việc hiện tại tôi đang phải làm chính là thu dọn đồng bát nháo này hộ cô. Cô Trần, có thể người cô không muốn gặp bây giờ nhất chính là tôi đây”.

Trần Ly sững người, bàn tay cứng đờ, rất lâu sau không thu về được.

Tường Ly khoanh hai tay trước ngực, thấy vậy cười khẩy: “Xem ra cô Trần không biết chuyện gì”. Cô hướng ánh mắt về phía khuôn mặt Lục Đông Thâm: “Cũng khó trách, cô Trần tuy không muốn làm một bông hoa trong nhà kính nhưng chẳng tránh được có người muốn nuôi cô thành một bông hoa trong nhà kính. Tôi hiểu mà, khó cầu được bái vật, khó kiếm được tình lang”.

Dứt lời, cô quay người trở về phòng bệnh.

Trần Du đứng khựng mãi tại chỗ, cho tới khi Lục Đông Thâm tiến lên, cô ấy mới tỉnh lại: “Đông Thâm, cô ấy... nói vậy là có ý gì?”.

Lục Đông Thâm khoác tay qua vai cô ấy: “Không có gì, đừng suy nghĩ linh tinh”.

...

Thai Quốc Cường đã tỉnh, tuy rằng vẫn nằm yên trên giường nhưng đã có ý thức, giờ tay hay giờ chân cũng đã tự thực hiện được. Bác sỹ cảm thấy vô cùng kinh ngạc về việc ông ta đột nhiên tỉnh lại, sau khi kiểm tra một lượt thấy không có gì đáng ngại bèn nói: “Nghỉ ngơi thêm một hai hôm là có thể ra viện rồi. Mà mở cửa sổ ra một chút đi, trong phòng này có mùi gì vậy?”.

Bác sỹ đi khỏi, Tường Ly nâng đầu giường lên một chút, ngồi xuống bên cạnh: “Thai Quốc Cường, ông có thể nhìn rõ tôi không?”.

Thai Quốc Cường nghiêng mặt sang, gật đầu với Tường Ly.

“Ông có biết tôi là ai không?” Cô cất giọng lạnh lùng.

Thai Quốc Cường gật đầu lần nữa: “Pháp sư”.

Tường Tiểu Thiên đứng phía sau cảm thấy không hài lòng bèn lẩm bẩm: “Tường gia của chúng tôi là thần gia, pháp sư cái gì chứ...”.

Thai Từ Tân và Thai Nghiệp Dương đứng bên cạnh, bên phải Thai Quốc Cường là Lục Đông Thâm và Trần Du. Trần Du nghe xong câu nói của Tường Tiểu Thiên lập tức nhìn về phía Tường Ly, hơi sững người.

Thai Từ Tân không mở cửa sổ ra ngay mà hỏi Tường Ly xem bố mình như thế nào rồi. Tường Ly không đáp lại, mà giờ tay ra: “Tường Tiểu Thiên, đưa đĩa hương cho chị”.

Tường Tiểu Thiên lập tức rút ra một chiếc hộp đen trong chiếc túi xách cô vẫn luôn mang theo người. Nó không lớn, chỉ nhỏ bằng một chiếc la bàn. Khi mở ra, bên trong được chia thành các ô, trong từng ô lại có một túi thơm, chỉ có điều chúng nhỏ hơn loại túi thơm bình thường rất nhiều. Cô lấy ra một chiếc, đưa lại gần mũi Thai Quốc Cường: “Mùi gì đây?”.

Thai Quốc Cường ngửi ngửi: “Hình như là...”.

“Đừng có hình như, biết tức là biết, không ngửi ra được thì nói là không biết.” Tường Ly ngắt lời ông ta.

Nếu không phải vì đã từng tiếp xúc mấy ngày trước đó, thái độ này của Tường Ly nhất định sẽ khiến Thai Quốc Cường nổi cơn thịnh nộ. Nhưng ông ta đã sớm quen với tính khí của cô rồi, bèn liếm môi: “Mùi hoa bách hợp”.

“Cái này thì sao?” Cô đổi một chiếc khác.

Thai Quốc Cường suy nghĩ một lúc lâu, Tường Ly thấy vậy hỏi: “Không ngửi ra được hay không biết là mùi gì?”.

“Không biết là mùi gì.”

“Ngửi được mùi phải không?”

Thai Quốc Cường gật đầu: “Đúng vậy”.

Tường Ly lần lượt đổi mấy chiếc túi thơm. Có chiếc Thai Quốc Cường trả lời đúng ngay được, có chiếc ông ta không miêu tả lại được, nhưng vẫn ngửi được mùi hương. Cuối cùng, cô cất hết đi. Sau khi đưa chiếc hộp cho Tường Tiểu Thiên, cô nhìn về phía Thai Từ Tân: “Bố cô không sao rồi. Nhớ kỹ, trong vòng nửa năm tới không được uống rượu, còn nữa...”. Cô hơi ngừng lại một chút, rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhưng màu đỏ, được phong rất kỹ. Cô nhìn nó giây lát rồi đánh mắt sang phía Thai Từ Tân và Thai Nghiệp Dương, sau đó lại quay người đặt nó vào lòng bàn tay Thai Quốc Cường, dặn dò: “Trong này là một loại hương cô. Sau này ra viện, mỗi tối đốt lên một canh giờ, cho đến khi nó hết hoàn toàn thì thôi. Nhớ kỹ, trong lúc đốt hương không được có ai ở bên cạnh. Mỗi lần đốt xong lại tiếp tục mở cửa sổ thêm nửa canh giờ nữa. Thai Quốc Cường, ông nghe kỹ nhé, tôi nói là canh giờ, không phải là tiếng đồng hồ, hiểu không?”.

Thai Quốc Cường chấn động vì ngữ khí của cô. Ông ta gật đầu rồi lại không nén nổi tò mò, hỏi: “Pháp sư, rốt cuộc tôi bị làm sao vậy?”. Ký ức cuối cùng của ông ta vẫn còn ở khách sạn, vừa mở mắt chẳng hiểu sao đã nằm trong bệnh viện rồi.

Tường Ly đứng dậy, cười hơi lạnh: “Câu này ông phải hỏi Lục tổng rồi”.

Thai Quốc Cường nghi hoặc nhìn về phía Lục Đồng Tâm đứng bên cạnh. Lục Đồng Tâm cũng không định thoái thác trách nhiệm cho ai. Anh kể lại ngắn gọn sự tình dẫn đến việc ông ta bị ngã xỉu, cuối cùng nói: “Đây là sơ suất của khách sạn, mong ông Thai lượng thứ”.

Thai Quốc Cường gì thì gì cũng là bậc cha chú của anh, cho dù không vui thì cũng không đến mức trở mặt ngay. Cộng thêm mối quan hệ tế nhị giữa hai gia đình Thai Lục, có những lời ông ta không tiện nói thẳng, bèn nhắc nhở họ mấy câu mang tính tượng trưng rằng sau này chú ý rồi nhìn về phía Tường Ly với vẻ thành khẩn: “Làm phiền pháp sư rồi”.

Tường Tiểu Thiên muốn giành công: “Ông Thai à, anh không biết đâu, Tường gia chúng tôi vì chữa bệnh cho ông...”.

“Tường Tiểu Thiên.” Tường Ly trừng mắt nhìn cậu.

Tường Tiểu Thiên không dám nhiều lời nữa, đúng lúc ấy có tiếng chuông di động, cậu vội vàng đi ra ngoài phòng bệnh nghe điện.

“Chắc là khoảng thời gian này làm liên lụy pháp sư nhiều lắm.” Thai Quốc Cường là ai chứ? Một người đã lăn lộn trên thương trường quá nửa đời người dĩ nhiên sẽ nhìn ra chút chuyện.

Tường Ly cười, nhưng chỉ thoáng qua nơi bờ môi: “Liên lụy thì không dám nói. Nhưng doanh nghiệp của ông Thai chắc cũng có không ít nhà điều chế hương. Hãy lấy việc này làm bài học, học hỏi thêm kinh nghiệm và kỹ thuật, sau này đừng có tới làm phiền tôi nữa”.

~Hết chương 71~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Ừ có một ngày anh ta không còn nữa thì sao? [2524 chữ]

Em quen Tường Ly phải không?

Chửi chó mắng mèo.

Những người có mặt ở đó không ai là kẻ ngốc, đều là những kẻ tinh ranh đến vắt được ra nước, thế nên tất cả đều nghe ra ngụ ý đằng sau câu nói của Tường Ly.

Trần Du tiến lên, nhẹ nhàng nói: “Thành thật xin lỗi ông Thai, loại thuốc diệt côn trùng đó của khách sạn Skyline do tôi chịu trách nhiệm pha chế. Tại tôi sơ suất nên mới khiến ông hôn mê bất tỉnh, tôi chấp nhận gánh chịu mọi tổn thất, còn nữa...”.

Cô ta quay đầu sang Tường Ly: “Lần này cũng may nhờ có cô Tường, gặp được cô Tường, tôi mới biết những gì mình cần học hỏi còn rất nhiều”.

Tường Ly thu dọn túi đeo xong xuôi, cười nhạt: “Tiếng cô Tường này cô không cần gọi đâu. Nếu thật sự kính trọng tôi, thì cứ nhập gia tùy tục gọi tôi một tiếng Tường gia, còn nếu ngoài miệng nói một kiểu, trong lòng nghĩ một kiểu thì cứ gọi thẳng tên tôi Tường Ly tôi cũng không để tâm. Nhưng, sau này cô Trần về làm dâu nhà họ Lục rồi, từ một nhà điều chế hương nhỏ mọn thoát cái biến thành thiếu phu nhân của Lục gia, lúc đó dù có cô gọi tôi là ‘con họ

Tường' kia tôi cũng xin nhận”.

Trần Du nghe xong sắc mặt có phần gượng gạo, cô ta miễn cưỡng cười: “Tường... Tường gia chê cười rồi”.

Thai Từ Tân đứng bên cạnh nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng ấy. Tuy rằng cô ấy không rõ vì sao hai người họ lại nảy lửa đến mức ấy, nhưng ít nhất cũng cảm thấy thoải mái trong lòng vì có Tường Ly dập Trần Du. Đầu sau thì năm xưa cũng chỉ vì cô Trần Du này mà cô ấy phải tha phương nơi đất khách quê người. Nhưng dù gì ở trước mặt mọi người, những lời khách sáo vẫn cứ phải nói, cô ấy không thể giống như Tường Ly, nghĩ gì nói vậy được.

Cô ấy hắng giọng, lên tiếng, mang đầy đủ phong thái của một người đứng trên nhiều người: “Cô Trần, giờ thì chuyện cũng đã xảy ra rồi, có nói về chuyện bồi thường đi chăng nữa cũng chẳng ích gì. Nếu bỏ tôi đã không truy cứu nữa thì tôi cũng cho qua. Tôi biết cô Trần nghe tin mấy hôm trước đã vội vã ngàn dặm xa xôi tới Thương Lãng. Tấm lòng này của cô tôi xin ghi nhận, chỉ mong rằng lần sau cô Trần chú ý một chút là được”.

“Rất xin lỗi, sau này tôi sẽ chú ý.” Trần Du lại nhìn về phía Lục Đông Thâm, dịu dàng như nước: “Em xin lỗi, gây thêm phiền phức cho anh rồi”.

Khóe miệng Lục Đông Thâm khẽ rướn lên, anh nhìn về phía Thai Quốc Cường: “Nhờ có ông Thai rộng lượng bỏ qua”.

Tường Tiểu Thiên đẩy cửa bước vào, trông sắc mặt có phần gấp gáp. Cậu gọi một tiếng “Tường gia”, sau đó rào bước đi tới bên cạnh cô. Cậu thì thầm nói câu gì đó bên tai cô, Tường Ly nghe xong sắc mặt thoáng đổi khác. Lát sau cô gật đầu, rồi nói thêm một câu: “Chị biết rồi”.

Trong lúc ấy, cô đã cầm túi lên, không nói câu nào cứ thế đi luôn. Thai Quốc Cường gọi giật cô lại: “Pháp sư vất vả rồi, khi nào ra viện, tôi sẽ đích thân tới nhà cảm tạ”.

Tường Ly không ngờ ông ấy lại nói vậy, cô sững người giây lát rồi bỗng bật cười: “Được thôi”. Nụ cười ấy hoàn toàn xuất phát từ tận đáy lòng, nụ cười của cô giống như ánh nắng ngày xuân xua tan mọi băng giá đêm đông, trong phút chốc ngược lại cũng khiến Thai Quốc Cường ngẩn ngơ.

Ánh nắng nghiêng nghiêng hắt xuống hành lang.

Tường Ly còn chưa đi tới thang máy, đã nghe thấy sau lưng có một giọng nói vang lên: “Tường Ly”.

Cô quay đầu lại.

Chính là Lục Đông Thâm đi theo cô ra đây, cô hơi khựng lại. Anh từ từ đi tới trước mặt cô và hỏi: “Có phải Thai Quốc Cường vẫn còn tình hình gì khác không?”.

“Anh Lục nghĩ còn có chuyện gì?” Vẫn là một tiếng “anh Lục”, lần này, khẩu khí của Tường Ly có phần xa cách hơn.

Lục Đông Thâm cũng nhận ra điều ấy: “Ban nãy ở trong phòng bệnh, cô ngập ngừng chuyện gì?”.

Chút sững sốt lướt nhanh qua đáy lòng Tường Ly. Chỉ là cảm xúc trong vòng một, hai giây, vậy mà anh cũng chú ý thấy, ánh mắt phải độ đến mức nào, tâm tư phải chi tiết đến mức nào. Cô ngẫm nghĩ một chút, “Ông ấy...”. Lời đã đến bên miệng, cô vẫn đổi ý: “Tình hình của ông ấy, anh có thể hỏi Trần Du của anh mà, cô ấy chẳng phải là nhà điều chế hương sao?”.

Lục Đông Thâm nhìn xuống cô, lẳng lặng không nói một câu. Tường Ly cũng không biết vì sao cô lại cứ muốn nói câu này. Cô hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra, lồng ngực bí bách rất khó chịu.

Anh chợt từ từ cúi người sát lại gần cô, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Bản lĩnh của cô, người khác không có”.

Hơi thở của người đàn ông cũng ập tới ngay sau đó. Hô hấp đan xen cùng hô hấp. Cô hơi lùi về sau một bước, như vậy mới né tránh được phạm vi của anh. Cô cười nhạt: “Thế ư? Anh Lục đề cao tôi rồi”.

Lục Đông Thâm đứng thẳng lưng lên.

Đầu kia, Tường Tiểu Thiên đang gọi cô. Cô không muốn dây dưa quá nhiều với anh, đang định quay người bỏ đi thì anh lại thấp giọng hỏi một câu: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Tường Ly khựng lại, há hốc miệng, rất muốn nói: *Anh còn quan tâm đến chuyện của tôi làm gì?* Hoặc nói rằng: *Anh có tư cách gì hỏi han chuyện của tôi?* Trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi vừa rồi, bụng cô chát chứa vô vàn khó chịu. Chúng lại trở thành những sợi tơ mảnh quấn chặt lấy lý trí, đan từng vòng từng vòng khiến cô không sao thở nổi.

Nhưng, cô cứ nhìn anh như thế. Khuôn mặt anh nhòe đi giữa quang năng, đôi mắt lại khắc rất sâu, ẩn giấu một thứ gì đó như đang khơi gợi nỗi đau tâm hồn của cô lên. Cô ghét cái cảm giác này, nhưng lại không thể từ chối nó. Giống như nó đã thấm sâu vào cốt tủy của cô, cho dù không có anh ở bên cạnh, cô vẫn sẽ nhớ tới nó.

“Không có gì, là chuyện nhỏ thôi.” Nói xong câu ấy, cô bỗng cảm thấy cổ họng tắc nghẹn.

Lục Đông Thâm nhìn cô, cô không nhìn thẳng vào anh, đôi mắt nghiêng nghiêng như long lanh một giọt nước. Anh sững người, chẳng hiểu sao trong lòng lại đau nhói lên. Khi lên tiếng, giọng anh cũng khẽ và dịu dàng hơn: “Là chuyện nhỏ gì mà phải khiến cô vội vã bỏ đi như vậy?”.

Tường Ly cuộn chặt ngón tay lại, bấm chặt vào lòng bàn tay có chút đau đớn. Khi ngược lên nhìn anh, cô lại nhìn thấy một cái bóng ở phía sau lưng anh, ánh mắt chột chuyển lạnh, ngữ khí lãnh đạm: “Chuyện của tôi có to đến mấy cũng có Đạm gia chống lưng. Thế nên, chỉ cần có Đạm gia, mọi chuyện đối với tôi mà nói đều là chuyện nhỏ?”.

Khi cô nói câu này Trần Du đã đi tới, kịp thời nghe hết toàn bộ.

Lục Đông Thâm nghe xong, đôi mày tuấn tú nhíu lại, tuy chỉ trong khoảnh khắc nhưng đủ khiến đôi mắt vốn đã sâu không lường được của anh nhuốm lạnh. Có một thứ cảm xúc mơ hồ đang cuộn trào nơi đáy mắt, giống như một con sóng ngầm nơi dưới đáy đại dương. Tường Ly lại đổi một chất giọng khác: “Anh Lục, nếu người đẹp của anh đã tới đây thì có những chuyện anh cũng không cần lo lắng thêm nữa. Cứ ngày đêm hát ca, ôm ấp người đẹp có phải sung sướng hơn không?”.

Bây giờ nghĩ lại, hôm đó từ trên núi Kỳ Thần xuống, người gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm chính là Trần Du. Chắc là hôm đó cô ta vội vã tới Thương Lăng, hôm nay lại tới bệnh viện làm cô người yêu ngoan ngoãn hiền thực bên cạnh anh. Nghĩ cũng đủ biết, tiểu biệt thắng tân hôn.

Trần Du đứng bên cạnh nghe được câu nói này, lập tức nói: “Đông Thâm, người đó...”.

“Chỉ cần có Đạm gia?” Lục Đông Thâm bất thành linh lên tiếng, ánh mắt vẫn khóa chặt gương mặt Tường Ly, anh bỗng cười, nhưng ánh nhìn thì hoàn toàn âm ư: “Nếu có một ngày anh ta không còn nữa thì sao?”.

Tường Ly đột ngột sững người, cô hỏi lại lập tức một cách cảnh giác: “Anh có ý gì?”.

Trần Du không hiểu họ đang nói gì. Cô ta giơ tay giựt giựt vạt áo của Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm không nhìn Trần Du, cũng không nói thêm gì, chỉ khẽ cười hờ hững.

Nụ cười ấy khiến Tường Ly vô cùng bất an.

Trần Du đứng giữa phá vỡ cục diện bế tắc, cười nhẹ nhàng: “Tường gia phải đi rồi sao? Cô giúp Đông Thâm một việc lớn như vậy, chúng tôi cũng phải có chút thành ý mới phải. Nếu hôm nay cô không có thời gian, hôm khác tôi mời cô một bữa cơm được không? Tiệc thế cũng muốn học hỏi Tường gia vấn đề của lần điều chế này”.

Cô ta ngang nhiên cắt ngang câu chuyện. Nhưng cũng tốt, một câu của Lục Đông Thâm đã làm dậy lên một con sóng dữ, nhưng rõ ràng anh không có ý định nói tiếp. Còn Tường Ly chắc chắn cũng chẳng hỏi được gì từ anh. Cô không nhìn anh nữa, quay sang phía Trần Du: “Tôi hoang dã quen rồi, chỉ dùng toàn mấy phương pháp thô dân, phàm tục, không hợp mắt cô Trần đâu”.

“Làm sao có thể? Hôm nay Tường gia đã giúp tôi được mở rộng tầm mắt.”

“Thế ư?” Tường Ly cười: “Vậy thì hãy giữ lại coi như kỷ niệm đi. Việc thảo luận chuyên môn không hợp với cô và tôi. Lẽ nào cô Trần không hiểu đạo lý cùng đạo là oan gia sao?”.

Lần này nói xong cô quay đầu đi thẳng.

Lục Đông Thâm vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn cái bóng bị kéo dài của cô khuất sau thang máy, trầm mặc không nói câu nào. Trần Du bị á khẩu vì những lời ban nãy của Tường Ly, có phần ngượng ngập. Nhưng cô ta cũng không nổi giận như một đứa trẻ không hiểu chuyện, chỉ cười cười: “Cô Tường thật là cá tính”.

Thấy tâm trạng của Lục Đông Thâm có phần khác lạ, cô ta khẽ hỏi: “Đạm gia mà cô ấy nói có phải chính là Đạm Diệu Minh không? Nghe nói Đạm gia là nhân tài của đất Thương Lăng, là hạc giữa bầy chim, rồng phượng giữa loài người. Nếu thật sự là như thế, thì cũng xứng đôi vừa lứa với cô Tường lắm, anh thấy sao?”.

Lục Đông Thâm thu lại ánh mắt, quay đầu nhìn cô ta. Cô ta im bất, trong ánh mắt anh có điều gì đó, cô ta đọc không hiểu nhưng lại có chút sợ hãi. Rất lâu sau anh mới hỏi: “Em quen Tường Ly phải không?”.

Trần Du gạt mình: “Đương nhiên, chẳng phải hôm nay...”.

“Anh đang nói, là trước kia.” Thanh âm của Lục Đông Thâm rất bình tĩnh, nhưng lại trầm đến mức người ta không dám mạo phạm.

Nụ cười bên môi cô ta cứng đờ lại: “Sao có thể chứ, hôm nay là lần đầu tiên em gặp cô ấy”.

“Chắc chứ?” Anh nhìn cô ta, dường như có thể nhìn thấu vào sâu trong tâm hồn.

Trần Du gạt đầu. Lục Đông Thâm cười, nhưng chỉ là một nụ cười thoáng qua, đủ để người ta bỏ lỡ. Trần Du chủ động sát vào lòng anh, thì thầm: “Anh sao thế?”.

Tay anh đặt lên eo cô ta, động tác rất khẽ, như chạm vào lại như chạm vào, như gần lại như rất xa. Anh nói: “Không sao, nếu em nói không quen thì anh tin em”.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Đừng làm bắn mắt Tướng gia [2194 chữ]

Cánh cửa vừa khép lại, cô lập tức lao thẳng vào bồn rửa tay, dọ dầy cuộn trào sôi sục, cô nôn sạch sẽ tất cả mọi thứ...

Đám gạch nước bao vây Tướng Ly ở hồ Phù Tiên đã bị người của Đàm Diệu Minh điều tra ra.

Lúc đó, kẻ thì bị Tướng Ly đánh, kẻ thì bị Tướng Ly đâm, còn có kẻ nghiêm trọng tới mức bị cô bẻ tay. Duy nhất có kẻ bị thương nhẹ trong lúc chạy trốn đã bị Tề Cương bắt trở về, cũng chính là kẻ cầm đầu đám gạch nước kia.

Khi Tướng Ly và Tướng Tiểu Thiên vội tới quán bar Meet, trước kia quán bar có vài tay vệ sỹ đang đứng canh gác. Có người của Đàm Diệu Minh, và một vài gương mặt xa lạ khác. Thuộc hạ của Đàm Diệu Minh đều biết Tướng Ly, thấy cô đến đều lần lượt chào “Tướng gia”, thậm chí là rất tôn kính.

Tướng Ly đánh mắt nhìn mấy gương mặt xa lạ đó, hỏi là người của ai. Một người trong đám vệ sỹ trả lời: Là người của Long Quý.

Quán bar Meet là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cũng là nơi các thanh niên Thương Lãng thích đến chơi nhất. Đây là nơi cung cấp vũ trường, bia rượu cho họ, không giống như Hoàng Thiên ra vào khất khe, thế nên về đêm là nơi đây bùng nổ, náo nhiệt.

Đây cũng là nơi duy nhất Đàm Diệu Minh chưa dùng kinh doanh để chinh đồn.

Lúc này đang là giữa trưa, quán bar còn chưa kinh doanh. Tướng Ly vừa vào trong quán bar thì liền có đàn em dưới trướng Tề Cương đứng đó đợi sẵn, dẫn cô cùng Tướng Tiểu Thiên đi thẳng tới căn phòng VIP lớn nhất ở tận cùng hành lang.

Căn phòng kín bít thường kinh doanh được bật thứ ánh sáng dịu mắt nhẹ nhàng, mờ mờ ảo ảo như ánh trăng ngoài cửa sổ khi tình cảm của nam và nữ đạt tới mức đậm sâu nhất, thân mật nhất. Thế nhưng lúc này ánh đèn lại sáng choang, vô cùng nhức mắt.

Diện tích trong phòng không nhỏ, tủ rượu, quầy bar, khu nghỉ ngơi và khu vui chơi đều được phân hóa, quy chuẩn. Long Quý đang ngồi trên sofa, khuôn mặt sa sầm như sắp chết. Ở một góc quầy bar còn có Thai Nghiệp Phàm đang ngồi, quần áo xộc xệch, trông có phần chán chường.

Dưới đất có một người đang quỳ, nửa người trên để trần, trên người có vết thương, từng vết máu chẳng chịt, mái tóc rời bù xù, khoe miệng cũng bầm dập, nhức mắt nhất vẫn là vết xăm trên người hắn.

Đàm Diệu Minh ngồi dựa vào sofa, đối mặt với Long Quý. Một tay anh cầm ly rượu, một cánh tay vắt ngang trên lưng ghế, phần ngực của chiếc sơ mi đen bị kéo bằng ra, căng chặt, đường nét của những múi cơ bắp hiện lên trắng kiết và gợi cảm. Tề Cương và một thuộc hạ đứng bên cạnh, khuôn mặt sát khí đằng đằng.

Tướng Ly lúc đẩy cửa bước vào, trong phòng đang nồng nặc mùi thuốc lá và mùi rượu. Thấy cô đi vào, Đàm Diệu Minh dùng bàn tay đang cầm ly rượu chỉ vào người đang quỳ dưới sàn: “Xem xem có phải hắn không?”.

Người đó sau khi nghe thấy động tĩnh bèn ngước mắt lên đôi chút. Sau khi thấy Tướng Ly, hắn lại vội vã cúi đầu. Chỉ một ánh mắt, Tướng Ly đã chắc chắn, chưa cần nói tới hình xăm quá rõ ràng trên người hắn. Cũng chỉ sau ánh mắt ấy, Tướng Ly đã hiểu rõ ràng, cô vòng tới ngồi bên cạnh Đàm Diệu Minh. Tướng Tiểu Thiên biết việc, vội vàng chạy sang rót cho cô một tách trà nóng.

Tướng Ly ngẩng lên nhìn Tướng Tiểu Thiên: “Không nhìn thấy có Quý gia ở đây à? Định để chị uống trà với Quý gia sao?”.

Tướng Tiểu Thiên lại khăn trương rót đầy cho cô một chén rượu.

Một chén rượu nặng, Tướng Ly không thêm đá, cô cầm cốc lên, cười với Long Quý: “Lúc trước khi ở dưới nước, tôi còn đang nghĩ ai mà lại thông thạo sông nước như vậy. Mấy hôm nay lúc không ngủ được tôi cũng đang tìm kiếm xem rốt cuộc là ai sốt sắng muốn gặp tôi đến thế. Thì ra là Quý gia cử tâm phúc tới gọi tôi, nếu tôi nhận không nhầm thì đây là Thiên Dư?”.

Long Quý chột dạ, vội nói: “Hiểu lầm, thật sự chỉ là hiểu lầm thôi”.

“Thế ư?” Tướng Ly sát lại gần Đàm Diệu Minh, hất cằm về phía người dưới sàn: “Là Đàm gia cử nhằm người hay Thiên Dư giết nhằm đối tượng vậy?”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười: “Chỉ bằng em tiến lên nhìn cho kỹ một chút”.

Tướng Ly đứng dậy, bê cốc rượu tới trước mặt Thiên Dư, hơi rướn người về phía trước, ngón tay thon dài men theo vết thương trên ngực của anh ta vạch thẳng một đường xuống dưới, đầu móng tay gần như miết sâu vào da thịt, đau tới nỗi Thiên Dư kêu toáng lên. Ngay sau đó, cô giơ cốc rượu trong tay lên, rượu mạnh hắt thẳng lên vết thương của hắn. Lần này không khác gì cắt da cắt thịt, Thiên Dư lăn tròn ra sàn kêu đau.

Cô đứng lên, đón lấy tờ khăn giấy Tề Cương đưa tới, lau đi vết máu trên ngón tay mình, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng: “Vết thương trên người anh là do tôi để lại, anh coi tôi là đũa mù sao?”.

Long Quý ngồi bên cạnh không còn chút thể diện gì nữa, bèn đập bàn đứng dậy: “Giết người chẳng qua chỉ để hăm dọa. Tường Ly, cô bị thương cũng đã bị thương rồi, giáo huấn cũng đã giáo huấn rồi, còn muốn sao nữa?”.

Tường Ly quay người lại, ánh mắt sắc lạnh như kiếm. Khuôn mặt ngạo nghễ của Long Quý ngay lập tức thất sắc vì ánh mắt của cô. Cô hừ lạnh: “Theo ý của anh, nếu tôi không có chút bản lĩnh trên người, chết rồi cũng là tôi đáng đời đúng không?”.

Long Quý há hốc miệng, sau đó lại đập bàn: “Mẹ kiếp, đây là chuyện giữa đám đàn ông chúng tôi, nên giải quyết thế nào chưa tới lượt cô đứng đây xen miệng vào!”.

Tường Ly không giận mà bật cười, nhưng cái lạnh trong đôi đồng tử vẫn chưa hề tan đi. Đàm Diệu Minh thấy vậy bèn giơ tay về phía cô: “Qua đây”.

Cô tiến lên, để mặc cho Đàm Diệu Minh kéo mình ngồi xuống bên cạnh. Cánh tay đang vắt ngang trên lưng ghế nhẹ nhàng đặt lên vai cô. Anh quay đầu nhìn cô cười khê: “Em bị thương tay nào?”.

“Tay trái? Hay tay phải nhỉ?” Tường Ly làm bộ đăm chiêu: “Em không nhớ nữa”.

Đàm Diệu Minh quan sát sự ung dung nơi đáy mắt cô, rồi quay đầu lại, nhấp một ngụm rượu, nụ cười nơi khóe môi vẫn chưa tan ra: “Nếu là người của Quý gia thì cứ để cho Quý gia xử lý”.

Long Quý nghe xong câu ấy cả người lập tức thả lỏng. Hắn ta đi tới trước mặt Thiên Dư, giơ chân đá một cái, làm cho Thiên Dư nghiêng cả người đi: “Thành sự không đủ, bại sự có thừa. Tao chỉ bảo mày cố gắng mời Tường gia tới làm khách thôi, giờ thì hay rồi, mày dám mạng theo vài người làm bị thương người của Đàm gia. Há chẳng phải mày kiếm thêm chuyện bực mình cho tao sao? Mày qua đây...”. Hắn ta đánh mất nhìn đám vệ sỹ bên cạnh.

Họ bước lên, Long Quý chỉ vào Thiên Dư vào nói: “Đẫn cái thứ này về cho tao, chuyển lời của tao, phê một cánh tay của nó để đền tội cho Đàm gia và Tường gia!”.

Người vệ sỹ tiến lên lời Thiên Dư đi, Thiên Dư vội nói: “Quý gia tha mạng, sau này tôi không dám nữa!”.

Long Quý bực mình xua tay, vệ sỹ đỡ Thiên Dư đứng dậy, đang định rời đi thì nghe thấy Đàm Diệu Minh đặt ly rượu xuống: “Khoan đã”.

Long Quý sững người.

“Quý gia liệu có công tư bất phân không đây?” Đàm Diệu Minh như cười như không.

“Làm sao có chuyện ấy? Long Quý nói một không bao giờ nói hai.”

“Được.” Đàm Diệu Minh nói: “Vậy thì ra tay ngay bây giờ đi”.

Long Quý sững người.

Đàm Diệu Minh thu bàn tay đang đặt lên vai Tường Ly lại, cầm một điều xì gà, châm lên, rít một hơi thuốc rồi nhả ra cả một khoảng khói thuốc trắng xóa: “Xem ra những lời Quý gia vừa nói cũng chỉ là lời chót lưỡi đầu môi”. Dứt lời, nụ cười hòa vào đáy mắt anh: “Tề Cương, nếu Quý gia không đành lòng dạy bảo đám thuộc hạ của mình thì cậu làm giúp đi, nếu tay trái hay tay phải quên mất rồi thì để lại cả hai tay đi”.

Long Quý không ngờ Đàm Diệu Minh lại làm vậy, nhất thời dừng đờ ra tại chỗ. Thiên Dư cũng không ngờ lại như vậy. Hắn liên tục đập đầu xuống đất nhận sai. Tề Cương không nói không rằng, với lấy con dao đã chuẩn bị sẵn từ trước ở bên cạnh. Hai tay vệ sỹ khác tiến lên giữ chặt một bên. Tề Cương tiến lên, giơ dao lên. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, rồi máu chảy thành sông.

Thái Nghiệp Phàm này giờ vẫn đứng căng thẳng ở bên cạnh thấy vậy giật mình hoảng hốt, co rụt cả người lại.

Máu bắn lên người Tề Cương, mặc cho Thiên Dư đau đến lăn lộn dưới đất, anh ta quăng hai bàn tay bị phé lên bàn: “Đàm gia, xử lý thế nào đây?”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười nhìn Long Quý: “Chắc là giao lại cho Quý gia cũng phiền toái lắm, cầm đi cho con chó Ngao Tây Tạng ở Hoàng Thiên, đừng làm bẩn mắt Tường gia”.

Tề Cương làm theo.

“Chưa làm bẩn mắt tôi nhưng đã làm bẩn quần áo của tôi rồi. Em vào nhà vệ sinh.” Tường Ly đứng lên, chỉ vào góc áo bị máu bắn vào, cười với Đàm Diệu Minh: “Đàm gia phải đền cho em một bộ quần áo đây”.

“Muốn bao nhiêu bộ anh cũng đền cho em.” Đàm Diệu Minh cung chiêu.

Tường Ly mở cửa đi vào nhà vệ sinh ngoài hành lang. Cánh cửa vừa khép lại, cô lập tức lao thẳng vào bồn rửa tay, dĩa dày cuộn trào sôi sục, cô nôn sạch sẽ tất cả mọi thứ...

Chương 73: Đừng làm bẩn mắt Tường gia [2194 chữ]

Đám giặt nước bao vây Tường Ly ở hồ Phú Tiên đã bị người của Đàm Diệu Minh điều tra ra.

Lúc đó, kẻ thì bị Tường Ly đánh, kẻ thì bị Tường Ly đâm, còn có kẻ nghiêm trọng tới mức bị cô bẻ tay. Duy nhất có kẻ bị thương nhẹ trong lúc chạy trốn đã bị Tề Cương bắt trở về, cũng chính là kẻ cầm đầu đám giặt nước kia.

Khi Tường Ly và Tường Tiểu Thiên vội tới quán bar Meet, trước kia quán bar có vài tay vệ sỹ đang đứng canh gác. Có người của Đàm Diệu Minh, và một vài gương mặt xa lạ khác. Thuộc hạ của Đàm Diệu Minh đều biết Tường Ly, thấy cô đến đều lần lượt chào “Tường gia”, thậm chí là rất tôn kính.

Tường Ly đánh mắt nhìn mấy gương mặt xa lạ đó, hỏi là người của ai. Một người trong đám vệ sỹ trả lời: Là người của Long Quý.

Quán bar Meet là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cũng là nơi các thanh niên Thương Lăng thích đến chơi nhất. Đây là nơi cung cấp vũ trường, bia rượu cho họ, không giống như Hoàng Thiên ra vào khất khe, thế nên về đêm là nơi đây bùng nổ, náo nhiệt.

Đây cũng là nơi duy nhất Đàm Diệu Minh chưa dùng kinh doanh để chinh đồn.

Lúc này đang là giữa trưa, quán bar còn chưa kinh doanh. Tường Ly vừa vào trong quán bar thì liền có đàn em dưới trướng Tề Cương đứng đó đợi sẵn, dẫn cô cùng Tường Tiểu Thiên đi thẳng tới căn phòng VIP lớn nhất ở tận cùng hành lang.

Căn phòng kín bít thường kinh doanh được bật thứ ánh sáng dịu mắt nhẹ nhàng, mờ lung mờ hồ như ánh trăng ngoài cửa sổ khi tình cảm của nam và nữ đạt tới mức đậm sâu nhất, thân mật nhất. Thế nhưng lúc này ánh đèn lại sáng choang, vô cùng nhức mắt.

Diện tích trong phòng không nhỏ, tủ rượu, quầy bar, khu nghỉ ngơi và khu vui chơi đều được phân hóa, quy chuẩn. Long Quý đang ngồi trên sofa, khuôn mặt sa sầm như sắp chết. Ở một góc quầy bar còn có Thai Nghiệp Phàm đang ngồi, quần áo xộc xệch, trông có phần chán chường.

Dưới đất có một người đang quỳ, nửa người trên để trần, trên người có vết thương, từng vệt máu chẳng chịt, mái tóc rối bù xù, khoe miệng cũng bầm dập, nhức mắt nhất vẫn là vết xăm trên người hắn.

Đàm Diệu Minh ngồi dựa vào sofa, đối mặt với Long Quý. Một tay anh cầm ly rượu, một cánh tay vắt ngang trên lưng ghế, phần ngực của chiếc sơ mi đen bị kéo bằng ra, căng chặt, đường nét của những múi cơ bắp hiện lên trắng kiết và gợi cảm. Tề Cương và một thuộc hạ đứng bên cạnh, khuôn mặt sát khí đằng đằng.

Tường Ly lúc đẩy cửa bước vào, trong phòng đang nồng nặc mùi thuốc lá và mùi rượu. Thấy cô đi vào, Đàm Diệu Minh dùng bàn tay đang cầm ly rượu chỉ vào người đang quỳ dưới sàn: “Xem xem có phải hắn không”.

Người đó sau khi nghe thấy động tĩnh bèn ngước mắt lên đôi chút. Sau khi thấy Tường Ly, hắn lại vội vã cúi đầu. Chỉ một ánh mắt, Tường Ly đã chắc chắn, chưa cần nói tới hình xăm quá rõ ràng trên người hắn. Cũng chỉ sau ánh mắt ấy, Tường Ly đã hiểu rõ ràng, cô vòng tới ngồi bên cạnh Đàm Diệu Minh. Tường Tiểu Thiên biết việc, vội vàng chạy sang rót cho cô một tách trà nóng.

Tường Ly ngẩng lên nhìn Tường Tiểu Thiên: “Không nhìn thấy có Quý gia ở đây à? Định để chị uống trà với Quý gia sao?”.

Tường Tiểu Thiên lại khăn trương rót đầy cho cô một chén rượu.

Một chén rượu nặng, Tường Ly không thêm đá, cô cầm cốc lên, cười với Long Quý: “Lúc trước khi ở dưới nước, tôi còn đang nghĩ ai mà lại thông thạo sông nước như vậy. Mấy hôm nay lúc không ngủ được tôi cũng đang tìm kiếm xem rốt cuộc là ai sốt sắng muốn gặp tôi đến thế. Thì ra là Quý gia cử tâm phúc tới gọi tôi, nếu tôi nhận không nhầm thì đây là Thiên Dư?”.

Long Quý chột dạ, vội nói: “Hiểu lầm, thật sự chỉ là hiểu lầm thôi”.

“Thế ư?” Tường Ly sát lại gần Đàm Diệu Minh, hất cằm về phía người dưới sàn: “Là Đàm gia cử nhằm người hay Thiên Dư giết nhằm đối tượng vậy?”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười: “Chỉ bằng em tiến lên nhìn cho kỹ một chút”.

Tường Ly đứng dậy, bê cốc rượu tới trước mặt Thiên Dư, hơi rướn người về phía trước, ngón tay thon dài men theo vết thương trên ngực của anh ta vạch thẳng một đường xuống dưới, đầu móng tay gần như miết sâu vào da thịt, đau tới nỗi Thiên Dư kêu toáng lên. Ngay sau đó, cô gờ cốc rượu trong tay lên, rượu mạnh hắt thẳng lên vết thương của hắn. Lần này không khác gì cắt da cắt thịt, Thiên Dư lăn tròn ra sàn kêu đau.

Cô đứng lên, đón lấy tờ khăn giấy Tề Cương đưa tới, lau đi vết máu trên ngón tay mình, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng: “Vết thương trên người anh là do tôi để lại, anh coi tôi là đũa mù sao?”.

Long Quý ngồi bên cạnh không còn chút thể diện gì nữa, bèn đập bàn đứng dậy: “Giết người chẳng qua chỉ để hăm dọa. Tường Ly, cô bị thương cũng đã bị thương rồi, giáo huấn cũng đã giáo huấn rồi, còn muốn sao nữa?”.

Tường Ly quay người lại, ánh mắt sắc lạnh như kiếm. Khuôn mặt ngạo nghễ của Long Quý ngay lập tức thất sắc vì ánh mắt của cô. Cô hừ lạnh: “Theo ý của anh, nếu tôi không có chút bản lĩnh trên người, chết rồi cũng là tôi đáng đời đúng không?”.

Long Quý há hốc miệng, sau đó lại đập bàn: “Mẹ kiếp, đây là chuyện giữa đám đàn ông chúng tôi, nên giải quyết thế nào chưa tới lượt cô đứng đây xen miệng vào!”.

Tường Ly không giận mà bật cười, nhưng cái lạnh trong đôi đồng tử vẫn chưa hề tan đi. Đàm Diệu Minh thấy vậy bèn giơ tay về phía cô: “Qua đây”.

Cô tiến lên, để mặc cho Đàm Diệu Minh kéo mình ngồi xuống bên cạnh. Cánh tay đang vắt ngang trên lưng ghé nhẹ nhàng đặt lên vai cô. Anh quay đầu nhìn cô cười khê: “Em bị thương tay nào?”.

“Tay trái? Hay tay phải nhỉ?” Tường Ly làm bộ đăm chiêu: “Em không nhớ nữa”.

Đàm Diệu Minh quan sát sự ung dung nơi đáy mắt cô, rồi quay đầu lại, nhấp một ngụm rượu, nụ cười nơi khóe môi vẫn chưa tan ra: “Nếu là người của Quý gia thì cứ để cho Quý gia xử lý”.

Long Quý nghe xong câu ấy cả người lập tức thả lỏng. Hắn ta đi tới trước mặt Thiên Dư, giơ chân đá một cái, làm cho Thiên Dư nghiêng cả người đi: “Thành sự không đủ, bại sự có thừa. Tao chỉ bảo mày cố gắng mời Tường gia tới làm khách thôi, giờ thì hay rồi, mày dám mang theo vài người làm bị thương người của Đàm gia. Há chẳng phải mày kiếm thêm chuyện bực mình cho tao sao? Mày qua đây...”. Hắn ta đánh mất nhìn đăm vệ sỹ bên cạnh.

Họ bước lên, Long Quý chỉ vào Thiên Dư vào nói: “Đẫn cái thứ này về cho tao, chuyển lời của tao, phê một cánh tay của nó để đền tội cho Đàm gia và Tường gia!”.

Người vệ sỹ tiến lên lời Thiên Dư đi, Thiên Dư vội nói: “Quý gia tha mạng, sau này tôi không dám nữa!”.

Long Quý bực mình xua tay, vệ sỹ đỡ Thiên Dư đứng dậy, đang định rời đi thì nghe thấy Đàm Diệu Minh đặt ly rượu xuống: “Khoan đã”.

Long Quý sững người.

“Quý gia liệu có công tư bất phân không đấy?” Đàm Diệu Minh như cười như không.

“Làm sao có chuyện ấy? Long Quý nói một không bao giờ nói hai.”

“Được.” Đàm Diệu Minh nói: “Vậy thì ra tay ngay bây giờ đi”.

Long Quý sững người.

Đàm Diệu Minh thu bàn tay đang đặt lên vai Tường Ly lại, cầm một miếng xi gà, châm lên, rít một hơi thuốc rồi nhả ra cả một khoảng khói thuốc trắng xóa: “Xem ra những lời Quý gia vừa nói cũng chỉ là lời chót lưỡi đầu môi”. Dứt lời, nụ cười hòa vào đáy mắt anh: “Tề Cương, nếu Quý gia không đành lòng dạy bảo đám thuộc hạ của mình thì cậu làm giúp đi, nếu tay trái hay tay phải quên mất rồi thì để lại cả hai tay đi”.

Long Quý không ngờ Đàm Diệu Minh lại làm vậy, nhất thời đứng đờ ra tại chỗ. Thiên Dư cũng không ngờ lại như vậy. Hắn liên tục đập đầu xuống đất nhận sai. Tề Cương không nói không rằng, với lấy con dao đã chuẩn bị sẵn từ trước ở bên cạnh. Hai tay vệ sỹ khác tiến lên giữ chặt một bên. Tề Cương tiến lên, giơ dao lên. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, rồi máu chảy thành sông.

Thai Nhiếp Phàm này giờ vẫn đứng căng thẳng ở bên cạnh thấy vậy giật mình hoảng hốt, co rụt cả người lại.

Máu bắn lên người Tề Cương, mặc cho Thiên Dư đau đến lăn lộn dưới đất, anh ta quăng hai bàn tay bị phé lên bàn: “Đàm gia, xử lý thế nào đây?”.

Đàm Diệu Minh mỉm cười nhìn Long Quý: “Chắc là giao lại cho Quý gia cũng phiền toái lắm, cầm đi cho con chó Ngao Tây Tạng ở Hoàng Thiên, đừng làm bẩn mắt Tường gia”.

Tề Cương làm theo.

“Chưa làm bẩn mắt tôi nhưng đã làm bẩn quần áo của tôi rồi. Em vào nhà vệ sinh.” Tường Ly đứng lên, chỉ vào góc áo bị máu bắn vào, cười với Đàm Diệu Minh: “Đàm gia phải đền cho em một bộ quần áo đấy”.

“Muốn bao nhiêu bộ anh cũng đền cho em.” Đàm Diệu Minh cung chiêu.

Tường Ly mở cửa đi vào nhà vệ sinh ngoài hành lang. Cánh cửa vừa khép lại, cô lập tức lao thẳng vào bồn rửa tay, dĩa dày cuộn trào sôi sục, cô nôn sạch sẽ tất cả mọi thứ...

~Hết chương 73~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Cho dù đối thủ là Lục Đông Thâm [2097 chữ]

Chuyện của người khác em đừng lo vớ vẩn nữa, chính đồn lại cảm xúc của bản thân em là hơn. Trái tim em mà loạn thì tuy chưa đến mức khiến thiên hạ đại loạn nhưng đủ để khiến Thương Lăng đại loạn đấy...

Sau khi gần như nôn hết cả mật xanh mật vàng ra ngoài, Tường Ly mới vốc nước lên rửa mặt. Cô điều chỉnh vòi nước sang chế độ lạnh nhất, từng giọt nước buốt giá áp vào mặt, kích thích nơi huyết thái dương đang đau đớn, mùi máu tanh vẫn còn đang kích thích niêm mạc mũi, không thể xua tan đi được.

Cô vừa vớ lấy chiếc khăn mặt vuông vắt bên cạnh thì nghe thấy bên cạnh có tiếng người đang cười. Nụ cười quyến rũ này rõ ràng đã thấm sâu vào bản chất, nhưng cũng vẫn nghe ra một chút trêu chọc. Tường Ly kéo chiếc khăn xuống, trong gương xuất hiện khuôn mặt của Phù Dung. Cô ấy uể oải dựa vào chiếc cột ngay bên cạnh, bộ váy màu đỏ tươi càng khiến cô ấy trông giống như một đóa hoa kiều diễm.

“Ăn mặc phong phanh quá vậy, chị không sợ lạnh quá sinh bệnh à.” Tường Ly vò sạch chiếc khăn trong tay, rồi cúi đầu lau đi những vết máu bị bắn lên quần áo: “Lát nữa mà bị nhiễm phong hàn thì chỉ thiệt cho đám khách của chị thôi”.

“Có em ở đây chị việc gì phải sợ chứ. Đừng nói là cảm mạo xoàng, cho dù bị thần kinh chị cũng không sợ.” Từ ngày chơi với cô, Phù Dung càng lúc càng thiếu nghiêm túc, bớt đi nét phong trần của trốn lấy sắc đẹp qua đường làm trò vui, lại có thêm chút cay nghiệt và trong sáng ở đúng độ tuổi của mình.

Các cô gái ở Hoàng Thiên đều quý Tường Ly, không phải vì khuôn mặt hấp dẫn và tính cách phóng cách của Tường Ly, mà vì cô coi tất cả bọn họ là con người, từ tận đáy lòng hoàn toàn không coi thường họ. Những cô gái ra vào những chốn trăng hoa này ắt sẽ có những căn bệnh khó nói, để lâu dần cho dù chỉ tới những phòng khám gia đình họ cũng có thể đoán ra được phần nào, vậy nên qua ánh mắt dĩ nhiên sẽ toát ra một cái nhìn thiếu thiện cảm.

Tường Ly chữa bệnh cho họ, từ sinh lý cho đến tâm lý, tuy rằng mọi người đều biết cô không kiên nhẫn cho lắm, có lúc ăn nói còn chẳng dễ nghe, nhưng câu nào cũng đều vì muốn tốt cho các cô gái. Cứ lấy Phù Dung ra làm ví dụ, năm xưa ở Thiên Thành Phủ bị Long Quý ép phải phục vụ một cậu chủ giàu có nào đó, suýt nữa bị hành hạ đến chết. Nếu không nhờ có Tường Ly chữa trị cho cô ấy, có lẽ Phù Dung đã phải nộp mạng cho Diêm vương. Đây cũng là nguyên nhân cô ấy bất chấp tất cả để rời khỏi Thiên Thành Phủ, gia nhập vào Hoàng Thiên. Không phải là bỏ đi cùng Đàm Diệu Minh, mà vì có Tường Ly ở đây.

“Nghe nói mấy hôm trước em bê gãy tay người ta hả?” Phù Dung khoanh hai tay trước ngực, nhìn khuôn mặt trắng nhợt như tờ giấy của Tường Ly trong gương.

“Chị tới MEET chỉ để hóng chuyện hả?” Tường Ly chà thật mạnh, chút máu vừa thấm vào sao khó tẩy vậy chứ?

Phù Dung tiến lên trước vài bước, đặt chiếc túi xách tay lên bệ rửa mặt. Cô ấy mở túi, lấy thoi son bên trong ra, soi gương rồi chăm nhẹ nhàng lên môi: “Sự tích anh dũng của Tường gia còn phải đặc biệt nghe ngóng hay sao? Đã sắp đồn thổi đi khắp Hoàng Thiên rồi”. Sau khi cất lại thoi son vào túi, Phù Dung tiếp tục lấy ra một chiếc khăn tay, thấm ướt, giúp Tường Ly cùng gột sạch vết máu: “Chẳng bao lâu nữa, cả việc Đàm gia vì em chặt tay người của Long Quý cũng sẽ đồn thổi khắp nơi thôi. Haizz, em bảo, em đi theo Đàm gia đã nhiều năm như vậy rồi, cũng đâu phải chưa từng động dao động kiếm với ai, sao vẫn chưa quen chứ?”.

“Giống nhau được sao?” Tường Ly gạt bàn tay đang định sờ mó lên ngực cô của Phù Dung ra.

Phù Dung không lợi dụng được gì bèn nở nụ cười gian manh, chiếc khăn được ném vào trong giỏ rác. Cô ấy dựa vào bên cạnh bệ rửa mặt, giờ tay vuốt vuốt lại mái tóc: “Chỉ cần là chuyện có liên quan đến em, dù có phải ra tay tàn nhẫn hơn nữa Đàm gia cũng làm, e là em lại nợ Đàm gia thêm một ân tình nữa rồi”. Nói tới đây, cô ấy khẽ thở dài: “Một người đàn ông trông bề ngoài ‘thanh tâm quả dục’ hôm nay lại có thể vì em mà chặt tay người khác, ngày mai rất có thể sẽ vì em mà lấy mạng kẻ khác”.

Ánh mắt cô ấy nhìn thẳng vào Tường Ly, rồi bổ sung thêm một câu: “Cho dù đối thủ là Lục Đông Thâm”.

Bàn tay Tường Ly chợt run lên, lát sau cô nói: “Chị suy nghĩ vớ vẩn gì vậy”. Cô thẳng thừng không gột tiếp nữa, rồi ném chiếc khăn đi.

“Tốt nhất chuyện này chỉ nên tồn tại trong suy nghĩ vớ vẩn của chị. Một người bà con của Thanh Chi làm y tá ở ngay tầng bệnh nơi Thai Quốc Cường đang nằm. Cô ta đã nhìn thấy cảnh em và Lục Đông Thâm mất qua mây lại tình tứ vô cùng. Nghe xong câu chuyện này là chị hết hồn rồi, chị chỉ sợ hôm nay Đàm gia gọi em tới là để trừng trị em”.

“Chị bảo Thanh Chi chuyển lời đến người bà con xa đó rằng, mắt có sang vành thì khăn trương qua khoa mắt kiểm tra đi, đừng có dựng chuyện không có rồi ra ngoài đem đặt linh tinh. Chị không biết người nằm ở tầng đó là ai hả? Nói bậy về em thì không có vấn đề gì, nhưng đồn đại lung tung về chuyện của Thai Quốc Cường mới là nguy hiểm. Nhà họ Thai tuy không đến mức dính vào xã hội đen, nhưng khiến cô ta chịu chút thiệt thòi có khó lắm không?” Tường Ly quay người lại, mở vòi nước ra rửa sạch tay.

“Chuyện của người khác em đừng lo vớ vẩn nữa, chính đồn lại cảm xúc của bản thân em là hơn. Trái tim em mà loạn thì tuy chưa đến mức khiến thiên hạ đại loạn nhưng đủ để khiến Thương Lăng đại loạn đấy.” Phù Dung chỉ dừng ở đây, không nói thêm nữa. Cánh tay cô ấy như một con rắn bò trườn khoác lên vai Tường Ly: “Tới mai Hoàng Thiên mở cửa hoạt động trở lại, em qua đó cổ động cho chị đi”.

Tường Ly quay đầu liếc cô ấy, giờ một ngón tay đẩy cô ấy sang bên cạnh: “Không đi”.

“Đừng thế, các cô gái ai cũng ngóng em cả. Có em tới, Hoàng Thiên sẽ như có rồng đến nhà tôm”.

“Ai bảo với chị ngày mai Hoàng Thiên hoạt động trở lại chứ?” Sao cô không biết gì về chuyện này?

Phù Dung cười: “Dĩ nhiên là vì nhận được thông báo của Đàm gia rồi. Ông chủ lớn còn chưa lên tiếng, ai dám tự động quyết định? Không chỉ có Hoàng Thiên, ngày mai tất cả các nơi đang tạm thời ngừng kinh doanh đều đồng loạt hoạt động trở lại”.

Tường Ly sững người. Cô biết Đàm Diệu Minh có gặp chút rắc rối, nhưng lẽ nào hiện tại sóng gió đã qua? Sao có thể hoạt động trở lại nhanh như vậy chứ?

Khi quay trở lại phòng VIP, Thiên Dư đã bị đưa đi, vết máu trên sàn đã được lau dọn sạch sẽ, cánh tay bị phé cũng không còn nữa. Nhưng trong phòng lại có thêm không ít vệ sỹ, bầu không khí vô cùng căng thẳng. Long Quý cũng đang phát điên lên, chỉ tay vào mũi Đàm Diệu Minh, giậm chân quát nạt: “Đàm Diệu Minh, mày đang dồn tao vào đường chết phải không? Long Quý tao xông pha giang hồ quá nửa đời người chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi như vậy. Bây giờ mày dám đứng sau lưng chơi tao, mày được lắm!”.

Tường Ly không rõ đã xảy ra chuyện gì, cũng không dám đường đột tiến lên quấy rầy, cô chỉ yên lặng quan sát tình hình.

Đàm Diệu Minh vẫn đang nhàn nhã ngồi trên sofa, trong tay là điếu xì gà đã cháy được một đoạn nhỏ. Anh ném một tập tài liệu lên mặt bàn, cười nói: “Người dồn anh vào đường chết không phải tôi, mà chính là anh. Long Quý, tôi đã nói rồi, chỉ cho anh thời gian ba ngày thôi. Trong vòng ba ngày, nếu anh không có câu trả lời cho tôi, thì tôi chỉ còn cách xử lý họ anh. Mấy vị tiền bối trong Thương hội anh sẽ không được gặp nữa đâu. Mà họ cũng chẳng hơi sức đâu gặp mặt anh. Quyết định của tôi hiện giờ chính là quyết định của Thương hội, anh ký đi”.

“Mẹ kiếp, mày đừng mang Thương hiệu ra chèn ép tao! Hôm nay nếu như tao quyết không ký thì sao?” Long Quý bắt đầu giờ trò cãi ngang.

Đàm Diệu Minh vẫn không cần vồn vã: “Không ký hả? Vậy anh thử xem có đi ra được khỏi cánh cửa này không?”.

Anh vừa dứt lời, Tề Cương và vài thuộc hạ khác lập tức đứng dàn ra, chặn ngay trước mặt Long Quý. Cũng có vài người của Long Quý tiến vào, thấy vậy cũng lao lên nghênh chiến. Tề Cương lạnh giọng quát: “Chúng mày mất mù hết rồi phải không? Hôm nay Đàm gia của chúng tao quyết phải xử lý Long Quý, chúng mày vẫn muốn đi theo một kẻ đã tàn phế à? Muốn chết hả?”.

Đám người của Long Quý lần lượt đứng hình, chẳng mấy chốc đã đánh mất sự kiên quyết và dứt khoát của mình, lục tục lùi sang một bên. Long Quý thấy vậy phát điên, tiến lên giơ chân đá một đứ: “Lũ chúng mày đúng là chó má!”.

Đàm Diệu Minh để mặc cho hắn phát tiết.

Cuối cùng, Long Quý ngồi bệt xuống sàn, miệng thở hồng hộc, nhìn chằm chằm Đàm Diệu Minh. So với sự thê thảm của hắn, anh rõ ràng là cao quý hơn rất nhiều. Anh giơ tay chỉ về phía mặt bàn: “Mời anh”.

Long Quý có không cam tâm thì cũng chỉ còn là nỏ mạnh hết đà. Chỉ đứng mấy mươi phút, nhưng trong mười mấy phút này, Đàm Diệu Minh chỉ ngồi ung dung hút thuốc lại có thể lặng lẽ dồn một người vào đường chết.

Cuối cùng, Long Quý phải cầm tập tài liệu đó lên, ký tên.

Tường Ly nhìn thấy rất rõ ràng, lúc ký tên bàn tay hắn cũng run lên bần bật. Cô không rõ nội dung trong tập tài liệu đó là gì. Nhưng cũng hiểu rõ một sự thật rằng: Thế lực của Long Quý đã bị Đàm Diệu Minh triệt để tiêu diệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ chực phía sau [2158 chữ]

Câu làm việc cho Lục Đông Thâm?

Sự tàn nhẫn của Đàm Diệu Minh mấy năm qua Tường Ly đều được chứng kiến cả, dù là lộ liễu hay ngầm ngầm. Bây giờ, Long Quý đã trở thành kẻ hy sinh điển hình.

Trở lại phòng VIP, gần như đã không còn ngửi được mùi máu tanh nữa. Có lẽ Đàm Diệu Minh lo cho cái mũi nhạy cảm của cô đã sai người dọn dẹp cẩn thận một lượt. Chưa đợi Tường Ly lên tiếng hỏi, Tường Tiểu Thiên đã ghé tới chủ động thông báo những chuyện vừa xảy ra.

“Trước kia Long Quý đã đứng sau lưng giật không ít hàng vận chuyển, lại còn sai người đi tới các ngõ hẻm mật báo tin tức, làm hỏng không ít giao dịch làm ăn của Thương hội. Mỡ béo vớt lên đều chui hết vào bụng hắn. Đàm gia đã âm thầm tìm kiếm đầy đủ các chứng cứ. Những tiền bối trong Thương hội nhất định sẽ không dung nạp hắn nữa đâu, Long Quý chỉ còn cách chấp nhận bất kỳ điều kiện nào của Đàm gia, nếu không chưa chắc đã bảo toàn được tính mạng mà rời khỏi Thương Lãng.”

Tường Ly sững sờ trong lòng: “Bất kỳ một điều kiện nào ư?”

“Nghe nói trước đó Đàm gia chỉ yêu cầu lấy lại bốn địa bàn của Long Quý thôi, cùng lắm thì Thương Lăng vẫn có đất cho Long Quý dung thân. Nhưng bây giờ tất cả các địa bàn của Long Quý đều thuộc quyền quản lý của Đàm gia rồi, việc Đàm gia đang làm chính là giữ cho hần một mạng.” Tường Tiểu Thiên ghé sát vào tai Tường Ly mà nói: “Đàm gia bị các cơ quan chính quyền điều tra, tất cả là nhờ “công lao” của Long Quý, cộng thêm việc hần không ít lần hãm hại các anh em trong giang hồ, Đàm gia ra mặt bảo vệ mạng cho hần đã là nể mặt hần lắm rồi.”

Ban này Tường Ly suy đoán không sai. Nếu Long Quý chỉ mất đi một chút lợi ích, sẽ hần sẽ chẳng phát điên phát rồ như vậy.

Bên kia, Thai Nghiệp Phàm vẫn ngồi đó. Có lẽ sau khi trải qua chuyện của Long Quý, anh ta đã sợ đến ngây người, chỉ ngồi im bất động. Cho tới khi Đàm Diệu Minh vào nhà vệ sinh rửa tay đi ra, ngồi xuống sofa, Thai Nghiệp Phàm mới có phản ứng.

Anh ta cũng hiểu, xử lý xong Thiên Dur, diệt trừ xong Long Quý, bước tiếp theo chính là giải quyết anh ta.

Tề Cương vừa rót cho Đàm Diệu Minh một cốc rượu, lại tiếp tục đổ thêm cho Tường Ly, nhưng bị cô giơ tay ngăn lại. Thai Nghiệp Phàm chưa đợi Đàm Diệu Minh lên tiếng đã cứng cổ tỏ rõ thái độ trước: “Lần này tôi chấp nhận số phận rồi. Đàm Diệu Minh, tôi mặc kệ anh xử lý tôi thế nào, nhưng anh muốn lợi dụng tôi để lấy được chút lợi ích nào từ nhà họ Thai thì đừng nằm mơ nữa!”

Câu nói này ngược lại đã đẩy lên hứng thú của Đàm Diệu Minh: “Cậu chủ Thai cũng rắn thật đấy.”

“Muốn chém muốn giết tùy anh, mẹ kiếp, đừng có phí lời!” Tuy rằng cả người Thai Nghiệp Phàm đang run lên bần bật, nhưng thái độ khá cứng rắn.

Một Thai Nghiệp Phàm như vậy quả thật đã khiến Tường Ly mới nhìn anh ta bằng con mắt khác. Ở trong suy nghĩ của cô, anh ta chính là kiểu cậu chủ ăn chơi trác táng, tối ngày không lo cho sự nghiệp, chỉ ngồi hưởng thụ đợi chết, một khi gặp phải cơn sóng gió nào dù là rất nhỏ cũng lập tức trốn ra sau lưng ông Thai nhà họ để lánh nạn. Thật không ngờ, anh ta cũng có chút khí khái này.

Rồi cô lại vô thức nhớ tới câu nói của Phù Dung. Thai Nghiệp Phàm này cũng biết mình sẽ chết trong tay đối phương, xem ra cũng là một người biết bình tĩnh cân nhắc, suy tính.

Tề Cương nghe xong bật cười, xoay xoay cổ tay, quay đầu nhìn Đàm Diệu Minh: “Gia, sao đây ạ? Hay để các anh em luyện võ chút?”

Tường Ly đứng bên cạnh giật thót. Nói thật, Đàm Diệu Minh không cần phải đích thân ra tay đối phó với Thai Nghiệp Phàm, bình thường ngay cả Tề Cương cũng sẽ không ra mặt, chỉ cần gọi một tên đàn em ở dưới có lẽ cũng đủ giải quyết gọn ghẽ. Người tình ý đều biết Đàm Diệu Minh nhắm vào nhà họ Thai. Nhưng nếu thật sự động vào Thai Nghiệp Phàm, thì Đàm Diệu Minh sẽ dính vào những người bên ngoài giới xã hội đen, cô có phần lo lắng.

Nhưng việc anh làm xưa nay cô không bao giờ xen vào, dẫu sao thì đây cũng là địa bàn của anh.

Đàm Diệu Minh nhấp một ngụm rượu, vừa định hạ lệnh thì nhìn thấy có người gõ cửa đi vào. Là tay vệ sỹ này giờ đứng canh ở ngoài, nói với Đàm Diệu Minh rằng: “Đàm gia, tới rồi.”

□□□

Thai Từ Tân tới rồi, vội vã bụi bặm. Lúc được mời vào phòng VIP, cô ấy không ngờ Tường Ly cũng có mặt, sắc mặt có phần ngượng ngập.

Tường Ly cũng có thể thông cảm. Thai Quốc Cường từ lúc hôn mê tới bây giờ đã tỉnh lại, Thai Từ Tân vẫn còn nợ cô một lời xin lỗi hoặc cảm ơn, bây giờ lại mắc vào chuyện của Thai Nghiệp Phàm, nên gặp mặt cô ở đây trở thành việc khó xử.

Thai Nghiệp Phàm nhìn thấy Thai Từ Tân sắc mặt lại càng khó coi hơn. Anh ta quát lên âm ỉ: “Mày tới đây làm gì? Ai kêu mày tới? Đi ngay đi!”

Thai Từ Tân cố kìm nén một bụng tức, rất muốn đập ngay vào mặt anh ta một câu: Anh tưởng em muốn quan tâm tới anh à? Nhưng dù sao đây cũng là một buổi đàm phán làm ăn nên cô ấy phải nhịn xuống, không đoái hoài tới Thai Nghiệp Phàm nữa. Cô ấy ngồi xuống sofa, ánh mắt bình thản: “Đàm gia, chuyện làm ăn thương trường tôi nghĩ anh vẫn không nên quá dồn ép người khác vào đường cùng. Dẫu sao thì cũng có duyên gặp gỡ, thương trường có nguyên tắc của thương trường, không liên quan gì tới những quy tắc của giang hồ cả.”

Đàm Diệu Minh xoay tròn ly rượu trong tay, nở một nụ cười kín đáo: “Thai cô nương lại tới cò kè mặc cả đấy à. Có lẽ cô không hiểu tôi cho lắm, con người tôi không thích bớt một thêm hai với người khác.”

Thai Từ Tân nói: “Thứ Đàm gia muốn chẳng qua chỉ là lợi ích. Việc hợp tác đã có lần một sẽ có lần hai, anh hà tất phải ép nhà họ Thai vào đường chết?”

“Tôi không hợp tác với các người.” Đàm Diệu Minh rất không nể mặt: “Cô chung quy vẫn không hiểu một điểm, cậu chủ Thai đã làm hồng quy định của sông bạc, chính nhà họ Thai các người phải lấy 5% lợi nhuận để đổi lại sự bình yên cho cậu chủ Thai”.

Thai Từ Tân mím chặt môi.

Thai Nghiệp Phàm thấy vậy lập tức xông lên, đặt cánh tay lên mặt bàn, nhìn chăm chăm vào Đàm Diệu Minh, mắt long lên sòng sọc, cổ cũng nổi đầy gân xanh: “Tôi đặt một cánh tay lại đây, còn lợi ích của nhà họ Thai không nhường một phần!”

Tường Ly sửng người.

Thai Từ Tân cũng không ngờ Thai Nghiệp Phàm lại cứng rắn đến thế, đột ngột đứng dậy. Đàm Diệu Minh nhìn anh ta có phần hứng thú: “Cậu chủ Thai

cứng miệng quá nhỉ.” Dứt lời, nụ cười thoáng qua trên bờ môi anh cũng tan biến sạch, anh dựa người ra sau ghế: “Tề Cương, nếu cậu chủ Thai đây miệng sắt răng đồng thì chú cho anh em nhờ hết răng của cậu ấy trước. Con về yêu cầu cá nhân của cậu chủ Thai sẽ được thỏa mãn sau.”

Tề Cương tiến lên, đang định động vào Thai Nghiệp Phàm thì Thai Từ Tân lập tức nói: “Nhà họ Thai chúng tôi đồng ý với yêu cầu của Đàm gia.”

Đàm Diệu Minh giờ tay ngăn Tề Cương lại, cười nói: “Thai cô nương quả quyết lắm.”

“Cái gì mà đồng ý chứ? Thai Từ Tân, mày điên hả? Mày...”

“Đây là quyết định của bố, mục đích là giữ lại mạng sống cho anh.” Thai Từ Tân nghiêng răng nghiêng lợi hạ thấp giọng: “Thế nên tốt nhất anh đừng gây thêm chuyện cho nhà họ Thai nữa.”

Thai Nghiệp Phàm như một quả bóng da bị xì hơi, ngồi phịch xuống sofa.

Chuông di động vang lên, Tề Cương bắt máy, nghe được một lúc, sắc mặt hơi thay đổi. Anh ta ngắt điện thoại, cúi xuống thì thầm gì đó bên tai Đàm Diệu Minh. Sắc mặt Đàm Diệu Minh không có quá nhiều khác biệt, nghe xong cũng chỉ khẽ gật đầu.

“Vừa nhận được tin báo, Thai cô nương liệu có muốn nghe không?”

Thai Từ Tân nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác.

Đàm Diệu Minh lại rót thêm một ít rượu: “Khu đất tại quận Quan Dương đã bị Lục Đông Thâm giật mất rồi.” Anh ngược mắt lên, cười mà như không cười: “Công lao của ông Thai cũng không hề nhỏ.”

Thai Từ Tân thẳng thốt.

“Quận Quan Dương nhà họ Thai không chen chân vào được nữa. Lục Đông Thâm tuyệt đối sẽ không chia cho nhà họ Thai chút lợi ích nào đâu. Thế nên, việc mọi người liên minh với tôi là đúng đắn. Chỉ ít thì có thể đảm bảo bát cơm của mình không bị vét sạch.” Đàm Diệu Minh giờ ly rượu lên trước mặt Thai Từ Tân: “Nếu Thai cô nương đã nói là hợp tác, vậy thì chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Đợi cho Thai Từ Tân và Thai Nghiệp Phàm đi khỏi, Tưởng Ly không nén nổi tò mò, hỏi Đàm Diệu Minh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Không còn người ngoài ở đây, sắc mặt Đàm Diệu Minh mới sa sầm xuống. Anh không trả lời Tưởng Ly, ngược lại gọi Tưởng Tiểu Thiên đến: “Cậu làm việc cho Lục Đông Thâm?”

Tưởng Tiểu Thiên sững sờ, sau đó bất thành linh nhớ lại chuyện xảy ra trước đó, mặt mũi tái nhợt đi: “Em... Đàm gia đừng hiểu lầm, em chỉ giúp anh ấy làm chân lon ton chuyên lời thôi. Em... em không hề làm gì cả...”

Đàm Diệu Minh bất thành linh cầm cốc rượu trong tay hất thẳng lên mặt cậu. Khuôn mặt tuấn tú lúc này làm li đến đáng sợ. Anh đứng dậy giờ chân đá Tưởng Tiểu Thiên ngã lăn ra đất, không dậy nổi nữa: “Mẹ kiếp, mày là người của ai!”

~Hết chương 75~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Anh ấy đang đợi cô qua mời rượu [3197 chữ]

Tưởng gia, tôi biết là cô chỉ tới đây giúp tăng độ hot, nhưng chúng tôi cũng không dám đắc tội với Lục tổng, anh ấy đang đợi cô qua chúc rượu ạ.

Câu nói này của Đàm Diệu Minh không chỉ khiến Tưởng Tiểu Thiên sợ hết hồn, mà ngay cả Tưởng Ly cũng toát mồ hôi lạnh sau lưng. Tưởng Tiểu Thiên vội vàng vàng bò dậy rồi quỳ ở đó, khuôn mặt hoảng hốt thất sắc. Tưởng Ly nhận ra Tưởng Tiểu Thiên đã thật sự sợ hãi rồi. Nhưng con giận của Đàm Diệu Minh đang bốc lên đỉnh đầu cô cũng không tiện đỡ thẳng bé dậy. Cô bèn rót cho Đàm Diệu Minh một tách trà, để anh nguôi giận trước.

Đàm Diệu Minh siết chặt tách trà, con phần nộ trên khuôn mặt còn chưa tan đi. Tưởng Ly chỉ sợ trong một giây phút dùng sức quá mạnh, anh có thể sẽ bóp nát tách trà ấy. Một lát sau, cô đỡ lời cho Tưởng Tiểu Thiên: “Cả Thương Lăng này, người Tiểu Thiên sùng bái nhất chính là Đàm gia, sao nó có thể đi theo người khác chứ? Tính tình của nó anh còn không hiểu sao? Cả ngày từ sáng tới tối sống vô tư vô tính, chưa biết chừng đã bị người ta lợi dụng rồi.”

Có thể khiến Đàm Diệu Minh nổi cơn thịnh nộ tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ. Huống hồ trong chuyện này còn dính líu tới Lục Đông Thâm. Sở dĩ cô nói câu này, một là muốn bảo vệ Tưởng Tiểu Thiên, hai là muốn gián tiếp biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đàm Diệu Minh cũng không giấu cô. Anh cố kiềm chế cơn giận, nhấp một ngụm trà: “Thai Quốc Cường hôn mê bất tỉnh, em âm thầm rời khỏi khách

sạn. Lúc đó dư luận nói ra nói vào rất ầm ĩ. Lục Đông Thâm đã khiến những chuyện ầm ĩ đó lọt vào tai các chủ hộ vẫn đang cố chấp không chịu đi đòi ở quận Quan Dương, khiến bọn họ nghĩ rằng ngay cả một vị thần y của Thương Lăng như em cũng không còn cách để xua đuổi tà ma nữa. Chỉ trong vòng bảy ngày ngắn ngủi, mấy hộ dân đó đã nhận được tiền bồi thường, người nào cần chuyển thì chuyển, người nào cần dọn thì dọn, chỉ còn lại lẻ tẻ vài người sống chết không chịu đi nhưng cũng đã bị cưỡng chế đi đòi. Nguyên nhân là vì họ đều đã ký vào hợp đồng đồng ý đi đòi giải phóng mặt bằng.”

Nói tới đây, anh nhìn chằm chằm vào Tường Tiểu Thiên đang quỳ dưới đất: “Tề Cương vừa điều tra ra, người khiến họ ký tên chính là cậu.”

Tường Ly như đột ngột ngợp phải một ngậm khí lạnh.

Tường Tiểu Thiên hoảng sợ, liên tục xua tay: “Không không không Đạm gia, em không phải, em... lúc đó không phải như vậy đâu. Em có bảo họ ký tên nhưng không phải hợp đồng đồng ý đi đòi gì đâu ạ.”

Tường Ly đứng bên cạnh nhìn thấu tất cả. Tay Lục Đông Thâm đó chắc chắn đã lừa Tường Tiểu Thiên vào tròng rồi. Các hộ dân chưa chịu đi đòi ở Thương Lăng sẽ chỉ chịu kính nể dân anh chị trong vùng, còn khi đối mặt với những người khác là nhất loạt sổ sàng, ngang ngược. Lục Đông Thâm đã lợi dụng điều kiện đều thân thuộc với bà con của Tường Tiểu Thiên để triệt để nắm gọn mảnh đất ấy trong bàn tay.

Đạm Diệu Minh nghiêng rặng vang lên những tiếng răng rắc chói tai: “Tường Tiểu Thiên, anh hỏi lại cậu, Thái Nghiệp Phàm đã vào trong sông bạc như thế nào?”

Tường Tiểu Thiên giật mình, sau đó lẩm bẩm: “Em... chỉ từng kể cho anh ta nghe chuyện về sông bạc Thương Lăng.”

Bàn tay lớn của Đạm Diệu Minh bất ngờ cuộn chặt lại, khiến Tường Ly nhìn thấy mà ruột gan run rẩy, cô lập tức giữ chặt tay anh lại: “Ý của anh là, chuyện Thái Nghiệp Phàm lần này cũng liên quan tới Lục Đông Thâm?”

“Lục Đông Thâm từ lâu đã âm mưu một mình nuốt trọn quận Quan Dương. Anh ta thiết kế cho Thái Nghiệp Phàm chìm đắm vào bài bạc. Ngoài mặt xem như tặng anh một ân tình, để anh có thể rút được một ít lợi từ phía nhà họ Thái, nhưng thực tế là một mũi tên trúng hai đích. Khiến nhà họ Thái vừa chiếm được khu đất gần Hoàng Thiên nhưng không có quá nhiều lợi ích, còn anh, dù có được lợi ích nhưng lại mất đi quyền độc chiếm địa bàn. Lục Đông Thâm, kể từ lúc anh ta tới Thương Lăng, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà vài bước cờ đánh ra đã đủ vững, đủ ác.”

Chữ cuối cùng rơi xuống, đồng thời với đó là tiếng răng rắc của tách trà bị bàn tay anh bóp vỡ. Tách trà này được làm từ loại gốm trắng ngọc thượng hạng, nghệ thuật chế tác gốm cũng vô cùng tỉ mỉ, mài cho chiếc tách trở nên trong suốt, sáng bóng. Và cũng vì thế, miếng men gốm mong manh đã găm thẳng vào lòng bàn tay của Đạm Diệu Minh.

Tường Tiểu Thiên hết hồn lập tức dập đầu: “Gia, em thật sự không biết những chuyện ấy, anh tha cho em...”

“Còn ở đó ầm ĩ gì nữa? Mau mang hộp bông băng qua đây!” Tường Ly già vờ giận dữ, thực chất là đã giải vây cho Tường Tiểu Thiên.

Đội Tường Tiểu Thiên đi khỏi, sắc mặt Đạm Diệu Minh vẫn còn rất khó coi. Nhưng cũng có thể nhận ra anh không định làm gì Tường Tiểu Thiên. Một ly rượu được đổ thẳng lên bàn tay bóp nát chiếc cốc, lấy rượu thay nước đánh miếng vụn thủy tinh găm trong lòng bàn tay ra.

Tường Ly khẽ thở dài, kéo tay anh ra, cầm chiếc khăn giấy đè lên vết xước trên ngón tay anh. Đạm Diệu Minh không nói năng gì, chỉ yên lặng quan sát cô, rất lâu sau mới lên tiếng: “Lúc trước, đáng nhẽ không nên để em tiếp xúc với anh ta.”

Hơi thở của Tường Ly hơi khựng lại.

□□□

Hoàng Thiên đã mở cửa trở lại. Tối hôm nay náo nhiệt vô cùng. Có người của xã hội đen, có người của giới kinh doanh, cũng có người của giới chính trị, còn có vài thương hội của các tỉnh thành khác cũng tặng quà chúc mừng, những người tới cổ vũ không phải đại gia thì cũng bạc phú quý. Thật ra chuyện Đạm Diệu Minh là ông chủ của Hoàng Thiên, mọi người đều biết rõ nhưng không nói thẳng ra. Tất cả đều đang âm thầm bàn tán lần này Đạm Diệu Minh đúng là ngồi đó mà “ngư ông đắc lợi”.

Sau khi bị người ta tố cáo, anh hết sức hợp tác, đóng cửa tất cả các tụ điểm kinh doanh của mình, để kệ cho các cơ quan công quyền thoải mái điều tra, còn anh thì ngồi yên, thoải mái tự tại chờ đợi. Nhưng không một ai ngờ anh lại khiến Long Quý chết đứng, lấy gậy ông đập lưng ông, sau đó còn sai người tìm được chứng cứ xác thực, vững vàng tiếp nhận các tụ điểm kinh doanh của Long Quý, trong phút chốc thế lực lại càng thêm lớn mạnh.

Tối đó, Đạm Diệu Minh cũng có mặt, nói cười nhẹ nhàng với mọi người. Lúc mời rượu, mọi người cũng không mừng rỡ là Hoàng Thiên của anh mở cửa trở lại. Trong giang hồ có quy tắc của giang hồ. Giống như mấy việc làm ăn này, nếu ông chủ đã không công khai thì bọn họ cũng âm thầm không nhắc đến.

12 tiếng pháo lễ rầm trời, cảnh đẹp nổi bật cả một góc đường Tô Hà. Tối đó, trên sân khấu, các tiết mục biểu diễn cứ liên tục không dứt. Mặc dù nơi đây đã bị đóng cửa một thời gian, nhưng các cô gái của Hoàng Thiên vẫn không dám lười biếng một ngày. Từng cơ thể linh hoạt dẻo dai tựa như vắt được ra nước dưới ánh đèn và làn khói sân khấu. Các quan khách ở phía dưới thường ngày đều là các nhân vật có tầm ảnh hưởng, nhưng một khi đã bước vào nơi xa hoa đồi trụy này, chẳng còn được mấy người có thể tiếp tục duy trì sự đứng đắn của mình.

Sự xuất hiện của Phù Dung càng khiến cả quán reo hò một phen.

Ở đây hầu hết mọi người đều tới đây để một lần được diện kiến đóa hoa Phù Dung, gặp được người thật, thậm chí có người bắt đầu ném tiền cho cô ấy.

Điểm đặc sắc nhất của Phù Dung chính là có một giọng hát hay, một bài “Hương đêm bay đến” gần như đã hợp hồn tất cả mọi người ở đây. Thế nên từ lúc hát cho đến lúc kết thúc, cô ấy đã nhận được khoảng mấy trăm bông kim liên.

Kim liên (Sen vàng) là món quà Hoàng Thiên chuẩn bị cho các vị khách để tặng riêng cho các cô gái, nó chỉ thuộc về Hoàng Thiên. Đây không phải là việc ép buộc tiêu tiền, các vị khách tới Hoàng Thiên cũng có thể lựa chọn tặng những món quà khác, ví dụ như hoa tươi, ví dụ như châu báu, ngọc ngà, thậm chí còn có người tặng thẳng bằng tiền mặt. Nhưng nếu gặp kiểu tiết mục hoành tráng như thế này thì tặng sen vàng cho các cô gái chính là cách thức tặng quà cao cấp nhất, lại vừa có thể thỏa mãn hoàn toàn cảm xúc hưng vinh của các vị khách.

Mỗi một bông sen vàng đều được làm hoàn toàn bằng vàng thật. Cô gái nào nhận được sen vàng có thể giữ nó làm của riêng, hoặc đổi thẳng sang tiền mặt. Còn vị khách tặng nhiều sen vàng nhất buổi tối hôm đó sẽ có thể được nhận ưu đãi tiếp rượu hoặc một việc nào khác từ người được tặng.

Sau khi Phù Dung hoàn tất bài hát của mình, dưới sân khấu vẫn còn khách muốn thử tặng sen vàng. Nhưng Hoàng Thiên có quy định, chỉ được tặng sen vàng trong khoảng thời gian biểu diễn trên sân khấu của các cô gái. Điệu nhạc kết thúc là không được nhận sen vàng nữa.

Người phú thương tặng sen vàng nhiều nhất cho Phù Dung là một người từ xa đến, nếu nhìn bề ngoài có thể đáng tuổi làm bố của Phù Dung rồi. Hai con mắt ông ta sáng rực lên như kim cương vậy.

Phàm là những chương trình kiểu này, tiết mục cuối cùng bao giờ cũng là tiết mục đặc biệt. Phù Dung rời đi, mọi người đều đang suy đoán xem người xuất hiện cuối cùng sẽ là ai. Trong lúc tiếng rì rầm còn đang hăng thì sân khấu bỗng tối thui, chìm vào một sự yên ắng tĩnh mịch. Các vị khách dưới sân khấu xì xào đưa ra ý kiến, đều không ai biết đang có chuyện gì xảy ra, chỉ nghe thấy một loạt tiếng chuông nhạc vang lên.

Từ xa vọng lại, chậm rãi từ tốn, khiến tất cả mọi người phải nín thở.

Bỗng nhiên, có một tia sáng chiếu rọi lên sân khấu. Chỉ thấy ngay giữa tia sáng ấy đột ngột xuất hiện bóng lưng của một người con gái. Cô mặc một chiếc váy dài màu đỏ thướt tha, đuôi váy gần như phải dài vài mét. Cô xõa ra mái tóc dài, chỉ vừa mới hơi nghiêng khuôn mặt đi đã có thể nhìn thấy từng đường nét xinh đẹp.

Dưới đất có rất nhiều người đàn ông đang bò. Họ đều là những người tráng kiện, để trần nửa người trên, chỉ mặc một chiếc quần dài màu trắng. Từng tiếng chuông nhạc vang lên, cũng là lúc họ nâng cô gái lên cao thật cao.

Ngay sau đó, khắp bốn phía sân khấu bùng lên màn sương màu đỏ, rất nhẹ, rất nhạt nhòa, nhưng lại tỏa ra một mùi hương như hút hồn người khác. Cô gái lấy cánh tay của những người đàn ông làm bệ đỡ, nhẹ nhàng đứng lên. Vạt áo dài lướt qua, vừa dịu dàng lại đầy sức mạnh. Vạt áo dài ấy trong một khoảnh khắc được tung sang hai bên. Ngay sau đó có một sợi dây đai màu đỏ trượt xuống. Cô nắm chặt lấy dây đai, đứng đưa trên không trung.

Chiếc váy dài màu đỏ phát phơ mềm mại. Thân hình dịu dàng của cô cũng thoát ẩn thoát hiện trên không trung, đôi chân trần đứng giữa không trung, trắng trẻo mịn màng khiến những vị khách ở bên dưới không nhìn được, chỉ muốn gơ tay ra bắt.

Tựa như mang một sự ngây thơ lại toát ra vẻ phong tình, trong phong tình lại đượm vẻ lạnh lùng ngạo mạn. Cơ thể của cô cực kỳ mềm dẻo. Đang ở giữa không trung lại buông dây đai ra, tung vạt áo, nhẹ nhàng trở về đứng trên cánh tay người đàn ông, rồi nhẹ nhàng nghiêng người như một con rắn, để lộ đôi chân thon mảnh ngay dưới lớp váy, khiến bên dưới nổi lên những tiếng gào thét điên cuồng.

Cô đón lấy một hũ rượu từ tay của những đàn ông, rồi ngửa đầu uống luôn. Mọi người đứng dưới liên tục ngợi khen. Nhưng cô cũng không uống từ từ, tiếp tục hơi nghiêng hũ rượu đi, dòng rượu đỏ thẳng lên lớp vải sa trên người cô, nhất thời khiến cơ thể tuyệt mỹ lộ rõ không chút giấu giếm.

Khi uống rượu thì anh tuấn sáng khoải, lúc đổ rượu thì kiều mị quyến rũ.

Bên dưới đã phát điên hết cả, đừng nói là khách hàng, ngay cả những người làm trong Hoàng Thiên cũng đã nhìn đến ngây người. Sau đó bắt đầu có người gào to: Tường gia!

Chẳng bao lâu sau, khắp nơi đều hô vang những tiếng Tường gia, Tường gia.

Có người bắt đầu tặng sen vàng.

Chắc là ban đầu những người tặng sen vàng không hề biết quan hệ giữa Tường Ly và Đàm Diệu Minh. Những người tuy có biết thấy vậy cũng bắt đầu rục rịch ngửa ngáy. Ai cũng hiểu Tường Ly là tuyệt sắc mỹ nhân, màn biểu diễn đêm nay càng khiến người ta không thể ngồi yên, thế là cùng hòa theo tặng sen vàng.

Những vị khách tặng dứt khoát trên mười bông sen trong một lần sẽ được hiện thị tên lên màn hình LED: [Ai đó] đã tặng cho [ai đó] bao nhiêu bông sen vàng. Nếu còn nhiều hơn nữa sẽ được người dẫn chương trình gọi thẳng tên. Tường Ly chỉ biểu diễn có một lúc mà đã nhận được về hơn 300 bông sen vàng. Bài hát kéo dài được hai phần ba thì thấy màn hình LED sáng rực lên rồi có người hét to: “Đàm gia Thương Lăng tặng Tường Ly 715 bông sen vàng.”

Cả hội trường ồ lên.

Nhưng có người hiểu ý nghĩa của chuyện này nên cũng không dám tiếp tục tặng nữa. 715, ngày 15 tháng 7 chính là ngày sinh nhật của Tường Ly. Lúc này Đàm Diệu Minh tặng cô 715 bông sen vàng, còn ai dám giành với anh ấy? Như thế, kể cả những người không biết chuyện vẫn ngầm hiểu được.

Tất cả mọi người đều chắc mẫm mọi việc đã dừng lại tại đây.

Nhưng chỉ vài giây trước khi bài hát dừng hẳn, màn hình LED lại một lần nữa nhấp nháy. Giọng của người hét còn cao hơn mấy bậc nữa: “Lục tổng của Lục Môn tặng Tường Ly 999 bông sen vàng!”

Vừa dứt lời thì cũng là lúc bài hát kết thúc, vị khách tặng 999 bông sen vàng đã thành công trở thành vị khách Tường Ly phải tiếp đón tối nay. Món tiền khổng lồ này không những khiến tất cả mọi người có mặt phải sững sốt mà ngay cả Tường Ly cũng phát run. 999 bông sen vàng, tương đương với hơn bốn triệu tiền mặt được ném đi? Người này phải thừa tiền rừng mỏ đến mức nào?

Sau khi rời khỏi sân khấu ra sau cánh gà, Tường Ly đứng sững trước gương rất lâu. Ban nãy cô có nhìn nhanh xuống sân khấu. Tuy rằng ánh đèn tối tăm, nhưng cô vẫn phát hiện được người đàn ông ngồi trên chiếc sofa riêng lẻ đó. Khuôn mặt anh chìm khuất trong bóng tối, chỉ nhìn thấy một đôi chân dài thẳng tắp và tao nhã vắt lên nhau. Bản thân cô cũng cảm thấy mình thật sự thật kỳ, dưới sân khấu bao nhiêu khách, cô lại có thể nhận ra anh ngay trong một cái nhìn.

Là Lục Đông Thâm, anh mà cũng đến mấy chỗ này.

Đang mãi nghĩ thì người vừa thông báo âm ỉ trên loa bước vào, nhìn thấy cô xong liền cung kính nói: “Tường gia, tôi biết là cô chỉ tới đây giúp tăng độ hot, nhưng chúng tôi cũng không dám đắc tội với Lục tổng, anh ấy đang đợi cô qua chúc rượu ạ.”

*Anh Đông ạ, lần đầu tạm tha chứ lần sau mà anh còn tặng có 4 triệu thì về học lại cậu em anh nhé ==)

~Hết chương 76~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Không được sao? [2256 chữ]

Những chiếc ghế sofa riêng lẻ ở đại sảnh chủ yếu cung cấp cho các vị khách xem biểu diễn. Sau khi kết thúc màn biểu diễn, rất nhiều người sẽ quay trở về các phòng VIP. Nhiệt độ trong Hoàng Thiên khá cao, Tường Ly khoác một chiếc áo ngoài mỏng mảnh. Khi đi tới căn phòng kín ở tận cùng hành lang, cô thấy cánh cửa chỉ khép hờ, còn nghe được tiếng người bên trong đang nói chuyện.

Người quản lý dẫn đường cho cô nhẹ nhàng gõ cửa. Vào trong rồi cô mới phát hiện trong phòng không chỉ có một mình Lục Đông Thâm. Bên cạnh anh còn có Trần Du, đối diện là Đàm Diệu Minh. Người quản lý thức thoi rồi đi ngay. Ánh sáng trong căn phòng khá dịu và tối, ngăn cách hoàn toàn với đại sảnh ồn ào ngoài kia. Lục Đông Thâm ngồi ở đó, có vẻ uể oải, không còn nét nghiêm túc của mọi ngày. Chiếc sơ mi được cởi ba cúc áo ngay ngực, để lộ những múi cơ bắp rắn chắc và xương đòn gọi cảm thoáng ẩn thoáng hiện.

Cổ tay áo được xắn lên, bắp tay mạnh mẽ lộ ra ngoài. Anh bê ly rượu, mang theo nét phóng khoáng, chơi bời giữa không gian sáng tối không rõ ràng này khiến người ta không thể dời mắt đi được. Tường Ly cảm thấy ánh nhìn chiếu thẳng tới của anh như chất chứa một ngọn lửa, nếu không tại sao cô lại cảm thấy toàn thân nóng ran lên?

Cô vẫn mặc chiếc váy lụa đỏ ban nãy biểu diễn trên sân khấu, vừa mỏng vừa thướt tha. Nãy giờ đi tới đây, rượu trên người đã khô sạch từ lâu. Những đường nét ẩn hiện quyến rũ trên cơ thể đã được cô dùng chiếc áo khoác che kín một cách vừa phải.

Ban nãy có lẽ hai người họ đã bóng gió nói không ít chuyện. Thấy cô đi vào, Đàm Diệu Minh gọi cô bước tới ngồi. Bấy giờ lòng cô mới ít nhiều an tâm hơn. Cũng may trong căn phòng kín này còn có người khác, nếu chỉ có mình anh... Suy nghĩ này vừa nổi lên thì đã bị cô ấn xuống. Cho dù chỉ có mình anh thì đã sao?

Sau khi ngồi xuống bên cạnh Đàm Diệu Minh, cô không ngước mắt lên, nhưng cũng cảm nhận được người đàn ông ngồi đối diện vẫn nhìn cô chằm chằm từ đầu tới cuối. Lục Đông Thâm đi trước Đàm Diệu Minh một bước, gạt được khu đất dự án ở quận Quan Dương. Việc này đã bắt đầu đồn thổi đi khắp Thương Lãng rồi, tối nay anh lại chơi này, nghĩ cũng đủ biết, không lâu nữa sẽ có một cơn mưa gió bão bùng khắp thành phố.

Tường Ly không muốn làm người bị động. Cô lấy hai chiếc ly không ở bên cạnh ra, cầm chai rượu rót đầy hai ly. Chỉ nghĩ thôi cô cũng biết được độ nặng của loại rượu này, ít nhất cũng phải trên 52 độ. Cô nâng ly lên: “Anh Lục đập tiền thật là hào phóng, ly này tôi mời anh.”

Nhưng Lục Đông Thâm không lập tức cầm ly của mình, để mặc cho cổ tay cô giờ cao lên giữa không trung, trong đôi mắt ánh lên một nụ cười như có như không, lại giống như đang quan sát những giọt sáng do rượu phản chiếu lên cổ tay cô, càng tôn lên làn da mang màu hoa đào của cô: “Nếu đã là đập tiền, lẽ nào chỉ có đãi ngộ là một ly rượu?”

Trái tim Tường Ly như ngừng đập, cô ngẩng phắt lên nhìn anh, nhưng rồi lại vô tình lướt qua biểu cảm trên khuôn mặt Trần Du. Khóe miệng cô ta tuy cũng cười nhưng rõ ràng là cứng đờ lại.

Lục Đông Thâm hơi đổ người về phía, khuôn mặt tuấn tú như vừa bước ra khỏi bóng tối: “Hm?”

Tường Ly biết anh mạnh mẽ, nhưng những ngày ở cạnh nhau trên núi Kỳ Thần, cô lại cảm thấy anh cũng rất dịu dàng. Hôm nay trên người anh lại toát ra một thứ gọi là tính xâm chiếm, cô mới bừng tỉnh ngộ. Thật ra đây mới là Lục Đông Thâm, anh tính toán từng bước, tường lùi mà lại tiến. Trong cuộc chiến giành đất với Đàm Diệu Minh, anh đã chiếm thế thượng phong. Lặng lẽ thâm trầm chắc chỉ là vẻ bề ngoài của anh, xâm lược chiếm hữu mới là bản tính.

Anh thấu hiểu sâu sắc các đạo lý trên thương trường, tiêu diệt đối phương trong vô hình. Những biệt danh như “con sư tử của Lục Môn”, “chiến thần chốn thương trường” dành cho anh thật sự chuẩn xác.

Cô đang định phản kích thì nghe thấy Đàm Diệu Minh nói: “Chỉ có đãi ngộ một ly rượu thôi.”

“Ồ?” Lục Đông Thâm khẽ nhượng mảy, giống như đang hỏi Đàm Diệu Minh lại giống như đang nói chuyện với Tường Ly: “Quy định của Hoàng Thiên đổi rồi sao?”

Đàm Diệu Minh cười, nhưng khẩu khí lại không khách khí như vậy: “Tôi là ông chủ của Hoàng Thiên, quy định muốn đổi thì đổi thôi.”

Tường Ly ngồi bên cạnh đang cố gắng tỏ ra ung dung, nhưng thực chất tận đáy lòng run lên vì sợ hãi. Bao năm nay cô ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, chỉ nhìn thấy những cuộc nói chuyện thẳng thắn trực diện, giống như lần ở MEET hôm trước. Kiểu độ sức âm thầm bắn đạn về phía đối phương thế này cô chưa tiếp xúc nhiều. Đàm Diệu Minh và Lục Đông Thâm, hai người họ đều lần lượt là “gia” trong thế giới làm ăn của mình. Cô không biết một khi cục diện tới nay trở nên căng thẳng, sẽ phải thu dọn thế nào.

Sự không khí của đối phương không khí Lục Đông Thâm mặt biến sắc. Anh chỉ buông một tiếng thở dài sâu xa: “Thật là đáng tiếc.”

Câu nói này khiến Đàm Diệu Minh nhũm mảy.

Bên này, Tường Ly vẫn đang gờ ly rượu này giờ, cổ tay đã nhức mỏi lắm rồi. Cô thầm nghĩ: Đồ họ Trần kia, cô có còn là người yêu của anh ta nữa không? Sao không khăn trương ra mặt giải quyết cục diện này? Cô ngược mắt lên lờm Trần Du. Trần Du cũng nhay bén, bèn sát lại, nhẹ nhàng kéo vạt áo Lục Đông, khẽ nói: “Anh xem, Tường gia đã cầm ly rượu lên lâu lắm rồi, anh cũng đừng làm khó cô ấy nữa.”

Không biết là Lục Đông Thâm nghe lời khuyên của cô ta hay lương tâm thức tỉnh, bèn cầm ly rượu trên bàn lên. Tường Ly đang định tỏ ý thì anh bật ra một tiếng cười trầm thấp: “Nếu chỉ có đãi ngộ là một ly rượu thì cũng không cần vội.” Dứt lời, anh lại đặt ly rượu xuống.

Trần Du ngồi bên cạnh sững người, cả biểu cảm trên khuôn mặt Đàm Diệu Minh cũng khựng lại.

Tường Ly không còn kiên nhẫn nữa. Cô vốn có lòng nể mặt anh đập ra bốn triệu nên không đành khiến anh mất thể diện. Bây giờ anh có ý trêu ghẹo mình, cô còn để mặc anh chém giết tùy ý thì đúng là con khờ. “Cạch” một tiếng, ly rượu được đặt rất mạnh xuống bàn. Cô tỏ rõ thái độ không vui. Cô muốn phát nổ ngay tại chỗ, nhưng dẫu sao đây cũng là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cô cũng không muốn việc làm ăn của anh ấy gặp chuyện.

Lục Đông Thâm bị cô chọc cười: “Tính cách cô không hợp với những môi trường như thế này.”

“Tường Ly nhiệt tình, hôm nay Hoàng Thiên mở cửa trở lại, cô ấy cứ muốn tới giúp đỡ.” Nói rồi, Đàm Diệu Minh vòng tay qua ôm lấy eo cô, bờ môi mỏng dán sát lại, ngữ khí dịu dàng: “Nhưng lần sau không được ‘tiền trạm hậu tẩu’ như thế. Câu nói này của Lục tổng đúng có lý lắm, mấy chỗ này không hợp với em.”

Tường Ly để mặc cho Đàm Diệu Minh sát lại gần mình, cổ tình uốn éo như một con rắn nước, dựa vào lòng anh ấy, ngược mắt lên cười mình: “Đàm gia đang trách em đấy à?”

Đáy mắt Đàm Diệu Minh ngập tràn cưng chiều: “Không dám, em vui là được.”

Trần Du khẽ cười: “Màn biểu diễn của Tường gia trên sân khấu hôm nay thật sự đẹp mắt. Trước đây tôi cứ cảm thấy Tường gia chỉ làm bạn với hoa cỏ, không ngờ điệu múa của người đẹp lại càng điểm lệ hơn.”

Tường Ly nhìn thẳng vào mắt Trần Du, nửa đùa nửa thật: “Đó là vì cô Trần chẳng hiểu gì về tôi cả.”

“Bây giờ thì đã hiểu rồi.” Trần Du dịu dàng tiếp lời cô, rồi lại mỉm cười dựa vào người Lục Đông Thâm, hơi chống cằm lên vai anh: “Có điều, anh nên nói trước với em một tiếng rằng hôm nay Hoàng Thiên khai trương. Anh xem, anh tặng 999 bông sen vàng làm quà khai trương mà em lại không chuẩn bị gì cả.”

Lục Đông Thâm nâng cốc rượu lên nhấp một ngụm, lẳng lặng cười: “Đàm gia sẽ không tính toán mấy chuyện đó đâu.”

“Đúng vậy.” Trần Du khẽ cười. Lúc cười, trông cô ta rất đẹp, đôi mắt long lanh như đọng đầy nước, khiến người ta thương yêu: “Đàm gia rộng lượng, hôm nay có Tường gia tới cổ động, cho dù có kẻ gây chuyện, trong lòng Đàm gia vẫn cảm thấy ngọt ngào. Nhìn qua cũng thấy Đàm gia thật sự rất thương Tường gia. Chắc chuyện vui của hai người cũng sắp tới rồi phải không? Tới lúc đó tuyệt đối đừng quên mời tôi và Đông Thâm tới uống rượu hỷ đầy. Ngày đó, tôi nhất định sẽ tặng một món quà long trọng.”

Đàm Diệu Minh nghe xong, phá lên cười, một tay ôm Tường Ly, một tay nâng ly rượu lên: “Nói đi nói lại vẫn là cô Trần nói đúng trọng điểm. Nào, ly này tôi mời cô.”

Trần Du mỉm cười nâng ly rượu lên, Lục Đông Thâm ngồi im. Đàm Diệu Minh thấy vậy bèn cố tình hỏi một câu: “Sao vậy, Lục tổng không uống cùng

ư?”

Ngón tay Lục Đông Thâm miết nhẹ vòng quay ly rượu: “Vói tính cách của Tường Ly, e là Đàm gia không ‘hàng phục’ được đâu.”

Bàn tay đang cầm ly rượu của Trần Du chợt khựng lại. Lát sau cô ta đặt xuống. Tường Ly ngồi bên cạnh cảm thấy hơi bất an. Cả Đàm Diệu Minh cũng đặt ly rượu xuống, nhìn Lục Đông Thâm chăm chú, nụ cười không xuất phát từ tận đáy lòng: “Nghe khẩu khí của Lục tổng, lẽ nào muốn giật đĩa bàn của tôi rồi lại cướp cả người con gái của tôi?”

Câu nói này rất thẳng thắn, giống như đang đùa lại giống như thật. Tường Ly nghe xong không thể ngồi yên được nữa. Trần Du cũng nhận ra bầu không khí bất thường giữa hai người đàn ông, vội giảng hòa: “Đàm gia, anh ấy...”

“Không được sao?” Lục Đông Thâm đang xoay ly rượu thì dừng tay lại. Ly rượu đó được anh nắm vững vàng trong lòng bàn tay, rượu trong ly không sánh ra ngoài dù chỉ một giọt. Anh cứ thản nhiên, nhẹ nhàng nói một câu như thế...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Định giành giật với Đàm gia [2080 chữ]

Anh Lục đây thích đi kiểm gái như thế, cô Trần phải quản cho chặt vào.

Một câu nói đã khiến bầu không khí của toàn bộ căn phòng như đông cứng lại.

Trần Du ngượng ngập, Tường Ly bàng hoàng, còn gương mặt Đàm Diệu Minh thì đã biến sắc từ lâu, cực kỳ băng giá, giọng nói anh ấy cũng trở nên âm u ròn rợn: “Câu nói này của Lục tổng là có ý gì?”

Tường Ly ngồi gần Đàm Diệu Minh nhất, cho dù không dựa sát vào anh ấy cũng có thể phát hiện được những múi cơ bắp trên người anh ấy đang căng ra, cứng đờ, khóe miệng hơi hạ xuống, kiểm chế một ngọn lửa phẫn nộ quá rõ ràng.

Lục Đông Thâm thì hoàn toàn ngược lại, từ đầu tới cuối vẫn không uống ly rượu kia. Anh dựa cả người trở về sofa, quá nửa khuôn mặt như nhòe đi trong bóng tối. Chút ánh sáng di chuyển qua lại giữa bờ môi mông và khuôn cằm của anh: “Bước chân vào Thương Lăng, hoặc là tàn sát lợi ích của nhau, hoặc là hỗ trợ lợi ích cho nhau. Nếu đã là thứ không thể cùng chia sẻ với nhau, thì tôi có dự định sẽ giành giật với Đàm gia.”

Anh giấu kín ý tứ của mình, giống như đang nói về mảnh đất Thương Lăng, nhưng lại giống như đang nói Tường Ly. Hoặc có khi là đang ngầm ám chỉ cả hai vấn đề. Ngữ khí có vẻ chậm rãi từ tốn nhưng khí thế bùng bùng, quyết không nhượng bộ, khiến Đàm Diệu Minh bất giác siết chặt tay lại.

Giống như một mũi tên lạnh đã lên cung, chỉ đợi được bắn ra. Hoặc lại giống như một con sóng ngầm nơi đáy biển sâu, chỉ một chốc lát nữa sẽ làm dậy lên sóng gió bão bùng. Đúng vào lúc này, Trần Du nhẹ nhàng lên tiếng: “Hôm nay là ngày Hoàng Thiên mở cửa trở lại. Em nghĩ tốt nhất là chúng ta uống rượu vui vẻ. Mấy chuyện làm ăn của đám đàn ông các anh em và Tường gia nghe không hiểu, cũng không muốn nghe đâu, khô khan quá.” Dứt lời, cô ta nhẹ nhàng giật giạt vạt áo của Lục Đông Thâm trong bóng tối.

Ai dè, câu nói vừa rồi của Lục Đông Thâm đã chạm vào “lớp vảy dữ”* của Đàm Diệu Minh, cho dù Trần Du đã kịp thời giải vây, giảng hòa cũng không thể cứu vãn được cục diện hòa thuận như trước. Nhưng anh ấy vẫn cười, ngả người về phía sau, bàn tay theo đà kéo tay của Tường Ly qua, vờ tùy ý đùa nghịch những ngón tay cô: “Lục tổng vừa giật đi khu đất vàng ở quận Quan Dương, sao vẫn còn chưa thỏa mãn? Đàm Diệu Minh tôi là một người khá treó ngoe. Người khác kính tôi, tôi còn tạm nể mặt khách sáo. Người khác nếu mang khí thế bùng bùng tới, tôi dĩ nhiên cũng sẽ tiếp chiêu.”

□ *Bên dưới cổ của cự long có một lớp vảy trắng to bằng bàn tay, mọc hình vảy trắng khuyết, được dân gian gọi là “vảy dữ”. Một con cự long có hiện lành đến đâu một khi bị chạm vào vảy dữ cũng sẽ lập tức bộc phát sự uy mãnh vô hạn như ngọn núi lửa. Ý chỉ mỗi người có một điểm giới hạn không thể chạm vào.*

Lục Đông Thâm nhìn cảnh hai người đối diện mười ngón tay đan chặt vào nhau, không thể hiện quá nhiều biểu cảm dư thừa, chỉ một lần nữa rướn người về phía trước, nâng ly rượu lên: “Biết Đàm gia là người chân tình, thế nên từ sớm tôi đã tặng một phần đất ở quận Xuyên Dương để làm quà kính lễ. Không nhiều người có thể đoạt được miếng thịt từ miệng nhà họ Thái, đáng nhẽ Đàm gia phải cảm kích chút thịnh tình này của Lục nỗ tôi mới phải. Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn nhờ Đàm gia một chuyện. Khoảnh đất ở Lâm Khách Lâu của Đàm gia vừa hay lại rơi vào khu đất quy hoạch của Skyline. Những thứ nằm trong quận Quan Dương là thuộc về Lục Đông Thâm tôi. Liệu Đàm gia có nể tình món quà kính lễ của tôi mà nhường tôi không?”

Đàm Diệu Minh cũng đổ người về phía trước, nâng ly rượu, khóe miệng hơi rướn lên, chạm nhẹ vào ly rượu trong tay Lục Đông Thâm: “Không nhường.”

Lục Đông Thâm cũng cười: “Đàm gia thật thẳng thắn, tôi cạn trước kính anh.” Dứt lời, anh ngửa cổ uống cạn.

Đàm Diệu Minh cũng uống hết rượu ngay sau đó, nụ cười như ẩn hiện đằng sau ánh rượu.

Bầu không khí trong căn phòng kín có vẻ như đã được hai người họ hòa hoãn trở lại. Nhưng Tường Ly hiểu rõ, thực tế là cuộc đối thoại giữa hai người

đàn ông này đã sụp đổ. Hoặc là hai người này ngay từ ban đầu đã không hướng tới mục đích thương lượng trong hòa bình.

Vào lúc này, cho dù Trần Du có ngưỡng ngáp cách mấy cũng là người thích hợp lên tiếng nhất, chỉ ít thì Tường Ly cho là vậy. Thế nên khi Trần Du thật sự lên tiếng đúng như cô mong đợi, Tường Ly cảm thấy thế trận căng thẳng này cuối cùng cũng chấm dứt. Cô ta nói: “Từ lúc Tường gia vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm trên người cô rồi. Xem ra ban nãy ở trên sân khấu, loại rượu mà Tường gia uống không phải rượu bình thường. Bên trong có lẽ đã được cho thêm hương thảo Rosamary, Lilium lancifolium*, nhục đậu khấu và... quả thần kỳ.”

□ Một loài thực vật có hoa trong họ Liliaceae, chi Loa kèn, được miêu tả khoa học lần đầu tiên năm 1794.

“Cô Trần quả nhiên có một khứu giác nhạy bén.” Tường Ly hiếm có dịp không lạnh lùng khích bác cô ta. Dẫu sao Trần Du cũng được coi là một kẻ thức thời. Cô nói: “Khí mùi rượu quá nồng, lúc tan đi sẽ trở thành mùi hôi. Tôi không chịu nổi thứ mùi ấy, thế nên đã thắng thùng điều chế một loại rượu, vẫn giữ được hương thơm của rượu mà đến cuối cùng lại có hương cuối của nhụy hoa. Chỉ ít sẽ không khiến cái mũi của mình chịu thiệt thòi.”

Trần Du nhẹ nhàng gật đầu: “Làm như vậy đích thực sẽ có thể xua tan mùi tan dư khó ngửi của rượu. Chỉ có điều, mấy loại mùi hương mà Tường gia sử dụng đều là hương kích tình đấy.”

Tường Ly bật cười: “Các cô gái làm việc ở đây, có ai là không mang trong lòng những tâm tư riêng? Những người đàn ông đến đây tìm kiếm niềm vui liệu có thể là Liễu Hạ Huệ* không? Một bên chịu đánh, một bên chịu đòn. Tôi chẳng qua chỉ muốn gia tăng thêm một chút tình thú vào tâm sự của họ mà thôi.” Nói tới đây, ánh mắt cô hồ hững lướt qua Lục Đông Thâm, nhưng lại giống như đang nói với Trần Du: “Anh Lục đây thích đi kiếm gái như thế, cô Trần phải quản cho chặt vào.”

□ Một nhân vật truyền thuyết, thường được ví von với những người đàn ông kỳ luật, tránh xa sắc dục.

Trần Du nhìn Lục Đông Thâm cười khê: “Xem ra em cũng phải pha cho anh một loại rượu, để anh từ nay về sau không còn tâm tư bước chân vào Hoàng Thiên nữa.”

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ mỉm cười.

“Hà tất phải phiền phức như vậy?” Tường Ly mỉm cười, nhìn về phía Đàm Diệu Minh: “Chi bằng tặng cho cô Trần đây một ít rượu Hoàng Thiên đã pha sẵn để cô ấy cảm về. Đêm nay anh Lục đã bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy, chúng ta không có quà đáp lễ e là cũng hơi thiếu lịch sự.”

Đàm Diệu Minh cười nói: “Việc này em quyết là được.”

Tường Ly cũng cảm thấy đây là thời cơ để thoát thân. Cô một lần nữa cầm ly rượu trên bàn lên, nói với Lục Đông Thâm: “Hiếm có dịp Hoàng Thiên có thứ mà cô Trần thích, tôi phải đi lấy cho cô Trần mới được. Ly rượu này coi như tôi mời anh Lục. Tôi cạn trước, còn lại tùy anh.” Dứt lời, cô ngửa cổ uống cạn. Uống xong, Tường Ly đặt ly rượu lên mặt bàn rồi đứng dậy rời đi.

Hũ rượu trên sân khấu và ly rượu ban nãy khiến khoang mũi và thực quản đều bị men rượu quấy nhiễu. Tường Ly lao về phía bệ rửa mặt, rửa mặt sạch sẽ xong mới cảm thấy dịu bớt phần nào. Chỉ có điều, đầu cô vẫn hơi choáng váng, loại rượu ở trong phòng kín quá nặng, thiêu đốt khiến cô đến tận bây giờ vẫn còn cảm thấy như vừa nuốt phải một lưỡi dao.

Đúng lúc ấy, Thanh Chi cũng lao vào trong, đầu tiên là nôn thốc nôn tháo một trận, sau đó chạy tới bên bệ rửa mặt súc miệng thật sạch. Tường Ly đưa cho cô ấy một chiếc khăn. Cô ấy đón lấy, lau lau khoe miệng. Bây giờ Tường Ly mới để ý mấy mảng chỗ tím chỗ đỏ trên ngực cô ấy.

“Toàn cây có nhiều tiền, thương nhiều để muốn hành hạ người ta ra sao thì hành hạ, thật chỉ muốn cầm dao đâm chết hẳn.” Thanh Chi phẫn uất.

Tường Ly thờ dãi: “Chỉ có thể giúp em tránh được đêm nay, nhưng những đêm sau thì sao? Em làm việc ở đây không thể không tiếp khách được?” Trước kia cô hay pha chế một số loại hương liệu để các cô gái mang theo người. Nhưng lâu dần cũng không ổn, đuổi hết khách khứa đi thì phải làm sao.

“Không cần đâu Tường gia, lúc trước chị đã giúp em nhiều lần rồi, em cũng nhận ra mà. Đám đàn ông đó càng có tiền thì càng biến thái, bỏ tiền ra tặng chúng ta rồi thì phải hành hạ đến khi nào lấy lại cả vốn lẫn lời thì thôi.” Thanh Chi hít một hơi thật sâu: “Nghe nói vị Lục tổng tới nay tặng những 999 bông sen vàng phong độ ngồi ngồi, chỉ riêng diện mạo đã ăn đứt đám khách khác rồi, chỉ ít sẽ không khiến Tường gia thấy phiền đâu. Nhưng chị khác bọn em, bọn em làm sao dám từ chối. Còn chị muốn cho leo cây chỉ là một câu nói mà thôi. Cùng lắm vẫn còn Đàm gia chống lưng cho chị mà.”

Cô muốn leo cây là cho leo được sao? Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, con đường chính thông thẳng tới đại sảnh vừa dài vừa u tối, tiếng nhạc khiến cho màng nhĩ của cô rung lên đau đớn. Giờ này, các màn biểu diễn trong đại sảnh đã bắt đầu lộ liễu hơn. Qua bức tường thủy tinh, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng thướt tha của các cô vũ công múa cột.

Lời Thanh Chi nói đúng mà cũng không đúng.

Đàm Diệu Minh quả thực có thể chống lưng cho cô, nhưng anh càng gánh vác cho cô nhiều thì càng đắc tội với nhiều người hơn.

Đây thần kinh trong đầu cô như đang giật lên từng hồi.

Cô vịn tay vào tường từ từ đi về phía trước, đi tới tận cùng con đường, chuẩn bị rẽ vào đại sảnh thì bất ngờ sau lưng bị một nguồn sức mạnh kéo giật lại, ngay sau đó có một cánh tay vòng qua ôm chặt lấy eo cô.

Suy nghĩ đầu tiên của Tường Ly là phải phản kích, nhưng cô bị người đó đè mạnh lên tường. Khi cô ngước lên nhìn thì hóa ra là Lục Đông Thâm. . .

Chương 79: Đi theo tôi đi [2130 chữ]

Cũng phải, anh Lục có chỗ dựa còn biết sợ gì. Cho dù có người yêu ở bên cạnh, vẫn không quên trốn vào góc khuất trên hành lang làm một màn sờ sờ mó mó.

Tường Ly từng người.

Không có kinh hãi cũng không có sốt sắng, chỉ có sự bàng hoàng lướt qua trong lòng. Cô không giãy giụa, chỉ áp sát lưng vào tường, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy yết hầu trượt lên trượt xuống cùng khuôn cằm gọi cảm của người đàn ông.

Trong bóng tối, một tay Lục Đông Thâm chống lên tường, một tay vẫn còn không chế eo cô. Sau màn giằng co vừa rồi, chiếc áo cô khoác bên ngoài đã rơi xuống đất, làn da trên eo cô cùng lòng bàn tay anh chỉ cách nhau đúng một tầng vải sa tanh màu đỏ cực mỏng.

Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực nơi lòng bàn tay anh, thậm chí là từng đường vân tay đậm nét. Anh có thể vẽ lại được sự mềm mại nơi vòng eo cô, thậm chí là cả làn da mịn màng. Nơi phong hoa tuyết nguyệt này, bất kỳ một sự tiếp xúc nào giữa nam và nữ ở khoảng cách gần hầu như đều thấm đẫm nét mờ ám. Hơi thở của anh và cô đan cài vào nhau, có mùi rượu và mùi hương của người con gái lúc gần lúc xa.

Lục Đông Thâm thấy cô không phản kháng bèn cười khê: “Khoanh tay chịu trói hình như không giống phong cách của cô.”

“Tôi nay anh Lục dốc hết tâm tư, nghĩ đủ mọi cách nhưng vẫn không giành được nhiều lợi ích, chắc là anh cũng sẽ không cam tâm, thế nên việc gặp được anh Lục ở đây cũng không quá kỳ lạ.” Tường Ly ngoài mặt tỏ bình tĩnh, nhưng sự thật thì không phải. Bầu không khí này, dù anh chỉ nhích thêm một phần, cô vẫn cảm thấy nóng rực. Thông qua bàn tay lớn của anh, nhiệt độ hầm hập ấy như xuyên thẳng vào tim cô.

“Dốc hết tâm tư? Cô nói vậy là có ý gì?”

Tường Ly ngẩng đầu lên nhìn anh: “Tôi nay anh rốt cuộc đến đây làm gì?”

Nghe xong câu này, ý cười trong ánh mắt Lục Đông Thâm càng thêm đậm: “Khẩu khí này mới giống với tính cách của cô. Tôi nay cô đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng mấy nơi như thế này chung quy vẫn không thích hợp với cô.”

“Đừng làm như anh hiểu tôi lắm vậy.”

Lục Đông Thâm cúi đầu, môi gần như sắp chạm vào xương mũi của cô nhưng vẫn không chạm thật sự, giữ lại một khoảng cách cực kỳ gần: “Trên người cô có quá nhiều góc cạnh, quan trọng là không có tính nhẫn nại. Uống rượu tâm tình, lấy lòng đàn ông đầu phải thể mạnh của cô?”

“Con người có vô vàn tính cách, một giây trước, anh những tưởng mình rất thấu hiểu con người nay, một giây sau sẽ cảm thấy như đang nhìn thấy một người xa lạ.” Tường Ly cười khẩy: “Đúng là làm khó cho anh Lục khi phải cùng tôi lên núi Kỳ Thần, vào sinh ra tử. Bây giờ nghĩ lại cũng phải, đường đường là Thái tử gia của Lục Môn, thứ có thể khiến anh dốc hết tâm sức chỉ có sự tranh giành lợi ích thôi. Anh đã đánh một bàn cờ hay, tất cả mọi người đều trở thành quân cờ của anh, việc đi lên núi Kỳ Thần trở thành vật che mắt cho anh. Sẽ chẳng ai có thể ngờ được, anh đã sớm tính toán từng bước.”

Lục Đông Thâm nghe ra tâm trạng chỉ trích đằng sau lời nói của cô, anh không tức giận nhưng cũng không giải thích, từ trong cổ họng chỉ bật ra một nụ cười khê: “Điều khiến tôi dốc hết tâm sức chưa chắc chỉ có tranh giành lợi ích.”

“Cũng phải, anh Lục có chỗ dựa còn biết sợ gì. Cho dù có người yêu ở bên cạnh, vẫn không quên trốn vào góc khuất trên hành lang làm một màn sờ sờ mó mó.” Tường Ly lạnh lùng đáp.

Lục Đông Thâm khê nhượng mảy: “Thành kiến của cô đối với tôi không sâu bình thường đâu.”

“Tường Ly tôi xưa nay luôn là người không đặt nặng ân thù, ghét nhất là bị người khác tính toán, nhưng cũng không sợ bị người ta tính toán đâu.” Đôi mắt Tường Ly không còn chút nhiệt độ nào: “Còn anh, anh Lục, nơi thương trường âm u hay có những trò bóng gió xa xôi, âm mưu toan tính. Hoặc là không ra tay, đã ra tay sẽ là một kiếm chém đứt cổ. Chúng ta là hai người không cùng đạo, nên không hợp nói chuyện với nhau.”

Dứt lời, cô có ý muốn đi nhưng Lục Đông Thâm lại không định thả cô ra, anh vòng cánh tay kéo cô vào lòng. Trên hành lang có đôi ba người đi về phía này, đèn đầy cười nói, thanh âm không hề nhỏ. Tường Ly thấy vậy lại càng gấp gáp, giẫy giụa vẫy vùng trong lòng anh. Nhưng cánh tay anh quá mạnh mẽ, rắn chắc, mặc cho cô giẫy vò kiểu gì vẫn vững vàng như một bức tường thành kiên cố.

“Sẽ bị người khác nhìn thấy đấy!” Tường Ly nghiêng răng quát nhỏ.

Lục Đông Thâm hình như rất thích trêu chọc cô, mặc kệ cô vừa sốt ruột vừa bức bối. Đúng lúc đám người kia chuẩn bị tới gần, bàn tay lớn của anh nhẹ nhàng móc một cái, kéo đầu cô chạm vào lồng ngực mình. Cả thân hình cao lớn cứ thế che chắn hoàn toàn cho Tường Ly.

Đám người kia vất vẻo lác lác đi qua, khắp nơi toàn là mùi rượu. Ánh đèn không sáng tỏ lắm, lại là một nơi chơi bời, thế nên dù góc tường có một đôi nam nữ đang say mê cũng sẽ không khiến mọi người quá chú ý.

Đợi tới lúc không còn động tĩnh gì nữa, trái tim Tường Ly cuối cùng mới yên tâm hơn một chút. Dẫu sao đây cũng là địa bàn của Đàm Diệu Minh, để người ta nhìn thấy cảnh này không hay ho gì. Cô đẩy anh một cái, nhưng anh từ đầu tới cuối vẫn ôm chặt cô không buông.

“Thả tôi ra.” Cô không kiên nhẫn được nữa nhưng cũng chẳng đẩy anh ra được: “Lục Đông Thâm, cụ nhà anh!”

Nghe xong, cánh tay Lục Đông Thâm càng siết chặt hơn, siết đến nỗi cô gần như đứt hơi. Anh cúi đầu xuống nhìn cô, cười mà như không cười: “Trên núi Kỳ Thần tôi đã nói gì?”

Tường Ly nhìn chằm chằm vào mặt anh, không hiểu anh định nói gì.

Lục Đông Thâm không đáp lời nữa, khuôn mặt tuần tú đột ngột áp sát. Hành động này khiến trái tim cô bỗng dưng đập lờ một nhịp. Cô quay ngoắt đi, bờ môi của Lục Đông Thâm đã cọ qua má cô rồi rơi xuống vành tai.

Cả người cô cứng đờ lại, tưởng chết, trong đầu chỉ còn lại những tiếng ong ong không dứt. Bờ môi Lục Đông Thâm chỉ hơi dừng lại trong khoảnh khắc, sau đó men theo cổ cô lướt thẳng xuống dưới. Sóng mũi cao thẳng như chạm vào hõm vai cô lại như chưa chạm. Hơi thở của anh phả ra nóng rẫy, khi quét qua những khoảng da thịt ở trần của cô tạo một cảm giác nhức nhối, ngứa ngáy.

Trái tim có một khoảng khắc như chuẩn bị nhảy vọt lên tận cổ họng. Cô thở gấp, vòng eo bị bàn tay của anh giữ chặt đến đau đớn.

Lát sau, cô nghe thấy anh cười khẽ bên tai: “Đúng là thơm thật.”

Giọng anh trầm thấp nặng nề, tựa như một tảng đá rơi xuống. Có một giây phút cô bỗng ngẩn ngơ, trái tim đập rất nhanh, huyết thái dương cũng giật giật lên từng hồi. Anh khẽ ngước mặt lên, mượn thứ ánh sáng mờ mờ tối, chớp nháy liên tục trên đầu để quan sát sự căng thẳng của cô. Ánh mắt anh tự do di chuyển trên khuôn mặt cô. Dáng môi cô rất đẹp, màu môi hồng anh đào. Cô cũng có một cái cổ xinh xắn đi kèm, thon gọn, thẩm mỹ. Hấp dẫn người ta nhất phải kể đến xương hõm vai của cô. Hai bên hốc xương không quá sâu kia nếu như trở thành một mặt hồ dưới chân núi Thương thì những gợn ánh sáng lán tăn trên mặt hồ sẽ phản chiếu lại làn da trắng nõn nà của cô.

Tường Ly dốc hết sức để đẩy anh ra. Lần này anh cũng buông tay đúng như ý nguyện của cô. Hai người đứng cách nhau khoảng vài centimet. Mặc dù khoảng cách này vẫn chỉ là gang tấc nhưng cũng còn hơn cảnh cơ thể và cơ thể áp sát vào nhau. Cô cảm thấy hô hấp của mình đã thông suốt hơn rất nhiều.

“Anh trêu chọc người khác cảm thấy thú vị lắm sao?” Cô nhiu mày.

“Làm sao cô biết những lời tôi nói không phải là suy nghĩ từ tận đáy lòng?” Lục Đông Thâm rướn môi cười. Sau khi nhìn thấy sắc mặt nghiêm lại của cô, anh lại nói: “Những lời chân thành tuy sẽ khó nghe, nhưng tôi cho rằng cô xứng đáng được nghe.”

“Anh định nói gì?”

“Hãy rời xa Đàm Diệu Minh đi.” Lục Đông Thâm nói thẳng.

Tường Ly sững người. Cô không ngờ anh lại nói câu này, càng không ngờ khi anh có thể nói một cách gãy gọn, thẳng thắn đến thế. “Anh có ý gì?” Khi lên tiếng một lần nữa, khắp người cô dậy lên một tinh thần cảnh giác.

Khỏe miệng Lục Đông Thâm vẫn thả lỏng từ đầu tới cuối, nhưng những lời nói ra lại khiến người ta hoảng sợ vô cùng: “Người ta hay nói ngồi hóng mát dưới tán cây to. Nhưng Đàm Diệu Minh không thể trở thành cây đại thụ giúp cô hóng mát được đâu. Không bao lâu nữa, ngay chính bản thân anh ta cũng khó mà bảo vệ được mình. Thế nên bây giờ việc em cần làm chính là nhanh chóng thoát ly khỏi mối quan hệ với anh ta, nếu không sẽ rước họa vào thân.”

Trái tim Tường Ly vẫn đang đập dồn dập, nhưng cô ép buộc bản thân phải trấn tĩnh: “Nếu Đàm gia có rước họa thì có cái họa lớn vẫn là chọc vào anh. Anh Lục, làm người đừng có tuyệt tình quá. Ngay cả Đàm gia cũng chưa từng nói có ý định nuốt trọn thế lực ở Thương Lăng, hà tất anh cứ phải dòn ép từng bước? Anh tưởng Đàm gia không thể phản kích à?”

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng cô sáng như gương. Lục Đông Thâm này không phải là người giỏi nói hơn giỏi làm, anh dám nói một câu như thế thì chắc chắn đã nhận được tin tức gì hoặc biết được chuyện gì đó.

Nghe xong, Lục Đông Thâm bật cười: “Cô tưởng người mà Đàm Diệu Minh đắc tội chỉ có thế lực ở Thương Lăng thôi sao? Mấy năm nay, thế lực của anh đã lan ra không ít những tỉnh thành lân cận rồi, có rất nhiều dân anh chị ở các địa bàn bị anh ta nuốt mất thế lực đều đang cố kiềm chế con giận. Đàm Diệu Minh nuốt càng nhiều thức ăn thì số người muốn cắt bỏ dạ dày của anh ta sẽ càng nhiều.”

Nói tới đây, anh hơi ngừng lại, giờ tay nhẹ nhàng vén một lọn tóc vương trên má cô ra sau tai. Làm xong, anh không rút tay đi ngay mà tiện thể trượt xuống vành tai cô, ngón tay mảnh khảnh mon man nhẹ nhàng: “Thương Lăng này sắp nổi gió rồi. Tường Ly, hãy đi theo tôi đi.”

Chương 80: Cảm giác lên như điều gặp gió có sương không? [2102 chữ]

Tôi nên gọi cô là Trần Du hay hỏi cô là Trần Nam Nam?

Thương Lăng sắp trở gió rồi.

Vào tháng Chạp gió đông lạnh giá này, khi mà ngày té đông đã sắp sửa đến gần, vào lúc khắp phố phường sắp trắng đèn kết hoa đón Tết âm lịch.

Lục Đông Thâm lợi dụng chuyện khách sạn Skyline có ma để trở mình, đánh thắng một trận đẹp mắt, thành công giành được khu đất dự án có giá trị nhất quận Quan Dương, được không biết bao nhiêu người trong giới đồn thổi khắp nơi. Lục Đông Thâm sở dĩ giành được mảnh đất ấy thuận buồm xuôi gió đến vậy, ngoài những mưu mô toán tính đằng sau ra còn có cánh tay đắc lực Dương Viễn giúp anh bôi trơn các mối quan hệ chính quyền. Ai cũng nói Dương Viễn là một “tám vương bài” của Lục Đông Thâm, ngay từ ban đầu khi Lục Đông Thâm từ nơi xa xôi tới Thương Lăng là đã sắp xếp Dương Viễn ở bên sẵn sàng đợi lệnh của mình rồi.

Hai cửa hàng của Tường Ly thuộc địa bàn của con đường văn hóa trong khu thành cổ, nằm trên đường Đông và đường Tây, đối mặt vào nhau, ở giữa ngăn cách bởi con đường đá xanh đã có lịch sử hàng trăm năm. Con đường văn hóa này nằm ngay trong phạm vi địa hạt của quận Quan Dương, thế nên mấy ngày qua, mỗi lần tới cửa hàng, Tường Ly đều nghe các ông chủ xung quanh bàn tán thảo luận xem tương lai con đường này sẽ được tiến hành cải tạo ra sao?

Tuy rằng mọi người đa phần chỉ lấy tin từ những nguồn không chính thống, nhưng họ vẫn coi đó như những câu chuyện bên bàn trà nước để say sưa trò chuyện. “Nỗi buồn của người này là niềm vui của kẻ khác”, có lẽ chính là muốn ám chỉ nỗi lo của những người dân khi đối mặt với việc khu này sẽ được cải tạo lại hoàn toàn hay chỉ mở rộng thêm mà thôi.

Từ ngày Lục Đông Thâm đứng ở Hoàng Thiên nói với cô câu “Đi theo tôi đi” tính đến nay đã một thời gian rồi. Tường Ly tự nhận có rất nhiều chuyện có thể trôi tuột qua dạ dày, duy chỉ có câu nói đó của anh là vẫn cứ văng vẳng mãi bên tai cô. Thậm chí có lúc cô còn bừng tỉnh khỏi giấc mơ, sau đó giờ tay lên xoa thì phát hiện trán vã mồ hôi lạnh.

Hôm đó cô trả lời Lục Đông Thâm rằng: Đi theo anh? Anh Lục, anh có từng nghĩ biết đâu lòng tham của tôi còn lớn hơn cả Đàm Diệu Minh không?

Có lẽ mỗi một con ác mộng xuất hiện không phải vì câu nói của Lục Đông Thâm, mà lại vì câu cô trả lời anh sau đó. Tường Ly hiểu rõ chính mình, trong người cô ẩn giấu một con quái thú, bao năm nay nhờ có Đàm Diệu Minh nên mới có thể áp chế được sự tàn bạo của con thú ấy. Cô không biết mình còn đàn áp được nó bao lâu nữa. Dự cảm không lành đó càng lúc càng mãnh liệt. Chưa biết chừng Lục Đông Thâm chính là người sẽ thả cho con thú ấy xông ra. Sau đó, cô sẽ không còn là Tường Ly nữa, cuộc đời của cô cũng sẽ không còn bình lặng.

Đàm Diệu Minh không may may suy sụp trước sự quyết đoán, mạnh mẽ của Lục Đông Thâm. Khoảng thời gian này, anh ấy ở bên ngoài khá nhiều, có vẻ Thương Lăng cũng ngập trong những công việc chuẩn bị cho lễ Tế đông sắp đến gần. Anh ấy và Lục Đông Thâm, bề ngoài trông có vẻ như ai đang bận việc người ấy. Nhưng với tốc độ khai thác của khu đất tại quận Xuyên Dương, phía Quan Dương cũng có lúc chịu ảnh hưởng rõ rệt.

Những người xung quanh có thể không hiểu vô vàn những góc ngách trong chuyện này, nhưng Tường Ly có thể hiểu được. Đàm Diệu Minh bị tuột mất khu đất đó, nhưng không có nghĩa anh ấy không có khả năng kéo dài thời gian khai thác của nó.

Buổi chiều hôm nay, có hai con mèo nhỏ nằm ườn sưởi nắng trên bệ cửa sổ cửa hàng trống của Tường Ly. Nhìn thấy cô đến, chúng còn chẳng buồn ngước mắt lên chớp một cái, chỉ tiếp tục vui đùa ngủ mê mết. Ngược lại, Tường Tiểu Thiên đi từ trong nhà ra, bấu môi hất cằm về phía trong, tỏ ý muốn nói đã có người tới tìm cô.

Khoảng thời gian này, Tường Tiểu Thiên hoàn toàn trở thành chân lon ton của Tường Ly. Cậu không còn mặt mũi nào tới gặp Đàm Diệu Minh nữa, thế nên ngày nào Tường Ly vừa mở cửa hàng là cậu cũng trở thành người quét dọn lật vật ở đây.

Tường Ly ngó vào trong, ánh mắt không biểu lộ chút ngờ ngàng hay bất ngờ gì. Cô dặn dò Tường Tiểu Thiên bê một bình trà sống* qua.

**Trà sống: Là trà chưa được qua xử lý lên men, được lưu trữ một cách tự nhiên, khi uống cảm giác sẽ kích thích hơn.*

Người tới cửa hàng trống là Trần Du.

Cô ta ngồi trên chiếc ghế trà bên cạnh lan can ở vườn sau, chỉ cần hơi ngẩng đầu lên là có thể cảm nhận được ánh nắng buổi chiều của tiểu viện Nạp Tây,

cũng đồng thời nhìn thấy Tường Ly đến.

Hôm nay Tường Ly ăn mặc gọn gàng, bên trên là chiếc áo jacket da dê màu nâu đậm, phía trong mặc lót chiếc áo đậm màu, kết hợp cùng một chiếc quần bò dạng thường giản dị. Gấu quần được nhét vào trong đôi ủng màu đen đáng ngán. Cô lại đội mái tóc ngắn, màu đen đậm, trước trán có vài lọn tóc xòa xuống. Khi được ánh nắng chiếu vào lại càng tôn lên khuôn mặt trắng trẻo của cô, càng khiến cô thêm cuốn hút.

Cô ngồi xuống đối diện với Trần Du, một cánh tay đặt lên lan can, trông vừa uể oải vừa anh tuấn vô cùng. Tường Tiểu Thiên nhanh chóng bê trà lên. Lúc cậu đặt lò đun trà lên mặt bàn ngăn cách giữa hai người, cậu thấy những ngón tay Tường Ly gác trên lan can đang gõ từng nhịp, từng nhịp có tiết tấu.

Hình xăm đôi mắt kia hướng xuống dưới, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt dài. Chỉ trách cổ tay cô quá thon, thế nên lại càng lộ ra hình dáng hẹp dài của hình xăm.

Sau khi Tường Tiểu Thiên đặt lò lên, Tường Ly bèn xua tay bảo cậu ra ngoài. Trước khi đi, Tường Tiểu Thiên còn quay lại nhìn bóng lưng của Tường Ly có phần nghi hoặc, trong lòng thầm lẩm bẩm: Sao lại bắt cậu mang trà sống nhỉ? Đó chẳng phải là cô gái vẫn luôn đi theo Lục Đông Thâm ư? Về lý mà nói, với tính cách của Tường gia, chỉ cần một cốc trà nóng rồi đuổi cô ta đi là xong, nhưng uống trà sống, có nghĩa là hai người họ có chuyện tâm sự?

Lúc này, Tường Ly dùng kim gấp trà lật lật chút than thơm trong lò. Cùng với ngọn lửa bốc lên và những viên than chuyển động, một mùi hương thoang thoảng cũng bắt đầu tràn ngập trong không khí.

“Mùa này mà vẫn có thể ngửi được mùi hoa ngọc lan thuần khiết như vậy quả là hiếm thấy.” Trần Du khẽ nói một câu.

Tường Ly không ngẩng lên, sau khi lật vài lần cô đặt kim gấp trà sang một bên, yên lặng chờ đợi trà bung: “Tôi thích mùi hương của ngọc lan, thế nên việc chế ra loại than thơm này đối với cô không khó.”

“Có những loại hương làm ra được nhưng không nghĩ ra được.” Trần Du cười nói: “Cũng giống như đồ uống trong quán Thần Tiên Ẩm đối diện, mỗi một loại đồ uống đều được cô tỉ mỉ pha chế phải không? Còn cả Lâm Khách Lầu đó nữa, nghe nói trước kia người ra vào thừa thớt vô cùng, kể từ ngày Đàm gia tiếp quản, việc làm ăn lại phát triển thịnh vượng. Người ngoài chỉ uống vì sự náo nhiệt, người trong ngành lại uống vì cách pha chế. Chắc là mỗi một loại trà của Lâm Khách Lầu cũng đã có phương thức sửa mùi hương của cô góp mặt.”

Than chẳng mấy chốc đã đốt nóng đáy lò, thi thoảng lại có tiếng nước sôi sùng sục phát ra. Tường Ly đánh mắt nhìn Trần Du, khóe miệng nhếch lên. Cô ngả người ra phía sau ghế, thoải mái nhẹ nhàng buông một câu: “Cô đến muộn hơn tôi nghĩ đấy.”

Không tiếp lời của Trần Du, dĩ nhiên là vì cô không định giao lưu học thuật với cô ta. Chủ đề thăng thán này khiến sắc mặt Trần Du có phần gượng gạo. Lát sau cô ta mới lên tiếng: “Thật ra tôi cũng đã do dự rất lâu. Tôi sợ cô không muốn gặp tôi.”

“Làm gì có chuyện ấy?” Tường Ly cười mà như không cười, vừa có vẻ nghịch ngợm chơi bời, lại vừa có vẻ cool ngầu: “Kể từ ngày tôi nhìn thấy cô trong bệnh viện, tôi đã nghĩ tới khi nào mới được đón Trần tiểu thư ‘đại giá quang lâm’. Không ngờ cô cũng bắt tôi đợi lâu thật. Tôi nghĩ bụng, nếu không vì hành động quá khích của Lục Đông Thâm ở Hoàng Thiên hôm ấy, chắc có lẽ cô định từ nay tránh mặt tôi chăng?”

Trần Du cắn môi, lát sau lại thở dài rồi gơ tay nắm lấy bàn tay đang gác lên lan can của Tường Ly: “Tường Ly, cô có thể dùng dùng thái độ đó với tôi không?”

Tường Ly không lên tiếng, chỉ đánh mắt nhìn bàn tay cô ta. Trần Du cảm thấy ánh mắt của cô cứ âm u nặng nề, bèn rút tay lại.

“Vậy cô muốn tôi dùng thái độ gì tiếp cô đây? Vẫn như trước kia hả? Ha...” Tường Ly bật cười, nhưng nụ cười chỉ hờ hững bên môi, rồi cô lại làm ra vẻ chột nhor ra gì đó: “Hiểu rồi, hôm nay cô định đến tìm tôi ôn lại chuyện cũ? Tôi cũng nghĩ là có bạn từ xa đến nên vui vẻ thoải mái. Nhưng vấn đề quan trọng là, bây giờ đến tên của cô tôi cũng không biết phải gọi là sao. Cô bảo tôi vui vẻ kiểu gì đây? Hay là cô nói cho tôi biết trước đi...”

Nói rồi, Tường Ly đổ người về phía trước, bắt đầu nhìn cô ta qua làn khói mỏng lung lung khi trà dần sôi, hỏi từng câu từng chữ: “Tôi nên gọi cô là Trần Du hay hỏi cô là Trần Nam Nam?”

Ngón tay Trần Du khẽ run lên, lát sau cô ta ngược lên nhìn cô: “Tôi chỉ đổi cái tên thôi mà...”

“Phải rồi, đổi cái tên, tiện thể đổi luôn cả số phận. Bây giờ cô có thể nói là nhà điều chế hương có tiền đồ nhất tập đoàn Skyline, đâu còn là con nhóc trên núi cái gì cũng không biết ngày xưa? Trần Du, có một câu tôi đặc biệt muốn hỏi cô.” Nụ cười của Tường Ly càng lúc càng đậm: “Cô dùng bí kíp của tôi để lên như điều gặp gió, cảm giác có sướng không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Gười có thể sống chết bảo vệ chỉ có Tường gia thôi [2254 chữ]

Tường Ly vẫn luôn cảm thấy Trần Nam Nam chính là một ánh trăng sáng vào lúc cuộc đời cô tăm tối nhất, giúp cô vào lúc niềm tin sắp sụp đổ vẫn nguyện tin rằng trên đời còn một thứ gọi là ấm áp.

Nếu trong tách có trà, thì tách trà trong tay Trần Du ắt sẽ bị sánh ra ngoài sau câu nói của Tường Ly. Cũng may trà chưa pha xong, nên bàn tay cầm chiếc tách không mới tránh được họa bị bỏng sau một cơn run nhẹ.

Sắc mặt cô ta trông vừa gương gạo vừa nhợt nhạt, đôi mắt hoảng hốt đang không biết nên nhìn về chỗ nào. Tường Ly nói xong câu đó vẫn nhìn cô ta chăm chăm, ánh mắt sắc lẹm lại có thêm chút cao cao tại thượng. Cuối cùng Trần Du không chịu nổi ánh mắt này của cô, bèn bấm bụng nói: “Phải, năm đó là tôi không đúng. Cô đã thật lòng đối tốt với tôi, còn tôi lại nảy sinh ý đồ khác...”

Tường Ly vẫn im lặng.

Trần Du hít sâu một hơi: “Nhưng năm đó tôi gặp được Đông Thâm, tôi không còn cách nào khác. Cách tốt nhất nếu muốn ở lại bên cạnh anh ấy chính là nhanh chóng trưởng thành, tôi...” Cô ta ngược mắt lên nhìn Tường Ly: “Những bí kíp đó của cô là con cò giúp tôi vượt qua được kỳ phỏng vấn tuyển dụng. Tôi không còn cách nào khác, bởi vì chỉ khi bước vào công ty, tôi mới có được cơ hội tiếp cận Lục Đông Thâm.”

Nước trong bình trà đã sôi, sùng sục reo, hơi nóng từ miệng bình bốc thẳng ra ngoài. Nghe cô ta nói như vậy, Tường Ly đại khái cũng đã đoán được tám chín phần nguyên nhân và kết quả trước sau: “Năm đó cô nói với tôi, cô cứu được một người đàn ông sắp chết, chính là Lục Đông Thâm?”

Trần Du gật đầu.

Tường Ly rướn người với muôi trà qua, múc một ít nước trà đang sôi sục trong bình, phì cười: “Cũng khó trách. Người ta hay bảo con gái vì tình yêu có thể đánh lòng từ bỏ tất cả. Cô đúng là một ví dụ điển hình cho câu nói này. Vì tình yêu của cô, ngay cả tình bạn cô cũng chôn vùi luôn.”

Trần Du, à không, nên gọi cô ta là Trần Nam Nam, năm xưa hai người họ quen nhau cũng là một sự tình cờ. Gia đình Trần Nam Nam nhiều đời là thầy thuốc, cha cô ta được mọi người ở vùng đó gọi là Hoa Đà tái thế, có thể chữa được không ít những căn bệnh mà hầu khắp các bệnh viện đều từ chối, chỉ có điều tình hình hơi kỳ quái một chút. Còn Trần Nam Nam tuy tuổi còn trẻ nhưng cũng hiểu không ít về các loại thuốc Nam, hiểu sâu về sự tương sinh tương khắc của các loài thực vật.

Lúc đó, Tường Ly bị cảm cúm rất nặng, sợ rằng cái mũi của mình từ nay bị phế, nên cô đã tới chỗ bác Trần để chữa trị, qua lại vài ba lần nên cũng quen biết với Trần Nam Nam. Một người có sự nghiên cứu đối với mùi hương, một người lại có hứng thú đối với các loài thực vật, thật ra về nguyên lý không khác nhau là mấy, cũng có thể nói là vừa gặp đã như đã quen nhau từ lâu.

Tường Ly vẫn luôn cảm thấy Trần Nam Nam chính là một ánh trăng sáng vào lúc cuộc đời cô tăm tối nhất, giúp cô vào lúc niềm tin sắp sụp đổ vẫn nguyện tin rằng trên đời còn một thứ gọi là ấm áp.

Trần Nam Nam nói với cô rằng, cô ta không muốn ở mãi cả đời tại cái nơi nhỏ bé đó làm một thầy thuốc, mà muốn đi nhìn ngắm thế giới bên ngoài. Có rất nhiều lần cô muốn nói với Trần Nam Nam rằng, thế giới ngoài kia không rực rỡ như cô nghĩ đâu. Nhưng câu nói này cô vẫn không thốt ra được trước đôi mắt trong sáng của cô gái ấy. Cô biết Trần Nam Nam cũng rất hứng thú với mùi hương, hơn nữa lại có những hiểu biết căn bản về các loài thực vật, nên rành rỏi là lại dạy cô ta cách thức pha chế một số mùi hương.

Trần Nam Nam từng hỏi cô: Cô bảo tôi có thể trở thành một nhà điều chế hương không?

Cô nói với cô ta: Không có chuyện gì là không thể cả. Cậu có nền tảng, có năng khiếu.

Cô vô cùng tin tưởng Trần Nam Nam, cho tới một ngày cô ta ăn trộm tất cả các bí kíp của cô rồi không từ mà biệt, sau đó vẫn là bố của cô ta nói với cô rằng: Trần Nam Nam đã rời khỏi quê hương rồi.

“Tôi không thể ép mình không yêu anh ấy. Tường Ly, cô cứ chửi mắng tôi đi. Tôi biết tôi đáng ghét tới mức nào. Nhưng, được yêu một người đàn ông như Lục Đông Thâm, tôi tình nguyện gánh chịu mọi tội danh.” Trần Nam Nam sắc mặt đau khổ: “Năm xưa, khi anh ấy lao vào hiệu thuốc của bố tôi, khắp người toàn là máu, tôi đã nghĩ, người đàn ông này phải có bao nhiêu kẻ thù, vốn dĩ không muốn rước thêm phiền phức vào mình. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầu tiên anh ấy nhìn tôi, tôi đã biết cả đời này mình toi rồi, xác định sẽ phải yêu một người đàn ông như vậy.”

Người cứu một mạng của Lục Đông Thâm chính là bố cô ta. Lúc đó cô ta không hiểu vì sao anh bị thương nặng như vậy lại không tới bệnh viện. Anh nói với cô ta rằng anh không thể tới bệnh viện được. Cứ như vậy, ngày ngày cô ta chữa trị cho anh, vừa cho anh dùng thuốc, vừa lợi dụng các mùi hương. Tường Ly từng dạy cô ta để chữa trị.

“Sau này tôi mới biết thân phận của anh ấy. Khi phát triển thị trường Trung Quốc, Lục Môn tuyển dụng các nhà điều chế hương. Lúc đó tôi đã bấm bụng đi nộp đơn ứng tuyển. Thật không ngờ lại gặp mặt anh ấy ở công ty. Tôi nghĩ anh ấy cũng niệm tình tôi đã cứu mình nên để tôi phá lệ bước chân vào công ty.” Trần Nam Nam cất giọng khô khốc.

Tường Ly múc một tách trà: “Thế nên cô đã có ý đồ chiếm dụng chỗ bí kíp đó?”

Trần Nam Nam gật đầu: “Tôi không còn cách nào khác. Chỉ có như vậy tôi mới có thể đứng vững trong công ty. Nếu Đông Thâm đã cho tôi cơ hội, tôi cũng không thể khiến anh ấy thất vọng được.” Nói tới đây, cô ta gấp gấp bỏ sung: “Tường Ly, tôi biết chỗ bí kíp đó rất quan trọng với cô, tôi...”

Tường Ly gờ tay lên ngắt lời cô ta, rồi nhẹ nhàng tiếp lời: “Những bí kíp đó đối với tôi không hề quan trọng.”

Trần Nam Nam sững người.

“Sao hả? Có phải chợt phát hiện ra thứ mà cô luôn coi trọng thật ra lại chỉ là cỏ rác trong mắt người khác không?” Tường Ly bật cười, nâng tách trà lên nhấp một ngụm trà nóng: “Thứ gọi là bí kíp chẳng qua chỉ là những kinh nghiệm tôi tổng kết được và viết ra mà thôi. Cô có thể ăn cắp được kinh nghiệm của tôi, nhưng có thể ăn cắp được những thứ ở trong đầu tôi không? Trần Nam Nam, thứ cô xem trọng là bí kíp, còn điều tôi coi trọng là tình bạn. Nếu lúc đó cô thật sự nói với tôi một tiếng, đừng nói là một cuốn bí kíp, cho dù là mười cuốn tôi cũng sẽ thức ngày thức đêm viết ra cho cô để giúp cô một bước lên mây đứng trong công ty. Đáng tiếc là chính cô đã tự tay bóp chết tình bạn của chúng ta. Há chẳng phải ở trong mắt cô thứ tình cảm đó cũng là cỏ rác? Tường Ly tôi đời này hận nhất chính là bị phản bội. Tôi không cần biết cô vì Lục Đông Thâm hay vì theo đuổi danh lợi. Phản bội chính là phản bội. Đây chính là sự thật rành rành.”

Trần Nam Nam đỏ sọng mặt, bờ môi mấp máy nhưng không nói được lời nào.

“Uống hớp trà đi. Người bạn tên Trần Nam Nam của tôi đã chết rồi. Người hôm nay tôi tiếp đón là nhà điều chế hương của Skyline: Trần Du.” Tường Ly thêm trà cho cô ta: “Đứng trước lợi ích, tình người cũng sụp đổ. Đây vốn không phải là chuyện quá kỳ lạ. Cô có thể từng bước một bò lên vị trí nhà điều chế hương của Skyline, đây cũng được coi là bản lĩnh của cô. Cũng không phải chỉ đơn thuần dựa vào bí kíp của tôi.”

“Vậy... cô có thể tha thứ cho tôi không?” Trần Nam Nam nhìn cô và hỏi.

Tường Ly đặt muôi múc trà xuống: “Không thể tha thứ.”

Ánh mắt Trần Nam Nam chợt run lên.

“Nếu cô đã đổi tên muốn bắt đầu một cuộc sống mới thì cứ sống bình yên với cuộc sống hiện tại của cô đi.” Tường Ly cười lạnh: “Cứ đi thẳng, đừng băn khoăn quá nhiều chuyện nữa, hà tất cứ phải bám lấy một kẻ đã cũ như tôi không buông chứ?”

Trần Nam Nam siết chặt tách trà, lát sau nhẹ nhàng đặt xuống: “Tôi hiểu rồi.”

Sau khi Trần Nam Nam đi khỏi, Tường Tiểu Thiên sốt sắng sát lại gần, vô cùng hóng hớt hỏi: “Gia, cô gái đó tới đây có phải để uy hiếp chị không?”

Tường Ly chậm rãi uống trà: “Uy hiếp chị?”

“Đúng vậy. Cô ta chẳng phải là tình yêu của Lục Đông Thâm sao? Đương nhiên phải tới tìm tình mới là chị tính sổ rồi.”

Một câu nói của cậu khiến Tường Ly suy tặc. Cô quăng tách trà không về phía Tường Tiểu Thiên: “Biến!”

Tường Tiểu Thiên còn định tiếp tục chọc cô thì bỗng nhiên thấy một người vội vàng vàng chạy từ ngoài vào. Sau khi thấy Tường Ly, người ấy rõ ràng đã thở phào nhẹ nhõm: “Tường gia, cuối cùng cũng tìm được chị rồi. Chị mau thu dọn đi cùng với em đi.”

Là một đàn em của Tề Cương, mọi người đều gọi cậu ta là Húi cua. Húi cua và Tường Tiểu Thiên khá thân thiết. Nghe xong, Tường Tiểu Thiên bèn nói: “Bảo Tường gia đi cùng với cậu? Khẩu khí cũng lớn quá nhỉ.”

“Không phải!” Húi cua sốt ruột: “Đây là lệnh Đạm gia dặn dò, bảo bọn em khẩn trương đưa Tường gia rời khỏi Thương Lăng.”

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Tường Ly phát giác được chuyện bất thường, bèn đứng dậy hỏi: “Đạm gia đâu? Còn cả Tề Cương nữa?”

“Đạm gia xảy ra chuyện rồi, bị người ta chặn ở bên ngoài không trở về được. Còn anh Cương... anh ấy bị đánh chỉ còn nửa cái mạng thôi...” Húi cua thấy khuôn mặt Tường Ly đột ngột biến sắc, thật chỉ muốn quý xuống ngay trước mặt cô: “Không biết đám người đó là thế lực gì, chỉ nghe nói lai lịch khá lớn. Tường gia, chị mau đi theo em đi. Lần này Đạm gia chắc không xong rồi, bây giờ người anh ấy có thể liều chết bảo vệ chỉ có Tường gia thôi.”

**Mrs. Tầm đã bị con dân chọc tức, lần đầu tiên trong lịch sử xuất hiện điều trần, nguyên văn như sau: Người cứu Lục Đông Thâm chính là Trần Du, Tường Ly chưa từng cứu Lục Đông Thâm. Cuốn sách này không tồn tại mấy tình tiết cũ gọi là nhân nhân ân nhân hoặc yêu nhân người... Thế nên anh em cũng không cần đoán là Đông Ly giống ai giống ai đó nữa, hãy coi như họ Yêu lần đầu tiên đi. Xin thông báo!*

~Hết chương 81~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Người đàn ông ngồi trên ghế sofa [2172 chữ]

Chiếc ghế đó gần như chìm hẳn vào bóng tối, không nhìn rõ được bên trong có ai đang ngồi, chỉ loáng thoáng nhìn thấy một người mặc quần áo vest đang ngồi vắt chéo chân, còn có một tay đặt trên đùi, bàn tay ấy đang kẹp một điếu xì gà...

Ở Thương Lãng, thể diện của ban ngày nằm tại quận Quan Dương, những nền tảng lịch sử lắng đọng trên con đường Tô Hà có tuổi đời hàng trăm năm và chạm với những hiện đại và xa xỉ thời thượng, tất cả đều bị chôn vùi bởi khu nhà cao tầng của Skyline; Còn sự náo nhiệt ban đêm lại nằm ở quận Xuyên Dương. Từ Phượng Hoàng cho tới MISS*, từ những sông bạc ngăm cho tới các nhà hàng nổi tiếng, tất cả rục rờ và huy hoàng đều chìm vào con ngõ nhỏ tối tăm, dài miên man không thấy điểm tận cùng.

**Sự nhảm lẫn của Tâm. Có lẽ là MISS.*

Ban ngày của Thương Lãng thuộc về Lục Đông Thâm, ban đêm của Thương Lãng thuộc về Đàm Diệu Minh. Một trắng một đen chính là bối cảnh đằng sau hai người đàn ông ấy, cũng là phạm vi quyền lực mà họ tự sở hữu cho riêng mình.

Nhưng hôm nay, chỉ trong vòng một buổi chiều, đại bộ phận các địa bàn, cửa hàng ở quận Xuyên Dương đều đồng loạt bị dán giấy niêm phong. Địa bàn của Đàm Diệu Minh một lần nữa bị đóng cửa điều tra, lần này ngay cả Lâm Khách Lâu cũng không buông tha. Nguyên do là các cơ quan có liên quan tìm được một vài thứ trong địa bàn hoạt động của Đàm Diệu Minh, từ đó nghi ngờ Đàm Diệu Minh lợi dụng việc kinh doanh để thực hiện một vài hành vi phạm pháp.

Lời Húi của nói không hề sai chút nào, Đàm Diệu Minh có lòng muốn cô rời khỏi Thương Lãng. Xe thương vụ, vệ sỹ, thậm chí là tiền mặt cũng đều đã chuẩn bị đầy đủ cho cô. Tường Ly ngồi trong xe, bình tĩnh hỏi han Húi của về tình hình hiện tại. Húi của nói, lần này khác với lần điều tra khác. Lần trước chỉ thuần túy là do Long Quý bịa đặt dựng chuyện, còn việc Đàm gia đóng cửa các địa điểm kinh doanh cũng chỉ là nể mặt Cục trưởng thành phố và mấy tay trên Viện kiểm sát thành phố một chút, hơn nữa cũng nhân cơ hội này diệt trừ Long Quý. Nhưng lần này là tìm ra ma túy, do chính các cơ quan chính quyền cường chế đóng cửa, ngừng hoạt động.

Tường Ly nghe ra được vấn đề: “Chuyện lần này không phải là hành động của thành phố?”

Húi của nói là không phải.

Tường Ly nghi hoặc hỏi tiếp: “Của tỉnh?”

Húi của liếm môi, sát lại gần Tường Ly, giờ ngón tay chỉ lên phía trên: “Em nghe nói, còn là cấp cao hơn nữa...”

Trái tim Tường Ly run lên, còn là cấp cao hơn nữa, cao hơn cả cấp tỉnh. Dự cảm chẳng lành như một con rắn bò ngoằn ngoèo trong lòng. Cô hiểu ý của Húi của khi nói từ “cấp cao hơn nữa” là gì. Nghĩ cũng phải, với thế lực của Đàm Diệu Minh ở Thương Lãng này, cho dù là cấp thành phố hành động cũng vẫn sẽ nể mặt anh ấy. Hơn nữa vài năm nay, thế lực của Đàm Diệu Minh đã lan ra tới ngoài tỉnh, thế nên các mối quan hệ trên tỉnh cần qua lại anh cũng không bỏ sót một ai.

Duy chỉ có cấp trên nữa là... Tường Ly bắt đầu hoang mang. Đàm Diệu Minh rốt cuộc đã đắc tội với ai? Sao có thể có người trực tiếp vượt qua các cơ quan cấp tỉnh để tới niêm phong các nơi làm ăn của anh ấy?

“Cậu có biết đã điều tra được gì rồi không?” Tường Ly hỏi.

Húi của lắc đầu nguây nguậy.

Tường Ly nhíu mày. Ma túy? Cô biết chắc Đàm Diệu Minh không bao giờ dính vào ma túy, thế nên còn có thể là gì đây? Hay là có kẻ muốn vu vạ?

Húi của nói lúc đó Tề Cương đang có mặt ở Hoàng Thiên, sau khi nghe tin xảy ra chuyện đã lập tức triệu tập các anh em. Nhưng họ còn chưa kịp ra khỏi Hoàng Thiên đã bị một đám người chặn lại.

Tường Ly liền ra lệnh lái xe tới thẳng Hoàng Thiên.

Húi của nghe xong lập tức hoảng hốt, sống chết không đồng ý, cố chấp muốn đưa Tường Ly ra khỏi thành phố trước: “Nghe nói bây giờ đã được lập án điều tra. Tất cả những ai có liên quan tới Đàm gia đều sẽ bị liên đới. Tường gia, chỉ phải đi khỏi đây. Hơn nữa nếu thật sự có ai điều tra tới chị, chị phải xóa sạch mọi quan hệ với Đàm gia.”

“Ăn nói vớ vẩn gì vậy!” Tường Ly sốt ruột, thẳng thừng chửi mắng: “Cả Thương Lãng này đều biết tôi đi theo Đàm gia, xóa sạch quan hệ ư? Xóa thế nào? Chơi trò mất trí nhớ à? Bây giờ Đàm gia bị giữ lại ở nơi khác, nếu tôi còn không giúp anh ấy giữ mạng sống cho Tề Cương, tôi có còn là người không?”

Húi của thấy cô nổi giận cũng rất sợ hãi. Bây giờ cả quận Thương Lãng đều rối ren cả rồi. Đàm Diệu Minh không có ở đây, Tề Cương có thể quản mọi việc cũng đã bị giữ lại. Loại đàn em bé nhỏ như cậu ta liền trở thành rắn mất đầu, việc duy nhất có thể làm chính nghe theo mệnh lệnh.

Bình thường giờ này Hoàng Thiên vẫn còn đóng chặt cửa lớn, tới khi sao xuống phố lên đèn, đường phố rục rờ sắc màu mới là lúc hát ca nhảy múa, nhưng Hoàng Thiên hôm nay lại mở cửa trước giờ. Tầng hầm để xe đã bị hàng loạt những chiếc ô tô đồ lộn xộn bát nháo và tùy tiện nhét chặt. Tường Ly nhìn thấy mấy chiếc xe của Tề Cương và các đàn em. Còn lại đều là các con xe lạ lẫm.

Tường Ly nhìn lướt nhanh qua một vài biển số xe, đầu óc chợt hoảng loạn giây lát, một loạt những biển số xe tới từ Bắc Kinh.

Hoàng Thiên bất ngờ lại không bị niêm phong.

Cô đang định tiến vào thì nhìn thấy có vài người đi ra. Nhìn kỹ lại hóa ra là một vài vị tiền bối trong Thương hội, bị một vài vệ sỹ lôi kéo, sắc mặt vô cùng

kỳ quặc, sau khi trở về xe thì cuồng cuồng bỏ chạy.

Đám vệ sỹ đó mặt mũi rất lạ, thấy Tường Ly cứng rắn xông vào, chúng quyết chặn cô lại. Húi cua và Tường Tiểu Thiên lập tức tiến lên bảo vệ. Phía sau còn có thêm bốn vệ sỹ khác, đều là những người định bảo vệ Tường Ly rời khỏi thành phố.

Tường Ly chặn Tường Tiểu Thiên và mọi người lại, nói thẳng với tay vệ sỹ đang ngăn cản cô: “Vào nói với chủ của các anh, tôi chính là Tường Ly của Thương Lăng, thay mặt Đàm Diệu Minh tôi đòi Tề Cương.”

Đôi mắt của tay vệ sỹ trước mặt sắc lẹm, cũng nhìn ra được khí thế toát ra từ Tường Ly bèn quay đầu lại nói với tay vệ sỹ bên trong. Tay bên trong lại đi vào thông báo một lượt. Chẳng bao lâu sau đã bước ra và bảo Tường Ly được vào, nhưng chỉ cho phép một mình cô được vào.

Tường Tiểu Thiên và mọi người cảm thấy toát mồ hôi thay cho cô, muốn lao vào theo nhưng hoàn toàn không vượt qua được những người ấy.

Sau khi bước vào trong Hoàng Thiên, Tường Ly mới phát hiện ra ở đây có nhiều vệ sỹ đến vậy.

Tay vệ sỹ lúc trước vào trong thông báo dẫn cô đi xuyên qua thang bộ, còn chưa vào hẳn đại sảnh đã nghe thấy tiếng nhạc xập xình vọng ra, thi thoảng còn xen lẫn tiếng kêu gào của phụ nữ.

Trái tim cô như đập lỡ một nhịp.

Ngon đèn trong đại sảnh bật sáng lung linh, cảnh tượng hoàn toàn khác những ngày kinh doanh khác. Nhưng Tường Ly vừa vào đã tận mắt nhìn thấy khung cảnh trên sân khấu.

Sân khấu, nơi mọi ngày vốn dùng để biểu diễn thì nay sáng trưng, ánh đèn hắt lên bảy, tám người đàn ông. Nửa người trên của họ để trần, cổ tay bị dây thừng thô buộc chặt, treo lơ lửng trên không trung. Họ rũ đầu xuống, trên người đầy những vết thương.

Rõ ràng nhất phải nói đến người đàn ông bị treo ở phía trước. Cơ thể đã bị đánh tới mức trầy da tróc thịt, khuôn mặt cũng bầm bết máu. Nhưng dù vậy, Tường Ly vẫn có thể nhận ra đó là Tề Cương, còn mấy người sau lưng đều là đám thuộc hạ của Tề Cương, làm việc rất quyết đoán, bình thường cũng có thể hỗ trợ thêm cho Đàm Diệu Minh, gọi đại một người bước ra cũng vẫn có thể độc lập quản lý một địa bàn.

Chẳng trách Húi cua lại hoảng hốt đến vậy. Tất cả các thuộc hạ làm được việc và có tiếng nói ở Thương Lăng của Đàm Diệu Minh đều bị người ta bắt lại, đám đàn em tép riu còn lại dĩ nhiên sẽ rối bời.

Cho dù còn cách một quãng xa, Tường Ly vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc. Còn nữa, mùi rượu nổi trôi trong không khí. Chính là loại rượu có pha chế đặc biệt cho Hoàng Thiên.

Ánh đèn trên sân khấu rực sáng như vậy, dĩ nhiên có thể tôn lên góc tối của chiếc sofa đơn bên dưới. Tường Ly lại từ ngoài đi vào, khó khăn lắm mới thích ứng được với nguồn sáng trong căn phòng thì lập tức nghe thấy tiếng một người cười: “Ồ, Tường gia à? Sao? Đàm gia đang chết tắc ở bên ngoài nên nhờ người đàn bà của hân tới đây giải quyết mọi chuyện ư?”

Giọng nói vừa chói tai vừa như cười trên nỗi đau của người khác.

Tường Ly nghe rất quen tai. Cô khẽ nheo mắt lại, nhìn về phía chiếc sofa đơn ở ngay gần đó, rồi chợt thẳng thốt trong lòng. Hóa ra đó là Long Quý.

Số lượng sofa đơn trong đại sảnh không nhiều, hầu hết đều trống trải vắng vẻ. Trên hành lang và trên lối vào là một loạt những tay vệ sỹ đứng chấp tay sau lưng, ai nấy mặt mũi đều vô cảm. Long Quý ngồi trong một chiếc sofa như thế, đúng lúc ấy nghiêng đầu nhìn về phía Tường Ly. Hân tay cầm xì gà, miệng cười kinh tởm, quần áo trên người có phần xộc xệch, trên chân có một người phụ nữ đang nằm sấp.

Sau khi nhìn kỹ, Tường Ly giật mình, là Phù Dung.

Phù Dung đang nức nở, giãy giụa trong lòng Long Quý. Long Quý thấy vậy bèn túm lấy tóc cô ấy, hằm hè nói: “Mẹ kiếp, mày còn nghĩ mình vẫn là trụ cột của Hoàng Thiên à? Năm xưa mày khinh thường ông đây cơ mà? Hôm nay ông đây sẽ cho loại trụ cột như mày biết Thương Lăng bây giờ do ai làm chủ!”

Tường Ly cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, ánh mắt đảo một lượt rồi dừng lại trên chiếc ghế sofa ngay bên cạnh Long Quý. Chiếc ghế đó gần như chìm hẳn vào bóng tối, không nhìn rõ được bên trong có ai đang ngồi, chỉ loáng thoáng nhìn thấy một người mặc quần Áo áo vest đang ngồi vắt chéo chân, còn có một tay đặt trên đùi, bàn tay ấy đang kẹp một điếu xì gà. Từng ngón tay với những khớp xương rõ ràng đang gõ từng nhịp từng nhịp theo tiếng nhạc...

~Hết chương 81~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Cậu Tôn [2077 chữ]

Tường Ly? Hẳn nói em tên là Tường Ly?

Có thể nhận ra, người đàn ông đang ngồi trên sofa đó mới là chủ nhân. Long Quý chẳng qua chỉ là một con cáo mượn oai hùm. Từ ngày các địa bàn của hắn ta bị Đàm Diệu Minh tiếp quản, nghe nói đám thuộc hạ của hắn gần như đông loạt tan rã hết, ngay cả tay sai đắc lực nhất – Thiên Dư cũng rời khỏi Thương Lãng.

Vậy mà bây giờ, Thiên Dư – người từng bị Đàm Diệu Minh hạ lệnh chặt tay bồng dung xuất hiện, chỉ có điều không phải là thuộc hạ của Long Quý mà đứng bên cạnh chiếc ghế sofa, rõ ràng Thiên Dư đã đi theo người đàn ông đó.

Tường Ly nhìn thấy Phù Dung ở đây, trong lòng đã sáng như gương. Chắc chắn rằng các cô gái của Hoàng Thiên cũng có mặt tại đây, cộng thêm mấy anh em của Đàm Diệu Minh nữa, chẳng biết mấy người này đã bị Long Quý hành hạ giày vò đến mức nào.

Cô cười khẩy, tiến lên trước, nhưng chưa kịp lại gần Long Quý đã bị đám vệ sỹ chặn lại. Tường Ly liền dừng bước, cách người đàn ông ngồi trên ghế khoảng vài bước chân.

“Long Quý, anh nhân lúc không có Đàm gia ở đây âm thầm giờ mấy trò hèn mạt này thì sao gọi là anh hùng? Tôi thấy anh đổi luôn tên thành Long Rùa đi. À không, chữ ‘Long’ vốn không xứng với anh, đổi thành ‘Trùng’ có được không?”

Giọng Tường Ly thanh lạnh. Lúc cô nói chuyện, vừa hay là lúc tiếng nhạc được vặn nhỏ xuống. Thế nên giọng cô dễ dàng lọt tới tai người đàn ông ngồi trên ghế sofa, từng ngón tay đang đánh nhịp đột ngột dừng lại.

Nghe xong lời này, Long Quý nổi giận, đẩy ngay Phù Dung đang ngồi trên người mình ra. Phù Dung đứng không vững, ngã rạp xuống đất. Tường Ly nhân lúc ấy nhìn qua, sắc mặt đột ngột chuyển lạnh. Khóe miệng Phù Dung có máu, gò má sưng tím lên, xem ra là đã bị Long Quý đánh đập.

Con giận trong người cô bùng bùng dâng lên, đốt cháy hai con mắt, Tường Ly chỉ muốn vung một dao đâm thẳng vào người Long Quý. Nhưng bây giờ ở đây lực lượng của hắn đông đảo, cô làm vậy chắc chắn chỉ chịu thiệt thòi. Lúc này Long Quý tiến lên, giờ tay nắm chặt lấy cổ cô: “Con đàn bà thói tha, mày còn tưởng vẫn còn Đàm Diệu Minh ở bên cạnh mày chắc? Mồm miệng lanh lợi, bình thường mày kiêu căng lắm cơ mà, để tao xem hôm nay mày kiêu căng kiểu gì. Người đâu...”

Đám vệ sỹ bên cạnh đứng im không nhúc nhích.

Long Quý có phản ngượng ngập, ngược lại tới khi Thiên Dư đang đứng bên cạnh chiếc ghế sofa ra hiệu, tay vệ sỹ kia mới tiến lên.

Long Quý chỉ tay vào Tường Ly: “Trói ngay con đàn bà này lại cho tao, nhốt chung với mấy cô em của Hoàng Thiên. Lát nữa để cho anh em thương thức!”

Vệ sỹ vừa định bắt lấy Tường Ly thì cô quát to: “Chúng mày dám động vào tao thử xem!”

Đám vệ sỹ kia kinh sợ trước đôi mắt lạnh run người của cô, sững sờ giây lát không dám tiếp tục. Long Quý thấy vậy chau mày: “Còn đứng ngây ra đó làm gì?”

“Long Quý, anh là cái thá gì mà đứng đây nạt nộ quát mắng? Chẳng qua chỉ là một con giun bị Đàm gia giẫm nát dưới chân mà thôi. Hôm nay tôi tới đây bảo vệ Tề Cương cùng các anh em, đến lượt anh nói chuyện sao?” Tường Ly lạnh lùng quát.

Bị một cô gái quát nạt ngay tại trận, Long Quý dù gì cũng vẫn cần thể diện, nhất thời then quá hóa giận, gip tay định tát cô một cái. Nhưng sau khi nhìn vào đôi mắt khí thế bức người của cô, hắn ta liền đổi ý, nụ cười lập tức như ngấm một ý đồ khác: “Tao là con giun bị Đàm Diệu Minh giẫm nát dưới chân, vậy mày là cái gì? Mày chẳng qua cũng chỉ là loại gái nằm bên dưới Đàm Diệu Minh mà thôi. Có khác gì đám tiện nhân bị mua qua bán lại trong Hoàng Thiên này đâu? Đều là một lũ điếm!” Nói rồi, hắn ta vươn tay tới: “Xinh đẹp như vậy sao có thể để đứa khác giành được của hời chứ? Tao cũng muốn ném thử xem con đàn bà của Đàm Diệu Minh có mùi vị gì?”

Một giây sau vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Tay hắn ta còn chưa kịp chạm vào mặt Tường Ly đã bị cô một tay không chế, tay kia lập tức rút con dao Phần Lan ra, nhanh gọn lướt một đường. Lưỡi dao sắc nhọn quét ngang qua cánh tay Long Quý, máu lập tức túa ra đầm đìa. Ngay sau đó cô giờ chân lên đá. Long Quý bị cô đá bay ra xa, người cọ lên sàn, rồi bay về phía chiếc ghế sofa kia.

Cánh tay đầy máu của Long Quý văng lên đôi giày da sáng bóng của người đàn ông, ngay sau đó cả người đập thẳng vào ghế. Hắn ta đau đớn nhe răng thè lưỡi.

Đám vệ sỹ đứng gác bên trong lần lượt đứng khựng lại. Không ai ngờ được một cô gái có thể ra tay nhanh gọn và tàn độc đến vậy.

Long Quý chịu thiệt ngay trước mặt tất cả mọi người, bèn nổi điên lên, đứng dậy định lao về phía Tường Ly.

Bỗng nghe thấy người đàn ông ngồi trên sofa quát khê: “Long Quý.”

Long Quý đỡ người, không dám hành động khinh suất nữa.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa rít một hơi xì gà rồi nhả ra một làn khói mù mịt. Tiếng nhạc dừng hẳn, cả căn phòng lập tức yên ắng hẳn lại. Thiên Dư ném cho Long Quý một ánh mắt, Long Quý ngay sau khi nhìn thấy ánh mắt đó thì lập tức cụp mắt xuống. Nhìn thấy đôi giày của người đàn ông kia rồi, hắn bỗng chốc thất kinh, cũng mặc kệ cánh tay đang chảy máu của mình, vội vã rút khăn giấy ra, cũng không dám đứng lên mà ngồi xồm xuống lau sạch vết máu dính trên giày.

Người đàn ông đặt chân xuống, Long Quý lập tức bỏ tay ra, bấy giờ mới tránh cho hắn ta một màn bị giẫm nát tay.

“Cô gái nào vậy? Gan to quá nhỉ.” Trong ghế sofa vang lên một tiếng cười trầm thấp.

Long Quý không dám đứng lên, vẫn quỳ mọp dưới đất: “Là con đàn bà của Đàm Diệu Minh, tên Tường Ly. Con đi này vẫn luôn cậy có Đàm Diệu Minh chống lưng, không coi trời ra gì.”

Chất giọng vang ra từ ghế sofa có vẻ rất hứng thú: “Ồ? Thú vị đấy. Thiên Dư.”

Thiên Dư giấu hai tay trong ống tay áo, xem ra đã phế thật rồi. Anh ta lạnh lùng ra hiệu cho đám vệ sỹ bên này. Hai tên vệ sỹ lập tức tiến lên không chế Tường Ly, dẫn giải cô tiến về phía trước.

Tường Ly cũng không phản kháng, cô cũng muốn nhìn kẻ chủ nhân đứng phía sau, xem rốt cuộc đối phương là người nào. Cứ như vậy, cô bị kéo tới trước ghế sofa. Còn chưa kịp ngẩng lên nhìn người đàn ông đã bị người ta đá thẳng vào khoeo chân. Hai chân cô mềm oặt, lập tức ngã xụi xuống đất, đầu gối va xuống nền đau đớn. Cô muốn đứng dậy nhưng bà vai đã bị hai tên vệ sỹ ghì chặt.

“Ngẩng đầu lên.” Trên đỉnh đầu vang lên chất giọng uể oải của người đàn ông.

Tóc cô bị đám vệ sỹ túm và kéo ngược lên. Cô đành phải ngẩng cao mặt, theo đà nhìn lên, vậy là đã nhìn rõ tướng mạo của người đàn ông ngồi trên sofa.

Một khuôn mặt rất tuấn tú, lạnh lùng, gian manh, đôi mày rậm, đôi mắt hẹp, là kiểu mặt phong tình điển hình, đông đưa một chút là có thể hớp hồn phái nữ. Anh ta lười biếng đứng dựa vào đó, trong đôi mắt là vẻ nửa chính nửa tà, giống như một cậu chủ con nhà giàu có ương bướng nghịch ngợm, nhưng cũng lại vì bầu không khí hầm hập xung quanh mà toát lên một vẻ anh tuấn cao quý.

Rõ ràng là một khuôn mặt khiến con gái không kìm được phải ngược nhìn nhưng lại khiến Tường Ly thờ dốt vì sùng sốt. Cô uống phải một ngụm khí lạnh, ngay sau đó toàn thân vô thức co rụt về phía sau.

Người đàn ông có vẻ rất hài lòng khi nhìn thấy sự hoảng sợ ánh lên trong đôi mắt cô. Anh ta nửa cười nửa thật rít một hơi xì gà. Làn khói trắng từ từ bay ra từ bờ môi mỏng của anh ta. Từng sợi khói như có nanh vuốt, bám lấy khuôn mặt Tường Ly. Nhưng thứ thật sự bám riết cô không buông là ánh mắt của người đàn ông trước mặt. Anh ta gờ tay ra, ngón tay mảnh khảnh giữ chặt lấy cằm cô, đôi mắt vừa có nụ cười, vừa có sự sắc bén.

“Long Quý, mày vừa gọi cô ấy là gì?”

Long Quý vội đáp: “Thưa cậu Tôn, cô ta là con đàn bà của Đàm Diệu Minh, tên Tường Ly.”

“Tường Ly? Hắn nói em tên là Tường Ly?” Người đàn ông vẫn giữ chặt cằm cô, làm như vừa nghe thấy một chuyện quá đỗi buồn cười. Hắn nhìn cô chăm chăm, một giây sau nụ cười tắt lịm, ánh mắt chuyển sang trầm trầm: “Có phải vậy không?”

Sự âm u bất định của người đàn ông khiến Long Quý không hiểu nổi anh ta đang nghĩ gì.

Tường Ly thờ dốt đập, nếu nhìn kỹ lại sẽ thấy khóe môi cô còn run lên từng cơn. Cô không trả lời ngay mà nhìn chăm chăm người đàn ông như nhìn một con quỷ đòi mạng. Người đàn ông cúi thấp xuống, rồi lại rít một hơi xì gà, ngón tay cái giữ cằm cô hơi dùng sức để tách hai bờ môi của cô ra. Rồi anh ta nhả khói vào miệng cô, rồi lại cười nhạt: “Là người phụ nữ của Đàm Diệu Minh, phải không?”

Tường Ly quay phắt đi, né tránh làn khói từ điều xì gà.

Người đàn ông từ từ đứng dậy, ngay sau đó gờ chân đá một cái rất mạnh vào Long Quý, khiến hắn ta kêu hự một tiếng đau đớn. Chỉ nghe thấy người đàn ông trầm giọng nói một câu: “Ban này mày chửi ai là đi?”

~Hết chương 83~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Em gọi tôi là gì? [2159 chữ]

Tôi lại cảm thấy dùng chữ ‘ly’ trong ‘ly biệt’ càng thích hợp hơn. Em nghĩ sao?

Một biến cố bất ngờ khiến tất cả mọi người sững sờ.

Lần này Long Quý bị đá không hề nhẹ, cả người đập vào chiếc ghế sofa đơn, đầu tới nỗi hất ta nhe răng le lưỡi nhưng cũng không dám kêu lên tiếng nào, càng không dám đứng dậy. Hắn ta cứ thế cuộn người ngồi sụp dưới đất, trong lòng như có cả con sóng dữ tràn qua, không hiểu vì sao câu nói vừa rồi lại đặc tới tới cậu Tôn.

Nhìn thấy cảnh này, Thiên Dư cũng rất sững sờ, nhưng không dám nhiều lời lên tiếng.

Người đàn ông ra hiệu cho hai tay vệ sỹ đang khổng chế Tường Ly. Bọn họ buông tay, lùi sang bên cạnh, nhưng cũng đồng thời đoạt lấy con dao Phần Lan trong tay cô như dự liệu trước tương lai.

Tường Ly được anh ta kéo dậy. Bàn tay anh ta giữ chặt gáy cô, rồi anh ta sát lại gần, cúi mặt xuống. Hơi thở phả ra mát rượi, sạch sẽ, có mùi da thuộc và thuốc lá xen lẫn vào nhau, mang theo mùi tấn công nam tính vô cùng mạnh mẽ, cô không xa lạ gì thứ mùi này.

“Đã lâu không gặp.” Anh ta cất giọng trầm thấp, có nụ cười như tan vào ánh mắt, trông cực kỳ tà mị: “Tường. . . Chữ cuối cùng là gì vậy?”

Tường Ly không ngần ngại nhìn anh ta: “Ly trong ‘Lữ ly’.”

“Thế à? Giống như đôi mắt em sao?” Ngón tay cái của anh ta cọ nhẹ qua gáy cô: “Tôi lại cảm thấy dùng chữ ‘ly’ trong ‘ly biệt’ càng thích hợp hơn. Em nghĩ sao?”

“Nhiều Tôn.” Tường Ly đè nén sự bất an đang cuộn xoáy trong lòng xuống, cuộn chặt bàn tay bên người lại: “Hãy thả Tề Cương và mọi người ra.”

Nhiều Tôn hơi cúi thấp xuống, một tay vẫn giữ gáy cô, mặt gần như để song song với cô, nhìn chằm chằm vào chân mày đuôi mắt, sống mũi bờ môi của cô: “Em gọi tôi là gì?”

Hơi thở của Tường Ly hơi dồn dập, cô mấp máy môi: “Nhiều Tôn.”

Nhiều Tôn cười khê: “Lâu lắm không được nghe em gọi tên của tôi rồi.” Dứt lời, anh ta định đặt môi xuống.

Tường Ly lập tức đẩy anh ta ra, đồng thời lùi ra sau vài bước. Hai tay vệ sỹ ban nãy khổng chế cô lập tức tiến lên giữ chặt bả vai cô. Nhưng không ngờ Tường Ly quay phắt lại, một tay giữ chặt cổ tay của tay vệ sỹ, bấu một cái thật mạnh. Tay vệ sỹ chỉ kịp kêu lên đau đớn rồi buông ngón tay ra, con dao Phần Lan hắt đang cầm vững vàng rơi vào tay Tường Ly. Ngay sau đó Tường Ly giơ chân đá thẳng vào phần hiểm của tên vệ sỹ đó.

Tất cả chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi, nhanh tới mức khiến đối phương không kịp phòng bị. Tên vệ sỹ ôm lấy bộ phận quan trọng, đau đớn liên tục lùi về sau. Tên kia thấy vậy tiếp tục tiến tới. Tường Ly nghiêm mặt lại, con dao trong tay đã sẵn sàng nghênh chiến, bỗng Nhiều Tôn quát lên một tiếng: “Lùi xuống!”

Không phải Nhiều Tôn không nhìn thấy sát khí bùng bùng trong ánh mắt Tường Ly. Anh ta ngồi lại xuống sofa, chép miệng mấy tiếng: “Em tới đây đòi người của Đàm Diệu Minh chỉ bằng một con dao? Cho dù tôi cho em mượn một khẩu súng, em cũng chưa chắc diệt được tung đây người.”

“Không cứu được người của Đàm gia ra khỏi đây, tôi cũng không có ý định sống sót trốn thoát.” Tường Ly một tay vẫn nắm chặt chuôi dao, lòng bàn tay thật ra đã đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Nhiều Tôn khê nheo mắt lại: “Em có biết những chuyện của Đàm Diệu Minh không? Bao năm nay dã tâm của hắn quá lớn, thế lực hắn nuốt cũng quá nhiều rồi. Chuyện của hắn, một cô gái có thể giải quyết ổn thỏa được sao?”

“Thế lực của Đàm gia có lớn thế nào cũng làm sao lớn bằng vị Thái tử gia của kinh thành đây.” Tường Ly nói: “Ở bên ngoài, anh ấy ra sao tôi không cần biết. Bây giờ anh ấy không có mặt ở đây, chuyện của các anh em chính là chuyện của tôi.”

Trước khi tới đây, cô đã suy nghĩ rất nhiều điều. Người có thể vượt mặt cấp tính để hành động không phải dạng vừa. Thế nên khi nhìn thấy những chiếc xe biển số Bắc Kinh đỗ trong bãi của Hoàng Thiên, cô không quá kinh ngạc. Nhưng sự xuất hiện của Nhiều Tôn quả thật khiến cô bất ngờ. Thậm chí nói là khiếp đảm. Thế nên mọi lời nói hoặc hành động sắc bén thường ngày của cô đều tan thành mây khói. Nhiều Tôn không giống người khác, mọi sự sắc bén và khiếp sợ của cô đối với anh ta đều vô ích. Một khi đối đầu với anh ta, việc duy nhất cô có thể làm chính là cá chết lưới rách.

Nhiều Tôn không phải người trong xã hội đen, anh ta cũng chưa bao giờ dính dáng vào xã hội đen. Trong sơ yếu lý lịch của anh ta, cái tên Nhiều Tôn này chỉ gắn chặt với tập đoàn Hoa Lực. Hoa Lực là một công ty trong nước, kinh doanh chủ lực khoảng sáu lĩnh vực trụ cột, thế nên nói một cách dân dã thì Nhiều Tôn chính là một cậu chủ con nhà giàu.

Thời buổi này mấy kẻ xưng danh cậu chủ đầu có thiếu. Nhưng duy có Nhiều Tôn là không dễ đắc tội. Gia đình có hai đời làm cách mạng, hơn nữa còn là người có thành tích cao. Thế nên danh hiệu đội trên đầu Nhiều Tôn đầu phải là cái danh mà những cậu chủ hay con nhà cách mạng bình thường có thể so sánh được?

Tường Ly không có bản lĩnh lớn đến thế để chọc vào Nhiều Tôn. Nhưng cô cũng không thể hiểu nổi vì sao Đàm Diệu Minh lại đắc tội với thành phần thế lực này. Dù sao thì trời ở trên cao, hoàng đế ở xa, Đàm Diệu Minh xưa nay vẫn phân định rất rõ ràng với thế lực ở thủ đô. Tay của anh ấy cũng chưa từng vươn tới dải đất phía Bắc, sao có thể khiến Nhiều Tôn xuất hiện ở đây chứ?

Nhiều Tôn nghiêng người dựa vào sofa, giờ tay chống lên mặt, ngón tay cái cọ cọ vào cằm “Cánh tay của Thiên Dư bị chính người tên Tề Cương đó chém phải không? Đàm Diệu Minh làm việc quá tàn nhẫn, quá tuyệt tình, cũng phải có người ra mặt dạy cho hắn một bài học mới được.”

Tường Ly đột ngột nhìn về phía Thiên Dư.

Thì ra Nhiều Tôn cất công tới đây không phải vì Long Quý. Thiên Dư này có bối cảnh gì mà có thể kinh động tới Nhiều Tôn?

“Tất cả các địa bàn của Đàm Diệu Minh đã bị phong tỏa hết rồi. Tề Cương vừa bị anh đánh. Các anh em lúc đó có mặt trong phòng kín cũng đều bị treo ngược ở đây cả.” Tường Ly đứng chờ người ra đó, nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi trên sofa qua thứ nguồn sáng u tối: “Anh còn muốn thế nào nữa?”

Nhiều Tôn bày ra vẻ thoải mái nhàn nhã, nhưng xung quanh lại rất uy nghiêm. “Bản thân Đàm Diệu Minh đang gặp nguy hiểm, chuyện các địa bàn bị niêm phong chỉ là sớm muộn. Còn về những kẻ ở trên sân khấu kia, chẳng qua chỉ là bị đánh, người ta mất cả cánh tay cơ mà.”

Tường Ly nhìn rất rõ, đúng là chỉ bị đánh, nhưng đánh không hề nhẹ. Nhưng người có thể khiến đám Tề Cương ngơ ngác hơi tàn quả thực không nhiều.

“Nếu em đã muốn ra mặt thay cho Đàm Diệu Minh thì... được thôi.” Nhiều Tôn ngồi thẳng dậy, nhìn cô bằng ánh mắt rực lửa: “Lấy tay của họ đền cho Thiên Dư, thế nào?”

Trái tim Tường Ly chợt chao đảo, cô buột miệng: “Không được!”

Nhiều Tôn bật cười, dường như là phì cười vì dáng vẻ của cô, nhưng dường như cũng lại buồn cười vì câu trả lời của cô. Tóm lại anh ta đã cười. Nhưng Tường Ly quá hiểu con người ngày, anh ta cười, chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

Quả nhiên, anh ta nhìn về phía Long Quý, chậm rãi từ tốn và cao quý: “Tường Ly không vui khi nhìn thấy cảnh chặt tay. Vậy chúng ta không chặt nữa. Phải làm sao đây? Tôi cũng cảm thấy làm thế máu me tanh tưởi quá, không hay.”

Long Quý không hiểu bụng dạ của Nhiều Tôn suy nghĩ gì, vừa nghe anh ta nói vậy, tuy trong lòng không thoải mái nhưng hắn ta cũng không thể trái lệnh của vị thái tử gia này, bèn gật đầu lia lịa: “Tất cả làm theo lời căn dặn của cậu Tôn.”

“Nhưng tôi cũng không thể để các anh cảm thấy ảm ức trong lòng.” Điều kì lạ lúc trước Nhiều Tôn bóp trong tay, giờ lại được châm lên. Khói trắng bay ngang qua mắt anh ta, đuôi mắt hẹp dài như thêm vài phần sắc lẹm: “Long Quý, anh thường xuyên ra vào mấy chôn ăn chơi. Ở trong xã hội đen, có cách nào có thể xả được nỗi bức tức trong lòng các anh không?”

Trái tim Tường Ly nổi cơn sóng gió.

Long Quý cảm thấy thoải mái hẳn. Hắn ta suy nghĩ một lát rồi nói: “Thế lực của Đàm Diệu Minh bị hủy hoại không đáng sợ. Nhưng một khi danh dự và tiếng tăm của hắn bị hủy hoại thì hắn sẽ sống không bằng chết. Hủy hoại Hoàng Thiên chính là phá tan danh dự của hắn.”

“Ồ? Cách thức ra sao?” Nhiều Tôn có vẻ rất hứng thú.

Long Quý quét mắt nhìn lên sân khấu rồi lại nhìn sang Phù Dung ở bên cạnh, nở nụ cười kỳ lạ và ghê tởm: “Năm xưa khi Hoàng Thiên thành lập, Đàm Diệu Minh đã đặt ra một quy tắc, phàm là đàn em của hắn thì tuyệt đối không được chạm vào các cô gái của Hoàng Thiên. Cho dù chỉ là khinh miệt họ về mặt ngôn từ cũng sẽ bị trừng phạt nặng nề. Bây giờ chỉ bằng...”

Sắc mặt Tường Ly lập tức tái nhợt đi.

Nhiều Tôn phả một làn khói: “Long Quý, anh cũng không tự nhìn xem trên kia đang là tình trạng gì?”

“Cậu Tôn, tôi có một cách.” Long Quý bò xuống dưới chân Nhiều Tôn: “Một kẻ chịu đánh, một người nhận đòn, như vậy mới thú vị chứ. Tới lúc đó đừng nói là thể diện của những đứa trên đó mất sạch mà ngay cả Đàm Diệu Minh cả đời này cũng đừng hòng ngóc đầu dậy.”

Nhiều Tôn khẽ nhướng mày.

Long Quý nói rõ ràng mọi chuyện một chút: “Mấy cô gái ở tụ điểm của tôi trong tay đều có một thứ.”

Vừa nghe xong câu này là Tường Ly lập tức hiểu ngay. Cô vung con dao sáng quắc lên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Long Quý, tao phải giết chết loại bỉ ổi vô liêm sỉ như mày!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Vào đây đòi một cô gái [2077 chữ]

“Không có gì, đi ngang qua nơi này, tiện thể vào đây đòi một cô gái – Cô gái của Lục Đông Thâm này.”

Long Quý thấy vậy lập tức trốn ra phía sau lưng Nhiều Tôn. Nhiều Tôn ra hiệu bằng một ánh mắt, đám vệ sỹ lập tức lao tới khổng chế Tường Ly. Tường Ly giãy giụa không thoát ra được, liền quát lên với Long Quý: “Mày còn là đàn ông không? Nghĩ ra mấy trò hạ lưu để tiện đó để đối phó với Đàm gia, mày là hạng người gì? Mày đúng là loại hèn có mẹ sinh không có mẹ dạy!”

Nghe được mấy lời này Long Quý lại càng tức giận hơn. Nếu không phải vừa bị Nhiều Tôn đá một cú, hẳn ta nhất định sẽ lao tới dạy dỗ Tường Ly một bài. Hoặc có thể hẳn ta sẽ nhân cơ hội này để chiếm đoạt Tường Ly, vì hẳn ta lâu nay vẫn luôn có suy nghĩ đen tối với cô. Nhưng hẳn ta cũng không ngốc, ánh mắt Nhiều Tôn cứ nhìn Tường Ly chăm chăm, hai người này không có chuyện gì mới lạ đó.

Nhiều Tôn nghe thấy Tường Ly một câu Đàm gia hai câu Đàm gia, đầu mày lập tức chuyển lạnh. Long Quý sao không quan sát được, vội nói: “Cậu Tôn, cậu xem...”

“Thiên Dur.” Anh ta lên tiếng.

Thiên Dur tiến lên.

“Cậu là người bị hại, cách thức này có thể khiến cậu trút giận được không?”

“Tất cả cứ nghe theo anh.”

Bấy giờ Nhiều Tôn mới quay sang nhìn Long Quý. Long Quý sợ hãi giật mình, lát sau nghe thấy Nhiều Tôn cười khẩy nói: “Long Quý, anh thật là bi ôi đấy.”

Sắc mặt Long Quý tái đi, vào lúc hẳn ta tưởng nhầm rằng mình lại đắc tội người ta thì nghe thấy Nhiều Tôn tiếp tục cất giọng lãnh đạm: “Làm sao để mấy người vui là được.”

Trái tim Tường Ly lạnh ngắt như bị hàng ngàn mũi tên xuyên qua.

“Một thứ” mà Long Quý nói ban nãy Tường Ly hiểu quá rõ. Loại người như Long Quý làm gì có giới hạn gì. Vì muốn kiếm tiền mà thẳng thừng coi những cô gái trong các tụ điểm của mình không khác gì súc vật. Thế nên hẳn giữ một lượng lớn thuốc kích dục hoặc thuốc mê hoặc. Thật ra mấy loại thuốc đó ở nơi nào cũng có, ngoại trừ Hoàng Thiên của Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh nghiêm cấm Hoàng Thiên sử dụng thứ đó. Anh ấy cho rằng một là sẽ hạ thấp đẳng cấp của Hoàng Thiên, hai là sẽ hại đến các cô gái của Hoàng Thiên. Thế nên đây cũng là lý do các cô gái rất thích được làm việc cho Hoàng Thiên. Chỉ khi ở Hoàng Thiên, họ mới sống đúng nghĩa như một con người.

Quan trọng hơn nữa là Đàm Diệu Minh đã hạ lệnh chết: Không cho phép đàn em của mình được chạm vào các cô gái của Hoàng Thiên. Anh ấy cho rằng các cô gái ra ngoài kiếm tiền sinh sống đã chẳng dễ dàng gì, chốc chốc lại bị đám thuộc hạ của mình quấy rối, trêu chọc thì sẽ khiến nơi đây mang một sự lạnh lẽo, không có tình người. Đã từng có một vệ sỹ canh gác cho Hoàng Thiên, vì uống rượu say trêu chọc một cô gái đôi ba câu. Chuyện này sau khi đến tai Đàm Diệu Minh, người kia đã bị anh đánh một trận thừa sống thiếu chết rồi buông một câu: Bảo các cậu canh giữ Hoàng Thiên tức là bảo vệ cho người nhà của mình. Các cậu có ý đồ đòi bại với cả người thân thì có còn là con người hay không?

Từ đó về sau, không một đàn em nào dám khinh miệt các cô gái của Hoàng Thiên nữa. Chuyện này cũng được đồn thổi đi khắp Thương Lãng, không ai không biết. Tiếng tăm và danh vọng của Đàm Diệu Minh cũng nhờ vào những câu chuyện lật lọng này mà mỗi ngày một lớn mạnh.

Thế nên, khi Long Quý cưỡng ép nhét thứ đó vào miệng mọi người, mấy người đàn ông đang ngoi ngóp thở bắt đầu trở nên mạnh như trâu. Khi các cô gái của Hoàng Thiên bị bọn họ lôi lên sân khấu trong tình trạng quần áo xộc xệch, khi tiếng thở hổ kẹch của đám đàn ông và tiếng khóc vang thấu trời của những cô gái hòa làm một...

Tường Ly liều chết thoát ra, cả người cô gần như phát điên.

Món đồ của Long Quý khác hẳn với loại rượu kích tình mà cô pha chế cho Hoàng Thiên. Thứ kia rõ ràng là thuốc, vừa tổn thương tâm lý vừa tổn thương cơ thể. Rượu của cô sẽ chỉ khiến các cô gái có thêm một mùi hương mê người, nhờ nó mà quyến rũ khách, đồng thời những mùi hương đó cũng có thể làm dịu đi cơ thể và trái tim của họ.

Nhưng bây giờ, Long Quý bắt họ quan hệ không khác gì cảm thú. Những người đàn ông đã bị ép uống thuốc. Họ vốn đã bị thương xương cốt, sau một màn nhục dục này, kích tình qua đi thứ đợi họ sẽ là những vết thương chồng chất lên nhau.

Cô nhìn thấy Tề Cương đè một trong số các cô gái xuống như lang sói. Cô gái giãy giụa gào khóc nhưng vẫn bị Tề Cương giữ chặt. Trên người cô gái toàn là máu, trên người Tề Cương cũng toàn là máu, những vết thương sau màn vận động lại càng bung miệng ra to hơn.

Mắt Tường Ly đỏ sọng lên. Cô điên cuồng gào thét yêu cầu bọn họ dừng tay, nhưng họ đều đã bị thuốc làm mờ hai mắt, làm sao còn nghe được lời cô nói. Cô muốn lao lên, nhưng cả cơ thể bị ba bốn tên vệ sỹ khổng chế, không sao nhúc nhích được. Cô giận, hận chỉ muốn giết chết Long Quý, nhưng cô cũng giận chính mình khi vô dụng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Long Quý ghé sát tới trước mặt Nhiều Tôn: “Cậu Tôn. Thuốc đó của tôi mà cho phụ nữ uống thì càng đã hơn. Hay là để Tường Ly...” Những lời còn lại hẳn ta không nói hết, là đàn ông chỉ cần nghe qua cũng hiểu.

Sắc mặt Nhiều Tôn lạnh hẳn đi: “Cút!”

Long Quý thấy tình hình không ổn, lập tức đứng xa khỏi Nhiều Tôn. Còn Phù Dung bị lôi lên sân khấu mặt mũi đã không còn ra hồn người. Long Quý nhìn thấy bèn nổi cơn lên, kéo Phù Dung về phía ghế sofa, cười bản thủ, định đề lên người cô ấy.

Tường Ly nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách, nghe tiếng Phù Dung gọi tên cô. Cô muốn cứu cô ấy, và cả những cô gái ở trên kia nữa. Tiếng khóc hòa cùng tiếng hét. Cũng có cả những người hét gọi tên “Tường gia...” Mỗi một tiếng hét đều như một mũi dùi đâm thẳng vào trái tim cô khiến nó ứa máu.

Còn cả đám Tề Cương nữa, tạm thời chưa nói đến sau khi trải qua chuyện này họ có thể bị mất mạng. Cứ cho là có thể chịu được vết thương thì sau khi tỉnh lại họ còn sống được không?

Tường Ly chỉ cảm thấy đầu óc ong ong. Mọi sự giằng co và giận dữ của cô đều vô dụng. Hai chân cô mềm nhũn. Đám vệ sỹ cũng buông tay ra. Cô ngã rạp xuống sàn, cả người run lên bần bật. Phần nộ, đau thương và một dự cảm cô không muốn thừa nhận nhưng vẫn thực sự tồn tại: Thời thế đã qua.

Là thời thế của Đàm Diệu Minh đã qua rồi.

“Nhiều Tôn, tha cho họ đi...”

Nhiều Tôn nhìn xuống Tường Ly đang phủ phục dưới chân mình, cười hỏi: “Em đang cúi đầu trước tôi sao?”

“Phải.” Mọi giận dữ của cô hóa thành nước mắt. Tại đây cô không có khả năng đơn thương độc mã. Nếu chỉ có mình cô, cô chấp nhận cùng sống chết với họ.

Nhiều Tôn đứng dậy, đi tới trước mặt Tường Ly. Ánh mắt Tường Ly chạm phải đôi giày da của anh ta, u ám như đôi người thê lương và lạnh lẽo. Nhưng anh ta kéo cô dậy, khi nhìn thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cô, anh ta cười: “Vậy thì đừng đi nữa được không?”

Tường Ly run run miệng, cổ họng như bị tắc nghẹn, một chữ cũng không bật ra được. Ngón tay Nhiều Tôn vuốt lên khuôn mặt cô, lau đi giọt lệ của cô. Trong ánh mắt anh ta cũng có thêm một thứ gọi là xót xa. Anh ta cúi mặt xuống.

Khi đôi môi mỏng gần như sắp chạm vào cô thì có tên vệ sỹ từ ngoài chạy vào, nét mặt có phần hoảng hốt: “Cậu Tôn, Lục Đông Thâm đã tới.”

Động tác của Nhiều Tôn khựng lại, đầu mày lập tức nhú chặt.

Sau khi nghe thấy ba chữ “Lục Đông Thâm”, chẳng hiểu sao con tim Tường Ly như rộng mở, giống như một sợi dây thần kinh căng chặt cuối cùng cũng bung ra. Lại giống như cô vừa được ai đó kéo lên khỏi vực thăm thẳm tối. Nỗi tuyệt vọng đó, bi thương và trợ trợ đó bỗng chốc hóa thành sương khói sau cái tên của anh.

Chính là dự cảm anh đến đây vì cô, nảy nở và sinh sôi một cách tự nhiên, không hề do dự.

Rất nhanh, trong bóng tối xuất hiện một tia sáng, là tia sáng lọt vào khi cánh cửa lớn được đẩy ra. Bóng dáng cao lớn thẳng tắp của người đàn ông càng trở nên uy nghiêm giữa quãng sáng ấy.

Quả nhiên là anh đã đến, nhưng chỉ có một mình.

Bên cạnh toàn là các vệ sỹ của Nhiều Tôn, nhưng cũng không ai dám tùy tiện cản anh lại. Cứ như vậy, Lục Đông Thâm tiến lên phía trước, nét mặt có vẻ như rất nhẹ nhàng nhưng lại thể hiện rõ ràng một sự tôn quý giữa bầu không khí hỗn loạn này.

“Lục tổng? Khách quý sao?” Nhiều Tôn hơi nheo mắt lại: “Hôm nay Lục tổng tôi có điều gì chỉ giáo vậy?”

Lục Đông Thâm hoàn toàn tảng lờ mọi tiếng thờ đốc hay tiếng hét ồn ào xung quanh. Anh hơi nhướn mày, cười mà như không cười, thản nhiên nói: “Không có gì, đi ngang qua nơi này, tiện thể vào đây đòi một cô gái.”

Nói tới đây, Lục Đông Thâm hơi dừng lại. Anh nhìn thẳng vào mắt Nhiều Tôn, một chút độ cong ít ỏi còn sót lại trên khóe miệng cũng đã tắt lịm, anh bỏ sung một câu: “Cô gái của Lục Đông Thâm này.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Một chín một mười [2075 chữ]

Hết cách thôi, thích mất rồi.

Lục Đông Thâm xuất hiện nhẹ nhàng như một con gió, từng câu từng chữ nói ra cũng thản nhiên như không. Nhưng mỗi câu mỗi chữ đặt xuống lại tích tụ thành một cơn mưa gió bão bùng, khiến người ta không kịp phòng bị.

Nhiều Tôn hơi nhíu mày, rồi bỗng nhiên cười khẩy, có vẻ như định lấy nhu khắc cương: “Ồ? Hóa ra trong số các cô gái ở Hoàng Thiên có người vừa mắt Lục tổng.” Ngay sau đó, anh ta lạnh lùng quát: “Long Quý!”

Long Quý giật nảy mình, vội vàng xách quần tiến lên. Nhiều Tôn không nhìn hắn ta, mà nhìn thẳng về phía Lục Đông Thâm: “Làm ăn kiểu gì vậy? Cô gái Lục tổng ưng ý mà anh cũng dám bắt lên kia à?”

“Dạ?” Long Quý sững người.

“Lục tổng, chi bằng anh tự tên lên đó xem sao.” Nhiều Tôn cười: “Lần đầu tôi đến, thật sự chưa hiểu lắm về các cô gái ở đây. Nếu có chỗ nào đắc tội với Lục tổng, coi như tôi xin lỗi anh.”

Lục Đông Thâm hiểu quá rõ, anh ta đang chơi trò đánh Thái cực quyền*, mỉm cười nhưng không nói tiếp câu chuyện đó. Ánh mắt anh vững vàng nhìn xuống: “Tuông Ly, qua đây.”

Tiếng gọi đó khiến cả cơ thể và trái tim của Tuông Ly đều run lên, cô giống như một người phải đi giữa đêm tối quá lâu đến mức lạc lối, và bỗng nhiên nhìn thấy ánh lửa lập lòe phía xa xa, để cô biết được anh thực sự đến đây vì cô.

Có biết bao nhiêu lần cô rơi vào khốn cùng, Đàm gia cũng cứu cô thoát khỏi cơn hoạn nạn như thế. Đáng lẽ cô đã phải quen với những cảnh mưa máu gió tanh như vậy. Nhưng hôm nay, người đàn ông này vì cô mới tới, đây là một cảm giác cô chưa từng có. Dường như tất cả mọi hiểm nguy đều có thể tan biến hoàn toàn giữa đôi mắt bình yên như mặt biển lớn của anh. Không phải là cảm kích tới rơi nước mắt, mà còn hơn cả cảm kích tới rơi nước mắt.

Nhiều Tôn hơi nheo mắt lại, có một chút nguy hiểm đang từ từ dâng lên. Qua đôi mắt anh ta, qua khuôn cằm hơi căng ra và qua bàn tay giữ chặt Tuông Ly không buông. Tuông Ly vùng vẫy, cánh tay của anh ta lại càng giữ chặt hơn.

Lục Đông Thâm thấy vậy cũng không tức giận. Anh từ từ tiến tới, giữ khoảng cách chỉ bằng một cánh tay với Nhiều Tôn. Hai người đàn ông chiều cao tương đương, đều khá vạm vỡ, giống như hai ngọn núi sừng sững hoàn toàn có thể khiến Tuông Ly ngộp thở. Nhưng thứ thật sự đang xoay vòng giữa hai người đàn ông lại là nụ cười như ẩn giấu một lưỡi dao bên trong, biến hóa khôn lường. Là sự điên cuồng và tranh giành chém giết giữa hai người đàn ông lặng lẽ núp sau sự bình thản bên ngoài.

Một tập đoàn thương mại xuyên quốc gia, một Thái tử gia vừa có tiền vừa có quyền. Cả hai đều không dây dưa với xã hội đen. Cả hai đều là những người đã mòn gỏi trên thương trường và quan trường. Thế nên cách cư xử, tác phong dĩ nhiên sẽ khác hẳn với Đàm Diệu Minh.

Lục Đông Thâm nhìn vào mặt Tuông Ly, ánh mắt và bờ môi đều toát lên nụ cười nhẹ như gió thoảng: “Sao em lại đắc tội với cậu Tôn thế?”

Tuông Ly còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Lục Đông Thâm giơ cánh tay dài của mình ra giữ lấy cánh tay cô. Một giây sau, anh dùng sức, cả người cô loạng choạng đổ về phía trước. Còn Nhiều Tôn cũng hoàn toàn không ngờ được anh lại dám thẳng thừng cướp người trong tay anh ta. Khi anh ta định có hành động đáp trả thì Tuông Ly đã sượt ngang qua đầu ngón tay anh ta, bị Lục Đông Thâm kéo về.

Mọi chuyện xảy ra quá chóng vánh. Chỉ ít thì Tuông Ly vẫn còn đang choáng váng. Khi tỉnh lại, cô đã nằm trong lòng Lục Đông Thâm. Cô ngẩng đầu, ánh mắt chỉ có thể chạm tới khuôn cằm và bờ môi hơi mím lại của anh.

Nhiều Tôn đâu phải người dễ chịu thiệt thòi. Suy nghĩ đầu tiên của anh ta là phải giằng lại. Nhưng suy nghĩ ấy vừa hiện lên, Lục Đông Thâm đã lên tiếng: “Cậu Tôn, cô gái của tôi bình thường được tôi chiều quá hóa hư. Hôm nay đã đắc tội với cậu Tôn rồi, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cậu.”

Câu nói ban nãy của Nhiều Tôn đã được Lục Đông Thâm hoàn trả lại đúng cho chủ nhân của nó.

Tuông Ly yên lặng nép trong lòng anh, không dám nhúc nhích, thực chất trong trái tim như đang tràn qua một cơn sóng dữ. Trong anh bề ngoài có vẻ thoải mái tự nhiên, thực chất cánh tay đang ghim cô rất chặt. Thì ra, trong cuộc đấu với Nhiều Tôn, bản thân anh cũng nâng cao tinh thần cảnh giác lên 120%.

Khuôn mặt cô gần như cọ sát vào ngực anh. Mùi hương của người đàn ông thông qua lớp áo sơ mi len lỏi vào từng hơi thở của cô. Giọng anh trầm thấp mà mạnh mẽ, bật ra từ lồng ngực, hệt như từng tảng đá lớn rơi xuống.

Nhiều Tôn tỏ thái độ khó chịu với lời tuyên bố ngang nhiên của Lục Đông Thâm, sắc mặt anh ta chuyển lạnh: “Cả đất Thương Lãng này đều biết cô ấy có quan hệ với Đàm Diệu Minh, sao đã thành cô gái của anh rồi?”

Lục Đông Thâm thản nhiên đáp: “Hết cách thôi, thích mất rồi.”

Trái tim Tuông Ly run lên.

Nhiều Tôn cười: “Vậy nếu tôi cũng nhìn trúng cô ấy thì sao?”

“Thế ư?” Lục Đông Thâm cười mà như không cười. Anh cúi đầu xuống, đưa tay nâng cằm Tuông Ly lên, làm ra vẻ như đang ngắm nghía: “Khuôn mặt này của em đúng là giỏi gây họa đấy. Nhất quyết ép tôi và cậu Tôn đây kết thù sao.”

Tường Ly nhìn thẳng vào mắt anh, muốn phán đoán xem lời anh nói câu nào là thật, câu nào là giả. Ở khoảng cách gần như vậy, đôi mắt anh vẫn sâu như biển khơi, nhưng khi nhìn cô chăm chú lại như chất chứa một nụ cười, như thả vào trong chút ánh sáng, như có thêm đôi phần phong tình, lại như vo vụn một nét dịu dàng giống như ánh minh bình của đất Giang Nam.

Nhưng câu “kết thù” kia không thể tùy ý nói ra. Những người làm kinh doanh sợ nhất chính là kết thù. Khác hẳn với trong xã hội đen, sau một màn đánh giết giết, quay về ai lại lùi về địa bàn của người ấy, sống chết không qua lại. Còn thương trường lại như chiến trường, vòng vèo qua lại kiểu gì cũng chạm mặt nhau. Anh thật sự định kết thù với Nhiều Tôn ư?

Quả nhiên, Nhiều Tôn lên tiếng: “Xem ra hôm nay Lục tổng chuẩn bị tinh thần để trở mặt rồi.” Anh ta cười khê: “Nghe nói Lục tổng vừa được điều chuyển tới đảm nhận Skyline. Làm ăn kinh doanh tại thị trường trong nước không đơn giản đâu. Mấy tay hòa thượng mới tới muốn đọc thuộc cuốn kinh này đâu có phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa tôi cũng nghe nói Lục Môn là nơi lăm lăm hùm cạp beo, e rằng Lục tổng sống trong đó cũng không dễ dàng gì.”

Câu nói này Tường Ly nghe hiểu. Lục Đông Thâm dĩ nhiên càng hiểu rõ hơn. Anh bình tĩnh tiếp chiêu: “Nghe nói tập đoàn Hoa Lục đang tích cực mở rộng làm ăn với nước ngoài, chủ yếu tập trung vào lĩnh vực nguồn năng lượng. Trùng hợp thay, Lục Môn cũng được coi là cây cao bóng cả trong ngành này. Nhưng điều không may là Lục Môn lại có kinh nghiệm làm ăn ở thị trường nước ngoài nhiều hơn Hoa Lục. Cậu Tôn ở Hoa Lục đúng là đứng dưới một người đứng trên vạn người. Chỉ không biết, nếu phải độc lập ra nước ngoài lăn lộn thị trường, liệu có thể đứng độc lập một mình chịu trách nhiệm được không?”

Từng câu từng chữ cũng sáng lóe lên như lưỡi dao, quét qua quét lại như chứa đựng cả một trời bão tố. Tường Ly đã trải qua nhiều sóng gió, cô hiểu rõ cuộc đối thoại của hai người này tưởng chừng chẳng có gì quan trọng, nhưng ngầm kỹ lại cảm thấy rét buốt sống lưng.

Một người là Nhiều Tôn, nắm giữ quyền thế ở thủ đô, muốn bóp chết một tập đoàn Skyline vừa chân ướt chân ráo tiến vào Trung Quốc là một chuyện dễ như trở bàn tay. Không cần biết phía sau lưng Skyline là cả Lục Môn. Chỉ cần anh ta muốn thì anh ta cũng có thể chặt đứt tương lai xâm nhập vào nội địa của Lục Môn trong nháy mắt.

Một người là Thái tử gia của Lục Môn, có một kinh nghiệm làm ăn giao thương với nước ngoài vô cùng mạnh. Đối với một Hoa Lục đang muốn giành giật thị trường nước ngoài nhưng lại không có quá nhiều kinh nghiệm, anh cũng hoàn toàn có quyền sinh quyền sát. Không cần biết lực lượng của Hoa Lục trong nước hùng hậu cỡ nào. Chỉ cần anh muốn, anh có thể thần nhiên lợi dụng nguồn tài nguyên ở nước ngoài để đánh cho Hoa Lục trở tay không kịp.

Hai người đàn ông, kẻ tám lạng, người nửa cân. Cuộc đấu này một khi thực sự bắt đầu, chưa thể biết chắc ai sẽ là người nắm thế thượng phong.

Thế nên, từ giây phút này, Tường Ly mới thực sự hiểu cái gọi là: Giang hồ có quy tắc của giang hồ, thương trường có luật lệ của thương trường.

Bầu không khí rơi vào căng thẳng.

Nhiều Tôn và Lục Đông Thâm không ai lên tiếng nữa. Cả hai đều đang đối đầu, đang tự cân nhắc. Một người con gái rất có thể làm dấy lên cuộc chiến tranh giữa những người đàn ông, nhưng thứ mà người đàn ông đắn đo trong quá trình chém giết lại không chỉ đơn thuần là một người con gái.

Long Quý vốn định nịnh bợ Nhiều Tôn. Hắn ta dẫu sao cũng là kẻ sành sỏi giang hồ, thà đắc tội với người làm ăn chứ cũng không muốn chọc vào dân quan chức. Thấy vậy, hắn ta muốn giải vây cho Nhiều Tôn. Hắn ta tiến lên, quát nạt đám vệ sỹ: “Cậu Tôn làm việc còn cần người khác đứng đây chỉ trở hay sao? Đứng ngay ra đó làm gì? Còn không khăn trương dọn dẹp mấy kẻ thừa...”

Lục Đông Thâm bất ngờ bóp chặt cổ Long Quý. Ngón tay gầy của anh rất khỏe, khiến tất cả những lời Long Quý định nói đều bị nghẹn lại trong cổ họng, xuống không được mà lên cũng chẳng xong...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chúng ta còn ngày rộng tháng dài [2070 chữ]

Người ta hay nói các cậu chủ của Lục Môn không thích gần gũi phụ nữ. Bây giờ xem ra lời đồn đại thật sự không nên tin tưởng dễ dàng.

Hành động đầy bất ngờ của Lục Đông Thâm khiến tất cả những ai có mặt ở đó đều phải đề cao cảnh giác. Tường Ly từng sốt khi nhìn thấy cảnh ấy. Bởi vì khoảng cách quá gần, thế nên cô có thể nhìn rõ lúc này gương mặt Long Quý đỏ rực đến mức nào, những đường gân xanh trên trán gồ rõ lên đến mức nào. Cô gần như không còn nghe thấy tiếng thở của Long Quý nữa. Hắn ta chỉ có thể ngáp ngáp thở bằng miệng, hai tay giãy giụa vùng vẫy nhưng không thoát ra được.

Chính vì thế, cô mới cảm nhận được rõ ràng bàn tay Lục Đông Thâm khỏe đến mức nào, khiến người ta nhìn mà cũng tim đập chân run.

Nhiều Tôn đích thực không ngờ được Lục Đông Thâm sẽ làm vậy, nhưng sắc mặt anh ta cũng không quá nhiều thay đổi. Anh ta để mặc cho anh bóp cổ Long Quý, đến khi sắc mặt Long Quý từ trắng nhợt chuyển sang tím ngắt.

Thiên Dur tiến lên, ánh mắt ít nhiều có phần bất an. Nhiều Tôn từ tốn giờ tay ngăn Thiên Dur lại. Thiên Dur đành tiếp tục lùi vào bóng tối.

Sự chống cự của Long Quỷ từ kịch liệt chuyển sang chậm dần, ánh mắt cũng bắt đầu mờ dần rồi rạc. Đúng vào lúc Tường Ly lo lắng không biết Lục Đông Thâm có bóp chết hắn ta không thì anh buông tay. Long Quỷ oặt người ngã xụi xuống đất, một giây sau như một giọt nước rơi vào một ngụm khí, hắn ta ho khan dữ dội.

Không khác gì vừa từ âm phủ trở về.

Lục Đông Thâm có thể kiểm soát sự sống chết của Long Quỷ một cách vừa phải.

Tường Ly nhìn thấy trên cổ Long Quỷ xuất hiện một vết đỏ, trông rất kinh người. Long Quỷ rõ ràng là bị đâm đạn điển hình. Lục Đông Thâm dùng hành động này với mục đích cảnh cáo Nhiều Tôn. Mặc dù đây là chiến trường chính của anh ta nhưng Lục Đông Thâm cũng không sợ anh ta đâu. Và anh cũng đang cảnh cáo tất cả những kẻ có mặt ở đây, không một kẻ nào có tư cách đứng trước mặt khoa tay múa chân với anh.

Sau khi buông tay, Lục Đông Thâm cũng không đoái hoài tới Long Quỷ ngã dưới đất nữa, anh chỉ lãnh đạm buông một câu: “Rác tai!”

Nhiều Tôn khẽ nheo mắt lại. Long Quỷ vẫn đang ra sức thở. Giây phút thiếu khí vừa rồi gần như lấy mạng hắn ta.

“Nghe nói trước đây Lục tổng cũng đã đấu với Đàm Diệu Minh từ ngoài sáng vào trong tối nhiều phen, quả nhiên đã học được thủ đoạn ra tay tàn nhẫn của Đàm Diệu Minh.” Nhiều Tôn cũng không có ý giành lại Tường Ly nữa. Anh ta quay ngược lại, ngồi xuống sofa, vẫn nhàn nhã và gian tà dựa vào ghế.

Ngữ khí của Lục Đông Thâm vẫn bình thản từ đầu tới cuối: “Tôi không thích có kẻ ra vẻ ta đây trước mặt tôi, ghét ồn ào.” Rồi anh nói tiếp: “Trên thương trường có quy định của thương trường, vậy thì trên giang hồ cũng có thể dùng quy tắc của giang hồ. Nếu kẻ này đã sống trong giang hồ thì việc chơi chiêu với hắn là thích hợp nhất.”

Nhiều Tôn cũng chẳng quan tâm tới sự sống chết của Long Quỷ, anh ta vắt hai chân vào nhau: “Hôm nay Lục tổng tới đường đột quá, lại đưa ra lời đề nghị quá đáng. Tôi không thể chấp nhận được. Không cùng đường không còn chuyện gì để nói. Lục tổng, mời anh về cho.”

Lục Đông Thâm không tức giận: “Tôi làm ăn bao nhiêu năm nay đã nuôi một thói quen không tốt, thích cưỡng ép người khác. Hôm nay, tôi nhất định phải đưa Tường Ly đi. Đường đột cũng được, quá đáng cũng chẳng sao. Cậu Tôn, đặc tội rồi.”

Cổ tay áo bị ai giật giật.

Anh cúi xuống.

Tường Ly ngẩng lên nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Còn Tề Cương và mọi người...” Bây giờ cô rất lo cho vết thương của họ. Cả những cô gái đang nằm trên kia nữa. Mỗi một tiếng kêu của họ đều như khiến trái tim cô rỏ máu. Cô biết Lục Đông Thâm không có nghĩa vụ cứu giúp người của Đàm Diệu Minh. Nhưng bây giờ tia hy vọng duy nhất của cô chỉ có anh thôi.

Lục Đông Thâm chăm chú nhìn cô. Trên đỉnh đầu là cả một quãng sáng lúc sáng lúc tối rồi xuống. Anh nở nụ cười nửa đùa nửa thật. Ánh mắt cô ra chiều xuống nước, rồi cô mấp máy: “Xin anh đấy.”

Bờ môi anh lập tức vẽ nên một đường cong dịu dàng.

Nhìn thấy vậy, Tường Ly thở phào.

Lục Đông Thâm nhìn về phía Nhiều Tôn, cười khó xử: “Cậu Tôn nghe thấy rồi đấy? Con gái được chiều quá là không coi phép tắc ra gì. Nhưng hết cách thôi. Ai bảo tôi bây giờ đã ngã vào miền dịu dàng rồi, không ra được nữa. Có vô phép vô tắc hơn nữa cũng đành kệ cô ấy, chỉ đề đòi lấy nụ cười của người đẹp.”

Nhiều Tôn cười khẩy: “Người ta hay nói các cậu chủ của Lục Môn không thích gần gũi phụ nữ. Đặc biệt phải kể đến cậu cả nhà họ Lục, mười năm như một, chưa ngày nào nghe thấy một tin đồn tình cảm nào hết. Bây giờ xem ra lời đồn đại thật sự không nên tin tưởng dễ dàng.” Ánh mắt anh ta dần dần chuyển lạnh: “Chỉ có điều, hôm nay tôi không mở cánh cửa này ra, Lục tổng cũng chưa chắc được như ý nguyện. E là phải khiến người đẹp trong lòng anh thất vọng rồi.”

“Thế ư?” Lục Đông Thâm từ tốn nói.

Người vệ sỹ anh vừa đưa vào tiến lên, cúi xuống nói một câu vào tai Nhiều Tôn. Nhiều Tôn nghe xong, đôi môi hơi mím lại, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Lục Đông Thâm có vẻ sa sầm lại.

Sau khi tay vệ sỹ kia lùi qua bên cạnh, Lục Đông Thâm cũng nói thẳng: “Đàm Diệu Minh bây giờ đang rơi vào cảnh nhà nát người người hôi của. Thế nên chuyện này cậu Tôn tới cũng là lẽ thường tình. Bạch đạo phải tiêu diệt thế lực của hắc đạo, làm kiểu gì cũng không quá đáng. Tôi là người làm ăn, e là cậu Tôn cũng không có bản lĩnh nhân chuyện lần này mà động vào tôi đâu. Nếu cậu thật sự định làm một trận âm ỉ tại địa bàn của Đàm Diệu Minh, e là chính cậu Tôn cũng khó thu dọn cục diện này lắm.”

Khuôn mặt Nhiều Tôn lạnh ngắt đi: “Lục Đông Thâm, tôi ghét nhất là có kẻ động vào cái váy ngược của tôi đấy.”

“Thế nên tôi kính cậu Tôn ba phần.” Lục Đông Thâm buông Tường Ly ra, đi tới trước mặt Nhiều Tôn. Giữa hai người họ là một bàn rượu, bên bàn có đề rượu. Anh nhắc một chai trong số đó lên, mở ra rồi ra hiệu: “Người, tôi phải đưa đi hết. Chai rượu này tôi sẽ uống, coi như đền tội với cậu Tôn.”

Tường Ly cứng đờ người lại. Rượu ở Hoàng Thiên chưa bao giờ là rượu nhẹ. Mà Lục Đông Thâm lại xách lên cả chai, anh thậm chí còn không dùng cốc, cứ thế ngửa đầu uống cạn. Khi đối phó với Skyline, cô từng điều tra về anh, tuy thông tin rất ít nhưng có một điểm mà mọi người rất chắc chắn.

Ngoài việc không gần gũi phái nữ ra, khi tiếp khách anh chưa bao giờ mời quá ba ly rượu.

Một câu nói không thể đơn giản hơn là đủ để thể hiện địa vị của anh trên thương trường hiện giờ. Chỉ có người khác được mời anh, làm sao đến lượt anh mời người khác.

Một câu nói đến cô còn từng nghe, Nhiều Tôn chắc chắn cũng phải biết.

Quả không sai, sắc mặt Nhiều Tôn càng ngày càng nặng nề.

Rất nhanh, chai rượu đã thấy đáy. Lục Đông Thâm dốc ngược chai rượu xuống, không còn một giọt. Sau đó anh đảo ngược lại, đập nắp, đặt chai rượu xuống bàn.

Từ góc độ của Tường Ly không nhìn được biểu cảm của Lục Đông Thâm. Anh chỉ để lại cho cô một tấm lưng rộng lớn, cả người anh chìm trong bóng tối. Nhưng chỉ cách vài bước chân, cô vẫn cảm nhận được một sự chân thực và an toàn.

Nét mặt của Nhiều Tôn tuy đã khuất trong bóng tối nhưng nhìn qua vẫn khá sắc nét. Vì chai rượu kia, Lục Đông Thâm ngoài mặt giữ hết thể diện cho anh ta, thực ra đang dồn anh ta vào góc chết. Xét về bối cảnh trong nước, Lục Môn phải nhường Hoa Lực ba phần. Còn xét về bối cảnh nước ngoài, Hoa Lực phải nhường lại Lục Môn ba phần. Bây giờ, Lục Đông Thâm kính anh ta cả một chai rượu, nếu Nhiều Tôn còn không nể tình, vậy tức là ngang nhiên đưa quan hệ lợi ích giữa hai tập đoàn tới điểm băng.

Anh ta nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, hai người như đang ngẫm đối đầu.

Lát sau, Nhiều Tôn bỗng dừng bật cười, dáng vẻ băng nhắng thiếu nghiêm túc, nhưng lời nói lại sắc bén, quyết không chịu thua: “Hay lắm, Lục tổng rất rộng rãi. Chúng ta còn ngày rộng tháng dài.”

Tường Ly chỉ đợi Nhiều Tôn lên tiếng. Nghe xong câu này, mọi bất an trong cô cũng tan thành mây khói, cô lao thẳng lên sân khấu.

Long Quý có lẽ không ngờ Nhiều Tôn lại đồng ý thả người, nhưng cũng không dám nhiều lời thêm. Ngược lại là Thiên Dư quả thực không nhịn được, bèn tiến lên nói nhỏ: “Đám người này không thể thả được, một khi thả ra...”

Nhiều Tôn chặn họng Thiên Dư lại, cố tình quát nạt: “Lục tổng đã đích thân đền tội rồi. Sao há, thể diện lớn như vậy vẫn còn trả được món nợ ám ức của cậu sao?”

Thiên Dư cúi đầu: “Em không dám.”

Lục Đông Thâm nghe xong, ung dung cười: “Cảm ơn cậu Tôn đã chấp nhận.”

~Hết chương 87~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Cũng liên quan tới anh [2086 chữ]

Em muốn quên hết chuyện quá khứ, nhưng quá khứ lại đến đây vì em. Em trốn thoát được sao?

Muốn đưa đám Tề Cương đi không phải là chuyện dễ dàng.

Một là trên người họ đang có vết thương, hai là họ đã bị ép uống thứ thuốc của Long Quý. Thế nên khi Tường Ly lao lên sân khấu, kéo từng đôi nam nữ đang quần bên lấy nhau ra, cô bỗng trở thành mục tiêu công kích của đám đàn ông. Nhất là Tề Cương, hơi thở như bò, nhìn Tường Ly chằm chằm như nhìn một miếng thịt chuẩn bị được dâng lên tận miệng. Ánh mắt phóng ra một thứ dục vọng lò lẹt, làm sao còn giữ được thái độ tôn kính e dè thường ngày.

Cậu ta vừa nhào về phía cô, bàn tay lớn vừa bắt được bả vai cô, cô đã lợi dụng thân hình thấp bé của mình, né ra sau lưng cậu ta, nâng cánh tay huých mạnh vào gáy cậu ta. Tề Cương cứ thế ngã xụi xuống đất.

Eo cô lại tiếp tục bị một gã đàn ông thô kệch khác ôm chặt. Tường Ly còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Lục Đông Thâm lao tới, mạnh mẽ giữ chặt lấy

cổ tay của người kia, rồi tung một cú đấm. Người ấy kêu lên một tiếng rồi ngã gục.

Rất nhanh, có thêm bảy tám người thân thủ nhanh nhẹn khác lao lên, khống chế những người đàn ông đang mất kiểm soát vì thuốc. Tường Ly nhìn rất rõ, đó không phải người của Nhiều Tôn.

Họ đưa Tề Cương và mọi người ra khỏi Hoàng Thiên, lặng lẽ không một tiếng động nhưng rất gọn gàng dứt khoát. Các cô gái cũng được phép thoát khỏi đây. Phù Dung bị Long Quý hành hạ khá thê thảm. Khắp người từ trên xuống dưới toàn là vết cào vết cào, máu tứa ra từ nhiều chỗ. Lúc Tường Ly diu được cô ấy dậy, cô đánh mắt về phía Long Quý, ném cho hắn ta một ánh nhìn tưởng chừng chỉ muốn moi tim rút ruột hắn ta ra.

Long Quý vừa ngẩng lên, bắt gặp phải ánh mắt của Tường Ly, lập tức hoảng sợ đến run rẩy.

Vào lúc sắp rời khỏi Hoàng Thiên, Nhiều Tôn gọi giật Tường Ly lại. Anh ta đi tới trước mặt cô, cúi xuống, môi gần như cọ qua má cô rồi đặt vào vành tai: “Em muốn quên hết chuyện quá khứ, nhưng quá khứ lại đến đây vì em. Em trốn thoát được sao?”

Sóng lưng Tường Ly chợt cứng đờ lại.

“Tường Ly.” Lục Đông Thâm đứng ngay gần đó, ngữ khí cũng nhạt nhòa như ánh mắt: “Chúng ta đi thôi.”

Anh phá vỡ gông cùm Nhiều Tôn đang vây bọc lấy cô, rồi ung dung kéo cô ra khỏi vực sâu.

Ra khỏi Hoàng Thiên rồi, Tường Ly mới hiểu ra ban nãy Nhiều Tôn bắn khoả, do dự chuyện gì. Bãi đỗ xe lúc trước đã đông đúc rồi giờ lại càng chật chội hơn, thậm chí các xe còn đỗ tràn ra trước cửa lớn của Hoàng Thiên.

Là cuộc đối đầu giữa hai nhóm vệ sỹ.

Rõ ràng, sau khi cô đến, lại xuất hiện thêm một tốp vệ sỹ khác. Người nào người nấy tay chấp sau lưng, đứng nghiêm trước ô tô, nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị, số lượng không hề ít ỏi. Chỉ ít thì có thể đối chọi lại với số lượng người Nhiều Tôn đưa đến đây.

Đều là người của Lục Đông Thâm.

Bất luận là Nhiều Tôn hay Lục Đông Thâm, thật ra đều không chiếm ưu thế ở Hoàng Thiên. Dẫu sao đây cũng không phải địa bàn của họ. Nhưng so với Lục Đông Thâm, Nhiều Tôn phải lo lắng nhiều hơn một phần. Một khi hai bên giao tranh, người của Đàm Diệu Minh rất có thể cũng thừa cơ rồi ren đề xông lên. Nước xa không cứu được lửa gần. Đây cũng là nguyên nhân sau khi cân nhắc nhiều điều, Nhiều Tôn đã đồng ý thả họ đi.

Giữa một đám người mặc đồ đen, có một người đàn ông tiến lên. Anh ấy ăn vận rất thoải mái, khuôn mặt tươi sáng, mang khí khách của một người đàn ông phương Bắc. Lục Đông Thâm giới thiệu với Tường Ly: Dương Viễn, Phó tổng giám đốc Tập đoàn Skyline.

Lúc này Tường Ly còn quan tâm tới ai khác được. Cô chỉ khẽ gật đầu coi như đã chào hỏi. Ngược lại, Dương Viễn thấy người cô đầy máu, bèn ngạc nhiên hỏi: “Thế này là sao? Vị thái tử gia trong kia còn chơi dao hả?”

Tường Ly vẫn đang diu Phù Dung sống dở chết dở, bản thân cũng mệt mỏi đuối hơi, cố nói một câu: “Máu của người khác.”

Bấy giờ Dương Viễn mới nhìn kỹ lại cô gái đứng trước mặt mình.

Nếu nhìn thoáng qua chỉ có ấn tượng là cô rất đẹp, giống hệt như người trên bức ảnh. Đó là một vẻ quyến rũ như tan vào xương cốt. Nhưng sau đó lại bị nét khí khái trên gương mặt cô khuấy phục. Khi cô lên tiếng, biểu cảm lại xa cách lạnh lùng, giống hệt một bông hoa hồng rướm máu.

Dương Viễn nhìn người rất chuẩn. Đợi Tường Ly diu Phù Dung lên xe rồi, anh ấy mới kéo tay Lục Đông Thâm: “Hồng nhan họa thủy. Đông Thâm, cậu đừng có mà đâm đầu chết trong đó.”

Điều người từ ngàn dặm xa xôi tới đây, trông có vẻ như muốn đối đầu với người của Nhiều Tôn, thực chất lại để giành giật người con gái của Đàm Diệu Minh. Dương Viễn chỉ lo Lục Đông Thâm đánh mất sự bình tĩnh và lý trí vốn có của mình, nên buộc phải nhắc trước một câu.

Tề Cương và mọi người được đưa đến bệnh viện. Các cô gái khác của Hoàng Thiên được các bác sỹ đưa đi chăm sóc vết thương. Vết thương của Phù Dung không hề nhẹ. Tới khi Tường Ly qua kiểm tra mới biết, tên biến thái Long Quý đó vì căm hận Đàm Diệu Minh, căm hận Phù Dung nhảy qua Hoàng Thiên nên trước khi cô kịp tới nơi đã hành hạ cô ấy rất nhiều.

Ngoài những vết cào cào, còn có vết bầm của đầu thuốc lá, toàn vào những chỗ da thịt non mềm, ví dụ như khoeo chân, thậm chí là nơi kín đáo.

Tường Ly nhìn cả một phòng toàn là các cô gái bị thương, rồi Tề Cương cùng các anh em thì hôn mê bất tỉnh. Cô bất ngờ không phần nộ nghiêng răng nghiêng lợi như trước. Cô chỉ đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, ngón tay gõ từng nhịp, từng nhịp lên con dao Phần Lan đặt ở eo.

Dương Viễn nhìn thấy cảnh ấy mà ruột gan run lên, cũng không quan tâm đây mới chỉ là lần đầu gặp mặt, bèn tiến lên nói: “Cô Tường, nếu cô cảm thấy phần nộ thì cứ hét to lên. Chúng ta đang yên đang lành đừng đụng dao kiếm được không?”

Tường Ly không đoái hoài tới anh ấy. Cô nhìn xuyên qua tấm kính, rơi xuống vườn hoa ngoài cửa sổ, nhìn những tia nắng đang nhảy nhót trên những cành dương liễu rồi rơi xuống bãi đất trống phía xa xa. Ánh mắt lạnh lẽo và buốt giá.

Chính là ánh mắt mà một cô gái bình thường không bao giờ có được, mới khiến Dương Viễn lo lắng.

Lục Đông Thâm để mọi người ở lại trong bệnh viện. Qua một hồi kiểm tra, các cô gái không có gì đáng ngại. Nhưng tình trạng của Tề Cương và các anh em không tốt lắm. Họ bị đánh quá nặng, lại rồi phải chịu kiểm soát của thuốc và trải qua một giai đoạn quan hệ tình dục, buộc phải nhập viện quan sát thêm.

Tường Ly quyết định quay về nhà một chuyến.

Lục Đông Thâm vẫn ngồi yên trong xe. Anh uống chai rượu đó có hơi vội, lúc ở Hoàng Thiên còn đã xông lên đầu rồi, nhưng bị anh cố bình tĩnh đè xuống. Bây giờ đầu óc cứ văng vất quay mòng mòng. Cảnh Ninh sợ anh có chuyện gì, ép anh uống hết cốc trà giải rượu này đến cốc trà giải rượu khác.

Trông thấy Tường Ly đi ra, Lục Đông Thâm ra hiệu cho Cảnh Ninh. Cảnh Ninh xuống xe, nói mấy câu với Tường Ly. Cô nhìn vào trong xe một cái rồi bước đến.

Sau khi lên xe, cô đóng cửa xe lại. Xung quanh không còn những ánh mắt hoặc là nghi ngờ hoặc là dò xét nữa. Cảm xúc tuyệt vọng và bi thương từ lúc đặt chân vào Hoàng Thiên cho tới bây giờ đến bệnh viện là phần nộ và bất lực, tất cả dồn loạn dâng lên như thủy triều.

Cô co hai chân lên, vòng tay ôm lấy hai chân, vùi toàn bộ khuôn mặt vào đầu gối, từ trái tim đến cơ thể đều run lên bần bật, muốn không chế cũng không kìm nén nổi. Lục Đông Thâm dựa ra sau ghế. Trà giải rượu đúng là đã giúp anh tỉnh táo hơn rất nhiều, nhưng mùi rượu xung quanh vẫn khá đậm, lấp đầy cả không gian.

Anh vòng cánh tay kéo bàn tay của cô qua. Bàn tay của cô lạnh ngắt, từ đầu ngón tay đến lòng bàn tay đều không có một chút nhiệt độ nào.

Khi người đàn ông nắm chặt tay lại, Tường Ly mới cảm giác có một chút ấm áp đang lan tỏa, là nhiệt độ của lòng bàn tay anh. Cô ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt. Cô nhìn anh rất lâu rồi hỏi: “Anh thế nào rồi?”

Ánh mắt Lục Đông Thâm mơ màng như vẫn còn say, nhưng chưa đến mức mất kiểm soát. Anh nói một câu “Không sao”. Tường Ly nghĩ anh uống cả một chai rượu lớn như thế, không sao mới lạ đó. Thấy trà giải rượu của Cảnh Ninh vẫn để bên cạnh, cô rót một cốc định để anh uống tiếp.

Nhưng tay cô run quá dữ dội, nước trà liên tục bắn ra ngoài. Cô không kiềm chế được. Lúc này đây, so với Lục Đông Thâm, cô còn giống một người vừa nốc rượu hơn.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm thở dài một tiếng, rồi giờ tay lấy lại chiếc cốc trong tay cô, đặt sang một bên. Anh theo đà kéo tay cô qua, nắm chặt: “Tường Ly, dù em có đồng ý hay không, bây giờ em chỉ có thể rời khỏi Đàm Diệu Minh.”

Tường Ly nhìn chằm chằm vào tay anh, mảnh dẻ nhưng vẫn đầy sức mạnh. Nhưng nguồn sức mạnh này sao không phải là sự tàn nhẫn? Cô ngẩng lên đối mặt với anh, hỏi: “Lần này Đàm gia xảy ra chuyện, có phải cũng có liên quan tới anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Chiến lợi phẩm được anh tiện thể thu về [2245 chữ]

Tôi không ngu đến mức tin vào việc anh coi tôi là người con gái của anh đâu.

Câu ấy Tường Ly hỏi quá đột ngột, Lục Đông Thâm nghe xong cũng không bất ngờ. Tuy rằng ánh mắt anh vẫn vo vụn chút men rượu nhưng không nhìn ra bất kỳ biểu hiện ngờ ngàng nào.

Một cảm giác lạnh lẽo như con rết bò dọc sống lưng, găm nhấm dần dần cơ thể của cô, ăn mòn xương cốt của cô. Cô từ từ rút tay về khỏi lòng bàn tay anh, đầu ngón tay vẫn lạnh buốt như xương: “Vì sao?”

Lục Đông Thâm nghiêng người nhìn cô: “Hôm nay Long Quý chỉ là một vai hề nhảy nhót. Người thật sự gọi Nhiều Tôn qua đây là Thiên Dư. Cậu ta là một người bà con xa với Nhiều Tôn. Đàm Diệu Minh ra lệnh chặt tay cậu ta. Đây chính là hành động tát vào mặt Nhiều Tôn, em nghĩ là Nhiều Tôn sẽ tha cho anh ta sao?”

Tường Ly tưởng như ngộp thở. Cô đoán được trong chuyện hôm nay Long Quý không có gì quan trọng, nhưng không ngờ được Thiên Dư lại có lai lịch ấy. Cô nhất thời khó thở, huyết thái dương căng ra, giật giật liên hồi: “Có nghĩa là anh đã sớm biết mối quan hệ giữa họ?”

“Phải.” Lục Đông Thâm không giấu giếm.

Tường Ly cuộn chặt tay lại: “Lúc trước tôi bị tập kích ở hồ Phủ Tiên, chuyện này anh có biết không?”

“Về sau tôi mới biết.” Lục Đông Thâm hạ giọng xuống rất thấp. Sau khi nhận được tin tức, anh đã lập tức cử những người có kinh nghiệm sông nước tới

hồ Phú Tiên, đồng thời chính mình cũng lập tức đi xe tới đó. Nhưng vẫn chậm chân hơn Đàm Diệu Minh một bước.

Tường Ly thở gấp: “Thế nên, việc Thiên Dư nhanh chóng bị Tề Cương điều tra ra cũng không phải ngẫu nhiên, đúng không?” Lúc đó cô gắng nhớ lại đặc điểm của kẻ tập kích, đúng là không định bỏ qua cho đám người đó. Tề Cương làm việc cũng rất nhanh nhẹn nhưng cô không ngờ được lại có nhanh đến mức ấy. Chỉ vài ba hôm là đã điều tra ra kẻ dẫn đầu đội tập kích cô là Thiên Dư. Dẫu sao đó cũng là người của Long Quý, tuy rằng có nghi ngờ, nhưng muốn tìm được chứng cứ cũng không phải chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều.

Lục Đông Thâm biết rằng cô rất thông minh, mọi chuyện trước nay đều nói một hiểu mười. Anh cũng không định giấu giếm gì cô: “Không phải ngẫu nhiên.”

Tường Ly nhìn anh trân trân, ánh mắt chứa quá nhiều sự khó tin đến ngỡ ngàng.

Lục Đông Thâm giờ tay day day vầng trán đang căng ra nhưc mồi: “Thiên Dư là kẻ dẫn đầu, Đàm Diệu Minh chắc chắn sẽ không nhẹ tay với anh ta, đồng thời cũng sẽ dựa vào chuyện này để đá kích thế lực của Long Quý. Đối với Đàm Diệu Minh, đây là chuyện một mũi tên trúng hai đích. Chỉ có điều, tôi không ngờ được rằng Đàm Diệu Minh lại có thể thuyết phục Thương hội để nuốt trọn toàn bộ thế lực của Long Quý, mỗi một chứng cứ đập xuống đều có thể khiến Long Quý không trở mình nổi.”

Tường Ly hiểu rồi.

Trong hành loạt những câu chuyện móc nối đan cài vào nhau này, tuy rằng Lục Đông Thâm không phải kẻ cầm đầu nhưng kết quả cuối cùng anh đều dự liệu được. Khi người khác mới nhìn được ba phần, anh đã nhìn được cả mười phần. Chẳng qua là anh dựa vào sự phát triển của tình hình, để đẩy một cái thích hợp vào lúc quan trọng nhất, nhằm đảm bảo kết cục cuối cùng có thể diễn tiến đúng như anh dự đoán.

Ví dụ như Thiên Dư.

Chỉ cần Tề Cương tìm ra kẻ đầu sỏ của đám thủy quái dưới nước khi đó là Thiên Dư, chỉ cần Đàm Diệu Minh ra tay xử Thiên Dư, vậy tức là đã kết thù với Nhiêu Tôn. Điều duy nhất anh không đảm bảo được chính là thế lực của Đàm Diệu Minh phát triển quá rộng lớn. Nhưng việc này có ảnh hưởng gì đến anh đây? Chẳng phải cuối cùng Nhiêu Tôn vẫn xuất hiện đúng như mong muốn của anh? Vẫn khiến cho Đàm Diệu Minh rơi vào khốn đốn đầy thối?

Cô bật cười, một nụ cười đắng chát, đầu tiên chỉ trong im lặng, cuối cùng bật ra thành tiếng.

Ánh mắt Lục Đông Thâm ánh lên một vẻ không đành lòng. Anh kiểm chế cảm xúc của mình: “Tường Ly, em phải hiểu rằng. Trong cuộc chiến này chẳng có ai là người vô tội. Nhiêu Tôn có thể kìm hãm Đàm Diệu Minh, tôi có thể kìm hãm Nhiêu Tôn và Đàm Diệu Minh lại có thể kìm hãm tôi. Tình trạng người này cắn người kia này ắt phải bị phá vỡ. Thế lực của Đàm Diệu Minh hiện tại mọc lan quá nhanh, chỉ còn cách nhổ tận gốc mới có thể diệt trừ hậu họa về sau.”

Tường Ly nghe xong, cả người run lên bần bật. Cô nhìn anh như nhìn một người xa lạ. Ánh mắt này của cô khiến anh rất khó chịu. Anh hơi nhú mồm, đưa tay muốn kéo cô lại gần. Nhưng ngón tay vừa chạm vào cô đã bị cô hất ra, cả ánh mắt và biểu cảm đều như muốn phát điên.

“Đừng có chạm vào tôi! Lục Đông Thâm, anh quá đáng sợ! Anh còn đáng sợ hơn cả Nhiêu Tôn nữa. Anh lên kế hoạch từng bước một, dồn tất cả mọi người vào ván cờ mà anh đã an bài. Mỗi một bước đi đều là những cái bẫy, đều là chuyện sống chết. Anh đang âm mưu giành giật lợi ích từ sự sống còn của người khác. Anh... Sao anh có thể như vậy chứ?”

Cô run rẩy đặt tay lên cánh cửa xe, định tháo chạy khỏi đây. Cô phải nhìn cảnh chém giết gươm dao lộ liễu kia còn hơn phải nhìn màn bắn tên trong im lặng khó mà phòng được nổi. Thủ đoạn của Lục Đông Thâm quá cao minh, cao minh tới nỗi tất cả đều nằm trọn vẹn trong sự kiểm soát của anh. Nhưng anh vẫn thân nhiên là người ngoài cuộc.

Cửa xe sắp mở ra nhưng đã bị người đàn ông sau lưng không chế, đóng chặt vào sau đó khóa lại. Tường Ly hoảng hốt kêu lên một tiếng. Một giây sau cô tay cô đã bị Lục Đông Thâm ghim chặt. Cả cơ thể cao lớn của anh đè xuống, một tay kia vòng qua sau gáy cô, hơi dùng sức một chút ép cô buộc phải ngẩng lên đối diện với anh.

“Em tưởng Đàm Diệu Minh là kẻ vô dụng à?” Lục Đông Thâm giam cô trong lồng ngực cứng rắn của mình, áp sát mặt mình vào mặt cô: “Tường Ly, tôi thấy em bị cái gọi là ân tình che mờ hai mắt rồi, đến nỗi em không nhìn rõ được thủ đoạn của Đàm Diệu Minh tàn độc cỡ nào. Em tưởng tôi là người tạo ra mọi chuyện. Nhưng trước kia Đàm Diệu Minh há chẳng phải cũng đã dồn tôi vào thế khốn đốn? Mấy năm nay Đàm Diệu Minh qua lại quan hệ rất rộng với cấp tỉnh, thế nên đi qua các cửa khẩu đâu có biết sợ là gì. Nhưng em tưởng anh ta đang làm ăn chân chính ư?”

Con tim Tường Ly đập thình thịch hồi hộp. Cô có linh cảm những lời tiếp theo đây sẽ vượt ra khỏi phạm vi chấp nhận của cô. Cô ra sức giãy giụa, nhưng bàn tay Lục Đông Thâm như một chiếc kim vậy, không cho cô được nhúc nhích. Xung quanh bị bao bọc bởi mùi rượu và mùi hương của người đàn ông, khiến cô càng lúc càng cảm thấy hoang mang bất an.

Quả nhiên, Lục Đông Thâm từ tốn nói: “Em chỉ biết Đàm Diệu Minh là người trọng tình trọng nghĩa, đừng cảm hành hiệp. Nhưng em có biết anh ta giàu nứt đố đổ vách không? Số tiền này ở đâu ra? Dựa vào việc làm ăn堂堂 hoàng à? Đàm Diệu Minh đúng là rất khôn, không động vào ma túy, nhưng lại động vào vũ khí. Chỉ có lợi ích không lồ từ việc buôn bán vũ khí mới thỏa mãn được cái dạ dày của anh ta.”

“Không thể nào!” Tường Ly chỉ cảm nhận được một trận rét buốt tràn qua cõi lòng.

“Là tôi đang nói dối hay em đang hoài nghi?” Lục Đông Thâm hơi nheo mắt lại: “Tội danh có thể bắt Đàm Diệu Minh lại là gì? Cấu kết với Thương hội chèn ép đối thủ? Hay buôn lậu ma túy? Thậm chí là giết người phóng hỏa? Đừng có ngây thơ nữa, dù có là những tội đó cũng không thể hại chết được

Đàm Diệu Minh. Duy chỉ có vũ khí quân đội thì động vào, cả đời này anh ta cũng đừng hòng đứng dậy được nữa!”

Tường Ly hoang mang: “Thà tôi ra...”

“Thà em ra để em làm gì? Đi tìm anh ta à? Hay là giúp anh ta dẹp yên mọi chuyện? Sự tình không đơn giản như em nghĩ đâu.” Trong ánh mắt Lục Đông Thâm cuộn trào một đợt sóng đen ngòm, giống như một mặt biển đêm đang gào thét, vừa bao la vừa nguy hiểm. “Vì sao lần này lại thẳng thừng vượt qua cấp tỉnh? Bởi vì ngay các cơ quan cấp tỉnh cũng không chèn ép được thế lực của Đàm Diệu Minh. Hiện nay là cấp trung ương trực tiếp ra mặt, phát động cả cảnh sát đặc nhiệm, công an đến vây bắt Đàm Diệu Minh. Em nghĩ anh ta còn thoát thân được sao? Tường Ly, Đàm Diệu Minh buồn bán vũ khí. Ở Trung Quốc, đó là tội chết. Em không dẹp được đâu, cũng không có bản lĩnh ấy.”

Bầu không khí vòng quanh giữa hai con người giống như một nguồn sức mạnh có thể bóp chặt cổ cô. Cô không sao thở được. Cô nằm thẳng cẳng trên ghế, chỉ cảm nhận được sau gáy lạnh ngắt, giống như nhiệt độ từ lòng bàn tay Lục Đông Thâm tỏa ra cũng lại giống như nhiệt độ từ trái tim dâng lên, khiến cô run rẩy.

“Tường Ly.” Cuối cùng Lục Đông Thâm cũng buông bàn tay đang giữ gáy cô ra, khuôn mặt tuấn tú càng ép xuống gần hơn: “Em không nên sống một cuộc sống như thế này, cũng không thích hợp với một cuộc sống như thế này. Bầu trời mà Đàm Diệu Minh chống lên cho em không phải là trời xanh mây trắng mà là sóng gió bão bùng. Bây giờ anh ta bị bắt, chắc chắn sẽ còn bị lôi ra cả một đồng bùn phía sau. Em trách tôi cũng được, mà oán tôi cũng được, tôi quyết phải nghĩ cách lôi em ra khỏi thế giới của Đàm Diệu Minh, bảo vệ cho em được bình yên. Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, đừng xen vào chuyện của Đàm Diệu Minh nữa.”

“Thế tức là... anh muốn tôi làm gì cho anh?” Tường Ly đột nhiên cười khẩy: “Tôi không ngu đến mức tin vào việc anh coi tôi là người con gái của anh đâu. Một khi thế lực của Đàm Diệu Minh bị tiêu diệt, cả Thương Lãng này có thể nói là đã thuộc về tay anh. Còn một thứ chiến lợi phẩm được anh tiện tay mang về như tôi có thể làm gì cho anh đây?”

~Hết chương 89~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Uy hiếp chư hầu để ép thiên tử [2150 chữ]

Vậy anh có biết Thương Lãng này là mảnh đất vui vẻ cuối cùng của tôi không?

Trong cá tính của Tường Ly có những thứ mềm mại, thế nên mới nói với anh câu “Xin anh” vào lúc Hoàng Thiên đã tới bước đường cùng nhất. Nhưng điều đó không có nghĩa cô là một người con gái không biết suy nghĩ. Ngược lại, cô rất lý trí, cũng rất thông minh. Càng vào lúc nguy hiểm, không còn đường lui, cô lại càng tỉnh táo, thậm chí là tỉnh táo tới mức tàn nhẫn. Giống như lúc này đây, cô dường như giống một người chuẩn bị chết đuối, mà anh rõ ràng chính là người có thể kéo cô lên bờ. Nhưng việc cô quyết định làm đầu tiên không phải là nắm tay anh ngay lập tức, mà là nghi ngờ mục đích đằng sau hành động của anh.

Cô không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai, thế nên vì Đàm Diệu Minh, đến mạng sống cũng có thể hy sinh.

Loại con gái như cô không mấy người ưa. Chỉ ít thì đại đa số người con gái khi rơi vào cảnh ngộ này sẽ thể hiện sự yếu đuối tới cùng, sau đó sẽ bám riết lấy phao cứu sinh duy nhất còn lại của mình hết như một sợi dây leo. Nhưng chính một người con gái không được lòng mọi người như vậy, sự bình tĩnh và lý trí của cô lại chính là thứ mà đàn ông muốn chinh phục. Chỉ ít thì, Lục Đông Thâm chưa từng nhìn cô giống một người con gái bình thường. Những suy nghĩ lắt léo vòng vèo cùng sự tàn nhẫn mạnh mẽ toát ra từ con người cô đã vượt xa thân phận “phái nữ” mà cô sở hữu. Thế nên, Lục Đông Thâm không có ý định giấu giếm cô. Anh nói với cô: “Không sai, đúng là tôi có ý đồ với em.”

Tường Ly không bàng hoàng, cô chỉ nhìn anh trân trân, đợi anh nói tiếp. Anh nhìn sâu vào mắt cô, không nhận được cười: “Xem ra, em không hề nghĩ rằng tôi đã thích em.”

“Anh Lục, anh coi tôi là con cóc dễ dụ đấy à? Hay bình thường nấy cô gái ông ọ xung quanh anh toàn là những người IQ quá thấp, thế nên cũng kéo tụt IQ của anh xuống luôn?” Tường Ly không hề khách khí.

Lục Đông Thâm không hề giận. Anh chỉ ngồi dựa vào ghế nhìn cô. Thật ra bây giờ cô đang có chút hoảng hốt cùng một chút sợ hãi, nhưng tất cả đều bị ngọn lửa giận dữ kiềm chế. Thế nên trong đôi đồng tử của cô như đang bùng nổ một đóa hoa rực sáng, lung linh mà nguy hiểm, nhưng đồng thời lại rất hút hồn, đã khiến anh có chút không đành lòng rời. Anh đưa tay ra, cô không thể né tránh. Anh dùng tay xoay mặt cô lại: “Thứ nhất, em có sự thông minh trời ban, tiếp tục ở lại Thương Lãng sẽ chi lãng phí thời gian và tuổi xuân của em; Thứ hai, em quá thân thiết với Đàm Diệu Minh chắc chắn sẽ bị liên lụy. Bây giờ đưa em tránh khỏi đây cũng là để em không bị dính vào điều tra.”

Đầu ngón tay của anh cũng ngấm hơi rượu, khiến cô phần nào vắng vất nặng nề. Bởi vì mùi hương này, cũng là bởi những lời anh nói. Cô thở gấp, bỗng cảm thấy cơ thể mình như bị một sợi dây thừng trói chặt: “Vậy anh có biết Thương Lãng này là mảnh đất vui vẻ cuối cùng của tôi không? Đàm Diệu Minh ra ngoài làm những gì tôi không quan tâm. Tôi chỉ biết rằng ba năm qua tôi được bình yên là nhờ có anh ấy. Lục Đông Thâm, anh... các anh không thể ích kỷ như vậy được.”

Mọi sự điên cuồng của cô đều bị nhấn chìm trong sự bất lực một cách miễn cưỡng và thoi thóp này. Lục Đông Thâm nâng cao mặt cô lên, ép cô phải nhìn vào mình: “Thứ em muốn là sự bình yên, nhưng thứ Đàm Diệu Minh không bao giờ có thể cho em chính là bình yên. Tường Ly, những gì Đàm Diệu Minh có thể làm cho em, Lục Đông Thâm tôi cũng làm được. Những gì Đàm Diệu Minh không thể làm cho em, Lục Đông Thâm tôi vẫn làm được. Theo tôi về Bắc Kinh để sống những ngày tháng một người bình thường đáng được sống. Em còn trẻ, còn có cả một tương lai tươi đẹp để tiến bước. Sự bình yên và tiền đồ của em, tôi sẽ chịu trách nhiệm”

Về Bắc Kinh...

Tường Ly sững người, trong ánh mắt ánh lên tia bàng hoàng, cô lẩm bẩm: “Không...”

“Em còn sự lựa chọn nào sao? Hay là em nghĩa hiệp tới mức muốn ngồi tù chung với Đàm Diệu Minh?” Lục Đông Thâm khẽ nhủ mảy, ánh nhìn hiện lên vài phần nghiêm nghị: “Tội mà Đàm Diệu Minh phạm phải là tội chết, cho dù anh ta có thể thoát ra ngoài được, cũng không tránh được cái chết.”

Tường Ly giật mình, nhìn anh đầy cảnh giác. lát sau, cô nói: “Anh đã sớm biết được Đàm Diệu Minh sẽ gặp chuyện. Thế nên một khi anh ấy gặp chuyện, anh tuyệt đối sẽ không để anh ấy có cơ hội trở mình, đúng không?”

“Đúng.” Anh khẽ mấp máy đôi môi mỏng. Chữ này bật ra vừa gọn gàng vừa dứt khoát.

“Vì sao chứ...”

“Không cùng lợi ích, tàn sát lẫn nhau là điều khó tránh khỏi.”

“Là một mạng người đấy, Lục Đông Thâm, đó là một mạng người!”

Lục Đông Thâm không hề gấp gáp. Anh cọ nhẹ ngón tay cái lên gò má cô. Mỗi một lần đều giống như ve vuốt. Làn da dưới ngón tay anh mềm mại, mịn màng, nhưng lại hơi lạnh lẽo, giống một lớp men sứ trắng. Anh cảm nhận được cái run rẩy của cô, tựa như đang rơi vào tình thế tứ bề khốn đốn, tiến lùi đều khó.

“Tường Ly, việc quan sát thời cơ, suy đoán tình hình là bản tính của một người làm ăn. Tôi chỉ âm mưu lợi ích, không âm mưu mạng sống. Còn Đàm Diệu Minh là tự làm tự chịu, nếu không làm sao khiến Nhiều Tôn xuất hiện ở đây?”

Tường Ly né tránh khỏi bàn tay anh, dựa người vào cửa xe, toàn bộ sức lực đều bị rút cạn: “Tôi hiểu rồi. Người khác uy hiếp thiên tử để ra lệnh cho chư hầu. Còn anh... lợi dụng đám Tề Cường bọn họ...”

**Câu gốc: Lợi dụng thiên tử để ép chư hầu. Ví với những người lấy danh nghĩa lãnh đạo, bề trên để chỉ huy người khác phải làm theo ý của mình.*

“Lợi dụng chư hầu để ép thiên tử.” Lục Đông Thâm nói nốt hộ cô những điều muốn nói, cũng là nói rõ ràng mục đích của anh.

Tường Ly nhìn anh chằm chằm một lúc lâu. Rất lâu sau, cuối cùng cô nở một nụ cười đắng chát, rồi co quắp cả người lại, vùi mặt vào lòng bàn tay. Cô cười đến tuyệt vọng, lại giống như chất chứa một sự phẫn nộ không biết trút vào đâu. Cô hiểu, sở dĩ Lục Đông Thâm cứu Tề Cường và mọi người không phải vì cô cầu xin anh. Mỗi bước đi đều được anh tính toán tỉ mỉ, tính toán tới mức hiểu rõ cả bản tính của đối phương, cẩn thận tới mức tính toán cả quyết định của đối phương. Đàm Diệu Minh không phải là người tham sống sợ chết. Nhưng vì sợ an nguy của các anh em, anh ấy sẽ chấp nhận tham sống sợ chết. Người của Lục Đông Thâm lúc này đang bao vây kín bệnh viện, không để lọt một kẻ hở. Ngoài mặt là tránh cho người của Nhiều Tôn tới gây rối, bên trong thực chất là uy hiếp điểm yếu của Đàm Diệu Minh, để anh ấy không dám tùy ý làm càn.

Một lúc lâu trôi qua cô mới ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ rực, nhưng nước mắt bị cô kìm nén: “Anh có thể đảm bảo cho anh ấy bình yên vô sự không?”

“Không thể.” Lục Đông Thâm nhìn cô, đầu mày chưa hề dãn ra: “Bây giờ, cho dù là Nhiều Tôn đích thân ra mặt thì cũng không thể bảo đảm cho Đàm Diệu Minh bình an vô sự được.”

“Giữ lại mạng sống cho anh ấy!” Tường Ly lập tức túm lấy cánh tay anh, từng ngón tay mảnh mai nắn anh rất chặt: “Chỉ cần có thể đảm bảo anh ấy không chết...”

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn cô, trầm mặc.

Tường Ly vẫn đang chờ đợi anh gạt đầu, hoặc nói câu gì đó cũng được. Cô rất sợ sự im lặng này, nó giống như cô đang đi giữa một vùng hoang vu trong đêm tối tăm, mất hết phương hướng, vô vọng, mông lung, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy mùi của cái chết. Người đàn ông trước mắt vừa là vị cứu tinh của cô cũng vừa là ngôi sao mang tới cho cô tai họa. Cô không thể nói ra chữ “cầu xin” anh một lần nữa. Sự im lặng của anh đã hoàn toàn kích động sự điên rồ của cô.

Cô nhào vào lòng anh, há miệng cắn thật mạnh lên bả vai anh. Sự căm hận trào ra, sự tàn nhẫn bao trọn. Hàm răng của cô vượt qua lớp áo sơ mi của anh, cắn thẳng vào da thịt chắc nịch của anh. Cô ném được vị tanh của máu, gần như là cắn thẳng vào xương.

Lục Đông Thâm kêu “hự” một tiếng nhưng cũng không đẩy cô ra. Anh để mặc cô ngang ngược, phát điên trong lòng mình. Anh cố nhịn đau, đưa tay giữ chặt gáy cô, vuốt ve nhẹ nhàng, vỗ về những cảm xúc đau khổ và tuyệt vọng trong cô...

.*.*.*

Tường Ly đã về lấy quần áo thay giặt. Mấy ngày nay, cô gần như đều trực ở bệnh viện, không hề chớp mắt. Tỉnh cả Tề Cương, tổng cộng có tám đàn em của Đàm Diệu Minh. Nhiều Tôn quả nhiên tàn độc, bắt toàn bộ tám thuộc hạ đắc lực nhất của Đàm Diệu Minh lại. Những người khác tạm ổn hơn một chút, đã được chuyển từ phòng Hồi sức tích cực sang phòng bệnh thường để tiếp tục điều trị. Tề Cương bị gãy xương nhiều chỗ, tổng cộng đã thực hiện ba ca phẫu thuật. Cuối cùng khi Tề Cương vượt qua thời kỳ nguy hiểm, Tường Ly mới bàng hoàng cứ ngỡ đã qua cả kiếp người.

Tường Tiểu Thiên cũng túc trực bên cạnh Tường Ly, chốc chốc lại ngó xuống tầng dưới xem xét, sau đó hỏi cô: “Gia, bây giờ đã có người của Lục tổng trông chừng, đám người của vị Thái tử gia đó sẽ không dám lên đây bắt người nữa, phải không?”

Tường Ly không thể nói với Tường Tiểu Thiên rằng, tình thế hiện giờ của bọn họ chính là: Vừa ra khỏi hang cọp, đâm ngay phải miệng hổ.

Mấy ngày nay, Tường Ly vẫn đang nghĩ cách, làm sao mới có thể chuyển Tề Cương và mọi người ra ngoài. Nhưng đây không phải là chuyện dễ dàng. Cô biết, đôi mắt của Lục Đông Thâm có thể nhìn được rất xa, nhìn tới tận được đáy lòng cô, e là bên này cô hành động, bên anh đã sớm có phòng bị.

Vào lúc cô đang đau đầu suy nghĩ mà vẫn chưa ra giải pháp, không ngờ, nửa đêm ngày hôm ấy bỗng có chuyện xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Em muốn trở thành liều thuốc của anh

Phòng làm việc của Lục Đông Thâm luôn là căn phòng tắt điện muộn nhất nhà, giống như anh không hề đi ngủ vậy.

Trải qua vài ngày điều trị, Tề Cương và mọi người cũng đã hồi phục được khá tốt. Cộng với việc Tường Ly về nhà lấy thêm các loại hương liệu, dùng mùi hương để phục hồi vết thương, uống thuốc để giải độc. Tuy rằng mấy người họ vẫn chưa hồi phục tới mức có thể chạy nhảy thoải mái như trước đây, nhưng chỉ ít bệnh tình đã có những chuyển biến rõ rệt.

Chỉ có điều, Tề Cương vẫn ngày ngày phiền muộn. Ngoài việc canh cánh trong lòng chuyện mình đã phá hoại quy tắc của Hoàng Thiên, điều cậu ấy lo lắng nhất vẫn là tình hình của Đàm Diệu Minh. Trong lúc pha chế hương liệu cho cậu ấy, Tường Ly cũng đã bóng gió hỏi về những tình hình của Đàm Diệu Minh ở ngoài kia. Tề Cương là người đã đi theo Đàm Diệu Minh lâu nhất, nên cậu ấy cũng là người hiểu rõ những việc làm của anh nhất, nhưng cậu ấy quyết không nói. Tường Ly sốt ruột, thẳng thắn nói rằng cô đã biết chuyện người ta tìm được vũ khí trong các tụ điểm kinh doanh của Đàm Diệu Minh. Tề Cương im lặng một lúc lâu rồi nói với cô: “Tường gia, cô đừng hỏi nữa. Trước kia Đàm gia đã dặn dò chúng tôi. Một khi anh ấy ở bên ngoài gặp chuyện cũng không được phép nói với cô, nhắc cũng không được phép nhắc.”

“Vì sao?”

Tề Cương quay đầu nhìn cô: “Đàm gia nói, sau này lỡ như anh ấy có mệnh hệ gì, cô vẫn có thể sạch sẽ rời đi, không chịu bất kỳ liên lụy nào. Còn nữa...” Cậu ấy cố gắng hạ thấp giọng: “Đàm gia nói, sau này mọi việc nổi lên mặt nước, chắc chắn những sản nghiệp của anh ấy sẽ bị sung công. Thế nên từ sớm anh ấy đã chuyển không ít tiền ra ngoài, chỉ để bảo đảm quãng đời sau này Tường gia không phải lo ăn lo mặc.”

Nghe xong những lời này, một nỗi bi thương không lồ như sóng biển ập tới. Cô ghét sự tuyệt vọng như đã đi vào đường cùng này. Những sự chuẩn bị, trù liệu của Đàm Diệu Minh cũng mỗi thứ anh để lại đều giống như một lưỡi dao găm thẳng vào trái tim cô. Thứ cô cần chưa bao giờ là vinh hoa phú quý, cô chỉ mong được sống bình yên, đoàn viên, hạnh phúc, nhưng vì sao lại khó khăn đến vậy?

Cuối cùng, Tề Cương đứng sững người nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, thờ dài nói: “Còn ba ngày nữa là tới lễ Tế đông rồi. Nghĩ lại bao năm nay, cứ mỗi dịp Tế đông, Đàm gia lại uy phong biết bao, hô hào kêu gọi cả Thương Lãng này đều phải kính sợ. Nếu không có Đàm gia, Thương Lãng đã không phải là Thương Lãng rồi. Tôi phải làm chuyện gì đó cho Đàm gia mới được.”

Tường Ly không biết Tề Cương muốn làm gì cho Đàm Diệu Minh. Tới tận nửa đêm, khi cô đang ngủ ở căn phòng bên ngoài phòng bệnh thì bất ngờ bị đánh thức bởi một loạt những tiếng bước chân hỗn tạp. Khi mở mắt ra, cô chợt giật mình, cả người run lên. Cô đứng dậy ngay lập tức, vô thức lần sờ lên eo, rút con dao Phản Lan ra. Cô ngược mắt lên nhìn giờ, mới có hai giờ sáng. Qua cánh cửa phòng bệnh cô ngửi thấy mùi tanh của máu. Đang định lao ra xem có chuyện gì thì cánh cửa phòng bệnh bị một người dùng chân đá ra. Ngay sau đó Tường Tiểu Thiên bị ném vào trong.

Tường Tiểu Thiên nằm sấp dưới đất, khắp người đầy máu, điên cuồng hét lên với Tường Ly: “Gia, mau đưa anh Cương đi đi!”

Nhưng đã quá muộn, trước cửa đã bị năm sáu tay vệ sỹ đứng chặn kín. Ngoài kia vang lên những âm thanh đánh đập, xem ra số người xuất hiện không hề ít. Các anh em khác lần lượt đang nằm trong các căn phòng xung quanh đây, đám người này xem ra tới đây để nhắm vào họ. Con tim Tường Ly run lên. Cô nắm chặt con dao định sống chết với bọn chúng một phen. Chẳng mấy chốc đã có hai người từ trong đám đông bước ra, Tường Ly nhìn kỹ lại, phát hiện đó là Thiên Dư và Long Quý.

Khi Trần Du bê một bát canh nóng đi vào phòng sách, Lục Đông Thâm đang dựa vào ghế da, nhắm mắt nghỉ ngơi, có vẻ như đã ngủ thiếp đi rồi. Trên mặt bàn còn một phần tài liệu đang được mở rộng, cây bút ký tên được gác bên cạnh. Trần Du đi lại khẽ khàng, đặt bát canh xuống rồi tiến lên gấp tập tài liệu lại.

Diện tích của phòng làm việc này không nhỏ so với tổng diện tích toàn bộ căn phòng, chỉ có điều bày biện khá ít đồ đạc. Trần Du nghe nói Lục Đông Thâm vừa vào đây ở đã sai người dọn tất cả những đồ đạc linh tinh ra ngoài, thậm chí cả chiếc thảm trải sàn trong phòng cũng không được may mắn tồn tại. Anh hơi mắc chứng ám ảnh cưỡng chế và bệnh sạch sẽ, không chịu nổi nếu thấy phòng ốc bừa bộn, càng không chịu nổi một chiếc thảm trải sàn chứa đầy vi khuẩn và bụi bặm. Cho dù thảm trải sàn được làm sạch hằng ngày nhưng khi nhìn xuống anh vẫn nhũn mảy. Về điểm này, Trần Du biết rất rõ.

Thế nên, căn phòng này của anh vô cùng sạch sẽ, sạch tới nỗi không có cả hơi thở của người sống.

Chỉ có một ngọn đèn chiếu sàn trong góc.

Ánh sáng màu vàng dịu hắt xuống sàn nhà lát đá cẩm thạch tạo thành từng dải ánh sáng tròn. Ánh sáng nhạt nhòa hắt lên khuôn mặt hơi nghiêng của Lục Đông Thâm, giống như thời gian đang lặng lẽ trôi. Anh vừa tắm xong, mái tóc còn chưa khô. Có vài lọn tóc rủ xuống trước trán. Chiếc áo ngủ màu trắng mặc trên người anh hơi hơi lỏng, thấp thoáng ẩn hiện những đường nét rắn chắc vạm vỡ nơi lồng ngực. Trần Du thích anh mặc màu nhạt, nhất là màu trắng, giống như bây giờ, chiếc áo ngủ đó được phản chiếu thành một màu trắng sữa, làm dịu đi những đường nét lạnh lùng trên gương mặt anh và khuôn cằm cứng rắn của anh, khiến cả người anh trông không còn nghiêm nghị và xa cách như lúc thức dậy nữa.

Một Lục Đông Thâm như vậy mang một vẻ đẹp yên tĩnh nhưng lại toát lên một sự hấp dẫn trí mạng.

Nghe nói từ khi anh đến Thương Lăng, anh bắt đầu bận rộn không ngừng nghỉ như một con quay. Một ngày tổ chức liên tục năm cuộc họp, cho dù là người sát cũng không chịu nổi. Đó là chưa kể tới việc trời vừa tờ mờ sáng, anh đã lập tức có mặt tại công trường xây dựng, theo dõi sát sao việc thiết kế, bàn bạc việc lưu chuyển vốn với ngân hàng, gặp gỡ các quan chức địa phương; đồng thời anh còn phải gặp gỡ các nhà phân phối, các nhà đại lý cao cấp ở khắp các thị trường của Skyline tại nước ngoài. Kể từ ngày Trần Du quen biết anh, công việc đã là cuộc sống của anh mà cuộc sống của anh cũng chính là công việc. Đường như anh không dừng lại dù chỉ một giây một phút. Ba năm rồi, cô chưa từng thấy anh nghỉ lúc nào, thậm chí là không có lấy một ngày nghỉ. Thế nên, anh thực sự là Chiến thần.

Trần Du không thể mua chuộc được Cảnh Ninh, nên không thể biết được lịch trình tỉ mỉ hằng ngày của Lục Đông Thâm. Về mặt này, Cảnh Ninh làm việc rất kín đáo và nghiêm túc. Cô nhìn anh, ánh mắt vô thức liếc về phía cổ anh. Trên cổ áo hơi mở của anh, vùng xương quai xanh hiện ra rõ nét. Cô nhớ lại lời người quản gia nói với mình vài hôm trước: *Lục tổng uống không ít rượu, trên áo sơ mi còn có máu, đây ra vị trí bả vai.*

Cảnh Ninh không giúp ích được gì cho cô, thì cô vẫn có thể mua chuộc quản gia riêng của căn phòng này.

Trần Du tiến lên trước, giơ tay nhẹ nhàng mở cổ áo của anh ra. Làn da nam tính ánh lên một màu đồng, dù chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta phải đỏ mặt, tim đập chân run. Bả vai của anh rất rộng, tưởng chừng có thể chắn hết mọi mưa gió bão bùng. Nhưng quả nhiên trên đó hiện lên một vết sẹo. Lúc trước quản gia không dám hỏi dò quá sâu, mà Lục Đông Thâm cũng không gọi bác sỹ. Thế nên sau khi nhìn qua, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Trần Du chính là: Vết cắn.

Sức mạnh như có thể tàn phá vào tận xương cốt, vết thương rỉ máu giờ đã lên sẹo, để lại một vết bầm tím xung quanh.

Trần Du vô có cảm thấy ghen tỵ.

Sự thân mật như vậy, chắc là chỉ có phụ nữ thôi.

Cô vừa rút tay về thì Lục Đông Thâm cũng mở mắt ra. Trong đôi mắt là những tia sáng như vô cùng tỉnh táo, làm gì có sự mộng lung và mơ hồ như vừa chìm vào giấc ngủ sâu? Trần Du giật mình hét lên một tiếng, không ngờ ngỡ giờ anh vẫn thức.

“Muộn vậy rồi, sao còn chưa ngủ?” Lục Đông Thâm hỏi.

“Em bảo đầu bếp hâm cho anh một bát canh, sợ anh làm việc mệt mỏi quá. Em định nếu anh ngủ rồi thì sáng sớm mai em mới mang vào cho anh uống.” Trần Du điều chỉnh lại cảm xúc của mình, rồi vòng ra sau lưng anh, ngoan ngoãn bóp vai cho anh: “Anh lại mất ngủ rồi à?”

Lục Đông Thâm mắc bệnh mất ngủ, có lúc anh liên tục thức trắng vài ngày, cho dù chợp mắt, giấc ngủ của anh cũng kéo dài khoảng hai, ba tiếng. Sau đó thời gian còn lại anh dành hết cho công việc. Trong Lục Môn hay đồn đại một chuyện thế này: Phòng làm việc của Lục Đông Thâm luôn là căn phòng tắt điện muộn nhất nhà, giống như anh không hề đi ngủ vậy.

Sau khi tới tập đoàn, việc đầu tiên Trần Du phải làm chính là giải quyết vấn đề giấc ngủ cho anh. Nhưng cô cũng chỉ làm dịu đi tình trạng đó được khoảng hai, ba tháng, rồi mọi chuyện lại trở về như lúc ban đầu. Cô thậm chí còn từng nhờ cậy tới sự giúp đỡ của nhà tạo hương Quý Phi. Quý Phi nói: “Thuốc ngủ cũng không cứu được giấc ngủ của Lục tổng đâu, trừ phi cô giết chết anh ấy đi.”

Lục Đông Thâm không uống canh, chỉ nói một câu “Đã quen rồi” sau đó lại giục cô đi ngủ. Trần Du thấy anh chưa để lộ sự khó chịu, bèn nhẹ nhàng lên tiếng: “Anh không ngủ được, em cũng không có tâm trạng để ngủ. Loại hương giúp ngủ ngon mà em pha chế cho anh anh không thích à? Còn nữa, sao anh lại quay về hút thuốc lá bình thường rồi?” Cô nghĩ đủ mọi cách, chỉ mong sao anh có một giấc ngủ bình yên. Trong loại hương thơm đốt tại phòng hay trong thuốc lá, cô cũng cho một lượng lớn cỏ đuôi chột. Nhưng từ sau khi tới Thương Lăng, cô phát hiện anh không còn sử dụng loại hương thơm ấy nữa.

Lục Đông Thâm khẽ đáp một câu: “Quên rồi.”

“Vậy em sẽ thường xuyên ở bên cạnh để nhắc nhở anh, hoặc là...” Những ngón tay như cộng hành lá của Trần Du nhẹ nhàng len lỏi vào trong bộ quần áo ngủ của anh, chốc chốc lại chạm lên những múi cơ bắp rắn chắc và những đường nét mượt mà trên ngực anh: “Nếu cần, em đêm nào cũng đốt hương cho anh.”

“Trần Du.” Lục Đông Thâm giữ chặt tay cô lại: “Loại hương đó không có tác dụng với anh. Thế nên, em không cần lãng phí thời gian và sức lực vào chuyện này nữa.”

Bàn tay Trần Du không nhúc nhích được, sau khi nghe xong câu nói của anh, lòng cô cũng hoang mang vô cùng. Sự thân nhiên đầm đìa của Lục Đông Thâm càng khiến cô nảy sinh sự sợ hãi. Cô sợ mình không còn đất dụng võ, cũng sợ mình sẽ không thể trở thành người con gái đứng bên cạnh anh được nữa. Thật ra tâm lý này đã quấn lấy cô suốt ba năm qua. Có quá nhiều cô gái muốn dòm ngó con người và quyền lực của anh. Cô từng hoang mang, từng lo lắng, nhưng vẫn chưa khi nào cảm giác ấy rõ nét và cấp bách như đêm nay.

Có lẽ chính vì vết cắn trên bả vai anh khiến lòng cô dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Cô hiểu quá rõ Lục Đông Thâm. Anh không phải là một người đàn ông dung túng cho phụ nữ được tùy tiện cắn lên người mình.

“Hoặc là, em còn có cách khác.” Trần Du vòng ra trước mặt anh, hai cánh tay tạo thành vòng tròn níu lấy cổ anh. Rồi cô theo đà ngồi thẳng lên chân anh, phủ phục vào lòng anh như một cây dây leo mềm mại. Ngón tay cô nhẹ nhàng roi xuống yết hầu gọi cảm của anh, giọng nói tan ra như dòng nước mùa xuân: “Đông Thâm, em muốn trở thành liều thuốc của anh.”

~Hết chương 91~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Yên tĩnh quen rồi [2297 chữ]

Anh và cô gái đó có thể nói là yêu rất khổ sở, bị Lục Môn ngăn cản hết lần này đến lần khác, thậm chí có một dạo còn ép anh thỏa hiệp để đính hôn với tiểu thư nhà họ Thai...

Ai cũng nói phụ nữ như nước, ví von như vậy để hình dung Trần Du là vô cùng phù hợp. Cơ thể cô mềm mại như nước, giọng nói cũng trong veo như hồ nước mùa xuân, khuôn mặt dịu dàng như các cô gái vùng Giang Nam, ánh mắt long lanh như những giọt sương được nắng chiếu vào. Đẹp như vậy khiến đàn ông phải xót xa, thương yêu. Lục Đông Thâm để mặc cho cô đóng đưa trong lòng mình, nhưng không cho phép ngón tay cô tiếp tục càn rỡ nữa. Anh giờ tay lên lặng lẽ kéo ngón tay cô ra, nắm chặt, tay kia đỡ lấy vòng eo thon của cô, nói: “Bao năm nay em vẫn luôn là thuốc của anh.”

Rõ ràng vẫn ở trước mắt nhưng lại không với tới. Đây chính là sự dụ hoặc Lục Đông Thâm dành cho cô. Bàn tay đặt trên eo cô của anh trông có vẻ mờ ám, nhưng thực chất cũng chỉ hơi dùng sức một chút, khiến cô không thể lại gần anh. Lời anh nói khiến cô vui thầm trong lòng, nhưng hành động của anh rõ ràng lại tỏ thái độ xa cách. Cô hờn dỗi, gò má hơi ửng hồng: “Đông Thâm, anh hiểu em có ý gì mà.”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Đương nhiên, em yên tâm. Tìm một cơ hội thích hợp, anh sẽ sắp xếp cho em tới tổng bộ học tập. Đi theo Quý Phi, với sự thông minh của em, có lẽ khoảng hai năm nữa là có thể bước chân vào tổng bộ rồi.”

“Em chỉ muốn ở lại bên cạnh anh thôi. Đông Thâm, anh...” *Anh có yêu em không? Anh có muốn lấy em làm vợ không? Ở trong lòng anh, em có một vị trí đặc biệt nào không? Có gì khác với các cô gái khác ở bên cạnh anh không?* Tất cả những lời này, Trần Du gấp gáp muốn hỏi nhưng lại không dám cất thành lời. Ba năm rồi, mỗi lần nhìn thấy anh như vậy cô đều nghĩ, rốt cuộc người đàn ông này có thuộc về cô không? Cô ghen tỵ tới mức mỗi khi bên cạnh anh xuất hiện một cô gái nào, cô chỉ sợ trái tim anh bị người con gái khác cướp mất. Nhưng rồi cô lại cảm thấy anh vẫn thương yêu mình. Chỉ cần là thứ cô cần, yêu cầu cô đưa ra, anh đều miễn nguyện, không tiếc chút công sức nào.

Ngoại trừ, lời hứa.

Trong một xã hội vật chất đã vượt lên trên như thời buổi này, lời hứa là thứ không đáng tiền nhất. Có biết bao nhiêu người có thể bỏn ba vì tiền bạc cũng không chấp nhận nỗ lực vì một lời hứa hẹn. Nhưng Trần Du biết lời hứa của Lục Đông Thâm là quý giá nhất. Chỉ cần là chuyện anh đã hứa, anh chắc chắn sẽ thực hiện. Thế nên, năm xưa khi cô nói: *Em muốn một công việc về vang rục rờ.* Anh đã nói: *Được, anh sẽ cho em một tiền đồ rộng mở.* Vậy là thoát một cái, cô từ một con bé vùng thôn quê hoang vu trở thành nhà điều chế hương lừng danh của Skyline; Năm xưa cô nói: *Em không muốn bị người khác coi thường.* Anh nói: *Được, anh sẽ cho em sự nổi tiếng và cao quý.* Thế nên cô đi tới đâu cũng nhận được sự ngưỡng mộ và kính trọng của mọi người.

Thế nên, lời hứa của Lục Đông Thâm là thứ gì đó rất có sức nặng và đáng giá. Một lời hứa tựa ngàn vàng. Vì vậy cô mới chần chừ không dám nói với anh: *Đông Thâm, năm xưa anh có thể làm những chuyện ấy vì em. Liệu bây giờ anh có thể cho em một cuộc hôn nhân không?*

Lục Đông Thâm thấy cô ngập ngừng không nói bèn lên tiếng: “Đừng nói mấy lời trẻ con như thế. Con người luôn phải có dự tính với tiền đồ của mình.”

“Em...”

Tiếng chuông cửa vang lên, cắt ngang lời nói của Trần Du.

“Ra mở cửa đi.” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng vỗ vào cô.

Trần Du có không cam tâm cách mấy cũng biết mọi việc nên có điểm dừng. Lục Đông Thâm không có quá nhiều kiên nhẫn với phụ nữ, đặc biệt rất không thích bị phụ nữ quấy rối. Những điều này Trần Du đều hiểu cả. Mấy năm nay, sự kiên nhẫn và dung túng lớn nhất của Lục Đông Thâm đều đã dùng hết vào cô. Thế nên cô tin rằng chỉ là thời cơ chưa đến, còn mình vẫn chiếm một vị trí nhất định trong lòng anh.

Người xuất hiện là Dương Viễn.

Anh ấy đứng ngoài cửa, ăn mặc nhẹ nhàng, ánh đèn hành lang trùm lên cái bóng dài ngoằng của anh ấy. Anh ấy không ngờ rằng Trần Du lại ra mở cửa, hơi sững lại một chút, rồi nói: “Có phải tôi tới không đúng lúc không? Đã quấy rầy chuyện tốt của hai người à?”

Trần Du đỏ mặt.

Bên trong vang lên giọng nói trầm ấm của Lục Đông Thâm: “Nói vớ vẩn gì vậy? Vào đi.”

Dương Viễn và Lục Đông Thâm là bạn học cùng trường, cũng là bạn tốt nhiều năm. Từ ngày anh ấy được Lục Đông Thâm kéo tới Skyline cùng gánh vác các công việc của tập đoàn, họ lại trở thành những người cộng sự ăn ý. Nhưng có nhiều lúc Dương Viễn cũng sợ phải cộng tác cùng Lục Đông Thâm. Nói theo cách của anh ấy thì, con người Lục Đông Thâm khi đã làm việc rồi sẽ như bỏ mạng vào công việc. Cơ thể của người khác bằng da bằng thịt, còn cơ thể của anh là bằng sắt bằng đồng. Thế nên, khi Dương Viễn biết tin Lục Đông Thâm được cử sang quản lý khu vực Trung Quốc đại lục, xuất hiện với tư cách Tổng giám đốc tập đoàn Skyline trong cuộc họp của các lãnh đạo cấp cao là anh ấy hiểu những tháng ngày rong chơi tự tại của mình đã chấm dứt.

Giống như lúc này đây, nửa đêm nửa hôm, giờ mà một người bình thường đáng nhẽ đã phải say giấc nồng từ lâu, chỉ có mình Lục Đông Thâm vẫn đang thức, và hành động này của anh được coi là một sinh hoạt bình thường theo thời gian biểu.

Lục Đông Thâm đã đi ra khỏi phòng sách, ngồi lên chiếc sofa trong phòng khách. Đập ngay vào mắt Dương Viễn là khoảng ửng hồng trên ngực anh và bộ quần áo ngủ có phần xộc xệch. Anh ấy cười băng băng: “Tôi bảo này, cậu có cần tiếp tục việc chính của mình trước không? Tôi đứng ngoài cửa đợi thêm một tiếng bốn mươi lăm phút nữa cũng được. Tiện thể nhắc luôn một câu, cách âm của khách sạn này làm cực tốt đấy.”

Lục Đông Thâm phóng một ánh mắt qua, Dương Viễn lập tức xoa xoa mũi, im bặt.

Anh quay đầu về phía Trần Du: “Muộn lắm rồi, về phòng ngủ đi.”

Trần Du biết hai người này gặp mặt chắc chắn chỉ có thể vì công việc, trừ phi chuyện công việc này liên quan tới cô, bằng không Lục Đông Thâm không thích có người không liên quan xuất hiện, nhất là là phụ nữ. Thật ra Lục Đông Thâm là một người đàn ông khá gia trưởng. Anh tôn trọng phụ nữ, nhưng đồng thời cũng nhận định nam quyền mới là triết lý đúng đắn.

Sau khi Trần Du đi khỏi, Dương Viễn quả thực không nén nổi tò mò: “Chuyện gì thế này? Hai người không ngủ chung phòng à?”

Lục Đông Thâm rút một điều thuốc trong bao ra, nhớ tới lời Trần Du nói, anh lại đổi sang một điều thuốc đặc biệt, rồi nhướn mày quét mắt nhìn Dương Viễn: “Yên tĩnh quen rồi.”

Đầu điều thuốc cháy rực lên như một bông hoa màu cam. Anh rít một hơi rồi phả khói ra. Mùi hương đó từ từ len lỏi vào trong hơi thở của anh. Nhưng lại chỉ khiến anh vô thức nhớ tới điều thuốc đêm đó của Tưởng Ly, dịu dàng tinh mịn, làm tâm hồn bình yên.

Dương Viễn nhìn anh với vẻ kỳ quặc: “Cậu đã đi qua nhiều khóm hoa rồi mà vẫn chưa nhìn ra mục đích của cô ấy khi vào phòng cậu lúc nửa đêm à? Cậu đừng có mà nói với tôi, cậu vẫn chưa động vào cô ấy.”

Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn bầu chặt điều thuốc mới rít được một hơi. Thế rồi anh lại châm một điều thuốc bình thường, khi nhả khói, đôi mắt hơi nheo lại: “Chuyện tôi chưa chạm vào cô ấy lạ lắm à?”

Dương Viễn quan sát anh một lúc lâu: “Không phải chứ? Thật hay đùa vậy?”

“Mấy chuyện giải quyết nhu cầu sinh lý chỉ cần tìm một cô gái biết nghe lời là được.” Lục Đông Thâm dựa người ra sau ghế, lại phả ra một làn khói, gác bàn tay đang cầm điều thuốc lên tay vịn sofa: “Một người phụ nữ tâm tư quá ranh mãnh, tôi sẽ không chạm vào.”

Dương Viễn sững người: “Năm xưa cậu đã vì cô ấy vừa liều mạng vừa từ chối hôn ước của Lục Môn, có ai không biết cô ấy là cô gái trong trái tim cậu? Sao bây giờ lại có ý này?” Cậu con trai rất ít khi dính vào mấy chuyện phong lưu của Lục Môn lại từng có một đoạn quá khứ nổi giận vì hồng nhan. Anh và cô gái đó có thể nói là yêu rất khờ dại, bị Lục Môn ngăn cản hết lần này đến lần khác, thậm chí có một dạo còn ép anh thỏa hiệp để đính hôn với tiểu thư nhà họ Thai, cuối cùng anh vẫn chiến thắng Lục Môn. Cô gái ấy từ đầu tới cuối vẫn ở bên anh, Dương Viễn còn nghĩ chuyện tốt của họ dù thế nào cũng sắp đến gần rồi. Lục Đông Thâm thờ ơ với chuyện tình cảm nam nữ, nhưng vẫn khá để tâm tới chuyện của Trần Du.

Dương Viễn cũng hiểu cái gọi là “càng yêu lâu nhìn nhau càng thấy ghét”. Huống hồ với địa vị và thân phận của Lục Đông Thâm, có quá nhiều ong bướm cho anh chơi đùa. Nhưng Dương Viễn lại rất hiểu Lục Đông Thâm, anh là một người chưa bao giờ vì phụ nữ làm lỡ dở việc của mình. Thế nên anh ấy không hiểu rốt cuộc Lục Đông Thâm thật sự đã thay lòng đổi dạ hay còn ẩn tình gì khác.

Lục Đông Thâm im lặng một lúc lâu rồi gạt tàn thuốc: “Cậu tìm tôi có việc gì?”

Dương Viễn nghe thấy câu này là biết mình không hỏi được gì nữa, bèn hắng giọng quay lại chuyện chính: “Phía bệnh viện có động tĩnh, người của Nhiều Tôn đã xông vào rồi.”

“Người của Nhiều Tôn?” Bàn tay đang cầm điếu thuốc của Lục Đông Thâm chợt khựng lại: “Cậu ta đâu?”

“Chưa xuất hiện, là Thiên Dur và người tên Long Quý đó dẫn theo đàn em xông vào.” Dương Viễn nói rồi đưa tay định với lấy bao thuốc trên mặt bàn.

Lục Đông Thâm nghiêng người giữ bao thuốc lại, ngăn cản hành động của Dương Viễn, nhíu mày: “Hiện tại?”

“Đúng thế.”

Sắc mặt Lục Đông Thâm cứng đờ lại, ngữ khí cũng lập tức chuyển lạnh: “Xảy ra việc như vậy mà cậu còn tâm tình nói chuyện khác với tôi sao?”

“Cậu gấp gì chứ? Tôi còn chưa nói hết.” Dương Viễn không sợ khuôn mặt lạnh của Lục Đông Thâm. Anh ấy vẫn với lấy bao thuốc, châm một điếu lên, rồi rít một hơi: “Đàm Diệu Minh cũng đã dẫn theo một đám người đến bệnh viện rồi. Bây giờ chắc là hai bên đang mài mê đánh nhau. Tôi đã lệnh cho người của chúng ta rút ra rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Cậu vẫn luôn ưu tiên đại cục [2087 chữ]

Điều người của chúng ta qua, giúp được Đàm Diệu Minh trụ tới lúc nào hay lúc ấy.

Lục Đông Thâm càng nhíu mày hơn.

Dương Viễn thấy vậy, biết tình hình không ổn bèn nói ngay: “Tôi nhắc nhở cậu, chúng ta không được lợi xuống dòng nước đục này nữa. Lúc trước khi cử người canh chừng bệnh viện, mục đích của cậu rất rõ ràng. Bây giờ có người của Nhiều Tôn làm thay chúng ta rồi, chúng ta chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được.”

Lục Đông Thâm trầm mặc, cầm điếu thuốc rất lâu mà không hút được lần nữa. Phần tàn nơi đầu thuốc dần dần đã lan tới quá nửa điếu thuốc. Dương Viễn càng trông thấy anh như vậy càng không yên tâm. Anh ấy gạt tàn thuốc: “Những người của bạch đạo chắc chắn kiểu gì cũng ra tay trị Đàm Diệu Minh rồi. Anh ta bây giờ cùng lắm chỉ là nỏ mạnh hết đà. Việc cậu tới Hoàng Thiên đích thân cứu cô gái và các anh em của anh ta ra ngoài đã đắc tội tới Nhiều Tôn. Bây giờ Nhiều Tôn nhắm vào Đàm Diệu Minh mà tới, chúng ta không thể ra mặt ngăn cản được, cũng coi như trả lại cho Nhiều Tôn một phần tình cảm. Cậu đừng có suy nghĩ linh tinh nữa.” Nói rồi, anh ấy vờn tay gõ mấy tiếng lên mặt bàn, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Trước nay cậu luôn là người biết suy nghĩ cho đại cục đấy.”

Đầu óc cuối cùng cũng không chịu được sức nặng. Cả một đoạn tàn thuốc dài rơi xuống đất. Lục Đông Thâm tiện tay đập tắt, lấy ngón trỏ và ngón cái đè thật mạnh, đầu thuốc lá bị vò đến nát vụn: “Người của chúng ta trong bệnh viện còn bao nhiêu?”

“Mười mấy người, không nhiều.” Dương Viễn nói.

“Điều người qua mất bao nhiêu thời gian?” Lục Đông Thâm lại hỏi.

Dương Viễn hơi sững người: “Còn xem cậu cần bao nhiêu người.”

“Người của Nhiều Tôn có bao nhiêu? Đàm Diệu Minh lại dẫn theo bao nhiêu người qua?”

Dương Viễn ngẫm nghĩ: “Đàm Diệu Minh có khoảng hơn năm mươi người. Nơi này không phải địa bàn của Nhiều Tôn nên cậu ta chỉ có khoảng hơn ba mươi người thôi.”

Lục Đông Thâm nheo mắt lại: “Điều thêm hai mươi người phía chúng ta qua đó nữa.”

“Cậu muốn giúp Nhiều Tôn?” Dương Viễn cười: “Tôi cảm thấy không cần đâu. Phía sau Nhiều Tôn đâu sao vẫn còn lực lượng công an và cảnh sát cơ động. Tôi đoán là xe cảnh sát sắp áp sát nơi đó rồi. Tới lúc đó Đàm Diệu Minh và đám đàn em của anh ta không ai chạy thoát được.”

Lục Đông Thâm đứng dậy, buông một câu: “Giúp Đàm Diệu Minh.”

Dương Viễn cứng đờ người ngồi thẳng đuột trên sofa. Đợi tới khi Lục Đông Thâm vào phòng thay đồ rồi, anh ấy mới hoàn hồn lại, đứng phắt dậy, hét to về phía phòng thay đồ: “Không phải... Cậu có ý gì hả?”

Chẳng mấy chốc, Lục Đông Thâm đã đi ra khỏi phòng thay đồ. Anh đã mặc sơ mi và khoác bộ vest lên người xong xuôi. Cả người trở nên nghiêm nghị và lạnh lùng hơn hẳn. Anh giơ tay cài cúc tay áo: “Điều người của chúng ta qua, giúp được Đàm Diệu Minh trụ tới lúc nào hay lúc ấy. Chính là ý này đó.”

Dương Viễn tròn mắt: “Lục Đông Thâm, cậu điên rồi hả? Cậu định giúp Đàm Diệu Minh? Tình hình hiện tại ra sao cậu còn chưa rõ ư? Cậu đối đầu với Nhiều Tồn là ngang nhiên chống đối người thi hành công vụ đấy.”

Lục Đông Thâm không quan tâm, anh vói tay lấy chiếc áo dạ: “Đi xe của cậu, tới bệnh viện.”

Dương Viễn nhanh nhẹn chặn Lục Đông Thâm lại: “Cậu phá hoại quy tắc như vậy, là thật sự muốn giúp Đàm Diệu Minh hay vì cô gái kia?”

Lục Đông Thâm nhìn anh ấy, dẫn mạnh từng chữ: “Dương Viễn, cậu gần tới tuổi trung niên quá nhiều càng ngày càng nói nhiều lời vô dụng.”

Trong bệnh viện, tình cảnh không khác gì địa ngục.

Thiên Dư và Long Quý dẫn theo đám người kia xông vào phòng của Tề Cương và mọi người. Nơi Tường Ly có mặt là phòng bệnh của Tề Cương. Sau khi nghe thấy động tĩnh, Tề Cương vẫn còn đang quần băng kín mít bèn lật người xuống giường, đòi liều mạng với bọn chúng. Thiên Dư ôm hận trong lòng, dù sao cũng mất hai cánh tay, sao có thể để mặc cho Tề Cương sống sót? Hắn phóng mắt qua, đám người kia lập tức xông lên.

Các anh em khác ở trong các căn phòng khác nhau cũng vẫn còn nhiều thương tích. Ba mươi mấy con người sức như trâu như hổ tới đối phó với họ, nếu là bình thường, liều mạng một phen còn có khả năng chiến thắng. Nhưng bây giờ, thực lực chênh lệch quá nhiều, phần thắng rõ ràng quá mong lung.

Tường Ly dốc hết sức bình sinh, nghĩ bụng có thể bảo vệ được người nào hay người ấy. Nhưng lúc này cô đang bị vây kín, lại có thêm một Tường Tiểu Thiên, cho dù cô lấy một địch năm cũng vẫn là quá sức. Đối phương rõ ràng nhắm tới mạng của Tề Cương, mỗi một lưỡi dao vung xuống đều rất dữ. Tường Ly liều chết mấy bận, con dao Phần Lan đã đỏ rực máu, máu rùng rùng chảy xuống mũi dao.

Có cả máu của đối phương và cả máu của cô.

Cô đã hết sức rồi, gập gối quỳ sụp xuống đất. Cô cầm mũi dao xuống thăm trái sán để chống đỡ toàn bộ cơ thể. Vết thương của Tề Cương đã nặng lại càng thêm nặng, bị bốn tên vệ sỹ khác giữ chặt dưới đất không nhúc nhích nổi. Tường Tiểu Thiên cũng đầy thương tích, đang bị người ta khống chế. Trong bệnh viện, ngoài mùi thuốc khử trùng còn nồng nặc mùi tanh của máu. Có lẽ người của đối phương đã kiểm soát toàn bộ bệnh viện, đến cả cảnh sát cũng không thể báo tin. Các bác sỹ và y tá đều đã hết hồn hết vía, đứng đôn đống ở đầu hành lang, không ai dám xông lên.

Trên người Long Quý cũng có vết thương. Hắn ta bị chính con dao Phần Lan của Tường Ly đâm trúng. Vết thương lúc này đang rỉ máu, nhưng chưa đến mức lấy mạng.

Thiên Dư từ đầu tới cuối làm người đứng quan sát, mặt đầy vẻ khinh ghét. Hắn ra hiệu bằng ánh mắt cho Long Quý. Long Quý tiến lên, lệnh cho đàn em nhấc Tề Cương dậy, rồi nhặt một con dao dưới đất lên đâm vào ngực Tề Cương.

“Đừng!” Tường Ly phát điên, định lao về phía Tề Cương nhưng cô chưa kịp hành động đã bị kẻ khác tóm gọn, lập tức kéo ngược cô về chỗ cũ.

Hai tên vệ sỹ ghim chặt cô, giắt lấy con dao trong tay cô. Cô nhìn Thiên Dư chăm chăm không rời mắt, đôi mắt đỏ rực như máu, chỉ có một cảm xúc duy nhất: Căm hận. Tường Tiểu Thiên ở bên này bò một cách khó khăn. Bị một tên vệ sỹ khác giắt lên, cậu đau khổ rên rì: “Mẹ kiếp! Chúng mày động vào phụ nữ thì gọi gì là đàn ông!”

Thiên Dư cười khẩy, đối diện với Tường Ly rồi ưỡn oai nói: “Long Quý!”

Con dao đó được Long Quý rút ra. Cả một khoảng máu thấm đẫm ngực, Tề Cương gần như chỉ còn thoi thóp hơi tàn. Long Quý tiến lên, lau một mặt dao, cố nhịn xuống việc bị Thiên Dư gọi thẳng tên mình. Thiên Dư nói: “Chẳng phải anh vẫn luôn nhưng nhớ ‘con ngựa’ của Đàm Diệu Minh sao?”

Long Quý xoa tay, cười ghê tởm: “Không sai. Tôi thật sự muốn thưởng thức xem mùi vị cô gái của Đàm Diệu Minh như thế nào.”

Thiên Dư ngồi sụp xuống, quan sát tỉ mỉ Tường Ly rồi chép miệng: “Trước kia tôi không dám nhìn thẳng vào cô gái này. Giờ mới biết đúng là đẹp thật, chẳng trách anh nhưng nhớ bao nhiêu năm như vậy. Thế này đi. Để tôi ném trước. Đêm còn dài mà. Long Quý, anh không cần vội.” Dứt lời, hắn ra lệnh: “Lột sạch quần áo nó cho tao!”

Đám vệ sỹ bắt đầu tiến tới hành động. Tường Ly liều chết giãy giụa. Trong lúc hoang mang phần nộ, cô chỉ kịp nghe một tiếng gào rống từ Tề Cương. Anh ấy dùng toàn bộ sức lực còn lại để lao về phía này, ngay sau đó Thiên Dư kêu “hự” một tiếng. Dòng máu như chảy ngược khắp cơ thể Tường Ly, trong tâm mắt của cô chỉ còn lại một màu đỏ rực bao trùm.

Long Quý kêu ầm lên một tiếng, đang định rút dao xông tới thì một tiếng ầm ứ dội rền vang. Cửa phòng bị ai đó đá bay, đập thẳng về phía Long Quý. Tường Ly mềm oặt người nằm rạp xuống đất, trước khi gục ngã, cô nhìn thấy một cái bóng cao lớn.

Là Đàm Diệu Minh.

Có chất lỏng nào đã làm mờ mắt Tường Ly. Là máu. Cô không biết là máu của ai. Chỉ biết rằng, Tề Cương đã liều mạng xông lên đâm Thiên Dư, còn

Đàm Diệu Minh cũng đã tới kịp.

Sau lưng anh là một đoàn người hùng hậu, khí thế rần rần. Có những tốp người chia nhau ra các phòng bệnh khác. Còn anh thì trước tiên đá bay một tên vệ sỹ, rồi nhấc cây gậy tròn dưới đất lên trong lúc Long Quý vẫn còn đang bàng hoàng, đập một nhát rất mạnh vào đầu hắn ta.

Long Quý kêu một tiếng thảm khóc, ngã gục ra đất ôm lấy đầu, máu chảy ra đầm đìa.

Người anh em của mình đang ngơ ngác, người con gái mà mình yêu sâu sắc quần áo te tua. Cảnh tượng trước mắt khiến Đàm Diệu Minh gần như phát điên, khuôn mặt méo xệch, tím tái. Xung quanh anh tỏa ra một sự đáng sợ và hung dữ có thể chèn ép chết đối phương. Các tay vệ sỹ khác bị người của anh không chế. Anh kéo Long Quý dậy, đâm thẳng cây gậy tròn trong tay vào ngực hắn ta.

Tường Ly gào lên một tiếng: “Đừng mà!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Anh điên rồi [2034 chữ]

Cô cảm thấy phía trước có một vực sâu, không nhìn thấy đáy, bản thân cô đang không ngừng rơi xuống tự do, chỉ còn đợi chờ khoảnh khắc thịt nát xương tan.

Về sau, Tường Ly nghe được những người chứng kiến câu chuyện trong bệnh viện kể lại. Khi đó, Đàm Diệu Minh xông vào bệnh viện với khí thế bùng bùng, có thể nói là uy phong lẫm liệt. Đám người đó đều là các anh em ở Thương Lãng. Đàm Diệu Minh bị giữ lại ở tỉnh ngoài. Tề Cương và một vài người khác lo toan mọi chuyện thì đều nhập viện. Những người còn lại bối rối, luống cuống như mất đi trụ cột. Đàm Diệu Minh chính là đầu rỗng của họ. Khi chủ nhân xuất hiện, dù là những hạt cát bé nhỏ, rồi rạc đến đâu cũng có thể tụ lại thành một quả cầu lớn.

Vì mấy anh em đó, Đàm Diệu Minh sẵn sàng quên đi mạng sống của mình. Trời khuya, gió lồng lộng thổi. Anh dẫn theo người ngựa xông vào bệnh viện. Gió thổi cho chiếc áo măng tô trên người anh vang lên những tiếng bản bật, cả người anh đung đưa sát khí. Một Đàm Diệu Minh như vậy giống như một con thú đã bước vào đường cùng, chỉ riêng một ánh mắt dữ tợn liều mạng thôi cũng đủ dồn ép đối phương phải nhượng bộ lui binh.

Thiên Dư và Long Quý dẫn theo hơn ba mươi người chỉ để diệt trừ đám Tề Cương. Mấy anh em đó bị thương không hề nhẹ. Sau khi người của Đàm Diệu Minh tới nơi, dọc đường đánh giết đồ rục rịch. Nhất là Đàm Diệu Minh. Giây phút đá bay cánh cửa phòng bệnh, chiếc áo măng tô của anh dính đầy máu. Anh không mang theo bất kỳ công cụ nào, nhưng mỗi bước chân đặt xuống, mỗi một cú đâm văng ra đều như muốn đánh chết người đối diện.

Tề Cương nằm rạp dưới đất, gần như không còn thở nữa. Tường Ly không dám chắc Tề Cương đã chết hay chưa. Cô chỉ nhìn thấy đôi mắt như đựng máu của Đàm Diệu Minh. Khi anh bắt lấy cây gậy đầu tròn đâm thẳng về phía Long Quý, cô chưa bao giờ thấy tuyệt vọng và hoảng sợ đến thế. Tiếng gào thét của cô vừa vang lên, thì bên kia Đàm Diệu Minh cũng đã đâm cây gậy trong tay vào lồng ngực Long Quý.

Thời gian như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc.

Tường Ly chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang dội trong đầu. Ngay sau đó, toàn bộ khung cảnh đập vào mắt cô đã nhuộm một màu đỏ rục. Có thể đâm một cây gậy thô mảnh, to bằng bắp chuối cánh tay vào tim Long Quý, có thể đâm thẳng một thứ vũ khí tù như thế vào người, việc này không phải một sức mạnh bình thường có thể làm được. Từ đó có thể đoán được sự mạnh tay của Đàm Diệu Minh. Long Quý trọn tròn hai con mắt đỏ au, cái miệng hết há ra lại ngậm vào. Hắn ta vờn tay định bắt Đàm Diệu Minh nhưng Đàm Diệu Minh túm chặt cổ áo của hắn ta không buông. Anh tiếp tục dồn lực, cây gậy kia thẳng thừng đâm xuyên qua người hắn ta.

Máu từ miệng Long Quý phun thẳng ra ngoài. Đàm Diệu Minh rút cây gậy ra, lồng ngực anh trong giây lát cũng bị máu nhuộm đỏ. Ngay sau đó Long Quý ngã gục xuống đất, co giật mấy cái rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Tường Ly chỉ cảm thấy mùi tanh của máu lan tràn rộng như một thảo nguyên. Chúng đang sinh trưởng lan ra khắp bệnh viện này, sắc bén như có móng vuốt, xuyên qua lớp da của cô rồi găm thẳng vào cốt tủy. Mỗi một lần thở, cô đều đau đớn tưởng chết. Cô phủ phục dưới đất, cả người run lên bản bật. Thiên Dư vẫn đang ngồi dựa vào tường, trên bụng vẫn đang cầm một con dao, là lưỡi dao ban nãy Tề Cương liều mạng xông lên bảo vệ Tường Ly. Hắn ôm bụng, cả người giật lên từng cơn. Hắn chưa chết, nhưng cũng đã cận kề cái chết.

Cô ra sức gọi “Đàm gia” nhưng mỗi một tiếng gọi đều tắc nghẹn trong cổ họng không thể bật ra được.

Các vệ sỹ khác trong phòng đều đã bị người của Đàm Diệu Minh đánh ngất đi. Tường Tiểu Thiên cố gắng bò tới trước mặt Tề Cương, dốc sức lay người Tề Cương vài cái, sau đó nấc lên gào to: “Đàm gia, anh Cương... Anh ấy... Anh ấy...”

Đàm Diệu Minh lao tới bên cạnh Tề Cương. Anh run rẩy đặt tay lên động mạch của Tề Cương, rồi sắc mặt lập tức chuyển lạnh. Rất lâu sau, anh mới từ từ đứng dậy, đi tới trước mặt Thiên Dư. Cả người Tường Ly run lên bản bật. Bóng hình Đàm Diệu Minh khiến cô nghĩ thấy mùi của cái chết. Cô lao lên như phát điên nhưng hai chân không còn chút sức lực nào nữa, chỉ có thể quỳ rạp xuống đất, ôm ghì lấy chân anh.

Nhưng Đàm Diệu Minh không nhìn cô. Anh mặc cho cô run rẩy và bất lực, vẫn bóp chặt cổ Thiên Dư. Thiên Dư như con cá có giấy giụa trước khi chết. Tường Ly chỉ còn nhìn được cảnh đôi chân hằn từ từ chạm đất sau một lúc bị Đàm Diệu Minh bóp cổ. Hắn không phát ra được động tĩnh nào nữa, một bên giấy da bị rơi ra ngoài.

Tường Ly dốc chút sức lực cuối cùng để bật ra một tiếng hét từ trong cổ họng: “Đàm gia!”

Tường Tiểu Thiên cũng thảng thốt vì sát khí toát ra từ Đàm Diệu Minh. Cậu bắt chấp vết thương trên người, dập đầu lia lịa với anh: “Đàm gia... Buông tay đi Đàm gia!”

Đàm Diệu Minh đúng là đã buông tay, nhưng, sau khi Thiên Dư đã hoàn toàn không còn cơ giết nữa.

Khi Thiên Dư ngã gục xuống đất, máu của anh rò xuống tóc và khuôn mặt của Tường Ly. Vẫn còn mang chút hơi ấm nhưng lại khiến Tường Ly cảm thấy buốt lạnh hơn bao giờ hết. Trên cổ Thiên Dư vẫn còn nguyên một vết siết rất ghê người, mắt hắn tím tái lại, đôi mắt vẫn còn mở trừng trừng sau khi chết. Hắn đã tắt thở như vậy, bị Đàm Diệu Minh bóp cổ cho tới chết.

Con đau nơi lồng ngực Tường Ly tưởng chừng có thể nổ tung. Khuôn mặt cô cắt không còn hột máu. Cô cảm thấy phía trước có một vực sâu, không nhìn thấy đáy, bản thân cô đang không ngừng rơi xuống tự do, chỉ còn đợi chờ khoảnh khắc thịt nát xương tan. Cô muốn gào lên mà khóc, bật ra thành tiếng mà khóc. Cô muốn hét thật to nhưng lại không hét lên được. Cô muốn túm lấy thứ gì đó nhưng nơi bàn tay chạm tới được chỉ có máu và máu.

Cho tới khi, có người chạy vào nói: “Đàm gia, bên ngoài có không ít cảnh sát xuất hiện, đã bao vây toàn bộ khách sạn rồi!”

Tường Ly cảm thấy mình đã rơi hẳn xuống đáy vực rồi. Đó là một vực sâu mọc đầy gai nhọn, cơ thể cô bị từng chiếc gai đâm vào, tạo thành trăm ngàn lỗ thủng.

Có ánh đèn quét vào qua cửa sổ hành lang. Những tia sáng đan cài chằng chịt lên nhau. Có người đang hét ầm ỹ, cũng có những tiếng bước chân hỗn tạp. Nhưng cảnh sát từ đầu tới cuối vẫn không lao vào bên trong. Trong lúc mơ mơ màng màng, hình như Tường Ly nghe thấy có người báo cáo gì đó với Đàm Diệu Minh. Là người của Lục Đông Thâm đã chặn trước cửa bệnh viện. Nhiều Tôn cũng đã có mặt, cũng rục rịch muốn xông vào giống như cảnh sát.

“Nhân lúc này, Đàm gia, anh mau chạy đi.” Một đàn em sốt ruột, hoang mang nói.

Đàm Diệu Minh quỳ xuống, nhẹ nhàng kéo Tường Ly dậy. Tường Ly ngẩng lên nhìn anh, bờ môi vẫn đang run rẩy.

“Đàm gia!” Tên đàn em thúc giục.

Đàm Diệu Minh đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tường Ly, lau đi vết máu trên khuôn mặt và mái tóc của cô. Nhưng ngón tay anh cũng dính máu, chung quy vẫn không thể lau sạch được. Cuối cùng, anh chỉnh trang lại quần áo cho cô, khẽ nói: “Anh phải thất hứa rồi, em có trách anh không?”

Sắc mặt anh đã bình thường trở lại, không còn hung tàn như lúc trước nữa. Nhưng chất chứa trong đôi mắt là một nỗi đau nặng nề, là lời từ biệt, là sự bất lực khi không thể nắm giữ hạnh phúc được nữa. Nước mắt Tường Ly cuối cùng cũng rơi xuống. Cô mấp máy môi: “Đàm gia, đi đi... Anh đi đi.”

Đàm Diệu Minh cười, giơ tay lên lau nước mắt cho rồi, rất lâu sau anh mới thở dài: “Xin lỗi em, làm bẩn mặt em rồi.”

Cô không kiềm chế được nỗi bi thương trào dâng trong lòng mình, ra sức đẩy anh. Suy nghĩ duy nhất là muốn anh khăn trương bỏ đi. Nhưng Đàm Diệu Minh vẫn nắm chặt lấy tay cô, theo đà ôm cô vào lòng, mặc kệ cô vùng vằng cỡ nào anh cũng không buông tay. Hai cánh tay của anh ghì chặt lấy cô, rồi anh thì thầm bên tai cô: “Tường Ly, thứ anh để lại cho em đang ở Hoàng Thiên. Nhớ kỹ, là ngày sinh nhật em.”

Sau đó, anh hơi kéo cô ra, hai tay giữ chặt khuôn mặt cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình. Anh nói: “Đã nhớ kỹ chưa, là sinh nhật của em!”

“Đàm gia...”

“Nói em nhớ rồi đi!” Đàm Diệu Minh quát to.

Tường Ly gập đầu trong làn nước mắt mờ lung.

Qua những giọt lệ làm nhòa đi tầm nhìn ấy, cô nhìn thấy khóe miệng Đàm Diệu Minh hơi rướn lên, ánh mắt như vừa buông được một gánh nặng trong lòng.

...

Những tiếng bước chân hỗn loạn từ xa vọng tới gần.

Cả người Tường Ly, cô tưởng cảnh sát kéo tới. Một cái bóng lướt qua cửa. Cô ngẩng đầu lên nhìn, là Lục Đông Thâm.

Cảnh tượng máu me be bét trong phòng cũng làm Lục Đông Thâm đứng hình, cả người dờ ra. Dương Viễn đi ngay sau lưng anh cũng thảng thốt bàng hoàng. Sắc mặt Lục Đông Thâm khó coi tới cực điểm, anh gằn mạnh từng chữ: “Đàm Diệu Minh, anh điên rồi phải không!”

~Hết chương 94~

Chương 95: Tôi có thể tin tưởng em không? [2190 chữ]

Tôi nói được là sẽ làm được. Vậy còn em thì sao? Tôi có thể tin tưởng em được không?

Đàm Diệu Minh buông tay ra, đứng dậy, đối diện với Lục Đông Thâm. Rất lâu sau, Đàm Diệu Minh mới lên tiếng: “Lục tổng, có chuyện nhờ vả.”

Tướng Ly như bị rút hết xương khớp, chỉ còn hai cánh tay có thể chống đỡ được sức mạnh của cơ thể. Cô nhìn thấy bước chân rời đi của Đàm Diệu Minh, cũng nhìn thấy đôi giày da sáng bóng của Lục Đông Thâm giẫm vào vũng máu.

Lục Đông Thâm nhìn cô. Cô cũng ngẩng lên nhìn anh, môi run lên dữ dội. Người đàn ông này là tia sáng cuối cùng của cô trước khi rơi xuống vực thăm lia đời. Nhưng tất cả sự cầu khẩn và van nài của cô đều được ẩn đằng sau con run rẩy. Lục Đông Thâm cúi người xuống, vươn cánh tay dài ra kéo cô lên.

Cả người Tướng Ly mềm oặt không chút sức lực, hai chân cũng không đứng vững được để chống đỡ cơ thể nữa. Cánh tay Lục Đông Thâm mạnh mẽ đỡ lấy cơ thể cô, để mặc cho máu trên người cô nhuộm đỏ chiếc sơ mi trắng của mình. Một tay cô vịn lấy cánh tay anh, một tay níu chặt lấy cổ áo anh. Chẳng mấy chốc, cổ áo cũng lem nhem đỏ.

Cô nghẹn ngào, gọi tên anh: “Lục Đông Thâm...” Những lời còn lại đều tắc nghẹn trong cổ họng.

Lục Đông Thâm một tay ôm chặt eo cô, một tay lần tìm dần lên khuôn mặt cô. Ngón tay cái thô kệch của anh nhẹ nhàng cạo sạch vết máu trên khóe miệng cô. Anh đọc được hết sự tuyệt vọng trong ánh mắt cô. Anh cảm nhận được sự run rẩy trên cơ thể cô. Cô không nói câu nào cả, nhưng anh đã hiểu cô muốn bày tỏ điều gì. Anh nói: “Dương Viễn, trông cô ấy.”

Nói xong câu này, anh cũng buông tay rời đi. Tướng Ly với tay nhưng không bắt kịp vạt áo anh, chỉ để lại một vạt máu dính trên cổ tay áo.

Được Dương Viễn dìu ra khỏi bệnh viện, Tướng Ly mới nhìn rõ tình hình bên ngoài.

Từng chiếc xe cảnh sát đang xếp thành một hàng dọc đều tắt máy. Tất cả các cửa ra vào của bệnh viện đều bị cảnh sát vây chặt nghiêm ngặt. Ai nấy đều súng đạn sẵn sàng, trong tay cầm khiên chống bom, đứng trong tư thế cơ động cấp 1. Ánh đèn xe cảnh sát đan cài vào nhau, sáng trưng như ban ngày. Người của Lục Đông Thâm đang chống đối lại cảnh sát, không ai nhường ai.

Còn một đội người khác, không mặc cảnh phục mà mặc áo vest quần Âu gọn gàng. Ánh đèn rọi qua một chiếc xe trong số đó, Nhiều Tôn đang đứng trước mũi xe, chấp tay sau lưng.

Trong quảng sáng mờ hồ, Tướng Ly đã nhìn thấy anh ta.

Tất cả đau thương và tuyệt vọng trong cô lúc này hóa thành phần nộ, rồi động lại thành một sự căm phẫn, ghét bỏ, thúc giục cô lao lên trước như điên. Dương Viễn giật mình, vội vã đuổi theo sau.

Nhiều Tôn cũng đã nhìn thấy Tướng Ly. Cô còn chưa lao tới nơi, Nhiều Tôn đã nhìn thấy những vết máu loang lổ trên quần áo cô. Anh ta sai bước tới đón, đang định hỏi xem cô bị thương ở đâu thì Tướng Ly đã vung tay tát một cái rất mạnh.

Vang dội cả màn đêm, làm sững sờ bốn phía.

Nhiều Tôn đứng hình, một bên gò má lập tức đỏ rực lên. Mấy tay vệ sỹ sau lưng anh ta thấy cảnh ấy định xông tới. Nhiều Tôn nghiêm giọng quát: “Lùi xuống!”

Dương Viễn cũng dẫn theo người áp sát.

Tướng Ly phần nộ nhìn Nhiều Tôn chằm chằm, ánh mắt tương như chỉ muốn đập nát xương cốt của anh ta thành tro bụi. Sắc mặt Nhiều Tôn cũng không khá hơn cô là bao, cực kỳ lạnh giá.

Dương Viễn không muốn xảy ra thêm chuyện gì khác, bèn đứng bên nói một câu: “Cô Tướng, lên xe thôi.”

Cảnh vật tiêu điều.

Đến tận khi bóng Tướng Ly bị màn đêm nuốt chửng, Nhiều Tôn vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Rất lâu sau, có tên đàn em đi qua. Đó là Cao Toàn, người đã theo Nhiều Tôn nhiều năm. Cậu ta hạ thấp giọng nói một câu: “Tôn thiếu, em đã nắm được đại khái tình hình bên trong rồi ạ.”

Nhiều Tôn sa sầm mặt lại quay vào trong xe.

Cao Toàn cũng vào xe theo anh ta, rồi báo cáo cho Nhiều Tôn tình hình thương tích cùng tử vong trong bệnh viện.

Nhiều Tôn rót một ít rượu vang, mượn ánh sáng bên ngoài, nhẹ nhàng lắc ly rượu. Chất lỏng màu đỏ chẳng mấy chốc đã lan ra khắp thành ly rồi tỏa mùi hương ra bốn phía xung quanh. Màu đỏ rực này khiến anh ta nhớ tới màu máu trên người Tường Ly và cả đôi mắt đỏ rực căm phẫn của cô nữa. Cao Toàn tiếp lời: “Còn Thiên Dư nữa, cậu ta...”

Nhiều Tôn ngược lên.

Cao Toàn bấm bụng nói nốt: “Không cứu được nữa, chết trong tay Đàm Diệu Minh rồi.”

Một tia lạnh giá lướt qua đôi mắt hẹp dài của Nhiều Tôn. Khi anh ta mím môi lại, cả khuôn cằm cũng trở nên cứng rắn, lạnh lùng. Từng ngón tay gầy của anh ta dùng sức, ly rượu vỡ vụn ra trong lòng bàn tay anh ta sau một âm thanh vang dội. Bờ môi mỏng của anh ta bật ra bốn chữ: “Chết không đáng tiếc.”

Cao Toàn cũng hiểu ý của Nhiều Tôn, lát sau lên tiếng: “Thiên Dư tự tung tự tác điều người của Tôn thiếu đi. Cậu ta chết vậy là quá nhẹ nhàng, nhưng lại để lại cho Tôn thiếu một đồng đồ nát. Tội nay Lục Đông Thâm lại đích thân ra mặt. Xem ra anh ta quyết tâm kết oán với chúng ta rồi. Có điều, bên phía Hạ tiểu thư...”

Nhiều Tôn đang cầm khăn giấy lau tay chợt khựng lại. Anh ta ngẩng đầu lên đánh mắt nhìn Cao Toàn. Cao Toàn lập tức chữa lại: “Bên phía Tường tiểu thư e là đã hiểu lầm Tôn thiếu mất rồi, có cần em qua giải thích với cô ấy không ạ?”

Nhiều Tôn lại cụp mắt xuống, trầm mặc không nói, cho tới lau sạch tay rồi mới buông một câu: “Không cần, anh và cô ấy còn nhiều thời gian.”

Tám anh em, hai người chết ngay tại chỗ, hai người được bệnh viện đưa đơn thông báo nguy kịch. Còn lại bốn người tính mạng cũng ngàn cân treo sợi tóc.

Tường Ly không dám nhắm mắt lại.

Vì chỉ cần nhắm mắt lại, cô sẽ lập tức nhớ tới cảnh Tề Cương chết trước mặt mình và đôi mắt đỏ sọng chỉ muốn giết người của Đàm Diệu Minh. Từ tối hôm đó, Đàm Diệu Minh không hề xuất hiện nữa, nhưng cũng không nghe tin anh bị cảnh sát bắt lại.

Vẫn là căn phòng ở khách sạn Skyline ngày trước, vẫn là cảnh hoàng hôn ộp ộp trời, nó đã từng là một thời khắc mà cô thà chịu đựng cô đơn cũng không muốn chạm vào. Cô vẫn còn nhớ ngày hôm đó, khi hoàng hôn đỏ rực trượt qua ngón tay mang đến một cảm giác ấm áp. Nhưng sự ấm áp ấy chung quy vẫn mỗi lúc một xa. Thì ra hoàng hôn vốn rất lạnh lẽo và mong manh.

Cô nói với Dương Viễn: “Phiền anh ấy đưa sáu người anh em kia tới chỗ ở của tôi, bệnh viện không cứu sống được tôi sẽ cứu họ.”

Đàm Diệu Minh liều mạng lộ diện cũng là vì những người anh em đó của mình. Cho dù dốc hết tâm sức, cô cũng phải cứu được người nào hay người ấy.

Dương Viễn rất bất ngờ trước câu nói của cô, nhưng vẫn đáp ứng.

Khi Lục Đông Thâm xuất hiện lần nữa, ngoài cửa sổ trời đã nhá nhem tối. Tường Ly co hai chân lên, hai cánh tay ôm lấy hai đầu gối, ngồi đờ đẫn trước cửa sổ, nhìn chút ánh sáng cuối cùng bị màn đêm nuốt gọn. Đường phố đã lên đèn, rực rỡ phồn hoa, các con đường lớn nhỏ của Thương Lăng lại tập nập rộn ràng. Ánh mắt cô xuyên qua lớp cửa kính nhìn xuống con đường dài hun hút. Ánh đèn lung linh, trông giống như dòng sông Ngân Hà trên bầu trời đêm. Nơi ấy chính là quận Xuyên Dương.

Cả quận Xuyên Dương lúc này đã chìm vào bóng tối.

Đó đã từng là mảnh đất phong tình náo nhiệt nhất Thương Lăng, đó đã từng là nơi thắm đẫm tình người, cuối cùng vẫn tắt lịm, mọi hoa lệ, mọi nguy nga vẫn sụp đổ.

Cho tới khi có một người đàn ông đứng sững sau lưng, cô mới lên tiếng: “Anh ấy còn sống không?”

Trong phòng chỉ còn một ngọn đèn yếu ớt, không độ được với đèn hoa rực rỡ ngoài kia. Thế nên Lục Đông Thâm có thể nhìn rõ khuôn mặt nhợt nhạt của Tường Ly phản chiếu lên cửa kính. Mái tóc dài của cô buông xõa, gần như có thể nuốt chửng cả cơ thể. Còn Tường Ly cũng nhìn rõ bóng hình cao lớn đằng sau lưng mình. Anh thậm chí còn chưa kịp thay áo sơ mi, bên trên vẫn là những vết máu loang lổ.

Lục Đông Thâm nhìn vào khuôn mặt in trên cửa sổ, nói một câu: “Còn sống.”

Bả vai Tường Ly run lên, bờ môi cố gắng ép ra một nụ cười nhưng nụ cười của cô rất nhạt nhòa, rất thê lương. Sau cùng, cô giơ tay chỉ về phía quận Xuyên Dương: “Anh xem, đó là nơi các anh khao khát đấy. Nơi ấy ngày đêm ca múa làm các anh chướng mắt. Thế nên, giờ nó sạch sẽ rồi.”

Lục Đông Thâm im lặng, không nói một lời.

Tường Ly lại ngồi ôm gối, cô vui mặt vào lòng mình một lúc lâu mới ngẩng đầu: “Còn ba ngày nữa là tới lễ Tế đông. Ngày lễ lớn nhất của người Thương Lãng đây.”

“Tường Ly.” Lục Đông Thâm đứng nhìn cô từ trên xuống: “Nhìn tôi.”

Tường Ly nhìn thẳng vào đôi mắt in trên cửa sổ. Nó đen sẫm, còn khó dò hơn cả bầu trời ngoài kia. Anh cũng nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Người chủ trì lễ Tế đông ba ngày nữa vẫn là Đàm Diệu Minh.”

Cô sững người, một giây sau lập tức quay phắt lại nhìn anh với vẻ khó tin.

“Tôi có thể đảm bảo Đàm Diệu Minh sẽ xuất hiện được trong lễ Tế đông. Nhưng Tường Ly, em không được phép hành động bừa bãi.” Lục Đông Thâm nói.

Một lúc sau Tường Ly mới hỏi một câu: “Có thật không?”

“Tôi nói được là sẽ làm được.” Lục Đông Thâm cúi người xuống, nhẹ nhàng giữ lấy khuôn cằm gầy của cô, ánh mắt trầm ổn: “Vậy còn em thì sao? Tôi có thể tin tưởng em được không?”

Tường Ly bị ép phải đối diện với anh. Chẳng biết đã qua bao lâu, cô mới gật đầu...

~Hết chương 95~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Thứ không nhìn thấy mới là thứ nguy hiểm [2033 chữ]

Có lúc, càng là những thứ không nhìn thấy được lại càng nguy hiểm, giống như cánh tay của vận mệnh luôn vô hình nhưng lại có thể đẩy một con người xuống hẻm vực sâu, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được nữa.

Ở đất Thương Lãng, ai ai cũng có tín ngưỡng của mình. Họ tôn kính trời đất, nể sợ sức mạnh của thần linh. Cho dù vào thời này khi văn hóa dân tộc đã được khai hóa, nâng tầm, người Thương Lãng vẫn tiếp tục bảo tồn tín ngưỡng của ông cha để lại. Tế đông là hoạt động nghi lễ được người Thương Lãng coi trọng nhất. Lễ phẩm không có yêu cầu gì khắt khe, điều duy nhất yêu cầu là phải có thành ý, thế nên có rất nhiều lúc, người Thương Lãng mất cả năm trời để chuẩn bị cho ngày lễ này. Ví dụ như rượu, nếu chỉ ra chợ mua đại thì dĩ nhiên không được coi là có thành ý, bắt buộc phải tự nấu, tự ủ. Thế nên nếu ai lấy rượu làm tế phẩm cho lễ Tế đông, việc chuẩn bị của họ chắc chắn phải tốn rất nhiều sức lực.

Tế đông là một ngày lễ được tổ chức long trọng và rầm rộ. Thậm chí mọi người ở đây còn coi nó quan trọng hơn dịp tết cổ truyền. Bao năm nay, người chủ trì cho lễ Tế đông vẫn là Đàm Diệu Minh. Anh sẽ dẫn tất cả những người dân ông sống ở Thương Lãng lên núi Thiên Chu. Trong lễ Tế đông, cô gái duy nhất có mặt chính là Tường Ly. Mấy dịp lễ gần đây, cô luôn xuất hiện với tư cách một thần y. Đây cũng là nguyên nhân người dân Thương Lãng cực kỳ kính trọng Tường Ly.

Sau khi Tường Ly trở về nơi ở của mình, ngoài việc lần lượt chuyển những vỏ rượu “Ngũ Nguyệt Túy” được chôn dưới gốc hoa ngọc lan ra ngoài, thì cô cũng bắt đầu ngày đêm không ngừng nghỉ chữa trị vết thương cho sáu người còn lại. Tường Tiểu Thiên lúc ở trong bệnh viện cũng chịu đựng khá nhiều vết thương ngoài da, thế nên nói gì cũng kiên quyết đi theo Tường Ly để phụ giúp cô.

Cửa hàng bán trống gỗ tay và “Thần tiên ẩm” là hai nơi kinh doanh của Tường Ly, bình thường khi không ra cửa hàng, cô sẽ trở về nơi ở của mình. Nơi ở của cô cách xa khu trung tâm náo nhiệt, là một ngôi nhà độc lập nằm giữa một vườn trồng đủ các loại hoa, đường vào quanh co. Nếu vào đúng thời điểm giữa hè, phóng tầm mắt qua sẽ chỉ nhìn thấy toàn là hoa lá cỏ cây, xa hơn nữa sẽ nhìn thấy sông núi sừng sững uy nghi của dãy Thiên Chu. Trước nhà và sau nhà đều treo đầy các loại thực vật đủ màu sắc. Rất nhiều loài cây mọc quanh năm, nhưng đa phần đều là những giống cây cô hái lượm về được sau nhiều năm đi giao du khắp các vùng đất, đều là những nguyên liệu có mùi hương không thấy được ngoài thị trường.

Nếu cô không vào thành cô, có lẽ sẽ ở lại đây thêm vài ngày, sống một cuộc sống gần như là cách biệt trần thế.

Tại nơi ở của cô, có một dụng cụ dùng để thu thập các nguyên liệu hương truyền thống nhất và một dụng cụ dùng để thu thập các mùi hương tiên tiến nhất, nên nơi này càng giống một nhà kho lưu trữ mùi hương hơn.

Toàn bộ sáu anh em đều được sắp xếp ở phòng khách. Loại gối mà họ dùng là gối thơm, được Tường Ly ngày đêm gấp rút hoàn thành. Tường Tiểu Thiên quan sát sơ qua, trong sáu chiếc gối thơm, ngoài mạch đắng* ra, còn lần lượt bỏ thêm vào 14 loại thực vật. Những 14 loại này lại không hoàn toàn tương đồng giữa sáu chiếc gối.

*Mạch đắng: Hay còn gọi là khổ kiều mạch, là một loài thực vật có hoa trong họ rau răm.

Phòng khách được chạm lên bốn ngọn nến, lần lượt đặt vào bốn góc Đông, Tây, Nam, Bắc. Cho dù Tường Tiểu Thiên có ngu ngơ cũng cảm nhận được

bốn ngọn nến đó không hề đơn giản. Chúng hình vuông, rộng khoảng hai inch, trên thân nến lại được trang trí thêm hoa văn rực rỡ, một khi đã châm lên có thể cháy từ sáng tới tối. Mùi của nó đặc biệt nồng, dù đứng bên ngoài nhà vẫn có thể ngửi thấy được một mùi thơm nồng nàn, khói bay vẩn vơ.

Bốn ngọn nến này được châm lên suốt một ngày một đêm. Mà trong khoảng thời gian ấy, hai người anh em bị bệnh viện thông báo nguy kịch cuối cùng vẫn không giữ được mạng sống của mình. Tường Ly tự tay vuốt mắt cho họ lần cuối, sau đó ngồi ngầy người một lúc lâu. Từ lúc trở về đến giờ, số câu cô nói đêm được trên đầu ngón tay. Tường Tiểu Thiên hiểu rằng cô đang gấp rút giành giật thời gian, nhưng cuối cùng vẫn không nhanh chân giật lại được hai người anh em từ tay Thần chết.

Sau lần đó, Tường Ly lại càng vui đầu vào việc chữa trị cho bốn người còn lại. Ánh mắt cô tối đi đến đáng sợ. Tường Tiểu Thiên chưa bao giờ nhìn thấy một Tường Ly như vậy.

Lúc ở bệnh viện, bốn người đó cũng đang rơi vào trình trạng chờ chết.

Ngoài việc uống thuốc và ăn loại canh do Tường Ly tự tay nấu theo chế độ đặc biệt, Tường Ly còn lần lượt nhét vào dưới lưỡi từng người một viên thuốc tròn to bằng một hạt đậu nành. Mùi vị khác nhau, có viên nhạt như nước lã, có viên lại có mùi rất nồng. Trước đó Tường Tiểu Thiên đã nhìn ra vẩn đục từ những chiếc gói thơm nhưng không dám mạo muội hỏi. Cậu biết Tường Ly cố gắng hết sức như vậy thực tế là muốn Đàm Diệu Minh được yên tâm. Nhưng sau khi hai người anh em qua đời, cậu lại thấy tinh thần của cô có phần bất ổn. Sợ cô nghĩ không thông suốt chuyện gì đó, cậu bèn chủ động kiểm chuyện để nói, hỏi xem những viên thuốc này vì sao lại có sự khác nhau.

“Không phải viên thuốc mà là hương đan*, đây là cách chữa bệnh cổ xưa nhất của người Trung Quốc. Lưỡi đặt lên hương đan, dựa vào chất dịch ở cuống lưỡi tiết ra để từ từ tan chảy. Quá trình tan chảy chính là quá trình mùi hương lan tỏa. Và thứ thực sự giữ mạng cho họ chính là mùi hương này.” Giọng Tường Ly đều đều như nước. Chính vì như vậy, Tường Tiểu Thiên mới càng lo lắng cô đang dồn nén trong lòng quá nhiều cảm xúc: “Sở dĩ mỗi người lại có một viên hương đan khác nhau là vì tình trạng sức khỏe của mỗi người là khác biệt. Cho dù không cần xem báo cáo sức khỏe thì mùi hương trên cơ thể họ toát ra cũng nói lên được hiện trạng các cơ quan trong người họ. Trong số bốn người, một người chuyển hóa axitamin kém trên người sẽ có mùi đường cháy khét, một người chuyển hóa axit kém trên người sẽ có mùi thức ăn hấp chín. Hai người còn lại, một người hơi có mùi rượu, và một người hơi có mùi bánh mì nướng, chứng tỏ một người xuất hiện tình trạng nồng độ axit amin trong máu cao, một người hệ thống đường ruột bị tổn thương nghiêm trọng. Thế nên hương đan dùng cho họ cũng phải là loại thuốc chữa các bệnh này.”

**Viên có mùi thơm.*

Tường Tiểu Thiên nghe cô nói vậy, bèn ghé sát tới ra sức ngửi, mà vẫn chẳng hề ngửi thấy những mùi như đường cháy hay bia rượu. Nhưng cậu biết, Tường Ly có thể ngửi được thứ mùi mà người khác không ngửi được.

Trong lúc giành giật mạng sống cho bốn người họ, Tường Ly lại lấy ra một ít hương đan, tất cả đều được phong kín trong túi, số lượng không hề ít. Những thứ này Tường Tiểu Thiên nhận ra, là hương liệu dùng cho lễ Tế đông. Lần lượt là: Nha hương, anh hương, diên an quận công nhụy hương, vận hương, thần tiên hợp hương, thanh diệu hương. Đi kèm với các loại hương cổ này lần lượt là bảy bảy bốn mươi chín loại nguyên liệu. Có loại phải đặt trong đồ sứ, chôn dưới hầm vài tháng, có loại phải trải qua thử thách thiêu đốt rồi nấu chín suốt hai mùa xuân hạ. Có loại được đặt trong dụng cụ, làm lạnh thành thể rắn. Có loại được bọc giấy thép vàng bên ngoài rồi hun đốt.

Nhưng trong khoảng thời gian này, Tường Ly lại đang nghiên cứu một loại mùi hương.

Cô ở trong phòng đặt dụng cụ một thời gian khá dài. Khi đi ra, trong tay cô có thêm rất nhiều những dụng cụ bằng thủy tinh, bên trong đựng một loại chất lỏng màu xanh lục đậm. Sau đó cô lại đem tất cả những loại cây trước đó đã yêu cầu Tường Tiểu Thiên ra vườn sau hái như: sinh sạn hương, nhũ hương, cam tùng, mao hương, hương phụ tử, toái lãng hương, cho vào nấu trong lửa lớn, sau đó ở lại tổng phòng đựng dụng cụ một ngày một đêm, từng lọ nước màu xanh lục đậm đều đã chuyển thành màu trắng trong suốt.

Tường Tiểu Thiên hít ngửi thấy không có mùi gì, bèn tỏ ra khó hiểu: “Lễ tế đông năm nay cần thêm một mùi hương nữa à?”

Tường Ly gật đầu, tỉ mỉ đặt cẩn thận từng lọ dung dịch, rồi phong kín trong hộp.

“Sao nó lại không mùi không vị giống như nước vậy?”

Tường Ly thờ ơ đáp: “Nước cũng có mùi có vị, chỉ là em không nhìn thấy và không ngửi thấy thôi.”

Tường Tiểu Thiên nhìn một hồi lâu vẫn không hiểu. Tường Ly kiểm tra lại chiếc hộp một lần nữa, sau khi chắc chắn nó đã được phong kín, cô mới nói: “Có lúc, càng là những thứ không nhìn thấy được lại càng nguy hiểm, giống như cánh tay của vận mệnh luôn vô hình nhưng lại có thể đẩy một con người xuống hẻm vực sâu, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được nữa.”

Tường Tiểu Thiên nghe xong câu này bỗng đứng thấy hoang mang lạ. Cậu loáng thoáng cảm nhận được Tường Ly không bình thường nhưng cụ thể là khác lạ ở chỗ nào thì cậu lại không nói rõ ra được. Tường Ly không nói thêm nhiều nữa, cô đứng dậy, đi kiểm tra tình hình của bốn người kia. Tường Tiểu Thiên rất lâu không thấy động tĩnh gì, bèn ra ngoài xem sao thì thấy Tường Ly đang quỳ rạp dưới đất, bả vai run lên từng cơn.

“Gia, thế này là sao ạ?” Tường Tiểu Thiên giật nảy mình, vội vàng tiến lên dìu cô: “Bốn người họ...”

Tường Ly không đứng lên, cô chạm hần trán xuống nền đất, rất lâu sau mới nghẹn ngào nói một câu: “Cứu được bốn người ấy rồi, chị không phải hổ thẹn với Đàm gia rồi.”

~Hết chương 96~

Chương 97: Có thêm một Lục Môn chống lưng [2020 chữ]

Lại lịch khùng khiếp thì sao nào? Tôi không ngại để cô ấy có thêm Lục Môn chống lưng.

Cảnh Ninh đang đứng bên cạnh chờ đợi.

Bầu không khí trong văn phòng không được tốt lắm.

Dương Viễn đứng trước khung cửa sổ sát sàn, một tay chống hông, một tay kẹp điều thuốc. Trông anh ấy khá sốt ruột, đi đi lại lại mấy lượt rồi, khiến Cảnh Ninh cũng chóng cả mặt.

So với sự bất ổn của Dương Viễn, Lục Đông Thâm vẫn bình tĩnh và điềm đạm như mọi ngày. Anh đang đọc tài liệu, thi thoảng lại sửa vài chữ bên cạnh. Đây là lịch trình được sắp xếp cho ba tháng tới, Cảnh Ninh này giờ vẫn đang đứng đợi anh ký tên xác nhận. Ban đầu cô không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, về sau nhìn thấy anh lại gạch đi một nét nữa, cô bèn đứng bên nhắc nhở một câu: “Lục tổng, giám đốc Từ đã hẹn gặp anh được một tháng rồi.”

Lục Đông Thâm chuyển tất cả các lịch trình ở trang cuối cùng tới trang đầu tiên, rồi gõ gõ đầu bút lên trên: “Phía giám đốc Từ không gấp, dời lịch hẹn với trưởng ban thư ký Vương lên trước.”

Cảnh Ninh thấy anh đã lên tiếng, cũng không dám nói thêm những lời dư thừa nữa. Cô hiểu, Lục Đông Thâm là một người rất biết cân nhắc toàn diện. Cứ nói đơn giản như các lịch trình tiếp khách, tiệc tùng, sự thay đổi lần này của anh hoàn toàn hướng đến tương lai phát triển của tập đoàn tại Trung Quốc. Nếu còn ở tổng bộ thì người đầu tiên Lục Đông Thâm chọn gặp nhất định sẽ là người của ngân hàng. Nhưng ở trong nước, anh luôn sắp xếp những người có chức quyền lên trước.

Khi ấn định ngày trở về thủ đô, Lục Đông Thâm đưa ra một thời gian cụ thể. Cảnh Ninh liếc nhìn ngày tháng, hơi giật mình, rồi lại tự tính nhẩm một lượt. Đó là ngày thứ hai sau lễ Tế đông của Thương Lãng. Trong lúc đang đắm chiều thì cô nghe thấy Lục Đông Thâm dặn dò một câu: “Khi về Bắc Kinh, sắp xếp chuyên cơ.”

Cảnh Ninh cung kính trả lời: “Dạ.” Sau đó, cô lại đặt một tập tài liệu dày cộp khác đang ôm trong lòng lên mặt bàn làm việc, rồi rút một tập trong đó ra: “Lục tổng, đây là chỗ gây tò mò bộ phận thị trường đang cần gấp. Còn nữa, mười phút nữa anh nên xuất phát rồi, người bên phía Cục công an thành phố đã trên đường rồi ạ.”

*Thị Cục

Sau khi Cảnh Ninh ra khỏi phòng làm việc, cũng vừa hay Dương Viễn đã hút xong điều thuốc trong tay. Anh ấy ấn đầu lọc vào gạt tàn, rồi cầm gạt tàn tiến về phía trước, đặt mạnh lên mặt bàn. Lục Đông Thâm không buồn ngẩng đầu lên: “Bữa cơm mời Cục công an thành phố chiều nay cậu cũng phải tham gia. Nếu tôi mà là cậu, bây giờ tôi sẽ về phòng nghỉ thay quần áo.”

Dương Viễn với tay kéo chiếc ghế lại, ngồi xuống đối diện anh, gõ tay lên mặt bàn: “Rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ gì là sao?” Lục Đông Thâm lật một trang tài liệu. Tốc độ đọc tài liệu của anh rất nhanh, đây cũng là nguyên nhân hiệu suất làm việc của anh cực cao. Nhưng điều này không đồng nghĩa với việc anh “cưỡi ngựa xem hoa”. Ngược lại, ở chỗ nào đó trong tài liệu cho dù chỉ có một chút khiếm khuyết cũng không thoát khỏi đôi mắt anh.

Cũng giống như, khi trả lời câu hỏi của Dương Viễn, đầu mày anh đã hơi nhíu lại.

Dương Viễn mặc kệ anh đang nhăn mày hay nhăn trán: “Chuyện cậu điều người ngang nhiên chống đối lại người thi hành công vụ, lúc đó tình hình cấp bách nên tôi cũng không tiện hỏi nhiều lắm gì. Còn bây giờ thì sao? Cậu cũng nên nói rõ suy nghĩ của mình đi chứ? Lại dám ra mặt bảo vệ Đàm Diệu Minh, cậu có biết đã tới tai Hội đồng quản trị rồi không? Chuyện Lục Khởi Bạch được điều tới Trung Quốc, đầu phải cậu không biết. Vốn dĩ việc giành được mảnh đất ở quận Quan Dương, Thương Lãng đã được coi là một trận trở mình thắng lợi, bây giờ cậu lại vì chuyện của Đàm Diệu Minh mà bị kéo xuống nước!”

“Cậu định hỏi chuyện gì? Hỏi suy nghĩ của tôi hay hỏi tôi có biết thái độ của Hội đồng quản trị hay không? Suy nghĩ của tôi là cứ bảo vệ Đàm Diệu Minh đã, còn về bất kỳ quyết định nào của Hội đồng quản trị tôi cũng chỉ có thể chấp nhận.” Lục Đông Thâm trả lời ngắn gọn mọi băn khoăn lo lắng của Dương Viễn, sau đó giờ tay ấn vào loa ngoài của chiếc điện thoại bàn: “Vào đây một lát.”

Dương Viễn nghe xong câu ấy là lập tức phát điên: “Đàm Diệu Minh là đối thủ chính diện của cậu mà cậu lại đi bảo vệ anh ta? Bây giờ anh ta đã giết người! Chưa nói đến việc lần này cậu chắc chắn đã kết oán với Nhiều Tôn thì lấy bất kỳ tội trạng nào của Đàm Diệu Minh ra phán cũng đủ tử hình! Cậu định bảo vệ thế nào? Còn nữa, thế nào gọi là cậu chấp nhận mọi quyết định của Hội đồng quản trị? Bây giờ sự phát triển của Skyline là mấu chốt đối với Tổng bộ Lục Môn. Cậu cứ thế dâng toàn bộ lợi lộc cho Lục Khởi Bạch ư?”

Lục Đông Thâm từ tốn cười: “Tôi có lòng nhường, cậu ta cũng phải có bản lĩnh nhận mới được.”

Dương Viễn nhìn Lục Đông Thâm chăm chăm, bất thành lời nói: “Cô gái đó, không phải là nhân vật đơn giản đâu!”

Câu nói này chuyển chủ đề hết sức tự nhiên. Nhưng Dương Viễn biết nếu Lục Đông Thâm nghe hiểu anh ấy đang nói đến ai thì câu nói kia không hề đường đột chút nào, vì cô gái đó liên quan mật thiết đến chuyện này. Quả nhiên, không ngoài dự đoán, Lục Đông Thâm tiếp lời cũng rất nhẹ nhàng: “Tôi biết.”

“Vậy mà cậu còn...”

Cửa phòng làm việc bị gõ hai tiếng, Cảnh Ninh bước vào: “Lục tổng.”

Lục Đông Thâm ném tập tài liệu trong tay lên mặt bàn, ngữ khí chuyển sang lạnh nhạt: “Trả lại bản báo cáo này cho bộ phận thị trường làm lại, trong này có chỗ xử lý sai số liệu rồi. Là định mức 31.51% chứ không phải 30.51%, sai số của tôi những 1%, thống kê kiểu gì vậy?”

Cảnh Ninh giật mình, sao bộ phận thị trường có thể để xảy ra một sai sót như vậy cơ chứ?

“Đích thân cho nhân viên thống kê số liệu định mức nghỉ việc đi. Giám đốc bộ phận thị trường bị trừ toàn bộ tiền thưởng năm nay, cả phòng bị trừ tiền thưởng nửa năm.” Một câu nói đầy uy quyền và “sinh sát” càng được nói với thái độ thần nhiên như không lại càng khiến người ta không khỏi rét run.

Nhưng Cảnh Ninh đã quá quen với sự sát đá của Lục Đông Thâm rồi. Cô gật đầu, cầm theo tài liệu đi ra ngoài.

Dương Viễn đi đi lại lại: “Tôi phục cậu thật đấy. Đến lúc nào rồi mà cậu còn có thể phát hiện ra mình mất 1% định mức cơ chứ?”

Lục Đông Thâm nói nhẹ như gió thoảng: “Mất một 1% định mức tức là ném hơn chục triệu ra ngoài cửa sổ. Cậu chủ Dương, tôi là người làm ăn, không phải nhà từ thiện.”

“Tôi phải gọi cậu một tiếng cậu chủ Lục mới đúng.” Dương Viễn vòng ra trước bàn làm việc, chống hai tay lên mặt bàn: “Một người có năng khiếu bẩm sinh vượt xa cả Quý Phi vậy mà lại có thể khiến bản thân mất tích một cách sạch sẽ không dấu vết. Lai lịch của cô gái này khủng khiếp thế nào đâu phải cậu không đoán được.”

“Lai lịch khủng khiếp thì sao nào? Tôi không ngại để cô ấy có thêm Lục Môn chống lưng.”

Dương Viễn thẳng thốt: “Không lẽ cậu định...”

Lục Đông Thâm ký một chữ lên phía cuối tập tài liệu rồi gấp lại, nhìn đồng hồ: “Tối lúc chúng ta xuất phát rồi.”

Quan tài dành cho Tề Cương và một người anh em khác đã được chuẩn bị xong, chỉ còn đợi tới ngày lễ Tế đông để khiêng lên núi Thiên Chu. Chuyện này do Trương Tiểu Thiên chịu hoàn toàn trách nhiệm. Ngoài việc này ra, cậu còn phải quản lý cho tốt tất cả những vật phẩm dùng cho ngày lễ. Đây thật ra cũng là một việc dễ dàng vì trước kia những việc này cũng đều do cậu phụ trách. Bầy loại hương đàn được đặt riêng rẽ, phân loại cẩn thận. Riêng một loại làm thêm, Trương Ly không để Trương Tiểu Thiên bảo quản. Mặc dù Trương Tiểu Thiên ôm một bụng ngờ vực nhưng cũng không dám hỏi gì.

Một ngày trước lễ tế đông, Trương Ly gọi Trương Tiểu Thiên đến trước mặt, đưa cho cậu hai văn bản. Trương Tiểu Thiên mở ra xem, hóa ra là hợp đồng chuyển nhượng “Thần tiên âm” và cửa hàng trống gỗ tay. Mục người được chuyển nhượng đề tên của cậu. Cậu giật mình: “Gia, việc này là...”

“Sau này hai nơi này thuộc về em” Trương Ly nói: “Bí kíp của Thần tiên âm không khó, rồi chị sẽ đưa em. Cửa hàng trống chị chỉ mang theo chiếc trống ở ngoài cửa lớn, còn lại em tiếp tục kinh doanh đi.”

Trương Tiểu Thiên nghe xong câu này là giật mình: “Gia, chị định ra đi sao?”

Đi ư...

Trương Ly nhìn hai cỗ quan tài đặt trong vườn, ánh mắt nhạt nhòa. Con người giàu sang một đời, nghèo đói một đời, bôn ba một đời, cuối cùng vẫn chẳng thể đi ra khỏi khoảng cách của một chiếc quan tài...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Lễ Tế đông của Thương Lăng [2267 chữ]

Ba ngàn sợi phiền muộn, cắt đi rồi phải chăng sẽ đoạn tuyệt được với quá khứ?

Trong một ngày dài ở Thương Lãng, Tường Ly thích nhất chính là buổi chiều.

Bất luận bốn mùa xoay chuyển thế nào, buổi chiều của Thương Lãng luôn toát ra một vẻ lười biếng. Chẳng trách đám khách du lịch kia luôn bịn rịn không muốn rời đi, ngay cả một người thoải mái, thích bay nhảy như Tường Ly còn tình nguyện sống cả đời ở đất Thương Lãng này. Buổi chiều mùa đông ở Thương Lãng rất ấm áp, không còn cái oi ả của mùa hè, mát mẻ, lành lạnh, rất thích hợp để nằm lỳ trong vườn, đánh một giấc.

Khi Tường Ly đẩy cửa đi vào tiệm cắt tóc Dương Dương, ông chủ cũng đang gà gắt như thế. Ông chủ nằm dựa lên một chiếc ghế dài rộng lớn, trên ghế trải một tấm da báo. Ánh nắng hắt vào qua lớp kính trên cửa sổ, rơi xuống chiếc mũ bò kiểu cao bồi của ông chủ.

Đây là một tiệm cắt tóc không lớn, thậm chí còn không to bằng khu vườn trong quán bán trống của cô, nhưng nó lại là cửa hàng đã có thâm niên ở đất Thương Lãng này. Trước cửa dựng một ống xoay trong suốt đã cũ có hoa văn ba màu đỏ, xanh lam, trắng. Bốn chữ “Tiệm cắt tóc Dương Dương”* ban ngày nhìn còn ổn, tối tối khi đèn lên rực rỡ, “Dương Dương” sẽ biến thành “Nhật Nhật”. Nhưng ông chủ cũng lười sửa chữa, hoặc có thể ông ấy nghĩ rằng “Ngày ngày làm tóc” cũng là một dấu hiệu cho thấy việc kinh doanh khởi sắc, đi lên.

**Trong tiếng Trung là bốn chữ.*

**Chữ Dương (陽) khi bị che mất bộ Ấp sẽ thành chữ Nhật (日)*

Trên thực tế, nơi này là tiệm làm tóc nổi tiếng nhất Thương Lãng.

Ông chủ là người Hán, bình thường sống ẩn dật, khiêm nhường, nhưng nghe nói đều đã từng giành giải trong cuộc thi Làm tóc đẹp toàn thế giới, vô cùng vinh dự. Nhưng truyền kỳ về ông chủ này cũng chỉ là câu chuyện bên tách trà của người dân Thương Lãng mỗi buổi chiều nhàn nhã. Họ công nhận là tay nghề của ông chủ rất khá, nhưng không cảm thấy quá khứ của ông ấy ngẫu đến mức nào. Người Thương Lãng cho rằng một người giỏi như thế đáng nhẽ nên sống ở một thành phố lớn mới phải.

Chỉ có Tường Ly biết rõ, ông chủ ở đây không phải người thường. Ở trong tiệm, cô từng nhìn thấy một bằng chứng nhận được đóng khung treo trên vách tường. Trong mắt rất nhiều người dân Thương Lãng, đó chẳng qua chỉ là một tờ giấy viết đầy chữ tiếng Anh mà thôi, nhưng Tường Ly nhìn rất rõ, đó là một bức thư mời tới từ Hoàng gia Anh.

Rõ ràng là một cao nhân, vậy mà lại quyết mở một tiệm làm tóc không thể bình thường hơn ngay tại Thương Lãng này. Hơn nữa tên tiệm cũng được đặt gọn gàng, giản dị. Mỗi lần nhìn lên hàng chữ ấy, Tường Ly lại nhớ về phòng triển lãm ảnh Đại Bắc ở Bắc Kinh.

Ông chủ họ Hà, hơn ba mươi tuổi, xét tình trạng từ trước ra sau quán chỉ có một mình anh ấy, thì có lẽ anh ấy vẫn độc thân, tướng mạo cũng không tệ, vóc người khá cao ráo, vai rộng, hông thon, tính cách có phần lạnh lại có phần kiêu ngạo, còn hơi bướng bỉnh nữa. Anh ấy thích đi du lịch, có những đợt tiệm cắt tóc đóng cửa liền một lúc hơn nửa tháng trời.

Hôm nay Tường Ly khá may mắn, ông chủ Hà không những không đóng cửa quán mà trong quán còn không có một vị khách nào khác. Có lẽ giờ này mọi người vẫn đang ngủ trưa.

Sau khi nghe thấy tiếng động, ông chủ Hà giơ tay kéo vành mũ xuống. Nhìn thấy Tường Ly, anh hỏi: “Cắt tóc hay dưỡng tóc?”

Tường Ly đi thẳng vào bàn gội đầu, nói một câu: “Cắt tóc.”

Ông chủ không có thói quen gội đầu cho khách, phàm là các vị khách đến tiệm đều tự gội. Ông chủ Hà đứng dậy vòng ra phía trước bàn gội đầu, khoanh hai tay trước ngực, đứng nghiêng người ở đó: “Chẳng phải đợt trước vừa mới cắt sửa một chút sao?”

Tường Ly cũng được coi là khách quen của tiệm. Dĩ nhiên ông chủ Hà biết mặt cô. Anh biết Tường Ly là một người rất yêu quý mái tóc của mình, thế nên đa phần cô tới tiệm chỉ để dưỡng tóc, tóc dài hơn một chút thì chỉnh sửa lại. Cô luôn có yêu cầu riêng với độ dài mái tóc của mình, bắt buộc phải cố định ở một vị trí, không được dài hơn, cũng không được ngắn hơn. Có nhiều lúc ông chủ Hà thật chỉ muốn cầm thước đo cho chuẩn xác.

Tường Ly đang làm ướt tóc, ngón tay hơi khựng lại, sau đó trả lời: “Lần này là cắt ngắn, ngắn như mái tóc giả của tôi vậy.”

Ông chủ Hà sững người.

Một lát sau, anh tiến lên, bóp cho cô một ít dầu gội đầu. Cô đang định ngẩng đầu lên thì bị anh nhẹ nhàng giữ lấy đầu: “Nằm yên.”

Ông chủ Hà đích thân gội đầu cho cô.

Khi ngồi ra trước gương, khoác áo vào để cắt tóc, ông chủ Hà lấy chiếc khăn bông quấn tóc của cô xuống, nhìn chăm chăm vào Tường Ly trong gương và hỏi: “Sao bỗng nhiên lại muốn cắt ngắn hẳn đi?”

Tường Ly nói: “Ba ngàn sợi phiền muộn, cắt đi rồi phải chăng sẽ đoạn tuyệt được với quá khứ?”

“Vậy thì cô đi làm ni cô luôn chẳng phải tốt hơn sao?” Ông chủ Hà nói một câu, rồi cầm máy sấy tóc lên tay: “Nghĩ kỹ chưa?”

“Ừm.”

Ông chủ Hà không nói nhiều nữa, bắt đầu sấy khô mái tóc cho cô. Khi đã khô đến một mức độ nhất định, cây kéo trong tay anh bắt đầu múa lượn. Rất lâu sau, anh mới lên tiếng: “Chất tóc của cô đẹp lắm, cắt đi thật là đáng tiếc.”

Tường Ly nhìn từng ngón tay gầy của anh xuyên qua những lọn tóc: “Vậy một người có khả năng tạo mẫu đỉnh cao như anh núp ở Thương Lãng, mở một cửa tiệm nhỏ chẳng phải cũng rất đáng tiếc sao?”

Ông chủ Hà đánh mắt nhìn vào gương một cái: “Như nhau cả thôi.”

Tường Ly ngẫm lại câu nói này, bỗng nhiên cảm thấy đúng là “như nhau cả” thật.

“Lễ tế đông ngày mai có thể tiến hành được không?” Ông chủ Hà hỏi.

Từng sợi tóc là tả rơi xuống, ánh mắt Tường Ly rất kiên định: “Được.”

Ông chủ Hà cũng không hỏi nữa.

Ngược lại, Tường Ly hỏi anh: “Xem ra năm nay anh lại không định tham gia rồi.” Theo thường lệ, vào thời điểm này, các nhà đều đã phải lấy tế phẩm của mình ra đặt trước cửa sổ. Tiệm cắt tóc này vẫn khá sạch sẽ.

Ông chủ Hà động tác dứt khoát: “Tôi không phải người Thương Lãng, cũng không có tín ngưỡng, thế nên lễ Tế đông cũng không có quá nhiều ý nghĩa đối với tôi.”

“Dầu sao cũng là một truyền thống của Thương Lãng, cũng là dấu ấn của cả một thời đại.” Tường Ly nói.

Nghe xong câu này, ông chủ Hà bật cười, nhìn cô: “Cô nghĩ kiểu truyền thống này còn duy trì được bao lâu?”

Tường Ly sững người, nhìn vào mặt ông chủ trong gương.

Ông chủ Hà lại đưa một đường kéo, nói tiếp: “Trong mối quan hệ phụ thuộc giữa thời đại và con người, thời đại là chủ nhân, người là phụ. Thế nên không có cái gọi là thuộc về thời đại của ai. Con người chung quy cũng sẽ tan biến, nhưng thời đại vẫn cứ tiếp tục. Cuối cùng, một thời đại thuộc về một con người đặc biệt nào đó cũng sớm muộn bị chôn vùi trong dòng sông ký ức dài vô tận, không để lại chút dấu vết nào.”

Câu nói ấy rơi vào trái tim Tường Ly, bỗng dung lại cửa thành một vết nứt bi thương...

Lễ Tế đông vẫn tiến hành theo đúng lịch trình.

Tuy chỉ vì một ngày lễ ngắn ngủi như vậy nhưng lại hao tổn thời gian chuẩn bị suốt cả năm dài của người dân Thương Lãng.

Ngày hôm nay, các nam đỉnh của Thương Lãng từ lúc trời còn chưa sáng hẳn đã xuất phát tới dãy núi Thiên Chu. Giữa cảnh bình minh lác đác rải rác, ở phía xa xa thấp thoáng bóng ngọn núi Kỳ Thần nằm đối diện.

Lễ Tế đông của Thương Lãng được tổ chức ở nơi cao nhất của núi Thiên Chu, đối diện với vị trí bái tế núi Kỳ Thần và hồ Phủ Tiên, tất cả mọi người đều cầu mong một năm mùa màng bội thu và vạn sự như ý. Hơn nữa trong ngày này, nếu gia đình nào không may có người qua đời, họ cũng sẽ kiêng quan tài của người thân lên đỉnh núi Thiên Chu để người thân được nhận lời chúc phúc của trời đất, và được siêu thoát, an lạc.

Có những người chủ quản từ sớm đã bày bố vị trí đài tế. Nổi bật nhất vẫn là chiếc trống da trâu khổng lồ treo lơ lửng trên đài tế. Nghe nói tuổi tác của nó gần như đã dài bằng cả lịch sử của Thương Lãng rồi. Dùi trống được làm bằng xương bò, đầu dùi được mài nhẵn, sáng bóng.

Bốn phương tám hướng trên đài tế được kéo những dải cờ phong mã dài miên man, năm màu cờ kiêu hãnh đón gió. Cho dù đứng dưới chân núi vẫn nhìn rõ được mọi thứ, vang dội đứng giữa nơi nối liền trời xanh và mặt đất, trở thành một nấc thang nối giữa trần thế và tiên cảnh. Bốn phía của đài tế lần lượt dựng bảy đài hương rất to, mỗi một đài hương đều to bằng vòng ôm của một người trưởng thành, cao khoảng hai mét, sau đó lại nối liền với một đài đèn Trường Minh cao ba mét. Trong thời gian tế lễ, ngoài ngọn đèn Trường Minh bảy ngày bảy đêm không tắt ra thì tác dụng của 28 đài hương ở bốn phía cũng có tác dụng rất quan trọng. Hương phẩm tế lễ sẽ cùng được đốt bảy ngày bảy đêm giống đèn Trường Minh. Một khi hương phẩm được châm lên, sẽ không ai được tùy ý thêm vào trong khoảng thời gian này nữa.

Khi Tường Ly còn chưa xuất hiện, việc đốt hương trong lễ Tế đông thật ra chỉ khá khó khăn, bởi vì không ai biết cách làm cho mùi hương có thể giữ được lâu như thế. Đài hương của lễ Tế đông được truyền lại từ nhiều đời. Để đỡ bằng đồng xanh, cốc bằng thủy tinh, ché tác vô cùng tỉ mỉ, trông thì có vẻ to và thô nhưng bát đựng hương lại khá nhỏ nhắn. Việc này yêu cầu người cử hành lễ tế phải có kỹ thuật siêu cao, cần phải điều chế được một lượng nhỏ mùi hương những đủ để duy trì trong một thời gian dài.

Từ sau khi Tường Ly đến Thương Lãng, cô đã giúp mọi người giải quyết vấn đề này. Đây cũng là nguyên nhân, cô là cô gái duy nhất được tham gia tế lễ.

Giờ lành đã điểm, người gõ trống bắt đầu gõ vang dội.

Tiếng trống trầm đục xa xôi, như tiếng của trời đất, lại như có thể vang vọng lên tận mây xanh.

Sau hồi trống, Đàm Diệu Minh và Tường Ly đã lập tức xuất hiện...

~Hết chương 98~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Một tiếng cảm ơn [2178 chữ]

Anh đã bảo vệ em ba năm trời, ba năm này chung quy em vẫn phải trả lại cho anh.

Trước lễ Tế đông, Tường Ly đã có biện pháp dự phòng.

Lục Đông Thâm hứa với cô sẽ bảo đảm Đàm Diệu Minh có thể tham gia lễ Tế đông đúng thời gian. Mặc dù cô biết một người như Lục Đông Thâm sẽ không coi lời hứa là trò trẻ con, nhưng cô cũng hiểu những tội trạng mà Đàm Diệu Minh đang mắc phải. Không chỉ mình cô hiểu mà cả Thương Lăng này đều biết rõ con thuyền của Đàm Diệu Minh đã lật. Thế nên lễ Tế đông lần này khiến tất cả mọi người tham gia đều phải lo lắng.

Việc cô cần làm chính là phòng trường hợp “vạn nhất”. Trong lễ Tế đông, quyền uy của cô dĩ nhiên không thể bằng được Đàm Diệu Minh, nhưng cũng còn hơn cả lễ tế bị hủy bỏ.

Lễ tế đông có một “hồng trường”.

Cái gọi là “hồng trường” nói trắng ra không khác gì một phòng nghỉ ngơi hay một phòng thay đồ trước lễ tế. Đó là một khu vực được dựng lên tạm thời dưới chân núi trước lễ Tế đông. Diện tích khá rộng lớn. Bên trong, ngoài những phục trang chuẩn bị cho ngày lễ tế và làm nơi nghỉ ngơi cho mọi người thì còn có thể cất giữ không ít đồ đạc. Tác dụng của nơi này rất lớn, trong thời gian chuẩn bị, nơi đây cũng làm nơi nghỉ ngơi cho các thành viên tham gia lễ tế.

Thời gian bắt đầu lễ Tế đông của Thương Lăng phải thống nhất với giờ mặt trời mọc.

Mùa đông, mặt trời mọc khá muộn.

Nhưng Tường Ly thức trắng cả đêm, từ sớm đã có mặt ở hồng trường.

Vào giờ gà còn chưa thức dậy, cô đã thấy Tường Tiểu Thiên cuống cuống chạy vào nói với cô: *Đàm gia quay về rồi!*

Tường Ly giật thót, vội đứng lên, lao ra ngoài.

Trong hồng trường có một nơi chuyên dùng để đặt các quan tài, bởi vì lễ Tế đông năm nào cũng có một hai gia đình có người thân qua đời. Thế nên các quan tài sẽ được khiêng tới đây trước, sau đó sẽ được các nhân viên có liên quan khiêng lên tận đỉnh núi.

Đàm Diệu Minh đứng ngay trước quan tài.

Hai cỗ quan tài chuẩn bị Tế Cương và một người đàn em lúc trước để tại nơi ở của Tường Ly đã được khiêng tới đây, tiếp đó lại có thêm hai người anh em không cứu được về sau, tổng cộng là bốn cỗ quan tài, được xếp thẳng hàng theo hình Nhữ Nhất (一).

Cái bóng cao lớn của Đàm Diệu Minh chìm khuất trong sắc trời lơ nhơ, âm u, yên lặng nhìn ngắm bốn cỗ quan tài. Sau khi nghe thấy tiếng động, anh cũng không quay đầu lại. Anh đưa tay nhẹ nhàng cọ lên mép của những chiếc quan tài, từng cái từng cái một. Tường Ly chạy rất gấp gáp, sau khi nhìn thấy anh thì đột ngột dừng bước, thờ hồng hộc. Tuy chỉ nhìn thấy bóng lưng của anh, nhưng bao nhiêu cảm xúc hỗn độn đè chặt trong lồng ngực nhiều ngày qua lập tức bùng nổ rồi lan tỏa, sau đó tất cả tụ lại thành một dòng nước mắt ào ào như suối chảy, như lũ cuốn, như tuyết lở. Nhưng tất cả những mừng rỡ, kích động ấy, khi bật ra thành tiếng lại trở thành một âm thanh dè dặt, nhỏ nhẹ. Thanh âm của cô mỏng manh dễ vỡ như tiếng của một con chim: “Đàm gia.”

Bàn tay đang chống lên quan tài của Đàm Diệu Minh chợt khựng lại. Lát sau, anh quay người qua.

Anh lại là Đàm Diệu Minh của ngày xưa.

Không còn sát khí hung tợn như khi ở trong bệnh viện, không còn sự máu me khiến người ta ngửi thấy mùi cũng phải tê tái ruột gan. Sau lưng anh là cả một bầu trời đen đặc. Ở một góc đường chân trời, biển mây đang thấp thoáng hiện lên giữa những ngọn núi, như những ngọn sóng đang rực rạch cuộn trào lên xuống. Nét mặt anh chất chứa một nỗi đau, rồi lại hóa thành dịu dàng sau giây phút nhìn thấy Tường Ly, giống như cát trắng rơi xuống dòng sông Nhật Nguyệt dài đằng đẵng, nhẹ nhàng thông thả.

Anh giờ tay về phía cô.

Tường Ly chỉ sợ cảnh tượng đang hiện hữu trước mặt là một giấc mơ, thế nên không dám liều lĩnh lỗ mãng xông lên. Cô đi từng bước cẩn thận về phía anh, cho tới khi, tay cô được anh nắm chặt.

Trái tim thất lại bao ngày qua bỗng nhiên được đặt xuống, đồng thời ngay lúc ấy, hốc mắt cô cũng đỏ rực lên.

Đàm Diệu Minh nhìn cô bằng ánh mắt xót xa, rồi đưa tay lau đi vệt ướt nơi khóe mắt cô. Anh nói nhỏ: “Nha đầu ngốc, khóc gì chứ.”

Cô khẽ lắc đầu, cúi gằm xuống, cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt chuẩn bị tràn trề tuôn. Khi ngẩng mặt lên, khóe môi cô nở một nụ cười nhẹ: “Anh về được là tốt rồi, bây giờ tất cả mọi người đều đang đợi Đàm gia đấy.”

Đàm Diệu Minh nhìn khuôn mặt sáng như trăng của cô, đã có mấy lần không kiềm được muốn ôm cô vào lòng. Anh muốn ôm chặt lấy cô, cảm nhận mùi hương và nhiệt độ của cô, cũng muốn hỏi một câu: *Em có nhớ anh không? Em có đợi anh không?* Tất cả những lời nói và sự kích động ấy đều bị anh ấn chặt vào tận đáy lòng. Anh biết, dầu mình có khao khát đến mức nào cũng chẳng qua là trăng dưới nước, hoa trong sương, không chạm vào được, càng không ảo vọng được.

Cuối cùng, anh chỉ nói một câu: “Mấy ngày qua vất vả cho em rồi.”

Mọi tình cảm sâu sắc cuối cùng chỉ đọng lại thành hai chữ “vất vả”.

Tường Ly ghen ngào: “Là việc em nên làm mà.”

Đàm Diệu Minh quay người lại, nhìn xuống bốn cổ quan tài. Anh vẫn nắm chặt bàn tay của Tường Ly chưa hề buông ra. Đây là việc duy nhất anh muốn làm và cũng có thể làm được, cứ thế nhẹ nhàng nắm tay cô trong lòng bàn tay mình. Tay của cô thật sự rất nhỏ bé. Lần đầu tiên khi anh nắm lấy nó, anh đã nghĩ: Sao trên đời lại có một bàn tay nhỏ đến như vậy? Vừa nhỏ lại vừa mềm mại, từng khớp ngón tay cũng thanh mảnh xinh xẻo, giống như bàn tay ngọc có thể đùa nghịch. Mỗi lần nắm tay cô, anh đều phải cực kỳ nhẹ nhàng, chỉ sợ không cẩn thận nắm chặt sẽ làm cô đau, làm cô bị thương.

Cho dù đến tận bây giờ, anh vẫn không đành lòng bỏ quá nhiều sức. Cô là người con gái duy nhất trong cuộc đời này khiến anh rung động, giống như trăng sáng vàng vạc trên cao, giống dòng suối mát lạnh nơi khe núi. Anh muốn được ôm vào lòng, bảo vệ và chăm sóc.

“Bốn người họ nhờ có em cũng đã được ra đi thanh thản.” Đàm Diệu Minh nói.

Tường Ly đột ngột siết chặt tay anh: “Đàm gia.”

Đàm Diệu Minh quay đầu nhìn cô. Bờ môi cô nhấp nháy một chút, dường như có vô vàn lời muốn nói, nhưng cuối cùng, dưới cái nhìn chăm chú của Đàm Diệu Minh, cô chỉ nói một câu: “Em sẽ không để anh có chuyện gì đâu.”

Ánh mắt Đàm Diệu Minh hiền hòa như một con chim bồ câu, đối mặt với câu nói của cô cũng chỉ còn sự cung chiêu. Anh xoa đầu cô, khẽ thở dài: “Ngốc ạ, anh đã gặp chuyện rồi.”

Tường Ly cắn chặt môi, cắn rất mạnh.

Chung quy cô vẫn ngửi thấy mùi của tuyệt vọng từ những câu nói nhẹ nhàng thản nhiên của Đàm Diệu Minh, nhưng cô chưa bao giờ là một người cam chịu số phận. Giữa đêm đen mênh mông này, xuất hiện trong hòng trường đầu phải chỉ có mình Đàm Diệu Minh. Cách đó không xa có mười chiếc xe. Một vài chiếc cô khá xa lạ, nhưng có một chiếc cô rất quen mắt.

Đàm Diệu Minh với tư cách là người chủ trì của lễ tế không có quá nhiều thời gian để đau lòng thương cảm hay nói chuyện nhi nữ tình trường, chẳng bao lâu sau anh đã phải vào trong chuẩn bị mọi công việc. Khi Đàm Diệu Minh rời đi, cô nhìn thấy có một vài người từ những chiếc xe đó đi xuống, bám sát theo anh.

Một nỗi bi thương dâng lên trong lòng cô.

Nhìn theo bóng anh dần dần bị màn đêm nuốt chửng, Tường Ly nhủ thầm trong lòng: *Đàm gia, anh đã bảo vệ em ba năm trời, ba năm này chung quy em vẫn phải trả lại cho anh.*

...

Chiếc xe chìm khuất trong bóng đêm vẫn không nhúc nhích.

Nó lặng lẽ im ắng như một linh hồn.

Hòng trường là một địa điểm trung chuyển của núi Thiên Chu, có tác dụng chuyển tiếp từ trên xuống dưới và ngược lại. Men theo con đường núi quanh co là có thể lái xe xuống núi, vòng theo con đường núi nhỏ hẹp là có thể đi bộ lên tới đỉnh.

Tường Ly đi về phía chiếc xe đó.

Trong bầu không khí hơi loãng, có mùi thuốc lá, thoang thoảng khi có khi không, mỏng manh như những sợi tơ du ngoạn khắp nơi.

Cô biết mặt người tài xế đó, lái xe rất vững vàng, đồng thời cũng là một vệ sỹ có thân thủ không tồi. Người ấy nhìn thấy cô đi đến thì lập tức bước xuống xe, hơi kéo cánh cửa hàng ghế sau ra, làm một động tác mời.

Cửa xe vừa mở, từ trong tỏa ra một mùi hương nam tính nồng nàn, thanh mát sạch sẽ, vừa xa cách lại có phần quyến rũ, giống như lớp băng dưới gió trắng, bảy phần lý trí, ba phần dụ dỗ. Tường Ly hít sâu một hơi rồi chui vào trong xe.

Lục Đông Thâm ngồi ở ghế sau, bên cạnh có gạt tàn thuốc, bên trong đặt một đầu lọc. Mùi thuốc lá bên trong xe không quá nồng. Có lẽ trong lúc cô nói chuyện với Đàm Diệu Minh, anh đã mở cửa sổ giải phóng bớt ra ngoài. Thế nên, mùi thuốc lá trong không khí mới giống như nanh vuốt của anh, không lúc nào không yên lặng đứng trong bóng tối quan sát mọi thay đổi của thời thế.

Người tài xế đó không lên xe, chỉ đóng chặt cửa xe lại.

Làn hơi ấm áp trong xe len lỏi từng lỗ chân lông, ngăn cản mọi sự lạnh lẽo trước khi bình minh tới. Cô nói một câu cảm ơn với Lục Đông Thâm, việc Đàm Diệu Minh có thể xuất hiện ở đây không dễ dàng gì.

Nhưng Lục Đông Thâm chỉ khẽ cười: “Tường Ly, những gì em nợ tôi sao có thể trả hết chỉ bằng một tiếng ‘cảm ơn’?”

Tường Ly ngược mắt lên nhìn anh, ánh mắt anh ẩn nấp trong bóng tối, nụ cười rất thoáng qua, chỉ như đàn cá loáng thoáng lướt qua giữa gợn sóng lăn tăn. Nhưng rất nhanh, sự nghi hoặc dâng lên trong đôi mắt anh, anh giờ tay hướng về phía gò má cô.

Đầu tiên cô giật mình, sau khi phản ứng lại định né tránh thì đã không thể trốn được nữa. Lòng bàn tay rộng dày của anh áp lên má cô rồi trượt qua, từng ngón tay gầy xuyên qua những lọn tóc của cô. Anh hỏi nhỏ: “Cắt tóc rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Đừng hy sinh bản thân vào đó [2077 chữ]

Nhìn rõ tình thế còn quan trọng hơn nhiều sự thông minh.

Tường Ly hơi giật mình.

Nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh rất vừa phải, không quá lạnh, không quá nóng, dùng hai từ “ấm áp” để hình dung là thích hợp nhất. Nó áp lên khuôn mặt lạnh lạnh của cô, từng ngón tay gầy có vẻ như hững hờ vờn về đuôi tóc cô. Kim giây của chiếc đồng hồ cơ trên cổ tay anh nhảy từng nhịp, từng nhịp, từ tốn, chậm rãi, cũng giống như cảm giác mà anh mang tới cho người ta vậy. Hơi thở của anh trong phút chốc bao trùm hết thấy.

Mỗi người đều có một mùi hương của riêng mình. Mùi hương này tới từ thói quen sinh hoạt và thói quen tâm lý hằng ngày của cá nhân, thông qua da thịt chuyển hóa thành mùi cơ thể. Trên đời không có những mùi cơ thể giống y hệt nhau, giống như việc cho dù đi tìm khắp thiên hạ cũng không thể tìm ra hai phiến lá giống nhau như đúc vậy. Mùi cơ thể của con người là không thể thay đổi được, cho dù dùng nước hoa hoặc cao bôi cơ thể cùng với sự phụ trợ của các loại mùi xung quanh thì cũng chỉ là tạm thời.

Mùi hương của Lục Đông Thâm rất sạch sẽ, như nước vậy nhưng lại toát ra sự mát mẻ giống như băng. Một mùi hương như thế dù trong xe có mùi thuốc lá hay bản thân anh đã uống rượu thì nó vẫn tồn tại. Tường Ly vẫn luôn cảm thấy trên người anh có một thứ gì đó giống như móc câu, không phải đôi mắt, không phải quyền uy mà chính là mùi hương trên cơ thể. Một người đàn ông có được thứ mùi sạch sẽ tươi mát như vậy chứng tỏ anh cực kỳ để ý tới thực đơn dinh dưỡng và việc rèn luyện sức khỏe hằng ngày, nói một cách khác là rất chú trọng tới chất lượng cuộc sống, hơn nữa về tâm lý cũng luôn được cân bằng.

Chính vì mùi hương của một người toát từ trong ra ngoài thế nên nó là phương pháp trực tiếp nhất để bộc lộ thói quen và bí mật của chúng ta. Việc mùi hương trên người Lục Đông Thâm quá sạch sẽ chỉ có thể chứng minh hai điểm: Hoặc anh là một người trong sáng tới đỉnh điểm; hoặc anh là một người thâm sâu tới tận cùng.

Một người đàn ông được coi là Chiến thần của thương trường sao có thể trong sáng tới đỉnh điểm được chứ?

Tường Ly hơi nghiêng mặt, né tránh bàn tay của anh, nhưng vẫn không né được khỏi mùi hương của anh. Cô có một cảm giác mơ hồ, mỗi lần lại gần anh, mùi hương của anh luôn quán chặt lấy hơi thở của cô, lôi kéo từng nhịp thở của cô, si mê đeo bám đồng thời len lỏi vào trong cơ thể cô, huyết mạch của cô.

Thật ra, cô sợ sự giao hòa mùi hương như thế này.

Trên đời này có một loại mờ ám không thông qua sự tiếp xúc cơ thể mà là khi mùi hương của nhau đan cài. Chính vì cơ thể mình hòa trộn mùi hương của đối phương, thế nên tình cảm mới mê muội và cũng vì thế mới khiến con tim loạn nhịp.

Lục Đông Thâm thấy cô không nói gì, ngón tay men theo đường nét gò má vuốt xuống rồi nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô: “Chuyện đã hứa với tôi không

quên đấy chứ?”

Bàn tay trên cầm cô trông có vẻ hồ hững, thực chất cô lại không cự quậy được, chỉ có thể nhìn thẳng vào mắt anh trong bóng tối. Rất lâu sau cô mới lên tiếng: “Không quên.” Anh yêu cầu cô không được hành động bừa bãi, thì anh mới bảo lãnh cho Đàm Diệu Minh ra ngoài.

Lục Đông Thâm quan sát cô, dường như đang đánh giá độ tin cậy của lời hứa này. Lát sau, anh mới buông tay: “Những người đi theo sau Đàm Diệu Minh đều là cảnh sát chìm.”

“Tôi biết.”

“Biết là tốt.” Ánh mắt Lục Đông Thâm nheo lại nhỏ như hạt đậu: “Nhìn rõ tình thế còn quan trọng hơn nhiều sự thông minh. Tường Ly, nhớ kỹ, đừng hy sinh bản thân vào chuyện này.”

Có một khoảnh khắc, hơi thở của Tường Ly hơi gấp gáp, nhưng cuối cùng cô vẫn che giấu được, gạt đầu. Qua một lúc, cô hỏi: “Sau lễ Tế đông, phần trăm giữ được mạng sống của Đàm Diệu Minh là bao nhiêu?”

Trên đỉnh đầu là sự trầm mặc.

Cô không đợi được câu trả lời, bèn ngược mắt lên nhìn anh, nhưng chợt giật mình lạnh ngắt vì sự u tối, nặng nề trong đôi mắt ấy. Từ đầu tới cuối anh vẫn không cho cô một đáp án, đôi mắt anh lại thâm trầm như biển khơi, trong âm thầm đang cuộn trào một sự nguy hiểm khiến người ta bất an. Nhưng chính sự im lặng đó đã giúp Tường Ly hiểu ra tất cả. Cô không gan hỏi nữa, chỉ khẽ nói một câu: “Dù kết quả như thế nào, tôi vẫn phải cảm ơn anh.”

Nơi đường chân trời xa xôi nhất ngoài cửa xe đã có chút bình minh nhạt nhòa xuất hiện.

Tường Ly hít sâu một hơi, đè nén sự khó chịu ứ đọng trong lòng, quay người mở cửa xe.

“Tường Ly.”

Cô quay đầu lại nhìn anh.

Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm một thứ gì đó khiến người không thể nắm bắt được trong đôi mắt cô. Dường như anh còn có điều muốn nói, nhưng chung quy Tường Ly vẫn không đợi được câu anh thật sự định thốt ra. Sau cùng anh chỉ giơ tay lên vuốt tóc cô, cất giọng trầm thấp nói một câu: “Sau này nuôi tóc dài đi.”

Sau ba tiếng gà gáy sáng, bình minh tan dần, đường chân trời đã sáng rực lên.

Hằng năm, lễ Tế đông của Thương Lăng đều bắt đầu như vậy.

Tiếng trống rền vang, từng tiếng ầm ầm như sấm dậy, như tiếng trống mừng xuân, sau khi vang lên là hoa nổ chim kêu.

Lễ Tế đông lấy màu trắng làm chủ đạo.

Thế nên những người tới tham gia lễ Tế đông đều mặc quần áo trắng. Cho dù là đám cảnh sát mặc thường phục chỉ tạm thời đứng bên ngoài vây quanh, theo dõi Đàm Diệu Minh thì cũng mặc sơ mi trắng để tôn trọng truyền thống.

Sau khi tiếng trống chấm dứt, Đàm Diệu Minh cũng xuất hiện với tư cách người chủ trì.

Anh mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng, hai tay nâng một chiếc trượng tế có vẽ hình hoa văn và mây lành, từ từ bước lên đài tế trên con đường nhỏ được đám đông hai bên rẽ ra nhường lối. Từng tiếng trống như vang tận tới trời cao, tiếng gió rít như găm thẳng vào trái tim mọi người. Có một tia nắng từ tầng mây ló ra ngoài, ở nơi chân trời xa xa bắt đầu một trận cuộn trào giao hòa giữa sáng và tối.

Mỗi một lần trời sáng đều là một trận tàn sát với bóng đêm.

Đàm Diệu Minh đứng sừng sững tại nơi giao nhau giữa trời và đất, gánh vác sự kỳ vọng của tất cả người dân Thương Lăng. Tất cả các nam đinh đều quỳ rạp dưới đất, tay nâng dải cờ năm màu cao quá đỉnh đầu, ngược nhìn theo bóng Đàm Diệu Minh.

Tường Ly ở ngay bên cạnh Đàm Diệu Minh.

Những lễ tế trước đây cô đều xuất hiện với mái tóc dài, hình ảnh chiếc váy trắng đẹp như tranh, như một câu thơ xa xôi diệu vợi nào đó. Ánh sáng từ những bộ trang phục như điểm xuyết thêm cho khuôn mặt cô, là một vẻ đẹp khiến người ta không thể khinh nhờn. Nhưng năm nay cô đã cắt đi mái tóc dài, không còn mặc chiếc váy trắng hoa lệ như mọi khi, mà mặc chung một chiếc áo khoác dài màu trắng kiểu Trung Quốc như Đàm Diệu Minh. Một người trắng trong từ trên xuống dưới như cô, chỉ cần vạt áo hơi tung lên, khí chất tuấn tú cũng đủ bức người.

Con đường dẫn tới đài tế dài khoảng một trăm mét.

Tường Ly từ từ bước đi theo nhịp bước của Đàm Diệu Minh, rồi chợt nhớ lại khung cảnh lần đầu tiên cùng Đàm Diệu Minh tham gia lễ Tế đông.

Năm đó, cô căng thẳng hết sức. Đàm Diệu Minh đã nắm tay cô đi thẳng lên lễ tế. Cũng chính trên con đường dài đằng đẵng như đời người ấy, cô đã nhỏ giọng hỏi Đàm Diệu Minh: Nếu lát nữa em mắc sai lầm thì phải làm sao? Đàm Diệu Minh tuy không nhìn cô nhưng giọng nói như ngậm cười: Sợ gì chứ, còn có anh mà.

Chưa đi được vài bước, Tưởng Ly lại thì thầm: Thật ra cho dù em múa bùa một đoạn, chắc họ cũng không nhận ra đâu nhỉ.

Đàm Diệu Minh bật cười, nói với cô: Hồn nào.

Cô chính là hồn như vậy đấy, cô đã hồn ba năm ở Thương Lăng, Đàm Diệu Minh cũng để mặc cô ba năm.

Nhưng mỗi lần bước lên con đường đi tới đài tế này cô đều chưa từng hồn xược. Mỗi lần cô đều dốc hết mọi thành ý, bởi vì trong lòng cô có suy nghĩ riêng. Cô luôn khẩn cầu trời đất cho mình một chữ bình yên. Nhưng bình yên có lẽ là mong muốn xa xỉ nhất cuộc đời này. Nhiều Tôn có một câu nói rất đúng: Cô muốn rũ bỏ quá khứ, nhưng quá khứ lại vì cô mà đến.

Không trốn được, không tránh khỏi, đây chính là số phận.

Nghi lễ Tế đông của Thương Lăng được tiến hành theo trình tự từ xa xưa. Thế nên các bước thực hiện cũng rất phức tạp, chia thành: Trai giới, tại vị, nghênh thần, hiến dâng lựa là, ẩm phúc, từ thần và vọng táng.

Sau khi hành văn niệm tế, Đàm Diệu Minh và Tưởng Ly sẽ bước lên đài tế.

Trước kia khi ở trên đài tế, người chịu trách nhiệm thứ hai là Tề Cương, nay vị trí của Tề Cương đã bị thay thế bằng Tưởng Ly. Sau khi Đàm Diệu Minh dẫn dắt mọi người tiến hành lễ bài bốn phía trời đất, Tưởng Ly sẽ xách một vò nước rửa hai tay cho Đàm Diệu Minh. Sau đó cần phải đốt hương và chôn lông máu. Nhiệm vụ đốt hương quan trọng dĩ nhiên phải giao cho Tưởng Ly. Hàng trăm năm trước ở Thương Lăng cần phải có âm vật nghênh thần, nhưng bây giờ, mục này đã được đổi thành lấy rượu cúng tế. Tưởng Ly năm đầu tiên tham gia lễ tế là bộp chộp nhất. Cô nói với Đàm Diệu Minh, hay là em của ngón tay qua loa cho xong.

Khi nói cô nói câu này, Đàm Diệu Minh năm ấy đã đứng trên đài tế, anh lại cười khẽ, buông cho cô hai chữ: Bậy bạ.

~Hết chương 100~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Đã hài lòng chưa? [2019 chữ]

Nếu tôi cứ bướng bỉnh thì sao? Anh Lục cho phép hay là không cho phép đây?

Nghênh thần là phân đoạn quan trọng nhất trong cả buổi lễ Tế đông.

Tưởng Ly châm ngọn đèn Trường minh ở bốn hướng lên, sau đó rửa sạch tay rồi tiếp tục đốt hương.

Hương là mấu chốt của phần Nghênh thần.

Tay cô giữ ngón nến, lần lượt châm từng lư hương thủy tinh bên cạnh đèn Trường minh lên. Gió thổi làm cho ngọn lửa chấp chòn đung đưa, nhưng bàn tay của cô và ánh mắt của cô thì vẫn bình ổn tứ phương, vững vàng tám hướng. Sau lưng là đường chân trời nơi ánh sáng đang di chuyển rất nhanh trong lạng lẽ. Ánh sáng của lửa hắt lên đầu mày gò má cô, toát ra vẻ thanh lạnh vô cùng. Cùng với những đốm lửa lập lòe, bầu không khí bắt đầu thom phức lên.

Hương đan qua tay cô bào chế được đặt giữa lư hương. Riêng loại trông có vẻ không có mùi, không có vị ấy thì được đặt ở chính giữa.

Khi mùi hương vừa đẩy lên rất ngào ngạt, nồng đậm.

Sau khi lưu chuyển theo gió lại từ nhật nhòa và loãng đi.

Theo lời kể lại của những người đời trước từng chế tạo hương liệu dùng để tế thần tại Thương Lăng, một loại hương có vừng vàng tới đâu cũng phải chuyển hóa qua hương đầu và hương giữa, cuối cùng mới có thể giữ cho hương thơm bay xa và kéo dài. Nhưng loại hương của Tưởng Ly chỉ cần chuyển hóa qua giai đoạn hương đầu là đã có thể giữ vững được mùi hương, đồng thời có thể khiến cho mùi hương này duy trì tới tận khi lễ Tế đông kết thúc. Đây là bản lĩnh không phải ai muốn rèn luyện cũng làm được.

Đám cảnh sát mặc thường phục đứng cách đó không xa luôn nêu cao tính thần cảnh giác, nhìn Đàm Diệu Minh chăm chăm, không dám lơ lỏng dù chỉ một chút. Đám đông mặc đồ trắng kia toàn là người dân thường của Thương Lăng. Một khi Đàm Diệu Minh thật sự lợi dụng thời cơ để gây chuyện, thì

những người dân trước mặt này sẽ trở thành đồng phạm giúp sức cho anh ta.

Chỉ có Lục Đồng Thâm từ đầu tới cuối vẫn nhìn Tường Ly chăm chăm.

Anh đứng cách đám cảnh sát mặt thường phục đó không xa, nhưng cũng không sát lại gần. Cũng giống như họ, anh cũng mặc đồ trắng để tôn trọng lễ tế truyền thống của người dân Thương Lãng. Đa số các loại áo dạ của anh đều lấy tông tối làm màu chủ đạo. Nhưng hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác dạ màu trắng, đứng chấp tay đằng sau lưng nơi trung tâm đất trời vẫn rất tự tại, thong dong. Có tia sáng nào lọt vào mắt anh nhưng vẫn không rực rỡ bằng quang sáng phát ra từ chính con người anh. Có rất ít đàn ông dám mặc kiểu này. Còn anh thì khiến sắc trắng ấy càng trở nên cao quý, tao nhã. Dáng người thẳng tắp, vẫn là vẻ sạch sẽ, lạnh lùng, bất kham, không nhuốm chút bụi trần.

Trong đôi mắt anh không có trời đất, không có đám đông người dân mặc đồ trắng, chỉ có một Tường Ly tay đang cầm lửa hương. Dù đứng cách hàng trăm mét, trong đôi đồng tử của anh vẫn phản chiếu bóng hình cô, giống như một đóa hoa lan trắng đang bung nở, mùi hương truyền tới từ bàn tay cô. Khi anh hơi nheo mắt lại, bông hoa lan kín đáo trong mắt không bao giờ có thể chạy thoát được nữa.

Tiếng trống đã lùi xa, giờ là lúc tiếng sênh ca vang rộn. Những người thổi sênh ca đều là những người có tuổi ở Thương Lãng. Bao đời nay, họ vẫn lấy việc thổi sênh làm niềm vui. Tới cuối năm, họ dĩ nhiên cũng trở thành một trong những người quan trọng đóng góp cho lễ Nghênh thần. Lúc tấu nhạc vừa hay cũng là khi trời sáng bùng lên, bóng đêm đã hoàn toàn bị đẩy lùi. Một góc đường chân trời mở rộng như đôi mắt của Thiên thần từ từ mở ra. Ngàn vạn tia nắng men theo sườn núi sừng sững của dãy Kỳ Thần chậm rãi đổ xuống, khiến cả dãy Kỳ Thần chìm trong quang sáng chói chang, rực rỡ. Từ dãy núi Thiên Chu này nhìn qua, đó đích thực là nơi ngự trị của thần linh.

Khi tiếng nhạc vang lên, Đàm Diệu Minh trong trang phục màu trắng dẫn dắt các nam đỉnh của Thương Lãng trước tiên hướng về phía núi Kỳ Thần bái tế. Sau bốn lần vái vọng, họ lại lần lượt vái ba hướng còn lại.

Khi lựa tế được dâng lên, Tường Ly rót Ngũ Nguyệt Túy vào trong vò rượu. Đàm Diệu Minh nâng vò rượu lên, phía sau lần lượt có vài người nâng lựa tiến lên. Mấy người họ hướng về phía núi Kỳ Thần, quỳ xuống dâng lựa và tế rượu.

Tiếng nhạc trong sáng như tiếng chim ca.

Vừa trang trọng, vừa thâm trầm, vang vọng khắp trời đất.

Di động của Lục Đồng Thâm chợt rung lên.

Anh hơi nghiêng người. Gió thổi tung mấy lọn tóc trước trán anh. Anh cảm di động lên, cất giọng trầm âm: “Nói đi”.

Là Cảnh Ninh: “Lục tổng, điều tra được người tên Tường Tiểu Thiên đó đang dẫn theo một nhóm người chờ đợi ở mạn phía Nam đài tế. Họ không mặc áo tế màu trắng.”

Lục Đồng Thâm quay đầu lại, ánh nhìn rơi xuống Tường Ly đang rót rượu trên đài tế. Trên một khoảng sân bằng bên cạnh đài tế, bên trên bày những vò rượu bằng đồng xanh. Tay cô cầm muôi múc rượu từ tôn đồ đầy từng vò rượu, không hề có một chút bất thường nào. Sắc mặt anh dần dần tối đi, bờ môi hơi mím lại.

“Còn một chuyện nữa, những người chúng ta sắp xếp dưới chân núi không liên lạc được nữa.”

Đôi mày Lục Đồng Thâm bắt chợt nhíu chặt. Anh nhìn chăm chăm theo bóng Tường Ly, con người như co rút hẳn lại.

“Lục tổng, trong tình hình hiện tại anh thật sự không nên nhúng tay vào nữa. Lỡ như gặp chuyện gì nguy hiểm...”

“Muộn rồi, tôi đã ở trên núi Thiên Chu rồi.” Dứt lời, anh cũng ngắt máy luôn.

Từ khi nhận máy tới khi kết thúc cuộc gọi, ánh mắt anh chưa từng rời khỏi Tường Ly dù chỉ trong chốc lát. Quả thật, anh vẫn chứ xem nhẹ cô.

Quỳ xuống nhận rượu phúc và thịt phúc, sau khi dâng lựa xong, Đàm Diệu Minh tiếp tục tế bái trời đất. Mọi người cũng quỳ xuống vái một lần nữa. Sau đó, các nam đỉnh của Thương Lãng liền lần lượt lên đài tế hiến đồ lễ, nhận rượu tế, và cùng tận hưởng.

Chẳng mấy chốc, Tường Ly đã dẫn theo một vài người nữa nối đuôi nhau đi xuống, tới trước mặt những người cảnh sát mặc thường phục.

Tường Ly quay người lại lấy vò rượu, rồi nói với người đứng đầu: “Nếu đã làm theo tập tục của Thương Lãng, vậy thì mời các vị thưởng thức một ly rượu. Ở Thương Lãng, loại rượu nào có thể không uống chứ rượu tế đồng thì nhất định phải uống. Năm mới sắp đến rồi, chúng ta cùng cầu mong mọi điều may mắn, cũng là để rửa sạch những ám khí trên người các anh.”

Người đứng đầu rất lịch sự nói: “Xin nhận lấy tấm lòng của cô, nhưng rượu này chúng tôi không thể uống được.”

Tường Ly cười khê: “Các anh sợ tôi giờ trò gì trong rượu ư?” Dứt lời, cô uống cạn một ly rượu trong số đó trước rồi lại rót tiếp một ly ngay trước mặt họ: “Cảnh sát, bây giờ thì sao? Một ly rượu thôi mà, không làm các anh say được đâu.”

Người kia có lẽ thấy mình quá mất mặt, bèn đón lấy ly rượu Tường Ly đưa tới lần hai. Những cấp dưới phía sau thấy thế cũng lần lượt đón lấy, uống cạn.

“Cảm ơn các anh đã nỗ lực.”

Trong lúc Tường Ly bê vò rượu tới, sắc mặt Lục Đông Thâm đã sớm bình thân trở lại, không chút sóng gió. Anh nhìn cô, ánh mắt rất nặng nề. Cô hơi nâng ly rượu lên: “Anh Lục có chịu nỗ lực không?”

Lục Đông Thâm đứng im, nhìn cô không chớp mắt từ đầu tới cuối.

Tường Ly cười khê, đưa ly rượu tới bên môi anh: “Hay là để tôi đích thân mớm cho anh uống?”

Hương rượu thấm đậm với hơi thở của Lục Đông Thâm. Có một mùi hương nào khác thoang thoảng đâu đây, không phải là mùi rượu. Nét mặt Lục Đông Thâm hơi biến sắc. Nếu không phải vì trước đây từng nghĩ thấy rồi, bây giờ chắc là anh vẫn hoàn toàn không hay biết gì. Tường Ly nhìn thấy hết những thần sắc trong ánh mắt anh. Cô dựa sát vào anh thêm một chút nữa: “Anh Lục cao quá, tôi giờ tay mới hết cả rồi.”

Lục Đông Thâm giờ tay lên, đồng thời giữ nguyên bàn tay đang cầm ly rượu của cô. Trước tiên anh nhìn xuống túi bùa giấu trên chiếc áo khoác trắng của cô, sau đó lại liếc nhìn lên Đàm Diệu Minh ở trên đài. Trên người anh ta cũng giấu một túi bùa y như thế, là túi bùa lúc trước khi đốt hương, Tường Ly buộc cho Đàm Diệu Minh. Anh quay về, khẽ thở dài một tiếng, khi nói câu tiếp theo, giọng nói vừa nhạt nhòa vừa trầm thấp: “Đừng bước bình nữa.”

Ngón tay Tường Ly đang nằm trong lòng bàn tay anh chợt cứng đờ lại. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, lát sau nói thẳng: “Nếu tôi cứ bước bình thì sao? Anh Lục cho phép hay là không cho phép đây?”

Ánh mắt anh vững vàng rơi xuống khuôn mặt cô, khuôn mặt hơi cứng đờ lại. Nét mặt có phần hơi nghiêm nghị lúc này nhiều thêm một chút ngạo mạn, cầm cự khoảng nửa phút. Cho tới khi cô tay cô thật sự mỏi rã rời rồi, anh bỗng bật cười một tiếng, vừa như khó xử lại vừa như thỏa hiệp. Anh nâng ngón tay lên, ly rượu cũng theo đó rời khỏi tay cô. Anh không nói nhiều thêm một câu, nâng ly uống cạn.

Tường Ly không ngờ anh lại uống một cách dứt khoát như vậy, hơi sững người.

Ngược lại là Lục Đông Thâm, sau khi uống cạn rượu rồi lại nhìn cô, cười mà như không cười: “Em hài lòng chưa?”

Một câu nói khê khàng lại khiến Tường Ly như ngờ ngẩn, trái tim chợt run lên dữ dội, giống như bị một bàn tay nào đó bóp vụn. Cô biết khá rõ, bàn tay này chính là tay của Lục Đông Thâm. Cô vội vàng rút ly rượu lại, nói một tiếng “Cảm ơn” rồi quay người trở về đài tế, không dám nhìn anh thêm chút nào nữa...

~Hết chương 101~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Bảo vệ được lúc nào hay lúc ấy [2040 chữ]

Bất kỳ lúc nào em cũng có thể nghe lời anh, nhưng hôm nay, thì không được.

Trên đài tế, Đàm Diệu Minh đợi cô quay lại, hạ giọng nói một câu: “Họ là người ngoài, không cần phải uống rượu tế.”

Tường Ly khê đáp: “Thật may, bọn họ đều nỗ lực.” Và cũng thật may, họ đều đã uống rượu.

Đàm Diệu Minh nhìn cô, ánh mắt xa xôi, rồi thở dài: “Tường Ly, sau này...” Nói được một nửa, anh bỗng khựng lại.

Cô nhìn anh, không hiểu luôn cảm giác được những tia sáng âm ảm trầm buồn trong đôi mắt anh, giống như những vì sao xa xôi nhất trên bầu trời, khiến cô không chạm tới được, không đoán thấu được. Đàm Diệu Minh hơi rướn khóe môi, giờ tay xoa đầu cô: “Không được làm vậy như vậy nữa.”

Không hiểu vì sao, trái tim Tường Ly lại hoang mang gây lắt. Giống như dự cảm của một lần ly biệt. Chúng như những sợi tơ mảnh đang sinh sôi rồi lan dần trong đáy lòng, chèn chặt lấy cổ họng cô. Những mảnh tơ nhọn đâm thẳng vào huyết quản của cô, cô nghĩ thấy một mùi vừa tanh vừa ngọt. Cô hít sâu một hơi, đè nén sự bất an và căng thẳng trong lòng, giờ tay chỉnh lại túi bùa trên góc áo của Đàm Diệu Minh. Khi vạt vải lay động sẽ có một mùi hương tỏa ra. Một mùi hương rất trầm, không thơm nhưng lại dai lâu, có thể đàn áp hương thơm như sóng cuộn biển trào từ bốn phía dồn về một cách kỳ lạ.

“Đàm gia, chúng ta phải tiến hành trình tự cuối cùng rồi.”

Sau này đúng là cô không thể làm bùa được nữa.

Đàm Diệu Minh, người đã cho cô tất cả mọi sự nhẫn nại, nuông chiều của anh. Ba năm nay, không phải cô không hiểu tâm ý của anh, nhưng ngày ngày đêm đêm anh vẫn giữ một sự tôn trọng, chưa bao giờ khinh bạc cô quá nửa phần. Cô yêu anh, là sự kính yêu xuất phát từ tận đáy lòng, là sự kính yêu có thể bỏ mặc tất cả.

Trên đời này có một loại quan hệ nam nữ vượt trên cả tình yêu và tình bạn, có lẽ đó chính là tình cảm cô dành cho Đàm Diệu Minh chẳng.

Anh là gia của cô, suốt cuộc đời này vẫn là gia của cô.

Đàm Diệu Minh nhìn cô một lúc lâu rồi nói: “Được.”

Vọng táng là phần cuối cùng của cả lễ Tế đông, cũng là thời điểm thích hợp nhất để gửi lời chúc từ xa xôi tới các vong linh.

Quan tài của Tề Cương và mọi người đã được đặt ngay ngắn, bên cạnh có Chúc văn, lụa gấm, chỉ còn đợi Đàm Diệu Minh tự tay đẩy nắp quan tài lại, đốt chúc văn và lụa gấm, báo cáo trời cao là chấm dứt. Bước chân của Đàm Diệu Minh rất nặng nề, rõ ràng chỉ có khoảng cách vài bước chân nhưng dường như cách nhau cả trăm núi ngàn sông, bãi bể nương dâu.

Tường Ly không tiến lên, chỉ yên lặng nhìn theo bóng anh.

Cho dù không nhìn vào mắt anh, cô cũng hiểu được nỗi đau trong lòng anh. Sống lưng anh thẳng tắp khiến người ta nhìn mà đau lòng. Những người anh em đã từng sát cánh bên anh, bây giờ lại nằm trước mặt như thế này, không còn hơi thở. Trước kia, anh đưa tiễn không ít vong linh, nhưng hôm nay, anh lại đưa tiễn chính các anh em của mình.

Đàm Diệu Minh đứng trước quan tài của Tề Cương, một tay chống lên mép quan tài gỗ, tay kia ghi chặt nắp quan tài, nhưng mãi vẫn không thể đóng xuống được. Chỉ sợ đóng vào rồi, tình nghĩa giữa anh và các anh em sẽ hoàn toàn âm dương cách biệt. Tường Ly nhẹ nhàng bước lên, nhìn thấy mu bàn tay anh nổi đầy những gân xanh, bao trùm lên một nửa gương mặt trong quảng sáng là một nỗi đau đang được đè nén tới tột cùng. Cô nghẹn ngào, trái tim đau xót, lát sau lên tiếng: “Đám gia, tới giờ rồi.”

Đàm Diệu Minh cắn răng, bấy giờ mới hơi buông lỏng ngón tay ra, nhưng bàn tay đẩy nắp quan tài vẫn rất run rẩy.

Tường Ly đưa tay ra, đề lên mu bàn tay anh, bấy giờ mới phát hiện nhiệt độ trên đôi tay anh rất thấp. Cô hít sâu một hơi, truyền thêm sức mạnh cho anh. Tiếng đẩy nắp quan tài cuối cùng cũng vang lên, chiếc nắp dính chặt vào thớt gỗ. Đàm Diệu Minh như bị rút cạn mọi sức lực, mãi mới nói được một câu: “Cảm ơn em.”

Tất cả mọi người đều đang đợi Đàm Diệu Minh đốt chúc văn và lụa gấm.

Nhưng đôi tay anh cứ ghi chặt lấy quan tài gỗ chưa chịu buông ta, đầu cúi gằm xuống. Tường Ly đứng gần anh nhất, thế nên có thể phát hiện ra sự bất thường của anh. Cô hơi mím môi, dịch chuyển người, vừa vặn đến một góc độ che hết được tầm nhìn của những người kia.

“Tường Ly, bất luận hôm nay em muốn làm gì, cũng đừng tay đi.” Đàm Diệu Minh khẽ nói.

Trái tim Tường Ly run lên.

Đàm Diệu Minh hơi nghiêng đầu nhìn cô, nặng nề bổ sung thêm hai chữ: “Nghe lời.”

Tường Ly biết mình không giấu được anh. Cô lên tiếng: “Bất kỳ lúc nào em cũng có thể nghe lời anh, nhưng hôm nay, thì không được.”

Đầu mày Đàm Diệu Minh nhíu lại.

“Nếu Đám gia đã chần chừ không chịu đốt chúc văn, vậy em sẽ làm thay Đám gia. Cho phép em được tiễn biệt bốn người anh em này đoạn đường cuối cùng.” Dứt lời, cô cầm chúc văn và lụa gấm lên. Ánh sáng trong ngọn đèn Trường Minh vẫn hừng hực cháy, sáng bừng cả khuôn mặt cô.

Giây phút này, cô còn quyết đoán hơn cả Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh giữ cô lại: “Em định làm gì?”

Hành động này khiến tất cả mọi người đứng dưới đài tế đều sửng sốt. Mấy cảnh sát mặc thường phục phát hiện sự tình không ổn, bắt đầu lăng lạng tiếp cận gần đài tế. Lục Đông Thâm vẫn đứng nguyên tại chỗ, hơi nheo mắt lại, đầu mày hơi chau.

Khóe mắt Tường Ly dĩ nhiên đã để ý tới nhất cử nhất động của mấy cảnh sát mặc thường phục. Cô nhìn về phía Đàm Diệu Minh: “Anh đã bảo vệ em chu toàn, em sẽ giữ cho anh bình an.” Dứt lời, cô giơ cao tay lên, chỗ chúc văn và lụa gấm ấy bị ném vào giữa ngọn đèn Trường Minh. Ngay sau đó một vài tiếng nổ lớn vang lên, giống như nơi đường chân trời dậy sấm vậy, làm rung chuyển cả đài tế.

Là tiếng vỡ tan của những ngọn đèn Trường Minh.

Trước mặt, một màn sương dày đặc bao trùm, chẳng mấy chốc đã bịt kín đài tế, ngăn cản tầm nhìn của mọi người bên dưới. Các nam đình của Thương Lăng thẳng thốt, muốn lao lên đài tế xem cho rõ tình hình nhưng bỗng phát hiện mình không thể nhúc nhích được. Không chỉ bọn họ, mấy cảnh sát mặc thường phục khi phát hiện chuyện này cũng đã quá muộn, hai chân hai tay giống như bị ai trói chặt, không thể di chuyển. Đầu óc vẫn còn tỉnh táo nhưng thần kinh thì như bị tê dại, chỉ còn cách giương mắt nhìn đài tế bị khói trắng bao phủ.

Lục Đông Thâm quan sát toàn bộ cảnh tượng ấy. Anh thử động dấy ngón tay nhưng cũng không được như ý nguyện. Chiều này của Tường Ly quá thông minh và quyết đoán. Thứ thực sự có vấn đề nằm ở trong củ nổ của những ngọn đèn Trường Minh. Mùi hương trong lò và mùi rượu chẳng qua chỉ là chất

xúc tác. Anh chỉ nghĩ rằng cô đã làm gì đó với hương đàn trong lò, thì ra, thứ thật sự kích thích khiến mùi rượu và hương đàn tương khắc với nhau ẩn giấu trong ngọn đèn Trường Minh và chúc vãn.

Mùi hương của đám khói trắng rất quái dị, là kết quả sau khi đã hòa trộn cùng các mùi hương xung quanh, nồng nặc khó chịu.

Tường Tiểu Thiên dẫn theo một đám anh em nhảy lên đài tế. Ai nấy đều mặc thường phục, không đeo túi bùa. Rượu tế họ cũng không uống, thế nên mùi hương trước mắt đối với họ mà nói không có tác dụng gì. Tường Tiểu Thiên ý chỉ bưng bưng: “Tường gia, tất cả đều đã chuẩn bị xong. Người của Lục Đông Thâm và Nhiều Tôn dưới chân núi hiện tại đều đang đi loanh quanh không tìm được lối ra nữa rồi.”

Đàm Diệu Minh sững sờ.

Tường Ly không giải thích cho anh, nói ngay: “Đàm gia, mau đi đi.”

Dầu sao cũng không phải là thứ gì hại tới mạng người, thế nên việc mùi hương này ghim giữ họ cũng chỉ là trong phút chốc. Khi hết thời gian, những cảnh sát kia lại có thể tự do hoạt động. Đến lúc đó, công lao của cô coi như muối bỏ bể.

Đàm Diệu Minh đoán chắc được Tường Ly sẽ không cam tâm, nhưng không ngờ cô lại có hành động lớn đến vậy, khí thế cũng quá rầm rộ. Ngẫm nghĩ một chút, anh nhủ thầm: “Em làm vậy là sao? Liệu mạng của bản thân để trả ân tình cho anh ư?”

Tường Ly vừa sốt ruột vừa gấp gáp: “Còn không đi sẽ không kịp nữa đâu!”

Đàm Diệu Minh thấy khốc mắt cô ươn ướt, nhất thời mềm lòng, bèn tiến lên, vuốt nhẹ đôi mày của cô: “Ngốc ạ, cho dù em cố gắng hết sức thì anh cũng trốn được đi đâu chứ? Anh trốn được một lúc, lẽ nào có thể trốn cả đời?”

“Bảo vệ được Đàm gia lúc nào hay lúc ấy.”

Đàm Diệu Minh lắc đầu: “Thời thế đã qua rồi.”

“Đàm gia!” Tường Ly nhìn thấy làn khói đã dần dần mỏng đi, sốt sắng lùi về phía sau, quỳ xuống đất. Tường Tiểu Thiên và mọi người thấy vậy cũng lần lượt quỳ xuống: “Cầu xin anh, mau đi đi!”

~Hết chương 102~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Tế máu [2153 chữ]

Giữa đài tế này, giữa trời đất này, giữa nơi hoang vu này, thứ được tế lễ chỉ còn lại máu và nước mắt mà thôi.

Đàm Diệu Minh đứng sững đón gió, cúi xuống quát nhỏ: “Đứng hết cả lên cho anh!”

Tường Ly vẫn quỳ ở đó, không nhúc nhích.

“Tường Ly!” Đàm Diệu Minh quát.

Tường Ly ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của Đàm Diệu Minh: “Đàm gia, hôm nay anh phải đi, không muốn đi cũng phải đi, Tường Tiểu Thiên!”

Tường Tiểu Thiên nhất định sẽ đứng về phía Tường Ly. Trước đó Tường Ly đã hỏi cậu: Tường Tiểu Thiên, nhiệm vụ chị giao cho em, em dám làm không? Tường Tiểu Thiên là một cậu nhóc thông minh, có lẽ đã nhận ra điều khác lạ qua thái độ trầm mặc quá mức của cô khi chuẩn bị những đồ dùng cần thiết từ mấy hôm trước, chưa đợi Tường Ly nói rõ, cậu đã thể hiện thái độ chắc chắn của mình: Không có Đàm gia và Tường gia sẽ không có Tường Tiểu Thiên của ngày hôm nay, thế nên, Tường gia cứ dặn dò đi ạ.

Tường Ly lại hỏi: Nếu đây là chuyện mất mạng thì sao?

Tường Tiểu Thiên cười nói: Những người sống trên giang hồ chưa bao giờ biết sợ mất mạng, chỉ sợ mất mặt thôi.

Thế nên vào hôm nay, Tường Tiểu Thiên đã chuẩn bị đầy đủ từ sớm. Cậu đứng lên, dẫn một nhóm anh em kéo về phía trước. Nói theo lời dặn dò cuối cùng của Tường Ly thì tới lúc đó, cho dù phải trối lại cũng quyết đưa Đàm gia đi bằng được.

Nhưng cậu đang định xông tới thì cổ áo đã bị Đàm Diệu Minh tóm lên. Anh gần như áp sát vào mặt cậu mà hỏi: “Em không muốn để Tường gia của mấy đứa được sống nữa hay sao?”

Tường Tiểu Thiên sững người, rồi bất chợt run rẩy vì ánh mắt của Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh chỉ nói bằng tông giọng đủ cho hai người nghe thấy, thế nên Tường Ly hoàn toàn không biết anh vừa nói gì. Thấy Tường Tiểu Thiên dừng lại, cô sốt ruột quát lên: “Tường Tiểu Thiên, em còn lè mề gì nữa?”

Tường Tiểu Thiên cũng đã nghĩ tới vô vàn những khả năng, nhất thời khó xử vô cùng, không biết nên lựa chọn sao cho đúng đắn. Các anh em phía sau đợi mãi vẫn không thấy hành động của cậu, dĩ nhiên rất gấp gáp, nhưng cũng không dám hành động khinh suất. Tường Ly thấy vậy bèn đứng phắt dậy, lao lên.

Mùi hương tương khắc chỉ có tác dụng trong một thời gian nhất định. Một khi làn khói tan hết, cô sẽ không thể bảo vệ Đàm Diệu Minh được nữa. Thế nên nhất thời cô sốt ruột đến bông bột, động thủ ngay với Đàm Diệu Minh.

Tốc độ ra đòn của cô cực nhanh, có thể nhận ra là quyết sống mái một phen, nếu không bình thường làm sao cô dám ra tay với Đàm Diệu Minh. Đàm Diệu Minh dường như đã đoán ra từ trước cô sẽ làm như vậy. Anh nghiêng đầu né tránh cú đâm của cô rồi bàn tay lớn vội túm lấy, cố gắng giữ chặt cánh tay cô. Ai ngờ cô phản ứng cũng nhanh, thân hình nhanh nhẹn né khỏi đòn công kích của Đàm Diệu Minh.

Tường Tiểu Thiên đứng bên cạnh vừa sốt ruột vừa giận dữ, giậm chân bình bịch: “Hai vị gia đừng đánh nhau nữa!” Giúp ai cũng không được, cậu chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh khó xử thế này.

Tường Ly cũng không mong Tường Tiểu Thiên tiến lên giúp mình, cô thẳng thừng dồn hết sức lực để khống chế Đàm Diệu Minh. Nhưng Đàm Diệu Minh dẫu gì cũng là người ngày ngày lăn lộn chốn giang hồ, việc anh thân thủ tốt và ra những chiêu nhanh lẹ ai ai cũng biết. Cho dù Tường Ly khá giỏi đánh đấm thì khi đối mặt với Đàm Diệu Minh cũng rất mất sức. Khi cô nhảy vọt lên, chuẩn bị túm lấy cánh tay của Đàm Diệu Minh một lần nữa thì anh đã bắt được cơ hội trở ngược tay khống chế. Cô tay cô bị giữ chặt. Cô còn chưa kịp phản kích lại Đàm Diệu Minh đã thu tay về, ngay sau đó kéo giật Tường Ly qua.

Tường Ly muốn giãy giụa nhưng eo đã bị Đàm Diệu Minh ôm chặt.

“Đàm gia, anh...”

Cô còn chưa kịp nói hết câu, anh đã áp sát mặt xuống, hôn lên đôi môi cô.

Tường Tiểu Thiên cùng tất cả mọi người đều thẳng thốt.

Tường Ly giật thót, ngay sau đó bàn tay lớn của Đàm Diệu Minh tiếp tục giữ chặt lấy gáy cô, vẫn để môi mình áp chặt môi cô, nhưng cũng chỉ là áp như thế, chưa từng cạy mở môi cô. Môi anh hơi lạnh còn khẽ run rẩy, giống như một tảng đá lớn đè lên cô, đè thẳng vào trái tim cô.

Cô không động dậy nữa, đầu mũi lại cay xè.

Sự dứt khoát của anh, sự cố chấp của anh đã thể hiện hết trong nụ hôn này.

Con gió ban sáng đã lớn, đài tể lại nằm trên đỉnh núi, làn khói càng nhanh bị thổi tan hơn. Chẳng mấy chốc, nơi đài tể đã sáng bừng rõ nét. Tất cả mọi người đều nhìn thấy tận mắt cảnh tượng này.

Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm lên đài tể như đã bỏ qua hết mọi nhân tình thế thái. Sắc mặt anh nặng nề, ngón tay phải dùng hết sức mới có thể cử động được. Liếc sang đối diện, mấy người canh sát mặc thường phục đó ai nấy đều bàng hoàng. Họ không nghĩ rằng sau khi làn khói tan đi, Đàm Diệu Minh vẫn còn đứng đây.

Trên đài tể, Đàm Diệu Minh ngẩng mặt lên, buông eo cô ra, bàn tay đang giữ gáy cô cũng nhẹ nhàng đưa lên, vuốt mấy lọn tóc trước trán cô. Anh khẽ nói: “Bất cứ lúc nào cũng không được khóc, nhớ kỹ chưa?”

“Đàm gia, anh không thể...” Tường Ly nghẹn ngào tưởng chết, một tay vẫn giữ chặt gấu áo anh: “Em xin anh đấy.”

Đàm Diệu Minh bật cười: “Em chưa bao giờ xin anh cả, lần này coi như là lần đầu tiên nhĩ?”

Tường Ly đỏ rực hốc mắt.

Đàm Diệu Minh giang tay ôm chặt cô vào lòng, chống cằm lên đỉnh đầu cô: “Tường Ly à, các anh em đều ở đây cả, anh sẽ không đi đâu hết.”

Còn một câu nói khác anh giữ tận sâu trong lòng: Anh đi rồi, mọi điều khó xử sẽ rơi cả xuống đầu em. Tường Ly, anh không đành lòng khiến em rơi vào khốn đốn, một chút cũng không được.

“Còn nhớ lần đầu tiên em tham gia lễ Tế đông em đã nói gì không? Em nói, cho dù cắt ngón tay, nhìn thấy một chút máu cũng coi như là tế lễ rồi, chỉ lấy rượu qua mặt ông trời, ông trời sẽ không vui đâu. Anh nghĩ là em nói đúng, thế nên những ngày bình yên mới trôi qua vội vàng như vậy. Không biết sau lễ tế máu hôm nay, ông trời có thấy hài lòng không? Không cầu mong gì khác, chỉ mong em có thể sống một đời bình yên.”

Trái tim Tường Ly như đập lỡ một nhịp. Ngay sau đó cô nghe thấy tiếng gào lên điên cuồng của Tường Tiểu Thiên: “Đàm gia!”

Cô giật mình, muốn dùng sức đẩy Đàm Diệu Minh ra nhìn cho rõ ràng nhưng chỉ càng bị anh ôm chặt hơn. Cô không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy

ra, chỉ cảm thấy cơ thể anh cứ nặng dần, nặng dần, cô chỉ còn biết ra sức gọi “Đàm gia”. Cuối cùng sau một cú đẩy lấy hết sức bình sinh, cánh tay Đàm Diệu Minh cũng buông thõng, cả cơ thể cao lớn loạng choạng vài nhịp rồi ngã xuống đài tế.

Gió thổi qua, mùi máu tanh xao động khắp nơi, giống như cỗ đại tửu lấy từng nhịp thở của Trương Ly. Cô chỉ cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, cả cơ thể đau đớn như bị ai đâm thẳng một nhát dao vào người.

Nhưng nhát dao ấy lại đâm lên người Đàm Diệu Minh.

Một con dao đâm thẳng vào người anh, máu men theo lưỡi dao sắc nhọn thấm đẫm chiếc áo màu trắng của anh, dần dần nhòe ra thành cả một khoảng đỏ rực, như một đóa hoa bị ngạt đỏ rực nở rộ, nuốt trọn mọi tuyệt vọng và bi thương của nhân gian để rồi bùng nổ thành một dáng vẻ yêu nghiệt. Đôi chân mềm nhũn, Trương Ly ngã gục xuống đất, nhất thời chỉ cảm thấy mùi tanh ngọt xung quanh đây len lỏi vào trong hô hấp của mình. Cô họng cô dường như cũng xuất hiện rất nhiều máu.

Trương Tiểu Thiên và những người khác lao lên.

Mùi hương cuối cùng cũng tan đi hết, chỉ còn mùi trong lư hương đang là lướt bay lượn, hướng về một nơi nào xa lắm.

Người đứng dưới đài tế cũng bắt đầu có phản ứng trở lại, tay chân đều động đậy được. Nhìn thấy cảnh này, họ đồng loạt quỳ rạp xuống đất, bi thương gào lên: “Đàm gia!”

Một vài người cảnh sát mặc thường phục muốn lao lên trên nhưng bị người sắp đứng đầu ngăn lại, sau đó lập tức gọi xe cấp cứu. Nhưng thật ra trong lòng người sắp ấy cũng hiểu rõ, một khi Đàm Diệu Minh không trốn không tránh, với cá tính của anh chưa chắc đã chịu cam tâm phục tùng pháp luật. Một đời kiêu hùng, cho dù phải chết cũng không chấp nhận để thể diện của mình mục ruỗng trong lao tù. Một khi đã có lòng muốn chết thì thân tiên có xuống cứu cũng chẳng ích gì.

Trên đài tế, Trương Ly khó khăn bò qua. Mỗi một bước tiến lại gần, mùi máu tanh quần lấy cổ họng cô lại càng nồng đậm hơn một chút. Ba năm nay, máu dính trên người cô, mùi máu mũi cô ngửi thấy đều là máu của người khác, không ngờ hôm nay lại là của Đàm Diệu Minh.

Cô nắm chặt lấy tay Đàm Diệu Minh, lòng bàn tay ban nãy vẫn còn nóng hổi, bây giờ đang lạnh ngắt dần đi. Cô dùng hết sức lực còn lại để nắm chặt hơn nữa, cố gắng níu giữ một chút nhiệt độ trên bàn tay anh, những cái lạnh giá ấy cứ thế truyền ra qua da thịt anh rồi ngấm thẳng vào cốt tủy cô. Lồng ngực như bị ai xé tan, nỗi đau không thể trào ra một cách thoải mái, bị kìm nén bí bức đến phát điên. Điều cô không ngờ được là, trong chiếc áo trắng rộng rãi của Đàm Diệu Minh từ đầu đã giấu một con dao giấu.

Nước mắt lăn tròn trong hốc mắt. Cô giận, cô đau, cô bị phản, cô tuyệt vọng. Nhưng muôn vàn những thứ cảm xúc ấy cứ đè chặt lồng ngực, không sao chút ra ngoài được, muốn nuốt xuống mọi sự đắng chát của nước mắt nhưng cũng lực bất tòng tâm. Nước mắt cô cứ thế lăn chảy rơi, thấm ướt vạt áo, rơi thẳng xuống đài tế.

Giữa đài tế này, giữa trời đất này, giữa nơi hoang vu này, thứ được tế lễ chỉ còn lại máu và nước mắt mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Hạ Trú [2080 chữ]

Ai nói cô ấy là Trương Ly?

Đàm Diệu Minh cố gắng chạm tay lên khuôn mặt cô, nước mắt cô men theo đầu ngón tay anh chảy xuống. Anh khẽ giật giật khóe môi: “Ban nãy đã rồi mà, đừng khóc...” Dứt lời, anh lại phun ra một ngụm máu lớn.

Trương Ly gào lên: “Vì sao chứ? Vì sao anh phải làm như vậy!”

Hơi thở của Đàm Diệu Minh yếu dần, miệng hết đóng lại mở. Trương Ly nắm lấy bàn tay kia của anh, ra sức lắc đầu: “Không được, em không thể để anh chết được, không được.”

“Trương Ly...” Đàm Diệu Minh gọi tên cô trong chút hơi thở sắp tàn, gắng chút sức lực cuối cùng để nắm chặt tay cô: “Như vậy rất tốt mà, anh còn mặt mũi để gặp các anh em”

“Đàm gia!” Trương Ly vui mặt xuống lồng ngực anh, nức nở.

Đàm Diệu Minh rút tay ra, nhẹ nhàng giữ lấy đầu cô, lát sau thở dài: “Kiếp này coi như nợ em, nếu có kiếp sau...” Lời còn chưa nói hết, anh đã dừng lại, ánh mắt bắt đầu rệu rã, nhưng trong đầu vẫn lần lượt hiện về cảnh tượng lần đầu gặp cô.

Đó là khi cô trở trời nhất. Cô co rút người trong một góc khuất, trong ánh mắt chỉ còn hận thù và đau đớn, cùng một sự điên rồ của một con người đã bị

ép tới bờ vực thẳm. Tất cả mọi người đều nói cô bị điên, chỉ có anh biết cô không hề điên. Anh đã nói với cô: Em đi theo anh, anh sẽ giúp em thực hiện những điều em muốn.

Cô nói: Em muốn báo thù. Anh đáp: Được.

Nhưng sau khi ở lại Thương Lãng khoảng nửa năm trời, cô lại nói: Em muốn quên đi tất cả, em muốn được sống bình yên.

Anh vẫn nói: Được.

Trong cốt tủy của cô có một nguồn sức mạnh rất tàn nhẫn, vậy mà cô lại khao khát bình yên đến thế. Anh hứa hẹn, nhưng bây giờ lại thất hứa.

Phải, đến một lời hứa kiếp này còn chưa thực hiện được, làm sao anh dám hão huyền mong ngóng kiếp sau?

Tướng Ly túm chặt áo anh, đầu đón tướng chết.

Trên đài dưới đài chỉ剩下 là một bầu trời bi thương và lạnh lẽo.

Gió thổi qua, trời u ám, nặng nề. Cát đá xung quanh bị gió thổi bay, lá cây xào xạc mãi không ngừng.

Các cảnh sát mặc thường phục lao lên đài.

Tuy rằng Lục Đông Thâm đã động dậy được rồi nhưng anh vẫn đứng yên, chắp tay sau lưng, yên lặng quan sát cảnh tượng xảy ra bên trên. Nước mắt của Tướng Ly, những tiếng gào thét của Tướng Ly, sự liều mạng của Tướng Ly... Tất cả, tất cả anh đều nhìn thấy hết. Khuôn mặt anh không chút xao động, cứ để cho cô mặc sức trút hết mọi đau khổ ra ngoài.

Đàm Diệu Minh, chung quy vẫn là một người đàn ông đội trời đạp đất.

Không nhiều người khiến Lục Đông Thâm anh sau khi bước chân lên con đường tranh đấu nhân tính này rồi vẫn phải khâm phục, Đàm Diệu Minh là một trong số những con người ít ỏi ấy. Nếu không vì sự dối lập lợi ích, chưa biết chừng anh và Đàm Diệu Minh còn có thể uống rượu chuyện trò. Đáng tiếc là, trên đời có quá nhiều điều tiếc nuối. Nơi nào có con người, nơi ấy có giang hồ, trên đất giang hồ sẽ không tránh khỏi những cuộc tàn sát khốc liệt.

Ngay từ lúc Đàm Diệu Minh giết người đến đỏ mắt trong bệnh viện, giây phút đó, anh đã nhìn thấy sự quyết biệt từ ánh mắt của Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh nói có chuyện muốn nhờ.

Thật ra không cần Đàm Diệu Minh nói nhiều lời, anh cũng hiểu chuyện đó là gì.

Hôm đó, Đàm Diệu Minh chỉ nói vồn vện vài câu, nhưng là trút hết mọi lo lắng của mình. Anh ấy nói: Lục tổng, hy vọng anh có thể bảo vệ Tướng Ly.

Anh kính trọng sự nhiệt huyết của Đàm Diệu Minh. Bảo anh ấy ngồi tù, thả để anh ấy chết để lấy máu té đài. Thế nên, lễ tế ngày hôm nay là sự hồi sinh của Tướng Ly, cũng là sự ra đi của Đàm Diệu Minh.

Chỉ có điều...

Tiếng gào thét bi thương của Tướng Ly gần như xé rách mọi không gian xa xôi, khiến Lục Đông Thâm hơi nhú mảy, trái tim anh cũng nhói lên như có một nhát dao nào vừa đâm vào vậy...

Thương Lãng gấp biến cố.

Sau lễ Tế đông, lòng người dân Thương Lãng đều hoang mang, lo lắng.

Sự việc Đàm Diệu Minh tự vẫn trên đài tế giống như cắt đứt sức sống đang dồi dào của con người Thương Lãng vậy, trong một thời gian ngắn, cả thành phố hoàn toàn bị bao trùm trong bi tráng và thương cảm. Trong mắt người dân Thương Lãng, bất luận Đàm Diệu Minh đã làm gì, anh vẫn là gia của Thương Lãng, vẫn là một người đáng để mọi người kính trọng.

Bây giờ gia đã đi rồi, Tề Cương và mọi người cũng đã quy thiên, mọi sản nghiệp của Đàm Diệu Minh đều bị đình đốn. Các anh em khác có liên quan đều bị các cơ quan chính quyền hỏi chuyện, trong đó, cũng bao gồm Tướng Ly.

Tướng Ly, với tư cách là người gần gũi nhất với Đàm Diệu Minh, dĩ nhiên không tránh khỏi việc bị liên lụy. Nhất là khi cô lại có hành động định cố tình thả Đàm Diệu Minh đi trong lễ tế đông, gây trở ngại cho các cơ quan công quyền, dùng mùi hương tấn công người đang thi hành công vụ... Tất cả đã trở thành hàng loạt tội danh chụp xuống đầu cô. Nếu lúc đó Đàm Diệu Minh trốn thoát thì không khác gì mang lại đại họa cho Tướng Ly.

Tướng Ly ngồi trong phòng hỏi cung, không nói một câu nào.

Cô vẫn mặc nguyên bộ đồ trắng từ ngày tế lễ, trên người vẫn còn dính máu của Đàm Diệu Minh. Những đóa hoa bi ngán ấy chung quy vẫn bám riết lấy cô, khiến cô như một người đã chết, không còn nghe thấy bất kỳ lời nói nào. Ánh đèn nhức mắt nhưng vẫn không thể soi rọi vào đôi đồng tử u ám của

cô. Nó dường như không còn biết buồn bã, không còn biết vui vẻ, không còn biết đau đớn, không còn biết lo sầu. Nó bình thản như nước, cũng lại giống như một miệng giếng đã cạn khô, chỉ còn lại một giọt nước cuối cùng.

Người của Cục cảnh sát thành phố phụ trách thẩm vấn. Bên ngoài, qua một lớp kính trong suốt nhìn xuyên thấu vẫn còn những người có chức có quyền khác, tất cả toàn là các nhân vật tai to mặt lớn. Tội danh của Đàm Diệu Minh đã quá rõ ràng, tự sát cũng không làm giấu nhẹm đi quá nhiều tình tiết cho vụ án. Việc cảnh sát muốn làm là moi thêm một số chuyện từ Tưởng Ly.

Khi Nhiều Tôn tới nơi, qua lớp kính trong suốt, sau khi nhìn thấy dáng vẻ muốn chết không được, muốn sống cũng chẳng xong của Tưởng Ly, anh phần nộ, đập bàn với Cục trưởng. Những người khác trong Cục cũng biết thân phận của Nhiều Tôn, mặc dù không dám đắc tội những cũng không thể công tư bất phân, bèn nói: “Bây giờ đang trong thời gian hỏi cung. Những trình tự bắt buộc phải tiến hành, chúng tôi không thể thiếu sót được.”

Con giận của Nhiều Tôn xông lên: “Mẹ kiếp, đây là đi theo trình tự đấy hả? Mấy người không nhìn thấy cô ấy đang như thế nào sao?” Ngay sau đó, dưới cái nhìn ngơ ngác của mọi người, anh lập tức xông thẳng vào phòng hỏi cung.

Phía sau là cả một đám người đi theo, cản cũng không được, khuyên cũng chẳng xong. Ai nấy đều sốt xình xịch như kiến bò miệng chảo vậy.

Tưởng Ly bên này vẫn ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, một giây sau đã bị ai đó kéo thẳng dậy. Sức mạnh của người ấy không hề nhỏ, cũng đồng thời khiến cô có chút tri giác. Cô ngước lên, đối mặt với khuôn mặt của Nhiều Tôn. Nhiều Tôn thấy sắc mặt cô trắng nhợt đến kinh người, cổ đờ nén mọi sự hung hăng trong người xuống, hạ thấp giọng nói: “Anh đưa em đi.”

Tưởng Ly có phản ứng, cô dùng sức giật cánh tay lại.

Nhiều Tôn sững người, quay đầu nhìn cô.

Cô nhìn anh chăm chăm, từ từ buông một chữ: “Cút.”

Nhiều Tôn sắc mặt cứng đờ, hơi nheo mắt lại: “Em đừng có không biết điều!”

“Cút.” Tưởng Ly chỉ lặp lại đúng một chữ, giọng nói lạnh như băng.

Trong phòng hỏi cung có không ít nhân viên của cơ quan tư pháp, thể diện của Nhiều Tôn gần như mất hết sạch. Gân xanh trên trán anh ta nổi đầy lên. Anh siết chặt tay, nghiến răng nghiến lợi nói: “Được lắm, em chấp nhận ở lại đây chứ gì? Đội trưởng Lư!”

Người chịu trách nhiệm thẩm vấn Tưởng Ly chính là đội trưởng Lư. Anh ta tiến lên.

Nhiều Tôn nhìn chăm chăm vào mặt Tưởng Ly: “Tiếp tục thẩm vấn! Thẩm vấn đến chết cho tôi! Khi nào cô ta chịu nhả ra câu nào thì mới thả đi!”

Đội trưởng Lư thật sự phải thấp hương bái Phật rồi. Anh ta sợ nhất chính vị tổ tông trước mặt đây can dự vào công việc, bây giờ cuối cùng cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng sự kích động còn chưa kịp nguôi, đã có cấp dưới gõ cửa đi vào, thì thẩm vào tai anh ta mấy câu. Khuôn mặt đội trưởng Lư lập tức biến sắc, đầu mày nhú chặt lại: “Trong thời gian thẩm vấn không chấp nhận bất kỳ lý do bảo lãnh nào. Đùa gì chứ, kể cả có thể thả đám đàn em của Đàm Diệu Minh cũng không được phép thả Tưởng Ly.”

“Ai nói cô ấy là Tưởng Ly?”

Một giọng nói trầm thấp vang lên. Lục Đông Thâm bắt ngờ xuất hiện trước cửa phòng thẩm vấn, cái bóng cao lớn che kín toàn bộ ánh sáng trên hành lang, theo sau anh là Cảnh Ninh.

Đội trưởng Lư sững người. Nhiều Tôn thì quay phắt đầu qua, ánh mắt nghiêm lại.

Lục Đông Thâm vẫn rất nhẹ nhàng, bước vào trong phòng, nhìn Tưởng Ly rồi quay sang Nhiều Tôn và đội trưởng Lư: “Vật có vật giống nhau, người có người tương đồng. Đội trưởng Lư bắt nhầm người rồi.”

Đội trưởng Lư biết Lục Đông Thâm, cũng biết nhân vật này không dễ chọc vào. Nhưng việc ngang nhiên xông vào như vậy là trái quy định. Anh ta cười khẩy: “Câu này của Lục tổng thú vị đấy. Anh nói cô ta không phải tên là Tưởng Ly? Vậy xin hỏi cô ta là ai?”

Lục Đông Thâm nói rành mạch từng chữ: “Nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn, Hạ Trú.”

~Hết chương 104~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Giành người [2027 chữ]

Hạ Trú là ai? Gọi đại bất kỳ một người dân Thương Lãng nào tới đây cũng biết tên của cô ta là Tường Ly

Ngữ khí của Lục Đông Thâm rất từ tốn nhưng mỗi một chữ nhả ra đều mạnh mẽ và có khí phách, ánh mắt cho dù nhạt nhòa vẫn đầy quyền uy. Tường Ly vốn đang sống dở chết dở, nghe xong câu này bả vai bỗng run lên. Cô ngược mắt nhìn Lục Đông Thâm, trong ánh mắt có thêm rất nhiều sự sùng sốt.

Nhiều Tôn cũng hơi sững sờ, nhưng chỉ là trong giây lát, khi đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại lập tức trở thành sắc lẹm và bén nhọn.

Đội trưởng Lưu cũng không phải người ngờ nghệch, dĩ nhiên nhận ra có điểm bất thường trong câu chuyện này. Anh ta cười nói: “Lục tổng cũng nói đầy thôi, người với người có thể giống nhau. Tôi nghĩ người nhận nhầm là Lục tổng thì phải. Hạ Trú? Hạ Trú là ai? Gọi đại bất kỳ một người dân Thương Lãng nào tới đây cũng biết tên của cô ta là Tường Ly.”

“Ồ?” Lục Đông Thâm tỏ thái độ hứng thú: “Vậy nếu đội trưởng Lưu không phiền có thể mời vài người Thương Lãng tới đây xác nhận.”

Đội trưởng Lưu sững người, đúng là không ngờ được Lục Đông Thâm lại dùng chính lời nói của anh ta để dồn anh ta vào góc chết. Lục Đông Thâm tiến lên hai bước, cái bóng rộng lớn vừa đủ để che kín cho Tường Ly: “Nếu đội trưởng Lưu chê phiền phức thì cũng để giải quyết thôi, chi bằng cứ hỏi thẳng Tôn thiếu đây.”

Đội trưởng Lưu “á” lên một tiếng, nét mặt nghi hoặc.

Lục Đông Thâm nhìn Nhiều Tôn, khoe miệng hơi rướn lên: “Tôi nhớ là Tôn thiếu từng một lần có duyên gặp mặt Hạ Trú của tập đoàn chúng tôi, chắc là muốn phân biệt cô gái đây là Tường Ly hay Hạ Trú cũng không khó.”

Nhiều Tôn sa sầm mặt lại, mím chặt môi, cảm căng ra. So với sự căng thẳng như chuẩn bị grom giáo sẵn sàng của Nhiều Tôn, trông Lục Đông Thâm vẫn thản nhiên nhẹ nhàng, kỳ thực giữa hai người đàn ông như đang cuộn trào từng cơn sóng dữ. Đội trưởng Lưu nhú mày, cục diện này vượt xa dự cảm của anh ta. Xem ra Nhiều Tôn này đã bị Lục Đông Thâm vượt lên rồi.

Một lúc lâu sau, sắc mặt Nhiều Tôn mới dịu trở lại, cười khẩy: “Không sai, cô ấy là Hạ Trú.” Dứt lời, anh ta bước tới gần Lục Đông Thâm, dùng giọng nói gần như chỉ hai người họ mới nghe được, nửa cười nửa không: “Lục tổng, lĩnh giáo rồi.”

Chiều này của Lục Đông Thâm đủ mạnh. Anh ta thừa nhận cô là Hạ Trú, tức cũng liên đới thừa nhận với người ngoài cô là Hạ Trú của tập đoàn Lục Môn. Trừ phi anh ta phủ nhận những lời Lục Đông Thâm nói, một mực khẳng định cô chính là Tường Ly. Nhưng thực tế là anh ta không thể để mặc cô tiếp tục ở lại trong phòng hỏi cung, người không ra người, ma chẳng ra ma thế này được? Không, anh ta không đành lòng, thế nên bắt buộc phải cho mình và cơ quan chấp pháp một đường lui, cùng Lục Đông Thâm đứng trên cùng một chiến tuyến.

Đây cũng là nguyên nhân khiến anh ta cảm phẫn. Con người Lục Đông Thâm này đã không ra tay thì thôi, một khi ra tay là một chiêu có thể kiểm soát kẻ địch, tóm chặt lấy điểm yếu của đối phương, quả thật đủ thâm độc, đủ tàn nhẫn.

Lục Đông Thâm lẳng lặng trả lời: “Quá khen.”

Đội trưởng Lưu không ngờ Nhiều Tôn lại thừa nhận như vậy, sột rượt lên: “Tôn thiếu!”

Nhiều Tôn quay người đối mặt với Tường Ly, sắc mặt tối hảm đi. Tường Ly không nhìn anh ta, cũng không nhìn Lục Đông Thâm. Cả người cô ngồi dưới ánh đèn, sắc mặt còn nhạt nhòa hơn cả lúc này.

Đội trưởng Lưu thấy vậy không cam tâm: “Chiều ‘đến lúc vỡ lở mới ôm chân Phật’ của Lục tổng chưa đủ thành ý đâu. Cô ta ở bên Đàm Diệu Minh đã ba năm trời, sau quay đầu một cái là có thể trở thành nhân viên của quý tập đoàn được? Mấy chuyện đổi tên thay họ này không thể tùy tiện nói đâu.”

“Thái độ cẩn trọng của đội trưởng Lưu tôi hiểu được. Cảnh Ninh.” Lục Đông Thâm khẽ gọi.

Cảnh Ninh tiến lên, lần lượt bày tập tài liệu trong tay ra trước mặt đội trưởng Lưu rồi nói: “Ba năm trước, cô Hạ đây đã đảm nhận vị trí nhà tạo hương của tập đoàn chúng tôi. Đây là thư mời của tập đoàn cũng như hợp đồng bản gốc giữa chúng tôi và cô Hạ. Ngoài ra còn có ghi chép công việc của cô Hạ ba năm nay tại tập đoàn.”

Đội trưởng Lưu dài mặt ra, ngược mắt lên nhìn Lục Đông Thâm. Ai cũng nói cậu con trưởng của Lục Môn tuy rằng trẻ tuổi nhưng đủ sức khiến đám hồ ly lão làng trên thương trường bị xoay vòng vòng, tâm tư của người này rất thâm trầm và khó đoán, lại hoàn toàn có thể kìm chế được mọi cảm xúc trong lòng mình. Ai nấy đều biết anh là một nhân vật cực kỳ khó đối phó, hôm nay lần đầu tiếp chiêu đã phải khiến đội trưởng Lưu lĩnh giáo, người này làm việc đúng là không để sót một kẻ hồ nào.

“Lục tổng, làm phiền anh tốn công nhọc sức rồi.” Đội trưởng Lưu có kiềm chế sự khó chịu, mỉm cười.

Lục Đông Thâm hơi nhướng mày, nụ cười trong ánh mắt vẫn nhạt nhòa từ đầu tới cuối: “Cảnh Ninh, đưa cho đội trưởng Lưu một bản tài liệu có thể giao nộp.”

Cảnh Ninh rút một tập tài liệu cuối cùng ra, đặt vào tay đội trưởng Lưu: “Đây là toàn bộ các tài liệu chứng minh cho thân phận của cô Hạ, trong này có bản gốc và bản photo. Cô Hạ bị đội trưởng Lưu bắt vào Cục, khi Lục tổng muốn dẫn cô Hạ đi bắt buộc phải giao nộp các tài liệu có liên quan về nhân thân của cô ấy. Thế nên phần photo chúng tôi cũng đã chuẩn bị sẵn cho đội trưởng Lưu rồi.”

Tất cả đều rất chậm rãi từ tốn, tất cả đều như được chuẩn bị từ trước.

Đối với tất cả những thứ gọi là thư mời làm việc và họp đồng phía Lục Đông Thâm chuẩn bị, những ai tình tường đều biết chẳng qua chỉ là một trò lừa đảo. Nếu để một người bình thường chuẩn bị những thứ này thì cực kỳ khó khăn, nhưng Lục Đông Thâm mở lời thì mọi chuyện lại dễ như trò bàn tay. Thế nên, bất luận là đội trưởng Lưu hay Nhiều Tôn, khi nhìn thấy những tài liệu ấy đều không có quá nhiều phản ứng. Thế nhưng tài liệu chứng minh nhân thân thì khác. Cứ cho là bản photo có thể làm giả thì bản gốc vẫn cần được lập hồ sơ. Vẫn có những khả năng làm giả nhưng rơi vào tay cảnh sát, một khi làm giả tính mạng hiểm sẽ rất cao.

Thế nên, Nhiều Tôn trong phút chốc sống lưng chợt khựng lại, đội trưởng Lưu kinh ngạc không khép được miệng vào. Đội trưởng Lưu nghĩ trong đầu: Rõ ràng là một Tướng gia trong mắt người dân Thương Lăng, rõ ràng là một Tướng Ly vẫn luôn ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, sao thoát một cái đã biến thành Hạ Trú rồi?

Còn Tướng Ly đang ngồi thờ người trên ghế thăm vấn, phản ứng so với những người có mặt ở đó đã bình tĩnh lại rồi, cho dù Lục Đông Thâm tung ra tuyệt chiêu, cô vẫn không có phản ứng gì, chỉ lấy ngón tay trò vân về vết máu trên tay áo, hết lần này đến lần khác, kể cả khi ngón tay đã đau rát cũng không dừng lại.

Cuối cùng đã đi ra khỏi phòng hỏi cung bằng cách nào bản thân Tướng Ly không rõ nữa.

Cô chỉ biết khi đi ngang qua bên cạnh Nhiều Tôn, cả người anh ta tỏa ra một sự lạnh lẽo, thậm chí còn buốt giá hơn cả ngày đông tổ chức lễ tế, quét thẳng vào trong trái tim cô. Anh ta vẫn nhìn cô chằm chằm, hai mắt như hai mũi đinh. Đàm Diệu Minh chết rồi, quá hợp ý anh ta. Tướng Ly biết, anh ta sẽ không chịu bỏ qua đâu.

Cô chỉ biết cả người mình nhẹ tênh như bay. Khi gót chân mới nhũ, Lục Đông Thâm đã vững vàng đỡ lấy cô.

Cứ như vậy, cô được Lục Đông Thâm ôm chặt đi suốt dọc đường rồi khỏi Cục cảnh sát dưới cái nhìn chằm chằm của những người hai bên hành lang và phía sau lưng.

Lục Đông Thâm lệnh cho Cảnh Ninh về trước, anh tự lái xe về.

Dọc đường cả hai đều trầm mặc. Cô không biết anh định đưa mình đi đâu, muốn hỏi nhưng cổ họng tắc nghẹn lại, cái miệng như bị ai khâu vào không thể cử động được. Cho tới khi, chiếc xe đi ngang qua quận Xuyên Dương, vượt qua trước con đường đi vào Hoàng Thiên.

Tướng Ly bắt ngừng đẩy cửa xe ra.

Lục Đông Thâm cứ nghĩ cô sẽ im lặng từ đây về tới khách sạn, không ngờ cô lại làm hành động ấy. Anh phanh gấp xe lại, cánh tay dài vươn ra ngăn không để cơ thể Tướng Ly đập về phía trước.

“Không biết thế là nguy hiểm sao?” Anh quát khế.

Cả người Tướng Ly đổ về phía sau ghế. Dần dần, bả vai cô run lên. Ở khoảng cách gần như vậy, Lục Đông Thâm có thể nghe rõ tiếng răng cô va vào nhau lập cập. Thấy vậy, anh thở dài, dịu giọng xuống: “Ý của tôi là hành động bạn nảy quá nguy hiểm. Em muốn làm gì cứ nói với tôi.”

Nước mắt của Tướng Ly lập tức rơi xuống: “Tôi muốn xuống xe, xuống xe...”

Lục Đông Thâm không ngờ được cô lại khóc. Ban đầu anh sững người, sau đó vội vàng rút tờ giấy lau nước mắt cho cô. Anh đã giải quyết không biết bao nhiêu vụ bê bối lớn nhỏ trên thương trường. Dù là khó nhằn, dù là nguy hiểm tới tính mạng, chỉ là chưa bao giờ phải làm mấy việc như thế này.

“Được được được, xuống xe, bây giờ chúng ta sẽ xuống xe ngay.”

~Hết chương 105~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Lục Đông Thâm, anh khôn kiếp! [2021 chữ]

Chiếc sơ mi thường ngày không một nếp gấp của anh lúc này đã nhàu nhĩ lắm rồi. Nhưng anh vẫn đứng sững không chút suy suyển, để mặc cô thét gào.

Trong số các sản nghiệp thuộc quyền sở hữu của Đàm Diệu Minh bị niêm phong điều tra, duy trì có Hoàng Thiên được gác lại. Nguyên do là vì, bất luận các cơ quan chính quyền hay những người trên giang hồ đều biết ông chủ đứng đằng sau Hoàng Thiên chính là Đàm Diệu Minh, nhưng không có chứng cứ nào có thể trực tiếp chứng minh Hoàng Thiên là sản nghiệp của Đàm Diệu Minh. Thế nên Hoàng Thiên chỉ có thể trở thành một con cá lọt lưới, vẫn do ông chủ ngoài mặt – anh Ngủ quản lý. Thế nhưng, mọi người vẫn có thể nhận ra thời huy hoàng của Hoàng Thiên đã qua đi.

Khi Tường Ly bước vào, tuy Hoàng Thiên không bị thay đổi và cái cách toàn bộ nhưng cũng không mở cửa kinh doanh.

Các nhân viên về cơ bản đều đã được cho nghỉ việc, càng không có bóng dáng của các cô gái, chỉ còn lại vài người lao công vẫn duy trì việc dọn dẹp sạch sẽ cho Hoàng Thiên. Một nam tử hán lực lưỡng, cao lớn như anh Ngũ, sau khi nhìn thấy Tường Ly tới, hốc mắt cũng hơi đỏ lên. Trước khi bước vào trong, Tường Ly đã kìm nén dòng nước mắt của mình xuống, nhưng nhìn thấy khung cảnh của Hoàng Thiên trước mắt, sống mũi cô vẫn cay cay trở lại.

Anh Ngũ chẳng mấy chốc đã nhìn thấy bóng Lục Đông Thâm, sắc mặt cứng đờ lại, Tường Ly khẽ nói một câu: Không sao đâu. Anh Ngũ gật đầu, lại gần cô và nói: Cô đừng nên tham gia đám tang của Đàm gia là hơn, dù sao thì bây giờ đám cảnh sát vẫn đang theo dõi cô rất sát.

Tường Ly lắc đầu, cô muốn nói cô bắt buộc phải tham gia, nhưng cô hòng tắc nghẹn lại không nói thành lời. Tang lễ của Đàm Diệu Minh và mọi người mấy ngày nay vẫn do một mình Tường Tiểu Thiên quán xuyến, thi thoảng lại thông báo cho cô những việc có liên quan.

Anh Ngũ khẽ thở dài: Đàm gia ở dưới suối vàng biết được cũng sẽ không để cô ra mặt đâu.

Tường Ly kìm nén rất lâu mới cất được những bi thương trong lòng xuống, cô nói với anh Ngũ rằng mình muốn ở lại đây một lúc. Anh Ngũ liếc mắt nhìn Lục Đông Thâm, nhưng cũng không nói năng câu nào mà cứ thế rời đi trước. Tường Ly vòng qua sàn nhảy ở chính giữa căn phòng rồi đi sâu vào trong hành lang. Ánh đèn nơi đại sảnh âm u, tối tăm, nơi tận cùng hành lang lại càng giống như chìm vào bóng đen. Bóng cô bị dãy hàng lang dài miên man như cuộc đời một con người ấy dần dần nuốt chửng, âm ỉ giống như một bức ảnh tháng năm đã cũ kỹ.

Lục Đông Thâm kiên nhẫn chờ đợi, không sốt sắng, không thúc giục.

Một lúc sau, Tường Ly mới đi ra.

Khuôn mặt vốn đã cắt không còn hột máu giờ lại càng trở nên nhợt nhạt hơn. Nhất là khi đứng trong quảng sáng tối tăm ấy, khuôn mặt cô lại càng trắng nhợt như tờ giấy. Từ đầu tới cuối cô cũng nói một lời, ngồi trở lại chiếc sofa trong khu khách VIP, hai chân co lên, hai cánh tay vòng qua ôm lấy đầu gối, nhìn trân trân về phía sàn nhảy.

Ai ai cũng nói, sàn nhảy của Hoàng Thiên được xây lên bằng vàng. Khi các cô gái ca hát nhảy múa ở trên đó, từng bông sen vàng tặng cho họ chính là từng viên đá xây dựng lên sàn nhảy.

Tường Ly nhìn mãi nhìn mãi rồi bật cười.

Dường như cô vẫn nghe thấy những tiếng ồn ã ngày xưa của Hoàng Thiên, nghe được tiếng hét điên cuồng của các vị khách ngồi dưới mỗi lần đòi nhìn thấy Phù Dung. Đường như cô lại nhìn thấy Đàm Diệu Minh ngồi trên một chiếc ghế sofa nào đó, chầm lên một điệu xi gà, chìm khuất trong sự náo nhiệt của Hoàng Thiên. Cô còn nhìn thấy chính mình, không có việc gì luôn thích ra phía sau cánh gà trêu chọc các cô gái. Họ vây quanh cô, bèn bẹt cái giọng gọi cô là “Tường gia”. Cô bèn đùa giỡn hỏi họ: Các em thích chị hay là thích Đàm gia vậy? Các cô gái lập tức nép vào trong lòng cô như cá trạch rồi nói: Dĩ nhiên là chúng em thích Tường gia hơn rồi.

Những náo nhiệt trong quá khứ cùng sự yên tĩnh của hiện tại lại kéo lẫn nhau, tầng tầng lớp lớp những chuyện giữa quá khứ và hiện tại chất chồng lên nhau như từng cơn sóng biển. Bốn chữ “tức cảnh sinh tình” thật sự không nên chạm vào. Nó là một lưỡi kiếm sắc, một lưỡi dao nhọn, có thể khứa cả một trái tim ra khiến người ta chảy máu đầm đìa mà vẫn thấy ngọt như đường mật.

Lục Đông Thâm dứt hai tay vào trong túi quần Âu, đứng thẳng dưới nguồn sáng. Những cái bóng dao động rồi rơi xuống bờ vai rộng lớn của anh. Khuôn mặt tuấn tú của anh gần như bị nuốt trong góc tối. Anh nhìn cô, mặc cho cô bình thần trong sự điên cuồng, giống như một cái cây đã khô cằn, trảm mạc, bị thương và lạnh lẽo.

Cho tới khi tiếng di động vang lên, bả vai của Tường Ly mới chợt run rẩy.

Lục Đông Thâm nhận máy, sau khi bên đó nói xong, anh chỉ nhẹ nhàng đáp lại một câu: Tôi biết rồi.

Anh đi tới phía trước sofa, cái bóng cao lớn bị ánh đèn trên đỉnh đầu phản chiếu, hắt xuống, che chặt tầm nhìn của Tường Ly. Thế mà cô vẫn không rời mắt đi chỗ khác. Tựa hồ cô vốn không nhìn lên sân khấu, chỉ đang chìm đắm trong quá khứ đau khổ mà thôi.

Rất lâu sau, cô mới nói: “Lục Đông Thâm, tôi mệt rồi.”

Lục Đông Thâm đưa tay xoa đầu cô: “Mệt rồi thì tôi đưa em về.”

“Về?” Tường Ly ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt vừa mơ màng vừa hoang mang, lẩm bầm: “Tôi còn có thể về đâu...”

Lục Đông Thâm thu tay về, tận sâu trong đáy mắt dâng lên chút xót xa: “Ngày mai theo tôi về Bắc Kinh.”

Tường Ly sững người.

“Người ở thành phố Thương Lãng này là Tường Ly, không phải Hạ Trú.” Lục Đông Thâm nhìn cô: “Hạ Trú, chỉ tới đây giúp khách sạn Skyline giải quyết chuyện có ma. Cô ấy không quen Đàm Diệu Minh, cũng không biết đến chuyện lễ tế đông.”

“Không...” Tường Ly nghẹn ngào: “Tôi không thể đi được, còn đám tang của Đàm gia...”

“Nếu đã không quen biết Đàm Diệu Minh, vì sao còn phải tham gia đám tang của anh ấy?” Lục Đông Thâm nhú mày, nghiêm mặt lại.

Tường Ly nhìn anh chằm chằm, dần dần đôi mắt nhuốm lạnh. Ngay sau đó cô đứng dậy định đi ra ngoài, nhưng một giây sau đã bị cánh tay dài của Lục Đông Thâm ôm chặt lấy eo cô, kéo cô ngược trở lại. Sự căm hận và đau đớn đè nén trong lòng bao ngày nay trong phút chốc như một miếng giềng phun trào. Tường Ly điên cuồng xô đẩy anh: “Thả tôi ra!”

Khuôn cằm Lục Đông Thâm căng ra. Anh để mặc cho cô gào thét trong giận dữ và phẫn nộ. Cô liều mạng muốn ra khỏi sự ghìem giữ của anh nhưng anh lại càng dùng sức hơn. Thế rồi anh ấn cô ngồi lại xuống sofa, hai cánh tay chống sang hai bên, vây chặt Tường Ly trong không gian nhỏ được tạo thành từ lồng ngực và cánh tay anh.

“Lục Đông Thâm, anh khôn kiếp!” Tường Ly trở thành một kẻ điên hoàn toàn triệt để, đâm thùm thụp lên ngực anh, xô đẩy bờ vai anh. Chiếc sơ mi thường ngày không một nếp gấp của anh lúc này đã nhàu nhĩ lấm rồi. Nhưng anh vẫn đứng vững không chút suy suyển, để mặc cô thét gào.

Cho tới khi cổ anh bị đầy móng tay sắc của cô cào xước, rướm máu. Cho đến khi cô đỏ mắt chất vấn anh dựa vào đâu để làm vậy. Lục Đông Thâm vòng một tay ra sau giữ lấy gáy cô, khuôn mặt gần như áp sát vào cô, giọng nói trầm thấp có lực: “Dựa vào sự thực bây giờ em đã không còn là người con gái của Đàm Diệu Minh nữa rồi.”

Tường Ly sững sờ nhìn anh, chẳng mấy chốc, nước mắt tụ lại thành dòng, chảy xuống.

Lục Đông Thâm buông bàn tay đang giữ chặt gáy cô ra, ngón tay gầy đặt lên gò má, lau nước mắt cho cô. Nhưng nước mắt vẫn lăn tăn tuôn rơi, không thể kiềm chế được. Anh vẫn lau cho cô từng chút, từng chút một, vô cùng kiên nhẫn. Nội tâm của Tường Ly cuối cùng cũng sụp đổ. Cô ôm chặt lấy cổ Lục Đông Thâm, vùi mặt vào đó, rồi lập tức cắn mạnh lên cổ anh.

Lục Đông Thâm không động đậy, để mặc cho cô trút hết lòng mình. Anh ngửi thấy mùi tanh ngọt của máu. Lần này cô vẫn cắn không hề nhẹ.

Rất lâu sau, Tường Ly mới buông ra.

Trên cổ anh nghiêm nhiên xuất hiện một vết máu đỏ.

Cô tựa trán lên ngực anh, mệt mỏi lên tiếng: “Lục Đông Thâm, coi như tôi cầu xin anh đấy, hãy để tôi tiến Đàm gia đoạn đường cuối cùng đi.” Cô biết “cánh tay không thắng được bắp chân”. Nếu Lục Đông Thâm có lòng ngăn cản, chỉ cần cử thêm vài vệ sỹ là có thể trông chừng cô rất sát. Cô không thể quá cứng với người đàn ông này được.

Lục Đông Thâm đứng thẳng người dậy, ôm lấy đầu cô, nhẹ nhàng vỗ về, rồi buông một câu từ trên rơi xuống: “Không được.”

Tường Ly ngẩng đầu lên trong lòng anh, nhìn anh trân trời.

Lục Đông Thâm cúi xuống, đưa tay nhẹ nhàng giữ lấy cằm cô, lực tuy nhẹ nhưng vẫn đủ khiến cô không thể né tránh được. Giọng anh tuy khẽ khàng nhưng trong ngữ khí hơi lạnh vẫn không giấu được sự quyền uy: “Trừ phi, em không muốn để đám tang của Đàm Diệu Minh được tiến hành thuận lợi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Phải [2061 chữ]

Cô hiểu, thật ra đây là một lời tuyên bố của Lục Đông Thâm. Lời tuyên bố với những người bên ngoài.

Buổi chiều, trời âm u hơn hẳn. Những vầng mây đen nặng nề chơi vui phía đường chân trời xa xôi, che đi toàn bộ ánh nắng.

Trời đỏ tuyền, trắng xóa một màu.

Đất Thương Lăng rất hiếm khi có tuyết, mùa đông năm ngoái ngày mưa nhiều hơn ngày tuyết. Khí hậu có khắc nghiệt cách mấy cũng là mưa kèm theo tuyết rơi, đâu phải là cả tầng tuyết trắng xóa như lông ngỗng giống hôm nay.

Tường Ly được Lục Đông Thâm đưa về khách sạn Skyline. Trước cửa phòng có hai vệ sỹ đứng canh. Ngoài Lục Đông Thâm ra, chỉ có người quản gia trong phòng được tự do ra vào. Về lý mà nói, nếu Tường Ly cứng rắn muốn xông ra, hai người vệ sỹ hoàn toàn không phải đối thủ của cô. Nhưng cô chọn cách im lặng, ở yên trong phòng, không hề làm khó quản gia cũng như vệ sỹ.

Ô cửa sổ dài bị những bông tuyết bay rợp trời làm mờ tầm mắt. Cả đất Thương Lăng như khoác lên mình bộ áo tang, những mái hiên ngói xanh cũng đã đổi màu. Những con đường dài không nhìn thấy tận cùng kia cũng được nhuộm một lớp sương trắng. Từ cao độ của căn phòng này nhìn xuống dưới, tựa hồ cả thành phố này đều treo những câu đối phúng điếu, đang đứng đưa trong cơn gió lạnh mùa đông, ca khúc bi thương cho sự ra đi của Đàm gia.

Từ lúc Tường Ly tắm rửa xong đến giờ, cô vẫn ngồi chờ người trước cửa sổ. Những giọt nước ngưng đọng ở đuôi tóc, vì không chịu được sức nặng đã rỏ xuống chiếc sơ mi trắng như bông của cô. Cô ôm chiếc áo dài nhuộm màu trong lòng, ánh mắt vượt qua lớp kính cửa sổ, nhảy qua những cơn gió tê buốt đang rít gào, xuyên qua tầng tầng lớp lớp bông tuyết để yên lặng ngắm nhìn cả thành phố, thành phố đã mang tới cho cô ba năm bình yên.

Chiếc ti vi trong phòng đang bật.

Ồn ào, ầm ĩ, là kênh truyền hình địa phương. Những tin tức đang phát đều xoay quanh việc Đàm Diệu Minh tự vẫn tại lễ Tế đông gây xôn xao dư luận. Đài truyền hình chính thống vẫn còn tốt chán. Các tin bài của họ đều có sự kiểm soát và chừng mực nhất định, không thiên lệch, không thái quá. Họ không hề né tránh, giấu giếm những việc làm ngấm ngầm của Đàm Diệu Minh và cũng đưa tin đúng sự thật nỗi bi thương, mất mát của người dân trên dưới trong Thương Lãng.

Nhưng những nguồn tin trên mạng xã hội thì hỗn tạp, bừa bãi, khen chê lộn xộn.

Những bài viết ăn theo không khác gì nấm mọc sau mưa. Có những lời nói xỏ xiên, có những lời nghi ngờ Tường Ly, thậm chí còn có người nói đùa rằng, Đàm Diệu Minh bị pháp thuật của Tường Ly hại chết. Vô vàn những lời bình luận. Một câu nói đùa vô tâm của đối phương đã đủ tạo thành hiệu ứng bướm bướm, làm dấy lên những lời đồn đại khắp nơi, lặng lẽ gây tổn thương cho người ta.

Trong lúc cả thành phố Thương Lãng đang ầm ĩ, náo loạn, thì Lục Đông Thâm đang tổ chức một cuộc họp tại tầng cao nhất của khách sạn, từ lúc chiều khi trời đổ tuyết tới tận khi sắc trời dần tối anh vẫn chưa nghỉ ngơi.

Trong khoảng thời gian ấy, anh nhận được điện thoại của quân gia. Đầu kia vẫn nói, anh vẫn nghe, suốt cả quá trình không xen ngang câu nào. Cuối cùng, anh mới nói một câu: Được, tôi biết rồi. Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, anh nhìn về phía mọi người và nói: Tiếp tục đi.

Trần Du, với tư cách là nhà điều chế hương của tập đoàn Skyline, phải tham gia cuộc họp từ đầu tới cuối, nhưng tâm tư của cô lại không đặt vào nội dung buổi họp. Cô đã loáng thoáng nghe được một vài tin tức, nói rằng Lục Đông Thâm một mình tiến vào Cục cảnh sát cứu một cô gái trở về, sau đó đưa vào một căn phòng tại khách sạn, đồng thời cho người canh gác.

Cô không muốn thừa nhận quá nhiều chuyện. Nhưng cho dù là vậy, cô vẫn có một linh cảm. Người con gái đó chính là người đã khuấy đảo Thương Lãng khiến cho trời long đất lở, Tường Ly.

Trong khi họp hành, Lục Đông Thâm luôn nghiêm nghị, không nói cười, những người tham gia cũng luôn trong tình trạng căng thẳng cao độ. Sao Trần Du không biết sở thích của Lục Đông Thâm? Nhưng trong đầu cô như có ngàn vạn con tuấn mã phi nước đại phóng qua. Nhất là khi Lục Đông Thâm hơi nghiêng đầu, làm vết máu ẩn khuất phía sau lớp áo sơ mi trên cổ anh lộ rõ ra ngoài.

Rất nhiều người luôn có những chỗ không thích bị người ngoài chạm vào. Lục Đông Thâm là người mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, có quá nhiều chỗ không muốn bị người khác chạm vào, trong số đó phải kể tới cổ. Nhưng bây giờ, một vết máu đỏ lại nằm ngay trên cổ anh, vừa nhìn là biết bị người ta cắn vào. Tạm thời chưa nói tới việc đối phương cắn mạnh đến mức nào, chỉ riêng việc Lục Đông Thâm dùng ngón tay cho người đó tự do cắn lên cổ mình thôi đã quá đủ để dấy lên hồi chuông cảnh giác trong cô. Vị trí này bất luận là ai nhìn vào cũng cảm thấy đầy mờ ám. Lục Đông Thâm xuất thân từ Lục Môn, lại là con trưởng của nhà họ Lục nên anh càng chú trọng diện mạo, thần thái của mình hơn, làm sao có thể tùy tiện để lộ một dấu vết như vậy trước mặt mọi người?

Trần Du cũng không phải kẻ ngốc.

Cô hiểu, thật ra đây là một lời tuyên bố của Lục Đông Thâm. Lời tuyên bố với những người bên ngoài. Còn về việc anh muốn tuyên bố chuyện gì, Trần Du không dám nghĩ sâu hơn, cũng không muốn nghĩ. Cô chấp nhận làm một kẻ hèn nhát, chỉ cầu mong anh sẽ không rời xa mình mãi mãi.

Đây là buổi họp cuối cùng của Lục Đông Thâm tại khách sạn Skyline Thương Lãng. Anh ở lại đây không quá lâu nhưng cũng đủ để khiến mọi người phải tim đập chân run. Đầu tiên là giải quyết nguy cơ của khách sạn trước tin đồn “trùng tà”, âm thầm thay máu một số lượng lớn các quản lý cấp cao của khách sạn, quyết đoàn kết dứt khoát giành được mảnh đất giá trị tại quận Quan Dương, quan trọng hơn nữa là triệt để làm tan rã được thế lực của Đàm Diệu Minh trong thành phố. Còn nhà họ Thai, vì trước đó đã hợp tác với Đàm Diệu Minh trong dự án khu đất Xuyên Dương nên cũng chịu liên đới, khiến họ trong khoảng thời gian này đang tổn thất nặng nề.

Mỗi một người ngồi tại đây tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng trong lòng đều sáng như gương. Người đàn ông ngồi chính giữa bàn hội nghị kia, xét về âm mưu và bài bản thì không ai bằng, ngay cả nhà họ Thai cũng đã “chết yếu” trong chuyện này. Trên thương trường, chuyện một mũi tên bắn trúng hai đích đã hiếm có rồi, vậy mà anh còn một mũi tên bắn trúng nhiều đích. Có thể thấy dưới lớp vỏ ngoài tưởng chừng như bình thản kia cất giấu bao nhiêu thủ đoạn khiến người ta không kịp phòng bị.

Khi tan họp thì trời đã tối hẳn, bảy giờ tối.

Trần Du ở lại cuối cùng. Lục Đông Thâm thấy vậy bèn hỏi cô: Còn việc gì không? Trần Du không lại gần anh, bởi vì không hiểu sao bỗng dưng cảm thấy anh rất xa lạ. Trước kia cô luôn cảm thấy mình rất hiểu anh, nhưng bây giờ cô mới phát hiện ra rất có thể những gì mình biết chẳng qua chỉ là một lớp vỏ. Sau cuộc họp kéo dài cả một buổi chiều, cô mới thấy bàng hoàng hoảng hốt, sự thâm sâu của Lục Đông Thâm trên thương trường khiến người ta phải lạnh sống lưng. Cô thậm chí còn nghi ngờ, bản thân mình phải chăng cũng chỉ là một quân cờ trong cả ván đấu này?

Trần Du hỏi thẳng anh: Người ở trong căn phòng đó có phải Tường Ly không?

Lục Đông Thâm giơ tay lên, từng ngón tay gầy với những khớp xương rõ ràng đang nói lòng chiếc cà vạt. Anh không hề giấu giếm: “Phải.”

Một chữ vững vàng như núi, đề thẳng xuống người khiến Trần Du tưởng như tắt thở, nhất thời cô cũng không dám hỏi thêm những chuyện khác. Đứng lúc này, Cảnh Ninh gõ cửa bước vào: “Lục tổng, hôm nay anh còn một buổi tiếp khách, khoảng mười phút nữa là đến giờ xuất phát ạ.”

Sau khi Lục Đông Thâm đi khỏi, sự bất an của Trần Du càng như cỏ dại, lan ra không có bờ bến.

Mười rưỡi tối, buổi tiếp khách mới kết thúc. Lục Đông Thâm uống không nhiều lắm, Cảnh Ninh đã đỡ cho anh không ít. Trên đường trở về khách sạn, Lục Đông Thâm lại phải xử lý khoảng năm, sáu tài liệu và hai bản hợp đồng xây dựng khu trung tâm thương mại nữa. Dương Viễn thì hoàn toàn say khướt, cuộn người ở ghế sau của ô tô, chốc chốc lại vỗ vai Lục Đông Thâm, nói không còn lưu loát: “Cái cô tên Tưởng Ly đó... rốt cuộc đã cho cậu uống canh mè hờn gì hả? Tôi thấy cậu chắc là khỏi cần tiền đồ luôn rồi... Cậu ấy à, đầu tiên thì đắc tội với Nhiều Tôn, sau đó... lại chạy đi đối đầu với cơ quan chấp pháp... Không phải tôi... trù ẻo cậu, cậu mà dẫn cô ta về Bắc... Bắc Kinh thì sớm muộn cũng bị cô ta hại chết.”

Lục Đông Thâm không buồn ngẩng đầu lên. Anh dứt khoát ký tên mình vào cuối tập tài liệu: “Cảnh Ninh, lát nữa đưa phó tổng giám đốc về phòng trước.”

“Dạ.”

Giải quyết xong bảy, tám chuyện công việc lật vật thì đêm cũng đã khuya. Nhận được điện thoại của quản gia, Lục Đông Thâm bèn đi xuống.

Quản gia đã đợi sẵn ở cửa từ lâu, nhìn thấy Lục Đông Thâm, ông ta như bắt được cứu tinh, lập tức tới đón.

“Cô ấy sao rồi?” Vừa nói, Lục Đông Thâm vừa đi tới trước cửa phòng.

Quản gia trả lời: “Cô gái ấy bị điên rồi, đồ đạc thứ nào đập được là đập không sót một cái gì, sau đó cứ uống rượu tỳ tỳ.”

Bàn tay đang cầm thẻ phòng của Lục Đông Thâm chợt khựng lại, ngay sau một tiếng “bíp”, cửa phòng bật mở.

Một mùi rượu nồng nặc xộc thẳng ra ngoài.

Căn phòng tối om om, chỉ còn nhìn thấy ánh sáng của tuyết trắng hắt vào từ bên ngoài cửa sổ, nhưng vẫn đủ để thấy rõ hiện trạng trong phòng.

Lục Đông Thâm thề rằng, đây là gian phòng hỗn loạn nhất anh từng thấy trong cuộc đời này!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Anh định đưa tôi đi đâu?

Vì sao lại đối xử với tôi như vậy, tôi đã làm sai gì sao?

Ngoại trừ căn phòng của Lục Đông Thâm được yêu cầu phải gỡ bỏ thảm trải sàn ra thì tất cả các phòng khác trong khách sạn Skyline đều được trải thảm. Thế nên, giây phút vừa bước vào cửa, Lục Đông Thâm đã giẫm phải mảnh vụn thủy tinh rơi vãi lung tung dưới thảm, chúng sáng lên lấp lánh dưới sự phản chiếu của tuyết trắng ánh bạc, lan ra ngoài đến tận cửa chính.

Lục Đông Thâm chỉ cảm thấy da đầu đang ngứa ngáy, khắp người không thoải mái. Chân của anh đã chuẩn bị đưa ra rồi lại thu về không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đôi giày da bóng loáng giẫm phải một mảnh vụn thủy tinh rơi dưới sàn, anh lại cảm thấy sống lưng khựng lại, cứng đờ. Anh không chỉ đơn thuần là người mắc bệnh sạch sẽ, mà còn mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng, thế nên một mặt rất muốn rời khỏi ngay căn phòng này, một mặt lại không thể chịu nổi cảnh tượng hỗn loạn của nó, chỉ hận không thể dọn dẹp sạch sẽ tất cả mọi thứ trong phòng mới cảm thấy thoải mái hơn.

Quản gia của căn phòng này cũng đã ít nhiều nghe nói tới một số tính cách quái đản của vị tổng giám đốc mới nhậm chức này. Thấy vậy, ông ta lên tiếng: “Lục tổng, vẫn nên để tôi bảo nhân viên vệ sinh tới dọn dẹp qua rồi anh hẵng vào trong ạ.”

Lục Đông Thâm đè nén cảm giác tê rần trên da đầu xuống: “Không cần, muộn lắm rồi, anh về nghỉ ngơi đi.”

Căn phòng Tưởng Ly đang ở là phòng tổng thống, kết cấu gần như giống hệt căn phòng mà Lục Đông Thâm đang ở.

Người quản gia không hề nói khoa trương.

Tất cả mọi thứ trong phòng này, có thể đập đúng là đã đập hết.

Thứ lớn từ màn hình rộng xem phim 3D treo tường cho đến thứ nhỏ như một chiếc ly thủy tinh cũng đều không tránh được tai họa, nói chi tới các loại đồ điện tử, đồ gia dụng khác trong phòng. Các bức tranh nổi tiếng hay các bức bích họa trong phòng khách cũng đều bị hủy hoại. Lục Đông Thâm cố gắng đi bật đèn, nhưng vừa lần sờ đã cảm thấy tay chạm phải thứ gì dính dính. Giây phút này, nội tâm của anh hoàn toàn sụp đổ, khủng hoảng như chưa bao giờ khủng hoảng. Cổ kim nén cảm giác khó chịu trong lòng, anh đưa tay bật điện, bấy giờ mới nhìn rõ tình cảnh trước mắt. Cả bức tường bị bôi bẩn bết

nhào, đồ lờm lờm cả khoảng rộng, khi nhìn kỹ lại hóa ra là tương cà chua.

Lục Đông Thâm bận rộn rửa tay. Phòng vệ sinh vẫn còn nhẵn nhụi được kha khá, ngoài chiếc gương bị đập vỡ ra thì những thứ khác vẫn khá hoàn chỉnh.

Tường Ly quả thật đang uống rượu.

Ánh sáng nơi cửa phòng không chiếu rọi được toàn bộ phòng khách rộng lớn, nhưng dưới nền ánh sáng của tuyết trắng xóa một vùng khiến cả người Tường Ly trông càng dịu dàng hơn. Đương nhiên là phải coi như không nhìn thấy một vết xước dài từ đầu sofa tới chân sofa, dấu vết có lẽ được tạo thành bởi con dao Phần Lan. Cả cái miệng lớn rách toác đã báo hiệu chiếc sofa này không còn sử dụng được nữa. Lục Đông Thâm có thể tưởng tượng được cảnh tượng lúc cô cầm dao rạch nát chiếc sofa ra, không khác gì nhát dao găm sâu vào cơ thể con quái thú trên đỉnh núi Kỳ Thần.

Nhưng rõ ràng, người gây ra khung cảnh bạo lực và phá hoại cực kỳ khủng khiếp này, khi yên tĩnh bỗng trở thành người lơ đãng, yếu đuối nhất.

Cả người cô đang dựa bên cạnh khung cửa sổ dài, khuôn mặt nhợt nhạt in lên mặt kính, bên chân và xung quanh đều vãi không ít chai lọ. Có bia, có rượu vang, trong tay cô còn cầm một chai rượu màu trắng. Nhìn tư thế này, chưa uống chết ngất thì cũng đã say mềm. Nhưng khác lạ là cô không làm âm ỉ, có lẽ mọi phần nộ của cô đã dùng cả vào việc đập đồ rồi.

Lục Đông Thâm tiến lên, nhìn chiến tích của cô một lượt. Anh đích thực đã xem thường cô rồi, xem ra tửu lượng của cô không hề kém chút nào.

Anh buông một tiếng thở dài, rồi ngồi sụp xuống.

Cô ngồi yên, nhắm nghiền mắt lại, chiếc áo trắng dính máu vẫn đang được ôm trong lòng, bàn tay đang cầm chai rượu thì đặt trên đùi. Lục Đông Thâm đã tí mỉ quan sát cô không phải một hai lần, nhưng trong tình huống này vẫn là lần đầu tiên. Cô có rất nhiều mặt, có thể là âm mưu, có thể là nghĩa khí ngút trời, có thể là mĩa mai đánh đá hoặc là hai hồng dẫu dao. Cô có thể vừa giáo hoạt vừa tàn nhẫn, vừa thẳng thắn vừa nũng nịu... Nhưng điều khiến Lục Đông Thâm ghi nhớ nhất lại là dáng vẻ của cô khi bất được con chuột xạ hương trên núi Kỳ Thần, không chịu thua cuộc, cố chấp và kiêu hãnh.

Rồi khi nhìn cô lúc say rượu, cuối cùng Lục Đông Thâm mới hiểu rõ ràng, thật ra cô chẳng qua vẫn là một cô bé trẻ con, tất cả mọi mặt trong cô đều xuất phát từ sự đơn thuần và trong sáng.

Chắc là cô căm hận anh lắm.

Nếu lúc đó anh có mặt ở đây, có thể lưỡi dao găm vào ghế sofa sẽ đâm thẳng vào người anh.

Nghĩ tới đây, không hiểu sao, Lục Đông Thâm bỗng bật cười.

Anh nhẹ nhàng lấy chai rượu ở trên tay cô xuống. Vốn dĩ muốn tìm một vị trí để đặt cẩn thận, nhưng nhìn xung hoàn cảnh xung quanh, anh cũng từ bỏ luôn.

Chiếc áo dài trong lòng cô bị rút đi, cô bất tỉnh linh tinh lại.

Ánh mắt say khướt, mơ màng.

Cô quay đầu nhìn anh, ánh sáng trong đôi đồng tử rõ ràng thể hiện sự rời rạc, thiếu tập trung. Lục Đông Thâm cũng nhìn cô, bên ngoài cửa sổ là những bông tuyết rơi rụng là tả, lặng lẽ không một tiếng động. Trong vòng chỉ vang lên những tiếng thở khê khàng, giữa nam và nữ, hơi thở đan cài cùng hơi thở, yên tĩnh như đóa hoa lan dưới vực sâu.

Tường Ly say rượu, chung quy cũng không thể là một người yên tĩnh. Thấy anh nhìn mình, cô loạng choạng đứng dậy. Lục Đông Thâm không biết cô định làm gì, bèn đưa tay ra đỡ. Cô tiện đà níu lấy cổ anh, nhìn sâu vào mắt anh một lúc lâu rồi bỗng nhiên bật cười, giờ ngón tay trở chỉ vào anh: “Trong mắt anh có tôi kia.”

Một câu nói đầy men rượu nhưng lại giống như một chiếc móc câu nhỏ xíu nhẹ nhàng móc lấy trái tim của Lục Đông Thâm. Không đau, nhưng có một cơn ngứa không tên đang lan tỏa trong thính lặng.

Anh cười khê: “Phải, có em.”

Tường Ly lại càng cười khúc khích. Có lẽ cô thật sự choáng váng đầu óc nên tựa trán mình lên xương hõm vai của anh: “Vì sao chứ? Thật là kỳ lạ, sao tôi lại chạy vào trong mắt anh được nhỉ?”

Khóe môi Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn mỉm cười. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hạ thấp giọng: “Ừ, kỳ lạ thật đấy.”

Tường Ly lắc đầu trong lòng anh, cũng không lên tiếng nữa. Chưa được một lúc, Lục Đông Thâm đã cảm nhận được lồng ngực hơi lạnh. Anh nâng mặt cô lên xem, hóa ra cô đang khóc. Cô khóc không một âm thanh, từng giọt lệ lã chã rơi xuống, một lúc lâu sau cô mới khẽ nói: “Vì sao lại đối xử với tôi như vậy, tôi đã làm sai gì sao?”

Lục Đông Thâm vô cớ cảm thấy đau lòng. Cô chất vấn trong tuyệt vọng, làm cho tâm trạng của anh cũng lên lên xuống xuống, thất lại theo cô. Anh thẳng thừng bế bổng cô lên, đi vào phòng ngủ, nhưng trong đó lại là một khung cảnh bão tố khác.

Chiếc giường đã không thể nằm được nữa.

Cả đệm và ga giường đều bị ‘phanh thầy mỗ bụng’. Chiếc gối bị con dao Phần Lan găm chặt trên đầu giường.

Cuối cùng, Lục Đông Thâm cũng phải thừa nhận, con gái sau khi say thật sự không hề yếu ớt.

Cô gái trong lòng vẫn đang rung rức khóc, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Anh thậm chí còn không cần cúi đầu xuống nhìn cũng có thể tưởng tượng được chiếc áo sơ mi trên người mình chỉ nhăn nhúm hơn cái giẻ lau chứ không hề kém.

Không suy nghĩ gì, anh bế cô quay người đi ra khỏi phòng.

Vừa đi tới trước thang máy cửa đã mở ra, bên trong có ba nam hai nữ, giống như đang bàn chuyện công việc nào đó. Những người có thể đi lên trên đa phần đều là khách của phòng tổng thống. Lục Đông Thâm thấy mấy người đứng trong đã giữ thang máy giúp mình rồi, cũng không tiện đợi lượt sau hay quay người đi thang bộ nữa, anh đánh bả bụng bước vào trong.

Những người có thể ra vào phòng tổng thống của Skyline cũng đều là người có địa vị, vòng tròn quan hệ dĩ nhiên sẽ nhỏ hơn một chút. Một trong số họ nhận ra Lục Đông Thâm, bèn tỏ ra bất ngờ: “Anh là Lục tổng phải không?”

Lục Đông Thâm vẫn đang bế một Tường Ly đã khóc đến tèm lem, hồ đồ trong lòng, nhất thời có phần ngượng ngập: “Vâng.”

Người kia làm như trúng xổ số, vội vàng tiến lên: “Được gặp Lục tổng ở đây thật là vinh hạnh của tôi. Chắc anh không còn nhớ nữa, chúng ta từng có duyên gặp mặt tại buổi tiệc của giới thượng lưu ở Thượng Hải, tôi...”

“Anh định đưa tôi đi đâu đây... Anh muốn làm gì?” Có lẽ ánh đèn trong thang máy đã làm Tường Ly nhức mắt, cô dấy lên cảnh giác, lại càng khóc thê lương hơn.

Cả sống lưng Lục Đông Thâm cứng đờ. Không cần quay đầu lại anh cũng có thể cảm nhận được những ánh mắt kỳ lạ của đám người kia. Khuôn cằm anh căng ra, cố gắng để mặt không biến sắc nhưng trong lòng sớm đã nổi cơn sóng gió. Người vừa tiến lên bắt chuyện quả nhiên cũng khựng lại, quan sát Lục Đông Thâm với thái độ hơi nghi ngại. Nửa đêm canh ba, bế một cô gái say rượu, trở về phòng...

Cửa thang máy bật mở, người kia vừa định tự giới thiệu một lượt thì Lục Đông Thâm hờ hững nói: “Hân hạnh.”

Cánh cửa sau lưng anh từ từ khép lại. Anh cúi đầu nhìn xuống Tường Ly trong lòng mình, khó xử thờ dãi.

Anh cũng không biết rằng, sau khi anh đi khuất, những người trong thang máy bắt đầu xì xào bàn tán: “Người ta bảo con trai của Lục Môn là không thích phái nữ cơ mà, nhất là cậu con cả lại càng giữ mình trong sạch, xem ra tin đồn là không nên tin tưởng...”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Chỉ cần tương lai của em [2109 chữ]

Bạn này anh định làm gì cô? Phải, anh biết rất rõ, nếu không có chữ “Dừng” của cô, anh nhất định sẽ làm một chuyện gì đó với cô.

Trở về phòng, phóng mắt nhìn qua, thấy cả gian phòng ngăn nắp gọn gàng không một hạt bụi, Lục Đông Thâm cảm thấy cuối cùng mình cũng sống lại rồi.

Anh bế Tường Ly về giường, nhưng cô vẫn khóc rất thảm thiết, níu chặt lấy áo sơ mi của anh không buông, lau nước mắt, vuốt nước mũi, khiến Lục Đông Thâm nhìn thấy mà không đành lòng, thậm chí có một khoảng thời gian anh còn tin tưởng rằng mình chính là một kẻ buôn người. Cô khóc, anh liền ở bên cạnh cô, về sau thì dứt khoát dựa vào đầu giường, một tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ, cũng mặc kệ luôn việc chiếc sơ mi của mình khó coi cỡ nào.

“Sao các người có thể ích kỷ như vậy chứ...” Tường Ly vẫn đang khóc lóc tố cáo.

Lục Đông Thâm khẽ thờ dãi. Xem ra cô thật sự say lắm rồi. Nếu là lúc bình thường, cô chắc chắn sẽ không bao giờ vừa khóc vừa nói những câu như vậy. Khả năng lớn nhất chính là cô sẽ gờ cao con dao Phần Lan lên, rồi từ dần bỏ sung thêm một câu: “Để xem lần sau các người còn dám ích kỷ nữa không!”

Đêm tối.

Bên ngoài ô cửa sổ dài tuyệt vẫn đang rơi, trắng xóa một màu như cánh hoa anh đào tháng tư, trải khắp con đường dài xa tít tắp, lấp đầy cuộc đời cô đơn, hiu quạnh. Tuyệt trắng đã thay thế cho đèn đường, tôn lên cái tĩnh lặng của trời đêm.

Trước nay, Lục Đông Thâm chưa từng tỉ mỉ nhắm nháp hương vị của một đêm tối yên ắng như thế này. Cho dù là khuya khoắt, thứ đè lên cuộc sống của

anh chẳng qua cũng là sự bận rộn, vội vã, làm gì có thời gian dừng lại ngắm nhìn ánh trăng lạnh lùng bị trời sao lác đác bao vây xung quanh và con đường dài sáng rực đèn đuốc ngoài cửa sổ.

Anh chưa từng nghĩ sẽ có một đêm như thế này. Bỏ lại tất cả mọi công việc, thả lỏng hết thảy mọi phòng bị, buông xuống tất cả mọi tính toán để ở bên cạnh một cô gái, để mặc cho cô khóc lóc đau khổ trong lòng anh. Vẫn là một đêm không ngủ nhưng đêm thức trắng này dường như lại có phần khác biệt.

Tường Ly khóc, Lục Đông Thâm đau lòng.

Nhưng dần dần, cảm giác đau lòng này đã đổi vị. Khuôn mặt cô dính sát lên ngực anh qua lớp áo sơ mi. Sau khi áo sơ mi bị thấm ướt, anh có thể cảm nhận được rõ ràng từng đường nét trên gương mặt cô. Anh tự cảnh cáo bản thân đây chẳng qua chỉ là một ảo giác, nhưng ảo giác này lại sắc nét từng chi tiết. Anh cảm nhận được hàng mi đang chớp chớp của cô, cảm nhận được sống mũi cao thẳng của cô, cảm nhận được bờ môi dịu dàng của cô, thậm chí là từng đường cong trên cơ thể cô, đặc biệt là nơi đầy đặn trước ngực.

Thế nên, khi hơi thở nóng rẫy của cô và nhịp tim của anh đan vào nhau, khi những lọn tóc mềm mại của cô như từng chiếc sừng len lỏi vào trong chiếc sơ mi của anh, hơi thở của Lục Đông Thâm càng trở nên nặng nề. Một sự căng chặt không thể quen thuộc hơn bắt đầu vượt ra khỏi tầm kiểm soát. Anh cũng không vuốt ve đầu cô nữa, bàn tay lớn áp sát eo cô cũng bắt đầu nóng rực lên.

Khi những tiếng khóc gào của Tường Ly biến thành thút thít, Lục Đông Thâm nhẹ nhàng kéo cô sang bên cạnh. Anh sắp không chịu nổi khi cô cứ cựa quậy lại trên người mình nữa rồi, trong cơ thể như có một con thú đang rục rịch muốn xông ra. Anh tự nhận mình không phải hạng người tham lam nữ sắc, nhưng cũng không cho rằng mình có thể trở thành Liễu Hạ Huệ. Nhìn thấy cô gái đang nằm cuộn tròn bên cạnh anh, từng cánh tượng lướt qua hết lần này đến lần khác trong đầu và hành động được dục vọng thúc giục cứ lộ liễu và thẳng thừng xuất hiện.

Lục Đông Thâm hít sâu một hơi, cố gắng đè nén khát vọng đang sắp sửa tuột cương của mình.

Anh nghiêng người sang bên cạnh, giờ tay lau nước mắt trên gò má cô, rồi thì thầm: “Đừng khóc nữa.”

Tường Ly khóc cũng mệt rồi, cô mơ màng choáng váng nhìn người đàn ông trên đỉnh đầu mình. Bóng tuyết ngoài cửa sổ và bóng đèn trong phòng va chạm với nhau, khuôn mặt người đàn ông giao thoa với quang sáng khoáng đạt ấy lại càng thêm góc cạnh. Đôi mắt anh giống như thu lại tất cả những điểm rực rỡ trên thế gian này, vừa thâm trầm vừa lung linh, vừa dịu dàng vừa tình cảm, vừa gợi cảm vừa phóng khoáng, vừa nguy hiểm vừa dụ hoặc, giống như cảnh sắc dưới trăng đêm gió, tưởng xa tận chân trời nhưng thực ra là gần ngay trước mắt. Tất cả mọi cảm xúc ấy đều gói gọn trong đôi mắt của anh rồi.

Cô cảm thấy con người này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, bèn lẩm bẩm trong hơi men: “Anh là ai?”, rồi cô đưa tay, cố gắng bắt lấy khuôn mặt anh.

Lục Đông Thâm theo đà cúi thấp mặt xuống, để mặc cho bàn tay cô áp lên má mình. Anh phủ tay mình lên trên tay cô, rồi cup mắt nhìn cô, cười khê: “Em bảo tôi là ai?”

Tường Ly mơ mơ hồ hồ, cảm thấy mình thở ra toàn hơi nóng rực, nhưng hơi thở của người đàn ông trên đỉnh đầu lại càng cuộn cuộn như nham thạch. Cô như đứng trong một lò lửa, mà nguồn lửa tới từ khuôn mặt và cơ thể người đàn ông kia. Cô ngược mắt nhìn anh, tỉ mỉ ngắm nghía rồi rút tay ra, vẽ lại từ xương mày đến sống mũi của anh rồi mơ màng mỉm cười: “Trông anh đẹp trai thật đấy... đẹp trai hơn bất kỳ người nào tôi từng gặp.”

“Thế ư?” Hơi thở cả Lục Đông Thâm, giọng nói trầm khàn giống như có một tảng đá lớn đè xuống vậy.

“Cái mũi của anh cao thật đấy...” Ngón tay của Tường Ly lại theo đà rơi xuống môi anh.

Lục Đông Thâm giữ lấy bàn tay không an phận của cô, đan hai bàn tay vào nhau rồi hỏi nhỏ: “Đã biết tôi là ai chưa?” Ngón tay cô vẫn còn thấm hương rượu. Ngoài ra, còn có mùi hương thanh thanh trên chính cơ thể cô, thông qua nhiệt độ trên da thịt cô, quấn bện từng vòng, len lỏi vào trong khoang mũi của anh, bao bọc lấy trái tim của anh.

Cô động chạm nhẹ nhàng, nhưng động tác hồ hững ấy lại như điều khiển lý trí của anh. Có lẽ anh nên tự an ủi mình rằng: Hôm nay thật ra anh cũng đã uống một ít rượu.

Thế nên, anh cảm thấy vết ươn ướt nơi khóe mắt cô mới hấp dẫn một cách lạ thường như thế, cũng cảm thấy dưới cơ thể mình như giấu một ngọn lửa, muốn nổi trợn lấy đôi môi cô, cơ thể cô, trái tim cô.

Tường Ly dường như đang nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi của anh. Nhưng cô say quá dữ, khuôn mặt người đàn ông trước mắt lại chao đảo nhấp nhem. Cô chỉ còn nhìn thấy được đôi mắt như bầu trời đêm của anh. Nhưng mùi hương trên cơ thể người đàn ông rất dễ chịu, tuy rằng ánh nhìn của anh như chứa đựng một sự nguy hiểm nào đó chưa thể nói rõ tên, nhưng cô thích lại gần anh, cứ thế dựa sát vào anh, nó khiến cô nảy sinh một cảm giác an toàn chưa từng có.

“Anh là...” Cô ngập ngừng.

Lục Đông Thâm nhìn cô chăm chú. Đôi mắt cô như bị phủ một lớp sương mù, thoáng qua, mờ nhạt, là mơ màng, là khó hiểu. Đôi môi cô hơi mấp máy, hàm răng trắng lấp ló sau cánh môi. Cuối cùng anh vẫn không kiểm soát nổi bản thân, cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Cô khẽ nức nở một tiếng, giống như một chú mèo.

Thanh âm ấy cực khẽ, nhưng lại mang một sức mạnh vượt qua mọi âm thanh khác. Tình cảm giống như một quả ngư lôi dưới đáy biển sâu bỗng bùng nổ, đục vọng hóa thành dòng thác lũ không thể kiểm soát, cuốn đi tất cả lý trí của anh. Nụ hôn ban đầu chỉ là sự động chạm của hai cánh môi, phát triển thành sự quấn quýt dây dưa của môi và răng. Môi cô hơi lạnh, lưỡi lại ấm nóng, mềm mại đến chết người, khiến anh chỉ hận không thể mút cô vào bụng.

Người đàn ông đi từ dịu dàng tới bá đạo. Chỉ mới vài giây, anh đã trở lại với thói quen công chiếm thành trì, giành giật mọi thứ của mình. Nhưng hành động này có lẽ đã làm Tường Ly đau. Cô muốn trốn chạy, cánh tay thử đẩy rộng lồng ngực kiên cố của anh ra. Nhưng anh kéo tay cô, ép cô phải vòng tay lên trên cổ mình, sau đó nụ hôn của anh lại trở về với sự triển miên vốn có.

Tỉ mỉ vờ đùa nghịch, nhẹ nhàng vờ mút trên đầu.

Hơi thở của anh phả ra không khác gì một con sóng hùng hục như lửa, men dần theo bờ môi của cô, lướt qua khuôn cằm của cô. Cản cổ của cô mềm mại tới mức gần như tan chảy thành nước, như hoa, như anh đào, thơm ngát hương.

“Đừng...” Tường Ly bị con sóng đang phả vào người thiêu đốt đến nỗi không biết trốn đi đâu, trong lúc say mềm cô đưa ra lời kháng nghị.

Chữ này như một cây gậy đánh thẳng vào gáy Lục Đông Thâm, khiến mọi nhiệt tình bị anh ép buộc dừng lại đột ngột. Anh ngăn cản dòng chảy tình yêu đang tràn trề tuôn, ngược lên nhìn cô, lồng ngực phập phồng lên xuống. Ban nãy anh định làm gì cô? Phải, anh biết rất rõ, nếu không có chữ “Đừng” của cô, anh nhất định sẽ làm một chuyện gì đó với cô. Ngón tay anh nhẹ nhàng đan vào giữa mái tóc cô, cất giọng hỏi một câu khàn đục: “Bây giờ đã biết tôi là ai chưa?”

Tường Ly nghiêng mặt sang bên cạnh cọ cọ má vào gót của anh, lẩm bẩm một câu mơ hồ gì đó rồi nhắm mắt ngủ ngay.

Lục Đông Thâm bắt chọt bật cười.

Một lúc lâu sau, ngón tay trỏ của anh gập lại, mon man vuốt ve gò má và đôi môi vừa bị anh hôn lên, rồi nhẹ nhàng nói: “Tôi không quan tâm quá khứ của em, chỉ cần tương lai của em. Cuộc đời sau này của em không còn Tã Thời, cũng không còn Đàm Diệu Minh, nhớ kỹ chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Cách đối xử quái đản [2112 chữ]

Quý Phi, nếu cô ta đích thực là Hạ Trú, vậy thì em biết rõ mục đích trở về lần này của cô ta là gì rồi đấy.

Sau khi Quý Phi lên lớp xong buổi bồi dưỡng cho các nhà điều chế hương của tập đoàn, khi trở về phòng làm việc cũng đã quá giờ ăn trưa. Với tư cách là nhà tạo hương được mời về làm việc tại tập đoàn Lục Môn với mức lương cao ngất ngưởng, nhiệm vụ hàng đầu của cô chính là bồi dưỡng, đào tạo cho các nhà điều chế hương của tập đoàn mình, đồng thời tiến hành lựa chọn những người chuyên nghiệp trong số đó để phân tới các ngành nghề khác nhau, các lĩnh vực khác nhau trong tập đoàn.

Cô thuộc đội ngũ lãnh đạo cấp cao trong mọi vấn đề liên quan đến mùi hương của tập đoàn, thế nên ngoài công việc lựa chọn nhân tài ra, cả những việc như lên kế hoạch tạo mùi hương riêng biệt cho không gian của các trung tâm thương mại, cho sản phẩm hay thương hiệu của các công ty con khác cũng đều thuộc phạm vi công việc của cô.

Ngày nào, Quý Phi cũng hoạt động với tốc độ cao, chỉ hận không thể bẻ đôi từng phút ra để dùng. Thế nên, khi người trợ lý gõ cửa đi vào, thông báo rằng chiều nay cô có một buổi phỏng vấn chuyên đề, Quý Phi rất không vui. Trợ lý biết bình thường cô vẫn luôn không thích tiếp xúc với báo chí. Chuyên ngành tạo mùi hương này, người ngoài hiểu biết ít ỏi, muốn họ hiểu bắt buộc phải hy sinh thời gian, Quý Phi thì không có thời gian này.

Lệnh cho người thư ký từ chối buổi phỏng vấn, Quý Phi vừa có chút thời gian nghỉ ngơi để uống hớp nước cho nhuận giọng thì chuông điện thoại vang lên. Cô liếc nhìn số điện thoại gọi đến, ngập ngừng giây lát rồi bắt máy.

“Đã nghe thấy phong thanh gì chưa?” Ở đâu kia vang lên một giọng nam giới trầm trầm.

Quý Phi không hiểu: “Phong thanh gì cơ?”

“Nghe nói Hạ Trú đã quay về rồi.”

Quý Phi sửng người: “Hạ Trú? Đùa gì vậy?”

Giọng của người đó càng trầm hơn nữa: “Anh làm gì có thời gian để đùa với em? Hình như là nhắm tới Lục Môn đấy.”

“Gì cơ?”

Người đàn ông nói: “Quý Phi, nếu cô ta đích thực là Hạ Trú, vậy thì em biết rõ mục đích trở về lần này của cô ta là gì rồi đấy.”

Quý Phi toát lạnh sống lưng, ngón tay bỗng dưng run lên không kiểm soát, chiếc di động trượt xuống...

Khi chiếc chuyên cơ hạ cánh xuống Bắc Kinh đã là hai giờ chiều.

Tuy rằng lúc này là thời điểm nhiệt độ cao nhất trong ngày, nhưng so với Thương Lăng, khí hậu của Bắc Kinh vẫn lạnh hơn rất nhiều. Tưởng Ly đã mấy lần kéo chặt chiếc áo dạ trên người vào, thế mà vẫn cứ run lên cầm cập.

Mùa đông ở Bắc Kinh là mùa quanh hiu nhất, vừa dài đằng đẵng hơn các thành phố phương Nam, lại ít tuyết lạnh hơn các thành phố phương Bắc. Nhất là buổi tối mùa đông, chạm tay vào đầu cũng thấy tóe lửa do tích điện. Càng về đầu xuân trời lại càng khô lạnh, giống như khoảnh khắc trước lúc bình minh, yên tĩnh đến mức khiến lòng người hoang mang, tối tăm đến mức khiến người đánh mất cả hy vọng.

Bởi vì phải lập tức sang Thượng Hải công ty nên Dương Viễn không trở về cùng họ bằng chiếc chuyên cơ này, chuyến hành trình ngoài Lục Đông Thâm và Cảnh Ninh ra thì còn có Trần Du.

Suốt quãng đường, Lục Đông Thâm hầu như mãi mê tập trung xử lý công việc, Cảnh Ninh cũng bận rộn túi bụi. Tưởng Ly thì chìm đắm vào trong những suy nghĩ của riêng mình không thể thoát ra, càng không rảnh để tâm tới Trần Du, thế nên cuộc hành trình bay từ Thương Lăng về Bắc Kinh, bầu không khí ngập tràn một sự ngưng ngạp quái đản.

Tập đoàn Skyline cử xe tới đón. Vừa ra khỏi sân bay, Lục Đông Thâm đã nhận một cuộc điện thoại.

Tưởng Ly ngược mắt lên nhìn bầu trời.

Có sương mù, không trong vắt như bầu trời của Thương Lăng. Mỗi một nhịp thở, thứ được hít vào phổi không phải là không khí mà là sự áp lực, căng thẳng, mong lung và bàng hoàng. Tất cả những cảm xúc phức tạp ấy hòa trộn vào nhau tạo nên mùi vị thành phố Bắc Kinh. Khi mùi hương ấy ứa vào mũi, nó còn đáng sợ hơn cả sương mù.

Bắc Kinh, cô vẫn cứ quay trở lại.

Thành phố cô đã từng dốc hết sức mình muốn được ở lại, rồi lại là thành phố cô đã từng liều mạng chỉ muốn chạy trốn.

Vừa trở về thành phố, Trần Du đã nhận được thông báo về lịch trình bồi dưỡng của tổng bộ, cần phải lập tức trở về công ty ngay. Trước khi đi cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, cô ta nhân lúc Lục Đông Thâm vẫn còn đang gọi điện thoại để đi tới bên cạnh Tưởng Ly, hỏi nhẹ nhàng: “Cô định tới Lục Môn nhậm chức sao?”

Tưởng Ly gần như vui mặt vào trong cổ áo, hít hà dù là một chút hơi ấm trên người, chỉ để hở ra ngoài độc hai con mắt: “Cô đang lo lắng chuyện gì? Sợ tôi cướp bát com của cô à?”

Trần Du cười: “Làm gì có chuyện đó? Tôi vẫn hy vọng cô có thể ở lại, như thế thì tôi có thể học hỏi từ cô.”

“E là không được như ý nguyện của cô rồi. Sự thật là cho dù tôi nhậm chức tại Lục Môn cũng là vị trí nhà tạo hương. Xét về cấp bậc, tôi cao hơn cô. Cô có lòng muốn học, e là tôi không có tâm để dạy. Trừ phi...” Tưởng Ly nói bằng ngữ khí không nóng không lạnh, rồi cô đảo con ngươi, ra hiệu cô ta nhìn về phía Lục Đông Thâm: “Cô thương lượng với anh ấy, bảo anh ấy đừng có mời tôi về làm nữa, hoặc giáng cấp của tôi xuống làm nhà điều chế hương đi.”

Khóe môi Trần Du hơi cứng đờ lại. Một lâu lâu sau, cô ta mới hỏi: “Cô là Hạ Trú thật sao?”

Tưởng Ly lạnh lùng hừ một tiếng, không để tâm tới cô ta.

Lúc này Cảnh Ninh đi đến: “Cô Trần, xe của cô đã đến rồi.”

Cũng coi như đã giải vây cho Trần Du. Cô ta liếc nhìn Tưởng Ly rồi cắn cắn môi, sau đó quay sang Cảnh Ninh, nụ cười đã quay trở lại trên khuôn mặt: “Đông Thâm đang gọi điện thoại nên tôi cũng không quấy rầy anh ấy nữa, tối nay bảo anh ấy uống ít rượu thôi.”

Cảnh Ninh chừng mực trả lời: “Vâng.”

Trần Du đi khỏi, nhưng chữ “rượu” cô ta để lại giống như mồi chôn chôn vào trong đầu Tưởng Ly.

Tối qua, cô uống say mềm, khi tỉnh dậy bỗng phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng xa lạ, bố cục cũng không khác phòng của cô là mấy. Cô cứ có cảm giác chỗ nào đó bất thường, khi gượng cái đầu đang choáng váng ngồi dậy, mới phát hiện mình nằm ngủ trong lòng một người khác.

Người này không phải ai xa lạ, chính là Lục Đông Thâm.

Suốt dọc đường bay trở về Bắc Kinh, cô ngồi hoang mang bất an một lúc lâu, trong ngực cứ như có một con thỏ nhảy lên nhảy xuống suốt. Mọi chuyện xảy ra tối qua giống hệt như bức tranh đã bị cô cầm dao Phần Lan rạch tan nát, nhưng dù phá hủy thảm hại cách mấy, vẫn sẽ tồn tại những mảnh vụn lộn

xộn gắm vào trong não bộ của cô.

Những mảnh vụn còn sót lại trong đầu sau khi cô tỉnh lại càng giống như một giấc mơ.

Trong căn phòng phản chiếu ánh tuyết, bàn tay của người đàn ông dịu dàng. Giữa lúc mơ mơ màng màng cô chỉ cảm thấy khuôn mặt đó cực kỳ ưa nhìn. Nhìn vào đôi mắt ấy, cô dường như nhìn thấy cả bóng mình.

Rõ ràng phải là một vùng biển rộng lớn khiến người ta sợ hãi, nhưng cô bỗng cảm thấy giây phút đó đôi mắt kia như một mặt hồ, vừa hiền hòa vừa cứng chiều.

Sau đó...

Cô cố gắng nghĩ, trái tim thường xuyên suy sụp vào một khoảnh khắc nào đó, hành động nào. Khoảnh khắc ấy chính là... hình như anh đã hôn cô.

Từ dịu dàng, tới mãnh liệt, sau đó là triền miên như cơn mưa bụi

miên man không dứt.

Cô như rơi vào kính vạn hoa, những thứ nổ tung trong đầu và trong ánh mắt đều là ảo giác. Cái bóng của vô số ảo giác chập nối lại thành khuôn mặt của người đàn ông, đôi mắt của người đàn ông, bờ môi, hàm răng của người đàn ông và bàn tay vẫn kiên nhẫn vỗ về sự lo lắng, hoang mang của cô.

Bên tai dường như vẫn còn khắc sâu giọng nói trầm thấp của người đàn ông: Bây giờ đã biết tôi là ai chưa?

Tường Ly biết, hôm qua mình say hơi vô lý, từ ánh mắt nhìn mình của người quản gia cô đã đoán được phần nào. Nhưng có vô lý cỡ nào cũng không bằng được suy nghĩ đang hiển hiện trong đầu mình: Lục Đông Thâm đã hôn cô.

Bao nhiêu lần trái tim chực rớt ra ngoài đều bị cô sống sượng ép vào trong, đây là một chuyện quá quái đản.

Lục Đông Thâm nghe xong điện thoại bèn nhìn về phía này. Cảnh Ninh lên xe đợi anh trước. Trong đầu Tường Ly lúc này vẫn đang cố lắp ghép câu chuyện xảy ra tối qua lại. Cô liếc mắt phát hiện anh đang tiến tới, trái tim khó khăn lắm mới kiềm chế được lại bắt đầu đập điên cuồng vô cớ. Cô lại còn căng thẳng chứ.

Thấy cô khuôn mặt cô vui sâu vào trong cổ áo như con đà điểu, Lục Đông Thâm bật cười. Anh cởi áo dạ của mình ra khoác lên người cô. Tường Ly cảm thấy hơi kỳ lạ, đang định nói không cần đâu thì anh lên tiếng trước: “Khoác vào.”

Sau khi khép chặt áo vào cho cô, anh nói tiếp: “Tôi phải tới ngay một buổi tiếp khách, tôi bảo Cảnh Ninh đưa em về khách sạn trước, được không?”

Tường Ly nhất thời ngơ ngẩn, phải mất rất nhiều sức cô mới hoàn hồn lại và hiểu ra ở Bắc Kinh cũng có khách sạn Skyline. Đương nhiên, việc cô ngơ ngẩn không phải vì cục diện đông đảo các chi nhánh của sản nghiệp Skyline mà vì hành động cũng như ngữ khí của anh hiện tại khiến cô hơi khó hiểu.

“Không cần đâu, tôi về nhà.” Cô nói một câu.

Lục Đông Thâm chưa hiểu lắm.

Tường Ly hít sâu một hơi: “Không sai, tôi về nhà, ở nơi này tôi cũng có chỗ ở.”

~Hết chương 110~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Trí Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Ai có nỗi khổ của người ấy [2204 chữ]

Đây là đồ dùng cá nhân của Lục tổng, cô Hạ vẫn nên tự tay trả lại cho anh ấy là hơn.

Cảnh Ninh mang trọng trách trên người nên dù Tường Ly có năm lần bảy lượt khéo léo từ chối việc đưa về nhà, cô ấy vẫn cực kỳ kiên trì. Cuối cùng cô ấy còn nói: Cô Hạ, đây là nhiệm vụ Lục tổng giao cho tôi, không hoàn thành công việc, tôi sẽ bị trừ tiền thưởng đấy ạ, cô coi như giúp đỡ “tầng lớp vô sản” đi.

Sau khi nghe thấy cô ấy nói vậy, Tường Ly cũng ngại từ chối thêm. Nếu Cảnh Ninh là một người đàn ông, vậy thì hôm nay cô sẽ quyết tâm từ chối tới cùng. Nhưng làm khó một cô gái, còn là một cô gái xinh xắn, Tường Ly vẫn không đành lòng.

Nhưng Cảnh Ninh này thật không hổ là nhân viên của Lục Đông Thâm, làm việc kín kẽ không một kẽ hở. Từ giây phút máy bay cất cánh rời khỏi đất

Thương Lăng, Cảnh Ninh không còn gọi cô là cô Tường hay Tường gia nữa, mỗi lần 1`1 xưng hô đều răm rắp gọi là “cô Hạ”. Tựa hồ như đang nhắc nhở cô, Tường Ly chỉ là Tường Ly của đất Thương Lăng, giây phút trở về Bắc Kinh, cô đã là Hạ Trú rồi.

Thái độ gồng trống khua chiêng này không phải là một biểu hiện nên có của một người trợ lý, không cần nghĩ nhiều cũng biết cô ấy chịu sự chi thị ngầm của Lục Đông Thâm

Khi vòng lên đường Đông Tây Hoàn, giao thông có hơi tắc. Cảnh Ninh đích thân lái xe, vũng vàng luồn lách trong dòng xe cộ nườm nượp. Số 8 đường Hợp Sinh Tiêu Văn vẫn yên tĩnh như thế. Tường Ly ngăn lại ý tốt muốn đưa cô vào tận nơi của Cảnh Ninh. Cảnh Ninh đỗ xe lại rồi liếc mắt nhìn tiểu khu: “Hóa ra cô Hạ sống ở đây ạ.”

Tường Ly âm ừ trả lời, không nói gì thêm rồi cời chiếc áo dạ trên người xuống: “Tôi để áo lại đây, gửi lời cảm ơn anh Lục giúp tôi.”

Ai ngờ Cảnh Ninh nói: “Đây là đồ dùng cá nhân của Lục tổng, cô Hạ vẫn nên tự tay trả lại cho anh ấy là hơn.”

Tường Ly từng người, trong đầu lại bỗng dung xuất hiện cảnh tượng tỉnh dậy trong vòng tay anh ban sáng, trái tim cũng chợt hoang mang đôi chút. Cô hắng giọng: “Tôi sợ là anh ấy đang đợi để mặc. Nếu như cô không tiện trả lại, để trên xe này cũng được mà, đúng không? Đây không phải là xe của anh ấy sao?”

“Đây là xe của công ty.” Cảnh Ninh cười khê: “Thế nên lại càng không thích hợp để những đồ dùng riêng tư của Lục tổng.”

Tường Ly cứ cảm thấy nụ cười của Cảnh Ninh như cổ tình. Lý do khá khiến cường nhưng cũng đủ khiến người ta không tìm được cái cớ nào để phản bác lại.

Cảnh Ninh đi rồi, Tường Ly một tay kéo vali, một tay cầm áo dạ của Lục Đông Thâm bước vào trong tiểu khu. Những người bảo vệ của tiểu khu vẫn giữ nguyên đội hình ba năm trước. Sau khi nhìn thấy cô, họ dừng người giây lát rồi kinh ngạc nói: “Cô Hạ, cô quay về rồi sao? Mấy năm rồi không gặp cô, chúng tôi còn tưởng cô dọn đi rồi chứ?”

Mấy lời chào hỏi cừu biệt trùng phùng này hoàn toàn không thích hợp với Tường Ly. Có những kỷ niệm đối với cô mà nói chính là một lưỡi dao, mỗi lần chạm vào đều khiến cô thương tích đầy mình.

Đứng đờ ra đó một lúc lâu, cô gượng gạo giật giật khóe miệng coi như trả lời: “Quản lý vẫn còn chìa khóa dự phòng nhà của tôi, phiền anh nói với quản lý một tiếng, tìm một nhân viên dọn dẹp theo giờ quét dọn nhà cửa giúp tôi.”

Bảo vệ nói: “Cô Hạ không biết gì sao?”

“Biết gì ạ?”

“Cái anh trước kia vẫn hay đưa cô về nhà tuần nào cũng cử người tới dọn dẹp phòng ốc cho cô đấy.”

Tường Ly bỗng nhiên ngừng thở.

Là Nhiều Tôn.

Lát sau cô nói: “Hôm nay cứ tìm một người tới quét dọn đi.”

Cô giao toàn bộ hành lý lại cho người bảo vệ, cô chung quy vẫn không có dũng khí bước vào căn nhà đó một bước.

798 vẫn cứ náo nhiệt, có lẽ họa sỹ nào đó lại đang tổ chức triển lãm. Tuy đã đi khỏi đây ba năm nhưng Tường Ly vẫn không quá lạ lẫm. Đây là một khu tập trung những tác phẩm nghệ thuật, chất chứa ước mơ của quá nhiều nhà nghệ thuật, chất lọc thành tựu của những danh sỹ nổi tiếng và những tác phẩm non nớt của thế hệ thanh niên nghệ thuật mới nhú mầm.

Chẳng biết Tường Ly đã đi bao lâu.

Thành phố này tràn ngập sự huyền ảo và tranh giành, bóng người đi qua đi lại cũng vội vã tất bật. Chỉ có mình cô giống một cái bóng cô độc đang tản mạn, phiêu diêu trong một thành phố mà đối với cô đã không còn ấm áp nữa.

Ba năm, có quá nhiều sự thay đổi.

Cho tới khi đi đến Sanlitun, cô đứng sững lại trước quán bar một lúc lâu, ngẩn ngơ mãi mới hoàn hồn lại được, tòa nhà năm xưa lúc này đã được thay thế bằng Taikooli*.

***Một tòa nhà biểu trưng cho khu trung tâm thương mại của Bắc Kinh.**

Khoảng thời gian này, Tổ Diệp đang cắt giảm bớt lượng công việc, một vài bệnh nhân có thể chuyển được cô sẽ chuyển, trong tay chỉ theo dõi một số trường hợp quan trọng và cần thiết.

Lúc hoàng hôn cũng là khi Tổ Diệp thành thoi nhất. Cứ mỗi khi tới thời điểm này, cô lại đi ra ban công của văn phòng nhìn hoàng hôn dần buông, sau đó mang từng chút, từng chút kỷ niệm của mình và Niên Bách Ngạn ra nhấm nháp từ từ, để lấp đầy khoảng thời gian trống trải đằng đằng từ năm nay qua

năm khác.

Khi cánh cửa phòng làm việc được đẩy ra, giọng nói gấp gáp của trợ lý Lý Thánh Đan vọng vào: “Áy, cô à, cô không thể đường đột xông vào như vậy được, tôi phải chuyển lời...”

“Chuyển lời cái gì mà chuyển lời, tôi gặp cô ấy còn cần chuyển lời à?”

Tổ Diệp quay ngoắt đầu lại, kinh ngạc.

“Nghe nói cậu tới Thương Lăng làm ‘gia’ ba năm liền?”

Sau khi Lý Thánh Đan bê cà phê, trà hoa quả và một ít điểm tâm lên rồi rời khỏi đó, Tổ Diệp mới lên tiếng hỏi cô.

Tường Ly uể oải nằm dựa trên chiếc ghế sofa kiểu châu Âu quý tộc, cầm một quả táo trong tay đùa nghịch: “Chỉ bằng hãy nói là làm lính đào ngũ suốt ba năm đi.”

“Cảm giác thế nào?” Tổ Diệp cũng rất thoải mái, cô ngồi trên chiếc sofa đơn bên cạnh.

Tường Ly cắn một miếng táo: “Rất tốt.”

Tổ Diệp cười: “Cậu hiểu mình đang hỏi cậu chuyện gì mà.”

Tường Ly trầm mặc một lúc lâu, khi ngược mặt lên con ngươi đảo đảo quanh Tổ Diệp: “Sao mình có cảm giác cậu hơi khác nhỉ?”

“Ví dụ?”

Tường Ly nhìn từ trên xuống dưới: “Hình như cậu tăng cân.”

Tổ Diệp chỉ tay vào bụng mình: “Đương nhiên.”

Tường Ly ngạc nhiên. Tổ Diệp thấy vậy bèn đứng thẳng người lên, ra trước mặt cô. Cô ấy mặc chiếc áo khố rộng, bây giờ Tường Ly mới phát hiện ra cái bụng hơi lồi lên của cô ấy: “Của ai đây? Người nào chưa được sự đồng ý của mình đã làm bụng cậu ềnh lên thế hả?”

Tổ Diệp mỉm cười tiến tới, đặt tay lên vai Tường Ly: “Phải, lúc ở nước ngoài chúng ta ít nhiều vẫn có cơ hội gặp nhau vài lần. Những tưởng trở về nước rồi, lại cùng ở Bắc Kinh, kiểu gì cũng có thể thường xuyên tụ tập. Cậu thi hay rồi, thay tên đổi họ, ẩn mình trong thâm sơn cùng cốc ba năm liền. Mình chịu không nổi cô đơn nên mới phải đi tìm đàn ông chứ sao, cậu tính bù đắp thế nào đây?”

Tường Ly gợn tay theo đà kéo Tổ Diệp sang bên cạnh mình, sau đó ôm chặt eo cô ấy, nụ cười hơi vô lại: “Người đàn ông của cậu đâu rồi. Gọi ra đây, mình đâm chết anh ta.”

Khuôn mặt Tổ Diệp hơi biến sắc.

Nhưng chút biểu cảm ấy không lọt qua mắt Tường Ly được: “Sao thế?”

Đôi mắt của Tổ Diệp ánh lên chút xót xa: “Không có gì, mình kết hôn với anh ấy, sau đó lại ly hôn rồi, là như vậy đấy.”

Tường Ly hoài nghi, nhướn mày: “Anh ấy là ai?”

“Niên Bách Ngạn.” Tổ Diệp không hề giấu giếm.

Tường Ly nghĩ một lúc rồi chợt nhớ ra. Thì ra chính là ông trùm đá quý danh tiếng lẫy lừng đó. Ít nhiều cô cũng từng nghe về những chuyện của anh ấy: Tội phạm thương mại, thuê người giết người... và một loạt các tội danh khác, bây giờ đã phải ngồi tù. Cô chưa từng tiếp xúc với người đàn ông đó, chỉ từng nghe nói về chuyện của anh. Nhưng Tổ Diệp thì cô khá hiểu, một người đàn ông lọt được vào mắt Tổ Diệp, sao có thể là cá trong đầm chứ?

Chắc là trong chuyện này cũng có một chuỗi những dư vị đắng cay chua chát khác.

Nhưng Tường Ly không phải là một người thích an ủi tâm hồn người khác. Trong suy nghĩ của cô, càng vào những lúc như vậy càng nói những lời nghe có vẻ dịu dàng lại càng thể hiện sự ngượng ngập, giả tạo. Chỉ bằng cứ làm một liều say khướt cho xong chuyện. Thế nên cô ấy nói: “Đây chính là hậu quả của việc cậu phản bội mình đấy, sau này đừng có giấu mình phóng đảng với đàn ông nữa. Ngoài kia nguy hiểm lắm, cứ ở yên bên cạnh mình, mình bảo vệ cậu.”

“Được rồi, mình biết sai rồi.” Tổ Diệp cũng là một người sợ sự ướm ắt, thế nên mới hợp với kiểu tính cách như Tường Ly. Cô ấy nở lại nụ cười tươi rói: “Sau này em sẽ chuyên tâm phục vụ một mình ‘gia’ đây. Nhưng mà, gia à, gia có thể nói trước cho em biết, quả áo dạ gia ôm lúc vào cửa là của ai được không?”

Cô ấy ra hiệu bằng ánh mắt về phía chiếc áo dạ nam đang được vắt trên tay vịn sofa. Đôi mắt cô ấy rất tinh tường. Loại quần áo và cách cắt may nay

đầu phải tầm thường.

Hiếm có dịp thấy Tường Ly ngượng ngập.

Thấy vậy, Tổ Diệp chỉ tay vào cô: “Này này này, làm vậy là không được à nha. Mình đã khai báo thành khẩn này giờ, vậy mà cậu vẫn còn dám giấu giếm chủ nhân của chiếc áo dạ này?”

Tường Ly trừng mắt với cô ấy, rồi tiếp tục găm một miếng táo: “Lục Đông Thâm.”

Lần này đến lượt Tổ Diệp tròn mắt: “Cậu vẫn thật sự dính vào Thái tử gia của Lục Môn ư?”

~Hết chương 111~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 112: Khách không mời mà đến [2332 chữ]

Mùi hương vốn dĩ rất đơn thuần, nhưng một khi dính líu với lợi ích của loài người, nó sẽ trở nên rất phức tạp, y như nhân tính vậy.

Câu nói ấy khiến Tường Ly phải chau mày một phen. Cô chỉ vào cái bụng của cô ấy: “Có con rồi, chú ý một chút đi, đại tỷ à.”

Tổ Diệp vội ôm rịt bụng của mình.

“Còn nữa, thế nào gọi là ‘vẫn thật sự’?” Tường Ly dĩ nhiên có thể nghe ra ý tứ đằng sau lời nói của cô ấy.

Tổ Diệp cũng không giấu cô: “Bên cạnh Lục Đông Thâm có một người tên là Dương Viễn, anh ta từng điều tra chuyện của cậu.”

Tường Ly cắn một miếng táo, đắm chiêu suy nghĩ, lát sau ngược lên nhìn cô ấy. Tổ Diệp tiếp tục nói dưới ánh nhìn chăm chú của cô: “Mình đã thừa nhận với anh ta mình quen cậu. Tiểu Hạ, mình biết, tất cả các tư liệu trước đây về cậu đều đã được Đàm Diệu Minh xóa sạch rồi. Cộng thêm việc trước kia cậu rất ít khi lộ mặt, nếu đổi lại là người khác e là có vất vả cả đời cũng không thể tra ra được quá khứ của cậu, nhưng Lục Đông Thâm thì chưa chắc.”

Tường Ly cup mắt xuống, hờ hững ngồi ăn táo, rất lâu sau mới bật ra một câu: “Anh ấy đã biết đến cái tên Hạ Trứ.”

“Anh ấy chỉ biết về cái tên này hay đã biết toàn bộ câu chuyện?”

Tường Ly ngẫm nghĩ: “Chắc là những thông tin nắm được cũng không quá nhiều, chí ít thì việc mình có nhà ở Bắc Kinh này, anh ấy cũng không rõ. Đến tám, chín phần là anh ấy chỉ biết cái tên đó mà thôi, còn lại khá nhiều chuyện đều dựa vào suy đoán. Dẫu sao thì thế lực của Đàm Diệu Minh cũng không phải dạng vừa, khả năng xóa sạch mọi tài liệu không thể xem thường.”

Tổ Diệp lắc đầu: “Mình lại không nghĩ như thế.”

Tường Ly không hiểu.

“Cậu cho là Lục Đông Thâm không muốn điều tra hay không điều tra ra được?” Tổ Diệp nói: “Tuy rằng mình chưa từng gặp con người Lục Đông Thâm đó, nhưng mình từng gặp em trai của anh ấy, Lục Bắc Thần. Một đứa con sống cách xa cánh cửa Lục Môn mà tư duy vẫn còn tỉ mỉ, chi tiết đến như vậy, thì nói chi tới người con trưởng của Lục Môn như Lục Đông Thâm chứ. Trước kia, Niên Bách Ngạn từng hợp tác làm ăn qua lại với Lục Đông Thâm, là bạn bè có thể trò chuyện được. Anh ấy từng kể về Lục Đông Thâm với mình. Đứng trước người đó còn trẻ tuổi, nhưng cực kỳ có đầu óc kinh doanh và thủ đoạn thương trường, tâm tư vô cùng khó đoán. Thế nên giống như ban nãy mình đã nói, nếu Lục Đông Thâm thực tâm muốn điều tra thì nhất định có thể điều tra ra. Đó không phải là một nhân vật tầm thường đâu.”

Tường Ly co hai chân lên, giơ cao tay, hột táo trong tay bay một đường cong tuyệt đẹp trên không trung rồi rơi chuẩn xác vào chiếc thùng rác để trong góc phòng. Sau đó cô hỏi một câu có vẻ tò mò: “Trẻ tuổi? Trẻ đến mức nào?”

Ánh mắt Tổ Diệp nhìn theo đường bay của quả táo rồi quay về. Một khoảng cách xa như vậy mà cũng có thể ném không chệch chút nào, cô nhóc này ba năm nay đến Thương Lăng gia nhập đội bóng rổ đấy à?

“Nghe nói mới chỉ 34 tuổi.”

Tường Ly bĩu môi: “Tuổi đó với mình không còn trẻ nữa rồi.”

“Không sai, là lớn hơn cậu không ít tuổi.” Tổ Diệp sát lại gần cô, trêu đùa: “Nhưng mà mình không hiểu, vì sao cậu phải lấy tuổi của anh ấy ra so với cậu thế hả?” Dứt lời, cô ấy giơ ngón tay nhẹ nhàng gạt gạt một góc chiếc áo dạ trên sofa lên.

Tổ Diệp có ý đùa giỡn nhưng Tường Ly cũng không phải tay mơ. Cô gợn tay gạt ngón tay của cô ấy ra khỏi chiếc áo, tiện thể nắm chặt lấy ngón tay Tổ Diệp: “Tổ cô nương nghĩ quá nhiều rồi. Đối với một người đã gián tiếp hại chết Đàm gia, tâm tư lại còn khó đoán như vậy, mình chưa động dao đã là từ tế lắm rồi.”

Nghe xong câu này, Tổ Diệp quả thật sững sờ. Khoảng thời gian này, cô ấy đang mang thai nên ít khi lên mạng, vì vậy hoàn toàn không hay biết chuyện Đàm Diệu Minh đã qua đời. Cô ấy ít nhiều đã nghe qua về Đàm Diệu Minh, dân anh chị sừng sỏ nổi danh ở đất Thương Lãng, uy phong lừng lẫy, không ngờ lại chết trong tay Lục Đông Thâm?

Tổ Diệp nhận ra Tường Ly cũng không muốn nhắc nhiều đến chuyện của Đàm Diệu Minh. Nhưng chỉ một câu đơn giản như vậy đã tiết lộ cuộc tranh đấu mưa máu gió tanh giữa Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh rồi. Có thể ngang nhiên chặt đầu nhân vật “đầu sỏ”, có thể thấy Lục Đông Thâm làm việc dứt khoát và tàn nhẫn đến mức nào. Cô ấy từng chứng kiến sự tàn nhẫn của Niên Bách Ngạn, có thể dồn người ta vào đường cùng. Nhưng sự tàn nhẫn của Lục Đông Thâm dường như còn hơn Niên Bách Ngạn một bậc, trong lặng lẽ có thể gián tiếp mượn tay người khác diệt trừ phe đối lập mà bản thân vẫn có thể rút lui an toàn.

Thì ra, sở dĩ Tường Ly quay trở lại Bắc Kinh là vì Đàm Diệu Minh đã gặp chuyện.

“Thế nên, cậu vốn dĩ không có chỗ trốn. Ba năm rồi, cuối cùng, cậu vẫn phải quay về Bắc Kinh, đối mặt với tất cả.”

Tường Ly chỉ nói một câu nhẹ tênh: “Mình cũng không trách cậu tự động nói ra với Dương Viễn đâu.”

Kể từ ngày cô được Đàm Diệu Minh đưa về Thương Lãng, cô đã hiểu sự quý giá của một cuộc sống bình yên. Câu nói của Tổ Diệp về ý tứ không khác gì lời của Nhiều Tôn. Dù cô có không muốn thừa nhận đến đâu, cô vẫn phải hiểu, những tháng ngày bình yên ở đất Thương Lãng rồi cũng sẽ bị phá tan.

Tổ Diệp khẽ thờ dài.

“Chỉ có điều...” Tường Ly hơi ngập ngừng: “Sau khi một Đàm Diệu Minh ra đi, mình rất sợ sẽ lại bị cuốn vào cuộc sống của Lục Đông Thâm.”

“Câu này là sao?”

Tường Ly suy nghĩ giây lát, hơi chau mày lại: “Cậu biết cái tên Thai Quốc Cường chứ?”

Tổ Diệp gật đầu.

“Có người muốn hại ông ấy.” Tường Ly hơi nheo mắt lại, rồi bổ sung một câu: “Nếu mình suy đoán không nhầm, có lẽ là người ở bên cạnh ông ấy.”

Tổ Diệp ngạc nhiên: “Lợi dụng mùi hương ư?”

“Đúng vậy.” Tường Ly miêu tả lại đại khái những chuyện đã xảy ra với Thai Quốc Cường những ngày ở Thương Lãng, sau đó nói: “Thật ra trên người Thai Quốc Cường có mùi đường cháy rất nhạt, đây là mùi cơ thể đặc trưng của những bệnh nhân mắc tiểu đường. Có kẻ nào đó quanh năm lợi dụng mùi hương trộn lẫn giữa cây móng tay và cỏ Thanh phong để gây ảnh hưởng tới Thai Quốc Cường. Hai loại mùi này nếu dùng riêng biệt thì không có độc tính gì. Nhưng khi phân tách thành phần chất hữu cơ Ki-nôn trong hoa của cây móng tay trộn lẫn cùng thành phần C5H12O2 đã phân ly trong rễ của cỏ Thanh phong thì có thể tạo ra một loại mùi mới, rất nhạt, khó mà ngửi thấy, có thể gây nguy hiểm tới các tế bào thần kinh. Sử dụng thường xuyên, dần dần sẽ gây tổn thương cho não bộ, khiến trí tuệ của người bệnh giảm sút một cách rõ rệt, thậm chí nặng hơn có thể trở thành si khờ.”

Trong chuyện Giang sơn đồ lần trước, cô cũng đã lợi dụng mức độ nhạy cảm của Thai Quốc Cường đối với chất gây ảo giác, nhưng những thứ cô thực hiện không làm tổn thương tới tính mạng của ông ấy. Còn kẻ đứng sau lưng ông ấy rõ ràng là muốn lấy mạng.

Tổ Diệp nghe xong mà thâm cảm thấy hoảng sợ trong lòng. Cô ấy biết mùi hương có uy lực tổn thương con người trong thinh lặng, nhưng nghe xong vẫn thấy lạnh sống lưng: “Thế nên, cậu vẫn muốn can dự vào giải quyết chuyện này?”

Tường Ly thờ dài một hơi. Phải, cuối cùng cô vẫn nhúng tay vào. Thế nên sau khi cứu được Thai Quốc Cường tỉnh lại, trong bệnh viện cô mới đưa cho ông ấy một chiếc hộp gỗ, nói với ông ấy là một mùi hương cổ, sau khi ra viện mỗi tối châm lên trong vòng một canh giờ. Trên thực tế đó không phải mùi hương cổ nào. Đó là Giáng tiên tử, một thứ có thể khắc chế cây móng tay và cỏ Thanh Phong. Phân tách thành phần tổ hợp Methyl kích thích nhất trong nhụy hoa, chỉ giữ một vài thành phần mùi hương không có tính kích thích khác rồi tổ hợp lại, sau đó nghiền cùng gỗ chìm dưới nước tạo thành mùi hương.

Thế nên, khi mùi hương đó được châm lên, người bình thường sẽ chỉ ngửi thấy mùi gỗ. Nhưng Tường Ly đề phòng vạn nhất mới ra lệnh cho Thai Quốc Cường, khi châm hương không được có người ở bên cạnh, hơn nữa sau khi châm xong còn phải mở cửa thêm nửa canh giờ nữa.

Mùi hương đó có thể giữ được mạng sống cho Thai Quốc Cường, nhưng có thể cứu được ông ấy bao lâu thì cô không biết, chỉ e kẻ muốn lấy mạng ông ấy sẽ chưa chịu từ bỏ. Thế nên, cô không trách Tổ Diệp đã kể về mình trước mặt Dương Viễn. Một khi cô ra tay cứu Thai Quốc Cường, chắc hẳn thân phận của cô cũng sẽ đến tai kẻ đứng đằng sau kia.

“Cậu nghi ngờ Lục Đông Thâm?” Tổ Diệp hỏi.

Tường Ly nói: “Có thể là Lục Đông Thâm, cũng có thể là người nhà họ Thai.” Có thể thấu hiểu sâu sắc về mùi hương như vậy, theo như cô biết chỉ có hai người, một là Quý Phi, một là Vệ Bạch Tôn. Hai người này một người làm cho Lục Môn, một người làm cho Trường Thịnh, sao lại có thể trùng hợp

như vậy chứ?

Vì vậy, lúc đó cô chỉ đưa hộp gốm cho một mình Thai Quốc Cường. Nếu người đó là Vệ Bạc Tôn, vậy thì đám con cái của Thai Quốc Cường không đáng tin cậy. Nếu người đó là Quý Phi, vậy thì Lục Đông Thâm không đáng tin cậy.

Cô không tin bất kỳ ai trong số họ cả. Nhưng rõ ràng Lục Đông Thâm đã đẩy lên nghi ngờ với sự ngập ngừng của cô khi ở trong bệnh viện. Ánh mắt của người này quá độc, chỉ một chút lơ là sẽ bị anh phát hiện ra.

Mùi hương vốn dĩ rất đơn thuần, nhưng một khí dính lứu với lợi ích của loài người, nó sẽ trở nên rất phức tạp, y như nhân tính vậy.

...

Tường Ly trở về nhà, ngồi giữa phòng khách rộng lớn, nhìn cả căn nhà xa hoa, sang trọng. Khi mở cánh cửa phòng thay đồ chiếm diện tích gần trăm mét vuông đó ra, từng hàng từng hàng giày dép, túi xách, quần áo, trang sức toàn là đồ giới hạn ngập tràn trước mắt, cô liền nghĩ, ba năm trước rốt cuộc cô đã chịu đựng cuộc sống này như thế nào vậy?

Đang mải nghĩ, thì chuông cửa vang lên.

Tường Ly giật mình, chẳng hiểu sao trong lòng lại lan ra một nỗi sợ hãi không tên.

Tiếng chuông dồn dập hết đợt này tới đợt khác, cực kỳ nhần nại.

Cuối cùng, cô vẫn đi ra ngoài, mở cửa chính.

Là Nhiều Tôn, đang dựa bên cạnh cửa, nhìn cô chăm chăm, nửa đùa nửa thật...

~Hết chương 112~

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Tôi tới gặp bạn gái của mình [2051 chữ]

Tôi cho em biết, sự việc đã xảy ra rồi không thể thay đổi, em còn muốn trốn tránh tới lúc nào?

Dường như Tường Ly đã nằm mơ một giấc mơ thật dài.

Trong mơ chính là khoảng thời gian cô sống tại Thương Lăng, ánh nắng trong veo, trăng sao sáng tỏ, cơn mưa tươi mát, những bậc thềm dài vẫn vút mùi hương nồng nàn của ngọc lan. Ba năm qua giống như một quãng thời gian đẹp đến không chân thực. Cùng với những bước chân trở về Bắc Kinh của cô, cuối cùng đã đến hồi tỉnh mộng.

Rất nhiều sản nghiệp của Đàm Diệu Minh đã bị sung công.

Nhưng anh ấy cũng đã để lại cho cô không ít thứ, phạm là những thứ không dính lứu vào vụ án, anh ấy đều dành cả cho cô.

Tiền dĩ nhiên không cần nhắc đến. Từng khoản tiền khổng lồ chưa từng lọt vào tầm ngắm của đám cảnh sát đều được Đàm Diệu Minh chuyển toàn bộ vào “hầu bao” của cô. Nhưng đối với cô mà nói, được sống quan trọng hơn hết thảy. Sự ra đi của Đàm Diệu Minh đã làm sụp đổ quá nửa sinh mạng của cô, giữ lại tiền có ích gì chứ.

Thế nên, khoản tiền đó cô dự định sau khi sóng gió tạm lắng xuống sẽ lấy danh nghĩa của Đàm Diệu Minh để quyên góp từ thiện.

Ngoài tiền ra, Đàm Diệu Minh còn để lại cho cô một thứ.

Vào những lúc không còn ai, những lời Đàm Diệu Minh viết trong thư cứ lần lượt hiện về trong đầu cô. Anh ấy nói: *Muốn xóa sạch mọi thông tin, tư liệu về quá khứ của một người rất dễ, nhưng rửa sạch ký ức của một người đối với quá khứ lại rất khó. A Ly, rồi sẽ có một ngày em vẫn phải đối mặt với quá khứ, tìm lại chính mình. Thế nên, anh để lại cho em thứ này. Nhưng dù có thế nào, chỉ cần em vui vẻ là được.*

Chỉ vài dòng ngắn ngủi nhưng có thể toát lên được những tâm tư hết lòng vì cô của Đàm Diệu Minh.

Ba năm trước, Đàm Diệu Minh cứu cô khỏi con nước sôi lửa bỏng. Cô tự đặt cho mình một cái tên: Tường Ly.

Tường Ly, “tương ly”*.

**Rời sẽ ly biệt.*

Đó là sự thể hiện quyết tâm đoạn tuyệt với quá khứ của cô.

Đàm Diệu Minh khẽ vỗ đầu cô và nói: *Vậy thì gọi là Tường Ly đi, “Ly” trong “Lưu ly”*. Con gái mà, cái tên này vừa dễ nghe vừa đẹp mắt.*

**Ngọc lưu ly.*

Rời sẽ ly biệt, nhưng chung quy cô vẫn không thể rời xa được quá khứ. Thế nên, cái tên này ngay từ ban đầu khi xuất hiện đã dự báo trước số phận của cô.

Khi Nhiều Tôn xuất hiện trước cửa nhà cô, khuôn mặt đó được ngọn đèn hành lang chiếu sáng, cô liền nhớ tới câu nói của anh ta: *Em muốn quên đi quá khứ, nhưng quá khứ lại vì em mà tới.*

Phản ứng trực tiếp nhất của Tường Ly chính là đóng cửa lại.

Nhưng bàn tay lớn của người đàn ông đã kịp không chế cánh cửa, khiến cô không thể cưỡng ép đóng nó vào được. Một giây sau, cánh cửa bị Nhiều Tôn đẩy ra.

Tường Ly hoảng hốt, liên tục lùi về phía sau mấy bước.

Nhưng Nhiều Tôn có vẻ không còn lạ lẫm gì đáng về như gặp ma này của cô. Anh ta nhàn nhã bước từng bước vào trong, cái bóng cao lớn hất xuống sàn, giống như đang giẫm lên cả chúng sinh mà tiến bước. Thấy ánh mắt run rẩy của cô, anh ta bật cười, bao nhiêu phong lưu đều giấu cả vào đôi mắt một mí hẹp dài đang hơi nheo lên. Nếu ở trong mắt một người khác, nụ cười của anh ta giống như thấm mọi hào hoa tao nhã trên đời, tự tại, tuấn tú. Nhưng ở trong mắt Tường Ly, nụ cười ấy chính là con ác mộng của cô, cũng giống như con người anh ta vậy, buộc cô phải nheo mắt lại.

“Thế nào, ba năm không về nhà, vẫn quen chứ?”

Tường Ly dính sát người vào tường, không nói năng gì nhưng sống lưng đã lạnh toát, giống như có một con rắn đang bò trườn chậm chậm, chính là dòng mồ hôi chảy trên lưng cô.

Nhiều Tôn đứng sững lại trước mặt cô, gờ tay lên. Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đuôi tóc cô, lòng bàn tay rộng áp lên má cô, cảm nhận được một chút run rẩy của cô, ánh mắt anh ta đổi sắc ngay lập tức. Bàn tay anh ta lập tức dùng sức không chế gáy cô, không nói không rằng kéo cô tới trước gương. Cô bước đi loạng choạng, không cẩn thận ngã ngồi xuống đất. Người con gái trong gương sắc mặt tái nhợt.

Cô cúi gằm đầu xuống, ánh mắt có thể nhìn thấy đôi giày da được lau bóng loáng và gấu quần Âu của Nhiều Tôn.

“Ngẩng đầu lên.” Ngữ điệu ra lệnh của Nhiều Tôn vọng từ trên xuống.

Tường Ly ngồi im không động đậy.

Nhiều Tôn ngồi sụp xuống, đầu ngón tay dài nâng cằm cô lên, quay mặt cô về phía gương, vòm ngực rắn chắc áp sát sau vai cô: “Em tự nhìn xem bây giờ em thành ra bộ dạng gì?” Sắc mặt của Nhiều Tôn ở trong gương cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, khuôn mặt tuấn tú tái xanh lại: “Em chạy trốn ba năm, kết quả thế nào? Bây giờ chẳng phải vẫn không dám đối mặt với tôi, thậm chí không dám đối mặt với chính mình đó sao?”

“Tôi không chạy trốn...” Câu nói này gần như rút cạn toàn bộ sức lực của Tường Ly, nhưng âm thanh bật ra vẫn cực nhỏ.

“Thế ư?” Nhiều Tôn dịch chuyển cô ra phía trước gương: “Nhìn tôi đi!”

Tường Ly không né tránh nỗi, đành ngược mắt lên, nhìn người đàn ông trong gương. Ánh mắt Nhiều Tôn khi đối diện với cô ở trong gương đã trở nên dịu dàng hơn. Anh ta không nở quở trách, chỉ thờ dài khe khẽ: “Hạ Hạ, chúng ta quay trở về như trước kia không được hay sao?”

Một câu Hạ Hạ khiến Tường Ly lập tức đổi sắc mặt. Cô đẩy tay anh ta ra, hai tay bịt chặt lấy tai, co rút người lại vào một góc bên cạnh chiếc gương: “Đừng có gọi tôi như vậy!”

Nhiều Tôn thấy vậy nhún mày, tiến lên giạt tay của cô xuống, mặc kệ cô giãy giụa vẫn ôm rất chặt: “Đừng gọi em như vậy thì phải gọi em như thế nào đây? Tôi cho em biết, sự việc đã xảy ra rồi không thể thay đổi, em còn muốn trốn tránh tới lúc nào?” Anh ta nâng mặt cô lên, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Em không phải Tường Ly.”

Câu nói ấy như lý do cuối cùng để cô sụp đổ, Tường Ly bỗng cảm thấy chút niềm tin và kiên trì duy nhất chống đỡ cho mình cũng đã bị anh ta đẩy ngã, tuyệt vọng dâng lên thành nỗi sợ hãi, sợ hãi cuộn trào thành cơn bão phần nộ. Cô bỗng nhiên gào lên trong điên cuồng, xô đẩy anh ta: “Vì sao anh lại xuất hiện? Vì sao còn muốn xuất hiện? Nhiều Tôn, anh đã ép chết một Đàm Diệu Minh rồi, bây giờ anh định ép chết cả tôi luôn phải không?”

“Đàm Diệu Minh tự mua dây buộc mình, tôi chẳng qua chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi.” Nhiều Tôn cũng bực lên, anh ta dồn sức để cô không chống cự được nữa: “Ép chết em? Em nói câu này không thấy hồ thẹn sao? Bao nhiêu năm qua tôi đối xử với em thế nào, em còn không biết hay sao? Tôi tha tự ép chết chính mình cũng không nỡ ép chết em!”

Tâm trạng của Tường Ly trở nên kích động. Cô liều mạng thoát khỏi sự kìm kẹp của anh ta. Hành động ấy khiến Nhiều Tôn thêm khó chịu, anh ta kéo

giật cô vào lòng, cúi đầu tìm kiếm bờ môi cô.

“Buông ra!” Tường Ly càng hoang mang thảng thốt.

Ánh mắt Nhiều Tôn lạnh như băng, đang đà nóng giận nên quyết tâm mạnh tay rắn mặt.

Vào lúc hai người đang vướng mắc, ngoài cửa có một giọng nói vang lên, rất khê nhưng lại rất thâm trầm: “Người ta có câu ‘Người quân tử không chiếm đoạt cái người khác thích, Tôn thiếu ngang nhiên xông vào cưỡng ép như vậy không hay lắm thì phải.’”

Nhiều Tôn cứng đờ người lại.

Tường Ly bỗng cảm nhận được có một luồng khí tươi mát tràn vào lồng ngực. Cô nhanh chóng lợi dụng thời cơ để thoát khỏi gông cùm của Nhiều Tôn, ngược mắt lên nhìn về phía cửa. Hóa ra là Lục Đông Thâm tới đây.

Ban nãy đi vào Nhiều Tôn không khóa cửa lại, thế nên đã tiện cho Lục Đông Thâm chủ động tìm tới. Cả một bầu trời mây âm u trong lòng cùng với sự tuyệt vọng tối tăm giống như được ánh mặt trời vừa xuất hiện xua tan vậy. Cho dù cô không muốn thừa nhận đến mức nào thì vẫn phải thừa nhận, cô rất cảm kích sự xuất hiện của Lục Đông Thâm vào lúc này.

Mặc dù, cô không thể ngờ anh lại điều tra ra được địa chỉ căn nhà của cô nhanh đến vậy.

Nhiều Tôn dĩ nhiên cũng là một người có thân phận cao quý, không thể làm những hành động xấu xa trước mặt Lục Đông Thâm. Anh ta đứng dậy, kiêu ngạo chỉnh lại chiếc sơ mi đã nhăn nhúm trên người. Đây không phải là nơi công cộng, vậy nên anh ta cũng lạnh lùng khiêu khích lại không chút kiêng dè: “Lục tổng cũng chiếm đoạt cái người khác thích đấy thôi? Hôn nữa bỗng nhiên mò tới đây vào giờ này, có gì khác với hành động tự tiện xông vào cưỡng ép của tôi đâu?”

“Làm sao giống nhau được?” Lục Đông Thâm cười nhạt, nhưng đáy mắt không một chút âm áp. Anh tiến lên, trước hết vron cánh tay dài ra kéo Tường Ly đứng dậy, rồi chỉnh lại cổ áo hơi mở của cô ra một cách tự nhiên: “Cùng là chiếm đoạt thứ người khác thích thì cũng chia ra chiếm đoạt được và không chiếm đoạt được. Nếu tôi đã có may mắn được trở thành người phía trước, thì Tôn thiếu dĩ nhiên phải làm người phía sau. Thế nên, tôi không có cái gọi là tự tiện xông vào cưỡng ép.”

Nói tới đây, cánh tay của Lục Đông Thâm vòng qua ôm chặt eo Tường Ly: “Nói một cách khác, tôi tới gặp bạn gái của mình, một việc quá chính đáng phải không?”

~Hết chương 113~

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Tri Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Bé yêu [2066]

Nếu cô ấy là một con cừu, tôi cho cô ấy ngàn mẫu cỏ xanh. Nếu cô ấy là một con sói, tôi cho cô ấy vạn dặm rừng sâu.

Tuy rằng mọi cảm giác căng thẳng của Tường Ly đều tập trung toàn bộ vào Nhiều Tôn, nhưng cô vẫn có thể nhắm nháp được mùi vị kỳ lạ từ câu nói của Lục Đông Thâm, nhưng rốt cuộc là kỳ lạ như thế nào thì cô vẫn chưa thể diễn tả được. Còn Nhiều Tôn lại tìm được mấu chốt trong câu nói của anh. Đây không phải là lần đầu tiên Lục Đông Thâm giành người từ tay anh ta. Lúc trước là ở Hoàng Thiên, cái có được vịn vào là tới đòi lại người con gái của mình.

Không có ai là kẻ ngốc hết, dĩ nhiên sẽ hiểu được câu nói khi đó của Lục Đông Thâm chỉ là một cái cớ.

Nhưng hôm nay, hai chữ “bạn gái” từ miệng Lục Đông Thâm bật ra đã thay đổi ý tứ, so với “người con gái của tôi” ít đi một chút ngang ngược, lại nhiều hơn một chút tôn trọng. Điều này khiến Nhiều Tôn buộc phải dấy lên cảnh giác.

Anh ta nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm giây lát rồi cười khẩy: “Trước khi Lục tổng đặt chân tình vào đây, có phải nên nhìn lại tình hình của người bên cạnh không. Anh tưởng cô ấy là một con cừu non sao?” Nói tới đây, ánh mắt anh ta chuyển sang phía Tường Ly, ánh sáng nơi đáy mắt càng trở nên u tối, thâm trầm hơn: “Chưa biết chừng cô ấy là một con sói tham lam, không biết điểm dừng.”

Tường Ly bị ánh mắt của Nhiều Tôn dồn đến đường cùng. Cô né tránh, từng sợi tơ mảnh vắn vút trong lòng đều là giá lạnh.

Cô nghe thấy Lục Đông Thâm cười khê, sau đó, cảm của cô bị anh nâng lên. Cô va phải ánh mắt anh, anh giống như đang mỉm cười, lại giống như đang quan sát. Cô bỗng có cảm giác đôi mắt anh tựa như một đại dương bao la, một đại dương về đêm có thể chứa đựng con thuyền của cô, nhưng đồng thời cũng có thể nuốt chửng con thuyền này.

“Nếu cô ấy là một con cừu, tôi cho cô ấy ngàn mẫu cỏ xanh. Nếu cô ấy là một con sói, tôi cho cô ấy vạn dặm rừng sâu.” Lục Đông Thâm buông tay

xuống, nhìn về phía Nhiều Tôn: “Thế nên, việc cô ấy ở bên cạnh tôi là cừu hay là sói không phiền Tôn thiếu phải bận tâm.”

Như có từng đợt sóng dồn dập tấp vào trái tim Tường Ly, vì câu nói của Lục Đông Thâm. Cô bỗng nhiên cảm thấy anh nói những lời này rất chân thật, chân thật tới nỗi cô hoàn toàn tin tưởng.

Ánh mắt Nhiều Tôn lạnh như băng. Tường Ly gần ngay trong gang tấc nhưng anh ta không chạm vào được cũng không giành giật được. Anh ta thu tay về, lẳng lặng cuộn chặt lại thành nắm đấm.

“Ngoài ra, cô ấy hiện đã là nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn, bất luận xét về công hay tư, Tôn thiếu cũng không có chỗ để nhúng tay vào nữa.” Câu nào của Lục Đông Thâm cũng chặn đứng đường lùi của người ta.

“Nhà tạo hương của Lục Môn?” Khóe miệng Nhiều Tôn một nụ cười lạnh lẽo: “Mấy trò cười để qua mặt các cơ quan chấp pháp mà cũng mang ra qua mặt tôi. Lục tổng, anh coi tôi là đứa trẻ lên ba thật đấy à?”

“Tài liệu có thể làm giả nhưng ý nguyện của người trong cuộc chung quy mới là quan trọng nhất.” Lục Đông Thâm từ tốn nói, bàn tay đang giữ eo của Tường Ly lại siết chặt thêm chút nữa. Anh cúi đầu nhìn cô, ngữ khí dịu dàng hơn rất nhiều: “Trên đường về Bắc Kinh, em đã nói với tôi như thế nào?”

Câu này rõ ràng là mở mắt nói láo.

Nói với anh như thế nào?

Tường Ly thầm nghĩ: Suốt dọc đường, ông anh đâu có nói gì mấy ngoài việc đắm đầu vào làm việc chứ? Từ lúc lên máy bay tới lúc xuống mặt đất, số lời cô nói với anh một bàn tay cũng có thể đếm hết.

Nhưng sự tình chính là như vậy, Lục Đông Thâm đã lẳng lặng dồn ép cô và Nhiều Tôn vào đường cùng. Nhất là cô, phía sau là vực thẳm muôn trượng, phía trước là biển rộng sâu không thấy đáy. Cả hai phía đối với cô mà nói đều là lãnh địa nguy hiểm, nhưng cô vẫn buộc phải đưa ra quyết định. Lùi một bước, cô chết chắc không cần nghi ngờ, thế nên đành bấm bụng tiến lên phía trước. Mặc dù mặt biển kia cũng đầy rẫy hiểm nguy, có thể lại là một con sóng ngầm dữ dội, nhưng cô không còn con đường nào khác.

Thế nên, cô chỉ có thể nhìn thẳng vào Nhiều Tôn và nói: “Tôi đã đồng ý tới Lục Môn nhậm chức rồi.”

Không cần ngược mắt lên, cô cũng có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh giá của Nhiều Tôn. Cô suy nghĩ rằng, nếu có thể, Nhiều Tôn chắc chỉ hận không thể chém chết cô.

Nhiều Tôn đứng là đang làm mặt lạnh, nhìn trần trần Tường Ly một lúc rất lâu, cuối cùng hỏi một câu: “Lương tâm của em bị chó gặm rồi à?”

Tường Ly không lên tiếng, chỉ cắn chặt môi.

Nhiều Tôn thấy vậy, gằn giọng bật ra từng chữ: “Em quả thật là một con sói lòng tham vô đáy!”

Sau khi Nhiều Tôn đi khỏi, Tường Ly ngồi cuộn người trên sofa. Mỗi lần gặp mặt Nhiều Tôn cô đều giống như trải qua một vụ cướp, giống như bị rút xương cất gân. Cho dù đang ngồi trong một căn phòng mát mẻ, cả người cô vẫn đồ mồ hôi lạnh. Nỗi sợ hãi giống như nước thủy triều từ từ rút xuống, chỉ còn lại sự tê dại và bất lực.

Cho tới khi...

“Bé?” Lục Đông Thâm cất giọng trầm trầm, nhưng dường như lại mang theo tiếng cười.

Tường Ly ngẩng phắt đầu lên, thấy anh đang dựa vào bên cạnh bức tường treo ảnh, trong tay cầm một khung ảnh bằng gỗ. Thấy cô đi đến, anh mỉm cười ra hiệu cho cô nhìn vào khung ảnh: “Thì ra hồi nhỏ em đã rất xinh rồi.”

Dĩ nhiên đây không phải chuyện gì riêng tư thầm kín, câu anh nói nghe cũng giống như một lời ngợi khen. Nhưng bị một người đàn ông lớn tướng như vậy bình phẩm từ đầu tới chân, Tường Ly chung quy vẫn thấy không thoải mái. Cô chạy nhanh tới rút lại khung ảnh của mình: “Sao anh có thể đụng chạm linh tinh vào đồ đạc của người khác chứ?”

“Em đâu có phải người khác.” Lục Đông Thâm giơ tay búng lên trán cô một cái, rất nhẹ, rất thân mật: “Chữ đó là do bố mẹ em viết sao?”

Trong khung là một bức ảnh chụp chung, một đôi vợ chồng nắm tay một cô gái nhỏ. Cô bé cười rất tươi, ở một góc bức ảnh viết một dòng chữ nhỏ: Yêu bé*. Tường Ly đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên hình hai người vợ chồng trên ảnh, rất lâu sau mới “ừm” một tiếng.

**Bé: Tiếng Trung Quốc là 囡囡 (nānnān), từ dành riêng để gọi các bé gái, ý cưng chiều, yêu thương.*

Lục Đông Thâm phát hiện ra ánh mắt lác lõng của cô, bèn hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Tường Ly không giải thích nhiều. Thấy anh lại định tiếp tục ngắm ảnh, cô nhảy vọt ra trước, chắn lấy bức tường ảnh, khoanh hai tay trước ngực: “Không được phép xem nữa!”

Thật ra trên tường cũng không có gì, đều là mấy bức ảnh cá nhân của cô, còn là những bức ảnh chụp chung với bố mẹ khi còn rất nhỏ.

“Hình như em không có mấy bạn bè.” Nhân lúc cô đang ngẩn người, anh lướt một vòng lên bức tường ảnh. Điều rất kỳ lạ là, không có bức ảnh nào liên quan tới công việc của cô, cũng không có những bức ảnh liên quan tới các mối quan hệ xã hội của cô. Một người không thích chụp ảnh đến vậy cũng nên có vài bức ảnh chụp chung với bạn bè mới phải chứ.

“Không sai, loại người như tôi chính là rất hay chọc cho người ta bức tức, nên chẳng có mấy bạn bè.” Tường Ly cảm thấy rất khó hiểu. Theo logic của một người bình thường, đáng lẽ anh nên quan tâm hơn tới ân oán của cô và Nhiều Tôn mới đúng. Ngược lại, anh không nhắc đến dù chỉ một chữ, toàn nói những chuyện băng quơ.

Lục Đông Thâm phì cười vì câu nói của cô. Anh lên tiếng: “Làm người khác bức cũng không sao, tôi thích là được.” Sau khi xem xong một dãy ảnh cuối cùng, anh bổ sung thêm một câu: “Sở thích của em khá rộng, lên rừng xuống biển, bay lượn leo núi, chẳng trách không có mấy bạn bè, thời gian đều dành cả vào việc lên đường rồi mà.”

Tường Ly không dồn sự tập trung vào câu nói phía sau của anh mà đầu óc chỉ xoay quanh câu nói phía trước. Một câu nói nghe có vẻ rất tùy ý, nhưng cô lại luôn có cảm giác một mẫu người đàn ông có địa vị như anh sẽ không mang mấy lời ấy ra đùa giỡn. Có những tầng lớp sâu hơn mà cô không dám nghĩ, nhưng từ tận đáy lòng vẫn tồn tại một cảm giác dần dần sáng rõ.

Giống như câu nói của Cảnh Ninh dọc đường đưa cô về nhà: Cô Hạ này, thật ra Lục tổng dành rất nhiều tâm tư cho cô. Cô cũng biết đấy, thời gian cá nhân của anh ấy ít ỏi đến đáng thương...

“Bé à...” Sau khi xem xong hết các bức ảnh, Lục Đông Thâm dựa vào tay vịn sofa, gọi cô.

Tường Ly rùng mình, lập tức nhướng mày: “Anh gọi tôi là gì?”

“Bé.” Lục Đông Thâm nhìn cô buồn cười, ngón tay gầy gò gõ từng nhịp lên chiếc khung ảnh ban nãy.

Tường Ly buộc phải nhắc nhở anh: “Giáo viên tiếng Trung của anh không dạy anh cẩn thận hả? Hai chữ đó thích hợp để anh gọi sao? Anh có biết nó có ý nghĩa gì không mà gọi?”

Lục Đông Thâm mỉm cười, đợi cô phát rồ xong xuôi, anh mới nói: “Cô bé, hai chữ đó dành cho em là thích hợp nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Trí Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.